

ВЕРХ БЕРДІАЄ

2

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΕΡΟΙΑΣ

+ 300
Not.

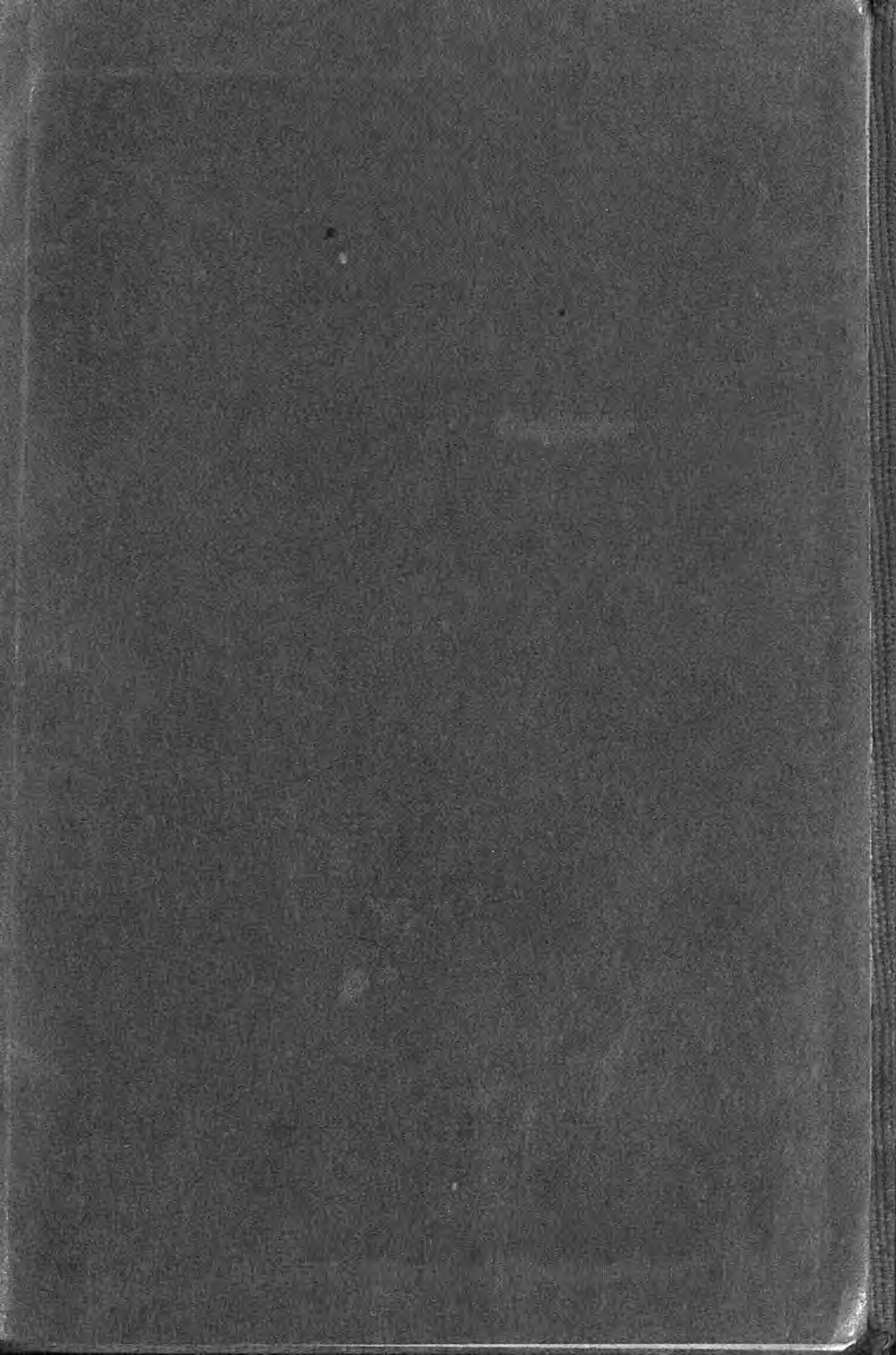
*Αριθ. εισ.

1150

ΔΟΡΕΑ Αφορρά 6870

CRVER - 00269

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ

ΗΤΟΙ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΕΦΕΤΕΙΩΝ, ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ, ΕΓΚΥΚΛΙΩΝ, ΓΝΩΜΟΔΟ-
ΤΗΣΕΩΝ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ, ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΩΝ ΕΚΘΕΣΕΩΝ ΚΤΛ.

ΚΑΤΑΡΤΙΣΘΕΝΤΕΣ ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ

Διηγόρου, ὁφηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Παρεπιστημίῳ, πρώην Πρωτοδίκου.

ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

Πλατεία Λουδοβίκου, ἔναντι τοῦ νέου Δημ. Θεάτρου

1901

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

..

Οἱ πάμπολλοι Νόμοι καὶ τὰ Β. Διατάγματα, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπέφερον τοιαύτην σύγχυσιν παρ' ἡμῖν (ἐν Γαλλίᾳ, ἥς τὸ σύστημα τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου (enregistrement) καὶ αὐτοὶ οἱ Γερμανοὶ ἐκθειάζουσιν, ὑφίσταται ἀπειρία Νόμων καὶ Διαταγμάτων ἀπὸ ἑκατονταετηρίδος· ἀλλ' ἐκεῖ ἡ κατάρτισις τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων εἶνε ἄλλη), ὥστε κατέστη ἀναγκαία κωδικοποίησις, ἥτις ἐπετεύχθη διὰ τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ' τῆς 20 Δεκ. 1887. Ἡ κωδικοποίησις αὕτη δὲν εἶνε πλήρης· διότι, ἀφ' ἐνὸς μὲν διτηρηθῆσαν ὑπὸ τοῦ Νόμου τούτου ἐν ἰσχύϊ καὶ τινες προγενέστεροι αὐτοῦ Νόμοι εἰδικὰς περιπτώσεις ἀποβλέποντες, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξεδόθησαν πολλοὶ μεταγενέστεροι Νόμοι ἐπενεγκόντες πολλὰς σημαντικὰς τροποποιήσεις, οἷον περὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ τέλη, περὶ τὰ τέλη σιδηροδρόμων καὶ ἀτμοπλοίων καὶ ὁ περὶ Ἑλέγχου Διεθνoῦς, δι' οὗ αἱ εἰσπράξεις ἐκ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου (πλὴν τινῶν ἐξαίρέσεων) ἀνήκουσι τῷ Ἑλέγχῳ, οὕτως ὥστε ἀνευ συναίνεσως αὐτοῦ οὐδεμία διάταξις δύναται νὰ μεταβληθῇ.

Τὸ παρὸν τεῦχος διήρεσα εἰς ἑξὲς μέρη, α') ὁ Νόμος ΑΧΚΕ, β') οἱ προγενέστεροι τοῦ ΑΧΚΕ νόμοι, οἱ μὴ καταργηθέντες ὑπὸ τούτου, γ') οἱ μεταγενέστεροι τοῦ ΑΧΚΕ νόμοι, δ') τὰ Β. Διατάγματα.

ε') Αἱ Ὁδηγίαι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, αἱ Εἰσηγητικαὶ Ἑκθέσεις καὶ αἱ συζητήσεις ἐν τῇ Βουλῇ, στοιχεῖα ἅπαντα χρησιμώτατα διὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Νόμου.

ς') Οἱ παλαιοὶ Νόμοι οἱ καταργηθέντες ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ. Οὗτοί εἰσι πολλάκις ἀναγκαῖοι ἐπὶ δικῶν, ἐνθα προσκομίζονται παλαιὰ ἔγγραφα, ἅτινα εἰσὶν ἐξεταστέα κατὰ τὸν Νόμον τὸν ἰσχύοντα ἐπὶ τοῦ χρόνου τῆς ἰσχύος αὐτῶν ἤτοι τὸν παλαιὸν Νόμον.

..

Ἡ Νομοθετικὴ ἀξία τῆς περὶ χαρτοσήμου Νομοθεσίας ἡμῶν δὲν εἶνε μεγάλη.

Πλεῖστα ὅσα διστάξεις ἔχουσι πλημμελῶς. Αἱ φορολογικαὶ κλίμακες εἰσὶν ἀπότομοι καὶ φορολογοῦσιν ἐλαφρότερον τὰς μεγάλας περιουσίας ἢ τὰς μικράς.

Ἄλλ' αἱ τὰ μέλιστα πλημμελῶς ἔχουσαι διατάξεις εἰσὶν αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν φορολογίαν τῶν δικῶν.

Περὶ τούτου ποιούμεαι ἐνταῦθα διεξοδικὸν λόγον, ἐν εἶδει εἰδικοῦ μελετήματος προϊόντος μακρᾶς ἡμετέρας ἀνασχολήσεως περὶ τὸ θέμα τοῦτο, ἅτε προκειμένου περὶ στοιχείου σπουδαιότητος διὰ τὴν ἀπονομὴν ὀρθῆς δικαιοσύνης.

Καίπερ γενομένων ἐπανελημμένων νομοθετικῶν μεταβολῶν τοῦ κλάδου τούτου τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας, οὐ μόνον βελτίωσις δὲν ἐπῆλθεν, ἀλλ' ἐν τισὶ καὶ ἐπεδεινώθη ἡ προτέρα κακὴ κατάστασις. Κύριος λόγος τούτου εἶνε ὅτι αἱ μεταρρυθμίσεις, ἐπιδιώκουσαι ταμειρικὸν σκοπὸν, ἀπέδλεψαν εἰς μόνην τὴν αὔξησιν τῶν τελῶν, ἄνευ οὐδεμιᾶς προνομίας περὶ συστηματικῆς τροποποιήσεως διὰ βελτιώσεως τῶν κειμένων.

Σήμερον μετὰ τὴν ὑπαγωγὴν τῶν δικαστικῶν τελῶν ὑπὸ τὸν Ἑλεγχον οὐδεμία ἐλάττωσις τούτων ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἐπιτρέπεται. Τούναντιον ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἑλέγχου πεποιθαραι, ὅτι ἀσμένως ἤθελεν ἀποδεχθῆ πᾶσαν μεταβολὴν τοῦ κρατοῦντος συστήματος, δι' ἧς ἄνευ μειώσεως τοῦ συνόλου τῶν εἰσπράξεων ἤθελεν ἐπέλθῃ λογικωτέρα διαρρύθμισις τοῦ συστήματος.

Τὸ ἡμέτερον μελετήμα προτίθεται ἀκριβῶς νὰ καταδείξῃ κατὰ τίνα τρόπον πρέπει νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἰσχύουσα Νομοθεσία περὶ δικαστικῶν τελῶν. οὕτως ὥστε ταῦτα, χωρὶς νὰ καθίστανται ἐν τῷ συνόλῳ μείζονα, νὰ ὦσιν ἥττον ἐπαχῆ, ἐπιβαλλόμενα κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀξίας τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως.

..

I.

Θεωρητικῶς.

Ἐν τῇ νομοθετικῇ διαρρυθμίσει τοῦ θεσμοῦ τῶν δικαστικῶν τελῶν ἐπὶ μὴ ποινικῶν ὑποθέσεων τὸ κύριον τοῦ νομοθέτου μέλημα εἶνε ἡ ἐπίλυσις τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος: τίς ὁ φέρων τὴν βαρύνειν τῆς ὑπὸ τῆς πολιτείας διὰ τῶν ὀργάνων αὐτῆς ἀπονομῆς τῆς Δικαιοσύνης.

(*) Πρᾶξι: Die Rechtsverfolgung im internationalem Verkehre (Griechenland) von Georg Diobouniotis und Georg Streit τόμοι 4 περιέχοντες τὰς Νομοθεσίας πάντων τῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀμερικανικῶν κρατῶν. Ἐξέδοθη γερμανιστί.

Annuaire de législation française ἔτος 1893. Böck die Staatshaltung von Athen τόμ. II cap. X Raccolta delle leggi speciali ὑπὸ Giuseppe Saredo e Sebastiano Ganzana. 3 Serie, volume X passim.

Adolf Waener. Finanzwissenschaft. Trittler Teil § 235 καὶ § 229

Κατὰ γενικῶς καθιερωθεῖσαν ἀρχὴν ἐν ταῖς νεωτέραις πολιτείαις, τὴν δαπάνην ταύτην ἀμέσως μὲν καταβάλλει ἡ Πολιτεία, ἐμμέσως δὲ ἀλλ' εἶδι-
κῶς ὡς τέλος (Gebühr) οἱ διαδίκοι. Οἰκονομολογικῶς ἡ ἔννοια τοῦ τέλους
(Gebühr) εἶναι πάντῃ διάφορος τῆς ἐννοίας τοῦ φόρου· διότι τὸ μὲν τέλος
ἀποτελεῖ καταβολὴν τοῦ ἰδιώτου πρὸς πληρωμὴν εἰδικῆς ὑπηρεσίας πα-
ρεχομένης ὑπὸ τοῦ Κράτους πρὸς τὸν καταβαλόντα τὸ τέλος ἰδιώτην, ὃ
δὲ φόρος καταβολὴν τοῦ ἰδιώτου πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐν γένει δαπανῶν
τοῦ Κράτους, χάριν τῆς ὑπὸ τούτου ἐν γένει παρεχομένης τῷ ἰδιώτῃ
προστασίας καὶ ὑπηρεσίας. Οὕτω λ. χ. οἱ τελωνιακοὶ δασμοὶ εἶναι φό-
ρος χρησιμεύων πρὸς πληρωμὴν οἰκονομικῆς δαπάνης τοῦ Κράτους καὶ
μὴ καταβαλλόμενος δι' εἰδικὴν ὑπηρεσίαν παρεχομένην ὑπὸ τῆς Πολι-
τείας τῷ καταβαλόντι ἰδιώτῃ. Τούναντίον τὰ ταχυδρομικὰ τέλη, τὰ ἐκ-
παιδευτικὰ τέλη εἰσὶ καταβολὴ τοῦ ἰδιώτου, ἀλλὰ δι' ὑπρισμένην ὑπηρε-
σίαν, ἣν παρέχει τὸ Κράτος αὐτῷ τῷ καταβαλόντι ἰδιώτῃ, ἥτοι τὴν
ταχυδρομικὴν ἢ τὴν εκπαιδευτικὴν.

Κατὰ ταῦτα ἡ δικαστικὴ δαπάνη, ἡ ὑπὸ τῶν διαδίκων τῇ Πολιτείᾳ καταβαλλομένη δὲν πρέπει νὰ ἀποτελῇ φόρον ἀλλ' ἀπλὴν τέλος. Πρέπει δὲ νὰ ἐπιβάλλωνται τοσαῦτα μόνον δικαστικὰ τέλη ὅσα ἐπάρκουν πρὸς διατήρησιν τῶν δικαστηρίων. καθόσον εἶνε μὲν δίκαιον, εὐλογικὸν καὶ πρόπον ὅπως οἱ ἔχοντες δίκας πληρῶνσι τῷ Δημοσίῳ τὰς δαπάνας τῆς συντηρήσεως τῶν δικαστηρίων, ἀλλ' εἶνε πάντῃ ἀδίκον καὶ οἰκονομολογικὸς σόλοισμος ὅπως οἱ ἔχοντες δίκας πληρῶνσι καὶ φόρον τῷ Δημοσίῳ, ἥτοι ὅπως καταβάλλωσι τῷ Δημοσίῳ λόγῳ δικαστικῆς δαπάνης ποσὸν τι μὴ προωρισμένον εἰδικῶς διὰ τὰ δικαστήρια καὶ ὑπερβαῖνον τὸ ποσὸν τὸ ἀναγκασιόουν διὰ τὴν συντήρησιν τούτων. Καὶ τοῦτο καθόσον ἡ δίκη αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις φόρου· διότι ὡς βάσις φόρου δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι μόνον γεγονότα διαπιστούμενα τῇ ὑπαρχῇ περιουσίας παρὰ τῷ φορολογουμένῳ καὶ ἀπαντῶντα παρὰ παντὶ ἀνθρώπῳ, ὅστις ἔχει περιουσίαν· ἀλλ' ἡ δίκη δὲν εἶνε τοιοῦτον γεγονός, καθόσον ἀφ' ἐνός μὲν πλείστοι ἄνθρωποι ἔχοντες περιουσίαν οὐδεμίαν ἔχουσι δίκην, ἄλλοι δὲ μὴ ἔχοντες περιουσίαν ἔχουσι πλείστας δίκας· ἀφ' ἐτέρου τῇ δικαστικῇ δαπάνῃ ἐπιβαρύνει τελευταίως οἰκνεί in extremis τὸν ἡττηθέντα διαδίκον, ἥτοι ἀκριβῶς ἐκεῖνον ὅστις διὰ τῆς δίκης στερεῖται τῆς φορολογουμένης περιουσίας. Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ἐν παντὶ συστήματι δικαστικῶν τελῶν, ἡ πρώτη ἀρετὴ τοῦ συστήματος εἶνε ἡ ἐπιβολὴ τοσοῦτων μόνον τελῶν, ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν συντήρησιν τῶν δικαστηρίων.

Ἐν ταύτοις αἱ κυβερνήσεις ἐνίοτε ἐνδίδουσι τῷ πειρασμῷ τῆς μετα-
τροπῆς τῶν δικαστικῶν τελῶν εἰς φόρον καὶ τῆς διὰ τῶν δικαστικῶν τε-
λῶν εἰσπράξεως ἐνίοτε σπουδαίων ποσῶν, καὶ μάλιστα στήριζόμενοι ἐπὶ
τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ μέτρον τοῦ κατεστῆκυ εὐχολύγῃ τὰ μάλιστα τῇ

του τὸν φόρον τοῦ χαρτοσήμου ἐν γένει θεωρεῖ ὁ δεινὸς Γερμανὸς οἰκονομολόγος Ἀδόλφος Οὐάγνερ ὡς τὸ ἀγλαΐσμα τῆς γαλλικῆς φορολογίας, ἥτις κέκτηται τὸ ἀριστον σύστημα φορολογίας χαρτοσήμου.

Ἀλλ' ἐνῷ κατὰ πάσας τὰς νομοθεσίας οἱ διάδοχοι φέρουσιν ἐμμέσως καὶ εἰδικῶς τὴν δαπάνην τῆς ἀπονομῆς τῆς Δικαιοσύνης, μεγάλως διαφέρουσιν ἀλλήλων αἱ διαφοροὶ νομοθεσίαι ἐν τῷ ζήτηματι πῶς καὶ κατὰ τίνας οἰκονομολογικὰς ἀρχὰς τὸ σύνολον τῆς δαπάνης τῆς ὑπὸ τῆς Πλειτείας πρὸς ἀπονομὴν τῆς Δικαιοσύνης ἀμέσως καταβαλλόμενον καταμερίζεται μεταξύ τῶν διαδίκων. Δύο εἰσὶν αἱ θεμελιώδεις οἰκονομολογικαὶ ἀρχαὶ καθ' ἃς ἐν ταῖς διαφοραῖς νομοθεσίαις ἐπιλύεται τὸ ζήτημα τοῦτο: ἡ τῆς παγιότητος καὶ ἡ τῆς ἀναλογικότητος τῶν δικαστικῶν τελῶν.

Κατὰ τὴν πρώτην ἀρχήν, τὰ δικαστικὰ τέλη εἶνε πάγια λαμβανομένης ὡς βάσεως φορολογικῆς σταθερᾶς τινος βάσεως (λ. χ. τῆς περιεκτικότητος τοῦ φύλλου τοῦ χαρτοσήμου ἐν ᾧ γραφονται τὰ δικόγραφα), ἀνεξαρτήτως τῆς ἀξίας τῆς δίκης. Κατὰ τὴν δευτέραν ἀρχήν, τὰ δικαστικὰ τέλη εἰσὶν ἀναλογικά, ἥτοι αὐξανόμενης τῆς ἀξίας τῆς δίκης αὐξάνουσι τὰ τέλη.

Ἐὰν ἐχώμεθα ἀπρὸς τῆς ἀρχῆς δι: τὰ δικαστικὰ τέλη εἰσὶ κυρίως *Gebühr*, ἥτοι ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας, ἣν παρέχουσι τὰ δικαστήρια πρὸς τοὺς δικαζόμενους, ἔδει ὅπως ἡ πληρωμὴ τῶν τελῶν γίνηται δι' ἐκάστην πράξιν τοῦ δικαστηρίου καὶ ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῆς ἐργασίας τοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς πράξης ταύτης· οὕτω δὲ ἡθέλομεν καταφθάσει εἰς τὸ σύστημα τῶν παγίων τελῶν. Οὐχ' ἦπτον ἐὰν ἀναλογισθῶμεν, ὅτι καὶ μὲν ἀπαιτεῖ ἡ ἔννοια τοῦ τέλους, ὅπως ἡ καταβολὴ τοῦ τέλους χρησιμεύσῃ πρὸς πληρωμὴν τῆς ὑπηρεσίας, ἣν τὸ Κράτος παρέχει, ἀλλὰ τοῦτο οὐχὶ δι' εἰδικοῦ ὑπολογισμοῦ δι' ἐκάστην ὑπηρεσίαν καὶ δι' ἑκάστον φορολογούμενον, ἀλλὰ συλλήθδην διὰ πάντας τοὺς φορολογουμένους καὶ πᾶσας τὰς παρεχομένας ἐργασίας, καταφθάνομεν εἰς τὴν ἀρχήν, ὅτι διὰ πάσας τὰς δικαστικάς ὑπηρεσίας, ἃς παρέχει τὸ Κράτος, δέον ὅπως πληρῶνται συλλήθδην πάντες οἱ δικαζόμενοι. Ἀμα ὅμως καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο, τότε ἡ μεταξύ τῶν δικαζομένων διανομὴ τῆς δαπάνης θέλει γίνεαι κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀξίας ἐκάστης δίκης, διότι βεβαίως ὁ ἔχων δίκην ἐξ 100,000 δραχ. ὠφελεῖται πολὺ περισσότερο ἐκ τῆς ὑπάρξεως δικαστηρίων καὶ τῆς ὑπὸ τούτων ἀπονομῆς τῆς Δικαιοσύνης ἢ ὁ ἔχων δίκην ἐκ 5,000 δραχ. καὶ ἐπομένως, προκειμένου νὰ καταμερισθῇ ἡ δαπάνη τῆς συντηρήσεως τῶν δικαστηρίων μεταξύ τούτων, εὐλογον καὶ δίκαιον εἶνε ὅπως ὁ πρῶτος φέρῃ τὴν μείζω μοῖραν τῆς δαπάνης. Κατὰ ταῦτα ἡ ἁρσότερα φορολογία τῶν δικῶν ἡθέλεν εἶνε ὁ ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῆς δίκης διακανονισμὸς τοῦ τέλους, ἥτοι ἐὰν δίκη ἐκ 1000 δραχ. πληρῶναι τέλος δραχ. 50 παραδ. γάρν, ἔδει ὅπως δίκη ἐξ 100,000 δρ. πληρῶνῃ τέλη δρ. 5,000.

Ἀλλὰ κατὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς τελείας ἀναλογικότητος ἀντίκεινται τὰ ἑπόμενα:

A). Ἐφαρμοζομένης τῆς πλήρους ἀναλογικότητος, συμβαίνει ὥστε, ὁ Νομοθέτης νὰ εὐρεθῇ ἐν μέσῳ δύο σκοπέλων, ἢ νὰ φορολογήσῃ δι' ἐλαχίστου ποσοῦ τὰς μικρὰς δίκας, ὅποτε ἡ φορολογία τῶν μεγάλων δικῶν δὲν θὰ ἦνε ὑπερόγκας (λ. χ. ἐπὶ δίκης 100,000 δραχ. τέλος 1000 δραχ. ἐπὶ δίκης 100 δραχ. τέλος 1 δραχ.), καὶ οὕτω σώζεται ἡ ἀρχὴ τῆς πλήρους ἀναλογικότητος ἀλλὰ θυσιάζεται ἄρδην ἡ ἀρχὴ τῶν δικαστικῶν τελῶν ὡς τέλους (Gebühr) καὶ ἐπαυξάνονται καὶ αἱ μικραὶ δίκαι· καθόσον ἡ εὐθυνὴ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης προκαλεῖ δίκας, ἢ νὰ φορολογήσῃ κατὰ φθίνουσαν κλίμακα τὰς δίκας (λ. χ. δίκη 1000 δρ. 10 δραχ. τέλος, δίκη 100,000 δραχ. 500 δραχ. τέλος), ὅποτε ἐλαττοῦται ὁ ἀριθμὸς τῶν μικρῶν δικῶν καὶ σώζεται ἡ ἀρχὴ τῶν δικαστικῶν τελῶν ὡς τέλους, ἀλλὰ στρεβλοῦται ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναλογικότητος.

Ἐν τῷ διλήμματι τοῦτω αἱ διάφοροι νομοθεσίαι ἐπάτησαν διαφόρους ὁδούς, ὧν ἑμῶς οὐδεμία ἄγει εἰς λύσιν κατὰ πάντα ικανοποιητικὴν.

I) Ἡ Γερμανικὴ νομοθεσία ἐλαττοῖ τὸ ποσοστὸν τῆς ἀναλογικότητος ἐφόσον αὐξάνει ἡ ἀξία τῆς δίκης· οὕτω λ. χ. δίκη 500 μάρκων ἔχει τέλος 20 μάρκων ἀλλὰ δίκη 50,000 μάρκων ἔχει τέλος 240 μ. ἐν ᾧ εἰάν ἐτηρεῖτο ἡ αὐτὴ ἀναλογικότης ἔδει ὅπως ἔχει τέλος 2,000 μάρκα.

II) Ἡ Ἰταλικὴ νομοθεσία ἐφαρμόζει τὴν αὐτὴν ἀναλογικότητα, ἥτοι 1 φρ. ἀνὰ 1000, ἀλλὰ διὰ τὰς ἐλαττον τῶν 1000 φρ. δίκας ἡ ἀναλογικότης εἶνε μειζων, ἥτοι 2 φρ. τοῖς 1000. Πλὴν τοῦτου ἔχει δεισθῇ *minimum* δι' ἐκάστην ἀπόφασιν, οὕτως ὥστε ὁ διάδικος ὑποχρεοῦται δι' ἐκάστην ἀπόφασιν νὰ καταβάλῃ τὸ *minimum* τοῦτο ἂν καὶ ἡ ἀξία τῆς δίκης εἶνε ἐλαχίστη.

III) Ἡ νεωτέρα Γαλλικὴ νομοθεσία ἐφαρμόζει πλήρη ἀναλογικότητα λαμβάνουσα ὡς βάσιν τοῦ ὑπολογισμοῦ τὰ 100 φρ. καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ ὑπολογίζουσα κατὰ σταθερὰν ἀναλογίαν· ἀλλὰ τὴν πλήρη ταύτην ἀναλογικότητα διασπᾷ πως ἡ παραδοχὴ τοῦ *minimum* (ἐλαχίστου ὅρου) διὰ τὰς ἀποφάσεις.

Ἐκ τῶν τριῶν τοῦτων συστημάτων, ἅτινα εἰσὶ τὰ ἐπισημότερα τῶν Εὐρωπαϊκῶν, προτιμότερον εἶνε τὸ γαλλικὸν ὡς τὰ μάλιστα ἐγγὺς τῇ πλήρει ἀναλογικότητι· οὐχ' ἥττον *de lege ferenda* θὰ ἦτο ἐπιθυμητὸς μειζων περιορισμὸς τοῦ *minimum* τῶν ἀποφάσεων.

B) Ἡ ὑπαρξὶς βαθμῶν δικαιοδοσίας παρακωλύει τὴν τελείαν ἀναλογικότητα, καθόσον οἱ βαθμοὶ τῆς δικαιοδοσίας πάντες οὕτε ἀναγκαῖοι οὕτε δυνατοὶ εἶνε ἐπὶ πάσης δίκης. Δὲν εἶνε ἀναγκαῖοι, διότι δυνατὰί τις νὰ μὴ προβῇ εἰς ἔφεσιν ἢ ἀναίρεσιν· δὲν εἶνε δυνατοί, διότι εἰσὶν ἀποφάσεις μὴ ὑποκείμεναι εἰς ἐνδίκᾳ μέσα. Δύο συστήματα εἰσὶν ἐνταῦθα δυνατὰ 1) ἐν τέλος ἐπιβάλλεται δι' ἐκάστην δίκην ἀδιαφόρως ἂν δικασθῇ ἐν ἐνὶ ἢ ἐν πλείοσι βαθμοῖς δικαιοδοσίας· 2) ἀνὰ ἐν τέλος ἐπιβάλλεται δι' ἕκαστον βαθμὸν δικαιοδοσίας. Ἀμφότερα τὰ συστήματα περιέχουσιν ἀνὰ ἐν μειονέκτημα· τὸ μὲν πρῶτον ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν ἐννοίαν τῶν δικαστικῶν τελῶν ὡς τέλους, ἥτοι ἡ καταβολὴ τοῦ ἰδιώτου ἔνεκα τῆς δίκης εἶνε ἀνεξάρτητος τῆς ἐργασίας, ἣν τὸ δικαστή-

ριαν ποιεῖται, διὰ τὴν περάτωσιν τῆς δίκης, τὸ δὲ δεύτερον ἀντίκειται πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναλογικότητος, διότι τὸ σύνολον τῶν τελῶν τῶν ἀπαιτούμενων πρὸς περάτωσιν δίκης τινος δὲν εἶνε μόνον πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς δίκης ἀνάλογον ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας, καθ' οὓς ἐξειδικάσθη αὐτή· ἤτοι ἀντὶ μόνῃ ἡ ἀξία τῆς δίκης νὰ κανονίζῃ τὸ μέγεθος τοῦ τέλους κανονίζει τοῦτο ἡ ἀξία τῆς δίκης καὶ τὸ ποσὸν τῶν βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας. Ἀλλὰ ποῖον τὸ αἰρετώτερον τῶν δύο τούτων συστημάτων; Βεβαίως τὸ δεύτερον, ἤτοι ἡ ἐπιβολὴ εἰδικοῦ τέλους δι' ἕκαστον βαθμὸν δικαιοδοσίας, καθόσον τὸ σύστημα τοῦτο ἐπάγεται σχετικῶς ἥττονα ἀτοπήματα τοῦ ἐτέρου καὶ συμφωνώτερον πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τυγχάνει.

Ἐν γένει δὲ τὸ σπουδαῖον μειονέκτημα τοῦ ἀναλογικοῦ συστήματος εἶνε ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξευρέσεως τῆς ἀξίας τῆς δίκης, ἵνα ἐκ τῆς ἀξίας ταύτης κανονισθῇ τὸ ποσὸν τῶν δικαστικῶν τελῶν. Ἡ δὲ ἐξεύρεσις τῆς ἀξίας ταύτης παρουσιάζει πλειστάκις μεγάλας δυσχερείας καὶ ὅτ' οὐδ' αὖτις ἡ δίκη δὲν ἔχει ἀντικείμενον ὠρισμένον ποσὸν χρημάτων, ὅποτε ἡ ἀξία τῆς δίκης εἶνε ἀμέσως καταφανής· ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἡ ἐκ τῆς ἀγωγῆς, ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας καθίστησιν ἀναγκαῖαν ἰδίαν δικαιοκρίσιν πρὸς ἐξακριβωσιν τῆς ἀξίας. Πρὸς τοῦτο δὲ διάφοροι λεπτομερεῖς διατάξεις ἀναγράφονται ἐν ταῖς διαφόροις νομοθεσίαις περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ἀξίας.

Μεταβαίνομεν νῦν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ συστήματος τῶν παγίων τελῶν.

Καὶ τὸ σύστημα τῶν παγίων τελῶν δὲν εἶνε ἐνιαῖον, ἀλλὰ ποικίλλει κατὰ τὰς λεπτομερείας αὐτοῦ ἐν ταῖς διαφόροις νομοθεσίαις: Οὕτως ἐν Γαλλίᾳ εἰσαχθὲν ἀπὸ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐπεκράτει μέχρι τοῦ 1893 τὸ λεγόμενον *timbre de dimension* (χαρτόσημον περιεκτικό-τητος), ὅπερ εἶχεν ὠρισμένην παγίαν τιμὴν δι' ἕκαστον φύλλον χαρτοσήμου, ἕκαστον δὲ φύλλον εἶχεν ὠρισμένον ἀριθμὸν γραμμῶν καὶ ἐν ἑκάστη τῶν γραμμῶν τούτων ἐπετρέπετο νὰ γραφῶσι μόνον 12—15 συλλαβαί. Ἐν Σουηδίᾳ ὑπάρχει τὸ *timbre de dimension*, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὠρισμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν συλλαβῶν· ἀπ' ἐτέρου ἐὰν τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ χαρτοσήμου δὲν ἐπαρκέσῃ δι' ὅλην τὴν ἀπόφασιν καὶ χρειασθῇ καὶ δεύτερον, τὸ δεύτερον τοῦτο εἶνε πολὺ μικροτέρας ἀξίας ἢ τὸ πρῶτον. Ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχει τὸ *timbre de dimension* οὕτινος ὁρίζονται αἱ γραμμαὶ οὐχὶ δὲ καὶ αἱ συλλαβαὶ ἐν ἑκάστη γραμμῇ, ὅσα δὴποτε δὲ φύλλα χαρτοσήμου ἀναγκαιοῦσι διὰ μίαν ἀπόφασιν, ταῦτα πάντα εἰσὶν ἰσότημα. Ἐκ τῶν συστημάτων τούτων προτιμωτέρα εἶνε ἡ διάταξις τῆς γαλλικῆς νομοθεσίας, ἥτις ὁρίζει τὸν ἀριθμὸν τῶν συλλαβῶν· διότι, ὅπου δὲν προσδιορίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν συλλαβῶν, ὡς λ. γ. ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νομοθεσίᾳ, ἡ φορολογία εἶνε πάντῃ αὐθαίρετος, ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ ψιλογραφεῖν τοῦ δικαστικοῦ γραφῆως δυναμένου ὅταν ψιλογραφῇ νὰ καταχωρίσῃ ἐν ἐνὶ φύλλῳ χαρτοσήμου τοσαῦτα, ὅσα ἄλλος πᾶσι κατανοήσῃ ἐν τοῖσιν. Ἡ δὲ δυσκολία τῆς καταμετρήσεως

τῶν συλλαβῶν αἵρεται ἂν ἀπ' ἐνὸς μὲν ἢ περιεκτικότης ἐκάστης γραμ-
μῆς περιορισθῇ εἰς 12 μόνον συλλαβάς, ἀπ' ἑτέρου δὲ ἐν ἐκάστῃ γραμμῇ
τεθῶσιν εὐδιάκριτα σημεῖα λ, γ, ἐσθλοὶ σταυροί, χωρίζοντες τὴν γραμ-
μὴν εἰς 4 μέρη, ὧν ἕκαστον περιέχει τρεῖς συλλαβάς. Οὕτω δὲ καθι-
σταται εὐκόλως ὁ ἑλεγος.

Ἐπίσης σπουδαία εἶνε καὶ ἡ καινοτομία τῆς Σουηδικῆς νομοθεσίας ἵνα τὰ μετὰ τὸ πρῶτον φύλλον χαρτοσήμου ἐπόμενα φύλλα ὡς μικρὰς ἀξίας χρησιμεύοντα ὡς συμπληρωτικά. Παρομοία διάταξις ἀπαντᾷ πάλιν ἐπὶ τῶν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων, ἐφ' ὧν τὰ μὲν πρῶτον φύλλον χαρτοσήμου ἔχει δολοκλήρον τὴν ἀξίαν τῆς κλήμακος τοῦ χαρτοσήμου, τὰ δὲ τυχόν ἐπόμενα φύλλα εἰσι μίᾳς μόνον δοξαμίας.

Τὸ κύριον πλεονεκτήμα τῶν παγίων τελῶν εἶναι ἡ εὐχερεία τοῦ δικαίου καὶ τοῦ δικαστοῦ πρὸς ἐξαιρέσιν τοῦ ποσοῦ τοῦ τέλους, καθόσον τὸ ποσὸν τοῦ τέλους ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ εἶδους τῆς δικαστικῆς πράξεως, ὅσο στοιχεῖα ἄτινα εἰσι καταφανῆ ἐκ πρώτης ὀψεως.

Τὸ κύριον μειονεκτήμα τῶν παγίων τελῶν εἶναι ὅτι οὕτως αἱ μὲν μικραὶ δίκαι φορολογοῦνται ἐπαχθῶς, αἱ δὲ μεγάλαι ἀνεπαισθητῶς, τοῦθ' ὅπερ ἀντίκειται ἀντικρὺς πρὸς τὰς θεμελιωδαστέρας τῆς οἰκονομολογίας ἀρχάς. Τὴν παγιότητα τῶν τελῶν ψέγων καὶ ὁ περικλητὴς γερμανὸς οἰκονομολόγος Wagner λέγει τάδε: «ιδιᾶζον ἐλάττωμα τῆς γαλλικῆς φορολογίας τοῦ χαρτοσήμου εἶναι καὶ ἡ ἐν μεγάλῳ μέτρῳ ἐφαρμογὴ τοῦ *timbre de dimension*, ὅπερ ἐπιβάλλεται ἐντελῶς μηχανικῶς. Ἡ διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἰσπραξίς τῶν δικαστικῶν τελῶν εἶναι ὡσαύτως ὑποθαύσιον μειονεκτήμα καὶ ὃν οὐ μόνον ἀπὸ ἐπόψεως οἰκονομολογικῆς καὶ φορολογικῆς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐπόψεως δικανικῆς, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἐκτετατότερον καὶ παρακατιόν: «Ἡ κρίσις περὶ τοῦ *timbre de dimension* δὲν δύναται νὰ ἀποβῇ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ φόρος οὗτος ἐπιβαλλόμενος κατὰ τρόπον ἐντελῶς μηχανικὸν εἰς λίαν ὑπερόγκους ἀναλογίας, ἀπαιτεῖ πολλὴν ἐργασίαν τοῦ φορολογουμένου καὶ τῆς τὸν ἐλεγχόν τῆς φορολογίας ἐξασκουσῆς ἀρχῆς. Ἀπ' ἐτέρου ἐπιβαρύνει τοὺς φορολογουμένους τυχαίως καὶ ἀνίσως, πολλῶν δὲ διὰ φορολογίας ἀντιστοφῶς αἰνούσης πρὸς τὰ εἰσδηλήματα καὶ τῶν ἑξῆς τῶν ἐν τοῖς ἐγγράφῳ καὶ τοῖς βιβλίῳ ἀναγραφόμενων δικινημάτων. Ἡ φορολογικὴ ἱκανότης καὶ ἀντοχὴ τοῦ φορολογουμένου δὲν εὐρίσκει ἐν οὐδεμίᾳ σχέσει πρὸς τὴν περιεκτικότητα τοῦ χαρτοσήμου». (Wagner op. cit. § 225—§ 229).

II. Ἰστορικῶς.

² Ἀθηναίοις, πρὸς Ῥωμαίους καὶ ἐν τῷ Μεσαίῳ.

Παρ' Ἀθηναίους τὰ δικαστικά τέλη ἀπετέλουν πηγὴν φορολογίας

παρὰ σ τ ᾶ σ ε ι ς. Ἡ πρυτανεία προκατεβάλλετο ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος πρὸ τῆς δίκης, ἥ δὲ ἔλλειψις τῆς προκαταβολῆς συνεπήγετο τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς. Πλὴν τούτων ὑπῆρχε καὶ ἡ παρὰ καταβολὴ ἥτοι ποσὸν τι χρησιμεύον ὡς ἐγγύησις καταβαλλομένη ὑπὸ τῶν *Temere litigantes*. Τὰ τέλη ἦσαν ἀναλογικὰ ἥτοι 3 δρ. δι' ὑπόθεσιν ἀπὸ 100 ἕως 1000 δρ. καὶ 30 δρ. δι' ὑπόθεσιν ἀπὸ 1001 μέχρι 10000 δραχ. Ἐπὶ διαφόρων ἐμβάτευσέων (ἥτοι *missiones in possessionem*) ὡς καὶ ἐπὶ τινων δανείων ἡ πρυτανεία ἦτο τὸ δέκατον τῆς αἰτουμένης ἀξίας.

Παρὰ Ρωμαίοις ἀρχικῶς ὑπῆρχον αἱ *sportulae*, αἵτινες ἦσαν ἄμεσος ἀμοιβὴ τοῦ διαδίκου πρὸς τὸν δικαστὴν συνισταμένη εἰς δῶρα μικρὰ τροφίμων ἢ καὶ χρημάτων. καὶ ὅντα οἶονεὶ ἀνταμοιβὴ τοῦ κόπου, ὃν ὁ δικαστὴς κατέβαλε διὰ τὴν ἀπόφασιν. Ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Καλιγούλα κατὰ τὸν Σουητώνιον (*Suetonius, Caligola cag. XI*) *exigebatur pro litibus atque judiciis ubicumque conceptis quadragesima summae de qua litigebatur, nec sine poena quis composuisset vel donasse negotium convinceretur* ἥτοι τὸ 1/40 τῆς ἀξίας τῆς δίκης ἐλαμβάνετο παρὰ τοῦ ἡγεμόνος ὡς δικαστικὰ τέλη. Τὴν ἐπαχθὴ ταύτην φορολογίαν κατήγγησεν ὁ Γάλλος, ἐφ' οὗ καὶ νομίσματα ἐκόπησαν φέροντα τὰ γράμματα RQ ἥτοι *remmissa quadragesima* (κατὰργησις τῆς τεσσαρακοστῆς).

Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς κράτεσι τὰ τέλη ἐξεμισθοῦντο ὑπὸ τῶν ψευδοβαρῶν πρὸς τοὺς *baillis* (οἵτινες ἦσαν *officiers de justice*), εἰσπράττοντας ταῦτα παρὰ τῶν διαδίκων.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν *Communi* ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸν μεσαίωνα εἰσέπραττε τὰ τέλη (ὀνομαζόμενα *dale*) ἡ *Commune* καὶ ἐπλήρωνε τὸν *console* δικαστὴν· τὰ τέλη ταῦτα ἐπὶ κληρονομιῶν ἀπετέλουν ἀληθὴ φόρον ἀνερχόμενα εἰς τὸ 1/10 τῆς ὅλης κληρονομίας. Ἀλλὰ κατ' ἀπομίμησιν τοῦ κανονικοῦ δικαίου, ἐνθα ἡ ἐκκλησία ἀπένευε τὴν δικαιοσύνην δωρεάν, κατηργήθησαν τὰ τέλη ἐν *Piemont* ὑπὸ *Amedeo VIII*. Ἀλλ' εἰσῆχθησαν αὖθις κατόπιν, ἐν δὲ τῇ *Rota romana* τὰ δικαστικὰ τέλη εἰσὶν ἀναλογικὰ.

Ἐν Γαλλίᾳ τὸ πρῶτον ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης ἐγίνετο δωρεάν, ἀλλ' ἀπὸ Λουδοβίκου XII εἰσῆχθησαν ἐν Γαλλίᾳ τὰ δικαστικὰ τέλη ὑπὸ τὸ ὄνομα *épices* (ἀρωματά), καθόσον τότε τὰ ἀρωματικά ταῦτα ἦσαν λίαν ἀκριβὰ καὶ οἱ διαδικοὶ ἔδιδον ταῦτα τοῖς δικασταῖς ἀντὶ ἄλλου δώρου. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1561 εἰσέπραττοντο δικαστικὰ τέλη, ἅτινα ἦσαν 5/100 κατ' ἀρχὰς μὲν προκαταβολικῶς καταβαλλόμενα, κατόπιν δὲ μετὰ τὴν ἐκβασιν τῆς δίκης. Ἀπὸ τοῦ 1771 καταργηθείσης τῆς πωλήσεως ὑπὸ τοῦ Κράτους πρὸς τοὺς ιδιώτας τῶν δημοσίων θέσεων (τοῦ θεσμοῦ, ὅστις εἶνε γνωστός ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα *venalité des offices*), οἱ δικασταὶ ἐπλήρωνοντο ὑπὸ τοῦ Κράτους, ὅπερ εἰσέπραττεν αὐτὰ τὰ τέλη.

III. Συγκριτικῶς

Ἐκ τῶν νῦν ἱσχυόντων συστημάτων δικαστικῶν τελῶν τρία εἶνε τὰ

σημαντικώτερα, τὸ γερμανικόν, τὸ ἰταλικόν καὶ τὸ γαλλικόν,* ἐξ ὧν θέλομεν ἐξετάσει ἐνταῦθα τὰ δύο πρῶτα.

Α'. Γερμανικὸν σύστημα.

Τὸ γερμανικὸν σύστημα ἀκολουθεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναλογικότητος ἔχον διπλὴν βᾶσιν ἀναλογικότητος, ἅψ' ἐνὸς τὴν ἀξίαν τῆς δίκης καὶ ἅψ' ἐτέρου τὸν βαθμὸν τῆς δικαιοδοσίας.

Ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ὑπάρχουσι τρία φορολογικὰ σημεῖα : ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις — ἡ περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις — καὶ ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις, — ἐφ' ὅσον δὲ τὰ γεγονότα ταῦτα λάβωσι χώραν ἐν τινι δίκῃ, ὀφείλεται χωριστὸν τέλος δι' ἑκάστον τούτων. Οὕτω λ. γ. τὸ τέλος διὰ δίκην ἐκ 250 μαρ. εἶνε κατὰ τὴν κλίμακα 11 μαρ. Ἐὰν ἡ ὑπόθεσις συζητηθῇ μόνον καὶ ἐκδοθῇ ὁριστικὴ ἀπόφασις, τότε ὁ ἐνάγων πληρώνει 11 διὰ τὴν συζήτησιν καὶ 11 διὰ τὴν ἀπόφασιν, ἥτοι ἐν ὅλῳ 22, εἰάν δὲ συζητηθῇ ἡ ὑπόθεσις, ἐκδοθῇ ἀπόφασις περὶ ἀποδείξεως καὶ κατόπιν ὁριστικὴ ἀπόφασις, πληρώνει 11 διὰ τὴν συζήτησιν, 11 διὰ τὴν προδικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ 11 διὰ τὴν ὁριστικὴν, ἥτοι ἐν συνόλῳ 33. Σημειωτέον ὅτι διὰ τὴν συζήτησιν καὶ τὰς ἀποφάσεις ἀνὰ ἐν τέλος πληρώνεται, εἴτε μία εἴτε πολλαὶ συζητήσεις γεινώσιν ὡς καὶ εἴτε μία εἴτε πολλαὶ ἀποφάσεις ἐκδοθῶσι.

Ἡ ἀναλογικὴ κλίμαξ ἔχει ὡς ἀκολούθως.

Ἀξία δίκης		Ποσὸν τέλους
	μ.	μ.
1—	20	1
20—	60	2:40
60—	120	4:60
120—	200	7:50
200—	300	11
300—	450	15
450—	650	20
650—	900	26
900—	1200	32
1200—	1600	38
1600—	2100	44
2100—	2700	50
2700—	3400	56
3400—	4300	62
4300—	5400	68
5400—	6700	74
6700—	8200	81
8200—	10000	90

(*) Διὰ τοῦ νόμου τῆς 26 Ἰανουαρίου 1892 καθιερώθη ἐν Γαλλίᾳ ἀναλογικὸν σύστημα δικαστικῶν τελῶν ἐνιστάτου ἀναλογικοῦ τέλους ἐπιβαλλομένου ἐπὶ τῶν ὁριστικῶν καὶ τελεσιδίκων αποφάσεων.

Πέραν τῶν 10,000 προστίθεται ἀνά 2,000 μ. ἀξίας τῆς δίκης ἀνά 10 μ. τέλος.

Ἡ κλίμαξ αὕτη ἀπλῆ ἰσχύει ἐν τῷ πρωτοδίκῳ βαθμῷ. Ἀλλὰ δὲν πληροῦνται πάντοτε ἐν τῷ πρωτοδίκῳ βαθμῷ τὸ ἐν τῇ ἀνω κλίμακῃ ἀναγραφόμενον τέλος ἀλλ' ὑπάρχουσι πολλαὶ ἐξαιρέσεις, πληρονομένου ἐνίοτε, ἀντὶ τοῦ ὁλοκλήρου τέλους, ποσοττοῦ τινος· οὕτω λ. γ. ἐὰν διαταχθεῖσα ἀποδείξεις δὲν ἐτελεσθῇ, ἡ περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς τὸ ἡμῖσι τοῦ ἐν τῇ κλίμακῃ τέλους· λ. γ. ἐπὶ δίκης ἐκ 4,000 μ. ἡ περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς 68 μ. ἀλλ' ἂν ἡ ἀπόδειξις δὲν διεξαχθῇ, ὑπόκειται εἰς τὸ ἡμῖσι τούτου ἦτοι 34 μ. Ἐπίσης διὰ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ τῇ βάσει ἀναγνωρίσεως ἢ παραιτήσεως ἢ συμβιβασμοῦ καταβάλλονται τὰ 3/10 τοῦ τέλους. Ἐπὶ δικῶν ἐκ συναλλαγματικῶν καταβάλλονται τὰ 6/10 τῆς κλίμακος. Τὰ 5/10 τῆς κλίμακος καταβάλλονται ἐπὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως, ἐπὶ ἐπαναλήψεως διαδικασίας κτλ.

Ἐν τῷ ἐκκλήτῳ βαθμῷ ἐφαρμόζεται ἡ κλίμαξ αὕτη, ἀλλ' ἡ ὑψηλὴν κατὰ τὸ 1)3, ἐν δὲ τῷ Ἀείῳ Πάγῳ κατὰ τὸ 1)2. Ἰστέον ὅτι ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ δὲν ὑπολογίζεται τέλος προδικαστικῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως κατὰ κανόνα, ἦτοι εἰσπράττεται τέλος συζητήσεως μόνον καὶ ὀριστικῆς ἀποφάσεως.

Ἀλλὰ πῶς ἐξευρίσκεται ἡ ἀξία τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ἵνα κανονισθῇ τὸ τέλος :

Ὁ Νόμος περὶ δικαστικῶν τελῶν παραπέμπει εἰς τὰς διατάξεις τῆς Ἀστικῆς Δικονομίας περὶ ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης (Streitgegenstand), αἵτινες διατάξεις περιέχονται ἐν τῷ γενικῷ μέρει τῆς Δικονομίας (ἀρ. 3—9) καὶ ἐφαρμόζονται ἐπὶ κανονισμοῦ ποσοῦ ἀρμοδιότητος, ἐκκλήτου κλπ. Ἰδοὺ αἱ διατάξεις αὗται.

Ἀρθ. 3) Ἡ ἀξία τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ὁρίζεται κατὰ τὴν ἐλευθέρῳ κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ δύναται εἶτε αἰτήσῃ εἶτε αὐτεπαγέλτως νὰ διατάσῃ περὶ τούτου ἀποδείξεις.

Ἀρθ. 4) Ἡ ἀξία ὑπολογίζεται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς. Καρποὶ, τόκοι, ὠφέλεια, ζημίαι καὶ ἔξοδα δὲν συνυπολογίζονται, ὅταν αἰτῶνται παρεμπιπτόντως.

Ἀρθ. 5) Πολλαὶ ἀξιώσεις ἐν μιᾷ ἀγωγῇ ἐνασκούμεναι συνυπολογίζονται· ἀλλὰ δὲν συνυπολογίζεται ἡ ἀγωγή καὶ ἡ ἀνταγωγή.

Ἀρθ. 6) Ἡ ἀξία τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ὁρίζεται, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης εἴναι πράγμα, διὰ τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος, ὅταν εἴναι ἀπαίτησις, διὰ τῆς ἀξίας τῆς ἀπαιτήσεως. Ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐνεχούρου ἔχῃ μικροτέραν ἀξίαν, λαμβάνεται αὕτη ὑπ' ὄψιν.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερολίνης

Σημ. Τὸ μ=μάρκον (mark) εἶναι νόμισμα τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἰσοδυναμοῦν πρὸς 125 χρυσὰ λεπτὰ ἢ γαλλικὰ centimes.

Ἀρθ.7) Ἡ ἀξία τῆς κτηματικῆς δουλείας ὁρίζεται ἐκ τῆς ἀξίας, ἣν ἔχει αὐτὴ διὰ τὸ δεσποῦν ἀκίνητον καὶ ἐὰν τὸ ποσόν, καθ' ὃ ἡ ἀξία τοῦ δουλεύοντος ἀκινήτου μειοῦται διὰ τῆς δουλείας εἶναι μείζον, ὑπολογίζεται τὸ ποσόν τοῦτο.

Ἀρθ.8) Ἐὰν δικάζεται ἡ ὑπαρξίς ἢ ἡ διάρκεια μισθώσεως, ὑπολογίζεται ἐνλόκληρον τὸ μίσθωμα τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως καὶ ἐὰν τὸ εἰκοσιπενταπλάσιον τοῦ ἐτήσιου μισθώματος εἶνε μικρότερον, ὑπολογίζεται τὸ εἰκοσιπενταπλάσιον.

Ἀρθ.9) Ἡ ἀξία τῶν ἐπαναλαμβανομένων παροχῶν ὑπολογίζεται κατὰ τὴν πρόσδοον ἐνὸς ἔτους.

Ὁ νόμος περὶ δικαστικῶν τελῶν περιέχει συμπληρωτικὰς τινὰς διατάξεις τὰς ἐξῆς :

10.) Ἐπὶ μὴ περιουσιακῶν ἀγωγῶν κατὰ κανόνα λογίζεται τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ὡς ἔχον ἀξίαν 2,000 μ., ἐξαιρετικῶς δὲ καὶ ἥττονος ἢ μείζονος ἀξίας, ἀλλ' οὐδέποτε ἔλασσον τῶν 200 μ. οὔτε πλέον τῶν 50 000 μ. Ἐὰν μετὰ τῆς μὴ περιουσιακῆς ἀγωγῆς ἐνοῦται καὶ ἑτέρα περιουσιακὴ πηγάζουσα ἐκ τῆς πρώτης ὑπολογίζεται ἡ μείζων ἀγωγή.

11.) Ἐὰν ἡ ἀγωγή καὶ ἡ ἀνταγωγή ὁσάκις συζητοῦνται ἡνωμένως ἀφορῶσι τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον δίκης, τὰ τέλη ὑπολογίζονται κατὰ τὴν ἀπλὴν ἀξίαν τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀγωγή καὶ ἡ ἀνταγωγή δὲν ἀφορῶσι τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον δίκης, συνυπολογίζονται.

Τὸ αὐτὸ κρατεῖ ὁσάκις ἀντιθέτως ἐγείρονται ἐνδίκῃ μέσα καὶ ταῦτα συνεκδικάζονται ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ (λ.χ. ἐφεσεις καὶ ἀντεφeses).

12.) Διὰ πράξεις ἀφορώσας μέρος τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, τὰ τέλη ὑπολογίζονται κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ μέρους τούτου (λ.χ. ἐὰν ἡ συζήτηση ἢ ἡ ἀπόφασις περιορίζεται εἰς μέρος τῆς ἀγωγῆς).

14.) Ἐν ἐκάστῃ αἰτήσῃ ἡ ἀξία τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ἐφόσον δὲν συνίσταται εἰς ὀρισμένον χρηματικὸν ποσόν ἢ δὲν καταδεικνύεται ἐκ προτέρων αἰτήσεων, ὁρίζεται εἴτε ἐγγράφως εἴτε ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ τοῦ γραμματέως ὑπὸ τοῦ αἰτούντος.

15.) Ὁ ἐν ἀπόφασιν χάριν τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ ἐπιτροπεύου τῆς ἀναιρέσεως γινόμενος προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας τῆς δίκης ἰσχύει καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν τελῶν.

16.) Περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἀξίας τῆς δίκης, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἀπόφασις συμφώνως τῷ ἀρθ. 15, ἐκδίδεται ἀπόφασις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀτελῆς. Ταύτην δύναται τὸ δικαστήριον τὸ ἐκδόν ἢ ἀνώτερον δικαστήριον αὐτεπαγγέλτως νὰ μεταβάλῃ, εἰ δὲ διὰ τοῦτο ἔχουσιν δικαίωμα προσφυγῆς (Beschwerde).

17.) Ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη παρακατασκευασμένη, τὰ ἔσοδα ταύτης φέρει ὁ δικαιδικός, ὅστις τὴν δῆλωσιν τῆς ἀξίας τῆς δίκης εἴτε παρέλιπεν εἴτε ψευδῶς ἐξαράχτηρσεν.

Ἐρωτᾶται γὰρ τίς ἡ ἀξία τοῦ γραμματικῶν συστημάτων, τίνα τὰ

Τὰ πλεονεκτήματα τοῦ γερμανικοῦ συστήματος εἶνε ἡ παροδοχὴ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀναλογικότητος μετὰ τῆς ἀναγραφῆς εἰδικῶν τελῶν δι' ἕκαστον βαθμὸν δικαιοδοσίας. Λεπτομερὲς καὶ ἀκριβολόγος διαρρύθμισ τῶν καθέκαστα ἐν τῷ σχετικῷ νόμῳ συμβάλλει τὰ μέγιστα πρὸς τὴν ὀρθὴν καὶ εὐχερῇ τοῦτου ἐφαρμογὴν. Ἀλλὰ τὸ σύστημα τοῦτο παρουσιάζει καὶ οὐσιώδεις τινὰς ἐλλείψεις. Καὶ δὴ· Πρῶτον ἡ ἐπιβολὴ τοῦ τέλους εἶνε λίαν περίπλοκος διακρίνουσα τὰ τρία ἐκεῖνα σημεῖα ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου διακρίνουσα διάφορα εἶδη δικῶν (ἀναγνωρίσει κτλ.) μετὰ διαφόρων ποσοστῶν τέλους. Ταῦτα δὲ πάντα καθιστῶσι τὸν Νόμον λαβυσινώδη χωρὶς νὰ ὑφίσταται σπουδαῖος οὐσιαστικὸς λόγος ἀνυπερβλήτος τῆς ἀναγραφῆς τοσούτων διακρίσεων. Δεύτερον ἡ κλίμαξ ἀντὶ νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἐλαφρῶς προϊούσαν, εἶνε τούναντι συντεταγμένη κατὰ πρόοδον ἰσχυρῶς φθίνουσαν, ἥτοι τὸ ποσοστὸν τοῦ τέλους εἶνε μικρότερον ὅσω ἡ ἀξία τῆς δίκης εἶνε μεγαλειτέρα. Οὕτω ἀγωγὴ ἐκ 500 μ. πληρόνει τέλη 20 μ., ἀγωγὴ ἐκ 15,000 μ. πληρόνει τέλος 120 μ., ἐν ᾧ ἔδει, ἂν ἡ αὐτὴ ἀναλογία ἠκολουθεῖτο, νὰ πληρόνει 600 μ. Τελευταῖον τὸ κοινὸν παντὶ ἀναλογικῷ συστήματι ἐλάττωμα τῆς δυσχερείας τῆς ἐξευρέσεως τῆς ἀξίας τῆς δίκης ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ γερμανικῷ συστήματι.

Πρὸς μείζονα ἐποπτικότητα παρέχω πίνακα συγκριτικὸν τῶν δικαστικῶν τελῶν καὶ τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ δύο δικῶν τῶν μιᾶς ἐκ 1000 μ. καὶ τῆς ἄλλης ἐκ 10000 μ.

Δίκη 1000 μαρκ.

α'.) δικαστικά ἔξοδα

τέλος συζητήσεως	32:00
τέλος ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως	32:00
τέλος ὀριστικῆς ἀποφάσεως	32:00
ἀποζημιώσεις μαρτύρων	12:00
	108:00

β'.) Δικηγορικὰ δικαιώματα (δι' ἑκάτερον διὰδίκον).

δικαίωμα δίκης	28:00
» συζητήσεως	42:00
» ἀποδείξεως	14:00
δαπάνη διὰ γραφικὰ κτλ.	8:50
	92:50

Δίκη ἐκ 10,000 μαρκ.

α'.) δικαστικά ἔξοδα

τέλος συζητήσεως	90:00
» ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως	90:00
» » ὀριστικῆς	90:00
ἀποζημιώσεις μαρτύρων	12:00
	282:00

β'). Δικηγορικά δικαιώματα (δι' ἐκάτερον διάδικον).

δικαίωμα δίκης	64:00
» συζητήσεως	96:00
» αποδείξεως	32:00
δαπάνη διὰ γραφικά κτλ.	8:50
	200:50

Ἐπομένως ὁ ἡττηθεὶς διάδικος θέλει πληρώσει λόγῳ δικαστικῶν καὶ δικηγορικῶν τελῶν ἐπὶ δίκης ἐκ 1000 μ. 293 μάρκα, ἥτοι πλεόν τοῦ 1]4 τοῦ ἐπιδίκου ποσοῦ, ἐπὶ δίκης δὲ ἐκ 10,000 μ. 683 μ., ἥτοι τὸ 1]16 τοῦ ἐπιδίκου ποσοῦ. Καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ ἐκδίκασιν τὴν διαφορὰς· διότι διὰ τὴν ἐν τοῖς λοιποῖς ἐκδίκασιν θέλει προστεθῇ ἔτι μειζὼν δαπάνη.

β'. Ἰταλικὸν σύστημα (*)

Ἐν Ἰταλίᾳ ὑπάρχει διπλῇ βάσει φορολογίας δικῶν, καθόσον αἱ μὲν ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰς τέλος καταστιγώσεως (registramento), τὰ δὲ λοιπὰ δικόγραφα εἰς τέλος χαρτοσήμου (carta bolata).

α') Καταστίχωςις. Τὸ τέλος τῆς καταστιγώσεως εἶνε τριττόν,

1) ἀναλογικὸν tassa proporzionale

2) πάγιον tassa fissa

3) βαθμικὸν tassa graduale. ἥτοι μεταξὺ παγίου καὶ ἀναλογικοῦ, ὅταν ὀρίζωνται μεγάλαι ποσότητες, καθ' ἃς αὐξάνει τὸ τέλος ἀνὰ 2000 ὀρ. 1 ὀρ. Ἐκάστη δίκη ὑπόκειται εἰς τέλος καταστιγώσεως εἰάν μὲν ἔχῃ ἀξίαν ἑλαττοῦ τῶν 1000 φρ. ἐκ 2 φρ. εἰάν δὲ μείζονα ἐξ 1 φρ. ἀνὰ 1000 φρ. Πρὸς εὐρεσιν τῆς ἀξίας ὑπολογίζεται τὸ ποσὸν τῆς καταδίκης ἐν τῇ τελεσιδικίᾳ ἀποφάσει ἐν ᾧ περιλαμβάνονται τὸ κεφάλαιον, τόκοι, καρποί, κτλ. Ἀφ' ἐτέρου τὸ minimum ἔχει ὀρισθῇ εἰς 2 φρ. διὰ τὰς ἀποφάσεις Εἰρηνοδικείων, εἰς 5 φρ. διὰ τὰς τῶν Πρωτοδικείων καὶ εἰς 10 φρ. διὰ τὰς τῶν Ἐφετῶν. Τὸ τέλος τῆς καταστιγώσεως ἀπαξ εἰσπράττεται ἐν ἐκάστῃ δίκῃ ἀδιαφόρως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀποφάσεων καὶ ἀδιαφόρως τοῦ βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας. Τὸ τέλος τοῦτο εἶνε τὸ βαθμικὸν τέλος.

Αἱ δίκαι ἔχουσαι ἀπροσδιορίστου ἀξίας ἀντικείμενον (ἀπαγόρευσις, διαζύγιον, κτλ.) δὲν ὑπόκεινται εἰς tassa graduale ἀλλ' ἀπλῶς εἰς tassa

* Gianzana 3A Serie volume X, passim.

fissa δι' ἐκάστην ἀπόφασιν ἐν μὲν τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ 50 λεπτ., ἐν δὲ τῷ Πρωτοδικεῖῳ 1 φρ. καὶ ἐν τῷ Ἐφετείῳ 2 φρ.

Ἐποκείνται εἰς τέλος ἀναλογικόν (tassa proporzionale) αἱ ἀποφάσεις αἱ ἀφορῶσαι μεταβίβασιν κτλ. ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτων.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν ὑποκείνται εἰς βαθμικόν τέλος, ἀλλὰ εἰς πάγιον τέλος 20 φρ. ἡ ὀριστική, καὶ 10 φρ. ἡ μὴ ὀριστική ἀπόφασις.

β') Τέλος χαρτοσήμου. Ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ μίμησιν τοῦ γαλλικοῦ συστήματος, ὑπῆρχον ὡς συμπληρωτικὰ τοῦ τέλους τῆς καταστιγώσεως διάφορα ἄλλα τέλη, ἅτινα κατεβάλλοντα εἰς τοὺς γραμματεῖς τῶν δικαστηρίων διὰ τὰς καθ' ἑκάστην δικαστικὰς πράξεις.

Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ πολλὰ καταχρήσεις ἐκ μέρους τῶν γραμματέων ἔλαβον χώραν, δι' ὅπερ ὁ ὑπουργὸς Villa, convinto della necessità di liberare i cancellieri da tutti quegli incarichi che non sono propri del loro ufficio e di rialzarne la posizione resti tuendoli quali devono essere funzionari dell'ordine giudiziario e non percettori d'imposte (τόμ. 10 σελ. 340), εἰσήγαγε Νομοσχέδιον ἐν τῇ Βουλῇ γενομένον Νόμον τὸν Ἰούν. 1882. Διὰ τοῦ Νόμου τούτου καταργήθησαν τρεῖς εἴδη τελῶν 1) tassa di bollo, 2) tassa di registro 3) le tasse di cancelleria, diritti di copia et di spedizione delli atti giudiziari καὶ ἀντ' αὐτῶν εἰσῆλθῃ una tassa unica (ἐνιαῖον πάγιον τέλος) εἰσπραττόμενον διὰ carta bollata διὰ πάσας τὰς δικαστικὰς πράξεις (tutti gli atti di procedura civile, in materia di onoraria giurisdizione, contenziosa e di esecuzione i mandati alle liti ed in genere tutte le domande od istanze ἀρθ. 3). Τὸ ποσὸν τοῦ τέλους εἶνε 2 φρ. διὰ τὰς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδ. πράξεις καὶ 3 φρ. διὰ τὰς ἐνώπιον τῶν λοιπῶν δικαστηρίων. — Σημειώτέον ὅτι αἱ προτάσεις ἐν Ἰταλίᾳ γίνονται εἰς διπλοῦν, ἐν ἀντίστοιχον κοινοποιεῖται τῷ ἀντιδίκῳ καὶ ἐν προτάγεται εἰς τὸ δικαστήριον. Καὶ τὰ ἐπιδότηρια 2 φρ. διὰ τὸ Εἰρηνοδικ., 3 διὰ τὰ λοιπὰ δικαστήρια.

Τὸ Ἰταλ. σύστημα πραγματοῖ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναλογικότητος ἐν ἐλαχίστῳ μέτρῳ. Καὶ νῦν μὲν ἀναγράφει κλίμακα ἀναλογικότητος ἀνευ εἰδικοῦ τέλους διὰ βαθμοὺς δικαιοδοσίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐκάστου τὴν ἀναλογικότητα ταύτην μεγάλως παρακωλύουσι καὶ μαννοῦ, ἐξουδετεροῦσι δύο γεγονότα 1) ἡ παραδοχὴ minimium διὰ τὰς ἀποφάσεις 2) ἡ πληρωμὴ σχετικῶς βαρέων τελῶν χρησιμοῦ διὰ πάσας τὰς λοιπὰς πράξεις πλην τῶν ἀποφάσεων, ἅτινα τέλη εἰσὶ πάγια. Οὕτω δὲ ἡ σχετικὴ ἀναλογικότης τῶν τελῶν τῶν ἀποφάσεων ἀναιρεῖται διὰ τὴν παρσιότητος τῶν τελῶν τῶν λοιπῶν πράξεων καὶ αἱ μικραὶ δίκαι καταπονοῦνται σχεδὸν διὰ τῆς αὐτῆς δικαστικῆς δαπάνης, ὅπως καὶ αἱ μεγάλαι. Ἀφ' ἑτέρου τὸ ποσὸν τῶν τελῶν εἶνε μέγα καὶ λίαν ἐπαχθὲς

καταλήγον μᾶλλον εἰς φορολογίαν, τοῦθ' ὅπερ ὅπως ἐν ἀρχῇ ἐδείχθη εἶνε τὰ μάλιστα ἄτοπον.

..

Ἐλθωμεν νῦν εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ ἐν Ἑλλάδι κρατοῦντος νῦν συστήματος. Τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἡμετέρου συστήματος εἰσὶ πολλὰ καὶ ποικίλα. Καὶ δὴ:

1) Τὰ τέλη τῶν ἀποφάσεων εἰσπράττονται διὰ τοῦ λεγομένου χαρτοσήμου διαστάσεων (*timbre de dimension*) ἥτοι τὸ ποσὸν τοῦ τέλους ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν φύλλων (4 σελίδων) χαρτοσήμου, ἅτινα ἀναγκαῶσι πρὸς γραφὴν τῆς ἀποφάσεως. Οὕτω δὲ ἐπέρχεται τὸ ἐλεεινὸν ἀποτέλεσμα ἵνα τὸ ποσὸν τῶν τελῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς βραχυλογίας ἢ τῆς πολυλογίας τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ ἐκ τῆς φιλογραφίας τοῦ συντάκτοντος τὴν ἀπόφασιν γραφῆως.

2) Ἡ εἰσπραξις 2 δρ. χαρτοσήμου διὰ τὰς ἐπιδόσεις, ἐξ ὧν μόνον τὰ 75 λεπτ. λαμβάνει ὁ κλητὴρ, τὰ δὲ 1.25 τὸ Δημόσιον ἐπάγειται τὸ ἐξῆς ἀτόπημα· ἂν ἐνάγω τὸν Α διὰ 300 δραχ. θέλω δι' ἐπίδοσιν ἀγωγῆς 2 δρ., ἐξ ὧν λαμβάνει ὡς καθαρὸν πλεόν φόρον τὸ Δημόσιον 1.25, ἐνῷ ἂν ὁ Α ἀποβάλῃ ἀφ' αὐτοῦ 5 κληρονόμους καὶ ἐναγάγω καὶ τοὺς 5 διὰ τὰς 300 δρ. θέλω 10 δρ. δι' ἐπίδοσιν ἐξ ὧν λαμβάνει τὸ Δημόσιον 5.25. Οὕτω δὲ συμβαίνει ἐνῷ εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις τὸ αὐτὸ φορολογητέον ποσὸν ὑπάρχει ἥτοι 300 δρ., ἐν τούτοις ἐκ τοῦ οἰκονομολογικῶς καὶ φορολογικῶς ὅλως ἀσημάντου γεγονότος τῆς ὑπάρξεως ἐνὸς ἢ πλειόνων ὀφειλετῶν νὰ αὐξάνῃ ἡ φορολογία. Τὸ ἄτοπον τοῦτο αἴρεται ἐν μέρει ἂν ὁρισθῇ ὅτι τὰ ἐπιδότρια θέλουσι συντάττεσθαι ἐπὶ μιᾶς δρ. χαρτοσήμου, ἐξ οὗ τὰ 20 λεπτά θὰ λαμβάνῃ τὸ δημόσιον καὶ τὰ 80 ὁ ἐπιδίδων κλητὴρ· πρὸς ἀντιστάθμισιν δὲ τοῦ τυχὸν ἐντεῦθεν προκύψοντος ἐλλείματος ἐν τοῖς ἐσόδοις τοῦ χαρτοσήμου εἶνε προτιμότερον νὰ ὑψωθῶσι τὰ ἀναλογικὰ δικαστικὰ τέλη.

3) Αἱ ἐρήμην ἀποφάσεις ἀπαιτοῦσι τὸ αὐτὸ τέλος οἷον καὶ αἱ κατ' ἀντιμωλίαν· τοῦτο εἶνα ἄτοπον, διότι αἱ ἐρήμην ἀποφάσεις πολὺ ἤττονα ἀπαιτοῦσιν ἐργασίαν καὶ ἔδει ὅπως ἐλαφρότερον φορολογοῦνται.

4) Ἡ ἐγγραφή ἐν τῷ πινακίῳ καὶ μετὰ τὴν διαγραφὴν γινομένη ὑπάγεται εἰς τέλος· τούναντίον ἐν Γαλλίᾳ (*Tarifs civils* ἀρθ. 3. *Le droit de mise au role ne pourra être exigé qu' une seule fois en cas de radiation, elle sera remplacée gratuitement à la fin du rôle et il y sera fait mention du premier placement*) ἀπαξ πληρόνεται τέλος. Φρονῶ ὅτι ἡ πληρωμὴ τέλους διὰ τὴν ἐγγραφήν δὲν δικαιολογεῖται, ἀλλὰ ὅσον ὅπως ἡ ἐγγραφή εἶνε ἀτελής, αὐξηθῶσι δὲ πρὸς κάλυψιν τοῦ ἐλλείματος τὰ ἀναλογικὰ δικαστικὰ τέλη.

5) Σπουδαιότατον ἐλάττωμα τοῦ ἡμετέρου συστήματος τῶν δικαστ. τελῶν εἶνε ἡ σχετικῶς μεγάλῃ ἐπιβάρυνσις τῶν μικρῶν δικῶν καὶ ἡ

ἐλαφρὰ φορολογία τῶν μεγάλης ἀξίας δικῶν. Ὡς καὶ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ εἶπον ἡ ἐφαρμογὴ τῆς καθαρᾶς ἀναλογικότητος ἐπάγεται τὰ διλήμματα: 1) εἰάν τεθῇ διὰ τὰς μικρὰς δίκας ἐλάχιστον ποσὸν ἵνα οὕτω δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἡ ἀναλογία εἰς τὰς μεγάλας, τότε αὐξάνουν αἱ μικραὶ δίκαι διότι ἕκαστος ἐλάχιστον ἔχων νὰ πληρώσῃ τέλη θὰ προτιμᾷ τὴν δικαστικὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀντὶ τῆς συμβιβαστικῆς. 2) εἰάν δὲ τεθῇ διὰ τὰς μικρὰς δίκας μέγα ποσόν, τότε ἡ ἀναλογία δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ διότι διὰ τὰς μεγάλας δίκας ἤθελεν ἀναλογεῖ ὑπέρμετρον ποσόν. Ἐντεῦθεν καθίσταται ἀναγκαῖον ὅπως ἡ καθαρὰ ἀναλογικότης ἀρχίσῃ ἀπὸ τινος μετρίου ποσοῦ (λ. χ. 2000 δρ. Ἐν Γερμ. ἀρχίζει ἀπὸ 10000 δρ. ὅπερ δὲν εἶνε ὀρθόν) κάτω δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου ἐπικρατῆσῃ ἄλλη διαβάθμισις, ἀλλ' ὡς οἶόν τε ἐλαφρὰ.

6) Πλημμελέστατα διεξάγεται παρ' ἡμῶν ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐν τῇ ἀποφάσει καθορισμὸς τῶν τελῶν καὶ τῶν ἐξόδων, διότι ταῦτα κατὰ κανόνα μὲν τίθενται πολὺ ἐλάσσονα τῶν ὑπὸ τοῦ νικῆσαντος διαδίκου πράγματι δαπανηθέντων ἀλλὰ καὶ ἄλλως πῶς κακῶς ὑπολογίζονται· οὕτω λ. χ. ἐν ᾧ συζητήσεών τινων τὰ τέλη καὶ τὰ ἐξόδα ὡς προσκληθέντα ἐκ πταίσματος τοῦ νικῆσαντος διαδίκου ἔδει νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς βάρος τούτου, ἐν τούτοις συνηθέστατα ἐπιβάλλονται εἰς βάρος τοῦ ἐν γένει ἡττηθέντος· ἐπίσης χωριστὸς ὑπολογισμὸς τῶν ἐξόδων καὶ τῶν τελῶν δὲν φαίνεται, ἀλλὰ ταῦτα συγχωνεύονται καὶ ὁ δικαστὴς ὀρίζει ἐν τῷ συνόλῳ ποσόν τι σχεδὸν πάντοτε αὐθαίρετον.

7) Ἐπὶ συμβιβασμῶν τὰ πρακτικὰ γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου ἀπλοῦ πρακτικοῦ, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ γράφωνται μᾶλλον ἐπὶ χαρτοσήμου ἀποφάσεως ἢ ὀρθότερον νὰ ὀρισθῇ ἰδίᾳ κλίμαξ φορολογίας τῶν δικαστικῶν συμβιβασμῶν.

8) Αἱ ἀποφάσεις τῶν εἰρηνοδικεῶν ἐπὶ δικῶν ἀφορωσῶν εἰς μεγάλα ποσὰ ὑπαγομένων εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον λόγῳ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς πρέπει νὰ φορολογῶνται βαρύτερον.

9) Τὰ πρόστιμα ἐφέσεως καὶ ἀναιρέσεως δεόν ὅπως καταργηθῶσιν αὐξανομένων τῶν ἄλλων τελῶν.

Κατὰ τὰ νῦν κρατοῦντα, αἱ ἀποφάσεις καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου παγίου, τοῦ ἐπισπεύδοντος διαδίκου καταβάλλοντος τῷ γραμματεῖ τὴν λεγομένην προκαταβολήν. Τὸ σύστημα τοῦτο ἔχει τὸ ἀτόπημα ὅτι καθιστᾷ τὸν γραμματέα θεματοφύλακα σπουδαίων χρηματικῶν ποσῶν, ἐφ' ὧν καθ' ἑκάστην συμβαίνει καταχρήσεις μὴ δυνάμεναι νὰ προληφθῶσι. Τὸ ἄτοπον τοῦτο αἰρεται διὰ τοῦ ἐπομένου συστήματος. Αἱ ἀποφάσεις καὶ τὰ πρακτικὰ γράφονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ἐν βιβλίοις στελλομένοις παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης πρὸς τὰ γραφεῖα, τὰ δὲ δικαστικὰ τέλη εἰσπράτ-

τονται διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐπισπεύδοντος διαδίκου, αἵτινες ὑποβάλλονται εἰς τέλος χαρτοσήμου ἴσον πρὸς τὴν καταβολὴν λ. χ. σήμερον ἢ προκαταβολή εἶνε ἐν τῷ πρωτοδικεῖῳ δραχ. 11 καὶ μία διὰ τὰς προτάσεις 12, ὅθεν αἱ προτάσεις τοῦ ἐπισπεύδοντος διαδίκου δεόν νὰ φορολογῶνται διὰ δραχ. 12. Ἀλλ' ἵνα μὴ διὰ τῆς ἀμέσου ἀναγραφῆς τῶν προτάσεων ἐπὶ βαρυντικῷ χαρτοσήμῳ ἐπέρχεται τὸ ἄτοπον νὰ ζημιουῖται ὁ διάδικος τὴν ἀξίαν τοῦ χαρτοσήμου, ἂν ἔνεκα ἀναβολῆς συμβιβασμοῦ κτλ. μεταιωθῇ ἢ συζητήσῃ, καθορίζεται ὅπως αἱ προτάσεις γράφονται ἐπὶ μιᾷ δραχμῇ χαρτοσήμου καὶ κατόπιν προσαρτᾶται πρόσθετον φύλλον χαρτοσήμου ἀξίας ἴσης πρὸς τὸ ὑπόλοιπον βαρὺ τέλος κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν προτάσεων εἰς τὸ γραφεῖον ἐντὸς 24 ὥρῶν ἀπὸ τῆς συνεδριάσεως. Ἐπομένως ὁ διάδικος τὰς πρὸ τῆς συνεδριάσεως κατὰ Νόμον (ἐν τῇ πρακτικῇ αἱ προτάσεις κατατίθενται μετὰ τὴν συνεδρίασιν) κατατεθείσας προτάσεις τοῦ ἀναλαμβάνει ἐν τῷ γραφεῖῳ μετὰ τὴν συνεδρίασιν καὶ προσαρτᾷ τὸ πρόσθετον φύλλον τοῦ χαρτοσήμου. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἄτοπον παρουσιάζει τὸ σημερινὸν σύστημα. Ἐὰν δηλ. ἀποφασίς τις εἶνε σχοινοτενής καὶ δὲν ἀρκεῖ ἐν φύλλον χαρτοσήμου ὅπως γραφῇ ἢ ἐὰν ὁ δικαστικὸς γραφεὺς ὅπως κερδίσῃ πλείονα ἀντιγραφικὰ ἐπεκτείνῃ αὐτὴν εἰς δύο φύλλα, τότε ἀπαιτεῖται σχεδὸν διπλὴ προκαταβολή. Οὕτω δὲ ἔχομεν τὸ γελοῖον φαινόμενον, ὥς βᾶσις τῆς φορολογίας νὰ χρησιμεύῃ ἡ περιεκτικότης φύλλου χάρτου ἤτοι τοῦ χαρτοσήμου καὶ οὕτως ἐκ τῆς μείζονος ἢ ἐλάσσονος τοῦ γραφέως ἱκανότητος τοῦ φιλογραφεῖν ἐξαρτᾶται τὸ ποσὸν τῆς τοῦ διαδίκου προκαταβολῆς. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου τῆς ἀναγραφῆς τῶν προτάσεων ἐπὶ βρεφῶς χαρτοσήμου δύο ἄτοπύματα προλαμβάνονται: Ἀφ' ἐνὸς παύει ὁ γραμματεὺς ὡν θεματοφύλαξ τῶν προκαταβολῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ μέγεθος τῶν ἀποφάσεων δὲν ἔχει σημασίαν διὰ τὴν φορολογίαν.

Τρίτον ἄτοπον τοῦ κρατοῦντος συστήματος εἶνε τὸ ἐξῆς. Αἱ αἰτήσεις πρὸς τοὺς Προέδρους πρωτοδικῶν γράφονται νῦν ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμίας, αἱ δὲ πράξεις τοῦ Προέδρου (πλὴν ἐξώσεων) ἐπὶ χαρτοσήμου 3 δραχ. ἀμφοτεροῦται δὲ ἂν καὶ αἱ ἐπ' ἀναφορᾷ ἐπιδιδόμεναι πράξεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαιτέρῳ χαρτοσήμῳ ἢ ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς. Ἐν τούτοις συμβαίνει τὸ ἄτοπον, ἂν ἡ αἴτησις ἀπορριφθῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου ὁ αἰτῶν δὲν προκαταβάλλει καὶ δὲν ἐκδίδεται ἀπόφασις καὶ οὕτω καὶ τὸ Δημόσιον στερεῖται τοῦ τέλους καὶ τὸ χεῖριστον δὲν φαίνεται ποσάκις ἢ αἰτήσις ὑπεβλήθη τῷ προέδρῳ καὶ ἀπερρίφθη. Τὸ ἄτοπον διορθοῦται ἂν αἱ αἰτήσεις γράφονται ἐπὶ 5 δραχ. χαρτοσήμου αἱ δὲ πράξεις ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου ἐν βιβλίῳ μονογραφουμένῳ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν ἐφεσίων καὶ στελλομένῳ ἐκ τοῦ Ὑπουργεῖου τῆς Δικαιοσύνης. Τὰ αὐτὰ περὶ πράξεων τοῦ προέδρου τῶν Ἐφεσίων καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὀριζομένου ὁμοῦς ἐν ταῦθα ἀνωτέρῳ τέλους.

Ἐπὶ τῶν γραμματικῶν εἰς διαταγὴν καὶ τῶν συναλλαγματικῶν ἢ στρεψοδικία τῶν ἐναγομένων, ἀρνούμενων ψευδῶς τὴν ὑπογραφὴν αὐτῶν καὶ

προτεινόντων ἔνστασιν ἀνηλικιότητος ἔφθασε τὸ μὴ περαιτέρω. Βεβαίως χαλινὸς τις δύναται νὰ εἶνε τὸ 100 δρ. πρόστιμον τῆς Π. Δ. ἀλλὰ τὸ πρόστιμον ἔχει τὸ μειονέκτημα ὅτι ἐπιβάλλει τὴν αὐτὴν ποινὴν εἰς τὸν ὀφειλέτην μικροῦ ποσοῦ ὡς καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην μεγάλου ποσοῦ οὕτω δὲ ἴσως ὁ ὀφείλων 500 δρ. ἵνα ἀποφύγῃ τὸ πρόστιμον δὲν θὰ ἀρνηθῇ τὴν ὑπογραφὴν του, ἀλλ' ὁ ὀφείλων 10,000 δρ. βεβαίως δὲν θὰ ὀπισθοχωρήσῃ πρό τοῦ προστίμου ἀλλὰ θὰ προτείνῃ τὴν μὴ γνησιότητα. Ἄλλως τε καὶ ἂν ἡ ἔνστασις τῆς μὴ γνησιότητος παρακαμφθῇ, πάλιν μένει ἡ ἔνστασις τῆς ἀνηλικιότητος. Φρονοῦμεν ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων δικῶν, ἐν αἷς ὁ ἐναγόμενος κατὰ 99 τοῖς ἑκατὸν εἶνε πραγματικὸς ὀφειλέτης, δεόντως τὰ δικαστικὰ τέλη προκαταβάλλῃ ὁ ἐναγόμενος, αὐτὸς ὑποχρεούμενος εἰς τὸ πρόσθετον χαρτόσημον, ὅπερ μὴ προσάγων δικάζεται ἐρήμην. Τὸ σύστημα τοῦτο βεβαίως δὲν θὰ μειώσῃ σπουδαίως τὴν στρεψοδικίαν τοῦ ἐναγομένου, ἀτε μὴ ὀρρωδούντος πρό τοῦ μικροῦ ποσοῦ τῆς δικαστικῆς δαπάνης· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἀπαλλάσσει τὸν ἐνάγοντα τῆς προκαταβολῆς καὶ οὕτω βελτιοῖ τὴν θέσιν τοῦ ἐναγόντος, ὅστις τὸ γε νῦν ἔχον οὐ μόνον δὲν εἰσπράττει τὸ ἀρχικὸν χρέος, ἀλλὰ εἰς σπουδαίαν δικαστικὴν δαπάνην ἐξανγκάζεται.

Τὰ αὐτὰ ρητέον καὶ περὶ ἐκκαλούντων καὶ ἀνακοπόντων. Ὅσακις ἡ ἀνακοπὴ ἢ ἡ ἐφεσις (πλὴν τῶν προσωρινῶς ἐκ-ελεστών) δὲν γίνεται ὑπὸ τοῦ ἐναγόντος ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, καὶ ἂν οὗτος στρεψοδικῶν δὲν προκαταβάλλῃ τὰ τέλη πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀνακοπῆς ἢ τῆς ἐφέσεως καὶ οὕτως ἀναγκάζεται ὁ ἐνάγων νὰ προκαταβάλλῃ, τὸ ἄτοπον διορθοῦται ἂν ὁ ἀνακοπὴν καὶ ἐκκαλῶν ὑποχρεωθῶσιν εἰς καταβολὴν τοῦ προσθέτου χαρτοσήμου καὶ μὴ καταβάλλοντες νὰ δικάζωνται ἐρήμην· τὸ μέτρον τοῦτο τὸ μὲν θέλει ἐν μέρει ἐλαττώσῃ τὰς ἀνακοπὰς καὶ ἐφέσεις, τὸ δὲ ἀπαλλάξῃ τὸν ἐνάγοντα τῆς δαπάνης τῶν διὰ τῆς στρεψοδικίας τοῦ ἐναγομένου παρασκευαζομένων ἐρημοδικιῶν καὶ ἐρέσεων.

∴

Αἱ μεταρρυθμίσεις τοῦ κρατοῦντος συστήματος, αἱ προτεινόμεναι ἐν ταύτῃ εἶνε δύο εἰδῶν :

Ἀφ' ἐνὸς εἰσὶ μεταρρυθμίσεις αὐτῆς τῆς βάσεως τοῦ συστήματος, ἥτοι μετατροπὴ αὐτοῦ ἀπὸ παγίου εἰς ἀναλογικόν.

Ἀφ' ἑτέρου εἰσὶ τεχνικαὶ τινες μεταρρυθμίσεις μὴ θίγουσαι αὐτὴν τὴν βάσιν τοῦ συστήματος, ἀλλ' ἀφορῶσαι εἰς τὴν βελτιώσιν διαφόρων λεπτομερειῶν, ἐπομένως εἰσὶ μεταρρυθμίσεις αἵτινες δύνανται νὰ ἐπενεχθῶσιν εἴτε τὸ ἐν εἴτε τὸ ἕτερον σύστημα κρατεῖ.

∴

Ἡ σημαντικωτάτη τῶν μεταρρυθμίσεων εἶνε ἡ ἀντικατάστασις τοῦ νῦν κρατοῦντος παγίου συστήματος δι' ἑτέρου ἀναλογικοῦ.

Ὅτι τὸ νῦν κρατοῦν σύστημα δεῖται ἀφεύκτου μεταβολῆς εἶνε προφανές.

νός. Βεβαίως τὸ νῦν συμβαῖνον, ἵνα δίκη ἀξίας 5000 δρ. φορολογηται ἐξ ἴσου πρὸς δίκην 60000 δρ., εἶνε ἀτοπώτατον.

Ἐρωτᾶται ὁμως ποῖον σύστημα πρέπει νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ νῦν κρατοῦν.

Πολλάκις μελετήσας τὸ ζήτημα καὶ ἀνερευνήσας αὐτὸ ἀπὸ πλείστων ἐπόψεων κατέληξα εἰς τὸ ἐπόμενον συμπέρασμα.

Πρέπει νὰ πληρόνεται ἴδιον τέλος δι' ἕκαστον βαθμὸν δικαιοδοσίας. Τὸ δὲ τέλος τοῦτο πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται τοσάκις, ὅσαι ἀποφάσεις ἐξεδύθησαν.

Ἡ κλίμαξ τοῦ τέλους νομίζω ὅτι δύναται νὰ εἶνε ἡ ἐπομένη.

Ἐπὶ δικῶν ἔλαττον τῶν 1000 δρ., διὰ τὰ Εἰρηνοδικεῖα 3 δρ., διὰ τὰ Πρωτοδικεῖα 8 δρ., διὰ τὰ Ἐφετεῖα 12 δρ. καὶ διὰ τὸν Ἀρειον Πάγον 20 δραχμάς.

Ἐπὶ δικῶν μεταξύ 1000 καὶ 10000 δρ., διὰ τὰ Εἰρηνοδικεῖα 6 δρ., διὰ τὰ Πρωτοδικεῖα 16 δρ., διὰ τὰ Ἐφετεῖα 24 δρ. καὶ διὰ τὸν Ἀρειον Πάγον 40 δρ.

Ἐπὶ δικῶν ἄνω τῶν 10000 δρ., διὰ τὰ Εἰρηνοδικεῖα 12 δρ., διὰ τὰ Πρωτοδικεῖα 32 δρ., διὰ τὰ Ἐφετεῖα 44 δρ. καὶ διὰ τὸν Ἀρ. Πάγον 80 δραχμάς.

Αἱ ἀπροσδιορίστου ἀξίας δίκαι διὰ τὸ Εἰρηνοδικεῖον 5 δρ., Πρωτοδικεῖον 10 δρ., Ἐφετεῖον 15 δρ., Ἀρειον Πάγον 20 δρ.

Πρὸς καθορισμὸν τοῦ εἰς τίνα ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων κλάσεων ἀνήκει ἐκάστη δίκη, ὁ ἐνάγων ὀφείλει ἅμα τῇ ἐγέρσει τῆς ἀγωγῆς καὶ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῆς πρὸς ἐκδίκασιν νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἂν εἶνε τῆς ἀρμοδιότητος τούτου, ἄλλως ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν. Οὗτοι δι' ἀποφάσεως ἀποφαίνονται εἰς τίνα κλάσιν ὑπάγεται ἡ δίκη. Ἡ ἀπόφασις ἐκδίδεται ἀνευ κλητεύσεως τοῦ ἐναγομένου. Οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς ἀποφάσεως. Ἡ διαδικασία τῆς ἀποφάσεως γίνεται ἀνεξόδως ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου.

Ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως τίθεται ἐντὸς τῆς δικογραφίας. Μὴ ἐκδοθεῖς τοιαύτης ἀποφάσεως, ἡ ἀγωγὴ εἶνε ἀπαράδεκτος ἐν τῇ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου συζητήσῃ καὶ ὁ ἐνάγων δικάζεται ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Εἰρηνοδικὴς τιμωροῦνται πειθαρχικῶς εἰάν ἐξ ἀσυγγνώστου ἀμελείας κατέταξαν ἐν μικροτέρᾳ κλάσει τὴν δίκην.

Ὁ ἐνάγων ὁ θεωρῶν ὡς κακῶς καταταχθεῖσαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ εἰς ἄνωτέραν κλάσιν τῆς ἀληθοῦς δύναται νὰ ποιήσῃ προσφυγὴν πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις ἀποφασίζει αὐτὸς μετὰ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ ἀρχαιότερου Ἀρεοπαγίτου. Ἡ προσφυγὴ δὲν ἀνατέλλει τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου μὴδενίζει τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν. Τότε δὲ τὸ Δημόσιον ὀφείλει νὰ ἀποδώσῃ τὰ περιπλέον εἰσπραχθέντα ἔλη.

Ἐὰν τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτούμενον ποσὸν εἶνε μείζον τὸ δὲ ἐπιδικάσθην εἶνε ἔλαττον λ. χ. αἰτῶ ἐν τῇ ἀγωγῇ 12000 δρ. καὶ τὸ Δικαστήριον μοὶ ἐπιδικάζει 6000, τότε διὰ πράξεως τοῦ Προέδρου, ἥν προκαλεῖ

ὁ ἐνάγων καθορίζεται τὸ ποσόν, ὅπερ δικαιούται νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἐνάγων ὡς ὑπὲρ τὸ δέον καταβαλὼν. Λ. χ. Ἦτησα δρ. 12000, ἄρα ὑποχρεοῦμαι πρωτοδίκως εἰς 32 δρ. ἀλλὰ μοι ἐπεδικάσθησαν 6000 ἐπὶ δὲ τῶν 6000 ὑποχρεοῦμαι πρωτοδίκως εἰς 16 δρ. Διὰ τὰς λοιπὰς 16 δρ. ἐκδίδεται ἀπόφασις τοῦ Προέδρου.

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου περὶ ἀποδόσεως τῶν πέραν τοῦ δέοντος πληρωθέντων τελῶν δὲν ἐπιτρέπεται οὐδὲν ἔνδικον μέσον, ἀλλὰ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸ ἐν τῇ ἀποφάσει ποσόν.

Ἐὰν ἡ ἀγωγή ἀπορριφθῇ τελείως, οὐδεμία χωρεῖ ἀπόδοσις. Τοῦτο πρέπει νὰ τεθῇ ὡς τιμωρία τῶν πάντῃ ἀβασίμους ἐγειρόντων ἀγωγᾶς.

Κατὰ τὸ ἡμέτερον σύστημα εἰάν ὁ Α. ἐγείρῃ ἀγωγήν ἐκ συναλλαγματοικῆς περὶ 5000 δρ. καὶ ἐκδοθῶσι δύο ἀποφάσεις πρωτοδίκως, δύο ἐφεσίμως καὶ μία ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ, ἰδοὺ τί θέλει πληρώσει :

Διὰ δύο ἀποφάσεις πρωτοδίκως	ἀνά δρ.	16	ἐν ὅλῳ	32.
» » » ἐφεσίμως	» »	24	»	48.
» μίαν » ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ	» »	40	»	40.

120.

Κατὰ τὸ νῦν κρατοῦν σύστημα ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις θὰ ἐστοίχιζεν :

Δύο προκαταβολὰς πρωτοδίκως	Δρ.	22.
» » ἐφεσίμως	»	32.
Μίαν » ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ	»	16.
Διὰ τρία πρωτότυπα ἀγωγῆς ἐφέσεως καὶ ἀναίρεσεως	»	9.
» πέντε ἐγγραφὰς εἰς τὸ πινάκιον	»	8.
	»	87.

Ἐὰν δὲ ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ἐφesis καὶ ἡ ἀναίρεσις ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀπερρίφθησαν, τότε προστίθενται καὶ τὰ πρόστιμα, ἧτοι 10 δρ. διὰ τὴν ἐφesis καὶ 100 διὰ τὴν ἀναίρεσιν, ἧτοι ἐν ὅλῳ δρ. 197. Ἐννοεῖται ὅτι ἐν τῷ ἡμετέρῳ συστήματι τὰ δικόγραφα τῆς ἀγωγῆς, ἐφέσεως κτλ. τὰ τε ἀντίγραφα καὶ πρωτότυπα καὶ αἱ προτάσεις γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου 50 λεπτῶν. Τὰ πρόστιμα καταργοῦνται, ἡ δὲ ἐγγραφή τῶν ὑποθέσεων εἰς τὸ πινάκιον γίνεται ἀτελῶς.

Αἱ ἀποφάσεις καὶ τὰ πρακτικὰ γράφονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου. Τὸ δὲ τέλος εἰσπράττεται διὰ τοῦ προσθέτου φύλλου τῶν προτάσεων.

Ἐπὶ συμβιβασμῶν τὸ πρακτικὸν τοῦ συμβιβασμοῦ φορολογεῖται καθάπερ ἡ ἀπόφασις.

Ὅπως ἔχουσι σήμερον τὰ πράγματα ἐν Ἑλλάδι, φρονῶ ὅτι μόνον ὑπὸ τοιοῦτον σύστημα εἶνε δυνατόν ἡ εἰσαγωγή τῆς ἀναλογικότητος παρ' ἡμῖν. Διότι κατὰ πάντα ἄλλον τρόπον ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ποσοῦ τοῦ τέλους ἤθελε γείνην ἀντικείμενον στρεψοδίκου διαδικασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου, ἧτις αὕτη καὶ μόνῃ ἤθελε παρέλκει τὴν δίκην ἀτελευτικῆς.

Τὰς ὑφ' ἡμῶν προτεινομένας μεταρρυθμίσεις δυνάμεθα νὰ συνοψίσωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις :

"Άρθρον 1.

Αἱ ἔγγραφαι προτάσεις τῶν διαδίκων ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικείων, Πρωτοδικείων, Ἐφετείων, Ἀρείου Πάγου γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου 50 λεπτῶν. Μέχρι τῆς 6 ὥρας τῆς ἐσπέρας τῆς ἐπομένης τῇ συνεδριάσει ἡμέρας ὁ ἐπισπεύδων διάδικος προσάγει ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Δικαστηρίου φύλλον χαρτοσήμου προσθέτων προτάσεων ἀξίας ἰσῆς πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἐπομένοις ἀρθροῖς 2 καὶ 3 καθοριζομένην διαβάθμισιν. Ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων καὶ τὸ αἴτητόν, ὑπογράφεται δὲ τὸ φύλλον καὶ χρονολογεῖται ὀλογράφως ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ.

Ἐξαιρετικῶς ἐπὶ συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν εἴτε ἐμπορικῶν εἴτε μὴ τὸ πρόσθετον φύλλον τοῦ χαρτοσήμου ὑφίλει να προσαγάγῃ ὁ ἐναγόμενος.

Ἐξαιρετικῶς ἐπὶ ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως ὁ ἀνακόψας καὶ ὁ ἐκκαλῶν ὑποχρεοῦνται εἰς προσαγωγὴν τοῦ προσθέτου χαρτοσήμου.

Ὁ ὑποχρεούμενος εἰς πρόσθετον χαρτόσημον διάδικος καὶ εἴτε μηδὲν προσάγων τοιοῦτον εἴτε προσάγων μικροτέρας ἀξίας δικάζεται ἐρήμην.

Ἐπὶ ἀνακοπῆς γενομένης συνεπείᾳ ἐρημοδικίας προελθούσης ἐκ παραδότηως τῆς παρούσης περὶ χαρτοσήμου δικτάξεως ὁ ἀνακόψας ὑποχρεοῦται λόγῳ ποινῆς ἵνα προσαγάγῃ πρόσθετον χαρτόσημον διπλῆς ἀξίας, πλὴν τοῦ παραλειφθέντος ἐν τῇ πρώτῃ ἐρημοδικίᾳ.

Ἀνακοπὴ ἐπ' ἀνακοπῇ δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ὅταν ἡ ἐρημοδικία προέλχῃται ἐκ παραβάσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

"Άρθρον 2.

Δι' ἐκάστην ἀπόφασιν ἐκδιδόμενην ὑπὸ Εἰρηνοδικείου, Πρωτοδικείου, Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερον πρόσθετον χαρτόσημον. Ἡ ἀξία τοῦ προσθέτου χαρτοσήμου εἶνε :

Ἐπὶ δικῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου ἔχουσῶν ἀντικείμενον ἀξίαν ἑλαττον τῶν δρ. 1000 δρ. 3, μεταξύ δρ. 1000 καὶ 10000 δρ. 6, καὶ πέραν τῶν 10000 δρ. 12.

Ἐπὶ δικῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ἔχουσῶν ἀντικείμενον ἀξίαν ἑλαττον τῶν δρ. 1000 δρ. 8, μεταξύ 1000 καὶ 10000 δρ. 16, πέραν τῶν 10000 δρ. 32.

Ἐπὶ δικῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ἔχουσῶν ἀντικείμενον ἀξίαν ἑλαττον τῶν δρ. 1000 δρ. 12, μεταξύ δρ. 1000 καὶ 10000 δρ. 24, καὶ πέραν τῶν 10000 δρ. 48.

Ἐπὶ δικῶν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔχουσῶν ἀντικείμενον ἀξίαν ἑλαττον τῶν δρ. 1000 δρ. 20, μεταξύ 1000 καὶ 10000 δρ. 40, πέραν τῶν 10000 δρ. 80.

Ἐπὶ δικῶν ἀπροσδιορίστου ἀξίας ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου 5 δρ., ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου 10 δρ., ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου 15 δρ., καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου 20 δρ.

Ἄρθρον 3.

Ἐκάστη ἀγωγή πρὸ τῆς συζητήσεως προσάγεται ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου ἂν εἶνε τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἢ ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν.

Ὁ εἰρηνοδίκης ἢ ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἄνευ κλητεύσεως τοῦ ἐναγομένου ἐκδίδει ἀποφασιν δι' ἧς ὁρίζει ἐν τίνι κλάσει ἐκ τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὀριζομένων πρέπει νὰ καταταχθῇ ἡ ἀγωγή καὶ προσδιορίζει τὴν ἀξίαν τοῦ προσθέτου χαρτοσήμου. Ἐν τῇ ἐκτιμῇ τῆς ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς, ὅταν τοῦτο δὲν εἶνε χρήματα, ἀλλ' ἄλλα πράγματα ἔχοντα ἀξίαν, ὁ πρόεδρος ἀποφαίνεται κατ' οἰκίαν κρίσιν.

Ἀπρὸς διορίστου ἀξίας λογίζονται τὰ ἀντικείμενα δίκης τὰ μὴ ὄντα δεκτικά χρηματικῶν προσδιορισμοῦ, [οἷον δίκη περὶ ἀντικαταστάσεως ἐπιτρόπου, περὶ δουλείας θέας εἰς ἀλλότριον κῆπον κτλ.]

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως οὐδὲν ἐπιτρέπεται ἔνδικον μέσον.

Ἡ διαδικασία αὕτη γίνεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου καὶ ἀνεξόδως.

Ἀντίγραφον ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου τῆς ἀποφάσεως προσάγεται ἐν τῇ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου συνεδρίᾳ ἐπὶ τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀγωγῆς. Μὴ προσάγων τοῦτο ὁ ἐνάγων δικάζεται ἐρήμην.

Ἡ τοιαύτη κατάταξις χρησιμεύει ὡς βάσις τοῦ προσθέτου χαρτοσήμου εἴτε ὁ ἐνάγων εἴτε ὁ ἐναγόμενος ὑποχρεοῦται εἰς προσαγωγήν τοῦτου.

Ὁ πρόεδρος καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης τιμωροῦνται πειθαρχικῶς ἐὰν ἐξ ἀσυγχώρητης ἀμελείας κατέταξαν ἐν μικροτέρᾳ κλάσει τὴν δίκην.

Ὁ ἐνάγων ἢ ὁ ἐναγόμενος ὁ θεωρῶν ὡς κακῶς καταταχθεῖσαν τὴν δίκην ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ Προέδρου δύναται νὰ ἐγείσῃ εἰδικὴν προσφυγὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ Προέδρου. Ἡ προσφυγὴ αὕτη ἀποτελεῖ εἰδικὴν δίκην ἀνεξάρτητον τῆς τε ἀρχικῆς δίκης καὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ Προέδρου. Δικάζεται δὲ ὑπὸ τριμελοῦς Δικαστηρίου ἀπαρτιζομένου ἐκ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν δύο ἀρχαιοτέρων μελῶν τοῦ Ἐφετείου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ὑπάγεται ὁ Εἰρηνοδίκης ἢ ὁ Πρόεδρος. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου οὐδὲν ἔνδικον μέσον ἐπιτρέπεται. Ἐὰν γένηται δεκτὴ ἡ προσφυγὴ, ὁ Πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐκκαθαρίζει τὸ ποσὸν τῶν τελῶν, ἅτινα ἐπληρώθησαν πέραν τοῦ κεκαλονισμένου. Τὸ ποσὸν τοῦτο ὀφείλει νὰ ἀποδώσῃ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον εἰς τὸν δικαιούχον ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ Προέδρου.

Ἐὰν τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτούμενον ποσὸν εἶνε μείζον τοῦ ἐπιδικασθέντος τελεσιδικῶς τῷ ἐνάγοντι, ὁ μὲν ἐναγόμενος καταδικάζεται εἰς δικαστικά τέλη ἀνάλογα τοῦ ποσοῦ εἰς ὃ κατεδικάσθη, ὁ δὲ ἐνάγων αἰτεῖ παρὰ τοῦ Προέδρου, ὅστις ἐκκαθαρίζει τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν τελῶν ἅτινα κατέβαλεν ὁ ἐνάγων καὶ τῶν τελῶν εἰς ἃ κατεδικάσθη ὁ ἐναγόμενος καὶ τὴν διαφορὰν ταύτην ἀναλαμβάνει ὁ ἐνάγων παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμεῖου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκκαθαρίσεως.

Ἐὰ ἡ ἀγωγή ἀπορριφθῇ ὁλόκληρος, τὰ καταβληθέντα τέλη δὲν ἀποδίδονται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

Ἄρθρον 4.

Αἱ ἀποφάσεις καὶ τὰ πρακτικὰ συνεδριάσεως διασκέψεως καὶ δημοσιεύσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν Εἰρηνοδικείων, Πρωτοδικείων, Ἐφετερίων καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου γράφονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου.

Τὰ πρωτότυπα καὶ ἀντίγραφα τῶν ἀγωγῶν, κλήσεων, ἀνακοπῶν, ἐφέσεων, ἀναψηλαφήσεων, αἰτήσεων ἀναιρέσεως γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου πεντήκοντα λεπτῶν.

Ἡ ἐγγραφή εἰς τὸ πινάκιον εἶνε ἀτελής.

Καταργοῦνται αἱ διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας περὶ προστίμων ἐπὶ ἐφέσεων, ἀναψηλαφήσεων καὶ ἀναιρέσεων ἐν πολιτικαῖς δίκαις.

Ἄρθρον 5.

Τὰ ἐπιδοτήρια δικογράφων γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῆς, ἐξ ἧς τὰ ὀγδοήκοντα λεπτά λαμβάνει ὁ κλητὴρ καὶ τὰ εἴκοσιν τὸ Δημοσίον.

Ἄρθρον 6.

Αἱ πρὸς τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν αἰτήσεις καὶ ἀναφοραὶ [πλὴν τῶν ἀγωγῶν περὶ ἐξώσεως, αἵτινες φορολογοῦνται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐτήσιου μισθώματος κατὰ τὰ ἐν ἄρθρ. 2 ὡρισμένα] γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου δρ. 5, ἡ δὲ πράξις τοῦ Προέδρου ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, σημειοῦντος τοῦ Προέδρου ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου τῆς αἰτήσεως ἢ ἀναφορᾶς τὴν παραδοχὴν ἢ ἀπόρριψιν ταύτης. Τὸ πρωτότυπον τοῦτο παραμένει πάντοτε ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ Δικαστηρίου.

Αἱ πρὸς τὸν Πρόεδρον τῶν Ἐφετῶν αἰτήσεις ἐπὶ χαρτοσήμου δρ. 10 καὶ αἱ πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἀρ. Πάγου δρ. 15. Αἱ πράξεις τῶν Προέδρων τούτων γράφονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου.

Αἱ πολιτικαὶ ἀγωγαὶ ἐνώπιον ποινικῶν δικαστηρίων φορολογοῦνται καθάπερ αἱ πολιτικαὶ δίκαι.

Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν μεταρρυθμίσεων τούτων πέποιθα ὅτι, ὅφ' ἐνὸς μὲν τὸ σύνολον τῶν εἰσπραξέων ἐκ τῶν δικαστικῶν τελῶν θέλει αὐξήσῃ, ὅφ' ἑτέρου δὲ ἡ φορολογία τῶν δικῶν θέλει καταστῇ δικαιότερα, καθισταμένη ἐλαφρότερα διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ βαρυτέρα διὰ τοὺς πλουσίους.

Αἱ καταχρήσεις τῶν δικαστικῶν γραμματέων προλαμβάνονται καὶ ἐν γένει ἡ λειτουργία τοῦ ὅλου συστήματος καθίσταται ὁμαλωτέρα.

Βεβαίως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς τελείας ἀναλογικότητος τὸ σύστημα ἡμῶν δὲν εἶνε πλήρες· ἀλλ' ὅπως φθάσωμεν εἰς τὴν τελείαν ἀναλογικότητα ἐκ τῆς ἐλλείψεως πάτης τοιαύτης ἐν ἧ νῦν τελοῦμεν ἀπαιτεῖται προπαίδεια τις, ἣν ἄριστα ἀσκεῖ τὸ σύστημα ὅπερ προτείνομεν.

NOMOS AXKE'.

Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν Νόμων

AΨ' B' — BB'. — BPTB' — BTE' — BXKΓ' — BΩK'.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΝΟΜΟΣ ΑΧΚΕ'.

ΠΕΡΙ ΤΕΛΩΝ

ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ

Τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887.*

Α'. Γενικοὶ ὁρισμοί, κατασκευή, διαιρέσις τοῦ
χαρτοσήμου, εἰδικὴ ἐπιθρόαγις.

1. Φόρος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τέλος χαρτοσήμου, ἐπιβάλλεται κατὰ τὰ κάτωθι ὀριζόμενα: α'. ἐπὶ ἐγγράφων ἀπευθυνομένων πρὸς δημοσίας ἀρχάς, ἢ ἀναγομένων εἰς πράξεις ἀστικάς καὶ δικαστικάς, καὶ ἐπὶ ἐγγράφων, ἅτινα δύνανται νὰ προσαχθῶσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἢ πάσης ἄλλης ἀρχῆς ὡς ἀποδεικτικά. (1) β'. ἐπὶ τῶν ἐνεκα θανάτου μεταβιβάσεων τῶν περιουσιῶν, ἀνεξαρτή-

* Τὸ κείμενον τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ' δημοσιεύεται ἐνταῦθα ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῶν νόμων ΑΨΛΒ' τῆς 29 Δεκ. 1889, ΒΒ' τῆς 15 Ἀπριλίου 1892, ΒΡΙΒ' τῆς 21 Δεκ. 1892, ΒΤΕ' τῆς 12 Ἰουλίου 1895, ΒΧΚΓ' τῆς 8 Ἰουλίου 1899 καὶ ΒΩΚ' τῆς 11 Φεβρ. 1901.

(1) Δι' εἰδικῶν νόμων ἀπαλλάσσονται τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου: 1) πᾶσαι αἱ ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν ἢ τῶν δικαστηρίων ἀπευθυνόμεναι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου πράξεις (ἀρθ. 98). 2) πᾶσαι αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ στρατολογικοῦ νόμου ἐνεργούμεναι πράξεις (στρατολογικοῦ ἀρθ. 79), 3) πᾶσαι αἱ ἐπὶ τῶν διαφορῶν περὶ φορολογίας πρὸς τὸ δημοσίον κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου διαδικασίαν δικαστικαὶ πράξεις (Ν. ΒΠ'. 1892) πᾶσαι αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ ἐκλογῆς τῶν κοινοτικῶν συμβούλων ἐνεργούμεναι πράξεις. Οἱ Νόμοι οὗτοι καίπερ προγενέστεροι τοῦ περὶ χαρτοσήμου ΑΧΚΕ' ἰσχύουσι καὶ μετὰ τοῦτον ὡς εἰδικαί.

τως τῆς συντάξεως ἐγγράφου περὶ αὐτῶν· γ'. ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων, συμβόλων καὶ ἄλλων ἐμοίων γραμματίων τῶν ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων, δημοσίων θεαμάτων ἀκροαμάτων καὶ χορῶν.

2. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου εἰσπράττεται.

1. ἡ γραφομένων ἀπ' εὐθείας τῶν ἐγγράφων, πράξεων καὶ συμφωνιῶν ἐπὶ ἐπισήμου (σφραγιστοῦ) χάρτου· 2. ἡ ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομέναις περιπτώσεσιν, εἴτε ἐκ ἀρχῆς, εἴτε κατόπιν ἐπικολλωμένου ἐπὶ τοῦ χάρτου κινητοῦ ἐπισήματος καὶ διαγραφομένου κατὰ τὸν διὰ Β. Διατάγματος ὀριζόμενον τρόπον· 3. ἡ δι' εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως· 4. ἐξαιρετικῶς δέ, ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου καὶ ταῖς διὰ Β. Διατάγματος ὀριζομέναις περιπτώσεσι, δι' ἐκδόσεως ἀποδείξεως πληρωμῆς τοῦ δημοσίου ταμείου.

3. Ὁ τε σφραγιστὸς χάρτης καὶ τὸ κινητὸν ἐπίσημα πωλούμενα ὑπὸ τῶν ταμείων τοῦ κράτους ἀντὶ τῆς ἐπιγεγραμμένης αὐτοῖς τιμῆς, κατασκευάζονται κατὰ τὸν διὰ Β. Διατάγματος ὀριζόμενον, φέρουσι δ' ἐν αὐτῇ τῇ χαρτίνῃ μάζῃ ἐντετυπωμένον ὑδάτινον σημεῖον (l'ili graine) δηλοῦν τὸ ἔτος τῆς κατασκευῆς καὶ ἀπεικονίζον τὸ ἐλληνικὸν ἐθνόσημον.

4.* Ὁ σφραγιστὸς χάρτης φέρει πρὸς τὰ ἄνω τῆς πρώτης σελίδος δύο σφ. ἀγίδας, τὴν μὲν δηλωτικὴν τοῦ τέλους, μέλαιναν ἢ ἐρυθρὰν ἢ πρασίνην, τὴν δὲ πρὸς ἐλεγχον τεθειμένην ἀχρώματον. — Ἡ μέλαινα ἢ ἐρυθρά ἢ πρασίνη σφραγὶς περιέχει τὴν λέξιν «Χαρτόσημον» καὶ τὸ ποσὸν τοῦ τέλους ὀλογράφως τε καὶ ἀριθμητικῶς, ἡ δὲ ἀχρώματος σφραγὶς τὰς λέξεις «Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος». Ἀμφότεραι δὲ αἱ σφραγίδες καὶ τὰ διὰ Β. Διατάγματος ὀριζόμενα ἐμβλήματα καὶ διακριτικὰ σημεῖα. — Τὸ κινητὸν

(*) Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΤΕ'.

ἐπίσημα περιέχει τὰς λέξεις «Χαρτόσημον» καὶ τὸ πο-
σὸν τοῦ τέλους ὁλογράφως τε καὶ ἀριθμητικῶς, καὶ φέ-
ρει τὰ διὰ Β. Διατάγματος ὀριζόμενα ἐμβλήματα, δια-
κριτικὰ σημεῖα καὶ χρώματα. *

5. Ὁ σφραγιστὸς χάρτης ἔχει πλάτος μὲν 0,406 τοῦ
Βασιλικοῦ πήχεως, μῆκος δὲ 0,300, φέρει καθ' ἅπαν
τὸ εὖρος τῆς σελίδος κεχαραγμένης γραμμιάς τριάκοντα
κατὰ σελίδα καὶ περιθώρια δύο, ὀριζόμενα διὰ καθέτου
γραμμῆς καὶ ἔχοντα πλάτος τὸ μὲν πρὸς τὰ ἔσω 0,010
τὸ δὲ πρὸς τὰ ἔξω 0,025 τοῦ πήχεως. Ἀπαγορεύεται δὲ
ἢ ἐπ' αὐτοῦ γραφὴ στίχων πλειόνων τῶν τριάκοντα κατὰ
σελίδα καὶ ἐπὶ τοῦ ἔξω περιθωρίου ἐπιτρέπονται μόνον
διαγραφαὶ καὶ διορθώσεις ἢ προσθήκαι λέξεων παραλε-
λειμμένων ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐγγράφου.

ΕΦ. ΝΑΥΠΛΙΟΥ 402 (1896). Ἐπειδὴ καὶ ἀληθῆς ἐὰν ὑποτεθῇ ὁ
τῶν ἐκκαλοῦτων ἰσχυρισμὸς, ὅτι τὸ κοινοποιηθὲν αὐτοῖς δικόγραφον
ἔφερον ἐν τοῖς περιθωρίοις ὅλων τῶν σελίδων ὁλόκληρα χωρία καὶ κον-
δουλὰ τῆς πιστώσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, τοῦτο δὲν καθίστα τὴν ἀγωγὴν
ἄκυρον, ἀλλὰ ὑποκειμένην εἰς πρόστιμον, πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ὁποῖου
ἦτον ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, (ἄρθρ. 53 καὶ 5 ΑΧΚΕ).
Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμως ὑπάρχει ἐν τῇ δικογραφίᾳ δικόγραφον ἀγω-
γῆς ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος χαρτοσήμου, ἀνευ προσθήκης ἐν τοῖς περιθωρίοις
γεγραμμένης καὶ ἐντεῦθεν εἰκάζεται ἡ ὅτι τοῦτο ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ἡ ἐκ-
καλούμενη ἀπόφασις καὶ δὲν ὤφειλε τότε νὰ χρηρῆται ἀπαράδεκτον τὴν
συζήτησιν, ἡ ὅτι πρὸ τῆς συζητήσεως ἐξετελέσθη ἡ ποινικὴ διάταξις
τοῦ ἀρθροῦ 53, δηλαδὴ προσήχθη ἡ ἀγωγή γεγραμμένη ἐπὶ χαρτοσήμου
δραχμῆς μιᾶς, καὶ κατεβλήθη οὕτω πρόστιμον ἰσότημον τοῦ τέλους τοῦ
χαρτοσήμου, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον τὸ πρὸς τοὺς ἐκκαλοῦντας ἐπι-
δοθὲν ἀντίγραφον.

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀγωγή ἐρεῖδεται κυρίως ἐπὶ τῆς ἀναγνω-
ρίσεως τοῦ ἐκ τοῦ τρεχομένου λογαριασμοῦ καταλοίπου τῆς ὑπὸ τῶν
δύο τῶν ἐναγομένων ἐγγράφως γενομένης. Συνεπεία δὲ τούτου εἶναι, ὅτι
εἰς χαρτοσήμανσιν πλέον ὑπόκειται οὐχὶ ὁ τρεχούμενος λογαριασμὸς
ὁλόκληρος, ἀλλὰ τὸ κάτωθι αὐτοῦ ἐγγράφον, δι' οὗ ἡ ἀναγνώρισις καὶ
βεβαίωσις ἐτελέσθη. Ἀρμόδιος δὲ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ οἰκεῖον χαρτόσημον

* Τὰ ἄρθρα 3 καὶ 4 ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ Β Διατάγματος τῆς
29 Ἰουνίου 1898 καὶ τοῦ τῆς 23 Νοεμβρίου 1900 συνεπείᾳ τοῦ διε-
θυνοῦς ἐλέγχου.

ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου ἦτο κατὰ τὸ ἄρθρον 63 τοῦ ΑΧΚΕ' Νόμου περὶ χαρτοσήμου ὁ ταμίης, καὶ τοῦ ταμίου Ναυπλίας ἐπιθέσαντος ἐπ' αὐτοῦ τῇ 20 'Ιουλίου 1891 χαρτόσημον εἴκοσι πέντε δραχμῶν καὶ λεπτῶν δέκα, δὲν δύναται τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 63 κατὰ πρῶτον μὲν βαθμὸν ἀποφαίνεται ὁ ταμίης, καὶ δευτέρον δὲ τὸ νομικὸν συμβούλιον ὅταν ὁ ἀδίκηθεις ἰδιώτης προσφύγῃ εἰς αὐτό.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 92 (1896). Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς σαφοῦς καὶ ἀνεπιδέκτου διττῆς ἐρμηνείας γραμματικῆς τοῦ ἄρθρ. 5 ΑΧΚΕ', ἐν τοῖς περιθωρίοις τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐπιτρέπεται μὲν νὰ γίνωνται καὶ προσθήκαι, ἀλλ' ἀπολύτως καὶ μόνον ἐὰν αἱ προσθήκαι αὗται ἀναφέρονται εἰς διαγραφὰς καὶ διορθώσεις ἢ ἀφορῶσιν ἀπλῶς εἰς λέξεις παραλείμενους ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐγγράφου. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεὶ κατ' ἀνάγκην ὅτι ἐὰν ἐν τοῖς περιθωρίοις ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ἀπευθυνόμενων ὁπωσδήποτε ἐγγράφων, ὑπάρχουσιν οὐχὶ διαγραφὰς ἢ διορθώσεις ἀπλᾶς, ὡς ἔννοεῖ ὁ νόμος, ἀλλὰ περίοδοι μακραί, αἵτινες μόνον ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐγγράφου ἔδει νὰ περιληφθῶσιν, καὶ αἱ ὁποῖαι βεβαίως δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς λέξεις παραλείμεναι, τὸ Δικαστήριον στερεεῖται πάντως τοῦ δικαιώματος, ὅπως ἐπιληφθῇ τῆς κατ' οὐσίαν ἐρεύνης τῆς διαφορᾶς, πρὶν ἢ καταβληθῇ πρόστιμον ἰσότιμον τοῦ τέλους τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἐφ' οὗ αἱ τοιαῦται προσθήκαι ὑπάρχουσι, συμφώνως πρὸς τὴν γ' παράγραφον τοῦ ἄρθρ. 53, ὅπερ πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἐν λόγῳ πρόστιμου ἀποφαίνεται ἀπαράδεκτον, τῶν ὡς εἴρηται ἐγγράφων τὴν χρῆσιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 1054 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 580 Πολ. Δικ. ἐμφανιζομένων τῶν διαδίκων καὶ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν συζήτησιν διαφορᾶς τινος, ἡ δίκη διεξάγεται κατ' ἀντιμωλίαν, τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος οὐδεμίαν ἐπάγεται τροποποίησιν ἢ πρὸς προκαταβολὴν τῆς δικαστικῆς δαπάνης ἐν ἄρθρ. 208 Πολ. Δικ. ἀναγραφομένη ὑποχρέωσις τοῦ προκαλοῦντος τὴν συζήτησιν διαδίκου, οὗτινος ἢ ἐπὶ Δικαστηρίου νόμιμος καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον παράστασις δὲν μεταβάλλεται ἐκ τῆς μὴ ἐκπληρώσεως τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως, καθόσον οὐδαμῶς μὲν τοῦ νόμου, ὡς ἐν ἄλλαις τιτὶ ρητῶς ὁρισμέναις περιστάσεσιν, ἀναγράφεται ἐν εἴδει ποινῆς ἢ ἐρημοδικίας τοῦ μὴ προκαταβαλόντος τὰ τέλη καὶ ἐμφανιζομένου διαδίκου, ἢ δὲ περὶ τῆς τοιαύτης προκαταβολῆς αὐτῶν ὑποχρεώσεως προσωρὶν ὡς φέρουσα χαρακτῆρα, σκοπὸν ἔχει νὰ κανονίσῃ ἀπλῶς πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ταχείας συζητήσεως τῶν διαφορῶν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ προκαλοῦντος ταύτην διαδίκου πρὸς προσωρινὴν καταβολὴν τοῦ ἀπαιτούμενου πρὸς τοῦτα ποσού, καὶ παντελῶς δὲν μεταβάλλει τὴν καθόλου τάξιν τῆς διαδικασίας, καὶ τὸν ἐν Πολ. Δικ. ἀναγραφόμενον τρόπον τῇ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου νομίμου παραστάσεως τῶν διαδίκων μερῶν καὶ τῆς ἐν ἐμφανίσει αὐτῶν συζητήσεως ἐπὶ διαφορᾶς κατ' ἀντιμωλίαν ἀφ' οὗ τὰ περὶ τῆς πρὸς ἀπότασιν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων ἐν γένει ὑπο

χρεώσεως κανονίζονται ἐν τῇ ὀριστικῇ ἀποφάσει εἰς ἕκτος τοῦ ἡττωμένου ἐκάστοτε διαδίκου (209 Πολ. Δικ.γ). ἴδιος δὲ τρόπος νομίμου εἰσπράξεως τῶν μὴ καταβληθέντων δικαστικῶν τελῶν καὶ ἄλλων δικαιωμάτων διαγράφεται ἐν Ὁργανισμῷ Δικαστηρίων (ἄρθρ. 240). Κατὰ ταῦτα ἐμφαλμένως τὸ προξενικὸν δικαστήριον εἰδικασε τὸν ἐκκαλοῦντα ἀνακόπτοντα, καίτοι νομίμως ἐμφανισθέντα, ἐρήμην, ἐνεκα τῆς μὴ ὑπ' αὐτοῦ προκαταβολῆς τῆς δικαστικῆς δαπάνης, καὶ ἀπερρίψεν ὡς ἀνυποστήρικτον τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ, ἐξαφανιστέα δ' ἐστὶ κατὰ τὸ βάσιμον τοῦ ἐκκαλοῦντος παράπονον ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ν' ἀπορριφθῇ ἡ σχετικὴ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἐνστάσις, τοῦ φερομένου ἐτέρου πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ τοιοῦτου διατακτικοῦ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐφεσιδλήτου ἰσχυρισμοῦ, ὅτι ὁ ἐκκαλὼν δὲν κατέθηκε πρωτοδικῶς προτάσεις νομίμως συντεταγμένας, ἀλλὰ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου προσήγαγε τοιαύτας φερούσας ἐπὶ τοῦ περιθωρίου προσθήκας καὶ διορθώσεις ὁλοκλήρως ἰσχυρισμῶν, καὶ ἀπαράδεκτους κατὰ τὸ ἄρθρον 53 ἐδ. 3 αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, τοῦ τοιοῦτου ἰσχυρισμοῦ ὄντος ἀπορριπτεῖου, ἀνεξαρτήτως ἐτέρων προβαλλομένων κατ' αὐτοῦ λόγων, ὡς μὴ βάσιμου, καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 253 τοῦ ΧΝΣ Νόμου περὶ Προξενικοῦ Ὁργανισμοῦ τὰ ἐνώπιον τῶν προξενικῶν ἀρχῶν δικαστικά τέλη εἰσπράττονται δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ χαρτοσήμου, διὰ τὸ ὅποιον δὲν χωροῦσιν αἱ διὰ τὸν σφραγιστὸν χάρτην τῶν διαστάσεων καὶ γραμμῶν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου ἀναγραφόμεναι διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου καὶ τοῦ ἄρθρου 53 ἐδ. 3 αὐτοῦ.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 1295 (1894). Ἐπειδὴ ὄντως τὸ εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπιδεθὲν δικόγραφοι τῆς ἀγωγῆς εἶνε γεγραμμένον παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 ΑΧΚΕ' ὡς περιέχον ἐν τῷ περιθωρίῳ προσθήκην οὐχὶ λέξεων ἀπλῶς παραλειπόμενων ἐν τῷ σώματι τοῦ, ἀλλ' αἰτήσεις τοῦ ἐνάγοντος περὶ ἐπιδικασεὺς εἰς αὐτὸν τῆς ἐπιδίκου κατὰ τοῦ ἐναγομένου ὁμήμου ἀπαιτήσεώς του, ἥτις παραβίασις ὡς συνέπειαν ταύτην μόνην ἔχει κατὰ τὸ ἄρθρον 53 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὅτι δὲν δύναται ἐν γένει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅφιν καὶ ἐκτιμηθῇ τὸ περιεχόμενον τοῦ ρηθέντος δικαγράφου ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, πρὶν ἢ πληρωθῇ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὀριζόμενον καὶ ἴσον μὲ τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ πρόστιμον, οὐχὶ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ἥδη ἐκκαλοῦντος ὑποστηριζομένην, ὅτι τοῦτέστιν ἡ τοιαύτη ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτήσεις θεωρεῖται ὡς μὴ γεγραμμένη καὶ ἐν τῷ ρηθέντι τῆς ἀγωγῆς δικόγραφῳ περιεχομένη, δέον ἐπομένως τὸ Δικαστήριον ν' ἀπέχῃ ν' ἀποφινθῇ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς μέχρις οὗ πληρωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ἥδη ἐφεσιδλήτου, εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον διὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν παραβίαν τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, τὸ ἐν ἄρθρῳ 53 ὀριζόμενον πρόστιμον.

6. * Ὁ φέρων τὴν ἐρυθρὰν σφραγίδα χάρτης ὀρίζεται

* Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΤΕ'.

ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς πράξεις τῶν συμβολαιογράφων, τῶν δικαστικῶν κλητῆρων καὶ τὰ ἀτίγραφα ἢ τὰ πιστοποιητικὰ τῶν φυλάκων τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν καὶ τῶν ληξιάρχων. Ὁ δὲ φέρων τὴν πρασίνην σφραγίδα χάρτης ὀρίζεται ἀποκλειστικῶς πρὸς σύνταξιν τῶν ἐνδεικτικῶν, ἀποδεικτικῶν, πιστοποιητικῶν, μαρτυρικῶν τῶν ἐξετάσεων, διπλωμάτων, πτυχίων καὶ λοιπῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἐν γένει.

7. Πρὸς εὐκολίαν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ τῶν συναλλαγῶν ἐπιτρέπεται νὰ ὀρισθῶσιν εἰς πώλησιν διὰ συναλλαγματικὰς καὶ ἄλλα ἐμπορικὰ ἐγγραφα, φορτωτικὰς, τελωνιακὰ ἐγγραφα κλπ. διάφορα σχήματα χάρτου, κατὰ τὰς ὑπαρχούσας ἀνάγκας, ἔχοντα ἐντετυπωμένον τὸ ὕδατινον σημεῖον. — Ἡ χρῆσις περγαμηνῆς καὶ χάρτου ἄνευ τοῦ ὕδατινου σημείου ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἰδιώτας ἐπὶ τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἐγγράφων, μετὰ εἰδικὴν ἐπισφράγισιν.

8. Εἰδικὴ ἐπισφράγισις ἐπιτρέπεται ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομέναις περιπτώσεσι, γίνεται δὲ ἐν τῷ ἐθνικῷ σφραγιστηρίῳ ἢ ὅπου ἄλλοθι ἐγκριθῇ διὰ Β. Διατάγματος, ὀρίζοντος τὸν τε τύπον τῶν σφραγιστῆρων καὶ τὸν τρόπον τῆς σφραγίσεως.

9. Ἐπὶ παντὸς ἐγγράφου, ὅπερ κατὰ τὸν νόμον δὲν ἀπαιτεῖται σεσημασμένον, ἐπικολλᾶται τὸ ἀνάλογον κινητὸν ἐπίσημον, ἵνα προσαχθῇ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἢ πάσης ἄλλης ἀρχῆς τοῦ Κράτους. — Τοῦτ' αὐτὸ πράττεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐγγράφων, ἅτινα κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου ἐγράφησαν ἐπὶ ἀσήμου χάρτου, προσεπιδαλλομένης ἔνεκα τούτου καὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 53 τοῦ νόμου τούτου ποινῆς. — Ἐγγραφα ὑπαγόμενα μὲν ἐν Ἑλλάδι εἰς τέλος, συνταχθέντα δ' ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀλλ' οὐχὶ ἐνώπιον ἐλληνικῆς ἀρχῆς ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ τέλους, ὑποβάλλονται εἰς τέλος μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῶν εἰς

τὸ Κράτος, ἵνα προσαχθῶσιν ἐνώπιον τῶν ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ ἀρχῶν· ἀλλὰ τότε μόνον τὸ τέλος ὑπολογίζεται ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐν τοῖς ἐγγράφοις τούτοις συμφωνιῶν, ὅταν αὐταὶ ἔχωσιν ἀντικειμένον ὑποχρεώσεις ἐκτελεστέας ἐν Ἑλλάδι ἢ κινήτην ἢ ἀκίνητον περιουσίαν κειμένην ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 47 (1898). Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 6 Μαρτίου 1892 ἔγγραφο, δι' οὗ ὁ ἐνάγων Γ. ὁμολογεῖ ὅτι οὐδεμίαν ἀπαίτησιν ἔχει κατὰ τοῦ ἐναγομένου Χ., ὃν θεωρεῖ ἀπληλαγμένον πάσης ὑποχρεώσεως εἰς αἷας ὁποτε αἰτίας ἀπορροούσης μὴ ὀρίζον τὸ ποσὸν τῆς ἐκ συμβάσεως ἐνόχης, δὲν ἀποτελεῖ συμφωνίαν προϋπάρχουσαν ὑποκειμένην εἰς τέλος ἀναλογικόν, ἀλλ' ὁμολογίαν ἐξώδικον μὴ ὑποκειμένην κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς κατὰ νόμον εἰς τέλος χαρτοσήμου, τοιαῦτα δ' ἔγγραφα νομίμως προσάγονται ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἐπὶ τέλους 50 λεπτῶν κατὰ ἀρθ. 9 καὶ 20 ΑΧΚΕ', καὶ ἐπὶ τοιοῦτου προσάγεται τὸ ἐπίδικον, ἔσφαλεν ἐπομένως τὸ Πρωτοδικεῖον θεωρήσαν τοῦτο ἀπαράδεκτον, ὡς μὴ ὂν συντεταγμένον ἐπὶ τοῦ προσήκοντος ἀναλογικοῦ ἐντήμου χάρτου, ἐν ᾧ ἔδει νὰ λάβῃ αὐτὸ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐνάγοντος νὰ τάξῃ τὰς προσηκούσας ἀποδείξεις.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 254 (1898). Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἑτέρα ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀκύρου τῆς γενομένης ὀπισθογραφήσεως, ὡς μὴ ὑποβληθείσης εἰς χαρτοσήμανσιν, ἐστὶν ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος, διότι κατὰ ἀρθρον 15 ΑΧΚΕ', αἱ ὀπισθογραφῆσεις εἰς οὐδὲν ὑπόκεινται τέλος σημανθειῶν τῶν κυρίων ὁμολογιῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ ΑΧΚΕ' ἀρθρ. 9, 15 γ', 38 γ', 4 καὶ 51, τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνταχθέντα ἔγγραφα, οἷα τὰ ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἐπίδικος ἀγωγή, εἰσαγόμενα ἐν Ἑλλάδι καὶ ὑπαγόμενα εἰς τέλος ἀναλογικόν, δεόν νὰ χαρτοσημανθῶσι κατὰ τὰ ἀκριβέστερον ἐν ἀρθρ. 9 ὡςισμένα ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὀριζομένης προθεσμίας, δηλ. ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν ὀπισθογραφῆσιν ἀρθρ. 38 § 3 ἢ τὸ πολὺ, μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὸ Κράτος, ἐντὸς 6 μηνῶν (ἀρθρ. 47 ἐν τέλει) ἵνα προσαχθῶσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, τὰ ἐπίδικα ὁμως, μεταβιθασθέντα δι' ὀπισθογραφῆσεως εἰς διαταγὴν τοῦ ἐνάγοντος τὸν Φεβρουάριον *889, ἐχαρτοσημάνθησαν τὴν 31 Μαΐου 1895, μετὰ παρέλευσιν ἐξ μὲν ὅλων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ὀπισθογραφῆσεως, 15 δὲ μηνῶν καὶ 14 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, δι' ἧς σκοπεῖται ἡ ἐξόφλησις των. ἤτοι ὅπως ἐκπροθέσμως· ἀλλ' ἡ τοιαύτη χαρτοσήμανσις ἦν ὁλως ἄσκοπος, διότι κατὰ τὰ ἀρθρ. 47 καὶ 51, στερεοῦνται ταῦτα τῆς ἀποδεικτικῆς αὐτῶν ἰσχύος· ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὅτι διὰ τῆς ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ ταμίου

χαρτοσημάνσεως, ἔστω καὶ ἐκπροθέσμως γενομένης, ἔλαβον ταῦτα κύρος, στερεῖται νομικῆς ἐπιρροῆς καὶ ὡς τοιοῦτος ἀποριπτός, ἐπομένως ἀκύρων ὄντων τῶν γραμματίων, ἡ ὀπισθογράφησις οὐδὲν περιποιεῖ διὰ καὶ ὡς εἰς τὸν κομιστὴν ἐνάγοντα καὶ τοῦτω τῷ λόγῳ ἡ ἀγωγή, ἐλ λείπει νομιμοποιήσεως, ἐστὶν ἀπαράδεκτος, τῆς ἐκ δανείου ἀπαιτήσεως ἂν ὑφίσταται τοιαύτη, ἀρμολύσεως εἰς τὸν ἀρχικῶς συμβληθέντα μετὰ τοῦ ἐναγομένου Α., ἀφ' οὗ κατὰ νόμον ἡ στέρησις τῆς ἀποδεικτικῆς ἰσχύος τῶν ἐγγράφων δὲν ἀκυροῖ καὶ τὴν σύμβασιν (ἄρθρ. 48), ἡ ἀπόδειξις τῆς ὁποίας ἐπιτρέπεται διὰ παντός νομίμου μέσου λ. χ. δι' ὅρκου ὁμολογίας ἢ καὶ μαρτύρων, ὅσακις ὁ νόμος ἐπιτρέπει τοῦτο (300 Πολ. Δικ.) ὡς ἐπὶ ὑποθέσεων ἀφορώσων τὸ ἐμπόριον.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 270 (1898). 'Επειδὴ κατὰ ἄρθρ. 9 περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, εἰς τὰ ἐγγράφα, ἅτινα δὲν ὑπόκεινται κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος χαρτοσήμου, ἐπιτίθεται 50 λεπτῶν κινητὸν χαρτόσημον ἐπ' αὐτῶν, προσαγομένων ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὡς ἀποδεικτικῶν μέσων. 'Επὶ τοῦ προκειμένου, ἐκ τοῦ προσαγομένου ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου 1875 καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένου, προκύπτει ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ὑπόσχεται νὰ ἐκτελέσῃ ὑπὲρ τοῦ ἐκκαλοῦντος π. ἀξίαι ἀνταμοιβῆς, ὧν ἡ ἀξία δὲν προσδιορίζεται ἐν αὐτῷ ἐπομένως δὲν ὑπάγεται εἰς τὸ ἄρθρ. 13.

ΕΦ. ΛΑΡΙΣΣΗΣ, 137 (1895). 'Επειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι προκειμένου περὶ γραμματίου ἐκδοθέντος ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ τυπικὸν αὐτοῦ κύρος κανονίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ τόπου ἐνθα ἐξεδόθη, συμφώνως πρὸς τὸν κανόνα *locus regit actum*, ὃν νόμον ἐν προκειμένῳ ὡς ἀλλοδαπὸν δὲν δύνανται οὔτε ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσι τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ δὲν προσεβλήθη ὑπὸ τῶν ἐκκαλοῦντων ὡς ἄκυρον τὸ γραμματίον λόγῳ παραβιάσεως τοῦ περὶ χαρτοσήμου Ὁθωμανικοῦ νόμου κατὰ μόνην τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὀπισθογράφησιν, ἥτις τελεσθεῖσα ἐν Βολῷ τὴν 15 Δεκεμβρίου 1884, ἥτοι καθ' ἣν ἐποχὴν αἱ Θεσσαλικαὶ ἐπαρχίαι ἀπετέλουν μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ρυθμισθῆσεται ὅσον ἀφορὰ τὸ τυπικῶς ἔγκυρον κατὰ τὸν ἐν αὐταῖς ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἰσχύοντα Ὁθωμανικὸν Νόμον, θεωρούμενον ὅμως ὡς ἡμεδαπὸν καὶ γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ, καθόσον ἡ διὰ νομοθετικῶν διαταγμάτων ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 3Μ' τοῦ 1882 γενομένη ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταύταις εἰσαγωγή τῆς ἑλληνικῆς νομοθεσίας ἐκηρύχθη ἐξ ὑπαρχῆς ἄκυρος διὰ τοῦ νόμου τούτου (ἄρθρ. 14). Τούτων τεθέντων καὶ φανερώς προκύπτοντος ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὀπισθογράφησεως ἰσχυόντος ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1873 ὀθωμανικοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου (ἄρθρα 1, 3, 7, 19, 28 καὶ 25, 28), τοῦ δι' αὐτοῦ καταργηθέντος καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ γραμματίου ἰσχύοντος ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1878 περὶ Χαρτοσήμου Κανονισμοῦ (ἄρθ. 1, 5, 7, 8, 18 καὶ 21) καὶ τῆς ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἐκδοθείσης διατάξεως τοῦ χαρτοσήμου ὅτι ἡ ὀπισθογράφησις δὲν ὑπέκειτο εἰς τὸ ἴδιον

τίλος χαρτοσήμου ἂν τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτων ὑπεβλήθη κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ εἰς τὸ οἰκεῖον τέλος εἰσπραττόμενον ἐπὶ συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων καὶ δι' εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως (ἀρθρ. 7 τοῦ ἀπὸ 27 Febrou 1868 περὶ Χαρτοσήμου Κανονισμοῦ), ἀνυπόστατος ἐν προκειμένῳ ἐλέγχεται ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγομένων ὅτι ἡ ὀπισθογράφσις δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὸ οἰκεῖον κατὰ τὸν ὀθωμανικὸν νόμον τέλος, ἀφοῦ ἐκ τοῦ προσαγομένου ἐν πρωτοτύπῳ γραμματίου καὶ τῆς ἐπισήμου αὐτοῦ μεταφράσεως καταφαίνεται ὅτι ἐπὶ χάρτου εἰδικῶς ἐπισφραγισθέντος διὰ τῆς σφραγίδος χαρτοσήμου ἀξίας ἀπὸ 100 μέχρι 150 χιλιάδων γροσίων ἐγράφη τὸ γραμμάτιον τοῦτο, ἐπομένως τῆς ὀθωμανικῆς λίρας, κατὰ τὴν ἐπισήμον ἐν Τουρκίᾳ διατίμησιν καὶ ἐν ἑλλείψει ἐναντίας συμφωνίας ὑπολογιζομένης πρὸς γρόσια 100 ἐκάστης, ἡ εἰρημένη κλάσις τοῦ χαρτοσήμου ἦτο ἡ προσήκουσα κατὰ τὸν ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ γραμματίου ἰσχύοντα κανονισμὸν καὶ διατίμησιν τοῦ χαρτοσήμου διὰ τὸ ἐκ λίρων ὀθωμανικῶν 1474, ἦτοι γροσίων 147,400 ποσὸν τοῦ γραμματίου. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποβαίνει πρόδηλον ὅτι τὸ δικαστήριον ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὀπισθογράφσιν, ἔχον τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάσῃ ἂν τὸ γραμμάτιον κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ ὑπεβλήθη εἰς τὸ οἰκεῖον τέλος, δὲν εἶναι ἡναγκασμένον πλέον οὔτε δύναται νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις περὶ τῆς κατὰ τὸν ὀθωμανικὸν νόμον ἀκυρότητος τοῦ γραμματίου ὡς μὴ ὑποβληθέντος κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ εἰς τὸ οἰκεῖον τέλος, καθόσον ὅτι ὡς παρεμπίπτον ἐν ἐτέρῳ ζητηματι, περὶ οὗ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ὀθωμανικοῦ νόμου ὡς ἡμεδαποῦ εἶδε ν' ἀπορριβθῇ, ἀπὸς ἐξήτασιν, παρέλκει πλέον, καὶ θὰ ἦτο ἀντιφατικὸν νὰ ἐξετάσῃ καὶ αὐτοτελῶς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ὀθωμανικοῦ νόμου ὡς ἡμεδαποῦ καὶ δευτέρου ἀποδείξεως, οὔτε διατείνονται οἱ ἐναγομένοι ὅτι ἴσχυεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ γραμματίου τοπικὸς νόμος συνημιζων ἄλλως τὰ τοῦ χαρτοσήμου καὶ μὴ ἔχον ἐφαρμογὴν ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις εἰς τὴν Ἑλλάδι Θεσσαλικαῖς ἐπαρχίαις, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ ὀπισθογράφσις, ἀλλὰ, καὶ τοι ἀναγνωρίζοντες τοῦ ἀλυσιτελοῦς τῆς ταχθείσης τοῖς ἐναγομένοις περὶ τοπικῶς ἀκύρου τοῦ γραμματίου καὶ τῆς ὀπισθογραφήσεως αὐτοῦ διὰ παραβίασιν τοῦ ὀθωμανικοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ἀποδείξεις, τὸ δικαστήριον μὴ δυνάμενον δι' ἑλλείψιν κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἀντεφέσεως παρὰ τοῦ ἐνάγοντος νὰ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν τῶν ἐκκαλούντων ὡς ἤθελε συμβῇ ἂν ἀπέριπτε τὴν σχετικὴν αὐτῶν ἐνστάσιν (779 Πολ. Δικ.), δέον νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως αὐτῶν ἐφ' ὅσον στρέφεται εἰς τὴν ταχθεῖσαν περὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἀπόδειξιν.

Ἐπειδὴ ἡ αἰτίασις ὅτι τὸ ἐπίδικον γραμμάτιον καὶ ἡ ὀπισθογράφσις αὐτοῦ ὑπέκειντο καὶ εἰς τὸ κατὰ τὸν ἑλληνικὸν νόμον τέλος χαρτοσήμου διὰ μόνον τὸν λόγον τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ γραμματίου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, καὶ ὅτι διὰ τὴν παραβίασιν τοῦ ἑλληνικοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου ἀπαγγέλλεται ὡς συνέπεια ἡ ἀκύριότης τοῦ γραμματίου καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ὀπισθογραφήσεως ὡς ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, στερεῖται ὑπο-

στάσεως, διότι τὸσον κατὰ τὸν ἰσχύον ΑΧΚΕ' τοῦ 1887 (ἄρθρ. 9 § 3, 15 § γ' καὶ 38 § γ') ὅσον κατὰ τοὺς προγενεστέρους αὐτοῦ περί Χαρτοσήμου Νόμους (ἄρθρ. 10, 13 καὶ 29 § 10 τοῦ νόμου τῆς 14 Αὐγούστου 1836, ἄρθρ. 4 § 6' § ε' τοῦ περί ἐκτελέσεως τοῦ νόμου ΥΠΔ' τοῦ 1873 Διατάγματος 30 Αὐγ. 1873), δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου τὰ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγόμενα γραμμάτια καὶ συναλλαγματικά, ὅτινα δὲν εἶναι πληρωτέα ἀπὸ κατοίκους τοῦ Βασιλείου, ἢ δὲν ἔχουσιν ἀντικείμενον ὑποχρεώσεις ἐκτελεστέας ἐν Ἑλλάδι ἢ κινήτην ἢ ἀκίνητον περιουσίαν κειμένην ἐν τῇ ἡμ. ὁπῇ, αἱ δὲ ὀπισθογραφῆσεις καὶ ἀποδοχαὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς κανὲν τέλος, ἐκτὸς ἂν αἱ κύριαὶ ὁμολογίαι ὑπέκειντο εἰς τοιοῦτο καὶ δὲν ἐσημάνθησαν. Ὅρθως κατὰ ταῦτα τὰ ἐπιδικὸν γραμμάτιον ὡς μὴ ὑποκείμενον ἐν Ἑλλάδι εἰς τέλος χαρτοσήμου, ὑπεβλήθη διὰ μόνην τὴν ἐπὶ δικαστηρίου προσαγωγὴν αὐτοῦ εἰς πεντήκοντα λεπτῶν κινήτὸν ἐπίσημα (ἄρθρ. 23 § 5 τοῦ παλαιοῦ περί Χαρτοσήμου Νόμου, ἄρθρ. 20 § γ' τοῦ ΑΧΚΕ' Νόμου).

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 84 (1897). Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις ἀλλοδαπῶν νόμων αἱ ἀπαιτοῦσαι εἴτε διὰ τὸ κύρος ἐγγράφων ἰδιωτικῶν εἴτε διὰ τὴν ἀποδεικτικὴν αὐτῶν ἰσχύον τὴν ἐπιβολὴν ὠρισμένου τέλους χαρτοσήμου ὡς φερολογικαὶ δὲν ὑποκείνται τῇ ἀρχῇ τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν, καθ' ἣν ὁ τύπος τῶν συμβάσεων κρίνεται κατὰ τοὺς νόμους τοῦ τόπου ἐν ᾧ αὐταὶ συνωμολογήθησαν, ἥς θετὴ ἀναγραφὴ ὑπάρχει ἐν ἄρθρ. 5 τοῦ ἡμετέρου ἀπὸ 29 Ἰβρίου 1856 ἁστικοῦ νόμου, ἐπομένως καὶ ἀληθοῦς ὑποτιθεμένου ὅτι ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ Ὁθωμανικοῦ Κράτους, ὅπου τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐγγράφα περι μισθώσεως τῶν ἐν αὐτῷ κειμένων κτημάτων κατατηρίσθησαν, ὁρίζεται διὰ τὰ ἀνωτέρω ἔννομα ἀποτελέσματα ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἐν ταῖς προτάσεσι τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀναλόγου τέλους χαρτοσήμου, ταῦτα προσαγόμενα ἐνώπιον ἡμεδαποῦ δικαστηρίου δὲν θὰ κριθῶσι κατ' αὐτούς, δι' ὃ ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιλογῆς τοῦ νόμου τῆς ἐτέρας τῶν ἐπικρατειῶν ὅπερ ἐπίσης τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον καθιεροῖ, ἀπέρριψε τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασιν τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 3 τοῦ ΑΧΚΕ' περί τελῶν Χαρτοσήμου Νόμου ἐγγράφα ὑπαγόμενα μὲν ἐν Ἑλλάδι εἰς τέλος συνταχθέντα δ' ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀλλ' οὐχὶ ἐνώπιον ἐλληνικῆς ἀρχῆς ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ τέλους, ὑποβάλλονται εἰς τέλος μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῶν εἰς τὸ Κράτος ἵνα προσαχθῶσιν ἐνώπιον τῶν ἡμεδαπῶν ἀρχῶν ἀλλὰ τότε μόνον τὸ τέλος ὑπολογίζεται ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐν τοῖς ἐγγράφοις τούτοις συμφωνίων, ὅταν αὐταὶ ἔχουσιν ἀντικείμενα ὑποχρεώσεις ἐκτελεστέας ἐν Ἑλλάδι ἢ κινήτην ἢ ἀκίνητον περιουσίαν κειμένην ἐν αὐτῇ.

Ἐπειδὴ ὁμολογημένου ὄντος ὅτι ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ἔχουσι τὴν κατοικίαν τῶν ἐν Ἑλλάδι, ἢ ἐκτέλεσις τῶν ἐκ τῆς μισθώσεως ἀναληφθεισῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκκαλοῦντος ὑποχρεώσεων ἐν ἑλλείψει ἐναντίας συμφωνίας ἔπρεπε κατὰ νόμον [N. 39 (46. 3) Παιδ.] νὰ γίνῃ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἐπομένως τοιαύτης μὴ περιεχομένης ἐν τῷ προσαγόμενῳ

ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1890 ἐγγράφῳ δι' οὗ ἐξεμισθώθη αὐτῷ τὸ δεύτερον τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ κτημάτων ἀκολουθεῖ ὅτι πρὸ τῆς ἐνώπιον ἐλληνικοῦ δικαστηρίου προσαγωγῆς ἔπρεπε νὰ περιβληθῇ τέλος οὐχὶ πάγιον, ὡς ἡμαρτημένως τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῶν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἀναληφθεῖτων δι' αὐτοῦ ὑποχρεώσεων ἐπρόκειτο νὰ γείνη ἐν Τουρκίᾳ, ἐδέξατο, ἀλλ' ἀναλογικοῦ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον τοῦ νόμου, δι' ὃ βασιμου ὄντος τοῦ σχετικοῦ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος λόγου πρέπει αὕτη νὰ γείνη δεκτὴ, μεταρρυθμισθῇ δὲ κατὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασίς του καὶ ἀναβληθῇ ἡ περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως ἐξέτασις μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμίου ἐπιθέσεως τοῦ τέλους τούτου.

10. Τὰ ἐφθαρμένα σφραγιστὰ φύλλα ἢ κινητὰ ἐπισήματα οὔτε νὰ μετασφραγισθῶσιν, οὔτε ν' ἀνταλλαχθῶσιν ἐπιτρέπεται, καὶ ὥσιν ὅλως ἀμεταχειρίστα. Φύλλου σφραγιστοῦ χάρτου χρησιμεύσαντος ἀπαξ εἰς σχέδιον, περίληψιν, ἐκθεσιν, ἀντιγραφὴν ἢ οἰονόηποτε ἄλλον σκοπὸν δὲν ἐπιτρέπεται ἄλλη χρῆσις, καίτοι μόνον ἀρχὴ γραφῆς ἐγένετο ἐπ' αὐτοῦ.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 790 (1897). Ἐπειδὴ δὲν ἀποτελεῖ ἀκυρότητα ὁ λόγος τοῦ ὅτι δύο διακεκριμένα κατασχέσεις ἀφορῶσαι οὐχὶ τὰ αὐτὰ κτήματα συνετάχθησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χαρτοσήμου, διότι κατ' οὐδεμίαν διατάξιν τοῦ νόμου περὶ τελῶν χαρτοσήμου ἀπαγγέλλεται ἀκυρότης διὰ τὸν ἐκτεθέντα λόγον.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 1090 (1896). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 10 ΑΧΚΕ' δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ γνωστοποίησιν τῆς κατασχέσεως.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἐσφαλμένως τὸ προξενικὸν δικαστήριον ἀπέριψε τὴν ἔνστασιν του περὶ ἀκύρου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 257 καὶ ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1896 ἐπιδότηριου τοῦ ἐν Σμύρνῃ δικαστικοῦ κλητῆρος Γ. τὴν στηριζομένην εἰς τὸν λόγον ὅτι δι' αὐτοῦ ἐγένετο κοινοποίησις δύο δικογράφων ἐναντίον τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, ἥτοι ἡ εἰς αὐτὸν κοινοποίησις τῆς 73 (1896) ἀποφάσεως τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, τῆς ἐπιβαλούσης τῷ ἀντιδίκῳ του ὅρκον, πρὸς δὲ καὶ ἡ κοινοποίησις τῆς δηλώσεως τοῦ ἀντιδίκου του περὶ ἀποδοχῆς καὶ δόσεως τοῦ ὅρκου τούτου μετὰ κλήσεως πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐστὶν ἀπορριπτέον ὡς μὴ βάσιμον, διότι προκειμένου περὶ κοινοποιήσεως δικογράφου γενομένης ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, τὸ περὶ ταύτης ἐπιδότηριον συντάσσεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ἐπικολλᾶται δὲ ὕστερον τὸ ἀνάλογον κινητὸν χαρτόσημον ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν συνταξίν του οὐδεμία παράβασις τοῦ ἄρθρου 10 περὶ Χαρτοσήμου Νόμου δύναται νὰ συμβῇ.

Ἐπειδὴ ὅπως προῆλθε τὸ δικαστήριον τοῦτο εἰς ἐκτίμησιν τοῦ παρόντος τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι οὐκ ὀρθῶς διὰ τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἀπερρίφθησαν αἱ λοιπαὶ ἐνστάσεις τοῦ περὶ ἀκύρου τῆς εἰς αὐτὸν ἐπιδόσεως τῶν ἐν τῷ ρηθέντι ἐπιδοτηρίῳ δικογράφων, δεόν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὸ ἐπιδοτηριον τοῦτο, ὅπερ, ὅμως προσάγεται ἀνεπαρκῶς χαρτοσημασμένον διὰ κινήτου χαρτοσήμου δραχμῶν 4,40, ἐνῷ βεβαίουται δι' αὐτοῦ ἡ κοινοποίησις δύο δικογράφων, ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη, καὶ ἔδει νὰ φέρῃ κινήτον χαρτόσημον δραχμῶν 8 καὶ 80)00 ὡς τοιοῦτον δὲ δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει, καὶ δεόν νὰ ἀπόσχῃ τὸ δικαστήριον ν' ἀποφανθῇ μέχρις οὗ τοῦτο προσαχθῇ νομίμως χαρτοσημασμένον, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 222 καὶ 223 τοῦ Προξενικοῦ Νόμου ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ ΑΠΟΕ' νεαροῦ Προξενικοῦ Νόμου, ὑπῄρχει δὲ πρὸς τοῦτο εἶσιν οἱ ἐφεσίβλητοι, καθόσον οὗτοι προσάγουσι καὶ επικαλοῦνται τοῦτο πρὸς ὑποστήριξιν τῆς νομίμου ἐπιδόσεως τῶν ρηθέντων δικογράφων.

ΕΦ. ΝΑΥΠΑΙΟΥ 123 (1895). Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀκύρωσης τῆς περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ἐπιβληθέντος ὅρκου δηλώσεως, ὡς γενομένης κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου ἐν τῇ παρεμπιπτούσῃ αἰτήσῃ περὶ διορισμοῦ τοῦ εἰσπρεσβίου Πύλου ὡς εἰσηγητοῦ πρὸς λήψιν ὅρκου, οὐκ ἔστι βῆσιμος, διότι δὲν ὑφίσταται τοιαύτη παράβασις τοῦ νόμου τούτου, ἄλλως τε δὲ ὁ νόμος δὲν ἀπαγγέλλει ἀκυρότητα ἀλλὰ ποινὰς κατὰ τοῦ τοιαύτου ρητῆν χαρτοσήμου ποιησαμένου δικηγόρου.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 535 (1897). Ἐπειδὴ καὶ ἀληθὲς ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων καὶ ἡ κλήσις πρὸς ἐμφάνισιν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν, εἶναι γεγραμμένα ἐπὶ ἐνὸς χαρτοσήμου, τὸ δικόγραφο τοῦτο δὲν εἶναι ἄκυρον, καθ' ὅσον δὲν ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ Χαρτοσήμου νόμου ἀπαγορεύοντος ὅπως πολλὰ δικόγραφα γράφονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου χάστου, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ τε κλήσις καὶ ἡ γνωστοποίησις δι' ἐνὸς καὶ μόνοῦ δικογράφου καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν προθεσμίαν, συμφώνως πρὸς 310 καὶ 312 Πολ. Δικ. γίνονται.

ΑΠ. 31 (1888). Ἡ πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ Δημοσίου κλήσις ἐγκύτως γράφεται κάτωθι τῆς ἐπιβαλλούσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 809 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ Νόμου περὶ Χαρτοσήμου ἡ ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ χαρτοσήμου ἑνωσις δύο πράξεων, δι' ἑκατέραν τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται τυχόν ἴδιον φύλλον δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα· ἀφ' οὗ δὲ ὁ ἐκκαλὼν ἐναγόμενος ὁμολογεῖ ὅτι συντῇ ἐπιδόσει τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως ἐκλητεύθη πρὸς περαιτέρω συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐνστάσις αὐτοῦ ὅτι ἀκύτως ἐδικάσθη ἐρήμην διὰ τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως, μὴ κλητευθεὶς εἰδικῶς ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ὡς μὴ βῆσιμος.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 707 (1897). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι εἶναι ἄκυρος ἡ δηλώσις περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου, ὡς περιέχουσα ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ καὶ τὴν κλήσιν διὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, εἶναι ἀβάσιμος, καθόσον κατὰ τὸν νόμον περὶ Χαρτοσήμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις Πολ. Δικ.

ἡ ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ κλησίς καὶ δήλωσις δὲν ἐπ' φέρουν ἀκυρότητα, ὡς ἀποτελοῦσαι μίαν δικαστικὴν πράξιν.

11. Γενικὴ ἀποθήκη τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος εἶναι τὸ εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένον ταμεῖον, ἐξ οὗ πέμπεται τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ ταμεῖα. — Ὑπὲρ τῶν δημοσίων λειτουργῶν τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν μερικὴν πώλησιν αὐτῶν ὀρίζεται προμήθεια 1 0/0, ἀλλὰ, πέραν τῆς τιμῆς τῶν πέντε δραχμῶν, οὐδεμία χορηγεῖται προμήθεια. — Ἐπὶ μόνου τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 σφραγιστοῦ χάρτου ἀφίεται ὡς νόμιμον δικαίωμα διὰ τὰς εἰς τέλος χαρτοσήμου ὑποβαλλομένας πράξεις. — α'. Ὑπὲρ τῶν φυλάκων ὑποθηκῶν τε καὶ μεταγραφῶν καὶ τῶν ληξιάρχων, διὰ τὰ διδόμενα ὑπ' αὐτῶν ἀντίγραφα, τὸ 1)2 τῆς τιμῆς. — (Ὡς ἐτροπ. διὰ τοῦ νόμου BIPB'). β'. Ὑπὲρ τῶν δικαστικῶν κλητήρων, ἐπὶ μὲν τῶν πράξεων τῶν γραφομένων ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ ἐπισήμου χάρτου μιᾶς δραχμῆς τὸ 1)2, ἐπὶ ἐπισήμου χάρτου δραχμῶν δύο τὰ 3)8 καὶ ἐπὶ ἐπισήμου χάρτου δραχμῶν πέντε τὸ 1)4 τῆς τιμῆς. — γ'. Ὑπὲρ τῶν συμβολαιογράφων τὸ 1)4. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἀνωτέρου τῶν 100 δραχμῶν, οἱ συμβολαιογράφοι, πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου, λαμβάνουσιν ἀντὶ παντὸς δικαιώματος μόνον 2 0)0, ἐπιμετρομένου ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς λήψιν τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ τοῦ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καταβληθέντος ὑπερβάλλοντος τέλους, οὗ ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἡ νόμιμος μνεία. — Ἐν ταῖς κατὰ τὸ ἄρθρον 27 περιπτώσεσι παραχωρεῖται τῷ μὲν οἰκονομικῷ ἐφόρῳ τῆς κατοικίας τοῦ κληρονομουμένου ποσοστὸν 3 0)0 ἐπὶ τῶν εἴτε δυνάμει ὀριστικῆς ἐφοριακῆς ἀποφάσεως, εἴτε δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ ἀντιρρήσει αὐτοῦ ἐκδιδομένης, εἰσπραττομένων τελῶν καὶ προστίμου, τῷ δὲ δήμῳ, ἐν ᾧ σταθερῶς διέμενεν ἡ διαμένει ὁ τέως κύριος τῆς φορολογουμένης περιουσίας, 10 0)0.

6'. Τέλη χαρτοδήμου ἐν γένει.

12. Ἐπὶ τῶν συμβολαίων καὶ τῶν ἐγγράφων τῶν κατονομαζομένων ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ τὸ τέλος ἐπιβάλλεται κατὰ τὸν ἐπόμενον πίνακα.

1	Λεπτὰ	10	ἐπὶ ἀξίας μέχρι δραχμῶν	10
2	»	50	»	50
3	Δραχμὴ	1.—	»	150
4	»	2.—	»	300
5	»	3.—	»	450
6	»	4.—	»	600
7	»	5.—	»	750
8	»	6.—	»	900
9	»	7.—	»	1,050
10	»	8.—	»	1,200
11	»	9.—	»	1,350
12	»	10.—	»	1,500
13	»	15.—	»	2,250
14	»	20.—	»	3,000
15	»	25.—	»	3,750
16	»	30.—	»	4,500
17	»	40.—	»	6,000
18	»	50.—	»	7,500
19	»	75.—	»	11,250
20	»	100.—	»	15,000
21	»	150.—	»	22,500
22	»	200.—	»	30,000
23	»	250.—	»	37,500
24	»	300.—	»	45,000
25	»	400.—	»	60,000
26	»	500.—	»	75,000
27	»	750.—	»	112,500
28	»	1000.—	»	150,000

Αἱ δὲ ποσότητες αἱ ὑπερβαίνουσαι τὰς 150,000 δραχμῶν ὑποβάλλονται εἰς τέλος δραχ. τετρακόσιων κατὰ πᾶσαν προσθήκην ἀπὸ κλάσματος δραχμῆς μέχρι πεντήκοντα χιλιάδων δραχμῶν, γινομένης ἐν τῷ ἐγγράφῳ ρητῆς μείας τοῦ ὑπερβάλλοντος.

13. Εἰς τέλος ὑπολογιζόμενον κατὰ τὸν ἄνω πίνακα ὑπόκεινται:

α'. Τὰ παντὸς εἶδους περὶ κτημάτων, χρημάτων, ἀξιών, ὑπηρεσιῶν συμβόλαια, τὰ μεταξὺ ἰδιωτῶν ἢ μεταξὺ τοῦ δημοσίου, τῶν δήμων, δημοσίων καταστημάτων, συντεχνιῶν, σωματείων καὶ ἰδιωτῶν, εἴτε ἐν ἰδιωτικαῖς, εἴτε ἐν δημοσίοις ἐγγράφοις, ἐν οἷς καὶ αὐτοὶ οἱ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τελούμενοι συμβιβασμοί, ἐτι δὲ καὶ αἱ παντὸς εἶδους διὰ δημοπρασίας παραχωρήσεις· β'. Αἱ εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα διδόμεναι ἀποδείξεις ἐξοφλήσεως γραμματίων χρηματικῶν ἢ παρακαταθηκῶν οἰωνόηποτε (1) γ'. Οἱ διορισμοὶ ἀπάντων τῶν δημοσίων, δημοτικῶν καὶ δικαστικῶν λειτουργῶν καὶ τῶν ἀξιωματούχων τοῦ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ καὶ τὰ περὶ χορηγίας καὶ ἐπικυρώσεως ἐγγράφα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματῶν. (2) Ἐπὶ προβιβασμῶν καταβάλλεται τέλος κατ' ἀναλογίαν τῆς διαφορᾶς τοῦ μισθοῦ. δ'. Αἱ ἐξοφλήσεις τῶν μισθῶν καὶ τῶν ἀπολαβῶν παντὸς εἶδους τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ λειτουργῶν, προσέτι δὲ καὶ αἱ ἐξοφλήσεις τῶν καταβαλλομένων αὐτοῖς ὑπὸ τῶν,

(1) Πρόδηλον ὅτι ἐξαίρουνται αἱ ἐξοφλήσεις γραμματίων, ἐκδιδομένων τῇ πρωτοβουλίᾳ δημοσίας ἀρχῆς ὡς γραμματίων παρακαταθηκῶν διὰ τοὺς εἰσπραττομένους δημοτικούς φόρους ἢ ἄλλα δικαίωματα, γραμματίων χρηματικῶν ἐκδιδομένων ἀδείᾳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν δι' ἑλλειψίν χρημάτων, γραμματίων αὐτουσίᾳ παρακαταθηκῶν ἐκδιδομένων πρὸς ἀνανέωσιν ἐξοφληθέντος ἄλλου γραμματίου ἕνεκα κληρώσεως ὁμολόγων ἐθνικῶν δανείων ἢ ἀνταλλαγῆς παρακαταθήκης κτλ. [Φλογαίτης].

(2) Ὅθεν δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος ἀναλογικὸν ὁ μισθὸς ἢ ἄλλαι πα-

ένδιαφερομένων. ε'. Αἱ ἀποδείξεις ιδιωτῶν οἰωνδήποτε, δι' οἰωνδήποτε αἰτία, πλὴν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 18 εἰδικῶς φορολογουμένων (1) ς'. Αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς εἰς τὰ δημοσία ταμεῖα, πλὴν ἂν αἱ πληρωμαὶ γίνωνται δι' ἀμέσους ἢ ἐμμέσους φόρους ἢ προέρχωνται ἐκ τῆς διανομῆς τῶν φόρων εἰς τοὺς δήμους, τὰς ἐπαρχίας καὶ τοὺς νομούς. Ἐξαιροῦνται ὡσαύτως τὰ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου ἐκδιδόμενα ἔντοκα γραμμάτια, εἰς οὐδὲν ὑποκείμενα τέλος.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 816 (1896). Ἐπειδὴ ἐξ ἄρθρ. 13 ἐδ. α' καὶ ε', 15 ἐδ. δ' καὶ 20 ἐδ. 3 ΑΣΚΕ' κατάδηλον γίνεται ὅτι εἰς ἀναλογικὸν τέλος τοῦ ἄρθρου 12 ὑπόκεινται καὶ αἱ ἐπιστολαί, αἱ διαμειβόμεναι πρὸς ἀπόδειξιν συμβάσεως καταρτισθείσης ἐγγράφως, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου ἐνσήμου χάρτου· εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ ταύτην ὑπάγεται καὶ ἡ ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1895 ἐπιστολὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος πρὸς τὸν ἐφεσίβλητον ἀπευθυνομένη, ἣν οὗτος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀγοραπωλησίας, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἀγωγή, προσάγει καὶ ἐπικαλεῖται, ὅτε ἀποτελοῦσα ἀπόδειξιν

ροχαί τῶν ὑπαξιωματικῶν, στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν ἐν γένει, πλὴν τῶν διὰ Βασιλικῷ Διατάγματος διοριζομένων ἀνθυπασπιστῶν, ὑπολογιστῶν κτλ. Ἐπίσης δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος ἀναλογικὸν αἱ ὁρκοδοσίαι ἀμειψῶν ἀγροφυλάκων ἢ ἄλλων τοιούτων δημοτικῶν ὑπηρετῶν, τῆς ἐκθέσεως ὁρκοδοσίας συντασσομένης ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου πεντηκονταλέπτου κατὰ τὸ ζ' ἐδάφιον τοῦ 20 ἄρθρ. τοῦ νόμου. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 § ε' τοῦ Διατ. τῆς 23 Αὐγ. 1888 τὰ ἐπὶ τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματος ἀναλογικὰ τέλη εἰσπράττονται δι' ἐπιθέσεως κινήτου ἐπισήματος ἐπὶ τῶν χρηματικῶν ἐνταλμάτων, ὡσάκως δὲν συντάσσεται ἐκθεσις ὁρκοδοσίας. [Φιλογαίτης].

(1) Εἰς τὴν καταβολὴν ταύτην ὑπόκεινται καὶ αἱ ἀποδείξεις τῶν δημοτικῶν ταμείων διὰ τὰ χρητογούμενα αὐτοῖς ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ποσοστὰ ἐπιτηδευμάτων καὶ οἰκοδομῶν. Σημειωτέον ὅτι εἰς τὸν ὅρον ἀποδείξεις περιλαμβάνονται ἐνταῦθα οὐ μόνον αἱ πρὸς ἐξόφλησιν χρέους παρεχόμεναι, ἀλλὰ καὶ αἱ μαρτυροῦσαι τὴν λήψιν χρημάτων μὴ ὀφειλομένων. Δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐδαφίου τούτου αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 18 εἰδικῶς φορολογούμεναι ἀποδείξεις, αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς ἀσφαλίσεων καὶ αἱ ἀποδείξεις ἀποθηκεύσεως σταφιδοκάρπου κατὰ τὸ ἄρθρον 15, αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς τῶν τοκομεριδίων καὶ αἱ ἐξόφλη

συναφθείσης πρότερον προφορικῶς ἀγοροπωλησίαις ἐχούσης ἀντικείμενον ἀξίας δραχ. 39,000.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, μὴ γραφεῖσα ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου, ἀλλὰ ἐπὶ χαρτοσήμου μόνον 50 λεπτῶν, μήτε ὑποβληθεῖσα κατόπιν καὶ δὴ ἐμπροθέσμως εἰς τὸ ἀναλογικὸν τέλος καὶ πρόστιμον ὡς τὸ ἄρθρον 47 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου διατάσσει, εἶναι ἄκυρος καὶ οὐδεμίαν ἀποδεικτικὴν δύναμιν ἔχει.

ΕΦ ΠΑΤΡΩΝ 324 (1897). Ἐπειδὴ ἀναφορικῶς πρὸς τὰς ἐκ τῶν γραμματίων εἰς διαταγὴν πηγαζούσας δύο ἐπιδόσεις ἀπαιτήσεις, ἡ ἐπὶ τοῦ ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ στηριζομένη ἐνστάσις εἶναι παραπευπτέα εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἐφesiδλήτου, διότι καὶ τοι ἀμφισβητουμένης παρὰ τοῦ ἐνάγοντος τῆς βάσεως αὐτῆς ἦτοι τῆς συναψέως ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ, ὁ ἐναγόμενος οὐδεμίαν προσάγει ἀποδείξιν περὶ τούτου (729 Πολ. Δικ. καὶ Νόμος ΑΝΥΖ'). Ἡ δὲ παρ' αὐτοῦ πρὸς ἀποδείξιν τοῦ ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ ἐπικαλουμένη ἐπιστολὴ ἀπὸ 22 Μαΐου 1893 δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἅτε μὴ οὖσα ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου ἐνστήμου χάρτου, τοῦ ἀποδεικτέου τοῦ ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ αποτελοῦντος σύμβασιν ὑποκειμένην εἰς ἀναλογικὸν τέλος (ἄρθρ. 13 § α', 15 § δ', 20 § γ', 51 καὶ 56 ΑΧΚΕ').

14. Ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ τὸ τέλος διαβαθμίζεται ὡς ἑπεται :

1	Λεπτά	50	ἐπὶ ἀξίας μέχρι δραχμῶν	500
2	Δραχμαὶ 1.—	»	»	1,000
3	» 2.—	»	»	2,000
4	» 3.—	»	»	3,000
5	» 4.—	»	»	4,000
6	» 5.—	»	»	5,000
7	» 6.—	»	»	6,000

τικαὶ ἀποδείξεις, ὡσάκς προεπληρώθη ἀναλογικὸν τέλος, κατὰ τὸ ἄρθρον 20, αἱ κατὰ τὸ ἐδ. ἡ' τοῦ ἄρθρ. 21 καὶ ἐδ. γ' τοῦ ἄρθρ. 20 διδόμεναι ἀποδείξεις, αἱ ἀποδείξεις ἀποθηκεύσεως ἐν ταῖς Γενικαῖς ἀποθήκαις κατὰ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ περὶ Γενικῶν ἀποθηκῶν νόμου καὶ αἱ ὑπὸ εἰδικῶν νόμων ἀπαλλαγεῖσαι παντὸς τέλους χαρτοσήμου ἀποδείξεις ἐξοφλήσεως ἐνταλμάτων. [Φλογαίτης].

8	Δραχμαὶ 7.—	ἐπὶ ἀξίας μέχρι δραχμῶν	7,000
9	» 8.—	» » »	8,000
10	» 9.—	» « »	9,000
11	» 10.—	» » »	10,000
12	» 15.—	» » »	15,000
13	» 20.—	» » »	20,000
14	» 30.—	» » »	30,000
15	» 50.—	» » »	50,000
16	» 100.—	» » »	100,000
17	» 200.—	» » »	200,000
18	» 300.—	» » »	300,000
19	» 400.—	» » »	400,000
20	» 500.—	ἐπὶ ἀξίας ἐπέκεινα τῶν δρ.	400,000

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 1251 (1895). Ἐπειδὴ ὀρίσαντος τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου ΣΔ' ἐκδοθέντος Β. Διατάγματος τῆς 30 Ἰανουαρίου 1893, ὅτι αἱ λίραι Ἀγγλίας εἶναι δεκταὶ εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα ἀντὶ δραχμῶν 29.16 ὁ φόρος τοῦ χαρτοσήμου λογισθῆσεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀξίας ταύτης, ἀσχέτως πρὸς τὴν αγοραίαν ἀξίαν, καὶ συνεπῶς τῶν 250 λιρῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ κύριον ἀντικείμενον τοῦ γραμματίου ἰσαξίων διὰ τὸ Δημόσιον ταμεῖον δραχ. $250 \times 25.16 = 6290$, νομίμως (ἄρθ. 14 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου) τὸ γραμμάτιον τοῦτο ἐγράφη ἐπὶ χαρτοσήμου δραχ. 7, καὶ συνεπῶς ἡ περὶ ἀκυρότητος καὶ περὶ ἀπωλείας τῆς ἐμπορικῆς ιδιότητος τοῦ γραμματίου τούτου ἔνστασις ὡςθὺς ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 942 (1895). Ἐπειδὴ ἡ αἰτίασις, ὅτι ἡ ἐπίδικος ἐκ λιρῶν ἀγγλικῶν 300 συναλλαγματικῇ, ἡ γραφεῖσα ἐπὶ χαρτοσήμου δρ. ὀκτώ, δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὸ προσήκον κατὰ ἄρθρ. 14 ΑΚΚΕ' τέλος χαρτοσήμου, στερεῖται ὑποστάσεως, διότι κατὰ τ' ἄρθρα 14 καὶ 15 τοῦ ΣΔ' τοῦ 1883 νόμου τὰ νομίσματα τῶν ξένων ἐπικρατειῶν κυκλοφοροῦσιν ἐλευθέρως ἐν Ἑλλάδι διατιμώμενα κατὰ λόγον τῆς ἀξίας τοῦ περιεχομένου ἐν αὐτοῖς πολυτίμου μετάλλου ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν ἐλληνικὴν νομισματικὴν μονάδα ἀργυρᾶν δραχμὴν, καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ΣΔ' Νόμου ἐκδοθὲν ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1893 Β. Διάταγμα, ὅπερ διετίμησε τὴν ἀγγλικὴν λίραν εἰς δραχμὰς ἀργυρᾶς 25 καὶ 22)00 καὶ ὥρισεν ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διατιμῆσεως ταύτης γένηται δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν ἰδιωτῶν, δὲν ἔσχυσε μήπω ἐκδοθὲν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς περὶ τῆς πρόκειται συναλλαγματικῆς, ἀλλὰ δὲν διατείνεται ὁ ἐφεστέλλητος ὅτι καὶ

κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ ἀγγλικὴ λίρα δὲν εἶχε κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ περιε-
χόμενον πολῦτιμον μέταλλον ἀξίαν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν εἰρημένην
διὰ τοῦ ἐπελθόντος διατάγματος κανονισθεῖσαν διατίμησιν, ἀλλὰ πρὸς
μείζονα ταύτης, πρόδηλον δὲ εἶναι, ὅτι ὑπὸ τὸ Κράτος τῆς ἀναγκασ-
τικῆς κυκλοφορίας, ἣν διὰ τῶν σχετικῶν περὶ ταύτης νόμων ἔλαβον
τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια, καὶ τῆς ἐξομοιώσεως τῆς ὀνομαστικῆς αὐτῶν
τιμῆς πρὸς ἰσάριθμον ποσὸν μεταλλικῶν δραχμῶν, δὲν δύναται ὑπὸ τὴν
ἐποψίν τοῦ κανονισμοῦ τοῦ προσήκοντος εἰς ὠρισμένην σχέσιν τέλους
χαρτοσήμου νὰ ὑποστηριχθῇ διάκρισις ἐν τῇ διατιμήσει τῆς ἀγγλικῆς
λίρας, ὡς ἀντιστοιχοῦσης πρὸς ποσὸν χαρτίνων δραχμῶν μείζον τοῦ πο-
σοῦ τῶν μεταλλικῶν δραχμῶν, εἰς ὃ κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἐν αὐτῷ με-
τάλλου ἀντιστοιχεῖ, οὔτε νὰ ἀξιώσῃ διὰ τὸν κανονισμόν τοῦ εἰρημένου
τέλους τὸ Δημόσιον ἐτέραν διατίμησιν ἢ τὴν ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ
Νομοῦ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν μεταλλικὴν δραχμὴν, πρὸς ἣν διὰ τῶν
περὶ ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας νόμων ἐκηρύχθη ἰσότημος ἡ χαρτίνη.
Ὑπολογιζομένων κατὰ ταῦτα τῶν 300 λιρῶν τῆς συναλλαγματικῆς
πρὸς δραχμὰς 25 καὶ 22)00 ἐκάστης, ὁρθῶς ὑπεβλήθη αὕτη εἰς τέλος
δραχ. ὀκτώ, ἀφοῦ τὸ ποσὸν αὐτῆς ἀνέρχεται εἰς δραχ. 7,566.

15. Εἰς τέλος ὑπολογιζόμενον κατὰ τὸν ἐν τῷ προ-
ηγούμενῳ ἄρθρῳ πίνακα ὑπόκεινται :

α') Τὰ ἐν Ἑλλάδι κυκλοφοροῦντα ξένα χρεώγραφα, αἱ
ἀποδείξεις συμμετοχῆς, ἥτοι οἱ μετοχικοὶ τίτλοι αἰουδή-
ποτε εἰδους ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν, μὴ ἐξαιρουμέ-
νων μὴδ' αὐτῶν τῶν πρενομιούχων τραπεζῶν, οἱ τίτλοι
ἀλλοδαπῶν ὁμοίῳν ἐταιριῶν αἱ κυκλοφοροῦντες ἐν Ἑλ-
λάδι, καὶ αἱ παντὸς εἰδους τοκοφόροι ὁμολογίαι αὐτῶν.
— β') Αἱ ἀποδείξεις ἀσφαλίσεως καὶ πληρωμῆς διὰ τὴν
ἀσφάλισιν, ὑπολογιζομένου τοῦ τέλους ἐπὶ τῆς διὰ τὴν
ἀσφάλισιν γενομένης πληρωμῆς. — γ') Αἱ συναλλαγμα-
τικαὶ καὶ τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, αἱ ἐπιταγαὶ ἐπὶ
τοῦ ἐξωτερικοῦ, αἱ ὁμολογίαι καὶ ἐν γένει πάντα τὰ ἐγ-
γραφα τὰ περιέχοντα ὑποσχέσεις καὶ διαταγὰς πληρω-
μῶν δι' ὠρισμένας ποσότητας καὶ κυκλοφοροῦντα ἐν τῷ
Βασιλείῳ, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐξωθεν εἰσερ-
χόμενων συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων, τῶν πληρω-
τέων ὑπὸ κατοίκων τοῦ Βασιλείου. Ὅταν αἱ συναλλαγ-

ματικά καὶ τὰ ἄλλα εἰς διαταγὴν ἔγγραφα ἐκδίδονται πολλαπλᾶ, ἕκαστον ἀντίτυπον ὑπόκειται εἰς τὸ αὐτὸ τέλος, ἐκτὸς ἂν αἱ συναλλαγματικά καὶ τὰ ἄλλα εἰς διαταγὴν ἔγγραφα τὰ ἐκδιδόμενα πολλαπλᾶ ὑπεβλήθωσαν κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν εἰς εἰδικὴν ἐπισφράγισιν ὅτε, ἀφ' οὗ καταβληθῇ τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου καὶ σφραγισθῇ τὸ ἐν τῶν ἀντιτύπων, τὰ λοιπὰ ἀντίτυπα ὑποβάλλονται εἰς τέλος μιᾶς δραχμῆς. Αἱ ὀπισθογραφῆσεις, αἱ ἀποδοχαὶ εἰς οὐδὲν ὑπόκεινται τέλος, σημανθεισῶν τῶν κυρίων ὁμολογιῶν. Ἐξαιροῦνται ὡσαύτως τοὶ τέλους τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια τῆς τε Ἑθνικῆς, τῆς Ἰονικῆς καὶ τῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς Τραπεζῆς. — δ') Αἱ ἐμπορικαὶ ἐπιστολαὶ αἱ ἀποτελοῦσαι ἀποδείξεις ἐξοφλήσεως ἐμπορικῆς σχέσεως δι' ἧς τὴν κατάρτισιν οὐδὲν ἐπληρώθη ἀναλογικὸν τέλος. — ε') Τὰ καταστατικά τῶν ἐν Ἑλλάδι παντὸς εἶδους ἀνωνύμων εταιριῶν καὶ αἱ περὶ αὐξήσεως τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου καὶ περὶ ἐκδόσεως νέων ὁμολογιῶν πράξεις αὐτῶν ¹. — ς') Τὰ μεταξὺ ἀνεγνωρισμένων τραπεζῶν καὶ ιδιωτῶν συντασσόμενα ἔγγραφα ἀγοραπωλησίας ὑπὸ προθεσμίαν συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων εἰς διαταγὴν ¹. — ζ') Αἱ ἀποδείξεις ἀποθηκεύσεως σταφιδοκάρπου ἢ παραλαβῆ τιμῆματος αὐτοῦ ². — η') Αἱ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμεναι κληρονομίας ἢ κληροδοτημάτων διανομαὶ μὴ ὑπαγόμεναι εἰς τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 27, ἀφορῶσαι δὲ εἰς περιουσίαν ἄνω τῶν δραχμῶν δέκα χιλιάδων ³. — θ') Αἱ μεταγραφαί. Ἀλλ' ἐπὶ μεταγραφῇ πράξεως ἀξίας 4000 δραχμῶν καὶ κατωτέρω εἰσπράττεται πάντοτε τέλος τεσσάρων δραχμῶν. — «Προκειμέ-

1. Τὰ ἐδάφια ε' καὶ στ' τίθενται ὡς συμπληροῦνται διὰ τοῦ Νόμου ΑΨ'ΗΒ

2. Τὰ ἐδάφια ζ' καὶ η' τίθενται ὡς συμπληροῦνται ὑπὸ τοῦ Νομοῦ ΒΡ'ΙΒ

νου περί μεταγραφῆς μεταλλείων, ἡ ἀξία αὐτῶν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει 1000 δραχ. κατὰ στρέμμα» *.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ. 1219 (1896). 'Επειδὴ οὐχὶ ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπεφάνισεν ὅτι τὸ ἐπίδικον ἐκ δραχ. 500 γραμματίων εἰς διαταγὴν δὲν εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ ἀναλόγου ἐνσήμου χάρτου, καθόσον τοῦτο εἶναι ἀστικῆς φύσεως καὶ οὐχὶ ἐμπορικῆς, καὶ ἔδει νὰ ᾔηται γεγραμμένον ἐπὶ χαρτοσήμου τεσσάρων δραχμῶν καὶ οὐχὶ μᾶς κατὰ τὸν πίνακα τοῦ ἄρθρου 2, ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρ. 47 τοῦ περί Χαρτοσήμου Νόμου εἶναι ἄκυρον καὶ ἐστερημένον ἀποδεικτικῆς ἰσχύος. Διότι ἂν καὶ τὸ ἐπίδικον γραμμάτιον εἰς διαταγὴν δὲν εἶναι ἐμπορικόν, οὐχ ἦττον ὡς τοιοῦτον μεταδιδομένην δι' ὀπισθογραφήσεως πρέπει νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ τέλος τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων κατὰ γ' § ἄρθρου 15 τοῦ ΑΧΚΕ' ἥτις οὐδεμίαν οἰκρισίν ποιεῖται περί ἐμπορικῶν ἢ μὴ εἰς διαταγὴν γραμματίων, ἀλλὰ γενικῶς ἀναφέρει ὅτι ἐπὶ εἰς διαταγὴν γραμμάτια ὑπόκεινται εἰς τέλος συμφῶνως μὲ τὸν πίνακα τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἥτοι ἐπὶ ἀξίας δρα. 50—500 λεπτὰ 50.

ΑΠ. 103 (1897). 'Επειδὴ ὁ φόρος τοῦ χαρτοσήμου τοῦ ἐπίδικου γραμματίου, ἀφορῶντος καταβολὴν ἀγγλικῶν λιρῶν, κανονίζεται ἐπὶ τῇ διατιμῇ αὐτῶν, ἥτις ἐγένετο διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1893 Β. Διατάγματος, ὅπερ ἐξεδόθη πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περί Νομισματικοῦ Συστήματος ΣΔ'. Νόμου τοῦ 1867, ὅστις δὲν κατηργήθη, ὡς ἡ ἀναίρεσίαις αὐτῆς ἀξιοῖ, διὰ τῶν προμνησθέντων περί ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας νόμων τοῦ 1885, διότι, ὡς προσέτεθη, οὐδὲν ἕτερον ἐσκοπεῖτο νὰ καθιερωθῇ δι' αὐτῶν ἢ ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐξαγορεύσεως τῶν τραπεζογραμμάτων καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ αὐτῶν κυκλοφορία.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 545 (1894). 'Επειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον δεχθὲν ὅτι ἡ διὰ τῆς ἐπίδικου ἐπιστολῆς δοθεῖσα τριτεγγύησις δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γραφῇ ἐπὶ προσθέτου ἀναλογικοῦ χάρτου (ἐπομένως οὐδὲ εἰς πρόστιμον νὰ ὑποβληθῇ) ὁρθῶς τὸν νόμον ἐφηρμοσε, διότι τοιοῦτα τέλος χαρτοσήμου ἐπληρώθη ἐν τῇ κυρίᾳ ἐνοχικῇ σχέσει τῇ διὰ τοῦ γραμματίου καταρτισθείσῃ (ὡς ἐξ αὐτοῦ προκύπτει). ὅπως δὲν θὰ κατεβάλλετο τοιοῦτον, εἰάν ἡ τριτεγγύησις ἐδίδετο ἐν τῷ σώματι τοῦ γραμματίου, ἐπομένως ἡ περί ἀκυρότητος αὐτῆς πρότασις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐστὶ νόμω ἀστηρικτος.

ΑΠ. 231 (1894). 'Επειδὴ, οὐδένα νόμον παρεβίασε τὸ 'Εφετεῖον, ἀποφινόμενον ἀπορριπτέαν τὴν ἐκ τῶν νόμων περί χαρτοσήμου ἔνστασιν ἀπαρδέκτου τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἀρμοδίως εἰσαχθείσης ἐνώπιον τοῦ Ἐμποροδικείου διότι, ἐν ᾧ οὐδεὶς νόμος ἴσχυε, κατὰ τὸν χρόνον ὃν δέχεται ἡ ἀπόφασις τῆς ἐκδόσεως τῆς συναλλαγματικῆς (1 Ἰουλίου 1884), ἀπαγορεύων τῷ ταμίᾳ τὴν, ἐν ἐλλείψει τοῦ προσήκοντος χαρτοσήμου,

*. Προστεθὲν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΧΚΓ'.

χορηγήσιν τοῖς ἰδιώταις τοιοῦτου κατωτέρας μὲν ἀξίας, συμπληρουμένης ὁμως ὑπ' αὐτοῦ δι' ἐπικολλήσεως τοῦ προσήκοντος κινητοῦ, ἐκ τῶν συνδυασμένων διατάξεων τοῦ νόμου τῆς 14 Αὐγούστου 1836 (ἄρθρ. 10 καὶ 13) τοῦ νόμου ΥΠΔ' τῆς 3 Ἰουλίου 1873 καὶ τοῦ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ Β. Διατάγ. τῆς 30 Αὐγούστου 1873 (Κεφ. Β. ἄρθρ. IIγ', καὶ κεφ. Δ' ἄρθρ. 8. 5'), οὗς τὸ Ἐφετεῖον ἐρμηνεύον παρατίθησιν ἐν τῇ ἀποφάσει, προκύπτει ὅτι ἡ τοῦ ταμίου ἐνέργεια, ἐν τῇ δεδομένῃ περιπτώσει, καὶ νόμιμος εἶναι καὶ σύμφωνος τῷ τε πνεύματι καὶ τῷ σκοπῷ τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων, τὸ δὲ Διάταγμα τῆς 16 Ἰουλίου 1882 ἀπαγορεύει οὐχὶ τὴν ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει χρῆσιν ὑπὸ τῶν ταμιῶν κινητοῦ χαρτοσήμου, ἀλλὰ τὴν ὑπὸ ἰδιωτῶν δι' ἐπικολλήσεως ἐπὶ λευκοῦ χάρτου ἢ μὴ προσήκοντος ἐνσήμου σύνταξιν συναλλαγματικῆς.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 1804 (1894). Ἐπειδὴ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐπιβληθέντος θέματος οἱ ἐφεσίβλητοι ἐπικαλοῦνται τὰς ὁπισθεν τοῦ ὑπ' αὐτῶν προσαγομένου γραμματίου γεγραμμένας κατ' αὐτοὺς ἀραβικὰς λέξεις, αἵτινες κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῶν ἐγράψαν ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ πατρὸς τῶν ἐναγόντων, ὅτε ἐπέστρεψεν αὐτὰ αὐταῖς ἐξωφλημένον καὶ αὐτοῖς λέξεις ἐμφαίνουσιν ὅτι τὸ γραμμάτιον ἐξωφλήθη, ἀλλ' ἡ σημείωσις αὕτη, ἡ παρουσιαζομένη ὡς ἐξωφλήσις, δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπὸ ὅψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διότι αὕτη δὲν εἶναι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐνσήμου χάρτου ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένον τὸ γραμμάτιον, ἀλλ' ἐπὶ ἐτέρου φύλλου χάρτου κεχωρισμένου καὶ ξένου τοῦ γραμματίου προσκεκολλημένου ἀπλῶς διὰ ταινίας πρὸς τὸ γραμμάτιον, ὅστις χάρτης, μὴ φέρων σφραγισμένην σημεία τοῦ χαρτοσήμου, ἀλλὰ τεμάχιον ἐν χαρτοσήμῳ, εἶναι οὐδὲν ἄλλο ἢ ἄπλους χάρτην, καὶ συνεπῶς τῆς σημειώσεως ταύτης προσαγομένης ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου, ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ ἐξωφλήσεως δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 703 (1896). Ἐπειδὴ ἡμαρτημένως τὸ Πρωτοδικεῖο ἐκήρυξεν ἄκυρον τὸ ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου 1891 ἐπίδικον γραμμάτιον, ὡς μὴ γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ ἀρμοδίου ἐνσήμου χάρτου, ἐνῷ τὸ γραμμάτιον εἶναι εἰς διαταγὴν, ἐγράφη δὲ εἰς τὸν ἀνάλογον ἐνσημον χάρτην, συμφώνως πρὸς ἄρθρ. 15 § 3 ΑΧΚΕ', καθ' ἣν τὰ γραμμάτια εἰς διαταγὴν καὶ ὅταν ἡ αἰτία αὐτῶν δὲν εἶναι ἐμπορικὴ, ὁ νόμος δὲν ποιεῖται διάκρισιν τινα περὶ αὐτῶν, ὑποβάλλονται εἰς τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τὸν φόρον χαρτοσήμου.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 494 (1896). Ἐπειδὴ οὐχὶ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖο ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀγωγὴν διὰ τὸν λόγον ὅτι αὕτη ἐρείδεται εἰς ἄκυρα γραμμάτια εἰς διαταγὴν, ἅτε μὴ γεγραμμένα ἐπὶ ἀναλόγου ἐνσήμου χάρτου, συμφώνως τῷ ἀναλογικῷ πινάκι ἄρθρου 12 ΑΧΚΕ' κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ἄρθρου 47, διότι προκειμένου περὶ γραμματίου εἰς διαταγὴν δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις αὐταὶ ἀλλ' αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 15 § 3 ΑΧΚΕ' καθ' ἃς «τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια» ἀδιακρίτως ἂν ταῦτα εἶναι ἐμπορικῆς ἢ ἀστικῆς φύσεως, ἀρκεῖ ὅτι ταῦτα κυκλοφοροῦν δι' ἀπλῆς ὁπισθογραφήσεως, δεῖ

νὰ γράφονται εἰς χαρτόσημον κατὰ τὸν ἀναλογικὸν πίνακα τοῦ ἄρθρ. 14.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 1188 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 15 § 3 ΑΧΚΕ' τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐμπορικότητος ἢ μὴ αὐτῶν, ὑπάγονται εἰς τὸ αὐτὸ τέλος εἰς ὃ καὶ τὰ ἐμπορικὰ ἐγγράφα τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 283 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 ΑΧΚΕ', τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια ἐν γένει ὑποβάλλει εἰς ἀναλογικὸν τέλος ὑπολογιζόμενον κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 14 ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων κανονιζόμενον πίνακα· ἐκ τῆς δικτάξεως ταύτης ἐξάγεται ὅτι καὶ τὰ μὴ ἐμπορικὰ γραμμάτια, εἰς διαταγὴν ἐκδιδόμενα, ὑπόκεινται εἰς τὸ αὐτὸ τέλος ὡς καὶ τὰ ἐμπορικὰ, ἡ δὲ ἐρμηνεία αὕτη συνάδει καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Νόμου, ἄλλως ἤθελε γίνεαι περὶ τούτου διάκρισις· ἐκ δὲ τῆς δικτάξεως τοῦ ἄρθρ. 49 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἣν ἡ προσβάλλομένη ἀπόφασις ἀναφέρει εἰς ὑποστήριξιν ἐναντίας ἐκδοχῆς, δὲν εἶχε προδήλως τοιαύτην ἔννοιαν· ἐπομένως κατὰ ταῦτα τὸ προσαγόμενον γραμματίον εἰς διαταγὴν, ἐφ' οὗ ἢ ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπαιτήσις ἐκ κεφαλαίου δραχ. 501 στηρίζεται, εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου ἐπίσημου χαρτοῦ τῆς μιᾶς δραχμῆς.

16. Αἱ ἀποδείξεις ἐφ' αἷς καταβάλλονται τοῖς μετόχοις τῶν ἐν τῷ ἑδαφίῳ α' τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐταιριῶν τὰ κέρδη ἢ οἱ τόκοι καὶ πᾶσα ἄλλη ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια ὑπόκεινται εἰς τέλος 2^ο/. Ἐπὶ ξένων ἐταιριῶν τὸ τέλος τοῦτο ἐπιβάλλεται ἐπὶ μόνων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐξαργυρουμένων ἀποδείξεων.

ΕΦ. ΝΑΥΠΑΙΟΥ 152 (1896). Τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς ὑποχρεουμένης εἰς τὴν ἀπότισιν τοῦ ποσοῦ, ὃ ὥριζον οἱ προηγουμένοι τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου περὶ χαρτοσήμου νόμοι, ἦτοι λεπτῶν 50 κατὰ μετοχὴν ἐν συνόλῳ δρα. 10,000 ἀσχέτως πρὸς τὸ διανεμόμενον ποσὸν τῶν καθαρῶν κερδῶν, διότι διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ὀκτ. 1880 συμβάσεως, ἣν ἐκύρωσεν ὁ νόμος ΩΕΖ' τοῦ 1880, συνεφωνήθη νὰ μὴ ἐπιβληθῇ νέον βᾶρος εἰς τὴν Ἑθν. Τράπεζαν, ἔπεται ὅτι τὸ ἄρθρ. 16, ὃ περιέχει αὐξήσιν φορολογίας, δὲν ἰσχύει διὰ τὴν φορολογίαν τῶν μερισμάτων αὐτῆς.

17. * Ἡ εἰσδοὺς εἰς τὰ δημόσια θεάματα, ἀκροάματα καὶ χοροὺς δὲν ἐπιτρέπεται εἰμὴ μόνον διὰ τῶν ἐνστήμων εἰσιτηρίων. Μόνοι δὲ οἱ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων καὶ χορῶν ἀνήκοντες

* Ως ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΒ'.

καὶ οἱ πρὸς τήρησιν τῆς ἐν αὐτοῖς τάξεως ἢ πρὸς ἐπιτήρησιν καὶ ἐξέλεγχσιν τῆς φορολογίας τεταγμένοι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρεταί. δύνανται νὰ εἰσέρχωνται ἐν τοῖς ἀνευ εἰσιτηρίων ἐνσήμων. — Τὰ εἰσιτήριά εἰσι διαφόρων κλάσεων ἐπὶ τῇ βάσει ἀναλογίας λεπτῶν δέκα κατὰ δραχμὴν ἢ κλάσμα δραχμῆς καὶ διατιμήσεως τῶν θέσεων τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων καὶ χορῶν. Φέρουσι δὲ τὴν χρηματικὴν ἀξίαν ἐκτετυπωμένην δι' ἀριθμικῶν ἀριθμῶν καὶ ὀλογράφως, ἐπὶ κεφαλῆς δὲ τῆς σφραγίδος τοῦ χαρτοσήμου ἀνευ χρηματικῆς ἀξίας. — Διὰ τὰ θεώρητα ἢ ἐδώλια τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων καὶ χορῶν ἐκδίδονται ἴδια ἔνσημα εἰσιτηρίων ἂν ταῦτα χορηγῶνται ἐπὶ ἰδίῳ τιμηματι. — Λέσχαι, ἢ δικά καφενεῖα ἢ μέρη πεφραγμένα ἢ ἀφρακτα ἐνθα δίδονται συναυλίας ἢ ἐκτελοῦνται ἄσματα ἀνευ ὠρισμένης διατιμήσεως εἰσόδου φορολογοῦνται κατ' ἐκτίμησιν τοῦ πρωτοκόλλου συντασσομένου ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, τοῦ ταμίου καὶ τοῦ ἀστυνόμου. Τῆς ἐκτιμήσεως δὲ ταύτης ἐνεργεῖται ἀναθεώρησις ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν εἴτε τῇ αἰτήσῃ τοῦ ποκειμένου εἰς τὸν φόρον εἴτε αὐτεπαγγέλτως. — Τοῦ ταμίου ἀπαλλάσσονται μόνον τὰ εἰσιτήρια ἢ τὰ ἐδώλια τὰ διατιθέμενα εἰς συναυλίας, παραστάσεις ἢ χοροὺς ὑπὸ φιλοanthρωπικῶν ἰδρυμάτων νομίμως ὑφισταμένων ἢ εἰς συναυλίας ἐν τῷ Ὁρδεῖῳ, τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ Πανεπιστημίου καὶ ταῖς νομίμως ἀνεγνωρισμέναις Μουσικαῖς Ἰνστιτούταις ἢ κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν νομίμως ἀνεγνωρισμένων γυμναστικῶν καὶ ἀθλητικῶν σωματείων.*

Τὰ εἰσιτήρια τῶν σιδηροδρόμων καὶ τροχιοδρόμων ὑποβάλλονται εἰς τέλος 7,50 0)0, τὰ δὲ τῶν ἀμφοτέρων πλοίων εἰς 5,50 0)0 ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς ὑπὸ τῶν ἐτα

* Τὸ 5 ἐδάφιον τίθεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΟΚ' τ. 11 Φεβρ. 1901.

ρειών ἢ ἰδιοκτητῶν ἀτμοπλοίων εἰσπραττομένης ἀξίας τῶν εἰσιτηρίων. — Ὅσακις τῇ προσθήκῃ τοῦ τέλους τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν εἰσιτηρίων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τιμολογίων προκύπτει κλάσμα πεντάδος λεπτῶν, ἐὰν μὲν τοῦτο ὑπερβαίνει τὸ ἥμισυ αὐτῆς, ἐπιτρέπεται ἡ εἰσπραξις ὁλοκλήρου τῆς πεντάδος ταύτης, ἐὰν δὲ περιορίζεται εἰς τὸ ἥμισυ ἢ ὑπολείπεται τοῦ ἡμίσεως, οὐδὲν ἐκ τῆς πεντάδος ταύτης εἰσπράττεται*.

18. Εἰς τέλος δεκάλεπτον ὑποβάλλεται κατ' ἐξαιρέσιν πᾶς λογαριασμός ἢ ἀποδείξεις ἐκδιδόμενος ὑπὸ ἐμπορικῶν ἢ βιομηχανικῶν καταστημάτων ἢ ἐταιριῶν ἢ οἰουδὴποτε ἐπιτηδευματίου πρὸς ἐξόφλησιν μὴ ἐμπορικῆς ὀφειλῆς.

Εἰς τὸ αὐτὸ τέλος ὑπόκεινται ἄνευ διακρίσεως ποσοῦ α'. Αἱ δι' ἀτόκους ἐν γένει καταθέσεις ἀποδείξεις τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος τραπεζιτῶν, ἡ ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τούτων γραφομένη ἐξόφλησις δι' ἀπόδοσιν μέρους ἢ ὅλου τοῦ κατατεθέντος ποσοῦ καὶ αἱ ἐπιταγαὶ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει (cheques) τῶν αὐτῶν ἐταιριῶν, αἱ πληρωτέαι ἐν Ἑλλάδι, κατὰ τε τὴν ἐκδότην καὶ κατὰ τὴν ἐξόφλησιν αὐτῶν. β'. Αἱ εἰς τοὺς ἐπιβάτας ἀτμοπλοίων ἢ σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν διδόμεναι ἀποδείξεις πληρωμῆς ἀγωγίου ἢ ναύλου διὰ τὸ ὑπερβάλλον βάρος τῶν κιβωτίων ἐπίπλων, ἢ ἄλλων αὐτῶν πραγμάτων.**

19. *** Τὰ κατὰστιχα, ἅτινα κατὰ τὸ ἄρθρον 8 καὶ ἐπόμενα τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, 408, 419 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἔχουσι δύναμιν ἀποδεικτικὴν ὑπὲρ τῶν τηρούντων αὐτά, ἦτοι τὸ ἡμερολόγιον, τὸ κα-

* Τὰ τρία τελευταῖα ἐδάφια τίθενται ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΧΚΓ'.

** Κατὰ τὸν νόμον ΒΥΕΑ' τοῦ 1897 τὸ τέλος τῆς σημάσεως τῶν ἐπιταγῶν, δι' ὧν ἐνεργεῖται ἀνάληψις ἀτόκων παρὰ τῇ Ἑθν. Τραπεζῇ καταθέσεων, εἶνε δεκάλεπτον.

*** Ως ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΡΠΒ'.

θολικόν, τὰ ταμιακά βιβλία τῶν δικηγόρων καὶ κλητῶ-
ρων καὶ τὰ εὐρετήρια τῶν συμβολαιογράφων, ὑπόκεινται
εἰς τέλος λεπτῶν εἴκοσι κατὰ πᾶν ἀκέραιον φύλ-
λεσσάρων σελίδων μὴ ὑπερβαῖνον τὸ διπλάσιον τοῦ σφρ-
γιστοῦ χάρτου, εἰς τέλος δὲ λεπτῶν τεσσαράκοντα
διὰ πᾶν μείζον φύλλον.

20. Εἰς τέλος λεπτῶν 50 κατ' ἀκέραιον φύλλα
ὑπόκεινται τὰ ἀκόλουθα: α') Πᾶσα ἀναφορά ἰδιωτῶν, συ-
τεχνῶν, σωματείων, ἰδιωτικῶν καταστημάτων, διδομένη
πρὸς ἀρχὴν τινα τοῦ Κράτους, δημοσίαν ἢ δημοτικὴν
πλὴν τῶν δικαστικῶν. *—β') Τὰ κατὰ συνέχειαν ἐπι-
ναπτόμενα φύλλα τῶν ἐγγράφων τῶν ὑποκειμένων εἰς
τὸ τέλος κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀξίας. —γ') Πᾶν ἐγγραφον ὅπου
μὴ ὑποκείμενον ἀπ' ἀρχῆς κατὰ νόμον εἰς τέλος χαρ-
τῆς, πρόκειται νῦν νὰ προσαχθῇ ἐνώπιον τῆς δικασ-
τικῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ἀρχῆς. Ἐν τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ
περιλαμβάνονται καὶ αἱ παντὸς εἵδους ἐπιστολαί, πλὴν
μόνον τῶν περιεχουσῶν σύστασιν συμφωνίας ὑποκει-
μένης εἰς τέλος ἀναλογικὸν ἢ ἐξόφλησιν τοιαύτης σχέσεως
εἰ μὴ προεπληρώθη τὸ διὰ τὴν σύστασιν τέλος, αἱ τε
ὑποβάλλονται εἰς τὰ κατὰ τὸν πίνακα τοῦ ἀρθροῦ 12
14 τέλη. —δ') Πάντα τὰ μὴ ἐπικεκυρωμένα ἀν-
τιγράφα καὶ ἀποσπάσματα, εἰσοδήποτε καὶ ἂν ἢ ὁ ἐκ-
δοτὴς αὐτῶν, ὅταν μόνον χρησιμεύωσιν εἰς ἰδιωτικὰς ὑ-
θέσεις. ** —ε') Αἱ τελωνιακαὶ διασαφήσεις, πλὴν τῶν
πρὸς ἀποταμίευσιν ἐμπορευμάτων διδομένων καὶ αἱ
τήσεις ἀναλώσεως ἐμπορευμάτων, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου
ἀντιτύπων μόνον. —ς') Τὰ φορτωτικά ἐγγράφα παν-
τοῦ εἵδους καὶ τὰ συμφωνητικά ἀγωγίων διὰ γῆς καὶ ὕ-

* Τὸ πρωτόγραφον τῶν ἀπευθυνομένων πρὸς ἀρχὴν ἰδιωτικῶν
λεγεγραμμάτων περὶ ἰδιωτικῶν συμφερόντων γράφεται ἐπὶ χαρτοῦ
λεπτῶν 50. Τὰ ἀντίγραφα τῶν τηλεγραφημάτων γράφονται ἐπὶ χαρ-
τῆς ἀρχαίας. Νόμος ΒΨΞΗ' τῆς 30 Μαΐου 1900.

** Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΔΟΖΒ'.

τος μεταφορᾶς καὶ ναύλου πλοίων, ἐφ' ἀπάντων τῶν δι-
 πλογράφων καὶ ἀντιγράφων ὡς ἂν ἐκδίδονται πολλαπλᾶ.*
 —ζ') Αἱ πράξεις, αἱ κλήσεις ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδι-
 κείων, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ δια-
 δικασίας, ἐκτὸς τῶν πράξεων, ἃς συντάσσουσι κατὰ
 παραγγελίαν ἀνωτέρου δικαστηρίου, αἵτινες ὑποβάλλονται
 εἰς τὸ τέλος τὸ διὰ τὸ δικαστήριον τοῦτο ὠρισμένον, καὶ
 ἐκτὸς τῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν πρακτικῶν συζητήσεως,
 τὰ πρακτικὰ τῶν πταισματοδικείων—η') Αἱ δι' ἐντό-
 κους καταθέσεις ἐπὶ ἀνοικτῷ λογαριασμῷ, ἄνευ προθε-
 σμίας ἀποδόσεως, ἀποδείξεις τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν καὶ ἡ
 ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τούτων γραφομένη ἐξόφλησις μέρους ἢ
 ὅλου τοῦ κατατεθέντος ποσοῦ—θ') Τὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἢ
 ἰδιαιτέρου φύλλου διδόμενα ἀποδεικτικὰ πληρωμῆς ποσοῦ,
 δι' ὃ προεπληρώθη τέλος ἀναλογικὸν ** — ι') *** Αἱ
 ἐν τοῖς πινακίοις τῶν εἰρηνοδικείων ἐγγραφαὶ καὶ αἱ ἐν
 τῷ ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένῳ βιβλίῳ ἐγγραφαὶ ἀνακοπῶν
 τῶν εἰρηνοδικείων, πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τοῦ
 Ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου καὶ παντὸς ἄλλου ταμείου
 ἐξομοιουμένου πρὸς δημόσιον — ια') *** Αἱ ὑπὸ τῶν δια-
 δίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν ὑποβαλλόμεναι ἐνώ-
 πιον τῶν Εἰρηνοδικῶν προτάσεις.

ΑΠ. 91 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 22 § 5 Νόμου 14 Αὐγ. 1836
 καὶ ἄρθρ. 2 ΧΙΔ' Νόμου 1877 ἅπασαι αἱ εἰς χωριστὸν φύλλον διδόμε-
 ναι ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις ὑποβάλλονται εἰς τέλος χαρτοσήμου λε-

* Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἀφορᾷ εἰς τὰς ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ ἐκδιδόμε-
 νας καὶ εἰς τὰ τελωνεῖα διδομένας φορτωτικὰς, οὐδ' εἰς τὰς τῶν φορ-
 τωτικῆς ἐπεχούσας ἀδείας παραδόσεωςπραγματειῶν, ὑποβαλλομένας
 εἰς τέλος δραχμῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 21 ἐδ. ιδ'.

** Αἱ ἐξοφλήσεις ἐγγράφων, ὧν δυνάμει ἐγεννήθησαν καὶ τόκοι ὑπερ-
 ημερίας, ὑποβάλλονται καὶ εἰς τέλος ἀνάλογον πρὸς τοὺς πληρωτέους
 τόκους, ἂφ' οὗ οὗτοι κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ δανειστικοῦ ἐγγράφου δὲν
 ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος.

*** Τὰ ἐδ. ι' καὶ ια' προσετέθησαν διὰ τοῦ Νόμου ΒΡΙΒ' τοῦ 1892.

πτῶν 50, τοῦτο δὲ καὶ ἂν ἔχη ἥδη πληρωθῇ τὸ ἀναλογικὸν τέλος διὰ τὴν κατάρτισιν, ἄρα τὸ Ἐρετειὸν τούναντίον δεχθὲν παρεβίασε τὰς μνημονευθείσας διατάξεις τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων.

21. Εἰς τέλος μιᾶς δραχμῆς ὑπόκεινται. — α') Αἱ αἰτήσεις θεραπείας, πᾶσαι αἱ πρὸς τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς αἰτήσεις, αἱ μὴ εἰδικῶς ὑποβιβλημέναι εἰς τέλος κατώτερον ἢ ἀνώτερον καὶ τὰ εἰς τοὺς διαδίκους κοινοποιούμενα δικόγραφα ἀγωγῶν, ἀνακοπῶν, ἐφέσεων καὶ αἰτήσεων ἀναιρέσεως ἢ ἀναψηλαφήσεως. β') Τὰ ἐπόμενα φύλλα μετὰ τὸ πρῶτον ἐπὶ πράξεων τῶν δικαστικῶν κλητῆρων ἀφορωσῶν εἰς κατασχέσεις περιουσιῶν ὀφειλετῶν καὶ πάντα τὰ ἀντίγραφα τὰ ὑπ' αὐτῶν κοινοποιούμενα. — γ') Τὰ ἐπικεκρωμένα ἔγγραφα, ἀποσπάσματα καὶ ἀντίγραφα τὰ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων καὶ τῶν δικαστικῶν γραφείων ἐκδιδόμενα ὑπὲρ ἰδιωτῶν μετὰ τὴν διὰ τὸ πρωτότυπον πληρωμὴν τέλους. — δ') Πάντα τὰ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα τὰ ἐκδιδόμενα ὡς ἀποδεικτικά, τὰ διπλόγραφα καὶ ἀντίγραφα τῶν ἐγγράφων τῶν ὑποκειμένων εἰς τέλος ἀναλογικόν. — ε') Αἱ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων καὶ δικαστικῶν γραφείων ἢ δικαστηρίων εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους διδόμεναι ἀποδείξεις περὶ τῶν παρ' αὐτοῖς παρακατατιθεμένων ἐγγράφων, πολυτίμων πραγμάτων ἢ χρημάτων. — ς') Τὰ πρακτικὰ καὶ αἱ ἀποφάσεις

* Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΡΠΒ'.

** Ἐπὶ τίνος ποσοῦ σφραγιστοῦ χάρτου γράφεται ἡ πρωτότυπος περὶ παρακαταθήκης χρημάτων ἢ πολυτίμων πραγμάτων συμβολαιογραφικὴ πρᾶξις; Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν διὰ τῆς ἐρμηνευτικῆς αὐτοῦ ἐγκυκλίου τῆς 30 Δεκεμβρίου 1888 εἶπεν ὅτι ὀρίζει μὲν ἡ α' παράγραφος τοῦ ἄρθρου 13 ὅτι συντάσσονται ἐπὶ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου τὰ μετὰξὺ ἰδιωτῶν ἢ μετὰξὺ δημοσίου καὶ συμβόλαια, ἀλλ' ἡ τοιαύτη συμβολαιογραφικὴ πρᾶξις, ἀφορῶσα εἰς ἀπλὴν κατάθεσιν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ συμβόλαιον. Ὅθεν ὀρθότερον εἶναι νὰ συντάσσεται αὐτὴ μὲν ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῶν πέντε, κατὰ δὲ τὴν ἀπόδοσιν νὰ συντάσσεται ἢ συμβολαιογραφικὴ ἀπόδειξις ἐπὶ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρ-

τῶν διαιτητῶν, ὅταν οὗτοι παραλαμβάνονται ἔξω τῶν δικαστηρίων· ἄλλως ἐπιβάλλεται τὸ τέλος εἰς ὃ ὑποκείνται τὰ πρακτικὰ καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ ἐκλέγεται ὡς διαιτητικόν. * — ζ') Τὰ πρακτικὰ συζητήσεως τῶν εἰρηνοδικείων. Τὰ δὲ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποφάσεων πρακτικὰ γράφονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου ἢ ὑπὸ τὰ τῆς συζητήσεως. — η') Τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν υποβαλλόμενα δικαστικὰ ἔγγραφα καὶ αἱ προτάσεις αἱ ἀπὸ δικηγόρου εἰς δικηγόρον κοινοποιούμεναι, τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκδιδόμενα ἀντίγραφα, αἱ γνωμοδοτήσεις καὶ τὰ ὑπομνήματα τῶν νομομαθῶν, αἱ ἀναφοραὶ τῶν ἐκτιμητῶν καὶ τὰ κοινοποιούμενα ἰσοζύγια τῶν πιστώσεων καὶ τῶν χρεῶν. — θ') Αἱ ἐν τοῖς πινακίοις τῶν πρωτοδικείων ἔγγραφαί, καὶ αἱ

του κατὰ τὸ ἐδ. ε'. τοῦ ἄρθ. 13 τοῦ νόμου, ρητῶς μνημονευομένης ἐν αὐτῇ τῆς πληρωμῆς τοῦ ἀναλογικοῦ τέλους, ἵνα μὴ ὑποβληθῇ αὐτῇ εἰς πληρωμὴν ἀναλογικοῦ τέλους τὸ γραμματίον κατὰ τὴν ἐξόφλησιν αὐτοῦ εἰς τὸ ταμεῖον, ἀλλ' εἰς μόνην τὴν πληρωμὴν λεπτῶν 50 κατὰ τὴν § 9 τοῦ ἄρθ. 20 τοῦ νόμου.

Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ πράξει ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ἰδιωτικὰ ἔγγραφα ἐκδιδόμενα ὡς ἀποδεικτικὰ 1) τὰ κατὰ τὸν τελωνιακὸν ὀργανισμόν (ἄρθ. 73) καὶ τὸν **ΩΙΑ'** νόμον τοῦ 1880 (ἄρθ. 1) διδόμενα ἐγγυητήρια, 2) ἢ κατὰ τὸ ἄρθ. 86 τοῦ νόμου **ΒΠ'** περὶ φορολογίας διδομένη ἐγγύησις ὑπὸ τοῦ περτωτοῦ κατὰ τὴν μεταφορὰν προϊόντων, ὧν ὁ ἔγγειος φόρος καταβάλλεται ἐν τοῖς τελωνείοις, 3) διὰ τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν τὰ βιβλιάρια ταυτότητος κατὰ τὸ Δ. τῆς 20 Ἰανουαρίου 1892, 4) τὰ πιστοποιητικὰ τῶν μὴ ἐν ὀημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ ἱατρῶν, 5) τὰ περὶ ἀνυπαρξίας κωλύματος πρὸς γάμον πιστοποιητικὰ τῶν ἱερέων, 6) τὰ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων περὶ διδασκαλίας κατ' οἶκον, 7) τὰ βεβαιούντα τὴν ἐργασίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦς ὑπαλλήλων πιστοποιητικὰ τῶν ἐργοστασιαρχῶν καὶ τραπεζιτῶν καὶ 8) τὰ ἀντέγγραφα, ὅσῃς δὲν ὑποκείνται εἰς ἀναλογικὸν τέλος.

* Ἄλλ' ἢ ἀπόφαισις καὶ τὰ πρακτικὰ τοῦ περὶ διαλύσεως διαφυγεῶν ἀναφυομένων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δημοσίων ἢ δημοτικῶν ἔργων διὰ τὸν δικαστικὸν δικαστηρίου γράφονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου (**N. ΑΧΛΘ'** ἄρθ. 15).

ἐν τοῖς κατὰ τὰ ἄρθρα 599 καὶ 601 τῆς πολιτικῆς
 κονομίας βιβλίοις ἐγγραφαὶ ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων ἐν
 πιον τῶν αὐτῶν δικαστηρίων, πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ δη
 σίου, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου, παντὸς ἄλλου
 μείου κατὰ νόμον ἐξομοιουμένου πρὸς δημοσίον, τῶν
 ἀγγελέων, τῶν ἐκλογικῶν ἐπιτροπῶν ἢ τῶν ἐν δίκ
 ἀπαλλαγῶν ἢ ἐξαίρέσεων κατὰ τὸν στρατολογικὸν νό
 γινομένων ἐγγραφῶν. — ι') * Πᾶσαι αἱ αἰτήσεις π
 μετατροπῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην καὶ περὶ ὅ
 γραφῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως, ἢ περὶ καταχυ
 σεως ἀπαγορεύσεως ἢ σημειώσεως, κατὰ τὰ ἄρθρα
 καὶ 74 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, πλὴν τῶν κατὰ
 ἐδάφια 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 61 τοῦ νόμου ἐκείνου ἐ
 γοιμένων ὑπὲρ ὑπάνδρων γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων ἢ ἀ
 γορευμένων πάντα τὰ περὶ ἐγγραφῆς ἢ διαγραφῆς ὑ
 θηκῶν ἢ μετατροπῆς αὐτῶν πιστοποιητικά, ὡς καὶ
 περὶ μεταγραφῆς, τὰ ἐκδιδόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου
 λακός, καὶ τὰ ἀντίγραφα τῶν πράξεων ἢ ἀντίγραφα ἀ
 γορεύσεως. Πᾶσα ἐγγραφή ἀποφάσεως ἢ προσημειώσ
 κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 3, 9 καὶ 10 τοῦ
 μεταγραφῆς νόμου Τη' τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856. —
 Αἱ ἐκ τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς ὑπηρεσίας ἀφέ
 στρατιωτῶν τε, ναυτῶν τε καὶ ὑπαξιωματικῶν. — ιβ')
 ιγ') ¹ Ἀντίγραφα καὶ ἀποσπάσματα, ὅσα δημοσία
 ἀρχὴ ἐπισήμως κεκυρωμένα ἐκδίδει κατ' αἴτησιν
 πρὸς τὸ συμφέρον ἰδιωτῶν καὶ ἀντίγραφα ληξιαρχικ
 πράξεων. — ιδ') ² Τὰ τελωνιακὰ δηλωτικά καὶ αἱ

* Ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΡΙΒ'.

** Καταργηθὲν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΡΙΒ'.

¹ Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΡΙΒ'.

² » » » ΑΨ'ηΒ'.

τὰ τελωνεῖα διδόμεναι φορτωτικαὶ αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐκδεδομέναι, ἢ αἱ ὑπὸ πρακτορείων τῶν ἐργολάβων τῆς διὰ γῆς καὶ ὕδατος μετακομίσεως ἐκδιδόμεναι ἄδειαι παραδόσεως πραγματειῶν, αἱ τόπον φορτωτικῆς κατὰ τὴν παράδοσιν ἐπέχουσαι.—ιε') Τὰ πινακίδια (bordereaux) ἢ ἄλλαι εἰδοποιήσεις (avertissements) τῶν κολλυβιστῶν καὶ μεσιτῶν περὶ τῶν πράξεων ἃς διεξάγουσιν.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 406 (1897). 'Επειδὴ κατὰ τὸν Νόμον ΔΧΚΕ' ἀρθρῷ 21, ἡ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἀνακοπῶν ἐγγραφή τῆς εἰσαγομένης πρὸς συζήτησιν ἀνακοπῆς, ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιουται διὰ πιστοποιήσεως τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως τοῦ δικαστηρίου καὶ, ὅταν αὕτη (ἡ ἐγγραφή) δὲν ὑποβάλληται εἰς τὴν πληρωμὴν τέλους, ἐν ἣ δὲ περιπτώσει ἡ πιστοποίησις αὕτη δὲν προσάγεται παρὰ τοῦ ἐμφανιζομένου διαδίκου, καὶ εἰσάγοντος τὴν ἀνακοπὴν πρὸς συζήτησιν, τὸ δικαστήριον ὀφείλει ν' ἀρνηθῇ μόνον τὴν συζήτησιν καὶ ἀπόσχη αὐτῆς μέχρις οὗ ἡ ἀπόδειξις αὕτη προσαχθῇ, οὐχὶ δὲ καὶ ν' ἀποροίψῃ τὴν ἀνακοπὴν ταύτην ὡς ἀνυποστήρικτον· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ὁ ἐκκαλῶν ταμίας Ἡλείας ἐνεφανίσθη ἐν τῇ δίκῃ πρὸς συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἀλλὰ δὲν προσήγαγε καὶ τὴν ἐν λόγῳ πιστοποίησιν περὶ ἐγγραφῆς τῆς ἀνακοπῆς εἰς τὸ οἰκεῖον βιβλίον, ἥτις ἦτο ἀπηλλαγμένη πληρωμῆς τέλους, ὄντος διαδίκου τοῦ Δημοσίου, τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον οὐκ ὀρθῶς ἀπέρριψεν ὡς ἀνυποστήρικτον τὴν ἀνακοπὴν ἐρήμην τοῦ ταμίου (ἐκκαλοῦντος), θεωρηθέντος, ἀντὶ νὰ ἀπόσχη τῆς συζητήσεως κατὰ τ' ἀνωτέρω λεχθέντα.

22. Εἰς τέλος δραχμῶν δύο ὑπόκεινται α') * Τὰ μαρτυρικά ἀποφοιτήσεως τῶν ιδιωτικῶν διδασκῶν ἐν γένει, αἱ ἐτήσιαι ἀποδείξεις τῆς ὑφ' ἐκάστου φοιτητοῦ ἀκροάσεως τῶν μαθημάτων ἐκάστου τῶν ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ διδασκόντων καθηγητῶν καὶ τὰ πιστοποιητικά τῶν καθηγητῶν τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου περὶ τῆς ἐν ἐκάστῳ γενικῷ μαθήματι ἐξετάσεως τῶν φοιτητῶν.— Δί κατὰ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεῦτερον ἐξάμηνον τοῦ σχολικοῦ ἔτους γενόμεναι ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν εἰς πάσας

* Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΤΕ'.

τάς τάξεις τῶν δημοσίων Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ τὰς ἀντιστοιχοῦσας τάξεις τῶν Λυκείων. Τὸ ἐνδεικτικὰ πρὸς γωγῆς ἀπὸ τάξεως εἰς τῆσιν αὐτῶν, τὰ ἀποδεικτικὰ τῶν ἐν αὐτοῖς σπουδῶν, αἱ μεταγραφαὶ ἀπὸ Ἑλληνικοῦ σχολείου εἰς ἄλλο καὶ τὰ ἀπολυτήρια τῶν δημοτικῶν σχολείων—β') Αἱ ἐν τῷ πινακίῳ τοῦ Ἐφετερίου ἐγγραφαὶ καὶ αἱ ἐν τῷ κατὰ τὰ ἄρθρα 599, 601 καὶ 774 τοῦ Πολιτικῆς Δικονομίας βιβλίου ἐγγραφαὶ ἐφέσεων καὶ ἀντιρροπῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, πλὴν τῶν ἐν ἐδαφίῳ τοῦ ἁρθροῦ 21 ἐξαιρέσεων.—γ') Αἱ ἀποφάσεις τῶν Πρωτοδικῶν, οἱ ἀσάφῃ φύσεως, καὶ αὐταὶ αἱ διαιτητικαὶ ἐκδιδόμεναι, ἐκτὸς ἂν ἐκδίδωνται κατ' ἐπέκτασιν δικαιοδοσίας, ὅτε ὑπόκεινται εἰς τὸ τέλος τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἀνωτέρου δικαστηρίου, καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Πταισμοδικῶν.—δ') * Αἱ πράξεις τῶν δικαστικῶν κλητῶν πλὴν τῶν εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξηρημένων ἢ εἰς ἄλλο τέλος ὑποβιβλημένων.—ε') * Τὰ παντὸς εἶδους ἀποδεικτικὰ καὶ πιστοποιητικά, ὅσα δημοσίᾳ τις ἀρχὴ ἐπισήμως κεκυρωμένα ἐκδίδει κατ' αἰτήσιν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἰδιωτῶν, συμπεριλαμβανομένων τῶν δημοσίων παρὰ χωρήτηρίων καὶ ἐγγράφων προικοκτησίας καὶ προστάτων περὶ βαπτίσεως, γάμου καὶ θανάτου ἀποδείξεων.—ς') * Πᾶσαι αἱ περὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως αἰτήσεις, πλὴν τῶν ἐν ἐδαφίῳ τοῦ ἁρθ. 21 ἐξαιρέσεων.

23. Εἰς τέλος τριῶν δραχμῶν ὑπόκεινται α') * Τὰ παρὰ τῷ προκαλοῦντι τὴν πρᾶξιν διαδίκῳ μνημοντα δικόγραφα τῶν ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικείων, Ἐφετείων καὶ Ἀρείου Πάγου ἀγωγῶν, ἐφέσεων, ἀνακοπῶν αἰτήσεων ἀναιρέτεως ἢ ἀναψηλαφήσεως, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ εἰσαγωγικὰ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων ἐγγραφαὶ ἐνώπιον παντὸς εἶδους ποινικῶν δικαστηρίων.—β' Αἱ ἐν

* Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΡΠΒ'.

πινακίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐγγραφαί, πλὴν τῶν ἐν ἀρθρῳ 21 ἐδαφίῳ θ' ἐξαιρέσεων. — γ') Αἱ πράξεις τῶν εἰσηγητῶν δικαστῶν ἐν γένει καὶ τῶν Προέδρων τῶν Πρωτοδικῶν. — δ') * Τὰ παντὸς εἶδους πρακτικὰ καὶ ἐκθέσεις τῶν Πρωτοδικείων, τῶν ποινικῶν καὶ ἀνωτέρων δικαστηρίων ἐπὶ οἰασδῆποτε ὑποθέσεως, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἐπὶ δικῶν ἐξώσεως πρακτικὰ τῶν προέδρων τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τὰ ἐπὶ πειθαρχικῶν ὑποθέσεων πρακτικὰ πάσης ἀρχῆς* τὰ πρακτικὰ τῶν ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν ἐν γένει τὰ ἀφορῶντα εἰς ὑποψηφίους πρὸς διορισμὸν εἰς οἰανδῆποτε ἔμμισθον ἢ ἀμισθὸν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἢ πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς στρατιωτικὰς ἢ ναυτικὰς σχολὰς, ἐξαιρέσει τῶν εἰς ἀνώτερον τέλος εἰδικῶς ὑποβεβλημένων. — ε') * Λί ἀδειαι ἐπλεφορίας διδόμεναι πάντοτε μέχρι ἐνὸς μόνου ἔτους.

24. Εἰς τέλος πέντε δραχμῶν ὑπόκεινται — α') Τὰ ἐξωτερικὰ διαβατήρια καὶ ἡ ἐν τῇ ἡμεδ-πῇ θεωρήσις ξένων διαβατηρίων καὶ ἡ ἐπικύρωσις ἐν γένει τῶν ἐπὶ ἀλλοδαπῶν ἐγγράφων ὑπογραφῶν. — β') * Πᾶσαι ἐν γένει αἱ εἰς ἰδιώτας ἀναφερόμεναι ἀποφάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, πλὴν τῶν εἰδικῶς εἰς ἀνώτερον τέλος ὑποβεβλημένων. γ') * Πάντα τὰ συμβολαιογραφικὰ ἐγγράφα τὰ μὴ ὑποκείμενα εἰς τέλος ἀναλογικόν, τὰ ἰδιωτικὰ ἢ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμενα πληρεξούσια, ἀπαγορευμένου τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ διορισμοῦ πληρεξουσίων ὑπὸ τῶν μὴ ἐμοδίκων ἢ τῶν μὴ συνδεσμένων ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος, συμβολαιογραφικὰ ἐγγράφα περὶ δωρεῶν πρὸς τὸ δημόσιον, αἱ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμεναι δωρεαὶ αἰτία θανάτου καὶ διαθήκαι, τὰ διαμαρτυρικὰ συμβολαιογράφων ἢ κλητῶν καὶ κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου προσαγωγὴν

* Ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Νόμου ΒΡΠΒ'.

αἱ ιδιόγραφοι διαθῆκαι. ¹ δ') Πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις τῶν Πρωτοδικείων καὶ αἱ περὶ ἐξώσεως τῶν Προέδρων τῶν Πρωτοδικῶν, πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις τῶν Πλημμελειοδικείων, Στρατοδικείων, Ναυτοδικείων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καὶ αἱ πράξεις τῶν Προέδρων τῶν Ἐργαστηρίων καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου — ε') Αἱ πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις ἐν γένει. — ς') * Τὰ ἐνδεικτικὰ προαγωγῆς ἀτάξεως εἰς τάξιν δημοσίου ἀνεγνωρισμένου Γυμνασίου Λυκείου. Τὰ ἀπολυτήρια τῶν δημοσίων ἢ ὡς δημοσίου ἀνεγνωρισμένων Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ τῶν ἀνωτέρων Παρθεναγωγείων, τὰ ἀπολυτήρια τῶν Διδασκαλείων, τῶν Ἀρτακείων καὶ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς. ζ') Τὰ μορτηρικὰ περὶ τῶν γενομένων ἐξετάσεων διὰ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐν γένει. τὰ πτυχία συμβολαιογράφων καὶ ῥηνοδικῶν, τὰ διπλώματα πλοιάρχων καὶ κυβερνητῶν — η') ** — θ') *** Αἱ ἄδειαι ὀπλοφορίας πρὸς θήραν δόμεναι πάντοτε μέχρις ἐνὸς μόνον ἔτους.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 2384 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἰσχὺν Νόμου Ἐ. Β. Διάταγμα τῆς 12 Μαΐου 1835 «περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παρασκευῆς τοῦ δημοσίου, τῶν δὲ κλπ.» διὰ τὴν διεξαγωγὴν δίκης τῶν ὀριζομένων νομικῶν προσώπων ἐν ἐδ. δ' τοῦ ἀνωτέρω Νόμου, οἱ συμπεριλαμβανόμενοι καὶ αἱ Μοναὶ καὶ τὸν διορισμὸν δικηγόρων, παιτεῖται ἡ ἐγκρίσις τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς, καὶ ἡ τοιαύτη ἐγκρίσις θεωρεῖται ὡς πληρεξουσιότης κατὰ ἄρθρον 94 Πολ. Δικ. (§ 4 τοῦ ἀνωτέρω Ν. Δ.). Κατὰ ταῦτα δέ, ἀφ' οὗ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 ΔΧΚΕ' ἐγγραφὴν προσαγόμενον ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων πρέπει νὰ ᾔηται σεσημασμένον καὶ τοιοῦτον δὲν εἶναι τὸ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα θεωρούμενον ὡς πληρεξουσιότητος ἐγγραφὴν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δη.

¹ Κατὰ τὸν νόμον ΒΤΛΗ' τοῦ 1896 περὶ ἐνεχύρου (ἄρθ. 3) ἡ πρῶτος τῆς ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου θεωρήσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς συστάσεως τοῦ ἐνεχύρου ὑπόκειται εἰς τὸ διὰ τὰς ἀπλᾶς συμβολαιογραφικὰς πράξεις τέλος.

* Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΤΕ'.

** Καταργηθέν.

*** Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ Νόμου ΒΡΙΒ'.

σίας Ἐκπαιδεύσεως, ὡς γεγραμμένον ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, πρωτίστως ἢ ἐκκαλοῦσα Μονὴ πρέπει νὰ υποχρεωθῇ εἰς τὴν κατὰ τοὺς ὅρισμούς τοῦ ἀνωτέρω νόμου περί χαρτοσήμου προσαγωγὴν τοῦ ἐκτεθέντος ἐγγράφου. [Ὅμοιοι: 2073 τοῦ 1892 Ἐφ. Ἀθηνῶν].

25. Εἰς τέλος δέ κα δ ρ α χ μ ῶ ν ὑπόκεινται·
 α')* Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀδελφαὶ γάμου, διαζυγίου, χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοιτῆς. — β') Αἱ ἐν πολιτικαῖς, ἐμπορικαῖς καὶ ποινικαῖς δίκαις ἀποφάσεις τῶν Ἐφετῶν, αἱ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου καὶ αἱ ἐν πολιτικαῖς, ἐμπορικαῖς καὶ ποινικαῖς δίκαις ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου. — γ') Πᾶσαι αἱ ὑπὸ διοικητικῶν δικαστηρίων ἐκδιδόμεναι κατὰ ἰδιωτῶν ἀποφάσεις ἐπὶ ὑποθέσεων τοῦ ἀμφισβητούμενου διοικητικοῦ, λαθρεμπορίων κτλ. — δ')** Τὰ πρακτικὰ τῶν ἐξετάσεων τῶν ἐλληνοδιδασκάλων, αἱ μετεγγραφαὶ ἀπὸ Γυμνασίου εἰς Γυμνάσιον, αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ἐξάμηνον γενόμεναι ἐγγραφαὶ ἐν ἐκάστη τάξει τῶν δημοσίων ἢ ὡς δημοσίων ἀνεγνωρισμένων Γυμνασίων καὶ τῶν Λυκείων, τὰ ἀπολυτήρια αὐτῶν, τὰ ἀποδεικτικὰ τῶν σπουδῶν τῶν φοιτητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, αἱ ἐγγραφαὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἀσκήσεων φυσικῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐν τῷ Φυσιολογικῷ ἐργαστηρίῳ, ἐν τῷ Χημείῳ τοῦ Παθολογικοῦ Ἀνατομείου καὶ ἐν τῷ Ἀνατομείῳ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. — ε') καὶ ζ').*** — ζ')**** Αἱ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμεναι ἀπογραφαὶ καὶ διανομαὶ κληρονομίας ἢ κληροδοτημάτων ὑποβεβλημένων εἰς τέλος κατὰ τὸ

* Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΡΠΒ'.

** Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΤΕ'.

*** Καταργηθὲν ὑπὸ Νόμου ΒΤΕ'.

**** Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ Νόμου ΒΡΠΒ'.

άρθρον 27 ἢ, ὁπωσδήποτε, κατωτέρων τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν.¹

25. Δίς. Εἰς τέλος δεκαπέντε δραχμῶν υπόκεινται. Αἱ ἐγγραφαὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἀσκήσεων τοῦ Παθολογικοῦ Ἀνατομείου τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον ἐγγραφαὶ ἐν ἐκάστη τῇ τάξει τῶν δημοσίων Γυμνασίων ἢ Λυκείων.

26. Εἰς τέλος δραχμῶν ἐκκοσιν υπόκεινται — α') — β') Τὰ διπλώματα, πτυχία ἢ μαρτυρικά ἀποφοιτήσεως τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ τῆς ἀνωτάτης ναυτικῆς Σχολῆς.

26.** Δίς. Εἰς τέλος τεσσαράκοντα δραχμῶν υπόκεινται α') Αἱ ὑπὸ τῶν κοσμητόρων τῶν σχολῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου παρεχόμεναι ἄδειαι εἰς τοὺς φοιτητάς πρὸς εξέτασιν αὐτῶν εἰς τὰ γενικὰ μαθήματα. — β') Τα διπλώματα, πτυχία καὶ ἀποφοιτήριον τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, τὰ διπλώματα, πτυχία ἢ μαρτυρικά ἀποφοιτήσεως τοῦ ἐν τῷ Μετσοβίῳ Πολυτεχνείῳ σχολείου τῶν βιομηχανῶν τεχνῶν καὶ τὰ διπλώματα ἢ πτυχία πασῶν τῶν ξένων τεχνικῶν βιομηχανικῶν καὶ τῶν ἄλλων σχολῶν, πλὴν τῶν γεωργικῶν, ὅταν γίνεται χρῆσις αὐτῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἐνώπιον ἀρχῆς. — γ') Αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὰ βιβλία τῶν ἀσκήσεων ἐν τῇ χημείῳ καὶ ἐν τῇ Φαρμακευτικῇ Φροντιστηρίῳ τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου.

26.*** Τρίς. Εἰς τέλος δραχμῶν πεντήκοντα υπόκεινται αἱ καθ' ἐξάμηνον θερινὸν ἀνανεώσεις τῆς ἐγγραφῆς τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου.

¹ Εἰς τέλος δραχμῶν δέκα υπόκειται καὶ ἡ ἀνανέωσις ἀπολεσθέντων ἀτομικῶν βιβλιαρίων ἐφέδρων τοῦ ἐνεργοῦ στρατοῦ, ἐθνοφρουρῶν καὶ ἐφέδρων τῆς ἐθνοφρουρᾶς (Νόμου στρατολογικοῦ ἀρθ. 137).

* Ὡς ἐτροποιοῦντο ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΤΕ'.

** Καταργηθὲν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΡΙΒ'.

*** Ὡς ἐτροποιοῦντο ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΤΕ.

26.* *τετράκις*. Εἰς τέλος ἑκατὸν δραχμῶν ὑπόκεινται α') αἱ ἐγγραφαὶ τῶν φοιτητῶν εἰς τὰς σχολὰς τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ἢ εἰς τὸ φαρμακευτικὸν σχολεῖον αὐτοῦ, πᾶσα ἀνανέωσις ἐγγραφῆς ἐν ἀρχῇ τοῦ χειμερινοῦ ἐξαμήνου καὶ πᾶσαι αἱ μετεγγραφαὶ ἀπὸ σχολῆς εἰς σχολήν.—β') Αἱ ὑπὸ τῶν κοσμητόρων τῶν σχολῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου παρέχόμεναι ἄδειαι πρὸς ἐξετάσεις ἐπὶ πτυχίῳ ἐλληνοδιδασκάλων καὶ φαρμακοποιῶν, πρὸς ἐπαναληπτικὰς διδαστορικὰς ἐξετάσεις, πρὸς πρακτικὰς ἐξετάσεις τῶν διδασκόντων τῆς ἱατρικῆς καὶ τὰς ἐπὶ προαγωγῇ πρακτικὰς ἐξετάσεις τῶν διδασκόντων καὶ τελειοδιδάκτων τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς.

26.* *πεντάκις*. Εἰς τέλος δραχμῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ὑπόκεινται αἱ ὑπὸ τῶν οἰκείων κοσμητόρων παρέχόμεναι ἄδειαι πρὸς διδαστορικὰς ἐξετάσεις τῶν τελειοφοίτων τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς καὶ πρὸς ἐξετάσεις ἐπὶ πτυχίῳ τῶν τελειοφοίτων τῆς θεολογικῆς σχολῆς καὶ τοῦ φαρμακευτικοῦ σχολείου.

26.* *ἑξάκις*. Εἰς τέλος δραχμῶν διακοτίων πεντήκοντα ὑπόκεινται αἱ ὑπὸ τῶν κοσμητόρων τῆς νομικῆς καὶ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου παρέχόμεναι ἄδειαι πρὸς διδαστορικὰς ἐξετάσεις τῶν τελειοφοίτων τῶν σχολῶν τούτων.

26.* *ἐπτάκις*. Εἰς τέλος δραχμῶν τετρακοσίων ὑπόκεινται τὰ διπλώματα ξένων πανεπιστημίων ἢ ξένων στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν σχολῶν.

27. Περιουσίαι ὑπερβαίνουσαι τὴν ἀξίαν δραχμῶν δισχιλίων, ἐν Ἑλλάδι κείμεναι καὶ περιερχόμεναι εἴτε κατὰ κληρονομίαν ἐξ ἀδιαθέτου ἢ ἐκ διαθήκης, εἴτε κατὰ κληροδοσίαν, εἴτε ἐκ δωρεᾶς αἰτία θανάτου, εἰς ἡμεδαπούς ἢ ἀλλοδαπούς, ἐὰν οὗτοι μὴ ὦσιν ἀπηλλαγ-

* Τὰ ἄρθρα 26 τετράκις ἕως 26 ἐπτάκις δημοσιεύονται ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΤΕ'.

μένοι τέλους ὑπὸ τῶν συνθηκῶν, ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου. — Ἐπὶ μὲν συζύγων καὶ ἀδελφῶν ἀμφιθαλῶν καὶ ἑτεροθαλῶν 2 ο]ο. — Ἐπὶ δὲ συγγενῶν τρίτου καὶ τετάρτου βαθμοῦ 3ο]ο. — Ἐπὶ δὲ συγγενῶν πέμπτου μέχρις ἑβδόμου βαθμοῦ 4 ο]ο. — Ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν συγγενῶν, θετῶν γονέων καὶ τέκνων, θετῶν ἀδελφῶν, παντὸς ἀγχιστέως καὶ ἐν γένει παντὸς ἐξωτικοῦ ἥ ο]ο. — Κληρονόμοι καὶ κληροδόχοι ὑπερβεβηκότες τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεταβιβάσεως τῆς περιουσίας ὑπόκεινται εἰς τὰ 2]3 τοῦ τέλους, οἱ δ' ἐβδομηκοντούτεις καὶ ἄνω εἰς τὸ 1]2 καὶ οἱ πέραν τοῦ ἑβδομηκοστοῦ ἔτους εἰς τὸ 1]3. Ἐπὶ διαιρέσεως τῆς ἐπικαρπίας ἀπὸ τῆς κυριότητος ὁ μὲν ἐπικαρπωτῆς, καθόσον ἀνήκει εἰς τάξιν ὑποκειμένην εἰς τέλος, καταβάλλει τὸ τέλος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὅλης ἀξίας τῆς ἐπικαρπίας, ἐκτιμωμένης, μεθ' ὑπολογισμὸν καὶ ἀφαίρεσιν τῶν δαπανῶν καὶ τῶν βαρῶν, κατὰ τὴν πιθανὴν διάρκειαν αὐτῆς, ἂν ὁ χρόνος τῆς διαρκείας ᾗναι ἀόριστος, ὁ δὲ ψιλὸς κύριος, καθόσον ὑπάγεται εἰς τάξιν ὑποκειμένην εἰς τέλος, καταβάλλει αὐτὸ κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἐπικαρπίας εἰς τὴν κυριότητα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀξίας τῆς κυριότητος πλήρους· ἐὰν δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἐπικαρπίας ἀπὸ τῆς κυριότητος μεσολαμβάνῃ νέα μεταβιβάσις τῆς ψιλῆς κυριότητος διὰ κληρονομίας ἢ κληροδοσίας, ὁ διάδοχος τοῦ ψιλοῦ κυρίου κατὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐπικαρπίας καταβάλλει τὸ μείζον τέλος. — Ἐπὶ ἀφέσεως περιοδικῶν παροχῶν ἢ πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ τέλους ἐκτίμησις γίνεται ὥς καὶ ἐπὶ ἐπικαρπίας. — Περιουσίαι προερχόμεναι κατὰ τοὺς ἄνω τρόπους εἰς ἔθνωφελῆ, φιланθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα, ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένα ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἀπαλλάττονται τῆς πληρωμῆς τέλους χαρτοσήμου.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 714 (1895). 'Επειδὴ κατὰ ἄρθρ. 27 ΑΧΚΕ' ἐπὶ κληρονομῶν συζύγων, ὑπερβαίνουσιν τὴν ἀξίαν δραχμῶν 2000, πληρώνονται τέλη 2 ορ, ἐπὶ κληρονόμων δὲ κληροδόχων ἐν γένει ὑπερβεβηκότων τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας των ἐλαττοῦται τὸ τέλος τοῦτο εἰς τὸ ἥμισυ ἦτοι εἰς 10|0, τῆς τοιαύτης δὲ γενικῆς διατάξεως οὐδεμία γίνεται ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἐξαίρεσις ὡς πρὸς τοὺς ἐγγραφομένους κληρονόμους μόνον διὰ τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας τοῦ διαθέτου, οὐδὲ δύναται νὰ συναχθῇ τοιαύτη ἐξ ἐδαφ. 7 ἄρθρ. 27, δι' οὗ ὁρίζεται μόνον ὁ τρόπος τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀξίας τῆς ἐπικαρπίας, οὐδόλως δὲ μεταβάλλεται τὸ ἤδη ἀνωτέρω ὁρισθὲν ὡς πληρωτέον τέλος ὑπὸ τῶν συζύγων κληρονόμων τῶν ὑπερβεβηκότων τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας των.

28. Ἀπασαι αἱ διατάξεις τοῦ ἁρθροῦ 27 ἐφαρμόζονται ἀπαρallάκτως καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως, περὶ ἧς προνοεῖ τὸ ἄρθρον 231 τοῦ ΧΝΣ' προξενικοῦ νόμου τοῦ 1877.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 915 (1897). 'Επειδὴ κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ διεθνoῦς δικαίου αἱ ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν (souvernelté) κράτους τινὸς διατελοῦσαι πολιτεῖαι, ὡς διακωλυόμεναι εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῶν ἀπέναντι ἄλλων πολιτειῶν κυριαρχίαν ὑπὸ τῆς ἐπικυριαρχοῦ δυνάμεως, καὶ ἀπεστερημέναι οὗτοι τῆς πλῆρους ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς κυριαρχίας συνιστάμενης εἰς τὴν ὁργανικὴν ὑπαρξιν ἰδίας καὶ τελείας πολιτικῆς ἐξουσίας ἀποκλειστικῆς καὶ ἀνεξαρτήτου ἀπὸ πάσης ἐξωτερικῆς ἐπιρροῆς, ἀποτελοῦσι μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ ὅλου ἐπικυριαρχοῦ κράτους, ὑφ' οὗ εἰς τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις παρίστανται, ἀδιαφόρως ἂν, ἀπολαμβάνουσαι τῆς ἐσωτερικῆς κυριαρχίας, δύνανται νὰ κανονίζωσιν αὐτοβούλως τὰ τῆς ἐντὸς τῆς ἐπικρατείας αὐτῶν πολιτικῆς ὁργανώσεως. Καὶ ἡ Αἴγυπτος δὲ, ὡς ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ὁθωμανικοῦ Κράτους διατελοῦσα πολιτεία, κατὰ τὴν περὶ ταύτης γενομένην μεταξὺ τοῦ Ὁθωμανικοῦ Κράτους καὶ τῆς Ὁθωμ. Κυβερνήσεως διεθνῇ συνθήκῃ τῆς 15 Ἰουλίου 1840, καίτοι ἀπολαύουσα ἰδίας τινὸς ἐσωτερικῆς κυριαρχίας, ὡς ὑποβληθεὶς ὅμως εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τῆς καταβολῆς φόρου ὑποτελείας πρὸς τὴν ἐπικυρίαρχον δύναμιν καὶ ὑπ' αὐτῆς κατὰ τὰς πρὸς ἄλλο Κράτος διεθνεῖς σχέσεις ἀντιπροσωπευομένη, ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Ὁθωμανικοῦ Κράτους καὶ ὡς τοιοῦτον θεωρεῖται κατὰ τοὺς τοιοῦτους τοῦ διεθνoῦς δικαίου, γνωστοὺς τῷ δικαστηρίῳ, κανόνας περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἐπικυρίαρχων, οἳ ἐστὶ καὶ ἡ Αἴγυπτος, καθ' ἃ καὶ ὑπὸ τῶν διαδίκων συνομολογεῖται ἐν προκειμένῳ, πρὸς τὴν ἐπικυρίαρχον αὐτῶν δύναμιν, ὅθεν ἐτραφένως τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, συνομολογουμένου ὑπὸ τῶν διαδίκων καὶ γνωστοῦ ὄντος τῷ δικαστηρίῳ τοῦ ὅτι ἡ Αἴγυπτος καὶ ὡς ἡγεμονία αὐτοτελὴς διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Ὁθωμ. Κρά-

τους, διέταξε διὰ τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἀποδεῖξαι περὶ τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ αὕτη ἀνεξάρτητον τοῦ Ὁθωμ. κράτους ἡγεμονίαν, διεπομένην καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις αὐτῆς ὑπὸ ἀνεξαρτητοῦ Κυβερνήσεως, ἐν ᾧ ἔδει ν' ἀπορρίψη ἀμέσως ὡς μὴ βάσιμον αὐτῶν ἀνωτέρω λόγων τὴν κατὰ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου ἔνστασιν τῆς ἀνακοπούσης, τὴν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ λόγου ὅτι μὴ ἀποτελούσης τῆς Αἰγύπτου μέρους τοῦ Ὁθ. Κράτους, δὲν ὑπάρκειται εἰς φορολογίαν ἢ ἐκεῖσε εὐρεθεῖσα καὶ παρ' αὐτῆς κληρονομηθεῖσα κληρονομικὴ περιουσία, ὡς μὴ ὑποβαλλομένη εἰς τὴν περιπτώσιν ἄρθρ. 28 τοῦ ΑΧΚΕ Νόμου καὶ τῆς 231 ΧΝΣ Νόμου ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ΑΦΛΔ' τοῦ 1887 τοιοῦτου. Καὶ βασιμῶς μὲν ἤδη παραπονεῖται ἡ ἐκκαλούσα κατὰ τοῦ ματαίου τῆς διαταχθείσης ταύτης ἀποδείξεως, πλὴν ἀπορριφθείσης κατ' οὐσίαν μετὰ ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεῖσων τοιοῦτων ἀποδείξεων τῆς τοιαύτης ἐνστάσεως διὰ τῆς τελευταίας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεως, ἀνευ συμφέροντός ἐστιν τῇ ἤδη προβαλλόμενῃ κατὰ τῆς ταχθείσης ματαίας ἀποδείξεως παράπονον τῆς ἐκκαλούσης, καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον ἀποβαίνει, κατὰ τὴν περὶ τούτου βάσιμον ἐνστάσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐφόρου, ἀφ' οὗ, καὶ ἀνευ τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως, ἀπορριπτέα ἦτο ἀρχῇθεν ἢ κατὰ τῆς πράξεως τοῦ ἐφόρου ἐνστάσις αὐτῆς.

Γ'. Ὑπολογισμὸς καὶ τρόπος τῆς καταβολῆς τοῦ τέλους

29. Πρὸς ὄρθον ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπιβαλλομένου ἀναλογικοῦ τέλους, τὰ ἐγγραφα δέον νὰ ἐνδιαλαμβάνωσιν ἀκριβῶς τὰς χρηματικὰς ποσότητας καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἀναφερομένων πραγμάτων.—Ἐν περιπτώσει διαφωνίας περὶ τῆς ἀξίας μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ τῶν ἐπιτετραμμένων τὰς φορολογητέας πράξεις δημοσίων λειτουργῶν, ἐξαιρουμένων τῶν εἰδικῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 27, γίνεται ἐντὸς 48 ὥρων ἐκτίμησις ὑπὸ δύο εἰδημόνων, ἐκλεγομένων ἐκάστου ὑφ' ἐλατέρου τῶν διαφωνούντων καὶ ἀποφαινομένων ἐν ἐκθέσει ἐπικυρουμένη ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου μεθ' ὅρκισιν ἐνώπιον αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 335 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Ἄν δὲ καὶ οἱ ἐκτιμηταὶ οὗτοι διαφωνήσωσιν, ἀποφαίνεται ὁ Εἰρηνοδίκης ἢ, τούτου κωλυομένου ἢ ἐνεγομένου εἰς τὴν διαφωνίαν, ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀναπληρωτής. Ἡ ἐκθεσις παραρτᾶται ἐν πρωτοτύπῳ εἰς τὴν πράξιν, ἢ δὲ δαπάνη τῆς ἐκτιμήσεως βαρύνει τὸν πληρωτὴν τοῦ χαρτοσήμου.

30. Ἐπὶ συμβολαίων ἀνταλλαγῆς, τὸ τέλος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ πολυτιμοτέρου τῶν ἀνταλλαττομένων πραγμάτων· ἐπὶ συμβιβασμῶν, ἐν γένει μὲν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῶν, ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει συμβιβάζονται ἀντίθετοι ἀπαιτήσεις ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς μείζονος αὐτῶν· ἐν δανείῳ ἐπὶ τῆς δανειζομένης ποσότητος· ἐν μισθώσει ἐπὶ τοῦ συμπεφωνημένου μισθώματος· πολλαπλασιαζομένου πρὸς τὰς χρονικάς περιόδους ἐφ' ἃς ἰσχύει ἡ μίσθωσις· ἐπὶ συμβάσεως ἰσοβίων παροχῶν ἢ ἀφέσεων ἐπὶ τοῦ εἰκοσαπλοῦ τοῦ ἐτησίου χορηγήματος ἢ τῆς ἐτησίας δόσεως, ἀορίστου δὲ ὄντος τοῦ χρόνου, ἐπὶ τοῦ δεκαπλοῦ· ἐπὶ δωρεῶν μεταξὺ ζώντων τὸ τέλος λογίζεται ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν μερῶν ὁμολογουμένης ποσότητος· ἐπὶ παραχωρήσεων ἐπικαρπίας λογίζεται ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος καὶ κατὰ τὴν συνένωσιν τῆς κυριότητος καὶ τῆς ἐπικαρπίας ἐπὶ τῆς ὅλης ἀξίας· ἐπὶ διαπραγματεύσεων πωλήσεως τῶν προσκαίρως ἢ ἰσοβίως συμφωνηθέντων εἰσοδημάτων, τὸ τέλος ὀρίζεται ἐπὶ τῆς ῥητῆς τιμῆς ἢ ἐπὶ τοῦ γινομένου τῶν εἰσοδημάτων, ἐπὶ τὰ μήπω παρελθόντα ἔτη, ἢ, ἐν ἀπροσδιορίστῳ χρόνῳ, ἐπὶ τοῦ δεκαπλοῦ εἰσοδήματος. — Ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ ἐδάφιος γ' τοῦ ἄρθρου 13 τὸ τέλος ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἐνὸς ἔτους ἢ, τούτου ἔλλειποντος, κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἐνι αὐσίον εἰσόδημα, ὅπερ ὀρίζεται πάντοτε ἐν τῷ ἐγγράφῳ τοῦ διορισμοῦ, συνυπολογιζομένων εἰς αὐτό, ὅπου ὑπάρχουσι, τῆς τε ἀμίσθου οἰκήσεως καὶ τῶν προσθέτων ἄλλων ἀπολαυῶν. — Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἐδάφιον δ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐξοφλήσεων μισθῶν τὸ τέλος ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ μηνιαίου ποσοῦ.

ΕΦ. ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ 434 (1894). Ἐπειδὴ τὸ προσήκον τῇ ἐξοφλητικῇ ἀποδείξει τέλος χαρτοσήμου, κανονιζόμενον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διὰ τῆς ἐξοφλήσεως ταύτης καταχορευμένης ἐνοχικῆς σχέσεως, ἔδει κατὰ νόμον, ἐκτὸς ἐναντίας συμφωνίας νὰ καταβληθῇ ἐξ ἡμισείας παρ' ἑκατέρου

τῶν συμβληθέντων διὰ τὸ ἀμφοτεροβαρές τῆς περὶ ἐνοικιάσεως συμβάσεως ἐπὶ τῶν συμφέροντι ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων συνομολογηθείσης, ἀλλὰ διατεινομένης τῆς ἐκκαλούσης, ὅτι κατὰ συμφωνίαν, ἐν τῇ συστάσει τῆς ἐνοικιάσεως λαβοῦσαν χώραν, τὸ εἰς τὴν ἐνοικίαν ταύτην ἀναλογοῦν τέλος χαρτοσήμου ἀξίας ἔδει νὰ καταβληθῇ ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ ἐφεισβλήτου, δέον ἵνα, δεκτῆς γενομένης τῆς ἐφέσεως καὶ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐπιβληθῶσι διὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ ἐφεισβλήτου αἱ προσήκουσαι περὶ τῆς συμφωνίας ταύτης πλήν μαρτύρων ἀποδείξεις τῇ ἐκκαλούσῃ.

31. Πάντα τὰ κατὰ νόμον εἰς τέλος ὑποκείμενα ἐγγραφα δέον νὰ γράφονται ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου. Οἱ τε συμβολαιογράφοι καὶ αἱ ἄλλαι δημόσιαι ἀρχαὶ ὑποχρεοῦνται ὡς καὶ οἱ ἰδιῶται νὰ συντάττωσιν ἐπ' αὐτῶν τὰ τε πρωτότυπα ἐγγραφα καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν.

ΑΠ. 84 (1895) Ἐπειδὴ ἀπορριπτέος ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ ρηθὲν ἀντίγραφον τῆς τροποποιητικῆς ἀποδείξεως ἦτο ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου καὶ δὲν ἐπρεπε κατὰ τὸν περὶ χαρτοσήμου νόμον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Διότι ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιέντος προσαγαγόνται αὐτὸ, ἔλαθεν ὑπ' ὄψιν τοῦτο τὸ δικαστήριον. Ἐπομένως δὲν ἔχει συμφέρον εἰς τὸ νὰ προτείνῃ τὴν ἐνστάσιν ταύτην.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 66 (1894). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 643 Πολ. Δικ., ὅπερ δὲν ἐτροποποιήθη ἀπὸ τὸν Νόμον περὶ Χαρτοσήμου, κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν, ἡ πράξις τοῦ προέδρου δι' ἧς διορίζεται ὁ εἰσηγητής, ὀρίζεται ἡ δικάσιμος καὶ διατάσσεται ἡ κοινοποίησις εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, γράφεται «ἐπὶ τῆς ἀναφορᾷ αὐτῆς» καὶ οὐχὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρου φύλλου· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1890 ἀναφορᾷ περὶ ἐπικυρώσεως τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων γεγραμμένη ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου ἐνσήμου χάρτου, ἡ ἐπ' αὐτῆς γραφὴ τῆς πράξεως τοῦ προέδρου ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1890, δι' ἧς διωρίσθη εἰσηγητής, ὡς ἐστὶν ἡ δικάσιμος καὶ διετάχθη ἡ κοινοποίησις εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, δὲν ἀποτελεῖ παράβασιν διατάξεως τινὸς τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, αὐτὴ ἀκυρότητα συνεπάγεται.

32. Συμβολαιογράφοι, δικαστήρια καὶ πᾶσα δημοσία ἀρχὴ ἔχουσι δικαίωμα ν' ἀπαιτήσωσι πρὸ πάσης ἐνεργείας παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων τὴν προκαταβολὴν τοῦ νομίμου τέλους χαρτοσήμου διὰ τὰ εἰς τὰς ὑποθέσεις

των ἀναγκαῖα ἐγγραφαί.— Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον Β' ἐδάφιον γ' διορισμῶν, τὸ τέλος καταβάλλεται κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἐκθέσεως ὁρκοδοσίας, γινομένην ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου, ἢ κατὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ πρώτου ποσοῦ ἢ ἄλλης ἀποδοχῆς, ὅσας δὲν συντάσσεται ἐκ τῶν ὁρκοδοσιῶν.— Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου καταβάλλεται ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ προκαλοῦντος τὴν πράξιν. Ἄνευ προκαταβολῆς τοῦ χρηματικοῦ ἀντιτίμου οὔτε σφραγιστοῦ χαρτῆς ἢ ἐπίσημα δίδονται, οὔτε εἰδικὴ σφράγις γίνεται. Ἰδιαίτεροι συμφωνίαι πληρωμῶν δὲν ἰσχύουσιν.

33. Ἐν δίκαις πολιτικαῖς, ὁ προκαταβαλὼν τὸ τοῦ χαρτοσήμου τέλος ἔχει δικαίωμα ἀναλήψεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἡττώμενου ἐνταυτῷ μετὰ τῆς δικαστικῆς δαπάνης, κατὰ τὰ ἐν τῇ Πολιτικῇ Δικονομίᾳ εἰδικώτερον ὁριζούμενα.

34. * Ἐπὶ πειθαρχικῶν ἐν γένει καὶ ποινικῶν ὑποθέσεων (πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἢ τοῦ αἰώτου κατηγόρου γινομένων ἀνακοπῶν ποινικῶν ἀποφάσεων ἢ βουλευμάτων, αἵτινες γράφονται ἐξ ὑπαρχῆς ἐπὶ τοῦ προσήκοντος σφραγιστοῦ χαρτοῦ, καὶ τῶν ἐρήμην αποφάσεων καὶ πρακτικῶν, δι' ἃ κατὰ τὸν νόμον Υ'Β' τοῦ 1887 τὸ τέλος καταβάλλεται πρὸ τῆς ἀνακοπῆς) τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπιβάλλονται μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπολογιζόμενα ἐπὶ τοῦ εἰς τὰς γενομένας πράξεις καταναλωθέντος χαρτοῦ.— Ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ τῶν ποινικῶν ἢ τῶν δικαστικῶν πειθαρχικῶν ὑποθέσεων, ἀρμοδίᾳ διοικητικῇ ἀρχῇ, ἐπὶ τῶν πειθαρχικῶν τῆς ἰδίᾳ δικαιοδοσίας, σημειοῖ τὰ τέλη ἐν ἰδίᾳ στήλῃ ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων πληρωμῆν τῶν δαπανῶν διεκπεραιουμένων ἀποσπασμάτων τῶν ἀποφάσεων καὶ παραδίδωσιν αὐτὰ τῷ ἀρ-

* Τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρ. 34 δημοσιεύεται ὡς ἐτροποποιήθη ἐν τῷ Νόμῳ ΒΡΠΒ'.

μοδίω ταμία, ὁ δὲ ταμίας εἰσπράττει τὰ τέλη ὡς καὶ τὴν δικαστικὴν δαπάνην ἄνευ οἰασδῆποτε προσθήκης ἢ ἐπιθέσεως χαρτοσήμου. Ἐπὶ παύσεως ἢ διορισμοῦ ὀριστικοῦ ἢ προσωρινοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος ἢ ἀντιλήπτορος, προκαλουμένων ἐξ ἐπαγγέλματος κατὰ τὰ ἄρθρα 646, 649 καὶ 652 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, καὶ 22, 31, 51, 88, 115 καὶ 135, 136 τοῦ περὶ ἀνηλικίων, ἐπιτροπείας κτλ. νόμου, τὰ τέλη ὡσαύτως ἐπιβάλλονται μετὰ τὸ πέρασ τῆς διαδικασίας, ὅτε πέμπεται ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως ἢ περὶ αὐτῶν σημειώσεις, ἵνα εἰσπραχθῶσι καθ' ὃν καὶ ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων τρόπον.— Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθροῦ 460 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὁ ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως εἰσηγητῆς ὀφείλει νὰ πέμψῃ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν τελῶν εἰς τὸν ταμίαν, πρὸς εἰσπραξιν.

35. Ἐπὶ ἀντιδικίας πρὸς τὸ δημόσιον προκαταβολὴ τελῶν δὲν ἀπαιτεῖται· ἀλλ' ἡττηθέντος τοῦ ἀντιδίκου τοῦ δημοσίου, ἡ εἰσπραξὶς αὐτῶν ἐπιδιώκεται δι' ἐκκαθάρισεως, πεμπομένης κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν ἀρμόδιον ταμίαν. Ἐν περιπτώσει ἡττης τοῦ δημοσίου, τέλη οὐτὲ ἐκκαθαρίζονται, οὔτε εἰσπράττονται.

36. Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 220 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας πένητες ὑποβάλλονται εἰς τὸ ἡμισυ τῶν νομίμων δικαστικῶν τελῶν, ὅπερ καὶ μόνον προκαταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου αὐτῶν, ὅταν ἐπισπεύδῃ. Ἐν περιπτώσει ἡττης τοῦ πένητος, ἄλλα τέλη οὔτε ἐκκαθαρίζονται, οὔτε εἰσπράττονται. Ἐν περιπτώσει δὲ ἡττης τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, ἡ εἰσπραξὶς τοῦ ὑπολοίπου ἡμίσεως τῶν τελῶν γίνεται κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἁρθρῷ ὠρισμένα. Τὰ ἐγγραφα, τὰ ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου λόγῳ δικαιώματος πενίας ἐκδεδομένα καθ' ὃν χρόνον οἱ πένητες ἦσαν ἀπηλ.

λαγμένοι τελῶν ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ Κράτους, εἰς οὐδὲν ὑπόκεινται τέλος πρὸς χρῆσιν ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 1065 (1898). Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ ΔΧΚΕ' τοῦ 1887 περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, ὁ τυχὼν τοῦ εὐεργετήματος τῆς πενίας διάδικος ἀπαλλάσσεται διὰ παντός ἐν περιπτώσει ἥτις αὐτοῦ τοῦ ἡμίσεως τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου, ὅπερ μόνον εἶναι ὑπόχρεως νὰ προκαταβάλῃ ὁ ἀντίδικος τοῦ πέννητος ὅταν ἐπισπεύδῃ, ἀλλ' ἀφοῦ ἡ ἐκκαλοῦσα δὲν παρέστη κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἡ ἐρήμην ἀποφάσις τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξεδόθη καὶ δὲν προσήγαγεν ἐπομένως τὸ νῦν προσαγόμενον ἀντικλητήριον ἐγγραφον τοῦ παρὰ τῷ ἐφετείῳ τούτῳ εἰσαγγελέως, δυνάμει τοῦ ὁποίου καὶ μόνου (221 Πολ. Δικ.) ἦσαν χορηγητέα τὰ ἐκ τοῦ εὐεργετήματος τῆς πενίας πλεονεκτήματα, φανερόν εἶναι ὅτι ἀνέφικτος ἀπέβαινεν εἰς τὴν Τράπεζαν ἡ ἀξίωσις περὶ προκαταβολῆς τοῦ ἡμίσεως τῶν τελῶν κατὰ τὴν ἐρήμην συζήτησιν διὰ τὴν πενίαν τῆς ἀντιδίκου αὐτῆς, οὔτε ἡδύνατο νὰ ἐγκριθῇ ὑποβαλλομένη τοιαύτη ἀξίωσις, ὁρθῶς κατὰ συνέπειαν κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἡ ἐκκαλοῦσα εἰς ὁλόκληρα τὰ προκαταβληθέντα ὑπὸ τῆς ἀντιδίκου αὐτῆς τέλη, οὔτε δύναται ἤδη, ἀφοῦ ἐξ ἰδίας ὑπαιτιότητος διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἐρημοδικίαν αὐτῆς κατέστη ἀναγκαία ἡ προκαταβολὴ ἀκεραίων τῶν τελῶν, νὰ ἐπιρρίψῃ τὸ ἡμισυ αὐτῶν εἰς βάρος τῆς Τραπεζῆς.

37. Ἐπὶ συμβολαίων, ἐν οἷς συμβάλλεται τὸ δημόσιον, τὸ τέλος καταβάλλει τὸ ἕτερον συμβαλλόμενον μέρος, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων καὶ ἐπὶ λογαριασμῶν ὑποκειμένων εἰς σφράγισιν, τὸ τέλος καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἑτέρου μέρους.

38. Κινητοῦ ἐπισήματος ἐπίθεσις ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἰδιώτας α') ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθροῦ 15 ἐδαφίου α', ὅταν πιστοποιῶνται ἐν ἐιδικαῖς ἐγγράφοις καὶ καθ' ὅσον ἐπιτρέπεται ἡ διὰ τοιούτων ἐγγράφων βεβαίωσις αὐτῶν· β') ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἐδαφίου β' τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ 15, τοῦ ἐδαφίου γ' τοῦ ἀρθροῦ 20 καὶ τοῦ ἐδαφίου γ' τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ, ὅταν μόνον πρόκειται περὶ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἢ ἰδιωτικῆς ἐξοφλήσεως, τῶν ἐδαφίων ιδ' καὶ ιε' τοῦ ἀρθροῦ 21· γ') ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τῶν κατὰ τὸ ἐδαφίον γ' τοῦ ἀρθροῦ 15 ἐξωθεν εἰσερχομένων

συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων, ὅτε ἐπικολλᾶται ἀνάλογον κινήτὸν ἐπίσημα πρὸ τῆς παρουσιάσεως πρὸ ἀποδοχῆν (ἄρθρον 9), πρὸ τῶν ὀπισθογραφήσεων ἢ, ἀνὰ συναλλαγματικῇ ἢ τὸ γραμματίον ἐκυκλοφόρησεν ἢ δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ, μετὰ τὴν τελευταίαν ἐν αὐτῇ ὀπισθογραφῆσιν· δ') ἐπὶ πάσης ἄλλης περιπτώσεως εἰδικῶς ὁ Βασιλικὸς Διατάγματος ὀρισθησομένης. — Διὰ Β. Διατάγματος ἐπιτρέπεται ὡσαύτως νὰ περιορισθῶσιν ἢ τὰ ποιοιηθῶσιν αἱ περὶ ἐπιθέσεως κινήτου ἐπισήματος διατάξεις.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 144 (1896). Ἐπειδὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1895 ἔφασιν τοῦ ἐνάγοντος Π. Θ. ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἄρθρων 9, 13, 38 § 3, 47, 49, 51 καὶ 53 ΑΧΚΕ' 42 § 2 τοῦ ἐκτελεστικοῦ διατάγματος 23 Αὐγ. 1888 καὶ 4 διατάγματος 19 Δεβρίου 1888, ἀσφαλτοῦ προκύπτει ὅτι αἱ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσερχόμεναι εἰς τὸ κράτος συναλλαγματικαί, εἴτε διότι ἐξεδόθησαν ἐπὶ κατοίκου τοῦ Βασιλείου καὶ ἐκδοθέντες ἀποδεχταὶ παρ' αὐτοῦ, εἴτε διότι κυκλοφοροῦσι δι' ὀπισθογραφῆσεως ἐντὸς τοῦ Βασιλείου, ὑπόκεινται εἰς τὸ κατὰ τὸ ἐλληνικὸν δικαστηρίου Νόμον ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων κανονιζόμενον ἀναγκαστικὸν τέλος, εἰσπραττόμενον δι' ἐπικολλήσεως κινήτου ἐπισήματος τῆς παρουσιάσεως πρὸς ἀποδοχῆν, πρὸ τῶν ὀπισθογραφῆσεων, ἢ, ἀνὰ συναλλαγματικῇ ἐκυκλοφόρησεν ἢ δὲ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, μετὰ τὴν τελευταίαν ἐν αὐτῇ ὀπισθογραφῆσιν· ἡ δὲ διάκρισις εἰς τὴν προβαίνει ὁ ἐνάγων ὑποστηρίζει, ὅτι μόνον ἂν πρόκειται περὶ συναλλαγματικῶν ἐκδοθέντων εἰς βάρος κατοίκων τοῦ Βασιλείου καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀποδεχθέντων τοῦτέστιν ὑπ' αὐτῶν κατὰ κύριον λόγον πληρωτέων, δεόντων ἢ ἐπὶ τῇ αὐτῶν νὰ ἐνεργηθῇ πρὸ τῆς παρουσιάσεως εἰς ἀποδοχῆν ἢ πρὸ τῶν ὀπισθογραφῆσεων, κατὰ τὰ ἄρθρα 15 ἐδ. γ' καὶ 38 ἐδ. γ' τοῦ περὶ δικαστηρίου Νόμου, ἐὰν δέ, ὡς συμβαίνει ἐν τῷ ὑπὸ κρίσιν θεματι, πρόκειται περὶ συναλλαγματικῆς ἐκδοθείσης ἐν Λονδίῳ καὶ αὐτόθι πληρωτέας, ἀπλῶς δὲ δι' ὀπισθογραφῆσεως κυκλοφορησάσης ἐν Ἑλλάδι, ἐφαρμόζεται ἡ γενικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ νόμου, καθ' ἣν τὰ ἐν ἀλλοδαπῇ συνταχθέντα ἐγγράφα ὑποβάλλονται εἰς τέλος ἀναλογικόν, αἱ παρεχόμεναι ἐν αὐτοῖς συμφωνίαι ἔχουσιν ἀντικειμένον ὑποχρεώσεως ἐκτελεστέας ἐν Ἑλλάδι ἢ περιουσίαν ἐν αὐτῇ κειμένην, ἀπλῶς καὶ ὡς νὰ ἴνα προσαχθῶσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἢ πάσης ἄλλης ἀρχῆς τοῦ Κράτους, ἡ διάκρισις αὕτη στερεῖται ὑποστάσεως, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 εἶναι γενικὴ καὶ ἔχει ὑπ' ὅψιν ἐγγράφα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐξ ὀλοκλήρου συνταχθέντα, ἐνῶ περὶ τῶν συναλλαγματικῶν προνοοῦται

εἰδικῶς τὰ προμνησθέντα ἕτερα ἄρθρα τοῦ Νόμου ὀρίζοντα ὅτι ἡ ἐπισήμανσις ἐπιβάλλεται πρὸ πάσης ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ὀπισθογραφήσεως ἢ ἀποδογῆς, καὶ ὅτι τὴν εἰς τὸ τέλος ὑποβολὴν ἐπάγεται μόνον τὸ γεγονός τῆς ἐν τῷ κράτει κυκλοφορίας τῆς συναλλαγματικῆς πληρωτέας ὅπως-οἴποτε ὑπὸ κατοίκου τοῦ Βασιλείου, ἤτοι οὐχὶ μόνον ὑπὸ ἀποδέκτου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ὀπισθογράφου κατοίκου τοῦ Βασιλείου, ἀφ' οὗ καὶ οὗτος ἀλληλεγγύως μετὰ τῶν ἄλλων εὐθύνεται.

39. Ἐπὶ τῶν βιβλίων καὶ τῶν καταστίχων, περὶ ὧν προνοεῖ τὸ ἄρθρον 19, τὸ τέλος καταβάλλεται πρὸ πάσης ἐγγραφῆς παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ πρωτοδικείου, ἢ, ἐξω τῆς ἑδρας αὐτοῦ, παρὰ τῷ εἰρηνοδίκῃ, κατὰ τὴν ἀρίθμωσιν καὶ μονογράφωσιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐπιτιθεμένου ἐπὶ τῆς τελευταίας σελίδος κινητοῦ ἐπισήματος παρὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ δικαστοῦ. — Ἐπὶ δικαστικῶν πινακίων καὶ βιβλίων ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων, ἢ εἰσπραξίς τοῦ τέλους γίνεται ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπισήματος ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ παρ' ἐκάστην ἐγγραφὴν. — * Ἐπὶ μεταγραφῶν ἢ εἰσπραξίς τοῦ κατὰ τὸ ἐδάφιον θ' τοῦ ἁρθρου 15 καὶ τὸ ἐδάφιον ι' τοῦ ἁρθρου 21 τέλους ἐγγραφῆς ἀποφάσεως ἢ προσημειώσεως γίνεται ἐπιτιθεμένου ὑπὸ τοῦ φύλακος τῶν μεταγραφῶν κινητοῦ ἐπισήματος ἐν αὐτῷ τῷ βιβλίῳ παρὰ τὴν ὑφ' ἐκάστην ἐγγραφὴν ὑπογραφὴν τοῦ φύλακος. — Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἐδάφιον θ' τοῦ ἁρθρου 20 ἐξοφλήσεων, ὅσας τις γίνονται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐξοφλουμένου συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, τὸ κινητὸν ἐπίσημα ἐπιτίθεται ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου. — Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἐδάφιον γ' τοῦ ἁρθρου 13 προβιβασμῶν, τὸ τέλος εἰσπράττεται δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπισήματος ἐπὶ τοῦ ἐντάλματος πληρωμῆς τοῦ πρώτου μισθοῦ. — Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἐδ. α' δις τοῦ ἁρθρου 22 μεταγραφῶν

* Τὸ τρίτον ἐδάφιον τοῦ ἁρθρ. 39 δημοσιεύεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ Νόμου ΒΡ1Β'.

καὶ ἑξαμήνων ἐγγραφῶν εἰς τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα ὑπὸ τοῦ σχολάρχου, καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ ἐδάφιον δ' τοῦ ἄρθ. 25 καὶ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 25 δις ἐγγραφῶν εἰς τὰ Γυμνάσια ὑπὸ τοῦ Γυμνασιάρχου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, δι' ἐπιθέσεως τοῦ οἰκείου ἐπισημά-
τος ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ τοῦ μαθητολογίου, παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ μετεγγραφομένου ἢ ἐγγραφομένου μαθητοῦ. — Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 26 τρις ἀνανεώσεων τῶν ἐγγραφῶν καὶ τῶν κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθ. 26 τετράκις ἐγγραφῶν καὶ μεταγραφῶν ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου δι' ἐπιθέσεως τοῦ ἐπισήματος ἐν ἰδίᾳ στήλῃ τοῦ μητρώου τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἐγγραφομένου. Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἐδάφιον δ' τοῦ ἄρθρ. 25 καὶ κατὰ τὸ εἰρημένον ἐδάφιον καὶ τὰ ἐδά-
φια α' τοῦ ἄρθρου 25 δις καὶ γ' τοῦ ἄρθρ. 26 δις ἐγ-
γραφῶν εἰς τὰ βιβλία τῶν ἀσκήσεων ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπιμελητῶν.*

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν καὶ Δικαιοσύνης 216 τῆς 4 Ἰαν. 1893. Ὁ ἐμπορικὸς ἡμῶν νόμος, ὅστις ἐλήφθη ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, καὶ ὅστις, ὡς πρὸς τοῦτο, εἶναι ὁμοίος πρὸς τοὺς παρ' ἅπασιν τοῖς εὐνομουμένοις ἔθνεσιν ἰσχύοντας ἐμπορικοὺς νόμους, ὅρισας ὡς ἀναπόδραστον τὴν τοιαύτην παντὸς ἐμπόρου ὑποχρέωσιν, σκο-
πεῖ εἰς γενικώτερον καὶ καθολικώτερον ἀγαθόν, εἰς τὴν κανονικὴν καὶ προσήκουσαν τοῦ ἐμπορίου λειτουργίαν, ἥτις δὲν ἐξασφαλίζεται ἀνευ τῆς τηρήσεως ἐμπορικῶν βιβλίων, καὶ εἰς τὴν προστασίαν τῶν συμφε-
ροντῶν τῶν τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως μετερχομένων τὴν ἐμπορίαν. Ὅταν ὁ ἐμπορὸς τηρῇ κανονικῶς τὰ εἰς τὸ ἐπάγγελμά του χρέισμα βιβλία, οὐ μόνον τὰ συμφέροντα τῶν μετ' αὐτοῦ συναλλαττομένων περιφρουρεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια συμφέροντα προστατεύει, καθ' ὅσον ἐν ὥρᾳ ἐμπορικῆς ἀτυχίας ἀποσπύγει τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένας ποινάς. Εἶνε, ἄρα, ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἐμπορίου ἀπαραίτητος ἡ κράτη-
σις ἐμπορικῶν βιβλίων, καθόσον ἐκ πείρας ἀπεδείχθη, ὅτι οἱ μὴ κανο-
νικῶς τηροῦντες βιβλία παρασκευάζουσιν μόνον τοιαῦτα ἐν ὥρᾳ πτωχεύ-
σεως πρὸς καταδολίευσιν τῶν συμφερόντων τῶν πιστωτῶν τῶν. Ἐπειδὴ

* Τὰ δύο τελευταῖα ἐδάφια τοῦ ἄρθρ. 39 δημοσιεύονται ὡς ἐτροπο-
ποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΤΕ'

ὅμως εἴτε ἐξ ἀδιαφορίας, εἴτε ἐκ σκοποῦ παρημελήθη ἐν τῷ παρελθόντι ἡ κράτησις τῶν στοιχειωδῶν βιβλίων, ἐκρίθη ἐπ' ἀνάγκης, ὅπως διὰ τοῦ νέου νόμου προσπεθῶσιν εἰς τὸ ἄρθρον 54 παράγραφοι θ' καὶ γ'.

Κατὰ τὰ εἰρημένα πᾶς ἔμπορος δύναται νὰ τηρῇ, πλην τοῦ ἡμερολογίου καὶ τοῦ βιβλίου τῶν ἀπογραφῶν, καὶ ἕτερα βιβλία κρινόμενα ὑπ' αὐτοῦ χρήσιμα ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός του, οἷον καθολικὸν καὶ ἕτερα βοηθητικὰ βιβλία, τῶν δὲ τοιαῦτα βιβλία ὀφείλει, νὰ υποβάλῃ ταῦτα εἰς τὸ νενομισμένον τέλος τοῦ χαρτοσήμου, καθόσον ἄλλως οὐδεμίαν ταῦτα ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν δύναμιν ὑπὲρ τῶν τηρούντων αὐτά. Ἐνῷ ὅμως ἡ πρὸς τήρησιν καθολικοῦ καὶ ἄλλων βοηθητικῶν βιβλίων ὑποχρέωσις τοῦ ἐμπόρου δὲν εἶνε ἀναπόδραστος, δὲν ἔχει οὕτω ὡς πρὸς τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ βιβλίον τῶν ἀπογραφῶν, καθόσον ἡ τήρησις τῶν δύο τούτων βιβλίων εἶναι ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἀναπόδραστως ἐπιβεβλημένη εἰς πάντα τὸν μετερχόμενον τὴν ἐμπορίαν. Ὁ ἐμπορικὸς νόμος ἀναγράφας τὴν τοιαύτην τῶν ἐμπόρων ὑποχρέωσιν ἐν ἄρθροις 8 καὶ 9, ἀνέγραψε συνάμα πρὸς κύρωσιν τῆς ὑποχρέωσεως ταύτης καὶ τὴν ἐπιβλητέαν ποινὴν εἰς τὸν μὴ συμμορφούμενον πρὸς τ' ἄρθρα 8 καὶ 9 ἔμπορον, ὅστις κατὰ τὸ ἄρθρον 594 δύναται νὰ καταδιωχθῇ ἐπὶ ἀπλῇ χρεωκοπίᾳ.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπομένη κύρωσις τῆς ἐπιβαλλομένης εἰς πάντα ἔμπορον ὑπὸ τοῦ νόμου ὑποχρέωσεως πρὸς τήρησιν τῶν τοιούτων βιβλίων ἐκρίθη ἀνεπαρκής, ὁ νέος νόμος ἐπιβάλλει πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸν τοῦ ἐπιτηδεύματος φόρον, παρέχει δὲ συνάμα εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τὸ δικαίωμα τῆς ἐξελέγξεως, ὅπερ θέλει ἀσκεῖ διὰ τῶν εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ διαταχθισμένων ὑπαλλήλων.

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβολῆς τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν καταστίχων, ἐπὶ τῶν ταμιακῶν βιβλίων τῶν δικηγόρων καὶ κλητῆρων καὶ τῶν εὐρετηρίων τῶν συμβολαιογράφων, οὐδεμία ὑφίσταται ἀνάγκη νωτέρων ὁδηγιῶν, καθόσον πρὸ πολλοῦ ἐστὶν ἐν χρήσει ἡ τῶν τοιούτων καταστίχων καὶ βιβλίων χαρτοσήμανσις, οὐδ' ἐπὶ πλεονεκτήματα μεταβολὴ τις εἰς τὰ μέχρι τοῦδε ἐπὶ τούτῳ κρατοῦντα.

Ὅπως ὅμως εἰς τὴν ἐπιβολὴν παντός νέου φορολογικοῦ βάρους ἢ εἰς τὴν αὐξήσιν ὑφισταμένου τριούτου γεννῶνται ἀπορίαι ἢ προβάλλονται ἐρμηνεῖαι σκοποῦσαι εἰς τὴν ὑπεκφυγὴν τοῦ φόρου ἢ εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ φορολογικοῦ νόμου, οὕτω καὶ ἐν ταῖς ἐπελθούσαις τροποποιήσεσι τῶν περὶ τελῶν τοῦ χαρτοσήμου κρατούντων προεβλήθησαν ἀπορίαι τι-νὲς καὶ παρερμηνεῖαι ἀδικαιολόγητοι.

Εὐρέθησαν, ἐπὶ παραδείγματι, οἱ ὑποστηρίζοντες, ὅτι, ἂν ἔμπορός τις διατηρῶν βιβλίον καθημερινὸν ὑποβληθὲν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ νόμου ὀριζόμενον χαρτόσημον δὲν ἐχρησιμοποίησεν ἅπαντα τὰ τοῦ καθημερινοῦ φύλλα, ἀπαλλάσσεται τῆς πληρωμῆς τοῦ ηὐξημένου τέλους ἐπὶ τῶν ἀχρησιμοποίητων φύλλων τοῦ βιβλίου, ὡν τινων ποιεῖται χρῆσιν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου νόμου, διότι, κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν, τὸ κατῃμερινὸν βιβλίον ὁποτελεῖ ἐνιαῖόν τι ὑποβληθὲν ἤδη εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κρα-

τουντος κατὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ νόμου ἡριζομένην φορολογίαν. Εἰς τὴν αὐτὴν στηριζόμενοι παρερμηνεῖαν εὐρέθησαν καὶ ἔμποροι τινες, οἵτινες ἐν τῷ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἡφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ νέου νόμου μεσαλαδήσαντι χρονικῷ διαστήματι ἔσπευσαν νὰ προκαλέσωσι τὴν μονογράφησιν καὶ θεωρήσιν καθημερινῶν βιβλίων διὰ τῆς ἐπιθέσεως χαρτοσήμου ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ νόμου, μετὰ τοῦτο δὲ προσέβαλον τὴν ἀξίωσιν, ὅτι δύνανται νὰ ποιήσωνται γρῆσιν τῶν τοιούτων βιβλίων καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νέου νόμου.

Οἱ τὰς τοιαύτας παρερμηνείας τοῦ νόμου προβάλλοντες ἐφαίνοντο ἐπιλαθόμενοι τῆς θεμελιώδους ἐννοίας πάντων τῶν φορολογικῶν νόμων, ἀνῆρουν δὲ συνάμα καὶ τοὺς στοιχειώδεις περὶ ἐρμηνείας τῶν νόμων κανόνας. Ὁ νῦν ἐν ἰσχύϊ περὶ χαρτοσήμου νόμος ὀρίζει ρητῶς καὶ σαφῶς, ὅτι τὰ ἐμπορικὰ βιβλία καὶ ἰδίᾳ τὸ καθημερινόν, περὶ οὗ ὁ λόγος, ὑποκείνται εἰς χαρτόσημον λεπτῶν 20 κατὰ πᾶν ἀκέραιον φύλλον τεσσάρων σελίδων, μὴ ὑπερβαῖνον τὸ διπλάσιον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, εἰς τέλος δὲ λεπτῶν 40 εἰς πᾶν μετῶν φύλλον. Οὐδεμίαν δὲ ὁ νόμος ἀνεγρᾶψεν ἐξαίρεσιν ὑπὲρ τῶν βιβλίων, ἅτινα τυχόν εἶχον υποβληθῇ εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ νόμου ὀριζόμενον χαρτόσημον. Καὶ ἂν μὲν τυχόν παρεδέχτο τις, ὅτι τὰ βιβλία ταῦτα αποτελοῦσι σύνολόν τι ἐνιαῖον καὶ ἀδιαίρετον, ἀναγκάτως ἤθελε καταλήξει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι, ὅσα τυχόν φύλλα βιβλίου μονογεγραμμένου καὶ υποβεβλημένου εἰς τὸ τέλος τοῦ ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ νόμου ὀριζόμενον ἔμεινον ἀχρηστά, δὲν δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσι τὸ παραπαν ὑπὸ τὴν ἰσχύϊ τοῦ νέου νόμου. Ἀλλ' ὁ νόμος τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου δὲν ἐπιβάλλει ἐπὶ τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ ἐπὶ παντὸς ἀκέραιου φύλλου τεσσάρων σελίδων. Ὅταν δὲ ἡ φορολογικὴ μονὰς εἶναι τὸ φύλλον τὸ προσδεδεμένον ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ οὐχὶ τὸ βιβλίον, ἡ λογικὴ καὶ ἡ ἐπεικειστέρα ἐρμηνεία τοῦ νόμου ἐπιτρέπει νὰ γένηται δεκτὴ ἡ ὑπὸ τὴν ἰσχύϊ τοῦ νέου νόμου χρησιμοποίησις τῶν τυχόν ἀπομεινάντων ἀχρηστών φύλλων τοῦ ἐν μέρει χρησιμοποιηθέντος καθημερινοῦ βιβλίου διὰ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὑπὸ ἐν ἰσχύϊ νόμου ἐπιβαλλομένου χαρτοσήμου. Ἐάν, ἐπὶ παραδειγματικῶς ἀπέμειναν ἐξ ἐνὸς καθημερινοῦ βιβλίου, υποβεβλημένου εἰς τὸ τέλος τοῦ παλαιοῦ νόμου, ἀχρησιμοποίητα φύλλα ἑκατὸν, ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ βιβλίου τούτου ὀφείλει νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκ νέου μονογράφησιν καὶ ἀριθμῶσιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου γενομένην σὺν τῇ συγχρόνῳ ἐπιθέσει τοῦ προσθέτου τέλους τῶν λεπτῶν 10 καθ' ἑκάστον ἀκέραιον φύλλον. Οὐδεμία δὲ πρὸς τοῦτο παρουσιάζεται πρακτικὴ δυσκολία, ὡς ἰσχυρισθῶσάν τινες προβάλλοντες καὶ ἕτερον δικαιολογητικὸν λόγον, ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης μερικτῆς τῶν βιβλίων θεωρήσεως προδίδονται τὰ μυστικά τοῦ ἐμπορίου. Ἐάν ὁ υποβάλλων εἰς τὴν θεωρήσιν τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτὸν πᾶ ἀχρησιμοποίητα φύλλα τοῦ βιβλίου ἔμπορος θέλει νὰ τηρήτῃ μυστικὰ ἀπ' αὐτοῦ τὰ ἥδη χρησιμοποιηθέντα φύλλα τοῦ βιβλίου, δύναται νὰ σφραγίσῃ ταῦτα καθ' ὃν ἤθελεν ἐγκρίνει τρόπον, ν' ἀφήσῃ δὲ ἐκτὸς τῆς σφραγίσεως ἢ πάσης ἄλλης προφυλάξεως τὰ

ἀγέστη φύλλα, ἐρ' ὧν καὶ μόνων ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ ἀναπληρωτὴς του δεῖναι νὰ ἐνεργῶσι τὴν ἀριθμῆσιν καὶ μονογράφησιν, καὶ εἰς ὧν τὸ τέλος γενήσεται ἡ ἐπίθεσις τοῦ προσθέτου χαρτοσήμου.

Ὁδὲ λόγος ἐπιτρέπεται νὰ γίνεται περὶ τῶν ἀσκλητῶν βιβλίων, ἅτινα τυγχόν παρσκευάσθησαν καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος χαρτοσήμου ὑπὸ τὴν ἰσχύϊν τοῦ παλαιοῦ νόμου, διότι ταῦτα, μὴ δυνάμενα νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ὑπὸ τὴν ἰσχύϊν τοῦ νέου νόμου, δεόν ἀναποδράστως νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ πρόσθετον τέλος, οὕτως ὥστε τὸ σύνολον τοῦ βιβλίου νὰ εἶναι ὑποβεβλημένον εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου τὸ ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅστις κρατεῖ καθ' ὃν χρόνον πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ βιβλίον τοῦτο.

Οἱ τὴν περιγραφὴν ἣ παρερμηνείαν τοῦ νέου νόμου ἐπιδιώκοντες, ἐπεκλήσθησαν τὴν ἐν τῷ νόμῳ ΑΧΚΕ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1887 μεταβατικὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 67, καθ' ἣν αὐτὰ ἔγγραφα, τὰ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου γεγραμμένα ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χαρτοῦ, ὅπως προσηχθῶσιν ἐν καιρῷ ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς, ἐπιτρέπεται νὰ προσηχθῶσι καὶ μετὰ τὴν ἰσχύϊν τοῦ νόμου, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς ὅν ἦσαν ἀνέκαθεν προωρισμένα σκοπόν». Τῆς μεταβατικῆς ταύτης διατάξεως πρόδηλος εἶναι ἡ ἔννοια καὶ ὁ σκοπός. Διὰ τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' πλείστα δικαστικά ἔγγραφα, οἷον ἀγωγαί, ἀνακοπαί, ἐφέσεις κλπ. ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος ἀνώτερον ἐκείνου, εἰς ὃ ὑπεβάλλοντο κατὰ τὸν προηγουμένον νόμον. Ἐὰν δὲν περιλαμβάνετο ἡ ἀνωτέρω μεταβατικὴ διατάξις ἐν τῷ νόμῳ, πάντα τὰ ἔγγραφα ταῦτα, κοινοποιήντα ἤδη, ἤθελον θεωρηθῆ ἄκυρα, ἡ ἀκυρότης δὲ αὐτῶν συνεπήγετο ἀνατροπὴν καὶ βλάβην κεκτημένων δικαιωμάτων καὶ συμφερόντων, ὅπερ καὶ ἀδικον καὶ ἄστοπον. Ἀλλ' ὑπάρχει σχέσις τις μεταξὺ ἐγγράφων λαβόντων νόμιμον ὑπαρξίν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προηγουμένου περὶ χαρτοσήμου νόμου, περὶ ὧν προέβλεψεν ἡ εἰρημένη μεταβατικὴ διατάξις τοῦ ἄρθρου 67, καὶ τῶν ἀγερστων φύλλων βιβλίου ἐμπορικοῦ, ἡ βιβλίου, οὗτινος οὐδεμία ἐγένετο χρῆσις ὑπὸ τὴν ἰσχύϊν τοῦ παλαιοῦ νόμου.

Οἱ εἰς τὴν καταδολίευσιν τοῦ νόμου ἀφορῶντες φαίνονται λησμονοῦντες τὴν θεμελιώδη ἀρχήν, ἥτις ἀπαντᾷ εἰς πάντας τοὺς φορολογικούς νόμους, καὶ καθ' ἣν, ὅταν μία φορολογία ἐπιβάλλεται ἀνευ ἐξαιρέσεως τινος, δὲν ἐπιτρέπεται διάκρισις τις μεταξὺ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὴν φορολογίαν ταύτην· δὲν δύνανται, δηλὸν ὅτι, κατὰ τὸν αὐτῶν χρόνον ἔμποροί τινες, διότι συνέπεσε νὰ μὴ μεταχειρισθῶσι, πάντα τὰ ἀπαιτιζόμενα τὸ βιβλίον φύλλα, ἢ διότι ἐπρόνοησαν καταδολιευόμενοι τὸν νόμον νὰ προκαλέσωσι πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τὴν θεώρησιν τῶν βιβλίων των, νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τέλος κατώτερον ἐκείνου, εἰς τὸ ὅποιον ὑποβάλλονται οἱ φιλόνομοι ἔμποροι, οὔτινες τὰ βιβλία αὐτῶν κατήρτισαν καὶ ὑπέβαλον πρὸς θεώρησιν μετὰ τὴν ἰσχύϊν τοῦ νόμου.

Ἀποδίδειν κατ' ἀκολουθίαν ἀναμείρηστον, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νέου νόμου οὐδενὶ τῶν ἐμπόρων ἐπιτρέπεται ἀτιμωρητὴ ἢ χρησιμοποίη-

σις εἴτε φύλλων βιβλίου, εἴτε ὁλοκλήρου βιβλίου, ἄνευ τῆς καταβολῆς τοῦ τέλους τοῦ ὀριζομένου ἐν τῷ ἰσχύοντι ΒΡΒΒ' Νόμῳ.

Ὅ,τι ἐροῖσθι ἀνωτέρω ὡς πρὸς τὸ ἐμπορικὸν ἡμερολόγιον ἐφαρμίζε-
ται οὐ μόνον εἰς τὸ ἐπίσης ὑποχρεωτικὸν εἰς τοὺς ἐμπόρους βιβλίον
ἀπογραφῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ καθολικὸν καὶ τὰ βοηθητικὰ βιβλία,
ἐφ' ὅσων τὰ τελευταῖα ταῦτα τηροῦνται ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ
προσδῶσιν εἰς αὐτὰ δύναμιν ἀποδεικτικὴν.

Τούτ' αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ ὡς πρὸς τὰ ταμιακὰ βιβλία τῶν δικη-
γῶρων καὶ κλητῆρων καὶ ὡς πρὸς τὰ εὐρετήρια τῶν συμβολαιογράφων.

Τοῦ λόγου γενομένου περὶ βιβλίων ἀπογραφῶν, τὰ ὅποια ὀφείλουσι
νὰ τηρῶσιν οἱ ἐμπόροι, ἐπάναγκες εἶναι νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα, ὅτι,
κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, τὸ βιβλίον τῶν ἀπογραφῶν
δεόν νὰ ᾖ εἰδικὸν βιβλίον, δὲν δύναται δὲ τοῦτο νὰ συγχωνεύηται
εἰς τὸ καθολικὸν ἢ ἕτερον βοηθητικὸν βιβλίον, ὡς ἰσχυρίσθησάν τινες.
Ἐὰν ὅμως ἐμπορὸς τις προτιμᾷ λόγῳ ευκολίας νὰ ἐγγράφῃ εἰς ἕτερον
βιβλίον τὰς ἐγγραφάς, αἱτινὲς εἰσι προωρισμέναι διὰ τὸ βιβλίον τῶν
ἀπογραφῶν, ὀφείλει νὰ υποβάλλῃ τὸ βιβλίον τοῦτο εἰς τὸ νόμιμον τέλος
τοῦ χαρτοσήμου, ἵνα μὴ ὑπ.βλήθῃ εἰς τὸ πρόστιμον τὸ ὑπὸ τοῦ Νόμου
ὀριζόμενον.

Ὡς πρὸς τὸ παρεχόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου τῷ Ὑπουργῷ τῶν Οἰκονο-
μικῶν δικαίωμα ἐξελέγξας ἐν τοῖς γραφεῖσι καὶ καταστήμασι τῶν ὑπο-
χρεῶν εἰς τήρησιν ἐμπορικῶν βιβλίων, δεόν νὰ γένηται εἰς πάντας γνω-
στὸν, ὅτι τοῦ δικαιώματος τούτου γενήσεται χρήσις δι' ὧν ὑπαλλήλων
ἤθελε κρίνει καταλλήλοτερον ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐν παντὶ
καιρῷ κριθησάμενῳ ὑπ' αὐτοῦ καταλλήλῳ. Οἱ ὑπόχρεοι εἰς τήρησιν
ἐμπορικῶν βιβλίων δεόν νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει, ὅτι δὲν θέλουσιν ἀποφύγει
τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένας ποινάς, ἐὰν δὲν τηρῶσι τὸ ἡμερολό-
γιον καὶ τὸ βιβλίον τῶν ἀπογραφῶν ἢ τηρῶσι ταῦτα ἐν ὅλῳ ἢ ἐν με-
ρει παρὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐν τῷ παρελθόντι οὐκ ὀλίγοι τῶν μετερχομένων ἐμπο-
ρικὰς πράξεις καὶ τοι κινδυνεύοντες νὰ ὑποστῶσι τὰς ποινὰς τοῦ ἀπλοῦ
χρεωκόπου ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως, δὲν ἐτήρουν καθημερινὸν καὶ
βιβλίον ἀπογραφῶν παρὰ τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ ἐμπο-
ρικοῦ Νόμου ὑποχρέωσιν, ἢ διὰ τοῦ νέου Νόμου ὀριζομένη κύρωσις, διὰ
τῆς βεβαιώσεως τῶν παραβάσεων ὡς ἐκ τοῦ παρεχομένου τῷ Ὑπουργῷ
τῶν Οἰκονομικῶν δικαιώματος ἐξελέγξας ἐν τοῖς γραφεῖσι καὶ κατα-
στήμασι καὶ διὰ τῆς ἐπιβουλῆς προστίμου, παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς ἐν-
δοιασμούς τινας περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν ἢ τῶν προσόντων τοῦ ἐμπο-
ρου, ὅστις εἶναι ἐκ τοῦ νόμου ὑπόχρεως νὰ τηρῇ καθημερινὸν καὶ βι-
βλίον ἀπογραφῶν, καὶ ὅστις μὴ τηρῶν ταῦτα ἢ τηρῶν αὐτὰ παρὰ τὸν
Νόμον, ὑποβάλλεται εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀρισμένας ποινάς. Κατὰ τὸ
ἄρθρον 1 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου «ἐμπόροι εἶναι ὅσοι μετέρχονται πράξεις
ἐμπορικὰς καὶ κύριον (σύνθηες) ἐπάγγελμα ἔχουν τὴν ἐμπορίαν». Κατὰ
τὴν ἐκ τῆς πείρας καὶ τῆς νομολογίας δοθεῖσαν ἐρμηνεῖαν, ἐμπόροι με-

τερχόμενοι πράξεις ἐμπορικὰς εἰσὶν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀγοράζουσι καὶ μεταπωλοῦσιν ἐμπορεύματα, ἐμπορεύματα δὲ εἰσὶ πάντα τὰ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον χρειώδη ἀντικείμενα. Καὶ κοινῶς μὲν ὡς ἔμποροι ὑπολαμβάνονται, ὅσοι ἀγοράζοντες πρὸς μεταπώλησιν ἐμπορεύσιμα εἶδη ἀποταμιεύουσι ταῦτα ἐν καταστήμασιν ἢ ἐν ἀποθήκαις, ἐξ ὧν ἐξάγουσι ταῦτα ἐν ᾧρα μεταπωλήσεώς των πρὸς ἑτέρους. Γενικώτερον ὅμως καὶ νομικώτερον ἐμπορικὰς πράξεις μετέρχεται καὶ ὁ ἀγοράζων οἰονδήποτε ἀντικείμενον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ὑποβολῆς αὐτοῦ εἰς κατεργασίαν ἢ παρασκευὴν οἰονδήποτε καὶ μετ' αὐτὴν μεταπωλῶν τοῦτο εἰς ἑτέρους. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται ἀναμφισβητήτως καὶ οἱ οἰονδήποτε βιομηχανίαν μετερχόμενοι.

Προκειμένου ὅμως ἐνταῦθα νὰ ἐξετασθῇ τὸ θέμα τοῦτο ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἐπιβαλλομένην ὑποχρέωσιν τῆς τηρήσεως καθημερινοῦ καὶ βιβλίου ἀπογραφῶν, καὶ πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου ἐπιβαλλομένης φορολογίας τῶν βιβλίων τούτων, εὐλογον εἶνε νὰ μὴ ἐπεκταθῇ ἡ ὑποχρέωσις αὕτη πέραν τοῦ προσήκοντος.

Εὐχερὲς εἶνε εἰς τρὺς ἐπιτετραμμένους τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου ἡ διάκρισις τῶν μετερχομένων ἐμπορικὰς πράξεις ἀπὸ τῶν ἀπλῶς ἐπιτηδευματίας. Συμβαίνει μεταξύ τῶν μετερχομένων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπιτηδεῦμα νὰ ὦσι τινὲς μὲν ἀπλοῖ ἐπιτηδευματῖαι, τινὲς δὲ νὰ μετεργάζονται καὶ ἐμπορικὰς πράξεις. Ὑπάρχουσι, ἐπὶ παραδείγματι, ῥάπται, οἵτινες ἀσχοῦσιν ἀπλῶς τὸ ἐπιτηδεῦμα τοῦτο ἐργαζόμενοι ἐπὶ τῶν παρεχομένων αὐτοῖς ὑπὸ τῶν πελατῶν τῶν εἰδῶν, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ῥάπται, οἵτινες κοινῶς ἀποκαλούμενοι ἐμποροῤῥάπται ἀγοράζουσι καὶ ἔχουσιν ἐν τοῖς κατιστήμασιν αὐτῶν τὰ εἰς ἱματισμὸν μεταβλητὰ εἶδη, αἷνα καὶ μεταπωλοῦσι προστιθέμενοι εἰς ταῦτα τὸ ἀντίτιμον τῆς ἰδίας ἐργασίας. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἰσὶ βεβαίως ἔμποροι καὶ ὀφείλουσι νὰ τηρῶσι καθημερινὸν τε καὶ βιβλίον ἀπογραφῶν. Ὑπάρχουσι λαχανοπωλῆαι καὶ ὀπωροπωλῆαι, οἵτινες ἀγοράζοντες ἀποταμιεύουσιν ἐν τοῖς κατιστήμασιν αὐτῶν τὰ λάχανα καὶ τὰς ὀπώρας καὶ μεταπωλοῦσι ταῦτα. Οὗτοι μετεργάζονται ἐμπορικὴν πρᾶξιν καὶ ὀφείλουσι νὰ τηρῶσι καθημερινὸν καὶ βιβλίον ἀπογραφῶν. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ λαχανοπωλῆαι καὶ ὀπωροπωλῆαι, οἵτινες δὲν τηροῦσι κατιστήματα, ἀλλ' ἐν τοῖς ὁδοῖς πωλοῦσιν, ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκ λαχανοκήπου, ἢ περιβολίου τινὸς ἐπροσφύθησαν. Οἱ τοιοῦτοι βεβαίως δὲν εἶναι ὑπόχρεοι εἰς τήρησιν βιβλίου. Ἐν γένει δὲ οἱ πλανόδιοι ἐπαγγελματῖαι, οἵτινες ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ἔργου των διατελοῦσιν εἰς πλήρη ἀδυναμίαν πρὸς τήρησιν βιβλίων, εἰσὶν εὐλόγως ἐξηρημένοι τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης. Ἐξηρημένοι ὡσαύτως εἰσὶ καὶ οἱ μετερχόμενοι ἡμεροβίως ἐπαγγέλματά τινα προσπαχοῦντα μὲν τὴν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀγορὰν καὶ πώλησιν εἰδῶν τινων, ἀλλὰ μὴ καθιστάμενα ἀναγκαίαν τὴν τήρησιν βιβλίων. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην κατηγορίαν ὑπάγονται, ἐπὶ παραδείγματι, ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀγοράζοντες ἐκ κρεοπωλείου παρασκευάζουσιν ἐν τινὶ γωνίᾳ κατιστήμα-

τος εἰς ἄλλον ἀνήκοντος τρόφιμα εἶδη. Ἐν γένει δὲ δεόν νὰ σημειωθῇ ἑνταῦθα πρὸς ὁδηγίαν τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ὅτι σκοπὸς αὐτοῦ δὲν εἶνε νὰ ἐπιβληθῇ ἡ κράτησις καθημερινοῦ καὶ βιβλίου ἀπογραφῶν εἰμὴ εἰς ἐκείνους, οἵτινες θυνανταὶ καὶ ὀφείλουσι ἕνεκα τῶν ὁποίων διεξάγουσι ἐμπορικῶν πράξεων νὰ τηρῶσιν ἐμπορικὰ βιβλία.

Ἐπειδὴ δὲ ἐλέγχθη, ὅτι ἀπαιτεῖται γραμματικὴ ἱκανότης ἢ ἡ πρόσφατος γραμματικὴ πρὸς τήρησιν τῶν βιβλίων τούτων παρὰ τοῖς μετεργασμένοις μικρὰς ἐμπορικὰς πράξεις ἰδίως ἐν κωμοπόλεσιν ἢ χωρίοις, δεόν νὰ ἐξηγηθῇ πρὸς τούτους, ὅτι πρὸς τήρησιν ἐνὸς καταστάτῃου ἢ βιβλίου ὅπερ ἀποκαλεῖται καθημερινόν, δὲν ἀπαιτεῖται ἰδιάζουσα γραμματικὴ ἱκανότης, διότι ἐν τούτῳ δύναται καὶ ὁ ἀπλὴν γραφὴν γινώσκων νὰ ἐγγράφῃ εἰς τὸ τέλος ἐκάστης ἡμέρας τὸ ποσὸν τῶν γενομένων ὑπὸ αὐτοῦ πωλήσεων, ὅπως σήμερον ἐγγράφει τοῦτο εἰς πρόχειρον κατάστατον. Οὐδὲ τοῦ βιβλίου τῶν ἀπογραφῶν ἡ κράτησις παρέχει δυσκολίαν, διότι ἐν τούτῳ μόνον εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους ἐγγράφονται τὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα πράγματα, ἡ περιουσία καὶ τὸ χρέος τοῦ ἐμπορευομένου τοῦτο δὲ καὶ σήμερον πράττει καὶ ὁ ἐλάχιστος τῶν ἐμπορευομένων καὶ ὁ ἐλάχιστην γραμματικὴν ἱκανότητα κεκτημένος, ὅπως ἐκ τῆς τῶν ἀπογραφῶν ἐκτιμήσῃ τὴν οἰκονομικὴν του θέσιν.

40. Τὰ ἔγγραφα καὶ αἱ πράξεις τὰ χρήζοντα ἐπιστήματος νάψεως κινήτου ἐπιστήματος, δι' ἃς δὲν ἐπετράπη ἡ ἐπιθέσις ἰδιώτας ἢ ἄλλην ἀρχὴν ἢ ἐπιθέσις αὐτοῦ, ὑποβάλλονται πρὸ πάσης χρήσεως εἰς τὸ κεντρικὸν ἢ τὰ ἐπαρχιακά ταμεῖα, ἅτινα εἰσπράττουσι τὸ τέλος, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ τὸ πρόστιμον, ὅπου ὁ νόμος ὀρίζει, καὶ ἐνεργοῦσι δι' αὐτὰ φότερα τὴν ἐπιθέσιν τοῦ ἐπιστήματος. — Ὅσακις πρὸς τὸ τέλος τέλει καταβάλλεται καὶ πρόστιμον, σημειοῦται εἰδικῶς παρὰ τὸ ἐπιτιθέμενον ἐπίσημα τὸ ποσὸν τὸ ἀναλογικόν εἰς τὸ πρόστιμον καὶ ἡ διάταξις ἢ ἐπιβάλλουσα αὐτὴ χρονολογεῖται ἢ σημειώσῃ καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Ταμίου.

41. Πᾶς εἴτε δημόσιος λειτουργός, εἴτε ἰδιώτης ἐπιτετραμμένος νομίμως τὴν ἐπιθέσιν κινήτου ἐπιστήματος ὀφείλει ἅμα τῇ ἐπιθέσει καὶ νὰ διαγράψῃ αὐτό. — Ὁ τραπεζίτης πρὸς τῆς τε ἐπιθέσεως καὶ τῆς διαγραφῆς ὀρισθῆσεται ὡς δικώτερον διὰ Βασιλικὸν Διατάγματος. — Ἡ διὰ τοῦ

νητοῦ ἐπισήματος σήμανσις θεωρεῖται μὴ γενομένη ἐν ἐλλείψει νομίμου διαγραφῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δημοσίου λειτουργοῦ ἢ ιδιώτου.

42.* Διὰ γραμματίου παραλαβῆς γίνεται ἡ εἰσπραξις τῶν τελῶν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν σιδηροδρομικῶν, τροchioδρομικῶν καὶ ἀτμοπλοικῶν ἐταιριῶν ἢ ἰδιοκτητῶν ἀτμοπλοίων, τὰ εἰσπραττόμενα δὲ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου τέλη ἐξευρίσκονται, ἀφοῦ διαιρεθῇ τὸ ἐκ μεταφορᾶς ἐπιβατῶν εἰσπραττόμενον ὀλικὸν ποσὸν α') διὰ τοῦ διαιρέτου 1,075, ἐὰν πρόκηται περὶ σιδηροδρόμων, ἐξαιρέσει 1) τῆς Ἑταιρείας τῆς Προεκτάσεως τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Σιδηροδρόμου, δι' ἣν ὁ διαιρέτης ὀρίζεται εἰς 2,50 καὶ 2) διὰ τὴν Ἑταιρίαν τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Πελοποννήσου, δι' ἣν ὁ διαιρέτης ὀρίζεται εἰς 1,15, β') διὰ τοῦ διαιρέτου 137, ὡς πρὸς τὰς ἐταιρείας τῶν τροchioδρόμων καὶ γ') διὰ τοῦ διαιρέτου 1,055, ἐὰν πρόκηται περὶ ἀτμοπλοίων, ἐκ δὲ τοῦ πηλίκου τῆς διαιρέσεως ταύτης ληφθῶσι τὰ 7,50 % διὰ τὰς σιδηροδρομικὰς καὶ τροchioδρομικὰς ἐταιρείας, καὶ 5,50 % διὰ τὰς ἀτμοπλοικὰς ἢ διὰ τοὺς ἰδιοκτῆτας ἀτμοπλοίων.—Τὰ τέλη ταῦτα καταβάλλονται εἰς τὰ ἐν τοῖς τιμολογίοις τῶν ἐταιρειῶν ὀριζόμενα νομίσματα διὰ τίμημα εἰσιτηρίων.

Δι' εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως εἰσπράττεται τὸ τέλος β') ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ ἄρθρου 15, ταῖς ἀναγομέναις εἰς ἡμεδαπὰς ἐταιρείας ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις τὸ τέλος προκαταβάλλεται ὑπὸ τῶν ἐταιρειῶν ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῶν προσωρινῶν τίτλων κατὰ

* Τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 42 δημοσιεύεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΧΚΓ' τῆς 8 Ἰουλίου 1899. Σημειωτέον ὅτι διὰ τοῦ νόμου ΑΨΛΒ' εἶχεν ἀντικαταστή τὸ αὐτὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ', ἀλλὰ διὰ τοῦ νόμου ΒΒ' κατηργήθη ἡ ἀντικατάστασις αὕτη.

λόγον τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῶν ὀριστικῶν, οἵτινες δικῶς ἐπισφραγίζονται γ') ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ φίου γ' τοῦ ἄρθρου 15, ἐξαιρουμένων τῶν ἐξωτερικῶν ἐγγράφων, περὶ ὧν προβλέπει τὸ γ' ἐδάφιον τοῦ ἀρ. 38, ἐπιτρέπον τὴν δι' ἐπισήματος σήμανσιν αὐτῶν ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος ὀρισθησομένη ἐπιτρέπεται εἰσπραξὶν τοῦ τέλους καὶ ἡ κατὰ τὸν νομίμως ὠρισμὸν τρόπον χρῆσις ἐπισήμου χάρτου μόνον. — Ἐκτὸς περιπτώσεων, καθ' ἃς μόνον δι' εἰδικῆς ἐπισφραγίδος καὶ ἐπισήμου χάρτου εἰσπράττεται νομίμως τὸ τέλος δύναται καὶ διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος νὰ ἐπιτραπῇ δικὴ ἐπισφράγισις πρὸς εὐκολίαν τῶν συναλλαγῶν, ἐπὶ φορτωτικῶν, ἐμπορικῶν λογαριασμῶν κλπ. — Ἐν περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 16 τὸ τέλος προκαταβάλλεται τῆς ἐταιρείας εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διανομῆς τῶν μερισμάτων καὶ λοιπῶν ὠφελειῶν ἐκδόσει ἀποδείξεως πληρωμῆς.

43. Κληρονόμοι καὶ κληροδόχοι κατὰ τὸ ἄρθρον 17, ἢ, ἐν περιπτώσει ἀνικανότητος, οἱ ἐπίτροποι ἢ ἄλλοι νόμιμοι ἀντιπρόσωποι αὐτῶν προσωπικῶς εὐθυνόμενοι ὀφείλουσι νὰ ἐπιδώσωσιν εἰς τὸν ἐν τῇ ἐδρᾷ τοῦ Πρωτοδικείου, εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ τελευταία κατοικία ἢ ἡ διαμονὴ τοῦ κληρονομουμένου, οἰκονομικὸν ἔφορον, ἐντὸς τῶν μηνῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εἰ συνέβη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι ἢ οὗτοι κατοικοῦσιν ἐν Ἑλλάδι, ἐντὸς δ' ἑτὺς, ἢ ὁ θάνατος συνέβη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἢ οὗτοι διαμένοντες ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ δύο ἐτῶν, ὅτε ἐν Ἀσίᾳ, Ἀφρικῇ (πλὴν τῶν Ἰνδικῶν τῆς Ἀγγλίας κτήσεων, Ἀσιατικῆς Τουρκίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀλγερίας καὶ τῆς Τύνιδος) καὶ Αὐστραλίας, δῆλωσιν περιέχον τὴν περιγραφὴν τῶν πραγμάτων τῆς κληρονομίας ἢ κληροδοσίας, τὴν ἀξίαν ἐκάστου, τὰ χρεῖα καὶ τὰ β

τὴν πρὸς τὸν ἀποβιώσαντα συγγενικὴν σχέσιν τοῦ δηλοῦν-
τος καὶ διορισμὸν ἀντικλήτου ἐν τῇ ἑορᾷ τοῦ Πρω-
τοδικείου ἂν κατοικῶσιν ἐκτὸς αὐτῆς. Ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ
ἄρθρου 28 προβλεπομέναις περιπτώσεσιν ἀρμόδιος ἔφο-
ρος θεωρεῖται ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος Ἀττικῆς, εἰς ὃν ἐπι-
δίδεται ἡ δήλωσις ἀρμόδιον δὲ Πρωτοδικεῖον τὸ ἐν Ἀ-
θήναις. — Ἐπὶ ὠρεῶν αἰτία θανάτου, μεταγουσῶν ἀμε-
τακλήτως τὰ ἐπὶ τοῦ ὠρουμένου πράγματος δικαιώματα
εἰς τὸν ὠρεοδόχον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ὠρητοῦ, τὸ
τέλος ἐπιβάλλεται ὡσαύτως πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, οἱ
δὲ ὠρεοδόχοι ὑπάγονται εἰς τὴν πρὸς δήλωσιν ὑποχρέω-
σιν ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ
συμβολαίου ἢ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν κατὰ τὰ ἐν αὐτῷ
ὠρισμένα ἐπῆλθεν ἡ μεταβίβασις τῶν δικαιωμάτων
εἰς αὐτούς. Ἐν περιπτώσει δὲ προαποβιώσεως τοῦ ὠ-
ρεοδόχου, τὸ τέλος ἐπιστρέφεται εἰς τοὺς κληρονόμους
αὐτοῦ. — Ἐν ἐλλείψει διορισμοῦ ἀντικλήτου τὸ δι-
κόγραφον ἐπιδίδεται νομίμως τὸ γραμματεῖ τοῦ πρω-
τοδικείου. — Ἐπὶ δεδικαιολογημένη αἰτήσῃ τῶν ἐν-
διαφερομένων, ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος χορηγεῖ τρίμηνον
παράτασιν τῆς προθεσμίας. — Ἡ διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν
προθεσμία συντέμνεται εἰς ἕξ μόνον μῆνας ἀπὸ τῆς
καταλήψεως τῆς κληρονομίας ἢ κληροδοσίας, εἴαν,
διαρκοῦντος τοῦ ἔτους ἢ τῆς διετίας, ὁ δικαιούχος λάβῃ
κατοχὴν τῆς περιουσίας. Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ
πρὸς δήλωσιν ὑποχρέου διαρκούσης τῆς προθεσμίας, αὐ-
τῇ παρατείνεται ἐπὶ τρεῖς ἔτι μῆνας ἀπὸ τῆς λήξεως. —
Ἡ δήλωσις γράφεται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου ἀναλόγου
πρὸς τὴν ἐν αὐτῇ δηλουμένην ἀξίαν τῆς περιουσίας, ἐπι-
φυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῆς
ἐπὶ πλεον διαφορᾷ, ἐν ᾗ περιπτώσει γίνονται δεκταὶ αἱ
κατὰ τὸ ἐπόμενον ἄρθρον ἀντιρρήσεις. Ἐπιδίχου οὕσης
τῆς περιουσίας ἔνεκεν ἐριδος περὶ τὸ δικαίωμα, ἢ ἂν τὸ

δικαίωμα τυγχάνη εξηρημένον ἀπὸ αἱρέσεως, ἡ δὴ λω-
σις γράφεται ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου, τὸ δὲ τέλος καταβάλ-
λεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῇ πληρώσει τῆς αἱρέσεως ἀποκτῆ-
σαντος τὸ δικαίωμα ἢ τοῦ ὀριστικῶς δικαιωθέντος εἴτε
διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, εἴτε διὰ συμβιβασμοῦ ἢ κα-
ταργήσεως τῆς δίκης, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς τοιαύτης πα-
ρατώσεως τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος ἢ τῆς ἐξόδου τῆς αἱ-
ρέσεως.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 996 (1898). Ἐπειδὴ κατ' ἄρθρ. 43 Νόμ. ΑΧΚ, τότε μόνον ἡ δήλωσις γράφεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, όταν καθ' ὃν χρόνον γίνεται αὕτη ὑπάρχει ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος τοῦ δηλοῦντος, τοιαύτη ὁμῶς περὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος ἀμφισβήτησις ἐγειρομένη μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ταχθείσης προθεσμίας πρὸς δὴλωσιν δὲν ἀπαλλάσσει τὸν δηλώσαντα ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου τῆς ἐκ τῆς τοιαύτης μὴ νομίμου δηλώσεως ἐπιβαλλομένης ποινῆς. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ ἐκκαλοῦσα μὴ ἰσχυρισθεῖσα ἐν τῇ πρὸς τὸν οἰκονομικὸν φόρον δηλώσει τῆς, ὅτι τὸ κληρονομικὸν αὐτῆς δικαίωμα ἀμφισβητεῖται, οὐχὶ ὀρθῶς παραπονεῖται διὰ τῆς ἐφέσεώς της, ὅτι κατὰ τὴν πρὸς τὸν πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς της ἐπέβαλε αὐτῇ τὸ πρόστιμον καὶ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῆς, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς δὴλωσιν προθεσμίας ἠγγέλθη ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος διὰ τῆς προσβολῆς τῆς διατάξεως ὡς μὴ νομίμου, διότι, ὡς ἄνωτέρω ἐρρέθη, μόνον ἡ ἀμφισβήτησις ἡ γενομένη ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ προθεσμία πρὸς δὴλωσιν, ἔχει ἐπὶ τὴν ἀναστολὴν τῆς πληρωμῆς τῶν κληρονομικῶν φόρων, ἥτοι τὴν ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου δὴλωσιν τῆς καταληφθείσης κληρονομίας.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 587 (1897). Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς λόγησε τὸ καταβλητέον τέλος εἰς χρυσᾶ νομίσματα καὶ κατελόγησε κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἀντιρρήσεων διαφορὰν τῆς ἀγοραίας ἀξίας τῶν πρὸς τὸ χαρτονομίσμα εἰς βάρος τῶν ἀνακοπέντων, τὸ δ' ἐναντίας αὐτῶν ἐν τῇ ἐφέσει παράπονον ἀπορριπτέον ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμον, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει λόγους καὶ καθόσον τοῦ κληρονομικοῦ τέλους ἀναλόγως πρὸς τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν καὶ τὰ ἀπολαύοντα ταύτην ἀντικείμενα κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτῶν καταβαλλομένου, τῆς φορολογητέας περιουσίας συνισταμένης ἐν προκειμένῳ εἰς χρυσᾶ νομίσματα καὶ εἰς τοιαύτας καταβλητέας ἀπαιτήσεις, τὸ καταβλητέον ὡς τέλος ποσοστὸν αὐτῆς εἰς χρυσὸν ἐστὶ ὑπολογιστέον, ἀφ' οὗ ἐκ αὐτῶν ἀντικειμένων συνίσταται καὶ ἡ φορολογητέα περιουσία ὑποχρεώσεως δὲ πρὸς καταβολὴν τοιοῦτου μεταλλικοῦ νομίσματος μὴ ὑφίσταται, λόγῳ τοῦ περὶ ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας νόμου, καταλογισ-

ἐστὶν ἡ μεταξὺ τοῦ κυκλοφοροῦντος χαρτίνου νομίσματος καὶ τοῦ χρυσοῦ κατὰ τὴν ἀγοραίαν αὐτοῦ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ὀφειλομένης καταβολῆς εἶναι διαφορά, εἰς τοῦτο δὲ οὐδαμῶς ἀντίκεινται αἱ διατάξεις τοῦ περὶ ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας νόμου, ὅστις εἰσάγων τὴν ὑποχρεωτικὴν κυκλοφορίαν τῶν τραπεζικῶν γραμματίων ὡς νομίσματος κατὰ τὴν ἔννοίαν καὶ τὴν δοθεῖσαν περὶ τῶν διατάξεων αὐτοῦ ἐπίσημον ἐξηγήσιν, ἀπῆλθε μὲν τὸν ὀφειλῆν τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς τὴν διὰ καταβολῆς μεταλλικοῦ νομίσματος ἐξέφλησιν τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ, δὲν ἀπεστέρησεν ὅμως καὶ τὸν δανειστὴν τοῦ δικαϊώματος τοῦ νὰ δικαιωταί εἰς καταβολὴν τοῦ ὅλου γρόσου.

ΕΦ' ΑΘΗΝΩΝ 675 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθρ. 43 ΑΧΚΕ' ἡ δηλουμένη ἀξία τῆς κληρονομικῆς περιουσίας ἐννοεῖται ἀφαιρουμένων τῶν γρεῶν καὶ τῶν βαρῶν, ὅπως δ' ὀρισθῶσι τινὰ ἐννοεῖ ὁ νόμος γρεῖν καὶ βάρη καὶ ἐπὶ τίνι βάσει θὰ ὑπολογισθῇ ἡ ἀξία τῆς φορολογητέας περιουσίας, δέον ν' ἀνατρεῖωμεν εἰς τὸν ἀστικὸν νόμον. Μὴ ὑπαρχούσης δὲ ρητῆς ἐν αὐτῷ διατάξεως ἐφαρμοστέα ἐξ ἀναλογίας αἱ διατάξεις περὶ ὑπολογισμοῦ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας δι' ἀφαίρεσεως τοῦ παθητικοῦ ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ πρὸς εὑρεσιν τοῦ Φαλκιδίου τετάρτου, καθ' ὅς ἐστὶ τὸ παθητικὸν τῆς κληρονομίας ὑπολογίζονται αἱ πρὸς ἐκκαθάρισιν αὐτῆς δαπάναι ὡς ὀρίζει ὁ Ν. 72 Πανδ. (35. 2 ad leg. Falc.) «Quantitas patrimonii deducto etiam eo quidquid explicandarum venditionum causa impenditur aestimatur». Οὐδ' ἔστιν ἄλλως δυνατόν νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὁ νόμος ἐννοεῖ νὰ φορολογήσῃ δαπάνας ἀναγκαίως γενομένας πρὸς ἐκκαθάρισιν τῆς κληρονομικῆς περιουσίας, αἵτινες δυνατόν ἐν περιουσίᾳ ἴαν βεβαρῆμένην νὰ καλύπτωσιν ἅπαν τὸ ἐνεργητικόν, διότι τότε εὐρίσκόμεθα πρὸς τοῦ ἀτόπου τοῦ νὰ πληρώνηται φόρος χωρὶς νὰ περιέλθῃ περιουσία τις εἰς τὸν φορολογούμενον, πολὺ δὲ μᾶλλον δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἤθελε νὰ φορολογήσῃ καὶ αὐτὰ τὰ τέλη τῆς ἀπογραφῆς, τὰ ὅποια ἤδη ὡς φόρος χαρτοσήμου ἐπληρώθησαν.

Ἐπειδὴ ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1891 πρὸς τὸν ἔφορον δηλώσεως τῆς Α., εἰς ἣν ἀνεφέρθη ἐν ταῖς προτάσεσι, ἰσχυρίσθη ὅτι τὸ κονδύλιον τῶν βερεσεδίων τοῦ καταστήματος ἐκ δραχ. 4000 πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ κατὰ 3000, διότι δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ εἰσπραχθῶσιν αὐταί, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς οὗτος οὐδαμῶς εἶναι ἀόριστος, διότι κατὰ τὴν κοινὴν πεῖραν διαλυομένου τοῦ καταστήματος τὰ βερεσεδία δυσχερῶς εἰσπράττονται, πρέπει δὲ νὰ γίνῃ ἡ δέουσα ἔκπτωσις πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀληθοῦς αὐτῶν ἀξίας, τὴν δὲ κατὰ τὸ ἡμισυ ἔκπτωσιν τοῦ κονδυλίου τούτου θεωρεῖ ἀναγκαίαν τὸ δικαστήριον ὅπως ὀρίσῃ, καθ' ὃ ἔχει δικαίωμα ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 44 τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου, ἀκριθῶς τὸ πληρωτέον τέλος.

Ἐπειδὴ πρὸς εὑρεσιν τῆς πιθανῆς διαρκείας τῆς ἐπικαρπίας, μὴ ὀρίζοντος εἰδικῶς τοῦ νόμου, δέον νὰ ἐφαρμοσθῶσι κατ' ἀναλογίαν αἱ διατάξεις περὶ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀξίας τῆς κληρονομίας κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ Φαλκιδίου, διότι κατ' ἀμφοτέραις τὰς περιπτώσεις εἰς ἓνα καὶ τὸν

αὐτὸν σκοπὸν ἀπέβλεπεν ὁ νομοθέτης, τὴν ἀκριβῆ ἐκτίμησιν τῆς κληρονομικῆς περιουσίας. Ἐπομένως κατὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ Αἰμιλίου ἀνασκευάζοντος τὸν Οὐλπιανόν (N. 68. Πανθ. 35. 2 Ad leg. Falcidium), ὅταν ὁ ἐπικαρπώτης ἔχει ὑπερβῇ τὸ τριακαστὸν ἔτος, ὑπολογίζονται ὡς πιθανὴ διάρκεια τῆς ἐπικαρπίας τόσα ἔτη ὅσα ἀπαιτοῦνται μέχρι συνπληρώσεως τοῦ ἑξηκαστοῦ.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 2324 (1894). Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς σαφεῖς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 43 ἐντὸς τῆς ἄλλης αὐτοῦ ὁριζομένης περιπτώσεως τοῦ ἐπικαρπώτου περιουσίας ἕνεκα ἐρίδος περὶ τὸ δικαίωμα, καὶ ὅταν τοῦτο τυγχάνῃ ἐξηρητημένον ἀπὸ αἰρέσεως, τὸ τέλος καταβάλλεται ἐπὶ τοῦ ἐπικαρπώτου τῆς αἰρέσεως ἀποκτήσαντος τὸ δικαίωμα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐξόδου τῆς αἰρέσεως» ὁ πατριάρχης δὲ τῆς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ ὑποχρέωσης ὑπόκειται εἰς πρόστιμον ἴσον τοῦ νομίμου τέλους (ἄρθρ. 60 αὐτοῦ) κατὰ ταῦτα δέ, ἀφοῦ, ὡς συνομολογεῖται μεταξὺ τῶν διαδίκων διὰ διαθήκης τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἐφεισβλήτου ἐγκατεστήσαν κληρονόμο ἐκεῖνον ἢ τε ἐφεισβλήτου καὶ ἡ ἑτέρα αὐτῆς ἀδελφῇ καὶ διὰ τῆς διαθήκης διέταξεν ὁ διαθέτης, «ὅπως τὸ καταλειπόμενον μερίδιον εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς περιέβη εἰς τὴν ἐφεισβλήτον», προδήλως ὁ διαθέτης διὰ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως συνέστησε καθολικὴν καταπίπτουσαν (Fidei commissum hereditatis) ἢ κληροδοσίαν τῆς ὅλης κληρονομίας (legatum hereditatis) ὑπὲρ τῆς ἐφεισβλήτου, ἐξαρτωμένην ἀπὸ τῆς αἰρέσεως τῆς προαποδοσεως τῆς ἐγκαταστάτου κληρονόμου, καὶ οὐχὶ ὑποκατάστασιν (substitutio), ὡς μὴ ὁρθῶς ὑποστηρίζει ἡ ἐφεισβλήτου, διότι ἐν τῇ κοινῇ ὑποκατάστασει (substitutio vulgaris) ἀλλοτρίως περιέχει αἰρέσεις τὰς ἐλλείψεις ἀμέσου κληρονόμου, διότι οὗτος δὲν δύναται ἢ οὐ θέλει καὶ ἡ τοιαύτη προϋπόθεσις ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως δὲ συντρέχει· οὐδεὶς δὲ λόγος δύναται νὰ γείνη περὶ δωρεῶν αἰτίᾳ θανάτου περὶ ὧν προνοεῖ τὸ 2 ἐδ. τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ ἀνωτέρω περὶ χαρτοσήμου νόμου ἐπὶ τοῦ ὅποιον τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον ὑποθέτει ὅτι ἐστὶν ὁ οἶκος. Ἐφορος τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν του κατὰ ταῦτα δέ, ἀφοῦ τὸ δικαίωμα τῆς ἐφεισβλήτου ἐξηρητᾶτο ἀπὸ τῆς αἰρέσεως τοῦ θανάτου τῆς ἐγκαταστάτου ἀδελφῆς τῆς, ἡ ἐφεισβλήτου ἦτον ὑπόχρεως νὰ καταβάλῃ τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρω θανάτου ἢ τῆς ἐξόδου τῆς αἰρέσεως, καὶ οὐχὶ ἐντὸς ἑξ μηνῶν, ὡς ἐδέξατο τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον, καὶ ἐπομένως, ἀφ' οὗ ὡς συνομολογεῖται μεταξὺ τῶν διαδίκων, ἡ ἀνωτέρω καταβολὴ τοῦ τέλους ἐγένετο μετὰ τὴν παραίτησιν τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, ὁ οἶκος. Ἐφορος ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ἐκτεθέντας νομικοὺς ὁρισμοὺς διὰ πράξεώς του ἐπέβαλεν ἐπὶ τὴν ἐφεισβλήτον τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 60 ἐπιβαλλόμενον πρόστιμον καὶ ἕνεκα τούτου τὸ πρωτοδικεῖον δεξάμενον τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἐφεισβλήτου καὶ ἀκυρώσαν τὴν ἐκτεθεῖσαν πρᾶξιν τοῦ οἴκου. Ἐφόρου ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τοὺς ἀνωτέρω παρατεθέντας νομικοὺς ὁρισμοὺς, καθὼς ἔπρεπε ν' ἀπορρίψῃ τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴν τῆς ἐφεισβλήτου ὡς ἀνυπόστατον καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον τέλος εἶναι μεταρρυθμιστὴ ἢ ἐν

καλουμένη απόφασις, καθόσον στερεΐται βαρύτητος ὁ λόγος τῆς ἐφεσιδλήτου, τοῦ ὅτι ὁ οἶκον. ἔφορος ἀντιρρήσεις ἐπρεπε νὰ υποβάλλῃ κατὰ τὸ ἄρθρ. 44 νόμου, διότι προϋπόθεσις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ 44 ἁρθρου εἶναι ἡ υποβολὴ ἐμπροσθέντος δηλώσεως, μὴ συντρέγουσα ἐπὶ τοῦ προκειμένου στερεΐται δὲ ἐπίσης νομικῆς βαρύτητος καὶ ὁ ἕτερος τῆς ἐφεσιδλήτου λόγος τοῦ ὅτι δὲν ἦτον ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν τέλους διὰ τὴν ἀνωτέρω περιουσίαν, ἀφοῦ τὸ δι' αὐτὴν τέλος κατεβλήθη παρὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς διότι ὁ ἀνωτέρω νόμος δι' ἐκάστην μεταβιβάσιν περιουσίας ἀπαιτεῖ κατὰ τὴν, ἰδίου τέλους, καὶ περὶ τοιαύτης μεταβιβάσεως πρόκειται.

ΕΦ. ΝΑΥΠΑΙΟΥ 1068 (1895). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 43 ἐννοεῖ ὑπολογισμὸν μηνῶν κατὰ τὸν ἰσχύον καὶ γνωστὸν ἡμερολόγιον, κατὰ τὸ δ-ποιον οἱ μηνες περιέχουσι πότε μὲν 30, πότε δὲ 31 ἡμέρας καὶ ὁ Φεβρουάριος 28 ἢ 29· ὥστε μὴ ἀμφισβητούμενον ὅτι ὁ Μ. τελευτήσῃ τῇ 7 Ἰουλ. 1890 καὶ ὅτι ἡ δήλωσις τῆς ἀδελφῆς τοῦ κληρονόμου Ε. ἐπεδίδθη εἰς τὸν ἐνταῦθα οἰκονομικὸν ἔφορον τῇ 5 Ἰαν. 1891, αὕτη ἐμπροσθενως ἐγένετο διότι ἤρχετο μὲν ἡ προθεσμία τῶν ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου, ἔληγεν ὅμως τὴν προτεραιάν τῆς ἀντιστοίχου ἡμέρας, ἥτοι τὴν 6 Ἰανουαρ. 1891. Ὅθεν τάναντία ἀποφνημαμένη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐφαρμόσασα ἄρθρον 194 Πολ. Δικ. προναοῦν περὶ τῶν τεταγμένων διὰ τὰς διαδικαστικὰς πράξεις προθεσμιῶν καὶ ὑπολογίζουσιν τὸν μῆνα εἰς τριάκοντα ἡμέρας πάντοτε, ἤμαρτε. Εἰ καὶ ἀμφισβάλλων ἠδύνάτο τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐπιτάσσων ὁ περὶ Χαρτοσήμου Νόμος ἐν ἄρθρ. 43, ἵνα ἡ δήλωσις γίνηται ἐντὸς ἐξ μηνῶν ἄνευ εἰδικωτέρας μνείας, ὁρίζει προθεσμίαν ὑπολογιστέαν οὐχὶ βεβαίως κατὰ Πολ. Δικ., πάντως ὅμως κατὰ τὸν Ἀστικὸν νόμον, διότι δὲν ἠδύνατο σιωπῶς νὰ καθιερώσῃ ἕτερον σύστημα ὑπολογισμοῦ, ἐνῷ ἂν τοιοῦτον εἴσῃ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν μηνῶν, θὰ ἀνέφερε τοῦτο ρητῶς, ὡς ἐπαξεν ὁ Ἐμπορικὸς νόμος ἐν ἄρθρῳ 132. Κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ νόμου, ὁσάκις κατὰ μῆνας προσδιορίζεται ἡ προθεσμία ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἐπιχειρητέα νομικῇ τις πράξις ἐπὶ ποινῇ ἐκπτώσεως, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὑπολογίζεται ἕκαστος μὴν ὡς ἄθροισμα τριάκοντα ἡμερῶν. Ν. 40 Π. (42. 1) Ν. 4 § 1 Ν. 44 § 6 Π. (48. 5) Ν. 1 § 10 Π. (48. 16) Ν. 22 § 2 Κ. (6. 30) Βζσ. (Ξ' α') 10 (Ξ ΔΖ') 13 Νεαρ. 115.

ΑΠ. 395 (1895). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 134 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ὁ μὴν λογίζεται ἀνὰ τριάκοντα ἡμέρας, ἀφορᾷ εἰς τὰς τεταγμένας πρὸς ἐνέργειαν διαδικαστικῶν πράξεων προθεσμίας καὶ δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ προθεσμιῶν τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, μὴ ἐπεκτεινόμενη καὶ εἰς αὐτάς· ὁ νόμος δὲ 114 Δ' τοῦ 1880 ἐπιτάσσει ἐντὸς ἐξ μηνῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κληρονόμου νὰ γίνηται παρὰ τῶν κληρονόμων δήλωσις περὶ τῶν πραγμάτων τῆς κληρονομίας καὶ μὴ ὁρίζων τὸ ποσὸν τῶν ἡμερῶν τὸ ἀποτελοῦν τὸν μῆνα, ἀναφέρεται προδήλως εἰς τὸ ἐν ἰσχύϊ ἡμερολόγιον ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἐξ μηνῶν, κατ' ἀκολουθίαν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, τούναντιον δεχθέν, ἦται ὅτι ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ρηθείσης ἐξαμήνου

προθεσμίας τοῦ νόμου ΩΙΔ' ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ. 194 Πολ. Δικ. καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ θεωρήσαν ἐκπρόθεσμον τὴν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης δηλώσει τῶν πραγμάτων τῆς κληρονομίας καὶ περὶ γενομένη πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐξ μηνῶν, κατὰ τὸ ἐν ἰσχύϊ ἡμερολόγιον, ἀπὸ τοῦ θανάτου, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν νόμον ΩΙΔ'.

44. Ἐὰν ὁ οἰκονομικὸς ἔφερος ἔχῃ ἀντιρρήσεις, ὑποβάλλει αὐτὰς εἰς τὸ ἀρμόδιον πρωτοδικεῖον, κλητεύων τὸν δηλώσαντα ἐντὸς ἐξ μηνῶν ἀπ' τῆς δηλώσεως καὶ ἐξαιτούμενος ἵνα τὸ δικαστήριον ὀρίσῃ τὸ τέλος.—Τὸ πρωτοδικεῖον δικάζει τὰς ἀντιρρήσεις συνοπτικῶς κατὰ προτίμησιν, ἄνευ πράξεως τοῦ προέδρου, τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως· κατὰ δὲ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπιτρέπεται μόνον ἔφεσις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἡ ἔφεσις δικάζεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προτετιμημένως μετὰ τριάκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως.—Ἐν περιπτώσει ἥττης τοῦ δηλώσαντος, τὸ περιπλέον τοῦ τέλους συνεισπράττεται μετὰ τῆς δικαστικῆς δαπάνης.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 2095 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 44 ΑΧΚΕ' ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως περὶ τελῶν τοῦ Πρωτοδικείου, ἐκδιδομένης συνεπείᾳ τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ ἐφόρου, ἐπιτρέπεται κατὰ τὰς διατάξεις Πολ. Δικ., ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ διατάξεως τοῦ ρηθέντος νόμου συνάγεται ἀριδύλως ὅτι μόνον κατ' ἀποφάσεων, αἰτίνες ἀφορῶσι ποσὸν πλεόν τῶν 500 δραχμῶν, ἐπιτρέπεται ἔφεσις· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφ' οὗ διὰ τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου, ἦτοι τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ ἐφόρου, δὲν ζητεῖται ποσὸν δι' ἑκάστον τῶν ὑποχρεῶν πλεόν τῶν δρ. 500 ἢ ἔφεσις εἶναι ἀπαράδεκτος· ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος Μ. ὅτι δι' αὐτὸν ἡ ἔφεσις εἶναι παραδεκτή, διότι τὸ διὰ τῶν ἀντιρρήσεων ζητούμενον ὑπὸ τοῦ ἐφόρου ποσὸν συνυπολογιζόμενον μετὰ τοῦ προστίμου εἶναι πλεόν τῶν 500 δραχμῶν, εἶναι ἀπορριπτέον ὡς μὴ βάσιμον, διότι τὸ ποσὸν τοῦ προστίμου εἶναι παρεπόμενον τοῦ τέλους καὶ δὲν ἀποτελεῖ κυρίως τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης.

ΑΠ. 297 (1896) Ἐπειδὴ, ἡ 10325 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἐξεδόθη ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ' ὀρίζοντος ἐν ἄρθρῳ 44 § 2 ὡς ἔνδικοις μέσον κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν μόνον τὴν ἔφεσιν, ἡ δὲ ἐπιδίκος διαφορὰ περὶ κληρονομικῶν τελῶν κατ' ἐπὶ τῶν παρῆχθη ὑπὸ τὴν ἰσχύον τῶν νόμων ΩΙΔ' τοῦ 1880 καὶ ΑΣΕΖ

τοῦ 1885, καθιερούντων σὺν ἄλλοις καὶ τὰ τέλη ταῦτα, ὡς μέσον δὲ ἔνδικον κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ πρωτοδικείου μόνον τὴν ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ τὰ ἔνδικα μέσα κατὰ τῶν ἀποφάσεων κανονίζει ὁ ἰσχύων κατὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτῶν νόμος, ἐξεδόθη ἡ τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόφασις ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου ΑΧΚΕ', ὁρίζοντος ὡς ἔνδικον μέσον μόνον τὴν ἔφεσιν. ἀλλὰ, καταργήσας ὁ νόμος αὐτὸς ἐν ἄρθρῳ 66 τοὺς προηγουμένους νόμους ΩΙΔ' καὶ ΑΣΕΖ', οὔτε τὰ ἐν αὐτοῖς ἐπιβαλλόμενα κληρονομικά τέλη τῶν κατιόντων ἐπαναφέρει, οὔτε περὶ ἔνδικου τινὸς μέσου ὡς πρὸς αὐτὰ προνοεῖ, ἐντεῦθεν δὲ ἄνευ εἰδικῆς διατάξεως περὶ ἔνδικων μέσων μετὰ τὸν Νόμον ΑΧΚΕ' αἱ περὶ τριούτων τελῶν ἐκκρεμαεῖς οἰκαί, ἔμειναν, καὶ ἀναγκασίως χωροῦσιν ὡς πρὸς αὐτὰ αἱ τῆς Πολ. Δικ. περὶ ἔνδικων μέσων γενικαὶ διατάξεις.

Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρον 821 Πολ. Δικ. τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀναίρεσεως ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς προσβαλλομένης ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 748, 749 καὶ ἔφεσις κατὰ τῆς ὁριστικῆς ἐπίσης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου 10525 συγχωρεῖται. Ὅθεν ἀπορρίπτει ἡ ἑστᾶσις περὶ ἀπαράδεκτου τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως, ἀναίρετέα δὲ (807 § 5 Πολ. Δικ.) ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διότι κατὰ παράθεσιν τῶν εἰρηγμένων οὐσιωδῶν διατάξεων τὸ Ἐφετεῖον ἐδέξατο ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως ἔφεσις, καὶ ἀπερήνυτο αὐτὴν ἀπαράδεκτον.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 107 (1897). Ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις εἰσάγεται συνεπείᾳ ἀντιρρήσεων τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 44 τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ' ἔφεσις ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, τοῦ δικάζοντος τὰς ἀντιρρήσεις, συνεπείᾳ τῆς διατάξεως Πολ. Δικ., δι' ἄφορος δὲ ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπομένη περίπτωσις, τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται ὁ ἐφεστέβλητος, διότι καὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἡ κατ' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἔφεσις ἀπαράδεκτος ἐστίν, ἂν μὴ καταβληθῇ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος δικαίου τοῦ Δημοσίου τὸ κατὰ τὴν πρωτοδικίαν ἀπόφασιν, ἀλλὰ τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο ὀρίζει ἐπὶ τῇ προϋποθέσει εἰσαγωγῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, συνεπείᾳ ἀνακοπῆς τῶν κληρονόμων κατὰ τῆς πράξεως τοῦ εφόρου τῆς ὀριζούσης τὸ τέλος τῆς κληρονομίας ἐν περιπτώσει παρελεύσεως ἐπὶ ματαίῳ τῆς πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας ἐκ μέρους τοῦ κληρονόμου ὅπερ ἐν προκειμένῳ δὲν συμβαίνει.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 2366 (1896). Ἐπειδὴ τὸ δι' ἁμοτέρων τῶν ἐφῆσεων φερόμενον παράπονον, ὅτι οὐχὶ νομίμως ἐδικάσθησαν ἐρήμην οἱ ἐκκαλοῦντες πρωτοδικίως μὴ κλητευθέντες μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου δικασίμου, ἧτις διὰ ἄρθρου 44 ΑΧΚΕ' ὠρίσθη ἡ πρώτη μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῶν ἀντιρρήσεων, εἶναι νόμιμον, καθόσον μὴ ἐπελθούσης συζητήσεως κατὰ τὴν ἐκ τοῦ νόμου τασσομένην δικάσιμον, πᾶσα κατὰ μεταγενεστέραν συνενόησιν συζητήσις ἢ το ἄκυρος ἄνευ εἰδικῆς ἐπὶ τούτῳ κλητεύσεως εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ νόμος ἡθέλησε οὐχὶ νὰ τᾶξῃ ἡμέραν διὰ τὴν συζήτησιν,

ἀλλὰ νὰ ἀίσῃ ὅτι αὕτη δὲν ἤδύνατο νὰ γίνη πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἀντιρροήσεων.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ. 327 (1896). Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἔφεσις ἐκείνη ποιήθη τῇ 1 Φεβρ. 1896 φέρεται δὲ πρὸς συζητήσιν ἡ ἔφεσις αὕτη κατὰ τὴν σημερινὴν συνεδρίασιν διὰ τοῦ δελτίου τῶν αἰτήσεων, ἡ μετὰ πάροδον τεσσαράκοντα τεσσάρων ἡμερῶν ὅτε ἡ τοιαύτη τῆς ὑποθέσεως εἰσαγωγή δὲν εἶναι νόμιμος, καθόσον κατ' ἄρθρ. 44 ΑΧΚΕ' ἡ ἔφεσις ἐπὶ τῶν τοιούτων διαφορῶν δικάζεται κατὰ προτίμησιν ἄνευ πράξεως τοῦ προέδρου τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ τριάκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως, μὴ συζητηθείσης δὲ τῆς προκειμένης ἐφέσεως κατὰ τὴν τοιαύτην ἡμέραν οὐδ' ἀναβληθείσης νομίμως τῆς συζητήσεως, ἡ ἔφεσις δὲν δύναται πλέον νὰ συζητηθῇ ὡς προτετιμημένη δυνάμει τοῦ νόμου, ἀλλὰ δι' ἐγγραφῆς καὶ διὰ τῆς σειράς τοῦ πινακίου ἢ διὰ προτιμήσεως τοῦ προέδρου.

45. Παρελθούσης ἐπὶ ματαίῳ τῆς πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας, ἡ Οἰκονομικὴ Ἐφορία, ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τριῶν ἐτῶν, ὀρίζει τὸ τέλος, τὸ εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ τὴν κληροδοσίαν ἐπιβάλλον, διὰ πράξεως ἡτις ἐλογημένης. Οἱ δὲ κληρονόμοι καὶ κληροδόχοι δύνανται ἐντὸς ἐξήκοντα μὲν ἡμερῶν, ἂν κατοικῶσιν ἢ διαμένωσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἐξ δὲ μη ὧν, ἂν ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ, ἐν Τουρκίᾳ, ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν Ἀλγερίᾳ ἢ Τύνιδι ταῖς Ἰνδικαῖς τῆς Ἀγγλίας κτήσεις, καὶ ἐνὸς ἔτους, ἂν ἐν ἄλλοις μέρεσι τοῦ κόσμου ἢ ἐν ἄλλαις ἐπικρατείαις ἀπὸ τῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 140 μέχρις 147 τῆς Πολ. Δικ. ἐπιδόσεως τῆς πράξεως, ν' ἀνακόψωσιν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου πρωτοδικείου. Ἡ ἀνακοπὴ δικάζεται συνολικῶς κατὰ προτίμησιν ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου, οὗ ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται μόνον εἰς ἔφεσιν, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. καὶ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένα. Ἡ ἔφεσις εἶναι ἀπαράδεκτος, ἂν μὴ καταβληθῇ εἰς τὸν ἀρμοδίον ταμεῖον ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος ἀντιδίκου τοῦ δημοσίου τὸ κατὰ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν ἀναλογοῦν τέλος.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 1004 (1896). 'Επειδὴ ἐνίσταται τὸ Δημόσιον κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, λόγῳ ὅτι δὲν κατεβλήθη τὸ κατὰ τὴν πρωτοδικὸν ἀπόφασιν ἀναλογοῦν τέλος, ἡ δὲ ἐκκαλοῦσα πρὸς ἀποκρούσιν τῆς ἐνστάσεως ταύτης ὑποστηρίζει ὅτι καταβαλοῦσα 390 δραχμὰς ἐτήρησε τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένας ὑποχρεώσεις, διότι τὸ τέλος ἀποτελεῖται ἐκ δραχ. 335 καὶ ἡ καταλογισθεῖσα εἰς βάρος αὐτῆς ἑτέρα ἴση ποσότης ἐστὶ πρόστιμον καὶ οὐχὶ τέλος.

'Επειδὴ κατὰ ἀρθρ. 45 ΑΧΚΕ', ἡ ἐφεσις εἶναι ἀπαράδεκτος εἰάν μὴ καταβληθῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος ἀντιδίκου τοῦ Δημοσίου τὸ κατὰ τὴν πρωτοδικὸν ἀπόφασιν ἀναλογοῦν τέλος. Τὸ δὲ ἐπιβαλλόμενον διὰ ἀρθρων 43 καὶ 60 πρόστιμον ὡς τέλος λογίζεται, διότι ἡ διάταξις, ἡ ὑποχρεοῦσα τοὺς κληρονόμους ἢ κληροδόχους εἰς πληρωμὴν διπλάσιου τέλους, ὅταν παραμελῶσιν οὗτοι τὴν νομίμως ταστομένην προθεσμίαν, δὲν εἶναι ποινικὴ ΑΠ. 430 (1894) καὶ 59 (1887) ἐπὶ δὲ τοῦ προκείμενου ἀπορριφθεῖσθαι διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἐκκαλοῦσης, ὡς ὀρελλόμενον τέλος ὑπολογίζεται κατὰ τὴν πρωτοδικὸν ἀπόφασιν τὸ διὰ τῆς ἀνακοπῆς πράξις τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καταλογισθὲν ποσὸν ἐκ δραχμῶν 670.

Ἐπομένως τὴν ποσότητα ταύτην ἔδει νὰ καταβάλλῃ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἡ ἐκκαλοῦσα, ἵνα μὴ καταστήσῃ ἀπαράδεκτον τὴν ἐφεσιν αὐτῆς. Μὴ ποιήσασα δὲ τοῦτο, ἀλλὰ περιορίσασα τὴν καταβολὴν εἰς μόνον δραχμὰς 390, ὑπέπεσεν εἰς παράλειψιν, ἀπαράδεκτον καθιστῶσαν τὴν ὑπὸ κρίσιν ἐφεσιν αὐτῆς. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἐφεσις, διότι ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ νόμου περὶ διπλασιασμοῦ τοῦ τέλους ἐπιβάλλεται ρητῶς ὡς πρόστιμον, ὅπερ ὡς ποινὴ πρὸς τοῦ νόμου ὀρίζεται, ὅπως δὲ ἐκκληθῇ ἡ πρωτοδικὸς ἀπόφασις μόνον τὸ ἀναλογοῦν τέλος πρέπει νὰ καταβληθῇ καὶ οὐχὶ καὶ τὸ καταλογισθὲν πρόστιμον.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 1367 (1895). 'Επειδὴ κατὰ παραδεδογμένην τοῦ δικαίου ἀρχήν, ὁ νόμος ὁ ὀρίζων βραχύτερον χρόνον παραγραφῆς ἀντὶ τῆς συνήθους εὐλόγως ἔνεκα τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του καὶ διὰ πᾶσαν ἔννομον πρᾶξιν, ἥς τὰ στοιχεῖα δὲν συνεπληρώθησαν πρὸς αὐτοῦ· κατὰ ταῦτα δὲ ἀπὸ κατὰ νόμον ΑΧΚΕ' 30' Δεκεμ. 1887 (ὅστινος ἡ ἐφαρμογὴ ἤρξατο ἀπὸ 1 Σεπτ. 1888 κατὰ Β. Διάταγμα 23 Αὐγ. 1888) (ἀρθρ. 45) ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τριῶν ἐτῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς δῆλωσιν τασσομένης προθεσμίας (τούτεστιν ἄλλη παραγραφὴ ἀντὶ τῆς συνήθους εἰσήχυθ) ἡ οἰκονομικὴ ἐφορία κρίνει τὸ εἰς τὴν κληρονομίαν ἐπιβάλλον τέλος διὰ πράξεως ἡτιτολογημένης καὶ ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἐγένετο τῇ 6 Ἰουλίου 1893 ἥτοι κρατοῦντος τοῦ ἀνωτέρω νόμου καὶ μετὰ παρέλευσιν τῆς τριετοῦς προθεσμίας ἀπὸ τῆς πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας οὐκ ὀρθῶς τὰ πρωτοδικεῖον δὲν ἡχώρωσε τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν δεχομένου τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴν στηριζομένην καὶ εἰς τὸν ἐκτεθέντα λόγον ἐπαλαμύνως κρίναν, ὅτι ἐφαρμογὴν ἔχει ὁ προγενέστερος νόμος, ὁ ἰσχύων κατὰ

τὸν θάνατον τοῦ κληρονομουμένου, κατὰ τοῦς ὁρίσματος τοῦ ὁποίου δὲν περιορίζετο ὑπὸ προθεσμίας τινὸς ἡ ἐκδοσις τῆς πράξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου. Δὲν ἔχει δὲ σημασίαν τινὰ ὁ προκαλλόμενος λόγος ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, ὅτι ἡ ἐπίδικος περιουσία ἦν ἐπίδικος, διότι καὶ ἐν ταιαυτῇ περιπτώσει ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας καὶ οὐχὶ τῆς περατώσεως τοῦ δικαστικοῦ ἀγώνος, ὡς μὴ ὀρθῶς ὑποτρύχει ὁ οἰκονομικὸς ἐφορος, ἀρχεται ἡ ἀνατρεπτικὴ προθεσμία τῶν τριῶν ἐτῶν ἐντός τῆς ὁποίας ὀφείλει ὁ ἐφορος νὰ ὀρίσῃ διὰ πράξεώς του τὸ τέλος, διότι κατὰ ἀρθρ. ΑΧΚΕ' καὶ ἂν ἐπίδικος ἡ ἡ περιουσία, ἡ δὲ ὁλῶς πρέπει νὰ γίνῃ ἐντός τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου προθεσμίας ἐφ' ἀπλοῦ χάστος, τὸ τέλος δὲ μόνον καταβάλλεται ἐντός προθεσμίας ἀρχομένης ἀπὸ τῆς περατώσεως τοῦ δικαστικοῦ ἀγώνος καὶ διὰ τοῦ νόμου ὀριζομένης.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 848 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθρ. 44 καὶ 45 ΑΧΚΕ' Νόμου ἐρέσεις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου τῶν ἐκδεδωμένων ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων περιπτώσεων, δὲν ἐπιτρέπονται ἀπὸλύτως, ἀλλὰ κατὰ τὰς διατάξεις Πολ. Δικ. οἱ ἐφέται ἀποφασίζουν περὶ πασῶν τῶν κατὰ ἀρθρ. 116, 529, 523, 718 καὶ 719 μὴ ἀνεκκλήτων ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων τῶν Πρωτοδικῶν, κατὰ δὲ ἀρθρ. 530 Πρωτοδικείου ἀποφασίζει ἀνεκκλήτως περὶ προσωπικῶν καὶ εἰς κινητὰ πράγματα ἀναφερομένων ἀγώνων, τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμὰς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ ὑπὸ συζητήσεως ἀνακοπὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου, κατὰ τῆς πράξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Πατρῶν, ἐστὶ προσωπικὴ ἀγωγή, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ διὰ τῆς πράξεως ταύτης καταλογισθὲν τῷ ἐφεσιβλήτῳ ποσὸν ἀνέρχεται εἰς δραχ. 474 ἐπομένως ἡ κατὰ τῆς ἐκδοθείσης πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως ἐρεσις τοῦ Δημοσίου, ἐστὶν ἀπορριπτέα, λόγῳ ἀνεκκλήτου τῆς ἀποφάσεως· ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου ὅτι εἰς τὸ αἰτούμενον ποσὸν πρέπει νὰ συνυπολογισθῶσι καὶ οἱ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πράξεως τοῦ ἐφόρου τόκοι οἵτινες ὀφείλονται κατὰ τὸν περὶ εἰσπράξεως τῶν καθυστερούντων νόμον, καὶ ὅτι, συνυπολογιζομένων καὶ τούτων, τὸ ποσὸν ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμὰς, δὲν εἶναι νόμιμος καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέος καθίσταται καθόσον κατὰ ἀρθρ. 530 Πολ. Δικ., πρὸς προσδιορισμὸν τῆς αἰτουμένης ποσότητος, λαμβάνεται μὲν ὑπ' ὄψιν ὅλον τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφοράς ἀλλὰ μόνον ἡ πρώτη αἵτησις, χωρὶς τῶν ἐπιγενομένων τόκων ἐξόδων καὶ ἄλλων παρεπομένων ἐπιδόσεων.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 409 (1898). Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπαρδεύτου τῆς ἐρέσεως ἐνστάσις τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρ. 45 τοῦ ΑΧΚΕ' Νόμου, ἔδει ἡ ἐκκαλοῦσα νὰ παραγγῇ ἀπὸ δεξιῶν ὅτι κατεβλήθη εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον τὸ κατὰ τὴν πρωτοδικικὴν ἀπόφασιν ἀναλογοῦν τέλος, ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος κρίνεται, καθόσον τὸ ἐκ τῆς εἰρημένης διατάξεως τοῦ νόμου καθιερούμενον ἀπαράδεικτον τῆς ἐφέσεως, ἐνεκὰ μὴ καταβολῆς τοῦ κατὰ τὴν πρωτοδικικὴν ἀπόφασιν ἀναλογοῦντος τέλους, χωρεῖ ὡς ἐκ τοῦ σαφοῦς αὐτοῦ γράμματος

προκύπτει, θάακις μόνον τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον, ἐκδικάσαν κατ' οὐσίαν τὴν ὑπόθεσιν, ἐπιβάλλει διὰ τῆς ἀποφάσεώς του τῶ ἡττηθέντι διαδίκῳ τὸ ὀφειλόμενον τέλος, οὐ ἄμεσος συνέπεια τῆς μὴ καταβολῆς αὐτοῦ ἐστὶ, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου, τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως. Ἐν ᾗ ὁμοῦς περιπτώσει τὸ δικαστήριον δὲν προβῇ εἰς τὴν οὐσιαστικὴν ἐκδικασιν τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τέλος συνεπῶς διὰ τῆς ἀποφάσεως του καταλογίσῃ τῶ διαδίκῳ, ἀλίστακτως συνάγεται ὅτι οὗτος, πρὸς ἐνάγκησιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου, οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν κατὰ νόμον ὑπέχει πρὸς καταβολὴν τέλους ὡς πρὸς τὸ παραδεκτὸν ταύτης, τοσούτῳ δὲ μᾶλλον, καθόσον ἡ ἐξαιρετικὴ αὕτη διάταξις τοῦ νόμου, ὡς εἰσάγουσα ἀποστέρησιν δικαιωμάτων, δεῖται στενῆς ἐρμηνείας καὶ περιοριστέα ἐστὶ εἰς τὴν ρητῶς μόνον ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένην περίπτωσιν. Ἐν προκειμένῳ ὅθεν, ἀφ' οὗ τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον ἀπέριψε τὴν ὑπὸ ἐξέτασιν ἀνακοπὴν τῆς ἐκκαλούσης ὡς ἀπαράδεκτον, ἄνευ ὁμοῦς ἐπιβολῆς τοῦ ὀφειλομένου τέλους, ἐπεται ὅτι τὸ ἄρθ. 45 οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει καὶ συνεπῶς ἡ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἀσκηθεῖσα προστηκόντως καὶ νομίμως κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐφείσις ἐξεταστέα καθίσταται.

Ἐπειδὴ ὀρίζοντος τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ' ἐν § 2 ἄρθρ. 59 ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 45 ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἂν μὴ προσάγῃται ἐπίσημος ἀποδείξις ὅτι πρὸ τῆς συζητήσεως καταβλήθη εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον τὸ εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ὁμολογουμένην ἄξιαν τῆς περιουσίας ἀναλόγου τέλος ἢ ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως ὅτι ἡ περιουσία ὑπερβαίνει τὰς δισχιλίας δραχμὰς παράβολον ἑκατὸν δραχμῶν, ἀριδύλως συνάγεται ὅτι ὁ νομοθέτης εἰς τοὺς παραβάτας τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 43 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐπιβαλλομένης ὑποχρέωσεως περὶ δηλώσεως ἐντὸς τῶν τεταγμένων ἐν αὐτῷ προθεσμιῶν τῆς καταλειπομένης ἐν αὐτοῖς περιουσίας ἐκ κληρονομίας ἢ κληροδοσίας, δὲν ἡνότασε μὲν νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου προσφυγὴν αὐτῶν ἐν περιπτώσει ἔριδος μετὰ τοῦ ἀρμοδίου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ὡς πρὸς τὴν καταλειπομένην περιουσίαν, τὸ δικαίωμα ὁμοῦς τοῦτο τῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων προσφυγῆς αὐτῶν διὰ τῆς ἐναγκήσεως τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου ἐξήρτησεν ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ἐν ἄρθρῳ 59 § 2 ἀναγραφόμενου ὅρου, ὧν ἄμεσος συνέπεια τῆς παραβιάσεως τῶν ὁρῶν τούτων ἐστὶ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀνακοπῆς. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅθεν, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπὸ συζητήσιν ἀνακοπῆς, ἀφ' οὗ ἡ ἀνακόπτουσα ἰσχυρίσατο ἐν αὐτῇ ὅτι οὐδεμία κατελείφθη ταύτῃ κινητὴ περιουσία ὑπὸ τοῦ ἀποδιδώσαντος συζύγου τῆς ὑποκειμένη εἰς φορολογίαν, ἅτε τοῦ παθητικοῦ ταύτης ὄντος ἀνωτέρου τοῦ ἐνεργητικοῦ, ἔδει μετὰ τὴν κατὰ τῆς πράξεως τοῦ ἐφόρου ἀσκηθεῖσαν ἀνακοπὴν τῆς νὰ καταθέσῃ πρὸ πάσης συζητήσεως τὸ ἑκατοντάδραχμον παράβολον, διότι ἀκριβῶς τὴν περίπτωσιν ταύτην προέβλεψεν ὁ νομοθέτης ἵνα, πρὸς ἀποφυγὴν ματαίων χρησολογιῶν, πρὸ πάσης συζητήσεως τῆς κατὰ τῆς πράξεως τοῦ Ἐφόρου ἀπειθυνομένης ἀνακοπῆς, ὑποχρεοῦνται οἱ προσβάλλοντες δι' αὐτῆς ταύτην νὰ καταθέσωσι δραχ-

μὰς ἑκατὸν ἵνα ἀκουσθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Ὁ δὲ ὅρος οὗτος νόμου ἀνάγεται· ἀπολύτως εἰς ἀμφισβήτησιν περὶ ὑπάρξεως φορολογητέου περιουσίας, γνωστοῦ ὄντος ἐκ τοῦ ἄρθρ. 47 ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρ. 48, ὅτι μόνον αἱ ὑπερβαίνουσαι τὰς δισηχίλιας δραχμὰς περιουσίαι ὑποβάλλονται εἰς τέλος κληρονομικὸν οὐχί· δὲ καὶ αἱ ἐλάττωσιν ποσού· καὶ ταῦτα ὅθεν ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέριψε τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἀπαρτίσεως ὡς ἀπαράδεκτον ἐλλείψει καταθέσεως τοῦ παραδόλου.

Ἐπειδὴ ὁ τῆς ἐκκαλοῦστος ἰσχυρισμὸς ὅτι, ὑπαρχούσης ἀμφισβήτησης περὶ τοῦ κύρους τοῦ δικαιώματος ταύτης ὡς κληρονόμου, δὲν ὑπερβαίνει εἰς καταβολὴν ἑκατονταδράχμου παραδόλου, ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος κρίνεται, καθόσον τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 59 § 2 καθιερούμενον ἀπαράδειγμα τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου οὐδόλως ἐπηρεάζεται ἐξ ἄρθρ. 48 διότι ἡ ἐν αὐτῷ ἀναγραφομένη διάταξις περὶ ἐπιδίκου περιουσίας ἐνδεῶς περὶ τὸ δικαίωμα, ἀνάγεται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ κληρονόμου ἀφορᾷ τὴν δήλωσιν τῆς περιουσίας του, ὅτι ἐν περιπτώσει καθ' αὐτὴν ἐστὶν ἐπιδίκος, ἡ πρὸς τοῦτο δήλωσις συντάσσεται ἐφ' ἀπλοῦς τοῦ, συνεπῶς ἡ διάταξις αὕτη οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει ὡς πρὸς παραδεκτὸν ἢ μὴ τῆς ἀνακοπῆς. Ἄλλως δὲ ἐκ τοῦ περιεχομένου ἀνακοπῆς προδήλως ἐξάγεται ὅτι οὐδαμῶς ἀμφισβητεῖται αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς ὡς κληρονόμου.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 2160 (1895). Ἐπειδὴ συνωδᾷ ἔκτω Ψηφισμῷ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἑθνικῆς Συνελεύσεως καὶ ἄρθρῳ 101 Συντάγματος τοῦ ἄρθρ. 63 ΑΧΚΕ νόμου καὶ τὸ ἄρθρ. 7 ΑΚΑ νόμου 1882 ὑπὸ τὸν ὅρον εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων τὰς εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἀναγομένας παραβάσεις καὶ τὰς ἐντεῦθεν δυνατάς ν' ἀναφανῶσιν ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις, ἐκτός τῶν περιπτώσεων προνοουμένων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 44 καὶ 45 τοῦ αὐτοῦ νόμου, τὰς ἀποδικάζει κατὰ πρῶτον βαθμὸν ὁ ἑφορος καὶ κατὰ δεύτερον τὸ δικαστήριον. Ἀλλὰ διότι ὁ νόμος ΑΧΚΕ ἄρθρ. 45 ἔδωκε τῷ Ἐφόρῳ τὸ δικαίωμα μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς δήλωσιν προθεσμίας νὰ ὀρίξῃ τὸ τέλος τὸ εἰς τὴν κληρονομίαν ἐπιβάλλον διὰ πράξεώς του ἡτιολογημένην δὲν ἔπεται ὅτι δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων αἱ πράξεις ἢ παραλείψεις ἐξ ὧν ἐπέρχεται βλάβη εἰς τρίτους, διότι αἱ μὲν παραβάσεις τῶν περὶ τέλος διατάξεων τοῦ νόμου τιμωροῦνται πειθαρχικῶς κατὰ τὸ ἄρθρ. 56 παράγραφον προτελευταίαν, αἱ δὲ γενόμεναι καὶ ἐκ τῶν δόλῳ ἢ πταίσματι αὐτοῦ πράξεων ἢ παραλείψεων, ἐξ ὧν ἐπέρχεται βλάβη εἰς ἄλλους, δὲν ἀφηρέθησαν ἀπὸ τῆς γενικῆς δικαιοσύνης τῶν τακτικῶν δικαστηρίων· ἐπομένως ἡ εἰς τὸ ἄρθρ. 45 ΑΧΚΕ νόμου στηριζομένη ὡς λόγος ἐφέσεως ἔνστασις τοῦ Δημοσίου περὶ ἀναρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὅπως δικάσωσι προσκειμένην διαφορὰν, ἐστὶν ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ὁ διὰ τῆς ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου προτεινόμενος λόγος, ἵνα δικαιούται ὁ μηνυτὴς τῆς παραβάσεως τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ προστίμου, ἔδει νὰ εἶναι δυνατὴ νόμῳ ἢ ἐπιβολῇ

αυτοῦ καὶ τοιαύτη δὲν ἦτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς κληρονομηθείσης μέχρι τοῦ Φεβρ. 1893, ὅτε ἐδόθη ἡ καταμνήσις τοῦ ἐφεσιβλήτου, εἶχεν ἤδη παρέλθῃ ἡ πρὸς ὀρισμὸν τοῦ τέλους προθεσμία τῶν τριῶν ἐτῶν, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς νόμῳ ἀβάσιμος· διότι κατὰ τὸ ἀρθρ. 45 τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου, παρελθούσης ἐπὶ μεταίῳ τῆς πρὸς δήλωσιν προθεσμίας, ἡ οἰκονομικὴ ἐφορεῖα ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τριῶν ἐτῶν ὀρίζει τὸ τέλος κλπ. κατὰ δὲ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς διατάξεως ταύτης, ἡ ἀνατρεπτικὴ τοῦ δικαιώματος τοῦ Δημοσίου προθεσμία αὕτη, ἥτις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ παραγραφὴ, ἄρχεται οὐχ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομουμένου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς δήλωσιν προθεσμίας ὑπὸ τῶν κληρονόμων κλπ. Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἐννοία τοῦ νόμου ὑποστηρίζεται καὶ ἐκ τῶν ἰσχυουσῶν ἐπὶ παραγραφῶν ἀρχῶν, καθ' ὅς ἡ παραγραφὴ ἄρχεται ἀφ' ἧς γενῇ δυνατὴ ἡ κίνησις τῆς ἀγωγῆς· ἄρα καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφ' ἧς ἐφορεῖα δύναται νὰ ὀρίσῃ τὸ τέλος, ἦτοι ἀφ' οὗ παρέλθῃ ἐπὶ μεταίῳ ἡ πρὸς δήλωσιν προθεσμία, διότι διαρκούσης ταύτης δὲν δύναται νὰ ἐνισχῇ ἡ δὲ τράξις τοῦ ἐφόρου κατὰ τὸ ἀρθρον 45 διακόπτει τὴν παραγραφὴν, ἥτις λογιζομένη ἐν προκειμένῳ ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς δήλωσιν προθεσμίας, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἐξάμηνος, ὡς παραδέχεται αὐτὴν ὁ ἐνάγων, δὲν εἶχε παρέλθῃ, ὅτε ἐγένετο ἡ καταγγελία τῆς παραβάσεως τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου ὑπὸ τῶν κληρονόμων τῆς Α.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἀρθρου 62' τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' ἐλήφθη τοῦτο ἐκ τῶν ἀρθρῶν α') 47' τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου τοῦ 1836, φέροντος, ὅσακις ἡ παρὰ δημοσίας τινας ἀρχῆς γενομένη παράβασις ἐξάγεται ἀπὸ ἐγγράφων ἐκδοθὲν παρ' αὐτῆς ἡ εὐρισκόμενον ἦδη εἰς χεῖρας ιδιωτῶν, τότε δύναται οἷος δῆποτε ἰδιώτης νὰ κατακυνώσῃ τὴν παράβασιν. β') τοῦ ἀρθρου β' τοῦ ΣΙΔ' νόμου τοῦ 1877 καθ' ὃ αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους περὶ Χαρτοσήμου ποιναὶ ἐπὶ συναλλαγματικῶν ἐν γένει καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν ἐπιβάλλονται ἀλληλεγγύως εἰς τε τοὺς ἐκδότας, τοὺς ὀπισθογράφους κλπ., οἱ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐκδότης καὶ ὀπισθογράφοι τιμωροῦνται προσέτι καὶ με προσέτιμον ὀρ. 200, ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ταμείου· τὸ πρόστιμον τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τὸν καταγγείλαντα μετὰ τὴν εἰσπραξίν αὐτοῦ, καὶ γ') ἐκ τῶν ἀρθρῶν 4—6 τοῦ νόμου ΩΙΣ' τοῦ 1880, καθ' ὃ ὁ ἐκδότης λογαριασμὸν ἢ ἀπόδειξιν μηδ' ὅλως ἢ ἐλλιπῶς σσημασμένην, ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον ὀρ. 25· εἰς παρόμοιον πρόστιμον ὑποβάλλονται οἱ ἐκδότης, ὀπισθογράφοι καὶ κάτοχοι συναλλαγματικῶν, γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἐπιταγῶν κλπ. μὴ ὑποβληθεισῶν εἰς τὸ νόμιμον τέλος· ἐκ δὲ τῶν ὀριστικῶς ἐπιδιχαζομένων προστίμων τὸ ἥμισυ ἀποδίδεται μετὰ τὴν εἰσπραξίν εἰς τὸν καταγγείλαντα τὴν παράβασιν. Ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ἀρθρου 62' φέροντος ἀπᾶς ἰδιώτης καταμνηνόμενος παράβασιν ἰδιώτου ἢ δημοσίας ἀρχῆς περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ χαρτοσήμου, ἐξάγεται ἀναμφιβόλως, ὅτι τὸ ἀρθρον τοῦτο ἀφορᾷ εἰς πάσας, ἀλλὰ καὶ μόνας τὰς παραβάσεις περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ χαρτοσήμου, περὶ

ὧν δικάζουσιν· οἱ ταμίαι κατὰ πρῶτον βιβλίον, καὶ κατὰ δεύτερον τὸ κατὰ τὸν νόμον ΑΚΑ' νομικὸν συμβούλιον. Περιωρίσθη δὲ ὁ νομοθέτης εἰς τὰς παραβάσεις ταύτας, διότι τούτων ἡ ἀνακάλυψις εἶναι δύσκολος· εἰς τὸ δημοσίον, ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῶν κληρονομικῶν τελῶν οἱ κληρονόμοι ἐκ διαθήκης καὶ ἐξ ἀδιαθέτου, αἱ κληροδοσίαι καὶ αἱ ἕνεκα θανάτου δωρεαὶ δὲν δύνανται νὰ ἀποφύγῃσι τὸν ἔλεγχον τοῦ δημοσίου, καθόσον ἀπασαὶ αἱ διαθήκαι ἀποστέλλονται μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν εἰς τὸν ἀρμοδίον οἰκονομικὸν ἔφορον κατὰ μῆνα ὑπὸ τε τῶν συμβουλευιογράφων καὶ τῶν γραμματέων τῶν πρωτοδικῶν, ὑπὸ τῶν πρώτων δὲ εἰς τὰ ἕνεκα θανάτου δωρητήρια· ὡσαύτως δὲ οἱ ἡμαρχοὶ ἢ ἀστυνόμοι πέμπουσιν ἐπίσης τῷ οἰκονομικῷ ἔφῳ ἀκριβὴ πίνοντα τῶν κατὰ μῆνα ἀποδιώσεων μετὰ συνοπτικῶν πληροφοριῶν περὶ τῆς περιουσίας τῶν ἀποθανόντων καὶ τῶν ὀνομάτων τοῦ ἀριθμοῦ, τῆς ἡλικίας καὶ τῆς συγγενείας τῶν κληρονόμων ἢ κληροδόγων· ἐπίσης δὲ σχετικὰς πληροφορίας ἀποστέλλουσιν οἱ εἰρηνοδίκαι, οἱ παρὰ πρωτοδικαῖς καὶ παρ' ἐφέταις γραμματεῖς, καθὼς καὶ οἱ ἐν ταῖς ὁθωμανικαῖς χώραις πρόξενοι τοῦ κράτους (ἄρθρ. 46 ΑΧΚΕ').

46. Κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς πέμπονται πρὸς τοὺς οἰκονομικοὺς ἑφόρους, ὑπὸ μὲν τῶν συμβουλευιογράφων τῆς περιφερείας ἀκριβὴς σημείωσις τῶν συναφθεισῶν αἰτία θανάτου δωρεῶν καὶ τῶν πρὸς δημοσίευσιν ἀποσταλίσων διαρκοῦντος τοῦ μηνὸς διαθηκῶν, περὶ ὧν πέμπεται ὡσαύτως σημείωσις καὶ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων γραμματέων τῶν πρωτοδικῶν, ὑπὸ δὲ τῶν δημάρχων ἢ ἀστυνόμων ἀκριβὴς πίναξ τῶν κατὰ μῆνα ἀποδιώσεων μετὰ συνοπτικῶν πληροφοριῶν περὶ τῆς περιουσίας τῶν ἀποθανόντων καὶ περὶ τῶν ὀνομάτων, τοῦ ἀριθμοῦ, τῆς ἡλικίας καὶ τῆς συγγενείας τῶν κληρονόμων ἢ κληροδόχων· ὑπὸ δὲ τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν παρὰ πρωτοδικαῖς καὶ ἐφέταις γραμματέων ἀκριβὴς σημείωσις τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ὀριστικῶς ἀναγνωρίζονται δικαιώματα ὑπὲρ τινος ὡς κληρονόμου, κληροδόχου ἢ αἰτία θανάτου δωρεοδόχου· εἰς ταῖς αὐτὰς ὑποχρεώσεις ὑπάγονται καὶ οἱ ἐν ταῖς ὁθωμανικαῖς χώραις πρόξενοι τοῦ Κράτους.

Παραβάσεις καὶ ποιναί.

47 Ἐγγράφα καὶ ἀντέγγραφα ἰδιωτικὰ ἀναγόμενα εἰς ἀστικὰς καὶ ποινικὰς πράξεις, πλὴν τῶν ἐν ἀρθροῖς 13 ἐδαφίοις γ' καὶ δ', καὶ 15 ἐδαφίοις α', γ' καὶ ε' μνημονευομένων, καὶ ὑποκείμενα κατὰ τὸν νόμον εἰς τέλος χαρτοσήμου ἀναλογικόν, συνταχθέντα δ' ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ χάρτου ἀσήμου ἢ ἐπὶ σφραγιστοῦ μὲν χάρτου, ἀλλὰ τιμῆς κατωτέρας τῆς νομίμου, ἢ ἐρυθρὰς σφραγίδος ἢ ἔχοντος τὴν σφραγίδα ἐκ παραμορφώσεως ἀδιάγνωστον ὑποβάλλονται εἰς πληρωμὴν τοῦ τε τέλους ἢ τῆς διαφορᾶς αὐτοῦ, καὶ τοῦ κατωτέρω ὀριζομένου προστίμου, ἂν προσαχθῶσιν ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως αὐτῶν. Παρελθούσης δὲ τῆς διορίας ταύτης, κηρύσσονται ἄκυρα καὶ ἐστερημένα τῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 412 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀποδεικτικῆς ἰσχύος, πλὴν μόνον ὅτε καὶ ἐφ' ὅσον χρησιμεύουσιν εἰς ὑποστήριξιν ἢ ἀπόκρουσιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς. — Ὅσακις τοιαῦτα ἔγγραφα συνταχθέντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπόκεινται ἐν Ἑλλάδι εἰς τέλος ἀναλογικόν, κατὰ τὰ ἀκριβέστερον ἐν ἀρθρ. 9 ὠρισμένα ἢ πρὸς ἐπισήμανσιν διορία παρατείνεται εἰς ἕξ μῆνας.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 326 (1895). Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προταγόμενης ταύτης ἀποδείξεως, τὸ νόμιμον ἐπίσημα ἐπετέθη ἅμα τῇ συντάξει αὐτῆς ἐφ' ἧς ἐτέθη καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, οὕτω νομίμως σεσημασμένην, ἀφοῦ δὲ οὕτω ἐξετελέσθη ἅμα τῇ συντάξει τῆς ἀποδείξεως ταύτης ἡ σχετικὴ διάταξις τοῦ περὶ τελῶν χαρτοσήμου νόμου, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ βεβαιωθῇ τοῦτο ἐντὸς προθεσμίας ὑπ' ἀρχῆς τινός, διότι εἰς τὴν διατύπωσιν ταύτην κατὰ τὸ ἀρθρ. 47 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου, ὑπόκεινται τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα ἅτινα δὲν ὑπεβλήθησαν ἀρχικῶς εἰς ἀναλογικόν χαρτόσημον τέλος κλπ. οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ὑποβληθέντα καὶ ἂν τοῦτο ἐγένετο δι' ἐπιθέσεως τοῦ νομίμου ἐπισήματος, ὡς ἐν προκειμένῳ.

ΑΠ. 81 ('894). [Ποινικὴ Ἀρ. Πάγου]. Ἐπειδὴ τὸ ἰδιωτικὸν ἔγ-

γραφον, ἐφ' οὗ ἐμειψήθη τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ι. ὁ ἀναιρεσεῖων, κηρυχθεὶς διὰ τοῦτο ἔνοχος πλαστογραφίας καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τῇ βάσει ἀρθρῶν 247 καὶ 256 § 2 Ποιν. Νόμου, δὲν εἶναι ἀπολύτως ἄκυρον, μηδεμίαν νομικὴν συνέπειαν ἔχον, ὡς διατηροῦν νόμιμον ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων διότι ναὶ μὲν ὡς συνταχθέν ἐπὶ χαρτοσήμου ἐλάσσονος ἀξίας καὶ μὴ ἐπισυναφθέντος ὑπὸ τοῦ ταμίου τοῦ ἐλλείποντος χαρτοσήμου καὶ τοῦ προστίμου εἶναι ἄκυρον, ἀλλὰ κατὰ ἄρθρον 47 ΑΧΚΕ' καὶ τοιοῦτον ὅν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ὑποστήριξιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς, διατηροῦν τὴν δι' αὐτὴν νόμιμον ἀποδεικτικὴν ἰσχύν· καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ ἐγγράφων συνετάχθη πρὸ αὐτοῦ, ἰσχύοντος τοῦ ΑΣΛΖ' προγενεστέρου νόμου, καθ' ὃν τὰ μὴ ἐπὶ ἀναλόγῳ χαρτοσήμου συντασσόμενα ἐγγράφα ἴσαν παντελῶς ἄκυρα, εἰάν δὲν προσετίθετο ἐμπροσθέντως τὸ ἀνάλογον καὶ δὲν ἐπληρώνετο καὶ τὸ προστίμον, μηδεμίαν ἔχοντα ἰσχὺν ἀποδεικτικὴν, μηδ' εἰς ὑποστήριξιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ὁ νεώτερος ΑΧΚΕ' Νόμος ἔδωκε τοῖς αὐτῇ ἀποδεικτικῇ ἰσχύϊ ἀνεξαιρέτως εἰς πάντα ἐν γένει τὰ πρὸ αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν προηγουμένων Νόμων συνταχθέντα ἐπὶ ἐλλείπουσιν χαρτοσήμου ἐγγράφα, καθόσον προνοεῖ ρητῶς καὶ περὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ συνταχθέντων ἐγγράφων, ἅτινα ὑποβάλλει εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένας διατυπώσεις, ὥστε καλῶς ἡμηνεύθησαν καὶ ἐφηρμόσθησαν τὰ ἀρθρ. 247 καὶ 256. Ποιν. Νόμου.

ΑΠ. 40 (1894) Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθρ. 20 § 3, ὅταν αἱ ἐπιστολαὶ περιέχωσι σύστασιν συμφωνίας, ὑποκειμένης εἰς τέλος ἀναλογικόν, ὑποβάλλονται εἰς τὰ κατὰ τὸν πίνακα ἀρθροῦ 12 καὶ 14 τέλη. Κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 47 ἐγγράφα ἰδιωτικά, ἀναγόμενα εἰς ἀστικάς πράξεις καὶ ὑποκειμένα εἰς τέλος χαρτοσήμου ἀναλογικόν, συνταχθέντα δὲ ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ ἀσκήσεως χάριτος, ἢ τιμῆς κατωτέρας τῆς νομίμου, κηρύσσονται ἄκυρα καὶ ἐσπερημένα τῆς κατὰ ἀρθρ. 412 Πολ. Δικ. ἀποδεικτικῆς ἰσχύος. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐνῷ ὁ ἀναιρεσεῖων ἰσχυρίσθη ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προτάσεων αὐτοῦ ὅτι αἱ ἐν Ἑλλάδι γραφεῖσαι ἐπιστολαὶ, ὡς ὁ ἀναιρεσιβλήτος προσήγαγε πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Δ. εἶναι δανειστής αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ὡς μὴ κατὰ τὸν Νόμον τοῦτον χαρτοσημασμένα· τὰ Ἐφετεῖον στηριχθέν ἐπ' αὐτῶν ἀπεφώνησε ὡς ἀποδεικνυσμένην τὴν αὐτῶν τὴν ἀμφισβητηθεῖσαν ἀπαίτησιν τοῦ πατρὸς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ὅτι, τοῦτω τῷ λόγῳ, εἶναι οὗτος δεκτὸς εἰς ψήφισιν ἐν τῷ συμβουλίῳ, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν ἀνωτέρω οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, καὶ ἐνεκα τούτου ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 435 (1894). Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἡμηνεύσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἀρθρὸν 47 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου μὴ θεωρήσασα τὴν προκειμένην ἐπιστολὴν ὡς ὑποβλητέαν εἰς ἐμφάνισιν καὶ πληρωμὴν τέλους ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, διότι οὐκ εἰσέχεται, κατὰ τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν περι-

χει σύστασιν ἐνοχῆς, ἀλλ' ἀναγγελλίαν ἢ δῆλωσιν. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἦτο ἀπαράδεκτος ἡ ἐπιστολὴ ὡς ἄκυρος.

§ 48. Τὰ προικοσύμφωνα, τὰ ἐγγραφα ὠρησίως, αἱ συμβάσεις αἱ ἔχουσαι ἀντικείμενον σύστασιν, μετάρθουσιν, ἀλλοίωσιν πραγματικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων—ἐξαιρουμένων τῶν ἐθνικῶν—ἢ μεταβολὴν τῆς νομῆς αὐτῶν καὶ πάντα τὰ ἐγγραφα τὰ εἰς ὑποθήκας ἀφορῶντα, γίνονται πάντοτε, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἐπισήμως ἐνώπιον συμβολαιογράφου, φυλαττομένων καὶ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 31 καὶ 56.*

ΑΠ. 119 (1895). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ Χαρτοσήμεου Νόμου τοῦ 1836 ἀπαιτεῖ νὰ συντάσσονται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως ὅλα τὰ συμβόλαια, ὅσα ἀφορῶσι μεταβολὴν εἰς τὴν κατοχὴν πραγμάτων, κατὰ τὴν ὁρμὴν δὲ τῆς διατάξεως αὐτῆς ἔννοιαν, ἡ τετελεσμένη μεταβίβασις τῶν ἀκινήτων, ἥτοι σύμβασις περὶ μεταβολῆς τῆς κυριότητος αὐτῶν, ὑποβάλλεται εἰς τὴν εἰρημένην διατύπωσιν τῆς συντάξεως συμβολαίου, ἐνώπιον συμβολαιογράφου, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ὑπόσχεσις περὶ μελλούσης πωλήσεως ἀκινήτου πράγματος, διότι καὶ ἡ περὶ τούτου σύμβασις περιέχει ἀπλὴν ἐνοχικὴν σχέσιν, οὐδεμίαν δὲ μεταβολὴν ὡς πρὸς τὸ ἀκίνητον.

ΑΠ. 125 (1896). Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τὴν ἀγωγὴν μεταξύ τῶν διαδίκων συναφθεῖσα σύμβασις, περὶ ἧς πρόκειται, ἀντικείμενον ἔχει τὴν ἐν μέλλοντι ὀρισμένην χρόνῳ σύναψιν ἐτέρας ὀριστικῆς συμβάσεως κατὰ σχετικὰς ἐννοεῖται τοῦ νόμου διατυπώσεις τελεσθησομένης, καὶ ἀφορώσης εἰς ἀντικατάστασιν προικοῦ ἀκινήτου κτήματος τοῦ ἐναγομένου καὶ εἰς πώλησιν αὐτοῦ κατόπιν ὑπὸ τούτου πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἀντὶ ὀρισμένου τιμήματος ἀφορᾷ. τούτέστιν εἰς προπαρασκευαστικὴν σύμβασιν (*pactum de contrahendo*) πρὸς κατάρτισιν ἐτέρας ὀριστικῆς καὶ κυρίας ὡς τοιαύτη δὲ αὐτοτελὴς οὖσα, τελεία καὶ ἀνεξάρτητος διὰ τὸ ἑαυτῆς κύρος καὶ σύστασιν ἀπὸ τῆς ἐκτελεστέας κυρίας, ἥτοι ἀπὸ τοῦ ἑαυτῆς ἀντικείμενου, ἀποτελεῖ τὸ λεγόμενον φιλὸν σύμφωνον (*pactum nudum*) ὅπερ περιέχον ἦτο καθ' ἑαυτὸ ἀγωγὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συμφωνηθείσης ἀγοραπωλησίας μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπομένην ἀντικατάστασιν τοῦ προικίου ἢ πρὸς ἀποζημιώσεις ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, εἰς οὐδεμίαν κατὰ τὸ

* Ὑπὸ τὸ ἄρθρον τοῦτο δημοσιεύομεν νομολογίαν ἀφορῶσαν τὸ ἄρθρον 42 τοῦ Νόμου περὶ Χαρτοσήμεου τοῦ 1836, διότι τὸ ἄρθρον 42 καὶ τὸ νῦν ἄρθρον 48 ἐν πλείστοις ὁμοιάζουσιν.

ἐν ἰσχύϊ ἀστικὸν δίκαιον ὑποβάλλεται δικτύωσιν, δι' ἀπλῆς καὶ ἀπὸ συναινέσεως μόνον συνιστάμενον καὶ μηδὲως, καθ' ὃ αὐθιγὰς τὸν ὑποκείμενον εἰς τὰς διατυπώσεις τῆς συμφωνηθείσης καὶ ἐκτελεστέας κυρίας συμβάσεως καὶ ὅταν εἴη διὰ τὴν σύστασιν αὐτῆς ἀπαιτεῖται ἢ ἐκπληρωσὶς ὠρισμένου τύπου· ὥστε τοῦτο οὕτως ἔχοντος καὶ μὴ μετὰ ἐκπληρώσεως κατ' αὐτὴν διὰ τῆς ἐπιδίκου συμβάσεως τῆς ἐπὶ τοῦ ἐκποσίου ἀκινήτου νομῆς, δὲν ἀπῆταιτο διὰ τὸ κύρος καὶ τὴν νόμιμον αὐτῆς ὑπαρξίν ἢ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου κατὰ τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου συνολογῆσθαι τῆς.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ. Κ. Ν. Κωστῆ, Σεν. Ψαρρά, Α. Κρασσά, Κ. Ρακτιβάν.

Ἑλλήν νυμφευθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ ξένης ὑπηκόου, συνέταξε προικοσύμφωνον ἐνώπιον τῆς αὐτοῦ ἀρμόδιας προξενικῆς ἀρχῆς τοῦ πενθεροῦ, κατὰ τὸν παρ' αὐτῇ εἰσισμένον τύπον δημοσίου ἐγγράφου. Ἐρωτᾶται :

Τὸ τοιοῦτον προικοσύμφωνον εἶναι ἔγκυρον κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς Νόμους; καὶ ὠρισμένως, προσκρούει εἰς τὸν τύπον τοῦ ἄρθρου 48 (42) τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου;

Ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπωτέρας ἐπόψεως, εἰς ἣν ὁ ἐν γένει ὑποχρεωτικὴ ἢ τήρησις τοῦ Ἑλλήν. Νόμου, ἢ ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ νυμφευόμενος ἡδυνάτο ν' ἀκολουθήσῃ ἀπειριόριστως τὰς αὐτοῦ διατάξεις περὶ τοῦ τύπου τῆς δικαιοπραξίας (καὶ ἂν αὗται λ. γ. ἀρκῶνται εἰς ἰδιωτικὸν ἐγγράφον ἢ ἄστυον σύμβασιν, κατὰ τὸν κανόνα *locus regit actum*, ἄρθρ. 7 τοῦ Ἑλλ. Ἀστικοῦ Νόμου), προνοῦμεν ἁδιστακτικῶς ὅτι ἐν τῷ συγκεκριμένῳ θέματι τηρεῖται πληρέστατα αὐτὸς ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος, διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀλλοδαποῦ ὑπαλλήλου συντάξεως ἐπισήμου συμβολαίου (ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὅτι τοῖς ἐκείσε Προξένους ἀνατίθενται κατὰ τοὺς νόμους τῆς πολιτείας αὐτῶν συμβολαιογραφικὰ καθήκοντα, ὅπερ εἶναι καθολικῶς ἀνεγνωρισμένον ἐν ταῖς χώραις ἐνθα κρατεῖ ἑτεροδικία, ὡς ἐν Τουρκίᾳ).

Διότι τὸ προμνησθὲν ἄρθρ. 48 (42) τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου φέρον ἐπὶ λέξει «τὰ προικοσύμφωνα, τὰ ἐγγραφα δωρῆσεως, αἱ συμβάσεις αἱ ἔχουσαι ἀντικείμενον σύστασιν, μεταθέσιν, ἀλλοίωσιν πραγματικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων (ἐξαιρουμένων τῶν ἐθνικῶν) ἢ μεταβολὴν τῆς νομῆς αὐτῶν καὶ πάντα τὰ ἐγγραφα τὰ εἰς ὑποθήκας ἀφορῶντα γίνονται πάντοτε ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἐπισήμως ἐνώπιον συμβολαιογράφου», ἀπαιτεῖ μόνον τὴν κατάρτισιν συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου· οὐχὶ δὲ καὶ νὰ εἶναι ὁ συμβολαιογράφος ὅπου αὐτῶν τῶν Ἑλλήν. Τούναντίον τὸ ἄρθρ. 386 Πολ. Δικ. ὁρίζει γενικῶς ὅτι «ὁ τύπος τοῦ ἐγγράφου κανονίζεται κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἰσχύοντας καθ' ὃν τὸν καὶ χρόνον ἐξεδόθη τὸ ἐγγράφον». Πράξεις ἄρα γινόμεναι ἐνώπιον ἀλλοδαπῆς ἀρχῆς κατὰ τοὺς νόμους τύπους αὐτῆς θεωροῦνται τελείως ἀπογρῶσαι καὶ ἰσχυραί. Προικοσύμφωνον ἐπομένως γεγόμενον ἐνώπιον τοῦ ἀλλοδαποῦ ὑπαλλήλου κατ' ἐπίσημον τύπον, καὶ κατὰ τὰ

διατυπώσεις τὰς διαγραφόμενας ὑπὸ τοῦ οἰκείου προξενικοῦ νόμου διὰ τὴν συντάξιν συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου εἶναι κατὰ πάντα ἐγκυρον, καὶ κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν νόμον, πληρουμένης οὕτω τῆς διατάξεως τοῦ άρθρου 48 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου ἀπαιτοῦντος διὰ τὴν σύστασιν τῆς δικαιοπραξίας τῆς προκίδῃ συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον, ὅποσον εἶναι ἡ ἐνώπιον τοῦ προξένου ἔχοντος κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ συμβολαιογραφικὰ καθήκοντα συνταχθεῖσα πράξις περὶ συστάσεως προκίδῃ. Τοῦτο δὲ παρῶς κυροῦσι τὰ Ἑλληνικά Δικαστήρια ἐπὶ πασῶν τῶν ἐν τῷ άρθρ. 48 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου διαλαμβανομένων δικαιοπραξιῶν, οἷον τῶν ἐνχομένων εἰς ἀκίνητα κτήματα· καὶ οἱ Ἕλληνες νομομαθεῖς εἰσὶν ἐν τούτῳ ὁμόφρονες (Καλλιγᾶς ἐν τόμ. Α' § 84 σελ. 177 γ' ἐκδ. γενικῶς καὶ ἐν τόμῳ Γ' § 444 σελ. 551—2 γ' ἐκδ. ὡς πρὸς τὴν σύστασιν ὑποθήκης. Ὡσαύτως Παπαρηγ. Ἐμπραγμ. Δικ. § 584 σελ. 717). Ἐπίσης ὅτον ἀποβλέπει τὰς δικαστικὰς πληρεξουσιότητας, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Δικονομίαν ἄρθρ. 93 δέον αὐταὶ νὰ δίδωνται διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως, ἀλλ' εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη ἐκπληροῦται διὰ πληρεξουσιότητος δίδομένης ἐνώπιον ἀλλοδαποῦ συμβολαιογράφου.

Καὶ σχετικὴν νομοθετικὴν ἐρμηνείαν ἔχομεν ἐν τῷ άρθρ. 61 τοῦ περὶ Διεθνήκων ψηφίσματος τῆς 11 Φεβρ. 1830, καθ' ὃ «ὁ εἰς ξένον κράτος εὐσεβεὶς δύναται νὰ διαθέσῃ δι' ἰδιογράφου διαθήκης ἢ ἐπὶ μνήμονος κατὰ τοὺς περὶ μνημονείας ἐν χρῆσει τύπους τοῦ τόπου «ὅπου ἡ πράξις ἐγένετο». Βεβαίως δὲ ἡ διαθήκη εἶναι ἡ σπουδαιότατη πράξις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι διαφόρως θέλει κρινῆ τὸ ἀπλοῦν προικοσύμφωνον.

Ἐπὶ τῆς λύσεως ταύτης συμφωνοῦσιν ἀνεξαιρέτως πάντες οἱ ἀλλοδαποὶ νομομαθεῖς, καὶ δὴ οὐ μόνον οἱ δεχόμενοι ἐτι μᾶλλον ἐλευθερὰν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀξιωματικῆς locus regit actum, οὕτως ὥστε καὶ ἰδιωτικὸν ἐγγράφον νὰ κρινῆται ἐπαρκές, ὡςάκ' ὃ ἐν τῷ τόμῳ τῆς συντάξεως ἰσχύων νόμος τοιοῦτον ἀναγράφει (Aubry et Rau τόμ. 1 § 31, V. σελ. 110 καὶ αἱ αὐτοὶ σημ. 72 παρατιθέμεναι καὶ ἀποφάσεις Ἀκυρωτικοῦ 18 Ἀπριλίου 1865, 12 Ἰουνίου 1855, 11 Ἰουλίου 1855, Ἐρετείου Πατρῶν 11 Μαΐου 1816, 22 Νόβριου 1828. Ἐτι Demolombe τόμ. 1 § 406 σελ. 122 καὶ P. Fiore dr. internation. No 317, Foelix Droit international § § 73, 76, 79 σελ. 149 ἐκδ. 1856. Troplong du contrat de mariage 1 No 188) ἐνῶ καὶ ὁ Γαλλικὸς κώδιξ ἐν άρθρῳ 1394 περιέχει διάταξιν ἐντελῶς ὁμοίαν τῇ τοῦ άρθρου 48 τοῦ ἡμετέρου περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, (περὶ Aubry et Rau τόμ. V. § 503 σελ. 247). Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐναντιούμενοι εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, σίτινες ἀποφαίνονται ἐπίσης, ὅτι συνωδὰ μὲν πρὸς τὸν ἡμεδαπὸν νόμον ἡ δικαιοπραξία δέον νὰ γίνεται διὰ δημοσίου ἐγγράφου, ἀλλ' ὁ κανὼν locus regit actum τηρεῖται ὡς πρὸς τὰ περαιτέρω καὶ ἀκριβῶς ἐν τούτῳ, ὅτι τὸ ἐγγράφον συνταχθήσεται ἐνώπιον τῆς ἀλλοδαπῆς ἀρχῆς κατὰ τοὺς ἐπιχωρίους νόμους καὶ τύπους (Duranton

Droit civil τόμ. I σελ. 56 καὶ Laurent Droit civil international τόμ. II (1880) καὶ 238 σελ. 428).

Συμπεραίνομεν ἄρα, ὅτι, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθεύουσα ἡ γνώμη, ὅτι ἡ διατάξις τοῦ ἄρθρ. 48 τοῦ περὶ Χαρτσόδημου Νόμου θεωρητέα ὡς δημοσίας τάξεως, πάλιν τὸ προκείμενον προικισμένον εἶναι κατὰ πάντα τὰ ἔγκυρον ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ τοῦ Ἑλλην. Νόμου συνταχθέν συμβολαιογραφικῶς.

ΑΠ. 237 (1878). Ἐκ τοῦ γράμματος δὲ καὶ τοῦ σκοποῦ ἄρθρου 48 ΑΧΚΕ καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ πρὸς ἄρθρ. 2 καὶ ἄρθρ. 1 § 3 περὶ μεταγραφῆς νόμου ἐξαγεται προφανῶς ὅτι ἡ δι' αὐτῆς ἐπιβληθεὶς ἀκυρώσεως διὰ τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος νομικὰς πράξεις, ἀφορᾷ οὐ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς διὰ συμβολαίου μεταδιβάσσεται ἡ πλήρης κυριότης ἀκινήτων κτημάτων, ἀλλὰ καὶ ὅταν πρόκηται νὰ γίνῃ δυνάμει συμφωνίας σύστασις πραγματικοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοιούτων κτημάτων ἢ καὶ κατάργησις αὐτῶν διὰ παραιτήσεως, διότι καὶ αἱ ταιῦτα: πράξεις, ἀποτελοῦσαι περιορισμὸν κυριότητος, ἢ ἀνάκτησιν ἐλευθερίας αὐτῆς, οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ, ἐμὴ μερικὴ μεταβίβασις αὐτῆς, καὶ μεταβολὴ εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῶν ὥστε διὰ τῆς, ὡς εἰρηται, διατάξεως κατηργήθησαν αἱ περὶ σιωπηρᾶς παραιτήσεως πραγματικῆς ἢ προσωπικῆς ἐπὶ ἀκινήτων δουλείας διατάξεις τοῦ ρωμαϊκ. νόμου, καὶ ἐπομένως κατ' αὐτὴν καὶ αὕτη ἡ παραιτήσις ἐπὶ τοιούτων δικαιωμάτων μόνον διὰ ρητῆς πράξεως καὶ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου πρέπει νὰ γίνηται, ὡς παραγὰγῃ ἐνόμους συνεπειὰς κατὰ ταῦτα τὸ ἐφετεῖον λαθὼν ὑπ' ὅψιν καὶ ἐκτιμήσαν τὸ παρὰ τοῦ νῦν ἀναιρεσιβλήτου ἐπικαλεσθέν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων τῆς 26 Ἰουλ. 1876, ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ σιωπηρᾶς παραιτήσεως δουλείας διατάξεων τοῦ ρωμαϊκ. δικαίου καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τούτου τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσα δῆλωσις τοῦ ὑπογεγραμμένου, δι' ἧς ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἀναιρεσιβλήτον νὰ ἐπακουμβήσῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἀναφερομένης οἰκίας του, ἐμφαίνει παραιτήσιν τοῦ παρ' αὐτοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος δουλείας τοῦ νὰ ἔχῃ παρὰ τοῦ τοίχου τῆς πλευρᾶς ταύτης, καὶ νὰ ἐκπέμπῃ ἐκ τῆς στέγης τῆς οἰκίας του τὰ ὄμβρια ὕδατα ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καὶ ὡς οὕτως νὰ δύναται οὗτος νὰ κλείσῃ τὰ παράθυρα ταῦτα, ἢ νὰ καταστρέψῃ τὸ ἐξέχον μέρος τῆς στέγης τῆς οἰκίας του, δι' ἧς ἐκπέμπονται τὰ ὕδατα, καὶ ἀπορρίψαν ὡς πρὸς τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος δουλείας τὰς σχετικὰς αἰτήσεις τῆς ἀγωγῆς τοῦ εἰρημένου, ψευδῶς ἡμῆνευσεν τὸν περὶ χαρτσόδημου νόμον.

ΑΠ. 207 (1869). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον ὅτι αἱ ἐνάγαι αἱ δὲν δικαιοῦνται ν' ἀπαιτήσωσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν Ὁδησῶ ἀδελφοῦ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς σταλέντα δῆθεν εἰς τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν (καὶ κληρονόμοι τῆς ὁποίας τὰ ἀπαιτοῦσι) ἐπὶ σκοπῷ δωρεᾶς κινήτα πράγματα, καθὼς μὴ προσαγαγοῦσαι δημόσιον περὶ τῆς δωρεᾶς αὐτῆς ἔγγρα-

πον κατὰ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρον αὐτό, ὃ ὁρισμὸς τοῦ ὁποίου δὲν περιλαμβάνει ἐκεῖνα τὰ κινήτὰ πράγματα, ἅτινα ὠροῦνται μεταξύ προσώπων, συνδομένων δι' ἠθικῶν λόγων καὶ συγγενείας στενῆς, καὶ τὰ ὅποια μεταβιβάζονται διὰ παραδόσεως καὶ λήψεως ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα (dons manuels). Συνάμα δὲ παρεβίβασε καὶ τὰς οὐσιώδεις περὶ ἀποδείξεως διατάξεις, παραλιπὼν νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἀποδεικνύηται ἡ δωρεὰ ἐκ τῶν ἐγγράφων καὶ μέσων ἀποδείξεως, ἅτινα ἐπεκαλέσθησαν πρὸς τοῦτο αἱ ἀναιρεσεῖσός αὐ.

ΑΠ. 224 (1877). Τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου ἀπαίτει τὰ γίνονται ἐπισήμως καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου μόνον ἐκεῖνα τὰ συμβόλαια, ὅσα ἀφορῶσι μεταβίβασιν ἀκινήτων ἐμπραγμάτων δικαίων, ἀλλ' οἱ δυνάμει τοῦ διατάγματος τῆς 24 Ἰουνίου 1843 κατέχοντες γαίης γεωργοί, κατέχοντες ἐν ὀνόματι τοῦ Δημοσίου, δὲν ἔχουσι τὴν ἰκανοῦς κυρίον κατοχὴν, περὶ τῆς μεταβιβάσεως τῆς ὁποίας ἐνωσεὶ τὸ προσημειωθὲν ἄρθρον, ὅθεν ἡ ὑπὸ γεωργῶν παραχώρησις τῶν ἐπιδίκων τεμαχίων πρὸς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ γείνη ἐπισήμως καὶ ἐνώπιον Συμβολαιογράφου.

ΑΠ. 1 (1854). Ἐπειδὴ παραδέχεται τὸ πρωτοδικεῖον, ὅτι μόνον ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου 7690 κατέστη ἰσχυρὰ ἡ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένη δωρεὰ, καθὼς μὴ ὑπάρχοντος πρότερον περὶ αὐτῆς ἐπισήμου συμβολαίου, κατὰ τὸ 42 ἄρθρ. τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, τὸ εἰρημένον δὲ συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον δὲν θεωρεῖ μὲν ὡς πληρὴ τὴν πρᾶξιν τῆς δωρεᾶς περιέχον, ἀλλὰ συμπεραίνει τὴν ἀποδοχὴν καὶ συμπληρῶσαι οὕτω τῆς δωρεᾶς ἐκ τοῦ περιστατικοῦ, ὅτι τὸ δωρηθὲν πρᾶγμα ἦτο εἰς τὴν νομὴν τοῦ δωρεοδόχου κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τοῦ εἰρημένου συμβολαίου, ὅπερ ἐξήγαγε τὸ δικαστήριον ἐξ αὐτοῦ τοῦ συμβολαίου 7690, εἰς τὴν ἐκτίμησιν δὲ τοῦ πραγματικοῦ τούτου περιστατικοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ ὁ "Ἀρειος Πάγος" ὥστε οὕτως ἔχοντος τοῦ πράγματος, οὔτε οἱ περὶ δωρεᾶς οὔτε ὁ περὶ χαρτοσήμου νόμος παρεξηγήθη, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὸ διαληφθὲν συμβόλαιον ἀνδρομεικὴ ἐδόθη δύναμις.

ΑΠ. 48 (1855). Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου, θεωρήσασα ἀνυπόστατον τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσεῖσός, ὅτι ἐδωρήθησαν δὴθεν εἰς αὐτὴν τὰ χρήματα, ἂν καὶ εἰς ἰδίαν αὐτῆς ἀνάγκας δαπανηθέντα, καὶ πρὸς τοῦτοις ὡς μηδεμίαν ἔχοντα ἐπιρροήν, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθὴς, ἐστηρίχθη εἰς τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, καθ' ὃ τοιαῦται δωρεαὶ εἶναι τότε μόνον ἰσχυραὶ ὅταν γίνωσιν ἐγγράφως, καὶ εἰς τὴν νεκρὰν 134 κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐγγυηθεῖσα σύζυγος ἐνέχεται καθόσον τὸ δάνειον ὑπὲρ αὐτῆς ὅπως δὴποτε ἐδαπανήθη ἐκ τούτου δ' ἐπεταί, ὅτι ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ κατὰ δύο περιπτώσεις τοὺς ἀναφερομένους νόμους, ὅτι δὲ τὸ δικαστήριον, ἀφ' ὅπου ἀπαξ ἐπέτρεψε τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν τῆς εἰς ἰδίαν αὐτῆς ἀνάγκας δαπάνης τοῦ δανείου, ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπιτρέψῃ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ προσβολὴν νόμου τινός ἢ οὐσιώδους διατάξεως τῆς πολ. δικον. ἄλλως εἶναι καὶ ἀνυπόστατος ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς, διότι ἂν καὶ εἰς

τὴν πρώτην περίπτωσιν ἐπιτρέπετο ἀπὸ τὸν νόμον ἢ διὰ μαρτύρων ὁ
 δεῖξαι, δὲν ἐπεταί ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῇ καὶ εἰς τὴν δευτέραν,
 τὴν ὃ νόμος τὴν ἀποκλείει· ἀλλὰ, παρεκτός τούτου, ἡ ἀναιρέσει
 ἐδύνατο, ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτοτελοῦς ἀποδείξεως, ν' ἀποδείξῃ
 ἰσχυρισμὸν τῆς διὰ τῶν περὶ χρήσεως τοῦ ἀνείσου τοῦ ἀντιδίκου
 προσαχθέντων ἢ δυναμένων νὰ προσαχθῶσι μαρτύρων ἀνταποδείξει.

ΑΠ. 28 (1860). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου
 νόμου ὡρεῖται, ἄνευ διακρίσεως κινητῶν ἢ ἀκινήτων πραγμάτων, μὴ
 ταρτισθεῖσα διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου εἶναι ἄκυρος· ἄρα ὁ
 ἀπεφάνθη, τὸ ἐφετεῖον ὅτι ἡ ἀναιρέσει οὐσα δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ζητῇ
 τὰς παρὰ τοῦ συζύγου τῆς πρὸ τοῦ γάμου ἢ κατ' αὐτὸν γενομέ-
 νῃ ὡρεῖται διαφόρων ἀντικειμένων, ἀφοῦ περὶ τῶν ὡρεῶν τούτων
 συνετάχθη ἐπίσημον συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον.

ΑΠ. 215 (1853). Ἐπειδὴ τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον παραδέχε-
 ὅτι ἡ πράξις, περὶ τῆς συνετάχθη τὸ 303 συμβολαιογραφικὸν ἐγγρά-
 φον περιέχει σύμβασιν περὶ τῆς εἰς τὴν ἀναιρέσει οὐσαν ἐκχώρησεως τῶ
 κληρονομίας ἀγωγῶν τῆς θείας καὶ τῶν ἐξαδέλφων αὐτῆς· κατὰ τ
 δὲ οὐδένα νόμον παρεβίβασε, διότι πρὸς κατάρτισιν τῆς ἐκχώρη
 ἀπαιτεῖται βεβαίως ἡ σύμφωνος θέλησις τοῦ τε ἐκχωροῦντος καὶ
 ἐκδοχέως· ὥστε ἡ κατὰ τὴν ἐκχώρησιν συναίνεσις τοῦ ἐκδοχέως ο
 λως εἶναι περιττή, οὔτε δύναται οὗτος νὰ θεωρηθῇ κατὰ τὴν σύντα
 τοῦ τῆς ἐκχώρησεως ἐγγράφου ὡς τρίτον πρόσωπον· δὲν ἀμφισβ
 ται· δὲ ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη ἐγένετο λόγῳ ὡρεῖται· ὅθεν τὸ κύρος α
 ἐξεργάζεται, δύναμις τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, ἀπὸ
 κύρους τοῦ περὶ αὐτῆς συνετάχθεντος συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου.

ΑΠ. 279 (1858). Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως
 δεικνύεται, ὅτι ὁ μὲν ἀναιρεσίδηντος ἐστήριξε τὴν ἀγωγὴν του
 τοῦς ἀκολούθους ἰσχυρισμούς, ὅτι συνοικῶν μετὰ τῆς ἀναιρέσει ο
 θείας του ἐν τῷ ἐν τῇ ἀγωγῇ του περιγραφομένῳ οἰκοπέδῳ, εἰς α
 ἀνήκοντι, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι αὕτη (καθὺ περιθαλπομένη παρ' αὐτοῦ) ἡ
 ὡρήσει αὐτὸ πρὸς αὐτόν, ὡς τῷ ὑπεσχέθη, ἀνήγειρε δι' ἰδίων
 ὡν ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου τούτου οἰκίαν, καὶ ὅτι ἡ ἀναιρέσει οὐσα ὁ
 κρυσσε ταῦτα πάντα ὡς ψευδῇ ἐπομένως τὸ ἐφετεῖον ὡφελεῖ νὰ
 γρῶσιν τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ ἐγγράφως τὴν βάσιν τῆς ἀγ
 του· ἐπιτρέψαν δὲ εἰς αὐτὸν τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν περὶ τῆς
 γέρσεως τῆς οἰκίας καὶ τῶν ἐνεκα ταύτης δαπανῶν παρεβίβασε τὰς
 σιώδεις διατάξεις 248 καὶ 300 Πολ. Δικ. καὶ τὸ 42 τοῦ περὶ χαρτ
 μου νόμου, καθότι (καὶ τοι παραδεχόμενον, ὅτι ἦτο ἀδύνατον εἰ
 ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ ἐγγράφως τὰς παρ' αὐτοῦ γενομένας δαπό
 οὐχ ἦτον ὅμως ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς, τουτέστιν ἡ ὑπόσχεσις τῆς
 ρεῖας, ἔπρεπε, κατὰ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, ν'
 δεῖχθῇ δι' ἐπίσημου ἐγγράφου, καθότι ἐκ τῆς ἀποδείξεως ταύτης
 τατο τὸ τῆς ἀποζημιώσεως δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος· ὁ δὲ ἰσχυρι
 τούτου, ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐπέτρεψε τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν θεω

αὐτὸν ὡς διαχειριστὴν ξέντης περιουσίας δὲν εἶναι βῆσιμος, διότι ἡ ἀγωγή, ὡς βεβαίαι τοῖς ἰδίον ἐφετείον, στηρίζεται ἐπὶ ἄλλων λόγων, καὶ δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι τῇ αὐτῇ πρότασις ἐγένετο ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου. Τέλος ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἐπετροάπη λόγῳ, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔχῃ ἔγγραφον ἀπόδειξιν τῆς ὑποσχεθείσης δωρεᾶς, ἐνῷ τὸ 42 αὐτοῦ τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ἀπαιτεῖ ἀνεξαιρέτως πᾶσα δωρεὰ νὰ ἀποδεικνύηται δι' ἐπιστήμου ἐγγράφου.

ΑΠ. 39 (1862) 'Ἐπειδὴ δηλωθείσης κατὰ τοὺς ὁρίσμούς τοῦ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου, ἐνώπιον συμβολαιογράφου τῆς θελήσεως τοῦ δωρεοδότου περὶ τῆς γενομένης παρ' αὐτοῦ ἔνεκα θανάτου δωρεᾶς, ἀρκεῖ πρὸς τὴν λειοποίησιν τῆς δωρεᾶς, καὶ ἂν ἐλλείπῃ ἡ ρητὴ ἀποδοχὴ τούτης ἐκ μέρους τοῦ δωρεοδόχου, ἢ παρὰ τοῦ δωρητοῦ πρὸ τῆς ἀποθνήσκουσας του παράδοσις ἢ ἡ παραχώρησις τοῦ ἀντικειμένου τῆς δωρεᾶς εἰς τὸν δωρεοδόχον, ὡς ἐμφαίνουσα τὴν σιωπηρὰν τούτου ἀποδοχὴν καὶ συναίνεσιν, ἥτις, κατὰ νόμον, ταυτίζεται ἐντελῶς μετὰ τὴν ρητὴν ἀποδοχὴν καὶ συναίνεσιν, ἡ δὲ παράδοσις ἢ τὰ πραγματικὰ γεγονότα, δι' ὧν αὐτὴ ἐκτελεῖται, θάνατος, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ ἀποδειχθῶσι διὰ μαρτύρων, εἴαν κατὰ τὴν κρίσιν τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας δὲν εἶναι ἀνατὴρ ἢ δι' ἐγγράφων ἀποδείξεις. 'Οθεν, ἰσχυοῦσάμενης τῆς ἀναιρεσιβιλήτου Δ. διὰ τοῦ κηδεμόνος τῆς ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς συντάξεως τοῦ δωρητηρίου ἐξετελέσθη ἡ δωρεὰ διὰ τῆς Μ. μητρὸς καὶ φυσικοῦ ἐπιτρόπου τῆς Δ., διότι κατέχει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡ Δ., ἔχουσα τὴν κατοχὴν αὐτῆς, εἰσπράττουσα τὰ ἐνοκία καὶ διατρεφόμενη δι' αὐτῶν μέχρι τοῦδε, τὸ ἐφετεῖον νομίμως ἐπέτρεψε διὰ μαρτύρων ἀποδείξιν τῶν γεγονότων τούτων, παραδεχθὲν ὡς ἀδύνατον τὴν δι' ἐγγράφου ἀπόδειξιν, καθὰ βεβαίαι τὸ αὐτὸ δικαστήριον, καὶ αἰτιολογεῖ περὶ τούτου τὴν ἀποφασίν του, λέγον ὅτι, προκειμένου περὶ πραγματικῶν γεγονότων, περὶ ὧν ἦτο ἀδύνατον ἡ ὑπαρξίς ἐγγράφου, πρέπει νὰ ἀποδειχθῶσι ταῦτα διὰ μαρτύρων.

ΑΠ. 343 (1867) 'Ἐπειδὴ κατὰ τὸν διὰ Βισ. Διατάγματος κυρωθέντα Βυζαντινὸν νόμον, ἐπὶ δωρεῶν, ἡ μὲν προαίρεσις τοῦ δωρῆσαι πρέπει νὰ ἐκπράττεται, εἴαν μὲν ὑπὲρ ἐχθρῶν πεντακοσίων χρυσῶν, δι' ἐγγράφου τοῦ δωρητοῦ· εἴαν δὲ δὲν ὑπὲρ ἐχθρῶν τοῦ ποσοῦ τούτου, προφορικῶς παρόντων τριῶν μαρτύρων· ἡ δὲ ἀποδοχὴ τῆς δωρεᾶς εἰς οὐδένα ὑποβάλλεται τύπον, καὶ διὰ τοῦτο, ἵνα ἀμετάκλητος καὶ ὑποχρεωτικὴ κατασταθῇ διὰ τὸν δωρητὴν ἡ δωρεὰ, ἀρκεῖ ν' ἀποδειχθῇ ὡπωσδήποτε, ὅτι ὁ δωρεοδόχος μετὰ τὴν νομίμως ἐκφρασθεῖσαν πρὸς αὐτόν, παρόντα ἢ καὶ ἀπόντα, προαίρεσιν τοῦ δωρητοῦ, δὲν ἀπεποιήθη τὴν προσανεχθεῖσαν αὐτῷ δωρεάν. (50 Νεὰρὰ Λέντος). Ἀρμεν. (3. 1), 17· Νεὰρὰ Β. 7. 13, Κ. (8, 54). Ν. 10, 19, § 2, Π (39, 5). Β. (47. 1).

'Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, διακρίνον ἰδίως ἀπὸ τῶν συμφωνῶν καὶ τῶν συμβόλαια ἐν γένει τὰ «ἐγγραφα δωρήσεως» καὶ τὰ ἀπαιτούμενα ὡς πρὸς τὰς δωρεάς, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ γίνωνται τὰ ἐγγραφα δωρήσεως μεταξύ ζώντων συμβολαιογραφικῶς, μό-

νην τὴν ἔγγραφον δῆλωσιν τῆς πρὸς τὸ δωρῆσαι προαίρεσως τοῦ δωρητοῦ ὑπέβαλεν ὑπὸ τὸν ταυτοῦτον ἐπίσημον τύπον ἐπὶ πάσης δωρεᾶς, αὐτὴ δὲ καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀποδοχῆς τῆς δωρεᾶς· διότι

α') Ἐγγραφον δωρήσεως εἶναι γραμματικῶς τε κατὰ τὸν Βυζαντινὸν νόμον τὸ ἐμφαίνειν τὴν προαίρεσιν τοῦ δωρητοῦ, καὶ οὐχὶ τὴν ἀποδοχὴν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἡμέτερος νομοθέτης, λέγων ὅτι τὸ ἔγγραφον τῆς δωρήσεως πρέπει νὰ ᾖναι συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον, τὴν προαίρεσιν μόνον τοῦ δωρητοῦ ἐκφράζον ἐννοεῖ.

β') Ἄν καὶ τὴν παραδοχὴν τῆς δωρεᾶς ἐσκόπει ὁ νομοθέτης νὰ ὑποβάλῃ ὑπὸ τὸν τύπον τῶν συμβολαιογραφικῶν πράξεων, ἤθελε κανονιστικῶς ἰδίως τὰ περὶ ἀποδοχῆς γενομένης παρ' ἀπόντος δωροεδόχου, ὡς καὶ ἄλλαι νομοθεσίαι, καὶ διὰ τὴν ἀποδοχὴν συμβολαιογραφικὴν ρητῶς ἀπαιτοῦσα πράξιν. Ὑπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀκυρον ἀποφηνάμεν τὴν πρὸς τὴν ἀναίρεσέουσαν γενομένην δωρεάν διὰ τὴν ἑλλειψὶν συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς, ψευδῶς ἡρομήνευσεν τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου· καὶ παρεβίασε τὰς διατάξεις τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίου, αἵτινες ὡς πρὸς τὴν ἀποδοχὴν πλήρως τηροῦν τὸ κύρος αὐτῶν, καθόσον δὲν ἀπαιτοῦσιν ἐπίσημον περὶ αὐτῆς ἔγγραφον, πρὸς δὲ καὶ τὰς τῆς δικονομίας, ὧν ἡ παράβασις ἐπάγεται ἀναίρεσιν κατὰ τὰ ἐδ. 5 καὶ 7 τοῦ ἁρθρου 807 τῆς αὐτῆς δικονομίας.

ΑΠ. 382 (1875). Ἐπειδὴ, τῆς μεταξὺ ζώντων δωρεᾶς αποτελούσης συνάλλαγμα, πρὸς καταρισμὸν ταύτης ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ δωρητοῦ καὶ τοῦ δωροεδόχου, Ν. 55 Π. (44. 7) ἐκδηλουμένης τῆς ταυτοῦ συναινέσεως καὶ διὰ ἀποδοχῆς ἀπλῶς τοῦ ἀντικειμένου, Ν. 19 § 2 καὶ Ν. 10 Π. (3. 95) ἀπὸ ὧν κατὰ τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τὰ τῶν τοιούτων δωρεῶν ἔγγραφα, ἀνεξαρτήτως δὲ τῆς δωρεᾶς καὶ ὅσα ἐν γένει ἀφορῶσι μεταβολὴν τινὰ εἰς τὴν κατοχὴν ἀκινήτων πρέπει νὰ γίνωνται ἐπίσημως καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου, ἀναγκαιῶς ἐπεται, ὅτι καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἀπαιτουμένου πρὸς σύστασιν τῆς δωρεᾶς ἀκινήτου στοιχείου, ἥτοι τῆς τοῦ δωροεδόχου συναινέσεως ἐκδηλουμένης ταύτης καὶ δι' ἀποδοχῆς τοῦ ἀντικειμένου τῆς δωρεᾶς, δὲν εἶναι ὁ προχωρὼν πλέον πᾶν ἀποδείξεως μέσον, ἐξαγομένης οὕτω καὶ σιωπηρῶς τῆς ἐκτεθείσης συναινέσεως διὰ τῆς καταλήψεως τοῦ ἀντικειμένου τῆς δωρεᾶς, ἀλλ' ἐπίσημον πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται συμβόλαιον. Παραδείξασθαι μὲν ἄρα τὸ ἐφετέριον ὅτι δὲν εἶναι ἔγκυρος ἡ δωρεά, διότι κατὰ τὰς τῶν διαδίκων προτάσεις μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ δωρητοῦ δὲν συνετάχθη ἐπίσημον συμβόλαιον ἀποδεικνύον ὅτι ὁ μὴ μετασχὼν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ τῆς δωρεᾶς συμβολαίου δωροεδόχος ἀπεδέχεται ὁπωσδήποτε τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν δωρεάν, ὁρθῶς ἐφήρμοσε τὰς ἐκτεθείσας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἰσχυούσας διατάξεις τοῦ Νόμου, καὶ νομίμως δὲν παρεβίασε τὸ δέχθαι ὅτι τὸ γεγονός μόνον τῆς μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ δωρητηρίου παρὰ τοῦ ἀναίρεσιόντος κατοχῆς τῶν δωρηθέντων, ὅπερ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του καὶ δι' ἄλλων μέσων δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδειχθῇ, δὲν ἀποτελεῖ ἀπα-

δοχήν τῆς δωρεᾶς, ἐφ' ὅσον ἡ τοιαύτη δωρεὰ ἐξ ἐπιστήμου συμβολαίου δὲν ἀπεδεικνύετο.

ΑΠ. 30 (1876). Ἐπειδὴ ἡ ἔνεκα θανάτου δωρεὰ συνάλλαγμα ἐστὶ, πρὸς κατάρτισιν τοῦ ὁποίου ἀνάγκη νὰ συντρέξῃ ἑκατέρου τῶν συναλλαττομένων μερῶν ἡ θελήσει, ἥτοι ἂφ' ἐνὸς μὲν ἡ προσφορά παρὰ τοῦ δωρητοῦ, παρὰ δὲ τοῦ δωροδόχου ἡ ἀποδοχή· προκειμένης δὲ δωρεᾶς ἔνεκα θανάτου ἀκινήτου πρὸς σύστασιν τοῦ συναλλάγματος ἐφ' ὅσον τοῦτο ἀφορᾷ μεταβολὴν εἰς τὴν κατοχὴν ἀκινήτου, ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον τοῦτου οὕτως ἔχοντος ἡ ἀποδοχὴ (ὡς καὶ ἡ προσφορά) δέον διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου νὰ ἐκφρασθῇ, οὐχὶ σιωπηρῶς διὰ πράξεων δηλουσῶν ᾗθεν αὐτήν, οἷα ἡ κατάληψις καὶ ἡ νομὴ τοῦ προσφερθέντος, διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου, ὡς δωρουμένου ἀκινήτου· καὶ δύναται μὲν περὶ τῆς ἀποδοχῆς νὰ συνταχθῇ μεταγενέστερον τοῦ τῆς προσφοράς συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου εἰς τὸ προγενέστερον τοῦτο ἀναφερόμενον καὶ οὕτω νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου, ἀλλὰ τοῦτο ἐφ' ὅσον ζῇ ὁ δωρητής, διότι ἄλλως λείπει ἡ ἐπὶ συνάλλαγματος ἀπαιτουμένη ἐπὶ θελήσεων τῶν μερῶν συνδρομή. Τούτων οὕτως ἔχόντων, τὸ ἐφετεῖον, μὴ ἐπικαλεσθέντος τοῦ ἀναιρεσειόντος συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον περιέχον τὰς θελήσεις ἑκατέρου τῶν συναλλαττομένων πρὸς σύστασιν ἔνεκα θανάτου δωρεᾶς, ἥτοι τῆς Δ. ἂφ' ἐνὸς καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς Ι. ἂφ' ἑτέρου παραδεχθέντος, δὲν ὑπῆρξεν ἀποδοχή, ἀλλ' ἔνεκεν ἄλλου λόγου, ἥτοι διότι ὁ περὶ σιωπηρᾶς ἀποδοχῆς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσειόντος, δηλαδή διὰ κατάληψεως καὶ νομῆς τοῦ δωρηθέντος ἀκινήτου, ἀλυσitelῆς ἐστίν, ἐφ' ὅσον δὲν ἰσχυρίσθῃ ὅτι τούτα ἔλαβον χώραν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ δωρητοῦ Ι., σύμφωνα πρὸς τὸν νόμον ἀπεφάσισεν ὅτι ἄκυρος ἡ ἐπικαλουμένη ἔνεκα τοῦ θανάτου δωρεὰ, ἀφοῦ καὶ τὸ ἐπικαλεσθὲν παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἔγγραφον περὶ ἀποδοχῆς ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ ἔκρινε τὸ ἐφετεῖον ὡς μετὰ θάνατον τοῦ δωρητοῦ γινόμενον.

Ἐπειδὴ ὁ περὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου λόγος ὅτι ἐνῶ τὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησε τὸ 29185 ἔγγραφον ὡς σκοποῦν δωρεὰν ἔνεκα θανάτου, ἀνίσχυρον ὁμῶς αὐτὸ πρὸς σύστασιν τοιαύτης ἔνεκεν ἐλλείψεως ἀποδοχῆς, δὲν ἐθεώρησε τὴν σκοπούμενην ἔνεκα θανάτου δωρεὰν ὡς κληροδότημα, καὶ ὁ δὲν ἀπαιτεῖται ἀποδοχὴ κατὰ παραδίδοται, ὅθεν τῶν Νόμων Κώδ. 40 (48. 7). Εἰσηγ. 1 (27) καὶ Νεαρ. 48 ἐν ἀρχῇ, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος· διότι ἐν τοῖς νόμοις τούτοις λέγεται μὲν ὅτι αἱ ἔνεκα θανάτου δωρεαὶ φύσιν κληροδοσίας ἔχουσιν ἐφ' ὅσον καὶ τρόπος τῆς συστάσεως περαπλήσιος τῶν διὰ κωδικέλλων συστανομένων κληροδοσιῶν εἰσῆχθη, ἥτοι ἐνώπιον πέντε μαρτύρων, καὶ ὅτι πλείστα τῶν ἐπὶ κληροδοτημάτων ἰσχυόντων ἐν τοῖς νόμοις ἀναφερόμενα καὶ κατὰ ταύτας ἰσχύουσιν οὐδόλως ὁμῶς λέγεται ἐν αὐτοῖς ὅτι ἰσάκις λείπῃ ἐν τῶν κατὰ τοὺς νόμους ἀπαιτουμένων στοιχείων τῆς ἔνεκα θανάτου δωρεᾶς, ὡς ἡ ἀποδοχὴ, αὐταὶ θεωρητέαι εἰσὶν ὡς κληρο

δοσται, ἀλλ' ἐὰν ὑπάρχῃ ἐν κωδικέλλῳ, διαθήκη παρακολουθοῦντα ἀτεταγμένη δωρεὰ ἔνεκα θανάτου, τότε βεβαίως θεωρητέα αὐτὸ κληροδότημα, ἂν καὶ λέγεται τὸ δωρούμενον ὡς ἔνεκα θανάτου δόσιν, ἀλλὰ τοιαῦτα τινὰ δὲν λέγεται ὅτι ὑπῆρξαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

ΑΠ. 130 (1863). ὁ Π. ἐδώρησε τῷ Β. καὶ τῷ Γ. τὴν ἐπίκαιον κτήματός τινος, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέδεχθη ρητῶς τὴν δωρεάν, καὶ μάλ' ἐξεμίσθωσε τὸ κτῆμα εἰς τὸν Δ.. οὕτως βραδυτέρον ἐζήτησε τὴν σιν, ἥτις καὶ διετάχθη. Κατόπιν ὁ Γ. ἀνέκοψεν, ὡς τρίτος, τὴν ἀπίσιν, τῷ ἀντετάχθη ὅμως ὅτι οὗτος δὲν ἀπέδεχθη τὴν δωρεάν καὶ ἔχει δικαίωμα ἀνακοπῆς. Τὴν ἐνστάσιν ταύτην ἐδέχθη τὸ ἐφετεῖον ρῆσιν ὡς ἐκμαρτύριον τὸ ἐπίσημον συμβόλαιον, δι' οὗ ὁ Π. ὡμολόγησεν ὅτι ὁ Γ. ἀπέδεχθη. Ἀλλ' ὁ Ἀρ. Πάγος ἀνῆρσε σκεφθεὶς ὅτι τὰ πρῶτον τοῦτο ἔγγραφον ἀπέκρουσε τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, λόγῳ ὅτι ἐγένετο μετὰ τὴν ἀνακοπὴν τῆς Ἀγγελικῆς καὶ ὡς ἐκμαρτύριον, ἐνῷ τὸ εἰρημένον ἐπίσημον ἔγγραφον (κατ' ἐκεῖνο τὸ ὅτι ἐν αὐτῷ ὁλοῦται καὶ τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται) περιστρέφεται εἰς ἀδόχτην γεγονότων ἅτινα συνέβησαν πολὺ προγενεστέρως τῆς ἀνακοπῆς καὶ κυρίως κατὰ τὸν χρόνον τῆς δωρήσεως, ἥτοι τὸ 1844, καὶ ἐν τῷ ἔγγραφον τοῦτο ἐκπηγάζει ἐκ τοῦ ἰδίου διωρητοῦ καὶ ἐμπεριέχει τὸ δωρεοδόχου ὁμολογίαν ὑποχρεωτικὴν δι' ἐαυτὸν καὶ δὲν εἶναι ἐκμαρτύριον, ἀλλ' ἀφορᾷ αὐτὴν τὴν δωρεάν, ἥτοι τὸν τε δωρεοδότην καὶ τὴν δωρολήπτιαν, ὑπὲρ ἧς ὁ πρῶτος ὁμολογεῖ. Ἄρα τὸ ἐφετεῖον ὡς ἐξέτασεν κατ' οὐσίαν, καὶ εἰς αὐτὸ ἀπέκειτο μὲν νὰ παραδεχθῇ τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὡς ὑποχρεωτικόν, ἢ οὐ, καὶ διὰ τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δὲν ἦν δυνατόν ὅμως νὰ τὸ ἀποκρούσῃ τυπικῶς, παραβιάζον 352, § 7, 256, 266, καὶ 270 Πολ. Δικ.

ΑΠ. 273 (1873). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 42 ἄρθρ. περὶ χαρτοσήμου μου, ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως νὰ γίνωσι ἐκποιήσεις ἀκινήτων κτημάτων ἄλλως πῶς εἰμὴ ἐπίσημως καὶ ἐπὶ πρῶτον συμβολαιογράφου. Ὅθεν ἡ σύνταξις δημοσίου ἐγγράφου ἐπὶ τῶν οὕτων ἐκποιήσεων ἀποστίζει στοιχεῖον συστατικόν τῆς συμβάσεως τῆς, καὶ ἔνεκα τούτου ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ νόμου, εἰς τὴν νομίμον ὕψιν τῶν τοιούτων συμβάσεων ἀφορῶσα καὶ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, δύναται νὰ τροποποιηθῇ ὑπὸ τῆς ἰδιωτικῆς βουλῆσεως. Ὅστε τὸ κτῆμα τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ἐξήρτηται ἐκ τῆς ὑπάρξεως δημοσίου ἐγγράφου περὶ αὐτῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρ. 979 καὶ 902 Πολ. Δικ. περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ἀκινήτου, πρέπει νὰ συντάσσεται ἔκθεσις, κατὰ δὲ τὰς ὁρ. 133 § 4 καὶ 135 Δικ. τὰ περὶ δικαστικῶν ἐκθέσεων ἐν γένει πρακτικὰ, εἶναι ἄκυρος ἢ ἔκθεσις ἢ μὴ φέρουσα ρητῶς χρονολογίαν ταυτέστι τὸ ἔτος τῆς συντάξεώς της, καὶ τοῦτο ὁρ. τὴν ἐπίσημόν τοῦ χαρακτήρος αὐτῆς, διότι ὁ νόμος δὲν ἀποδίδει δημοσίον χαρακτὴρ εἰς τὰ ἔγγραφα μόνον ἂν συντάξῃ αὐτὰ ὁ ἀρμοδῖος ὑπάλληλος, καὶ ἂν τηρήσῃ περὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν τὰς νομίμους διατυπώσεις.

αι τοῦ προκειμένου, τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται ὅτι ἡ προκειμένη ἀναγκαστικὴ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ἐκποίησης ἐγένετο παρὰ τοῦ εἰρηνοδικοῦ Παρόδρου Ὑψούτος δι' ἐκθέσεως παρ' αὐτοῦ συντεταγμένης καὶ ὅτι εἰς αὐτὴν δὲν ἀναφέρεται τὸ ἔτος, καθ' ὃ ἐνηργήθη ὁ πλειστηριασμός, ἀλλὰ ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ περιλαμβανομένου τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς προκύπτει, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐφετείου, ὅτι ὁ πλειστηριασμός ἐνηργήθη τὴν 6 Ἀπριλίου 1862· ἐκ τῆς αἰτιολογίας ὁμως αὐτῆς δὲν προκύπτει ὅτι ἡ τῆς κατακυρώσεως ἐκθεσις περιέχει τὸ ἔτος τῆς συντάξεώς της, ὅπου εἶναι οὐσιώδεις στοιχεῖον τῆς ἐκθέσεως, ἀλλ' ὅτι ἀπλῶς κατὰ τὴν πεποίθησιν τοῦ, ὁ πλειστηριασμός ἐνηργήθη τῇ 6 Ἀπριλίου 1862, ὅπου δὲν δηλοῖ ὅτι ἡ ἐκθεσις περιέχει τὸ ἔτος. Διὸ ἄκυρος ἐστὶν ἡ εἰρημένη ἐκθεσις.

Ἐπειδὴ, κατὰ ἀρθρ. 135, 402 Πολ. Δικ. καὶ 190 Δικ. ὄργαν., τὰ ἄκυρος ἐξ ἀρχῆς συνταχθέντα δημόσια ἐγγράφα οὐδέποτε θεωροῦνται ὡς ἔγκυρα, εἴτε κατὰ τὴν σύνταξιν των ἀπεδέχθησαν αὐτὰ οἱ διάδικοι, εἴτε μεταγενεστέρως· ἄρα τῆς παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος γενομένης τυχὸν ἀποδοχῆς τῆς ἐνεργηθείσης ἐκποίησης τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, μὴ δυαμένης νὰ δώσῃ εἰς τὴν περὶ τῆς ἐκποίησεως ταύτης ἄκυρος συνταχθέντα ἐκθεσιν ἄλλον χαρακτῆρα ἢ τὸν παρὰ τοῦ νόμου αὐτῇ ἀπονενόμενον, δηλαδή ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἡ ἐκποίησις αὕτη στηρίζεται ἐπὶ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, καὶ ἄνισχυρος εἶναι καθὼς ἀντικειμένη εἰς τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ 42 ἀρθρ. περὶ χαρτοσήμου νόμου,

Ἐπειδὴ, ἄκυρος οὖσης τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως, ὁ ἀναιρεσιθλήτος δὲν ἔχει τίτλον δικαιολογουῦντα τὴν δεκαετὴ παραγραφὴν, ἣν πρὸς ἀντικρουσιν τῆς ἀγωγῆς ἐπικαλεῖται, ἡ δὲ εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐκουσία τυχὸν ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσειόντος παράδοσις τοῦ ἐπιδίκου κτήματος δὲν υποστηρίζει τὴν παραγραφὴν, διότι καὶ ἂν ἀληθὴς ἐστὶν ἡ τοῦ κτήματος αὐτοῦ ἐκουσία παράδοσις, ἡ ἐκουσία ἐκτέλεσις δὲν δύναται νὰ ὑποκαταστήσῃ σύμβασιν ἄκυρον δι' ἑλλειψιν τῶν ἀναγκαίων διατυπώσεων· ὥστε, μὴ ὑπισταμένου ἐγκύρου καὶ μεταβιβαστικοῦ τῆς κυριότητος τίτλου, παραγραφὴ δὲν χωρεῖ ἄνευ αὐτοῦ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ ἀναιρεσιθλήτος (καὶ τοι ἔγωγιν γινώσκιν τῆς ἄκυρος ἐκθέσεως, δυνάμει τῆς ὁποίας κατέλαβε τὸ ἐπιδίκον, ἦτον, ὡς σκέπτεται τὸ ἐφετεῖον, ἐν καλῇ πίστει, διότι μόνον αὐτὸ δὲν χορηγεῖ δικαίωμα πρὸς χρησιδεσποταίν, 24 πρ. (31.) (41. 3). Β. (50) 3. § 23. 30.

ΑΠ. 246 (1886). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, ἐννοεῖ πᾶσαν συστατικὴν προικοῦ καὶ οὐχὶ μόνον τὴν προικοδοτικὴν (παράδοσιν τῆς προικοῦ) προσέτι δὲ ἡ ἀπαγορευσις τοῦ νόμου ἀναφέρεται, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ σαφοῦς γράμματος αὐτοῦ, εἰς τὸ κύρος αὐτὸ τῆς συμβάσεως· ὁθεν ἄνευ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου συστάσεως προικοῦ μὴ ὑπαρχούσης νομίμως, πᾶν ἄλλο ἀποδεικτικὸν μέτρον εἶναι ἀπαράδεκτον, ἡ δὲ πραγματικὴ ἐκτέλεσις αὕτη εἶναι ἄνευ νόμου ἀποτελέσματος· ὁθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ ἐφετεῖον θεωρήσαν, ὅτι τὸ συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον ἀπαιτεῖται μόνον πρὸς ἀπόδειξιν

συστάσεως ἢ παραλαβῆς προικός, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἐν πράγματι παρ-
 ῑθῃσαν τὰ προικῶα εἰς τὸν προικολήπτην (γεγονός ὅπερ καὶ δικαστικῶς
 καὶ ἐξωδίκως ὡμολογήθη ὑπὸ τοῦ προικοδότου ἐν τῇ προκειμένῃ δι-
 κῇ περὶ τὸν κρίνει τὸ συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον ὡς δυνάμενον μάλ-
 ῶν γίνῃ καὶ μετὰ ταῦτα, διὰ τούτου δὲ καὶ στηριχθὲν εἰς τὴν τοιαύ-
 ταν ἀπόδειξιν, ὑποχρεώσαν τὸν ἀναιρεσιδύλητον Θ. εἰς ἂν παρεδόθησαν τὰ
 τῇ ἀγωγῇ περιγραφόμενα κινητὰ καὶ χρήματα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσί-
 ού ἐπὶ σκοπῷ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς προίκα συστηθησομένην διὰ συμβολ-
 αγραφικοῦ προικοσυμφώνου, νὰ τὰ παραδώσῃ ὡς προικῶν περιου-
 σίαν πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ι. παρεμβάντα ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ καὶ νομι-
 θέντα ἤδη τὴν θυγατέρα τοῦ προικοδότου, ἀφ' οὗ βεβαιώσῃ διὰ συ-
 λαιογραφικοῦ ἔγγραφου (ἢ ἀναιρεσιδύλητος), ὅτι παρέλαβεν αὐτὰ πρὸς
 τοῦ ἀναιρεσίοντος Α. λόγῳ προικός τῆς θυγατρὸς του, ψευδῶς ἡρ-
 νουσε καὶ κακῶς ἐφάρμοσε τὸ 42 περὶ χαρτοσήμου νόμου. [Ὁμοιοιαι
 123 (1850) 242 (1854) 168 (1855) 246 (1866) 82 (1868)]

ΑΠ. 159 (1864). Τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ἀπα-
 μὲν νὰ συντάσσονται ἐπισήμως καὶ ἐνώπιον συμβολαιογράφου τὰ πρὸς
 κοσμήματα, ἤτοι αἱ περὶ συστάσεως προικός συμφωνίαι, ἢ παραδόσεις
 αὐτῆς, ὅταν συνίσταται εἰς κινητὰ, οὕσα ἀπλῆ ἐκτέλεσις τῆς γενομέ-
 νης ὑποσχέσεως, δύνανται ν' ἀποδειχθῇ καὶ διὰ τῶν ἄλλων νομίμων μέσ-
 ων κατὰ τὸ ἄρθρον 300 τῆς πολ. δικον.

ΑΠ. 166 (1871). Ἐπειδὴ τὸ ἐπίδικον ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, δι'
 Π. ὑπεσχέθη νὰ καταθέσῃ 10000 ἵνα χρησιμεύσωσιν εἰς προίκα τῆς
 καλούσης, οὐδὲν ὡς ἀποτελεῖ σύστασιν προικός, ἀλλ' οὐδὲν ἦτον πρὸς
 ἔχει ὑπόσχῃσιν χωρὶς ἀνάγκης δεδομένην περὶ παροχῆς ὠρισμένου γι-
 ναίου τοῦ ποσού ἐπὶ μελλούσῃ συστάσει προικός κατὰ τὸν ἐνδεχόμε-
 νον τῆς ἐκκαλούσης, καὶ ἐπομένως ἀνάγκη κατὰ νόμον εἰς τὰ
 γραφὰ τῆς μεταξὺ ζώντων διωρήσεως. Πανδ. (50. 17) Ν. 82 καὶ
 σηγ. (2, 7) § 2. ἀφ' οὗ δὲ ταῦτα ἀπαγορεύονται ἐπὶ ποιῇ ἀκυρώσεως
 γίνονται ἄλλως πως εἰμὴ ἐπισήμως καὶ ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ὁ
 διαστολῆς, ἂν, δηλονότι, ὁρῶσι κινητὰ ἢ ἀκίνητα εἴτε περὶ ἀπ-
 εἴτε περὶ ἀνταποδοτικῆς πρόκειται δωρεᾶς (ἄρθρ. 42 περὶ χαρτοσή-
 μου νόμου), νομίμως τὸ Πρωτοδικεῖον ἐκήρυξεν ἄκυρον τὸ ἐπίδικον ἔγ-
 ρον διωρήσεως, ὡς μὴ γεγόμενον ἐπισήμως καὶ ἐνώπιον συμβολαιογράφου.

ΑΠ. 16 (1859). Δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρ-
 τοσήμου νόμου ἡ πρότασις, ὅτι ἰσχύει ἔθιμον, καθ' ὃ ἡ διατίμησις τῆς πρὸς
 οὐδέποτε γίνεται λόγῳ πωλήσεως.

ΑΠ. 199 (1850). Ἡ ἐνστάσις ὅτι τὸ προικοσύμφωνον δὲν εἶναι
 σημεῖον καὶ δὲν φέρει τὴν τοῦ προικοδότου υπογραφήν δὲν εἶναι ἐκ-
 κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης προτεινομένων, εἰδὼς οὐτε τὴν δημο-
 τικὴν ἀφορῶσιν, οὐτε νόμος τις ὁρίζει, ὅτι προτείνονται καθ' ὅλην
 διάρκειαν τῆς δίκης.—Ἄρα μὴ προταθεῖτα κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκ-
 τηρίου συνεδρίᾳ, δὲν δύνανται νὰ προταθῇ μετὰ ταῦτα (168 πολ.).
 ἄρθρον 746 τῆς πολ. δικ. δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν, ὅταν ὁ τὰς προτάσεις

κείνας προτείνων δὲν εἶναι οὔτε ἐφεσίδλητος κατὰ τὴν ἐφεσίμον δίκην, οὔτε ἐναγόμενος κατὰ τὴν κυρίαν δίκην, ἀλλ' ἐκκαλὼν καὶ ἐνάγων.

49. Γραμμάτια εἰς διαταγὴν ἢ συναλλαγματικά, γεγραμμένα ἐπὶ ἀσήμου ἢ ἐπὶ μὴ ἀναλόγου ἐπισήμου ἢ εἰδικῶς ἐπεσφραγισμένου χάρτου ἢ μὴ ἔχουσαι τὰς δύο σφραγίδας τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἀριστερᾶ ἢ δεξιᾶ τοῦ σώματος αὐτῶν, κατὰ τὴν ἀρχὴν ἢ τὸ τέλος τῶν γεγραμμένων στίχων, θεωροῦνται ὡς κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου γεγραμμένα, καὶ ἐκτὸς τοῦ κατωτέρω ὀριζομένου προτίμου, ὅπερ ἐπιβάλλεται ἀλληλεγγύως εἰς τε τοὺς ἐκδότας, τοὺς ὀπισθογράφους, τοὺς ἀποδέκτας καὶ τοὺς κομιστάς, ἀποβάλλουσι τὰ εἰς τὰς συναλλαγματικὰς καὶ τὰ γραμμάτια εἰς διαταγὴν ὡς ἐμπορικὰ ἔγγραφα παρεχόμενα πλεονεκτήματα τῶν ἄρθρων 729, 732 καὶ 866 § 1 Πελοτιτικῆς Δικονομίας, πᾶς δὲ περὶ αὐτῶν ὁρος ἢ συμφωνία ἀνεξόδου ἐπιστροφῆς θεωρεῖται ἀπολύτως ἄκυρος. — Αἱ αὐταὶ ποιναὶ καὶ ἐκπτώσεις ἐπιβάλλονται καὶ ἐπὶ παραβάσεως τῆς διατάξεως τῶν ἐδαφίων γ' τοῦ ἁρθρου 15 καὶ γ' τοῦ ἁρθρου 38 περὶ σημάτων τῶν ἐξωθεν εἰσαγομένων συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων, ἀλλ' ἡ ποινὴ τοῦ προστίμου ἐπιβάλλεται ἀλληλεγγύως εἰς μόνους τοὺς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ὀπισθογράφους, ἀποδέκτας καὶ κομιστάς.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 237 (1899). Ὑπερὶ τοῦ ὁρῶς τὸ πρωτοδικεῖον διέταξε τὴν χαρτοσήμανσιν τῆς ἀτελῆς ἀπ' ἀρχῆς χαρτοσημανθείσης ἐπιδόκου συναλλαγματικῆς, ὅπως χρησιμεύσῃ αὕτη ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον, διότι καὶ μὲν κατὰ ἄρθρον 49 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια καὶ αἱ συναλλαγματικαὶ γεγραμμένα ἐπὶ ἀσήμου ἢ ἐπὶ μὴ ἀναλόγου χάρτου, θεωροῦνται ὡς κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου γεγραμμένα καὶ ἐκτὸς τοῦ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς αὐτοῦ ἐπιβαλλομένου ἀλληλεγγύως προστίμου εἰς τε τοὺς ἐκδότας καὶ ὀπισθογράφους ἀποβάλλουσι τὰ εἰς τὰς συναλλαγματικὰς παρεχόμενα πλεονεκτήματα τῶν ἁρθρῶν 729, 732 καὶ 866 § 1 Πολ. Δικ. διατηροῦσιν ὅμως τὴν δύναμιν ἀπλῆς ὑποσχέσεως τοῦ ἀποδέκτου αὐτῶν, ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι

ἡ ὁρμή ἐννοία τοῦ νόμου, προκύπτει οὐ μόνον ἐκ τοῦ προμνησθέντος ἀρθροῦ τοῦ ὁρίζοντος, ὅτι μόνον τὰ πλεονεκτήματα τῶν εἰρημένων ἀρθρῶν Πολ. Δικ. ἀποβάλλουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 47 τὸ ὅποσον κηρύσσει μὲν ἄκυρον πᾶν ἰδιωτικὸν ἔγγραφον ἐμπορικῆς ἢ ἀστικῆς φύσεως μὴ συντάσσόμενον ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ ἐστάῃ ἀναλογικῷ χάρτου ἢ μὴ ὑποδεδειγμένον ἐντός ρητῆς προθεσμίας εἰς πληρωμὴν τοῦ τε τέλους ἢ τῆς διαγραφῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ σχετικοῦ προστίμου, ἐξαίρει ὅμως ρητῶς τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 13 καὶ 15 § α' γ' καὶ ε' ἔγγραφα, ἐν οἷς περιλαμβάνονται καὶ αἱ συναλλαγματικά.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 2289 (1893). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ διὰ ἀρθροῦ 3 νόμου Σ. 1867, ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ τοῦ νὰ γράφονται ἐξ ὑπαρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀρμόδιου ἐστάῃ χάρτου αἱ αὐτόθι ὁριζόμεναι συναλλαγματικά καὶ τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, προκύπτει ὅτι κατὰ τὴν ὁρμὴν ἐρημνίσαν τοῦ ἀνωτέρου ἀρθροῦ, ἐκ τῆς παραβιάσεως αὐτοῦ ἐπέρχεται στερησις οὐχὶ μόνον τῶν πλεονεκτημάτων, ὅσα ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς ἐμπορικῆς τῶν ἀνωτέρω ἔγγράφων φύσεως, ὡς μὴ ὁρθῶς ὑποστηρίζει ἡ ἐκκαλούσα, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐμπορικῆς ιδιότητος τῶν δι' αὐτῶν ἀποδεικνυμένων συμβάσεων ὅθεν κατὰ ταῦτα, ἀπ' οὗ κατὰ τὸ ἀρθρον 189 ἐπὶ νόμου μετὰ πενταετίαν παραγράφονται μόνον τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, καὶ τοιοῦτον δὲν εἶναι τὸ ἀντιταχθέν παρὰ τῆς ἐναγομένης κατὰ τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ὡς ἐκδοθέν κατὰ παραβίαν τῶν ἀνωτέρω παρατεθέντων ὁρισμῶν, ὅτε γραφέν ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ ἐστάῃ χάρτου, καὶ ἂν ἐξεδόθη παρ' ἐμποροῦ ἢ δι' ἐμπορικὴν αἰτίαν, ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἀπορρίψαν τὴν προταθείσαν ἐνάστασιν περὶ πενταετοῦς παραγραφῆς τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου, ἐδέξατο τὴν πρὸς συμφηρισμὸν ἀντιταχθείσαν αἰταπαιτήσιν τὴν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 1086 (1895). Ἐπειδὴ ἐνάστασις τοῦ ἐναγομένου τοῦ νὰ κηρυχθῇ ἄκυρον τὸ ἀπὸ 3 Ἰανουαρίου 1885 γραμμάτιον ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ, καθότι δὲν εἶναι συντεταγμένον ἐπὶ ἀναλόγου χαρτοσήμου, δὲν εἶναι νόμιμος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα, καθόσον ὅτε τὸ ἐπιδίκον γραμμάτιον ἐξεδόθη, δὲν εἶχε ψηφισθῇ ὁ ΑΣΔ τῆς 18 Νοεμβ. 1885 Νόμος, ὅστις ἐν ἀρθρ. 1 κηρύσσει ἄκυρα τὰ ἰδιωτικά ἔγγραφα τὰ μὴ γεγραμμένα ἐπὶ χαρτοσήμου ἢ γεγραμμένα ἐπὶ χαρτοσήμου κατωτέρας ἀξίας, ἐὰν ἐντός δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς συντάξεώς τοι δὲν πληρώσωσι τὸ τέλος τοῦ προστίμου.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ὡς ἂν ἐπιδίκον γραμμάτιον ἐκ δραχμῶν 606 εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ χαρτοσήμου λεπτῶν πενήντα, ἐν ᾧ ἔπρεπε κατὰ νόμον νὰ εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ χαρτοσήμου ἀνωτέρας ἀξίας, καθὼς ἀστικῆς φύσεως, δὲν δύναται συμφώνως πρὸς τὰ κρατοῦντα κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἔγγραφου τούτου Νόμου ΧΙΔ' τῆς 10 Ἰουνίου τοῦ 1877 ἀρ. 8 νὰ γίνῃ δεκτὸν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ πάσης ἀρχῆς πρὶν ὑποβληθῇ εἰς τὸ νόμιμον πρόστιμον.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 662 (1896). Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι κατὰ ἀρ. 3 τοῦ Σ' νόμου τοῦ 1867 (οὗ αἱ διατάξεις δὲν ἐτροποποιήθησαν μέχρι τοῦ

1882 ὅποτε ἐξεδόθη, τὸ ἐφ' οὗ ἡ ἀγωγή ἐρείδεται ἰδιωτικὸν χρεωστικὸν (γραφὸν), ἐπὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν καὶ συναλλαγματικῶν μὴ γεγραμμένων (καθ' ἃ διαγορεύει τὸ ἄρθ. 5 τοῦ προηγουμένου ΠΙΣ' περὶ χαρτοσήμου μου), ἐπὶ τῆς φερούσης τὰς σφραγίδας σελίδος καὶ κατὰ μῆκος αὐτῆς, τοιόλοιοι ποινὰι, ἀλλ' αἱ ποινὰι αὗται περιορίζονται ἀπλῶς καὶ μόνον, εἰς τὸ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔγγραφα ἀποβάλλουσι τὴν ἐμπορικὴν αὐτῶν ἰδιότητα, ἐκ τῶν ρήσεων δὲ τούτων ὁρθῶς ἐν συνόλῳ ἐρμηνευομένων καὶ συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ὃν προδήλως ἐδίωκεν ὁ νομοθέτης, ἰσχυρῶς ὀνύσσεται, κατὰ τῆς πλειοψηφίας τῆν κρίσιν, νὰ συναχθῇ ὡς συμπεράσμα, ἅπ' ἑνὸς μὲν ὅτι μοναδικὴ καὶ ἐνιαιμία τῆς μὴ τηρήσεως τῶν, ἅ τῶν 5 ἄρθρου, διαγραφομένων διατυπώσεων, συνέπειαι, εἶναι ἀπλῶς ἡ ἀπώλεια τῆς ἐμπορικῆς ἰδιότητος, ἣν τὰ ἐν λόγῳ ἔγγραφα ἀνεξαρτήτως τῆς ἐμπορικότητος ἢ μὴ τῆς δι' αὐτῶν μαρτυρουμένης συμβάσεως, ὡφείλου ἀπολύτως, καὶ μόνον εἰς τὸν ἰδιαιτέρον τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν τύπον, ὡς καὶ ἡ στέρησις τῶν ἐνεκεν τούτου ἀπονεμομένων αὐτοῖς ἰδικῶν πλεονεκτημάτων τῆς ἐξαιρητικῆς δικαιοδοσίας, τῆς προσωπικῆς κατάρσεως, καὶ τῶν ἄρθρων 729 καὶ 866 Πολ. Δικ. καὶ ἅπ' ἑτέρου ὅτι τὰ ἔγγραφα σὺν τῇ ἀπώλειᾳ τῆς ἐμπορικῆς ἰδιότητος, δὲν ὑφίστανται καὶ μείωσιν ἢ ἐκμηδένισιν τῆς ἀποδεικτικῆς αὐτῶν ἰσχύος καθόσον ἂν ὁ νομοθέτης ἡννοεῖ, ὅτι ἐνεκεν τῆς τοιαύτης παραβάσεως μεταβάλλεται καὶ ἡ φύσις αὐτῆς τῆς οὕτωςεἰς καταρτισθείσης συμβάσεως καὶ ὅταν ἀπομνησθέντως εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, διὰ λόγον ἕτερον ἐμπορικῇ, ἢ ἢ στερεοῦνται τὰ τοιαῦτα ἔγγραφα καὶ πάσης ἀποδεικτικῆς ἰσχύος (ὅπερ λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν τοῦ ταμειευτικοῦ πνεύματος, ἐξ οὗ προήγεται, δὲν θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἐπαρκῶς), ἤθελε πάντως ἐκφραστῇ ρητοτέρων, ὡς ἔπραξε καὶ περὶ τῆς ἐμπορικῆς ἰδιότητος τῶν ἔγγραφων. Μὲν κατὰ ταῦτα ἀδόκιμος καὶ ἀπορριπτέος ἀποβαίνει ὁ πρῶτος τῆς ὑπὸ ἕστατον ἐφέσεως λόγος, καθόσον ἐκ τοῦ ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται χρεωστικὸν ὁμολογόν, ἀπώλεσε τὴν ἰδιότητα τοῦ γραμματίου εἰς διαταγὴν, ὡς γράφει παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ΠΙΣ' Νόμου, δὲν ἐπεταί ποτὶς καὶ ὅτι ἡ δι' αὐτοῦ βεβαιουμένη σύμβασις τοῦ δανείου, μετέβαλε χαρακτῆρα ἢ ἀπώλεσε τὴν ἐμπορικὴν αὐτῆς ἰδιότητα καὶ ὅτι τούτου ἐνεκεν ἐστερήθη καὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς ἐξαιρητικῆς δικαιοδοσίας, ἅπ' οὗ καὶ κατὰ ἀγωγήν καὶ κατὰ τοὺς μὴ ἀντικρουομένους τοῦ ἐνάγοντος ἰσχυρισμούς, ὁ ἐκδότης οὐ μόνον ἦτο ἐμπορὸς ἀλλὰ καὶ δι' αἰτίαν ἐμπορικὴν ἔλαβε τὸ δάνειον· εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι κατὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ νόμου ἔννοian, ὁ κομιστὴς ἔγγραφον ἐμπορευσίμου, ἀλλοθίνους παρὰ τὸν διὰ τοῦ ἄρθρ. 5 καθιερούμενον τρόπον, στερεῖται οὐ μόνον τῶν ἐκ τῆς ἐμπορικῆς τοῦ τοιοῦτου ἔγγραφου φύσεως πηγαζόντων εἰδικῶν πλεονεκτημάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τῆς ἐμπορικότητος τῆς δι' αὐτοῦ μαρτυρουμένης πράξεως, ἣτις τοιοῦτοτρόπως θεωρεῖται καὶ εἶναι φύσεως ἀστικῆς καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ δι' ἄλλων μέσων ἐπιδείξις τῆς ἐμπορικότητος τῆς συμβάσεως, ἤθελεν εἶσθαι ἀνατροπὴ τοῦ προδήλου σκοποῦ ὃν ἐδίωκεν ὁ νομοθέτης, ὅστις ἡννοεῖ νὰ ἐξαφα-

λίση διὰ τῆς ἐπιβολῆς ποινῶν αὐστηρῶν, τὴν ἀκριθεῖ τῶν περὶ σχημάσεως τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων καὶ συναλλαγματικῶν, διατυπώσεων, τήρησιν.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 237 (1898). Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή στηρίζεται εἰς τὸ ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1874 γραμμάτιον ἀστικῆς φύσεως, ἐπεδόθη δὲ τὴν 8 Ὀκτωβρίου 1877 κατὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιστημείωσιν τοῦ κλητῆρος, ἐσῆχθη δὲ πρὸς συζήτησιν καὶ συνεζητήθη τὴν 6 Μαΐου 1878 καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ 1484 ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν· ἐπομένως ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου, ἣν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον, περὶ ἀτελοῦς σημαύσεως τοῦ ἐγγράφου τούτου, ἐφ' αὗτῃ ἀγωγή στηρίζεται, θέλει ἐρευνηθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν οἱ ἐνάγοντες ἔκαμον χρῆσιν τοῦ ἐγγράφου τούτου, προσαγαγόντες αὐτὸ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸς ὑποστήριξιν ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ τὸ ἔγγραφο τοῦτο ἐκδόμενον διὰ δραχμὰς 1,040 εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ ἐνσήμου χάρτου δραχμῆς τάξεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν χρῆσις ἐγένετο τοῦ ἐγγράφου τούτου, ἦτοι κατὰ τὸ ἔτος 1878, ἰσχυεὶν ὁ Νόμος τῆς 14/26 Αὐγούστου 1836 περὶ τελῶν χαρτοσήμου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ νόμου τούτου εἰς τέλος ἄξιας δραμῶν τριῶν ὑπέκειντο τὰ ποσὰ δραμῶν 1001—1200 ἐγγράφου, ἅτινα ἀπ' ἀρχῆς ἔπρεπε νὰ γράφονται ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου, ἡ δὲ παραβίασις τῶν διατάξεων αὐτοῦ δὲν καθιστὰ μὲν ἄκυρα ταῦτα ἀλλ' ἐκτὸς τῆς καταβολῆς τοῦ νομίμου τέλους ἐπίκειται ποινὴν προστίμου κατὰ τὸ ἄρθρον 43, ὡς ἐτραποποιήθη διὰ τοῦ Νόμου ΡΙΣΤ' τοῦ 1865, τὸ δὲ πρόστιμον δύναται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ τὸ νόμιμον τέλος νὰ εἰσπραχθῇ καὶ μετὰ τὴν παρουσίαν αὐτῶν (ἐγγράφων) ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου (ἄρθρ. 10), ὅπερ δὲν συγχωρεῖται νὰ λάβῃ ταῦτα ὑπ' ὄψιν πρὶν ἢ νομίμως σημανθῶσι καὶ πληρωθῇ τὸ πρόστιμον πρὸς αὐτοὺς ἐναγομένους περὶ τούτου ἀποδείξεως τοῦ ἀρμοδίου ταμίου.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 190 (1898). Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀγωγῆς, βάσις αὐτῆς εἶναι τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα δύο γραμμάτια, ἐκ τῶν ὧν συνεπεία δανείου πρὸς τὸν ἐφεσιβλήτην, ἐπομένως ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἀναφέρεται ἐν αὐτοῖς ὅτι ἐξεδόθησαν δι' ἐμπορικὴν αἰτίαν, ταῦτα ὡς ἀπώλεσαν συμφωνῶς ἄρθρῳ 3 Νόμου 1867 περὶ Χαρτοσήμου, μὴ γραφέντα ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου ἐνσήμου χάρτου καὶ παρὰ ἄρθρ. 5 ΡΙΣΤ' Νόμου, ἀρμοδίως εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ἀγωγή ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐφεσιβλήτου περὶ ἀναρμοδιότητος ὁρθῶς ἀρρίφθη.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 2257 (1894). Συναλλαγματικὴ μὴ γεγραμμένη ἀναλόγου χάρτου, ἀπόλλυσι τὴν ιδιότητα τῆς συναλλαγματικῆς θεωρουμένη ὅτι ἀνάγεται εἰς τὰ ἔγγραφα, περὶ ὧν ἀποδίδεται τὸ ἄρθρ. 47.

50. Τὰ καταστατικά τῶν ἐν Ἑλλάδι παντὸς εἶδους ἑνωτύμων ἐταιριῶν καὶ αἱ περὶ αὐξήσεως τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου ἢ ἐκδόσεως νέων ὁμολογιῶν πράξεις αὐτῶν ἐν περιπτώσει παραβάσεως τοῦ ἐδαφίου ε' τοῦ ἄρθρου 15 θεωροῦνται ἄκυροι καὶ ἀνεπίδεκτοι ἐγκρίσεως. — Αἱ ὑπὸ ἑνωτύμου ἐταιρίας παραβάσεις τῶν περὶ τελῶν χαρτοσήμου διατάξεων, πλὴν τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ποινῆς, δύνανται νὰ ἐπαγάγῃσι καὶ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀδείας καὶ ἐγκρίσεως τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς. — Ἀνώ-
 νυμοι ἐταιρίαι, μὴ προσάγουςαι πρὸς σήμανσιν τοὺς με-
 τοχικοὺς τίτλους ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς συστάσεως
 αὐτῶν, ἢ μὴ καταβάλλουσαι εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον,
 ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ, τὸ κατὰ
 τὸ ἄρθρ. 16 ὀφειλόμενον τέλος, ὑπόκεινται εἰδικῶς διὰ
 τὴν παράβασιν ταύτην εἰς πρόστιμον ἴσον τῷ καθυστε-
 ρουμένῳ τέλει καὶ εἰς πληρωμὴν τόκου ὑπερημερίας. —
 Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑπόκεινται ἐταιρίαι ἢ διευθύνσεις
 ἀποπολοίων καὶ σιδηροδρόμων μὴ καταβάλλουσαι ἐντὸς
 τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου ἐκάστου μηνὸς τὰ κατὰ τὸν
 προηγούμενον μῆνα εἰσπραχθέντα τέλη εἰσιτηρίων. — Ὁ
 ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργὸς ἔχει ἐν παντὶ καιρῷ δι-
 καίωμα ἐξελεγχέως ἐν τοῖς γραφείοις τῶν ἐταιριῶν πρὸς
 βεβαίωσιν τῶν ὑποπτευομένων παραβάσεων.

51. Ἄν μὴ ἐπιτεθῇ προσθέτως τὸ νόμιμον ἐπίσημα
 διὰ τε τὸ τέλος καὶ τὸ πρόστιμον ἐπὶ τε τῶν ἐν ἄρθρῳ
 47 κατονομαζομένων ἐγγράφων ἐντὸς τῆς ἐν αὐτῷ τε-
 ταγμένης διορίας, ἐπὶ παντὸς ἄλλου ἐγγράφου ὑποκει-
 μένου εἰς τέλος ἀναλογικὸν καὶ ἐπὶ πάντος ἐγγράφου ὑπο-
 κειμένου εἰς πάγιον τέλος, τὰ δικαστήρια καὶ αἱ δημόσιαι
 ἀρχαὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δεχθῶσι α') οὐδὲν οὐδενὸς εἶ-
 δους ἐγγραφον ἰδιωτικόν, ἐκ τῶν ὑποβεβλημένων ὑπὸ τοῦ
 νόμου εἰς τέλος χαρτοσήμου, μὴ γραφὲν ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ
 χάρτου σεσημασμένου ἢ γραφὲν μὲν, ἀλλ' ἐπὶ χάρτου

κατωτέρας τιμῆς· β') οὐδὲν ἔγγραφον ἔχον τὰς σφραγίδας κεκαλυμμένας διὰ γραφῆς ἢ ἄλλως παραμεμορφωμένας εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς. Τῶν σφραγίδων καλυφθεισῶν μὲν, ἀλλ' οὐχὶ εἰς τρόπον κωλύοντα τὴν διάγνωσιν τῆς τιμῆς, τὸ ἔγγραφον λαμβάνεται ὑπ' ὄψει μόνον μετὰ τὴν καταβολὴν προστίμου διπλασίου τοῦ τέλους, οὐχὶ δὲ κατωτέρου τῶν 5 δραχμῶν. — Ἐπὶ προσαγωγῇς ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ἐν ἀντιγράφῳ ἀπαιτεῖται πρὸς παραδοχὴν αὐτῶν ἐπίσημος βεβαίωσις, ὅτι τὸ πρωτότυπον εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ νομίμου χάρτου ἢ ὑπεβλήθη εἰς τὸ πρόστιμον. Ἐν ἑλλείψει τῆς βεβαιώσεως ταύτης τὸ προσαγόμενον ἀντίγραφον ὑποβάλλεται εἰς τε τὸ τέλος καὶ τὸ πρόστιμον ὡς πρωτότυπον.

52. Αἱ κατὰ ἄρθρα 21 ἐδάφ. θ καὶ 22 ἐδάφ. β' ὑποβαλλόμεναι εἰς τέλος ἐγγραφῆς ἀνακοπαὶ ἐρήμην ἀποφάσεων καὶ ἐφέσεις δὲν δύνανται νὰ εἰσαχθῶσι πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος ἢ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐὰν μὴ ἐπισυνάπτηται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζήτησεως τὸ βραδύτερον πιστοποιήσις ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμένα ἐν τῷ ἀρμοδίῳ βιβλίῳ μετὰ καταβολῆς τοῦ νομίμου τέλους, ἔτι δὲ καὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 53 ἐλαχίστου ὅρου τοῦ προστίμου ἐν ᾗ περιπτώσει ἐνεγράφησαν μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως, ἐπιφυλασσομένων καὶ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 599, 601 καὶ 774 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας διατεταγμένων κατὰ τῶν ἀνακοπτόντων καὶ ἐκκαλούντων. — Αἱ τοιαῦται δὲ ἀνακοπαὶ καὶ ἐφέσεις εἰσαγόμεναι ὑπὸ τῶν καθ' ὧν αὐταὶ δικάζονται ἐρήμην καὶ ἀπορρίπτονται ὡς ἀνυποστήρικτοι. — Ἐπὶ ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων ἀπηλλαγμένων τέλους ἐγγραφῆς ὑπὸ τῶν

* Τὰ τρία πρῶτα ἐδάφια τοῦ 52 ἄρθρου δημοσιεύονται ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΨ'ΗΒ'.

ἀνω μνησθέντων ἄρθρων 21 καὶ 22 ἀπαιτεῖται μὲν ἐπὶ ταῖς ἐν τῇ ἀμέσως ἀνωτέρῳ παραγράφῳ συνεπεΐαις ἢ ἐν τῷ βιβλίῳ ἐγγραφῇ, ἀλλ' ἢ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἀμελήσαντας τὴν ἐγγραφὴν πληρεξουσίου τοῦ ἀνακόπτοντος ἢ τοῦ ἐκκαλοῦντος. — * Τὰ δικόγραφα ἀγωγῶν, ἐφέσεων, ἀνακοπῶν, αἰτήσεων ἀναιρέσεως ἢ ἀναψηλαφήσεως καὶ τὰ ἐνώπιον παντὸς εἶδους ποινικῶν δικαστηρίων εἰσαγωγικά τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων δικόγραφα, τὰ μένοντα παρὰ τῷ διαδίκῳ τῷ ἐγείροντι τὴν πρᾶξιν, προσάγονται ὑπ' αὐτοῦ ὑποχρεωτικῶς ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων κατὰ τὴν συζήτησιν γεγραμμένα ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 1592 (1895). 'Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως, καθ' ὃν οὐχὶ συμφώνως τῷ νόμῳ ἀπέρριψεν ἡ δευτέρα ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν τὴν κατὰ τῆς πρώτης ἀνακοπῆς τῶν ἐκκαλοῦντων ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν προσήλθῃ αὕτη, κρίνεται ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος καθ' ὅσον ἀπὸ τοῦ δικόγραφου τῆς ἀνακοπῆς δὲν προσήλθῃ κατὰ τὴν συζήτησιν ὁρθῶς ἐν ἡκούσθῃσιν οὗτοι, ἀφ' οὗ κατὰ τὸ ἄρθρον 52 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, τὰ δικόγραφα ἀγωγῆς καὶ ἀνακοπῶν τὰ μένοντα παρὰ τῷ διαδίκῳ τῷ ἐγείροντι τὴν πρᾶξιν προσάγονται ὑπ' αὐτοῦ ὑποχρεωτικῶς ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων κατὰ τὴν συζήτησιν γεγραμμένα ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου, ἢ παράλειψις δὲ τῆς προσαγωγῆς τῶν ἐξαι ταύτην τὴν ἐπιζήμιον συνέπειαν διὰ τὸν ὑπαίτιον, ὅτι δηλαδὴ δὲν δύναται νὰ ἀκουσθῇ.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 168 (1897). 'Ἐπειδὴ οὐδεμία προσάγεται πιστοποιήσις τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὅτι ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴ ἐνεγράφη μετὰ καταβολῆς τοῦ νομίμου τέλους ἐν τῷ παρὰ τῇ δικαστηρίῳ τούτῳ τηρουμένῳ βιβλίῳ δηλώσεων ἀνακοπῶν, κατὰ συνέπειαν, ἀφ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ αὕτη εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ αὕτη ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς προσαγομένης προεδρικῆς περὶ προτιμήσεως πράξεως, δι' ἧς τῇ αἰτήσῃ τούτου διετάχθη ἢ κατὰ προτίμησιν συζήτησις τῆς ἀνακοπῆς, κατὰ τὴν ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένην δικάσιμον, δέον συμφώνως ἄρθρ. 52 ΑΧΚΕ' Νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ΑΨΗΒ' νὰ δικασθῇ ἐρήμην ἢ ἀνακοπὴ αὕτη καὶ νὰ ἀπορριφθῇ.

* Τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἁρθρου 52 δημοσιεύεται ὡς προσετέθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΡΠΒ'.

ὡς ἀνυποστήρικτος· καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀνακοπῆς, λαδούσης χάραν κατὰ τὸ προσαγομένον ἐπιδότηριον τῆς Ἰαννουαρ. ἐ. ἔ. μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συζητήσεως δὲν εἶχε παρέλθῃ διμήνως προθεσμία, ἥτις ἀρχικῶς διὰ τοῦ ΑΧΚΒ' νόμου ὁρισθεῖσα διὰ τὴν ἐν τῷ ἀκρόδιῳ βιβλίῳ δῆλωσιν τῆς ἀνακοπῆς διετετήθη ἐν ἰσχυρίᾳ καὶ μετὰ τὴν διὰ τοῦ τελευταίου ΑΨΨΒ' νόμου τροποποίησιν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπεταί ὅτι, ἂν προστρέξῃ τοῦ πέρατος τῆς διμήνιας ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, εἴτε κανονικῶς διὰ τῆς σειρᾶς τοῦ οἰκείου πινάκτου προῦσα, εἴτε ἐπισπευθεῖσα διὰ προτιμῆσεως παρὰ τοῦ προέδρου μένωσιν ἀνεφάρμοστοι αἱ συνέπειαι τῆς μὴ ἐν τῷ οἰκείῳ βιβλίῳ δηλώσεως τῆς ἀνακοπῆς μετὰ καταβολῆς τοῦ νομικοῦ τέλους, καθ' ὅσον ἀνευδοιάστως ἐκ τοῦ ΑΨΨΒ' νόμου ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς συζήτησεως εἶναι τὸ ἀκρότατον ὄριον τῆς ἐγγραφῆς τῆς ἀνακοπῆς, ἡ δὲ παρὰ τὰ μέλησις διμήνου προθεσμίας ἔχει συνέπειαν τὴν ἐπιβολὴν τοῦ κατὰ ἀριθμὸν 53 ἐλαχίστου ὅρου τοῦ προστίμου, ὅπερ εἶναι καταβλητέον κατὰ τὴν ἀπλῶν τέλει, πρόδηλον ἐπομένως ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων γίνεται: 1) ὅτι ἡ διμήνως προθεσμία ἐτάχθη ἀπλῶς διὰ τὴν ἀζημίον δῆλωσιν, ἐφ' ὅσον δὲν προτρέχει ταύτης ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, τῆς ὁποίας τὴν διὰ τῆς σειρᾶς τοῦ πινάκτου ἡ διὰ προεδρικοῦ προτιμῆσεως προέλευσιν, οὐδαμῶς προέβητο ν' ἀναστείλῃ ὁ νόμος διὰ τῆς ὡς εἴρηται πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀνακοπῆς προθεσμίας. 2) ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἀζημίον, ἀλλὰ πρὸ τῆς συζητήσεως, ἐπιτρέπεται ἡ δῆλωσις, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀζημιουμένου τοῦ ἐκπροθέσμως δηλοῦντος δι' εἰκοσιπενταδράχμου προστίμου καὶ 3) ὅτι προβαίνουσας τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς, εἴτε πρὸ, εἴτε κατόπιν τῆς παρελεύσεως τοῦ διμήνου, ἐπέρχονται αἱ ὁρίζουσαι ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΨΨΒ' συνέπειαι διὰ τὴν ἔλλειψιν δηλώσεως μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συζητήσεως θεωρουμένης μὲν ἀπαράδεκτον τῆς συζητήσεως ἂν ἡ ἀνακοπὴ εἰσάγῃται ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος, δικαζομένης δὲ ταύτης ἐρήμην, ἂν εἰσάγῃται ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ. Εἰ καὶ ἡδυνάτο εἰπεῖν, ὅτι χορηγουμένης τῇ ἀνακόπῃ διμήνου διὰ τὴν δῆλωσιν προθεσμίας, δὲν δύναται αὕτη αὐθαίρετως νὰ συντηρῇ διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἐφθασε νὰ προηγηθῇ ἡ ἡμέρα τῆς συζητήσεως, οὕτε κατὰ συνέπειαν νὰ προῦσιν αἱ διὰ τὴν ἔλλειψιν δηλώσεως ἀπαγγελλόμεναι ὑπὸ τοῦ Νόμου ποιναὶ, ἀφοῦ ποινὴ δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ διὰ τὴν παράλειψιν ὑποχρεώσεως, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὁποίας ὑφίσταται ἔτι ἐκ τοῦ νόμου προθεσμία, ὥστε δεόν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ δικαστήριον νὰ προέλθῃ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐρευνᾶν τῆς ἀνακοπῆς χωρὶς ν' ἀποβλέψῃ εἰς τὴν ἔλλειψιν δηλώσεως πρὸς ἣν ὑφίσταται ἔτι προθεσμία, ἥ ν' ἀπόσχῃ ἀπὸ τῆς ἐκδικάσεως, καίτοι ὑπὸ τοῦ ἀνακοπτομένου εἰσαγομένης τῆς ἀνακοπῆς, θεωροῦν ἀπαράδεκτον τὴν συζήτησιν μέχρι δηλώσεως τῆς ἀνακοπῆς, ἡ παρελεύσεως τῆς δι' αὐτὴν προθεσμίας.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 635 (1898). Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἐκπροθέσμου ἐφέσεως ἔνστασις τῶν ἐναγόντων ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη ἐκοινοποιήθη μετὰ παρέλευσιν τῶν πρὸς ἀνακοπὴν καὶ ἐφῆσιν προθεσμιῶν τῆς ἐρήμης

ἀπορίσεως τοῦ Πρωτοδικείου, καθόσον ἡ ἀνακοπὴ κατ' αὐτῆς μὴ ἀγλωθεῖται ἐντὸς δύο μηνῶν, οὐδὲ καταβληθέντος τοῦ νομίμου προστίμου συμπάντως πρὸς ἄρθρ. 52 ΑΧΚΕ' Νόμου, ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος, διὰ τῆς ἀπορρίψεως δὲ τῆς ἐν λόγῳ ἀνακοπῆς ὡς ἀπαράδεκτου, ἡ πρὸς ἔφεσιν τῆς ἐφέσεως προθεσμία κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἔληγε μετὰ τὴν 38 ἡμέραν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, κρίνεται νόμῳ ἀβάσιμος, καθ' ὅσον καὶ ἀληθὴς ἐάν ᾗ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγόντων, ὡς πρὸς τὴν μὴ ἀγλωθίαν τῆς ἀνακοπῆς, ἀμφισβητούμενος, ἡ περὶ τῆς τελεσιδικίας τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων ἐκ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων ἐνστάσις δὲν εἶναι νόμῳ βάσιμος, οὐχὶ διὰ τὰς σκέψεις τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως, ἀλλὰ διότι ἡ μὴ ἀγλωθεῖσα ἀνακοπὴ, ἀπορριπτομένη ὡς ἀπαράδεκτος, δὲν κρίνεται ἄκυρος ὅλως καὶ μὴ ὑπάρξασά ποτε, διὰ τὴν προσδωσθῆ ἀναδρομικῶς εἰς τὴν ἀνακοπεῖσαν ἐρήμην ἀπόφασιν τὴν δυνάμειν τῆς τελεσιδικίας, ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ πρὸς δὴλωσιν προθεσμία εἶναι οἰκτιρῶσα, ἡ δὲ ἐμπροθέσμως κοινοποιηθεῖσα ἀνακοπὴ ἔχει τὴν ἰσχύιν τῆς, δυνάμεν ἐντὸς δύο μηνῶν νὰ ἀγλωθῇ, ἄρα ἤτο ἐν τῇ γενέσει τῆς ἄκυρος, ἐκ μεταγενεστέρου δὲ λόγου δὲν δύναται νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἢ ἀπαράδεκτος, κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ νόμου, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀπορριψάσης αὐτὴν ἀποφάσεως.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 1913 (7895). Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον παράπανον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι οὐκ ὀρθῶς οὗτος, μὴ προσαγαγὼν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἐπιτριβάρχου, ἐδικάσθη ἐρήμην, ὡς μὴ βάσιμον ἀπορριπτέον ἐστίν, οὕτω ἀπὸ διὰ τῆς προηγουμένης πρωτοδικου ἀποφάσεως, οὗτος ὁ μὴ προσαγαγὼν τὴν ἀνακοπὴν ἐπὶ τριβάρχου, ὑπερεβῆτο εἰς τὴν οὕτως πρὸς ἐνηγογὴν αὐτῆς καὶ δὲν προσήγαγεν αὐτήν, ὀρθῶς ἐδικάσθη ἐρήμην.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 1736 (1896). Ἐπειδὴ τὰ δικόγραφα ἀγωγῶν, ἐφέσεων, ἀνακοπῶν, αἰτήσεων ἀναιρέσεως ἢ ἀναψηλαφήσεως κλπ. τὰ μένοντα παρὰ τῷ διαδίκῳ, τῷ ἐγείροντι τὴν πρᾶξιν, προσάγονται παρ' αὐτοῦ ὑποχρεωτικῶς ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων κατὰ τὴν συζητήσιν γεγραμμένα ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου ἐν τῇ προκείμενῃ ὁμῶς συζητήσῃ ὃ τε ἐκκαλὼν καὶ οἱ ἀνακόψαντες τὴν ἐπιταγὴν καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντες Α. ἐγείραντες, ὁ μὲν τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἔφεσιν, αἱ δὲ τὴν κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἀνακοπὴν, δὲν προσάγουσι τὰ παρ' αὐτοῖς μεῖναντα δικόγραφα τούτων, καθ' ὃ ὁ νόμος ὀρίζει, ἐπὶ τριβάρχου χαρτοσήμου, ὑπόχρεοι εἰσὶν ἀμφότεροι νὰ προσάγῳσιν ἐπὶ τοῦ νομίμου χάρτου γεγραμμένα τὰ εἰσχωρικὰ τῆς δίκης ταύτης δικόγραφα, ἤτοι ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως, ἀναβαλλομένης ἐπὶ τούτῳ τῆς περαιτέρω συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἐπιφυλασσομένων τῶν ἐξόδων τῆς ματαίας ταύτης συζητήσεως εἰς τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 2201 (1896). Ἐπειδὴ τὰ ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικείων καὶ Ἐφετερίων κλπ., δικόγραφα τῶν ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων κλπ. τὰ εἰς τέλος χαρτοσήμου τριῶν δραχμῶν ὑποκείμενα καὶ μένοντα παρὰ τῷ ἐγείραντι ταῦτα διαδίκῳ, προσάγονται ὑποχρεωτικῶς ὑπ' αὐτοῦ κα-

τὰ τὴν συζήτησιν· ἂφ' οὗ δὲ οὕτω ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὑπὲρ τῆς προσαγωγῆς τῶν δικογράφων τούτων, ἀποτελούντων τὴν βουλὴν αὐτῶν ἀσπιρομένης δίκης κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐπεται ὅτι μὴ προσαγομένων, ὃ ταῦτα ἐγείρας διάδικος δὲν ἀκούεται ἄλλοι ται ἐρήμην.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 2409 (1896). Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν τῶν ἐκκαλούντων ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ἐρήμην τούτων, μὴ προσκοπὴν τὸ πρωτότυπον αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τριδράχμου ἐνσήμου χάρτου, δὲ τὴν τελευταίαν παράγραφον τοῦ άρθρου 52 τοῦ Νόμου ΔΧΚΕ ἢ Βουλὴ κατὰ τὴν σχετικὴν συζήτησιν ἐξηγήθη ρητῶς δηλῶς ἢ διατάξει αὕτη τίθεται ὡς τελευταία παράγραφος τοῦ άρθρου αὐτοῦ ἢ παραβιάσις τῆς ἐπάγεται τὴν ἐρημοδικίαν, ἣν ἐπὶ ἄρθρον τοῦτο καὶ ἐν ἄλλαις παραβάσεσι τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅς κοπῶν μὴ προσαγαγὼν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς τυπον αὐτῆς ἐπὶ τριδράχμου χαρτοσήμου, ἐνῷ ὑποχρεωτικῶς ται ἡ τοιαύτη προσαγωγὴ, δικάζεται ἐρήμην, κατ' ἀκολουθίαν ὅσον τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς προγενεστέρας ἀποφάσεως ἐδίκασεν ἐρήμην ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ ἀνακοπῆς, ἀλλ' ὑπεχρέωσε κόπτοντα νὰ προσαγάγῃ εἰς ὑστέραν δικάσιμον τὸ πρωτότυπον ἀνακοπῆς ἐπὶ τοῦ ἀνολόγου ἐνσήμου χάρτου, ἐσφάλετο, καὶ ὡς ἡ προγενεστέρα αὕτη ἀπόφασίς του, ἐπὶ τῷ τελεί τοῦ νὰ ἀπὸ τῆς συζήτησιν ἀνακοπῆς ἐρήμην τῶν μὴ προσαγαγόντων τότε τυπον ἐπὶ τριδράχμου χαρτοσήμου ἀνακοπόντων, εἰ καὶ ἡ εἰπεῖν, ὅτι ὁρθῶς ἡ προηγουμένη ἀπόφασις ἔταξε τὴν προσαγωγὴν δικογράφου τῆς ἀνακοπῆς, διότι ἐκ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 52 περὶ τικτῆς προσαγωγῆς τῶν δικογράφων οὐδόλως συνάγεται ὅτι ὁ μὴ προσαγαγὼν τὰ ἐν αὐτῷ δικόγραφα δικάζεται ἐρήμην, οὐδὲν ται τοιαύτη νομοθετικὴ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐρημνεία, ἐπομένως γομένης ἤδη τῆς ἀνακοπῆς, ἔδει νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ λόγοι αὐτοῦ.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 704 (1896). Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῶν τῶν, ὅτι ἐσφαλμένως αὕτη ἀπέριψε τὴν ἀνακοπὴν ὡς ἀνυποδία τὴν μὴ προσαγωγὴν ταύτης ἐπὶ τριδράχμου χαρτοσήμου βάσιμον, καθόσον, μὴ προσαγαγόντες κατ' αὐτὴν τὴν συζήτησιν ἀνακοπῆς, ἀλλὰ μεταγενεστέως ὡς τοῦτο βεβαιούται καὶ ἐξ προσαγομένου παρ' αὐτῶν ἀπὸ 29 Ἰουνίου 1894 πιστοποιηγραμμάτως τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν, τὸ πρωτότυπον τριδράχμου χαρτοσήμου, δὲν ὑπέπεσαν εἰς παράλειψιν ἤτις τὴν ὑποχρέωσιν αὐτῶν εἰς προσαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ προστίμου καὶ οὐχὶ τὴν ἐρημοδικίαν.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 2428 (1896). Ἐπειδὴ τὰ παρὰ τῷ πρῶτῳ τῶν πρᾶξιν μένοντα δικόγραφα τῶν ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικείων καὶ Ἀρείου Πάγου ἀγωγῶν, ἐφέσεων καὶ ἀνακοπῶν, ἐπὶ χαρτοσήμου τριδράχμου, προσάγονται δὲ ὑπ' αὐτῶν ὑπὸ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, γεγραμμένα ἐπὶ τοῦ νομίμου

τησιν, ἐπεται ἀναγκαιώς, ὅτι, τούτων μὴ προσαγομένων, ἐπέρχεται ἡ ἀπαγόρευσις τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῶν πρὸς συζητήσιν, ἢ ἡ ἐκδίκασις αὐτῶν ἐρήμην, μὴ ἀκουσμένων τῶν ἐγειρόντων ταῦτα διαδίκων· ἡ ἐκδοχὴ δὲ αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ' σχετικῶς καὶ σαφούς δηλώσεως, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη τίθεται ὡς τελευταία, παραγράφος τοῦ ἄρθρου 52, ἵνα οὕτω ἡ παραβίασις τῆς ἐπάγεται τὴν ἐρήμωδίκιαν, ἣν ἐπιτάσσει τὸ ἄρθρον τοῦτο καὶ ἐν ἄλλαις παραβάσεσι τοῦ αὐτοῦ νόμου, κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ ἀνακόπουσιν μὴ προσάγουσα τὸ παρ' αὐτῇ μεῖναν δικόγραφον τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπῆς ἐπὶ τριδράχμου χαρτοσήμου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ παρὰ τὸ θέντος νόμου δεόν να δικάσθῃ ἐρήμην καὶ ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ τῆς, ὡς ἀνυποστήρικτος.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 197 (1898). Ἐπειδὴ τὸ πρωτότυπον τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου τῆς ἐφέσεως δὲν προσάγεται ὡς ὁ Νόμος περί Χαρτοσήμου κελεύει ἐπὶ τριδράχμου χαρτοσήμου, καὶ καθ' ὅσον ἡ ὑπόχρεωσις εἰς προσαγωγήν διαδίκος ἐστὶ πέννης ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως κατὰ ἄρθρ. 36, ἥτοι προστιθεμένου ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου καὶ κινήτου ἐπισήματος πεντήκοντα λεπτῶν (Β. Δ. 23 Αὐγούστου 1888), ἀποτέλεσμα δὲ τῆς μὴ προσαγωγῆς τοῦ δικογράφου ἐπὶ τοῦ οἰκείου χαρτοσήμου, ἀλλ' ἐπὶ τοιούτου μίᾳ δραχμῇ ἐπέρχεται ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τὴν προσαγωγήν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ Νόμου, καὶ εἰς τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα ὡς ὑπαίτιου τῆς ἀναβολῆς.

ΕΦ. ΛΑΡΙΣΣΗΣ 107 (895). Ἐπειδὴ ἡ ἔφεσις κοινοποιηθεῖσα τὴν 16 Δεβρίου 1893, ἐνεγράφη μετὰ καταβολῆς τοῦ νομίμου τέλους, οὐκ ὁρᾷ δὲ καὶ τοῦ διὰ τὴν ἐκπρόθεσμον ἐγγραφὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 52 τοῦ ΑΧΚΕ' περί Χαρτοσήμου Νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ΑΦΛΒ τοῦ 1889 Νόμου εἰκοσιπενταδράχμου προστίμου τῇ 15 Φεβρουαρίου 1894, ἐνῷ προδήλως ἡ τασσομένη διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου δίμηνος προθεσμία, μὴ παρεκτειομένη ἔνεκα ἀποστάσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ ὡς δικονομικὴ, ἃφ' οὗ ὁ νομοθέτης, διὰ τῆς τοιαύτης τοῦ περί Χαρτοσήμου Νόμου διατάξεως, δὲν ἀπέβλεψε μόνον εἰς σκοπὸν φορολογικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς πληρεστέραν κύρωσιν τῶν περί ἐγγραφῆς τῶν ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων διατάξεων τῶν ἄρθρων 599, 601, 774 καὶ 869 τῆς Πολ. Δικ., κατὰ συνέπειαν ἡ τοιαύτη πρὸς ἐγγραφὴν προθεσμία λογισθῆσεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 194 Πολ. Δικον., ὡς ἀποτελούσα χρονικὸν διάστημα ἐξήκοντα ἡμερῶν, καταφανὲς δὲ εἶναι ἐν προκειμένῳ τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς ἐγγραφῆς, καθόσον, μὴ ὑπολογιζομένης τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐφέσεως, αὕτη ἐξηλώθη μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐξήκοντα ἡμερῶν, ἥτοι τὴν ἐξηκοστὴν πρῶτην ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ἡμέραν. Τοῦτων τεθέντων καὶ εἰσαγομένης ἐν προκειμένῳ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως καὶ παρὰ τοῦ ἐρεσιβλήτου, ἃφ' οὗ ὑπεβάλλει οὗτος κατ' οὐσίαν προτάσει κατὰ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου του καὶ ἐξαίτεται τὴν ἀπόρριψιν αὐ-

τῆς ὡς ἀβασίμου, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ παρ' αὐτοῦ εἰσαγωγὴν τῆς πωλ. θέον κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 1 τοῦ εἰρημένου ΑΨΛΒ' νόμου νὰ δικασθῇ αὐτὴ ἐρήμην καὶ νὰ ἀπορριβῇ ὡς ἀνυποστήρικτος. Εἰ καὶ ἤρουνά τις εἶπεῖν, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ εἰσαγωγὴν τῆς ἐφέσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐφεσιβλήτου ἢ τοιαύτη αὐτοῦ ἐνέργεια, ἀλλὰ μόνη ἡ διὰ τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς ἢ τῆς διὰ προεδρικῆς πράξεως προτιμήσεως ἐπισπευσίς τῆς συζητήσεως, καὶ, ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην, ἔδει νὰ ἐρευνηθῇ ἐν προκειμένῳ ἢ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἢ τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰσαγωγή τῆς ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τὴν εἰρημένην ἐκπρόθεσμον ὑπ' ἀριθ. 39 τῆς 15 Φεβρουαρίου 1894 μετὰ καταβολῆς τοῦ ἀπλοῦ τέλους, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ προστίμου, κατὰ τὸ προσαγόμενον πιστοποιητικόν, ἐγγραφὴν ἀπαγγελομένην, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ ΑΨΛΒ' νόμου ἐρημοδικία τῆς ἐφέσεως, δὲν εἶναι ἡ τακτικὴ, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐκ τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ διαδίκου ἀπορρέουσα ἐρημοδικία, ἀλλὰ πλάσμα ἐρημοδικίας, τὸ ὅποσον καθιέρωσεν ὁ νόμος πρὸς ποινὴν τοῦ οὐδαμῶς ἢ ἐκπροθέσμως δηλώσαντος καὶ μὴ καταβαλόντος μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συζητήσεως τὸ νόμιμον τέλος καὶ πρόστιμον ἐκκαλοῦντος καὶ ὅπερ δὲν ἐφαρμόζεται, καθ' ἃ καὶ ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ νόμου ἀσφαλῶς δύναται νὰ συναχθῇ, ἢ εἰς μόνην τὴν ἐφῆσιν καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ διαδίκου ὡς ἐκκαλοῦντος, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν ἀντέφῆσιν καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ καθ' οὗ αὕτη ὡς τοιοῦτου, ἀρνεῖται τοιούστιν ἀκρόασιν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ἐφῆσιν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν ἀντέφῆσιν καὶ τὴν κατ' αὐτῆς ἀντιτασσομένην ἀμυναν τοῦ ἐκκαλοῦντος. Κατὰ ταῦτα ὅσον ἀφορᾷ τὴν διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑποβαλλομένην ἀντέφῆσιν, δὲν δύναται ὡς πρὸς αὐτὴν νὰ θεωρηθῇ ἐρήμην δικαζόμενος ὁ καθ' οὗ αὕτη ἐκκαλῶν.

Ἐγκύκλιος τῆς 31 Ἰανουαρίου 1890 Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

Ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ τοῦ γραμματέως τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν καὶ μετὰ συνεννόησιν μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης παρατηρῶ ὑμῖν, ὅτι τὸ πρόστιμον τὸ διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου ΑΨΛΒ' τῆς 29 Δεκεμβρίου ε. ε. ὁριζόμενον ἐπὶ τῇ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 52 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου εἰσπράττεται ὑπὸ τῶν γραμματέων τῶν δικαστηρίων συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 39 § β' τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' διὰ κινητοῦ ἐπισήματος, ὅπερ ἐπικολλᾶται εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ πινάκιου ὅπου καὶ τὸ διὰ τὸ ἀπλοῦν τέλος ἐπιτιθέμενον ἐπισήμα. Ἡ διαγραφὴ τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος γίνεται διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ δικαστηρίου συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 18 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1888.

Ἐγκύκλιος Ὑπ. Δικαιοσύνης 4 Ἰαν. 1893

Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τῆς παρὰ τῷ διαδίκῳ τῶν ἐγείροντι τὴν πρᾶξιν τηρήσεως τοῦ πρωτοτύπου τῶν δικαγράφων, περὶ

ὡν ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, ἐπιβάλλεται καὶ ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς Διοικητικῆς. Κατὰ τὰ ἄρθρα 495, 496 καὶ 539 τῆς Πολ. Διοικητικῆς, τὸ πρῶτον τῆς κλήσεως ἢ τῆς ἀγωγῆς τηρεῖται παρὰ τῷ ἐγείροντι ταύτην, ἀντίγραφον δὲ ἀπαράλλακτον τούτου κοινοποιεῖται τῷ ἐναγομένῳ καὶ τοῖς δημοσίοις αὐτοῦ. Κατ' ἀκολουθίαν παντὶ τῷ ἐγείροντι ἀγωγὴν ἐφείσιν, ἀνακοπὴν, αἰτησὶν ἀναίρεσεως ἢ ἀναψηλαφήσεως καὶ πᾶν ἐγγραφὸν εἰσαγωγικὸν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων, ἐπιβάλλεται ἐκ τῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Διοικητικῆς ὑποχρέωσις νὰ τηρῇ παρ' ἐαυτῷ καὶ προσάγῃ ἐν καιρῷ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὰ δικόγραφα ταυτα, γεγραμμένα ἐπὶ τοῦ ἀρμοδίου ἐντὶ μου χάρτου. Ἐπειδὴ ὁμως παρετηρήθη, ὅτι οὐκ ὀλίγοι τῶν ἐναγόντων ἐφεισδιόντων κλπ. δὲν συνεμορφοῦντο πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ἐπιβλαβῆ τοῦ δημοσίου καὶ τῆς ἐπιβαλλομένης τάξεως εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς Δικαιοσύνης, ἐκρίθη ἀπαραίτητον νὰ νομοθετηθῇ πρὸς κύρωσιν ἰδία διάταξις.

Ἐν τῷ νομοσχέδιῳ, ὅπερ εἰσήχθη εἰς τὴν Βουλὴν, ὑπῆρχεν εἰς τὴν προστεθεισαν ὡς ἀνωτέρω τελευταίαν παράγραφον ἡ φράσις «ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος», ἀλλὰ κατὰ τὴν γενομένην ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσιν ἐκρίθη αὕτη οὐ μόνον ὡς αὐστηρά, ἀλλὰ καὶ ὡς περιττή, ἀφοῦ τὸ ἄρθρον 53 εἰς ὃ αὕτη προστίθεται, ὁρίζῃ, ὅτι αἱ ἀνακοπαὶ καὶ ἐφέσεις, εἰσαγόμεναι ὑπὸ τῶν καθ' ὧν αὐταί, δικάζονται ἐρήμην, ἡ ποινὴ δὲ αὕτη κατ' ἀναλογίαν ἐστὶν ἐφαρμοστέα καὶ κατ' ἐκείνων, οἵτινες, ὄντες ὑπόχρεοι νὰ προσαγάγῃσι τὰ δικόγραφα ἀγωγῶν, ἐφέσεων κλπ., δὲν προσάγουσιν ταῦτα κατὰ τὴν συζητήσιν γεγραμμένα ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου.

Εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης κρίνομεν ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἐφέλκωμεν τὴν προσοχὴν πάντων τῶν δικαστῶν πρὸς πρόληψιν τῆς καταχρήσεως, ἥτις μέχρι τοῦδε ἐλάμβανε χώραν ἐκ τῆς συνεννοήσεως τῶν πληρεξουσίων τῶν ἐναγόντων καὶ ἐναγομένων, ἀνακοπόντων ἢ τῷ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ, ἐφεισδιόντων ἢ ἐφεισιβλητῶν κλπ. προσαγόντων μόνον τὸ πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἐφεισιβλητῶν κλπ. κοινοποιούμενον ἀντίγραφον τῶν τοιούτων δικηγράφων. Ἐν συζητῇσι κατ' ἀντιμαχίαν ὑποθέσεως τινος, ὁρεῖται ὁ ἐνάγων ἀνακόπων ἢ ἐφεισίων νὰ προσάγῃ τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς, ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως γεγραμμένον ἐπὶ χαρτοσήμου δρχμῶν τριῶν, ἂν ὁμως δὲν προσάγῃ τούτο, ἡ ὑπόθεσις θεωρεῖται, εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀγωγή, ἀνακοπὴ ἢ ἐφεσις, καὶ δικάζεται ἐρήμην καὶ ἀπορρίπτεται ὡς ἀνυποστήρικτος κατὰ τὸν νόμον.

53. Τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ἢ παντὸς ἄλλου ἐκτελέσεως τέλος χαρτοσήμου ὑποβαλλόμενα ἔγγραφα, πλὴν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 9 ἐξαιρουμένων, τότε μόνον ἐπιτρέπεται νὰ δεχθῶσι τὴν ἐπίθισιν κινητοῦ ἐπισήματος (ἄρθρ. 51)

ὅταν πρὸς τῇ τιμῇ καταβληθῇ καὶ πρόστιμον ἴσον τῷ δεκαπλάσιῳ τοῦ ἐλλείποντος τέλους. "Ὅταν δὲ τὸ ἐγγραφὸν φέρῃ σφραγίδα ἢ ἐπίσημα ἐλάσσονος τιμῆς, καταβάλλεται μόνον τὸ περιπλέον, ἐφ' οὗ καὶ ὑπολογιζόμενον εἰσπράττεται τὸ δεκαπλοῦν διὰ τὸ πρόστιμον. Τὸ πρόστιμον τοῦτο ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει εἶναι ἔλαττον τῶν 25 δραχμῶν.—"Εγγραφὸν φέρον τὴν σφραγίδα ἢ τὸ ἐπίσημα παραμεμορφωμένον εἰς τρόπον ὥστε δὲν διακρίνεται ἡ τιμὴ ἐκλαμβάνεται γεγραμμένον ἐπὶ χαρτοσήμου λεπτῶν πεντήκοντα.—"Εγγραφα γεγραμμένα κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 5 ὑπόκεινται εἰς πρόστιμον ἰσότητος τοῦ τέλους τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐφ' οὗ ἐγράφησαν, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβολῆς αὐτοῦ εἶναι ἀπαράδεκτα ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ πάσης ἀρχῆς.—"Εγγραφὸν ἄλλο, πλὴν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 6 ὀριζομένων, γεγραμμένον ἐπὶ χάρτου σφραγίδος ἐρυθρᾶς, θεωρεῖται ὡς ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου γεγραμμένον.

54. Μὴ τηρηθείσης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 39, αἱ ἐν τοῖς κατὰ τὸ ἄρθρον 19 βιβλίοις καὶ καταστίχοις ἐγγραφαὶ οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν δύναμιν, πλὴν μόνον ὅτε καὶ ἐφ' ὅσον χρησιμεύουσιν εἰς ἀπόκρουσιν ἢ ὑποστήριξιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς. * Ὁ ἔμπορος ὁ μὴ τηρῶν τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ βιβλίον τῶν ἀπογραφῶν ἢ τηρῶν ταῦτα ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 19 καὶ τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ ἄρθρου 39 ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸν τοῦ ἐπιτηδεύματός του φόρον, εἰς ὃν ὑπεβλήθη κατὰ τὸν τελευταῖον τῶν ὀριστικῶν φορολογικῶν καταλόγων, εἰάν δὲ δὲν εἶναι τυχὸν ἐγγεγραμμένος εἰς τὸν κατάλογον τοῦτον, ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον μέχρι δραχμῶν πεντακοσίων. Ὁ ὑπουργὸς

* Τὰ δύο τελευταῖα ἐδάφια τοῦ ἄρθρου 54 προσετέθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΡΠΒ.

τῶν Οἰκονομικῶν ἔχει ἐν παντὶ καιρῷ δικαίωμα ἐξελέγ-
ξεως ἐν ταῖς γραφεῖσι καὶ καταστήμασι τῶν ὑποχρέων
εἰς τήρησιν ἐμπορικῶν βιβλίων πρὸς βεβαίωσιν τῶν ὑπο-
πευομένων παραβάσεων.

Ἔπισημα Πρακτικὰ τῆς Βουλῆς τῆς 15 Ἰαν. 1893.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ἀπαντῶν, εἶπεν ὅτι κατὰ τὸν τελευταίως ψηφισθέντα νόμον ὁ ἔμπορος ὃ μὴ τηρῶν τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ βιβλίον τῶν ἀπογραφῶν ἢ τηρῶν ταῦτα ἑλλειπῶς κατὰ παραβάσιν τῶν νομίμων διατάξεων, υποβάλλεται εἰς πρόστιμον ἴσῃ πρὸς τὸν τοῦ ἐπιτηδεύματος φόρον, εἰς ὃν ὑπεβλήθη κατὰ τὸν τελευταῖον τῶν ὀριστικῶν φορολογικῶν καταλόγων, εἰάν δὲ εἴη τυχὸν ἐγγεγραμμένος εἰς τὸν κατάλογον τοῦτον, υποβάλλεται εἰς πρόστιμον μέχρι δραχμῶν πεντακοσίων. Ἐκ τοῦ γράμματος καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ νόμου προκύπτει ὡς ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἐν Ἑπτανήσῳ, ἐνθα οἱ ἔμποροι εἴη εἰνε ἐγγεγραμμένοι εἰς ὀριστικὸν φορολογικὸν κατάλογον ἐπιτηδευμάτων, ἐπιβάλλεται πρόστιμον ἀπὸ μιᾶς μέχρι πεντακοσίων δραχμῶν. Ὅτι δὲ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ νομοθέτου ἐνυπῆρχεν ἡ τοιαύτη ἐφαρμογή, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ἀρχικῶς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ὡς κύρωσις τῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἐμπόρων ἀνεγράφετο ἡ ἐπιβολὴ προστίμου ἀδικαιώτως, βραδύτερον δὲ ἐκρίθη προτιμότερον νὰ διαγραφῶσι τὰ ὅρια τοῦ προστίμου ὡς πρὸς ἐκείνους τῶν ἐμπόρων, οἵτινες εἰσὶν ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον τῶν ἐπιτηδευμάτων. Ὡς πρὸς τοὺς ἐν Ἑπτανήσῳ ὅμως, ἐξ ἀνάγκης ἀπέμεινεν ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ἐπιβλητέου προστίμου εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ἀρχῶν, αἵτινες ὅμως θέλουσιν ἔχει ὡς ὁδηγὸν τὸ ὅριον τοῦ φόρου τοῦ ἐπιτηδεύματος, εἰς ὃν ἤθελεν ὑποβληθῇ ὁ τιμωρηθῆσόμενος ἔμπορος. Μετὰ τινὰς δὲ παρατηρήσεις ἐνθὺ τῶν βουλευτῶν Μαντινέας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, εἰς τῶν βουλευτῶν Μεσσηνίας παρέστησε τῷ Ὑπουργῷ τῆς δικαιοσύνης τὴν ἀνάγκην τῆς υποβολῆς νομοσχεδίου ἐρμηνευόντος τὸν νέον περὶ χρητοσήμου νόμον.—Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης εἶπεν, ὅτι ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε πληροφοριῶν, ἀε παρὰ τῶν ἀρχαίων δικαστικῶν ἀρχῶν ἔλαβε, δὲν ἐπέισθη ὅτι παρίσταται ἡ ἀνάγκη ὑποβολῆς ἐρμηνευτικοῦ νομοσχεδίου.

55. Μέχρι τῆς καταβολῆς τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τελῶν αἱ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ ἔχουσι δικαίωμα παρεμποδίσσεως τῶν παραστάσεων συναυλιῶν καὶ χορῶν.—* Διευ

* Τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ ἁρθρου 55 προσετέθη δυνάμει τοῦ Νόμου ΑΨ'Β'.

θύνται ἢ ἐργολάβοι θεάτρων, θεαμάτων, ὠδικῶν ἀκροαμάτων, συναυλιῶν καὶ χορῶν δημοσίων ὑποβάλλονται εἰς πληρωμὴν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 17 πληρωτέου τέλους ἐφ' ἑλὼν τῶν θέσεων καὶ τιμωροῦνται διὰ προστίμου Ἰσου πρὸς τὸ τέλος τοῦτο, ἐὰν προβῶσιν εἰς παραστάσεις πρὸ τῆς καταβολῆς τοῦ πληρωτέου τέλους κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρ. 42· οἱ δὲ διευθύνται ἢ ἐργολάβοι, οἵτινες ἤθελον χρησιμοποίησι καθίσματα, ἐδῶλια, θρανία, θεωρεῖα ἢ ὠμάτια περισσότερα τῶν ὑπολογισθέντων πρὸς πληρωμὴν τοῦ τέλους, ὑποβάλλονται εἰς πληρωμὴν τοῦ ἀπλοῦ τέλους ἐπὶ τῶν προστεθεισῶν θέσεων καὶ τιμωροῦνται διὰ προστίμου Ἰσου πρὸς τὸ δεκαπλάσιον τοῦ τέλους τούτου. — *Καταγγέλλονται δὲ προσέτι ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου καὶ τιμωροῦνται διὰ προστίμου μέχρι δραχμῶν ἑκατὸν οἱ διευθύνοντες αὐτάς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ παραβάσει.

56 Δημόσιος λειτουργὸς δεχθεὶς οἰονδήποτε ἔγγραφον, βιβλίον, κατάστιχον ἢ ἀναφορὰν ἄσημον ἢ μὴ ἐπαρκούντως σεσημασμένον ἢ μετὰ σφραγίδος παραμεμορφωμένης καὶ ποιησάμενος χρῆσιν αὐτοῦ, τιμωρεῖται διὰ προστίμου δεκαπλοῦ τοῦ ἀναλόγου τέλους, ἄνευ ἀναγωγῆς κατὰ τοῦ παραβάτου ἰδιώτου, ὅστις καὶ αὐτὸς ὑπόκειται κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς τὰς ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις ὠρισμένας ποινάς. — Εἰς τὸ δεκαπλοῦν ὡσταύτως τοῦ τέλους ἄνευ ἀναγωγῆς τινος, οἱ δὲ συμβολαιογράφοι, κλητῆρες, ὑποθήκοφύλακες καὶ ληξιαρχοὶ καὶ ἄνευ δικαιώματος ἀπαιτήσεως τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 11 ποσοστοῦ τοῦ ἐλλείποντος τέλους, ὑπόκεινται πάντες οἱ δημοσίοι λειτουργοὶ οἱ μὴ μεταχειριζόμενοι ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον ἐν ταῖς ὑπ' αὐτῶν ἐκδιδομέναις πράξεσι, τοῖς πρακτικοῖς, ἀπογράφοις, ἀποσπάσμασιν, ἢ

* Τὸ τρίτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 55 προστετέθη δυνάμει τοῦ Νόμου ΒΒ'.

παραμορφούντες ἐν αὐτοῖς τὰς σφραγίδας, ἢ τὰ ἐπισήματα ἢ παραβαίνοντες τὸν περὶ βεβαιώσεως τῆς καταβολῆς τοῦ ὑπερβάλλοντος τέλους ὅρισμὸν τοῦ ἀρθροῦ 12. — Ἐπὶ πράξεων τῶν προέδρων, δικαστῶν, γραμματέων, συμβολαιογράφων, δικηγόρων, τῶν φυλακῶν ὑποθηκῶν τε καὶ μεταγραφῶν καὶ κλητήρων παρὰ τοῖς δικαστηρίοις ἅπασιν, ἢ παραβίασις τῶν περὶ τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου διατάξεων τοῦ νόμου ἐπάγεται καὶ πειθαρχικὴν ποινὴν ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, κατὰ τὰ ἐν τῷ δικαστικῷ ὀργανισμῷ ὥρισμα. Ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ δημόσιοι λειτουργοί, ἐν περιπτώσει παραβιάσεως τῶν περὶ τέλους διατάξεων τοῦ νόμου τιμωροῦνται πειθαρχικῶς κατὰ τοὺς ἰσχύοντας περὶ πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας νόμους. — Ἐνεκα παραβιάσεως τῶν διατάξεων περὶ τέλους ἐγγραφῆς ἐν τοῖς δικαστικοῖς πινακίοις καὶ τοῖς βιβλίοις ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων εὐθύνονται ἀλληλεγγύως εἰς τὸ δεκαπλοῦν ὁ, τε πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου καὶ ὁ γραμματεὺς.

ΑΠ. 324 (1895). Ἐπειδὴ ὁ λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὅτι τὸ Ἐρετεῖον παρεβίασε τὰς περὶ Χαρτοσήμου διατάξεις τοῦ νόμου, λαβὼν ὅψιν τὴν περὶ συμβιβασμοῦ ἐκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ τῆς πτωχεύσεως, ἐνῷ αὕτη δὲν ἦτο γεγραμμένη ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου ἐνσήμου χάρτου, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι κατ' οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ', ἐπιβάλλεται ὑποχρέωσις εἰς τὰ δικαστήρια νὰ μὴ λαμβάνωσιν ὅψιν τὰς ἐπὶ μὴ ἀναλόγου ἐνσήμου χάρτου γεγραμμένας δικαστικὰς ἐκθέσεις· ἡ ἀξίωσις δὲ τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ παραβιάσεως τῶν ἀρθρῶν 51 καὶ 56 ἐστὶν ἀβάσιμος, διότι τὸ μὲν ἄρθρον 51, καθ' ὃ τὰ μὴ ἐπὶ ἀναλόγου ἐνσήμου χάρτου γεγραμμένα ἐγγραφα δὲν λαμβάνονται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ὅψιν, πραγματεύεται περὶ ἐγγράφων ἰδιωτικῶν, ἐξ οὗ ἄσχετον ἐστὶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι ἡ ἐκθεσις τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ προδήλως δὲν εἶναι ἐγγραφὸν ἰδιωτικόν, τὸ δὲ ἕτερον ἄρθρον 56 τιμωρεῖ ἀπλῶς τοὺς δημοσίους λειτουργοὺς, ὅταν δὲ χῶνται οἰονδήποτε ἐγγραφον μὴ προσκηκόντως σεσημασμένον.

57. Πρὸ τῆς καταβολῆς τοῦ νομίμου τέλους, οὐδεμία ἐπιτρέπεται μεταβίβασις τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' τοῦ

ἄρθρου 15 ξένων χρεογράφων. Ἐν περιπτώσει παραβάσεως ὁ κύριος τοῦ τίτλου καὶ ὁ συμπράξας μεσίτης ἢ ἄλλος δημόσιος ὑπηρέτης ὑπόκειται ἕκαστος εἰς πρόστιμον ἴσον τῷ δεκάτῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τοῦ τίτλου.

58. Ὁ ἄνευ χαρτοσήμου ἢ πλημμελῶς σεσημασμένον ἐκδούς λογαριασμὸν ἢ ἀποδείξιν ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρου 18 ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον δραχ. 25 δι' ἕκαστον λογαριασμὸν ἢ ἀποδείξιν.

59. Οἰαδήποτε αἰτήσεις ἢ ἐνστάσεις τείνουσα εἰς διατήρησιν τῆς κατοχῆς κληρονομίας ἢ κληροδοτήματος εἶναι, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας, ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς ἢ πάσης ἄλλης ἀρχῆς τοῦ Κράτους, μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ διὰ προσαγωγῆς τοῦ προσήκοντος ἐπίσημου ἐγγράφου, ὅτι προκατεβλήθη εἰς τὸ δημόσιον τὸ νόμιμον τέλος, ἐκτὸς ἂν καὶ ἐφ' ὅσον ὑφίσταται περὶ αὐτοῦ δίκη.— Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 45 ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος ἂν μὴ προσάγεται ἐπίσημος ἀποδείξις ὅτι πρὸ τῆς συζητήσεως κατεβλήθη εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον τὸ εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ὁμολογουμένην ἀξίαν τῆς περιουσίας ἀναλογοῦν τέλος ἢ, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, ὅτι ἡ περιουσία ὑπερβαίνει τὰς δισχιλίας δραχ., παράβολον ἑκατὸν δραχ.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 580 (1896). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τῆς 21 Δεβρίου 1894, ὁ ἐκκαλὼν ἐπέδωκε πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορὸν ἐμπροθέσμως δῆλωσιν περιέχουσαν τὴν περιγραφὴν τῶν πραγμάτων τῆς κληρονομίας τῆς ἀποβιώσασθαι ἀδελφῆς τοῦ Χ. συζύγου τοῦ ἐπισβλήτου ἐναγομένου, ὁ περὶ ἀπαραδέκτου ἄρα τῆς ἐφέσεως ἰσχυρισμὸς τούτου, ὁ στηριζόμενος εἰς ἄρθρ. 59 ΑΧΚΕ Νόμου, καθ' ὃ, εἰάν παρέλθῃ ἐπὶ ματαίῳ ἢ πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας καὶ δὲν προκαταβληθῇ εἰς τὸ Δημόσιον τὸ νόμιμον τέλος, πᾶσα αἴτησις, εἰς διατήρησιν τῆς κατοχῆς τῆς κληρονομίας τείνουσα εἶναι ἀπαράδεκτος, στερεῖται ὑποστάσεως, διότι, ὡς ἐρρέθη, δῆλωσις ἐγένετο ἐν προκειμένῳ, ἡ δὲ εἰπραξίς τοῦ τέλους προσήκει πλέον τῷ Δημασίῳ. Ἐπίσης ἄνευ νομίμου ἀξίας, εἶναι καὶ ὁ ἕτερος περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἐφέσεως ἰσχυρισμὸς, καὶ ἀληθὴς ὑποτιθέμενος, ὁ στηριζόμενος εἰς τὸν

λόγον ὅτι, μὴ μνημονευομένων ἐν τῇ δηλώσει τῶν καθέκαστα διεκδικουμένων διὰ τῆς παρουσίας ἀγωγῆς πραγμάτων τῆς κληρονομίας, εἴνεκα ὥστε μὴ ἐγένετο ἡ ἀπαιτούμενη δήλωσις, διότι κατὰ ἄρθρ. 43 καὶ 44 τοῦ Νόμου, τὸ Δημόσιον ἐπεφυλάχτο εἰς ἑαυτὸ τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῇ ἐπὶ πλεόν διαφοράς τοῦ νομίμου τέλους ἐπὶ κληρονομικῶν πραγμάτων, εἰς ἃν ἔχῃ ἀντιρρήσεις περὶ τῆς ἀναληθείας τῆς δηλώσεως, ὡς ἐπὶ ἑκατοντον γενομένης, τὰς ὁποίας ὀφείλει ἐντὸς ἐξ μηνῶν νὰ ὑποβάλλῃ καὶ νὰ προκαλέσῃ ἐπ' αὐτῶν δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἐφ' ὅσον ὅμως τοῦτο οὐδεμίαν ἀντιρρήσιν ἐπιφέρει κατὰ τῆς γενομένης δηλώσεως, ἡ δὴ δήλωσις θεωρεῖται ὡς προστηκόντως γενομένη καὶ οὐδεὶς τρίτος, οὐδ' αὐτὸ τὸ Δημόσιον, δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ἄρθρ. 59, προβάλλον ὡς ἔλλειπὴ τῇ ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς κληρονομίας γενομένην δήλωσιν καὶ ἐπομένως τὸ ἀπαράδεκτον πάσης περὶ αὐτῆς αἰτήσεως, καὶ οὖν μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐξαμήνου προθεσμίας.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 1219 (1896). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐφέσεως ὅτι ἡ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀνακοπὴ κατὰ τῆς πράξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Ἀττικῆς εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι δὲν κατεβλήθη πρὸ τῆς συζητήσεως αὐτῆς τὸ τέλος ἢ παραβόλον ἐκ δραχμῶν 100, (ἄρθρ. 59 § 2 ΑΧΚΕ) ἀπορριπτέος ἐστὶ ὡς μὴ βάσιμος, διότι, ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 45 ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἂν δὲν προσαχθῇ ἐπίσημος ἀπόδειξις, ὅτι πρὸ τῆς συζητήσεως κατεβλήθη εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τὸ εἰς τὴν ἐν αὐτῷ ὑμολογουμένην ἀξίαν τῆς περιουσίας ἀναλογούν τέλος, ἢ ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, ὅτι ἡ περιουσία ὑπερβαίνει τὰς δισχιλίας δραχμὰς, παραβόλον 100 δραχμῶν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως ὁ ἀνακόπτων ἐφεσιβλήτης διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἰσχυρίζομενος ὅτι ἐσφαλμένως ὁ οἰκονομικὸς ἐφορὸς Ἀττικῆς τὸν ὑπεχρέωσεν εἰς πληρωμὴν κληρονομικοῦ τέλους καὶ προστίμου, καθόσον ἡ εἰς αὐτὸν κληροδοτηθεῖσα περιουσία καὶ κατὰ τὸ Νόμον ΑΟΞΖ' καὶ κατὰ τὸν ΑΧΚΕ' δὲν εἶναι περιουσία φορολογητέα ὡς συγκειμένη ἀπὸ rentes Γαλλικὰς καὶ Ἰταλικὰς, μὴ κειμένας ἐν Ἑλλάδι καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι ὑπόχρεως εἰς δήλωσιν, δὲν ὑποχρεοῦται ἐκ τῆς ρηθείσης διατάξεως οὔτε εἰς καταβολὴν παραβόλου πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς του, διότι δι' αὐτῆς οὐδεμίαν ἀξίαν περιουσίας φορολογητέας ὁμολογεῖ, οὔτε ἀρνεῖται ὅτι ἡ φορολογητέα περιουσία ὑπερβαίνει τὰς δισχιλίας δραχμὰς ἀλλ' ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ὑπάρχει φορολογητέα περιουσία, δι' ἣν δὲν ὑποχρεοῦται ἐκ τῆς διατάξεως εἰς καταβολὴν παραβόλου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐφέσεως ὅτι ἐσφαλμένως τὸ Πρωτοδικεῖον ἐκήρυξε ἄκυρον τὴν ἀνακοπήσαν πράξιν ἢ ἀπόφασιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Ἀττικῆς, διότι δὲν ἐπεδόθη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀνακόπτοντος, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος, διότι, ἵνα ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐφόρου ἔχῃ ἐννόμη ἀποτέλεσμα, πρέπει κατὰ ἄρθρον 45 ΑΧΚΕ' νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν κληρονόμον ἢ κληροδόχον, τὸν ὄντα ὑπόχρεον πρὸς δήλωσιν, κατὰ τὰ ἄρθρα 140, 147 Πολ. Δικ., διότι ἀνεῦ ἐπιδόσεως νομίμου καὶ ἐκ κύρου, οὔτε ὁ μὴ δηλώσας κληρονόμος ὑποχρεοῦται εἰς ἀνακοπὴν, οὔτε

ἡ πράξις δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ, μὴ ἀνακοπεῖσα, καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ τέλους καὶ τοῦ προστίμου παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν τριετίας ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας, ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ τοῦ ἐφόρου πράξις, μὴ ἔχουσα οὐδὲν ἔννομον ἀποτέλεσμα, ὀρθῶς ἐκηρύχθη ἀνίσχυρος ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἅψ' οὐ δὲν εἶναι παραδεκτὴ πρὸς ἐξέτασιν μετὰ τὴν ὅσιν τοῦ ἐπιβληθέντος τῷ ἀνακόπτοντι ὅρκου διὰ τῆς 3110 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς καὶ ἡ 3296 (1894) ἐτέρα ἀπόφασις αὐτοῦ παραδέχεται, στηρίζουμένη εἰς τὸ ἀπὸ 5 7) ὅριον 1892 πρακτικὸν ὅρκου ὁσας τῶν Πρωτοδικῶν, καὶ ταῦτα τὸ δημόσιον δὲν ἀμφισβητεῖ· ὁ δὲ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου προτεινόμενος ἐγκυρισμός, ὅτι ὁ ἀνακόπτων διὰ τῆς ἀνακοπῆς, ὁμολογεῖ ὅτι ἡ ἀνακοπεῖσα πράξις τῷ ἐπεδόθῃ δὲν εἶναι βásiμας καὶ ὡς τοιοῦτος καθίσταται ἀπορριπτέος, διότι διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ὁ ἀνακόπτων ὁμολογεῖ ὅτι ἡ πράξις τοῦ ἐφόρου ἐτοιχοκολλήθη οὐχὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ οὖσαν ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθμ. 135, ἀλλ' εἰς τὴν ἐξοχὴν πρῶν Πίστερ ἐν Πατρῴοις, ὅπου τυχαίως εὐρίσκει· ἡ οἰκογένειά του· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ αὐτῆς, λέγων, ὅτι εἰ πράξις τοῦ ἐφόρου λαβοῦσα ὑπαρξιν μόνον τὴν 1 Δεκεμβρίου 1888, ἅψ' οὐ τότε καὶ μόνον μοὶ ἐπεδόθη, ἐμφαλμένως στηρίζεται εἰς τοὺς νόμους ΠΙΔ' καὶ ΑΟΕΖ' μὴ ἰσχύοντες τότε, δὲν ὁμολογεῖ ἔγκυρον ἐπίδοσιν, διότι ὡς ἄκυρον τὴν προσβάλλει, ἀλλ' ὅτι ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐπιδόσεως, δὲν ἰσχύουν αἱ προηγούμενοι νόμοι, ἐκτὸς δὲ τούτου δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν καὶ ἀντιφατικῶν ἐνστάσεων. (552 § Πολ. Δικ.).

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 1050 (1898). Ἐπειδὴ τὸ τοῦ ἄρθρου 59 ΑΧΚΕ' ἀπαράδεκτον οἰασθῆποτε αἰτήσεως ἢ ἐνστάσεως, τεινούσης εἰς διατήρησιν τῆς κατοχῆς κληρονομίας ἢ κληροδοτήματος μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας μέχρις οὐ ἀποδείχθῃ διὰ προσαγωγῆς τοῦ προσήκοντος ἐπισήμου ἐγγράφου ὅτι προκατεβλήθη εἰς τὸ Δημόσιον τὸ νόμιμον τέλος, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν, ὅταν ἡ κληρονομικὴ περιουσία ἐστὶν ἐπίδικος ἔνεκεν ἐρίδος περὶ τὸ δικαίωμα, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 43 αὐτοῦ, τὸ τέλος καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ὀριστικῶς δικαιωθέντος ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς περατώσεως τοῦ δικαστικοῦ ἀγώνος, δὲν καθιεροῖ δὲ τὸ ἄρθρον 59 τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο καὶ διὰ τὴν μὴ ἐμπρόθεσμον δῆλωσιν. Ἐν προκειμένῳ ἄρα, ἐπιδίκου οὐσης τῆς κληρονομίας τοῦ Ι. διὰ τῶν προκειμένων ἀγωγῶν τῶν ἐκκαλούντων ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων αὐτοῦ, προσβαλλόντων καὶ τὸ κύρος τοῦ τε δωρητηρίου αἰτίᾳ θανάτου καὶ τῆς μυστικῆς διαθήκης αὐτοῦ, δι' ὧν ἀποκρούει τὰς ἀγωγὰς ἢ ἐφεσίβλητος, οὐκ ἔστιν ὑπόχρεως ἢ ἐφεσίβλητος εἰς τὴν προκαταβολὴν πρὸ τοῦ πέρατος τῆς δίκης τοῦ νομίμου τέλους.

60. Οἱ παραβάται τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 43 υποχρέωσης

υπόκεινται εἰς πρόστιμον ἴσον τοῦ νομίμου τέλους.
Ἐὰν δὲ ἡ δήλωσις ἀποδειχθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου κατωτέρα τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τῆς περιουσίας
κατὰ τὸ τρίτον τοῦλάχιστον, ὁ ἀνακριβῶς δηλώσας ὑπάγει
εἰς πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐπὶ πλέον διαφοράς.
αφορᾶς.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 1763 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 43 Νόμου ΑΧ. οἱ κληρονόμοι καὶ κληροδοχοὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 27 ὀφείλουσι νὰ ἐπι-
σώψιν εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον δήλωσιν, περιέχουσαν τὴν περιγρα-
φὴν τῶν πραγμάτων τῆς κληρονομίας ἢ τῆς κληροδοσίας, τὴν ἀξίαν ἐκά-
στου τῶν πραγμάτων καὶ τὰ βάρη· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 60, ἐὰν ἡ δήλωσις ἀποδει-
χθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, κατωτέρα τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τῆς πε-
ριουσίας κατὰ τὸ τρίτον τοῦλάχιστον, ὁ ἀνακριβῶς δηλώσας ὑπάγει
εἰς πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐπὶ πλέον διαφοράς· ἐκ τοῦ
δυσασμοῦ δὲ τῶν ἄρθρων τούτων προκύπτει, ὅτι ὁ κληρονόμος ὀφείλει
δήλωσιν πάντα τὰ πράγματα τῆς κληρονομίας, τὴν ἀξίαν ἐκάστου
τῶν πραγμάτων καὶ τὰ βάρη αὐτῆς, ὅπως ἀφαιρουμένου ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ
παθητικοῦ αὐτῆς, εὐρεθῇ ἡ ἀξία τῆς κληρονομικῆς περιουσίας, τῆς πε-
ριουσίας εἰς τὸν κληρονόμον καὶ ὑπαγομένης εἰς κληρονομικὸν τέλος·
ἐὰν δὲ ἡ δήλωσις αὕτη ἀποδειχθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατωτέρα
τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τῆς κληρονομικῆς περιουσίας, κατὰ τὸ τρίτον τοῦ-
λάχιστον, ὁ ἀνακριβῶς δηλώσας ὑπόκειται εἰς πρόστιμον, τούτων δὲ τῶν
κατὰ τὸν νόμον, μεταρρυθμιστέα ἐστὶν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὡς ἐσφαλμένη
μηνεύσασα καὶ μὴ ὁρθῶς ἐφαρμόσασα τὰς εἰρημένας διατάξεις τοῦ νόμου
σχεθεῖσα ὅτι «ἡ ἀληθὴς ἀξία τῆς περιουσίας ἀνερχομένη, εἰς δρα-
1,482,176, ἡ δὲ ἐφεσίβλητος ἐδήλωσε περιουσίαν ὁροχμῶν 905,000,
ἥτοι κατὰ δραχμὰς 277,176 ὀλιγωτέραν τῆς πραγματικῆς, ἀλλ' ἀ-
παιτεῖται δραχμὰς 905,000 δὲν ἀποτελοῦσι τὸ τρίτον ἢ ὀλιγωτέρον
τῆς πραγματικῆς περιουσίας κατὰ τὸ τρίτον τοῦλάχιστον, ἀλλὰ κατὰ
δραχμὰς 1,482,176, συνεπῶς δὲν ὑπάρχει περίπτωση καταλογισ-
μοῦ πρόστιμου κατὰ τὸν νόμον 60 ἀπειλουμένου πρόστιμου καὶ μὴ ἐπιβαλοῦς
πρόστιμου. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ἀμφιβάλλων, ὅτι δήλωσιν ἐ-
πὶ τῷ νόμῳ τὴν δηλωθεῖσαν ἐνεργητικὴν περιουσίαν, ἥτις ἐπὶ τοῦ προκ-
του ἀέρχεται εἰς δραχμὰς 905,000 καὶ ἥτις δὲν εἶναι μικρότερον
ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τῆς περιουσίας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐνεργητικῆς,
ἀπαιτεῖται ὡς ἀληθὴς ἀξία τῆς περιουσίας εἰς δραχμὰς 1,482,176,
τοῦλάχιστον κατὰ τὸ τρίτον τοῦλάχιστον κατὰ τὸν νόμον καὶ συνε-
πῶς δὲν ἐπιβλήθῃ πρόστιμον.

ΑΠ. 452 (1895). Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐκτιμή-
σας τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιόντος, παρεδέξατο, ὅτι ὁ
ἀναιρεσιόντος ἐπιδίδωκε, δι' αὐτῆς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου
ἐπιστροφῆν δραχμῶν 412 καὶ 50/100, ἃς παρὰ τὸν νόμον κατὰ τὴν

ταῖν τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμ. 1888 καὶ ὑπ' ἀριθ. 7356 προικοσυμφώνου ὁ συντάξας αὐτὸ συμβολαιογράφος Ξηροχωρίου ἀπήτητε καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ λογφ. προσθέτου τέλους, ἐνῶ τὸ προικοσύμφωνον συνετάχθη ἐπὶ τοῦ νομίμου χαρτοσήμου καὶ αἱ διαληφθεῖσαι δραχ. 412 καὶ $\frac{50}{100}$ εἰσῆλθον εἰς τὸ ταμεῖον Ξηροχωρίου.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 1 Πολ. Δικ. αἱ ἰδιωτικαὶ διαφοραὶ ὑπάγονται κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Τὸν κανόνα δὲ τοῦτον ἐκδύσκει οὐ μόνον τὸ 5^{ον} ψήφισμα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τοῦ 1843 ὡς ὑποβλόν εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια πάσας τὰς διαφορὰς τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, πλὴν μόνον τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄρθρ. 101 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος, ὡς ὁρίσκει ὅτι αἱ ὑποθέσεις τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ὅτι οὐδὲν δικαστήριον καὶ οὐδεμία δικαιοδοσία τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ δύναται νὰ ὑπάρξῃσιν ἄνευ εἰδικοῦ νόμου, καὶ ὅτι μέχρι τῆς ἐκδόσεως εἰδικῶν νόμων νόμων ἰσχύουσιν οἱ ὑφιστάμενοι περὶ διοικητικῆς δικαιοδοσίας. Πρόδηλον λοιπὸν ἐντεῦθεν καθίσταται, ὅτι αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ ἀκάζουσι διαφορὰς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου κατ' ἐξάίρεσιν καὶ μόνον ὅπου ἔννομος ρητὴς ὁρίζει τοῦτο.

Ἐπειδὴ ἂν περὶ χαρτοσήμου Νόμος τῆς 14 Αὐγούστου 1836, οὗτινος τὸ ἄρθρ. 48 ὥριζε τὸ διοικητικὸν δικαστήριον καὶ τὴν τηρητέαν διαδικασίαν πρὸς ἐκδίκασιν τῶν περὶ χαρτοσήμου διαφορῶν καταργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 66 ΑΧΚΕ' Νόμου, οὗτινος ἡ ἐφαρμογὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 46 Β' Διατάγματος 23 Αὐγ. 1888, ἤρξατο ἀπὸ 1 Σεπτεμ. 1888. Ὅθεν γενηθείσης τῆς ἐπιδίκου διαφορὰς τὴν 12 Σεπτεμ. 1888, ἦτοι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νέου περὶ Χαρτοσήμου Νόμου τῆς 30 Δεκ. 1887 καὶ οὐχὶ τοῦ ἐν' αὐτοῦ καταργηθέντος τῆς 14 Αὐγούστου 1836, ἡ προσβληθεμένη ἀπαισις, ἀποφνημαμένη περὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου διαφορὰς ἀρμοδιότητος καὶ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, κατὰ τὸν καταργηθέντα νόμον τῆς 14 Αὐγούστου 1836, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐτήρησε τὸ ἄρθρον 66 τοῦ νόμου 30 Δεκ. 1887, ὡς καὶ τὸ ἄρθρ. 2 Ἀστ. Νόμου, κατὰ τὸ ὅποιον, ἡ ἰσχύς παντὸς νόμου παύει, ἂν ἢ ἕτερος νόμος καταργήσῃ αὐτὸν ρητῶς ἢ σιωπηρῶς.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἄρθρου 63 τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου, συνάγεται ὅτι τοῦτο ἀφορᾷ ἐκεῖνας μόνον τὰς παραβάσεις τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, ἐνεκα τῶν ὁποίων δὲν κατεβλήθη ποσῶς τὸ νόμιμον τέλος (ἂν ἔγγραφόν τι συνετάχθη ἐπὶ ἀσφαγιστοῦ χάρτου, δι' ὃ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ σφραγιστὸν), ἢ κατεβλήθη ἔλασσον αὐτοῦ (ἂν τὸ ἔγγραφον συνετάχθῃ ἐπὶ σφραγιστοῦ μὲν χάρτου ἀλλὰ τιμῆς κατωτέρας τῆς νομίμου), δι' ὃ καὶ ὁ ταμίας, κατὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρον καταταλογίζει εἰς βάρος τοῦ παραβάτου τὸ νόμιμον τέλος, ἤγουν τὸ ὅλον τοῦ νομίμου τέλους ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, τὸ ἑλλείπον δ' αὐτοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἐπὶ δὲ καὶ τὸ πρόστιμον κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἐνεκα τῆς παραβάσεως καὶ ἐπομένως τὸ δημόσιον εἰσπράττει παρὰ τοῦ παραβάτου οὐ μόνον τὸ πρόστιμον ἀλλὰ καὶ τὸ νόμιμον τέλος, διότι καὶ τοῦτο εἰς τὸ Δημόσιον

ἀνήκει, ἀλλ' ἐπὶ παραβάσεως ἕνεκα καταβολῆς τέλους, πλεόν του μου, ὁ ταμίης δὲν ἔχει ἐκ τοῦ ἄρθρου 63 τὸ δικαίωμα νὰ καταβάλῃ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου τὸ πλεόν τοῦ νομίμου τέλους καταβληθέν, ὡς ἀνήκον εἰς αὐτό, οὔτε ὑπὲρ τοῦ εἰς ὃν τοῦτο ἀνήκει (δηλ. τοῦ καταθέοντος), ἐφ' ὧν προδήλως συνάγεται, ὅτι ὁ ΑΧΚΕ' νόμος ὑπήγαγε τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν μόνον τὰς διαφορὰς τῆς προκύπτουσας ἐκ παραβάσεως ἕνεκα μὴ πληρωμῆς τοῦ νομίμου τέλους, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς προκύπτουσας ἐκ παραβάσεως ἕνεκα πληρωμῆς τέλους πλεόν τοῦ νομίμου. Τοῦτο αὐτὸ δὲ συνάγεται καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἐν τῇ τετάρτῃ κεφαλῇ τοῦ αὐτοῦ νόμου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Παραβάσεις καὶ ποιναὶ» - περιλαμβανομένων ἄρθρων, διότι δι' αὐτῶν λόγος γίνεται μόνον περὶ τῶν δευτέρου. Ἄν δὲ διὰ τοῦ 5' Ψήφισματος ἀναφέρεται, ὅτι αἱ περὶ τοσήμου διαφοραὶ, ἀνευ διακρίσεως τινος, θέλουσι δικάζεσθαι παρὰ ἀρμοδίων διοικητικῶν ἀρχῶν, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὡς ἀπεφάνη προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι δὲν ἡδύνατο ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία διὰ τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς καὶ ὑπαγὰγῃ εἰς τὸν δικαστὴρ ἕνεκα τοῦ διὰ τοῦ ἄρθ. 1 Πολ. Δικ. καθιερουμένου κανόνος, εἰς τὰς τακτικὰς δικαστήρια τὴν ἐκδίκασιν τῶν περὶ χαρτοσήμου διαφορῶν τῶν προκυπτῶν ἐκ πληρωμῆς τέλους πλεόν τοῦ νομίμου, ἀφοῦ ρητῶς αὐτὸ τοῦ 5' ψήφισμα ἀναφέρει, ὅτι ἡ δι' αὐτοῦ ἀφεθείσα εἰς τὴν διοικητικὴν ἐκδίκασις τῶν ἀναφερομένων ἐν αὐτῇ διαφορῶν, ἐν αἷς καὶ αἱ περὶ τοσήμου, εἶναι προσωρινή, ἥτοι κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ψήφισμα «ἄχρις οὗ ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία παραπέμψῃ αὐτάς εἰς τὴν ἀρμοδίον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων».

Ἐπειδὴ ἡ παράβασις ἐφ' ἧς κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν στηρίζεται ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσειόντος, συνίσταται, ὡς ἡ αὐτὴ ἀπόφασις δέχεται, ἐκ πληρωμῆς τέλους πλεόν τοῦ νομίμου, ἐπομένως ἡ ἐκ τῆς παραβάσεως προκύπτουσα ἰδιωτικὴ διαφορὰ, μὴ ὑποβληθεῖσα ἐν τῇ ἀνωτέρῳ εἰρημνείᾳ εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν, ὑπάγεται δυνάμει τοῦ προεκτεθέντος κανόνος τοῦ ἄρθρου 1 Πολ. Δικ. εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Ὅθεν τὸ Πρωτοδικεῖον, ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὡς μὴ ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν κατὰ τὸ 5' Ψήφισμα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τοῦ 1843, κατὰ τὸ ἄρθρον 48 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου τοῦ 1836, φησὶν ὅτι ἡμῖν ἐπέτρεψε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν οὐ μόνον τὸ διαληφθὲν Ψήφισμα, ἀλλὰ καὶ ἄρθρα 66 Νόμου 30 Δεκ. 1887 καὶ 2 Ἀπρ. Νόμου, παρὰ τὸ δὲ συνάμα καὶ τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων οὐσίῳ δὴ διάταξιν ἄρθρ. 1 Πολ. Δικ.

61. Ὁ δημόσιος ἢ δικαστικὸς λειτουργὸς ὁ πολεὶς ἀφαιρῶν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 34 καὶ 35 ὑποχρεώσεων, ἂν ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, ὑπ' αἷς ἐκτελέσῃ τὸν νόμον, ἢ παράλειψις, μὴ ὑπάρχῃ καὶ βαρυτέρα τις π

δίασις τοῦ ποινικοῦ νόμου, τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου, εἰς ὃ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἀρμοδίων οἰκονομικῶν ἀρχῶν ἢ αὐτεπαγγέλτως δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰσάγεται, διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἑκατὸν μέχρι δισχιλίων δραχμῶν, ἐπιφυλαττομένων καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 24 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

62. Πᾶς ιδιώτης καταμηνύσας παράβασιν ιδιώτου ἢ δημοσίας ἀρχῆς περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ χαρτοσήμου ἀμείβεται διὰ τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἐπιβαλλομένου τῷ παραβάτῃ προστίμου παραδιδομένου μετὰ τὴν εἰσπραξιν τῷ μηνυτῇ.

63. Ἐπὶ τῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἀναγομένων παραβάσεων ἀποφαίνεται πάντοτε, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῶν προνοουμένων ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 44 καὶ 45, ὁ ἀρμόδιος ταμίας, καταλογίζων εἰς βᾶρος τοῦ παραβάτου τὸ νόμιμον τέλος καὶ τὸ πρόστιμον. — Πᾶς εἴτε ιδιώτης, εἴτε συμβολαιογράφος, εἴτε ἄλλος δημόσιος λειτουργός, ὅστις κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ τέλους καὶ τοῦ προστίμου νομίζει ἑαυτὸν ἠδικημένον, ἔχει ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ταμίου, δικαίωμα προσφυγῆς πρὸς τὸ κατὰ τὸ ἀρθρον 7 τοῦ ΑΚΑ' (1882) νόμου συμβούλιον, δι' αἰτήσεως ἐπιδιδομένης διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἰς τὸν ἐκδόντα τὴν ἀποφασιν ταμίαν ἢ τὸν δικαστικὸν σύμβουλον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

ΑΠ. 108 (1896). Ἐπειδὴ κατ' ἀρθρ. 1 Πολ. Δικ. πᾶσα διαφορὰ περὶ δικαίου ιδιωτικοῦ, ὑπάγεται κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον νομίσαν ἀναρμόδια τὰ πολιτικὰ δικαστήρια καὶ λόγῳ τούτῳ ἀπαράδεκτον θεωρήσαν τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσειόντων, δι' ἧς οὗτοι ἐζήτησαν τὴν ἐπιστροφὴν τέλους χαρτοσήμου, καθ' ὑπερέβασιν τοῦ νομίμου ὀφειλομένου καὶ ἐκ πλάνης καταβληθέντος, παρεβίασεν ἀρθρ. 1 Πολ. Δικ. καταστήσαν αὐτῶν, τὴν ἀποφασιν ἀναιρετέαν (807 § 5 Πολ. Δικ.) Τὸ δὲ ἀρθρ. 48 τοῦ ἀπὸ 1836 περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, ἐφ' οὗ Ἐφετεῖον στηριζόμενον ἐθεώρησε νο-

μιμοποιημένην τὴν ἀναρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐστὶν ἄσχετος πρὸς τὴν ὡς ἂν αὖ ἐκτεθεῖσαν ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσειόντων. διὰ τὴν αὕτη ἀφορὰ εἰς διενέξιν μεταξὺ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ ἰδιώτου περὶ τοῦ ἐπιβλητέου τέλους χαρτοσήμου καὶ ταύτης τὴν λύσιν ὑπὲρ τῶν λεν εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς ὥστε δὲν πρόκειται προδήλως περὶ τοῦ τῆς διενέξεως.

64. Ὁ κατασκευάζων κιβόηλον χαρτόσημον (σφραγιστὸν χάρτην καὶ κινητὸν ἐπίσημα) ἢ παραποιῶν τὴν ἐιδικὴν ἐπισφράγισιν τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 235 τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐφαρμόζονται δ' ἀναλόγως καὶ τὰ ἄρθρα 238 μέχρι 246 τοῦ αὐτοῦ νόμου εἰς τοὺς ἄνευ ἀδείας κατασκευάζοντας σφραγιστῆρας καὶ εἰς τοὺς συμπράττοντας τὴν παραποίησιν ἢ τὴν διάδοσιν τοῦ νόθου χαρτοσήμου. Ὁ ἄνευ ἀδείας κατασκευάζων, εἰσάγων ἐξωθεν, διαδίδων ἢ καὶ ἀπλῶς κατέχων χάρτην ἐμπεριέχοντα τὸ ἐν ἄρθρῳ 3 ὑδάτινον σημεῖον τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι ἑξ μηνῶν. Ὁ δὲ χάρτης δημεύεται. — Ὁ ἄνευ ἀδείας πωλὼν χαρτόσημον, σφραγιστὸν χάρτην καὶ κινητὸν ἐπίσημα ὑπάλληλος καὶ ἰδιώτης τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 231 τοῦ ποινικοῦ νόμου, τὸ δὲ παρ' αὐτῷ χαρτόσημον κατὰσχεται καὶ πωλεῖται ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ταμείου.

ε'. Τελικαὶ διατάξεις.

65. Διὰ Β. Διατάγματος ὁρισθῇσονται ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐν γένει τῶν νόμων τούτου, εἰδικῶς δὲ α') κατὰ τίνας περιπτώσεις καὶ ὑπὸ τίνας προφυλάξεις, ἐν ἀναποφεύκτῳ ἀνάγκῃ, ἐπιτρέπεται νὰ γραφῶσι τὰ κατὰ τὸν παρόντα νόμον εἰς τέλος ὑπαγόμενα ἐγγράφα ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου ὑπὸ τὸν ὅρον ἐπιβλητέου κολούθου σημάνσεως· β') κατὰ τίνα τρόπον θέλει γίνεσθαι ἡ σήμανσις ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ὑποκειμένων εἰς τέλος ἐκδιδομένων διπλῶν ἢ πολλαπλῶν· γ') τίνες οἱ δημόσιοι

* Τὸ τρίτον ἐδάφιον τοῦ ἁρθρου 64 προσετέθη διὰ τοῦ Νόμου ΑΨη

λειτουργοὶ εἰς οὓς ἐπὶ προμηθεῖα ἐπιτρέπεται ἡ πώλησις χαρτοσήμου· δ') ὁ ἔλεγχος τῶν εἰσιτηρίων σιδηροδρόμων, θεάτρων κλπ. ε') ὁ τρόπος καθ' ὃν μέχρι τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ νέου χαρτοσήμου δύναται νὰ γείνη χρῆσις τοῦ ὑπάρχοντος· ε') ὁ χρόνος ἀφ' οὗ θέλει ἐφαρμοσθῇ ἡ περὶ περιθωρίων διάταξις· ζ') ὁ ἰδιαιτέρος χάρτης ἢ ἰδιαιτέρου σχήματος σφραγίς πρὸς σφράγισιν χάρτου ἀποκλειστικῶς προωρισμένου εἰς τὰς ἐν ἄρθροις 34 καὶ 35 προβλεπομένας περιπτώσεις· * η') τὸ ποσὸν τοῦ χορηγητέου ἐπὶ πιστώσει ἰδιαιτέρου τούτου σφραγιστοῦ χάρτου ταῖς διαχειριζομένοις αὐτὸν ὑπαλλήλοις καὶ ἐν γένει ὁ τρόπος τῆς βεβαιώσεως τῶν τελῶν καὶ τῆς διαχειρίσεως τοῦ χάρτου τούτου. — ** Διὰ Β. Διατάγματος δύναται νὰ ἐπιτραπῇ καὶ εἰς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ εἰς ἰδιώτας μερικὴ πώλησις χαρτοσήμου ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ἄρθρ. 11 προμηθεῖα καὶ ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ Διατάγματι κανονισθησομένους ὅρους. ***

66. Διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ περὶ τελῶν χαρτοσήμου διατάξεις τῆς περὶ ὀργανισμοῦ καὶ δικαιοδοσίας τῶν προξενικῶν ἀρχῶν νομοθεσίας καὶ τῶν νόμων ΩΔ' τῆς 4 Ἀπριλίου 1880 περὶ ναυτιλιακῶν διπλωμάτων τῶν Ἑλληνικῶν ἐμπορικῶν πλοίων καὶ ΩΞ' τῆς 25 Ἀπριλίου 1880 περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν ἐν Βοσπόρῳ ῥυμουλκῶν καὶ τῶν ἐν Ἰστρῷ ποτάμοπλοίων. — Διατηροῦνται ὡσαύτως πᾶσαι αἱ διὰ συμβάσεων νομοθετικῶς κυρωθεισῶν, διὰ τοῦ νόμου ΨΜ' τῆς 13 Δεκεμβρίου 1878, τοῦ νόμου ΩΚΕ' τῆς 24 Ἀπριλίου 1880, ἢ δι' ἄλλων εἰδικῶν νόμων καθιερωμένοι ἀτέλεια καὶ ἀπαλλαγὰὶ ἐφ' ὅσον χρόνον εἰσὶν

* Τὰ ἐδάφια ζ' καὶ η' τοῦ ἄρθρου 65 προσετέθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΡΙΒ'.

** Τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 65 προσετέθη διὰ τοῦ Νόμου ΑΨΒ'.

*** Ἐπιθ. παρακατιὸν Β. Διάταγμα τῆς 10 Φεβρ. 1890 καὶ 20 Φεβρ. 1893.

ὀρισμένοι. — Καταργοῦνται πάντες οἱ προγενέστεροι
 χαρτοσήμου νόμοι, ἤτοι ὁ νόμος τῆς 14 Αὐγούστου
 ὁ τῆς 27 Δεκεμβρίου 1836, οἱ νόμοι τῆς 12 Φεβρου-
 ου, τῆς 15 Ἀπριλίου, τῆς 11 καὶ 12 Μαΐου καὶ 26 Ἰ-
 νίου 1843, ὁ νόμος τῆς 15 Ἀπριλίου 1855, ὁ νό-
 μος ΠΙΣ' τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865, ὁ νόμος Σ' τῆς 5 Ἀ-
 λίου 1867, ὁ νόμος ΤΑΖ' τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1867,
 ὁ νόμος ΥΠΔ' τῆς 30 Ἰουλίου 1873, οἱ νόμοι ΧΙΑ'
 ΧΚ' τῆς 10 καὶ τῆς 21 Ἰουνίου 1877, οἱ νόμοι Ψ
 τῆς 28 Μαρτίου, ΩΙΑ', ΩΙΣ', ΩΙΖ' τῆς 18 Ἀπρι-
 λίου 1880, οἱ νόμοι ΑΝΖ' τῆς 2 Νοεμβρίου 1882 καὶ Α
 τῆς 12 Μαρτίου 1883, ΑΣΞΖ' καὶ ΑΣΗΔ' τῆς 24 Ἰ-
 λίου καὶ τῆς 18 Νοεμβρίου 1885, ΑΤΗΖ' τῆς 14 Μ-
 ατίου 1887, ἐξαιρουμένων α) τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ προ-
 σθέντος νόμου ΧΚ' τοῦ 1877 καὶ τῶν τροποποιησάν-
 τες αὐτὸν νόμων ΩΙΘ' τοῦ 1880 καὶ ΑΣΚΣ' τοῦ 1885.
 τοῦ ἀρθρου 3 τοῦ προμνησθέντος νόμου ΑΟΓ' τοῦ 1880.
 — Καταργοῦνται προσέτι τὸ ἀρθρον 119 ἐδάφιον β'
 περὶ ἐλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων νόμου τῆς
 Δεκεμβρίου 1836 καὶ τὸ ἀρθρον 6 τοῦ περὶ ἐκδόσε-
 ὦς ἀδείας λαχείων νόμου τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1836
 πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα
 νόμον. — * Καταργοῦνται τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἀρθρου
 τοῦ περὶ ἐλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων νόμου
 31 Δεκεμβρίου 1836 καὶ τὰ ἀρθρα 24 καὶ 25 τοῦ
 κανονισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου νόμου τῆς 14 Ἀπρι-
 λίου 1837 καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν
 παρόντα νόμον.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 201 (1898). Ἐπειδὴ, καταργηθέντων διὰ τοῦ
 66 τοῦ ΑΧΚΕ' Νόμου, οὗτινος ἡ ἐφαρμογή, κατὰ τὸ ἀπὸ 23 Δε-

* Τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἀρθρου 66 προσετέθη ὑπὸ τοῦ
 νόμου ΒΝΔ'.

του 1888 Β. Διάταγμα, ἤρξατο τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1888, τῶν προγε-
νεστέρων περὶ Χαρτοσήμου νόμων, ἥτοι τοῦ 'ΑΣΕΖ' δι' οὗ ἐπεβάλλετο
καὶ εἰς τοὺς κατιόντας κληρονόμους τέλος χαρτοσήμου καὶ τοῦ 'ΩΙΔ',
δι' οὗ ἐκανονίζετο ἡ σχετικὴ διαδικασία, ἐπανήλθον ἐν ἰσχύϊ αἱ γενι-
καὶ διατάξεις Πολ. Δικ. καὶ συνεπῶς κατὰ πάσης ἀποφάσεως Πρωτοδι-
κείου, ἐκδοθείσης ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νέου 'ΑΧΚΕ' νόμου, ἐπὶ διαφο-
ρᾶς μεταξύ Δημοσίου καὶ κατιόντων κληρονόμων περὶ πληρωμῆς τέλους
χαρτοσήμου, συγχωρεῖται ἔφεσις, ἡ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις τοῦ
ἐφεσιδλήτου περὶ ἀπαράδεκτου τῆς προκειμένης ἐφέσεως, ὡς μὴ ἐπιτρε-
πομένης τοιαύτης ὑπὸ τοῦ 'ΩΙΔ' Νόμου ἐν σχέσει πρὸς τὸν 'ΑΣΕΖ'
Νόμον, ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς τασσομένης εἰς τοὺς κληρονόμους
ὑπὸ τῶν καταργηθέντων Νόμων 'ΑΣΕΖ' καὶ 'ΩΙΔ' ἐξαμήνου, πρὸς δὴ-
λωσιν τῆς κληρονομίας προθεσμίας, καθ' ἣν ὁ Οἰκονομ. Ἐφόρος δὲν
ἰδικαιοῦτο νὰ βεβαιώσῃ καὶ ὁρίσῃ τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου, εἰς ὃ ὑπέ-
κειντο οἱ κληρονόμοι, ἐπελθούσης τῆς καταργήσεως τοῦ Νόμου 'ΑΣΕΖ',
τοῦ ἐπιβαλλοῦτος εἰς τοὺς κατιόντας κληρονόμους τέλος χαρτοσήμου ἐπὶ
τῆς κληρονομίας, ὁ ἔφορος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ βεβαιώσῃ καὶ ὁρίσῃ
τέλος χαρτοσήμου ἐπὶ κατιόντων κληρονόμων καὶ συνεπῶς οὔτε ν' ἀ-
παιτήσῃ τοιοῦτο τέλος, ὁρῶς ἐγένετο δεκτὴ ἡ κατὰ τῆς πράξεως τοῦ
Οἰκονομ. Ἐφόρου Σύρου ἀνακοπὴ τῶν ἐφεσιδλήτων καὶ ἡκυρώθη διὰ τῆς
ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ πράξις αὕτη.

ς'. Μεταδοτικὴ διάταξις.

67. Τὰ ἔγγραφα τὰ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου
γεγραμμένα ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου, ὅπως
προσαχθῶσιν ἐν καιρῷ ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς, ἐπιτρέπεται
νὰ προσαχθῶσι καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου, ὅπως χρη-
σιμεύσωσιν εἰς δὴ ἦσαν ἀνέκαθεν προωρισμένα σκοπόν. —
Εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 52 δὲν ὑπάγονται αἱ μέχρι
τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου κοινοποιηθεῖσαι ἀνακοπαὶ
καὶ ἐφέσεις, αἵτινες ἐπιτρέπεται νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὰ
σχετικὰ βιβλία τῶν ἀνακοπῶν καὶ τῶν ἐφέσεων τὸ βραδύ-
τερον μέχρι τῆς συζητήσεως αὐτῶν.

I

NΟΜΟΙ

*Προγενέστεροι τοῦ ΑΧΚΕ' μὴ καταργηθέντες
ὑπὸ τούτου.*

II

NΟΜΟΙ

Μεταγενέστεροι τοῦ ΑΧΚΕ' ισχύοντες νῦν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

1971

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΠΡΟΣΞΕΝΙΚΗ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ

Νόμος ΧΝΣΤ' τῆς 27 Δεκ. 1877. Περί προσξενικῶν ἀρχῶν.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ ἐνδόheimον.

253. Τὰ παρὰ τῶν προσξενικῶν ἀρχῶν ἐκκαθαριζόμενα τέλη τῶν τε διοικητικῶν, δικαστικῶν καὶ ναυτιλιακῶν πράξεων ἐν γένει εἰσπράττονται δι' ἐπιθέσεως ἐνσήμου (κινητοῦ χαρτοσήμου) ἀξίας ἴσης πρὸς τὸ εἰσπρακτέον τέλος.—Τὰ τέλη ἐνασχολήσεων, ὅσα πληρώνουσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἰδιῶται, εἰσπράττονται ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ, ἐπιτιθεμένου τοῦ ἀναλόγου ἐνσήμου ἐπὶ τοῦ κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ καταλόγου.

254. Διὰ Β Διατάγματος θέλουσι κανονισθῇ τὰ περὶ τοῦ ἐνσήμου τῶν τε ἐμμίσθων καὶ ἀμίσθων προσξενικῶν ἀρχῶν, ἥτοι τοῦ σχήματος, τῆς διακρίσεως τῶν κλάσεων, τοῦ ἐλέγχου, τοῦ τρόπου τῆς διαγραφῆς, καὶ πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ, ὡς καὶ αἱ συνέπειαι τῶν παραβάσεων τῶν περὶ αὐτοῦ σχετικῶν διατάξεων.

Β. Διάταγμα 16 Σεπτεμ. 1882. Περί ἐνσήμου (κινητοῦ χαρτοσήμου) τῶν τελῶν τῶν προσξενικῶν πράξεων.

1. Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 253 τοῦ ΧΝΣ' νόμου τοῦ 1877 ὀριζόμενον ἐνσημον (κινητὸν χαρτόσημον) πρὸς θεβαίωσιν τῶν παρὰ τῶν προσξενικῶν ἀρχῶν ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου ε. ε. ἐκκαθαριζομένων τελῶν ἐπὶ διοικητικῶν, δικαστικῶν καὶ ναυτι-

* Τὸ ἄρθρον 66 τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ' δὲν κατήργησε τὰ ἄρθρα 253 καὶ 254 τοῦ ΧΝΣΤ' Νόμου. Ἐπίσης δὲν κατήργησε τὰς Διατάξεις περὶ προσξενικῶν τελῶν, ἃς περιέχουσι τὰ ἄρθρα 227—252 καὶ τὰ ἄρθρα 87 καὶ 268 τοῦ ΧΝΣΤ' ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ διαφόρων Νόμων καὶ τοῦ νεωτάτου ΒΨΗ' Νόμου. Ταῦτα ἔπιθε ἐν Τεύχει «Διπλωματικῇ καὶ Προξενικῇ Νομοθεσίᾳ.»

λιακῶν πράξεων καὶ τῶν τελῶν τῶν ἐνοχλήσεων ἢ ἄλλων δικαιομάτων, ὅσα ἐπιβάλλονται δυνάμει τῶν κειμένων νόμων, κανονίζεται ὡς ἑξῆς.

Α'. Περὶ διακριτικῶν σημείων.

2. Τὸ ἔνσημον (κινητὸν χαρτόσημον) διακρίνεται εἰς τριάκοντα πέντε κλάσεις ἡτοι.—α' κλάσις λεπτῶν ἑνός,—β' κλάσις λεπ. δύο,—γ' κλάσις λεπ. τριῶν,—δ' κλάσις λεπ. τεσσάρων,—ε' κλάσις λεπ. πέντε,—ς' κλάσις λεπ. ἕξι,—ζ' κλάσις λεπ. ἑπτὰ,—η' κλάσις λεπ. ὀκτώ,—θ' κλάσις λεπ. ἑννέα,—ι' κλάσις λεπ. δέκα,—ια' λεπ. εἴκοσι,—ιβ' κλάσις λεπ. τριάκοντα,—ιγ' κλάσις λεπ. τεσσαράκοντα,—ιδ' κλάσις λεπ. πενήκοντα,—ιε' κλάσις λεπ. ἑξήκοντα,—ισ' κλάσις λεπ. ἑβδομήκοντα,—ιζ' κλάσις λεπ. ὀγδοήκοντα,—ιη' κλάσις λεπ. ἐννεήκοντα,—ιθ' κλάσις δραχμῆς μιᾶς,—κ' κλάσις δραχ. δύο,—κα' κλάσις δραχ. τριῶν,—κβ' κλάσις δραχ. τεσσάρων,—κγ' κλάσις δραχ. πέντε,—κδ' κλάσις δραχ. ἕξι,—κε' κλάσις δραχ. ἑπτὰ,—κς' κλάσις δραχ. ὀκτώ,—κζ' κλάσις δραχ. ἑννέα,—κη' κλάσις δρ. δέκα,—κθ' κλάσις δραχ. εἴκοσι,—κλ' κλάσις δραχ. τριάκοντα,—κα' κλάσις δραχ. τεσσαράκοντα,—κβ' κλάσις δραχ. πενήκοντα,—κγ' κλάσις δρ. ἑξήκοντα,—κδ' κλάσις δραχ. ἑβδομήκοντα,—κε' κλάσις δραχ. ὀγδοήκοντα.

3. Τὸ σχῆμα τοῦ ἐνσήμου ὅλων τῶν κλάσεων ὁρίζεται εἰς τετράπλευρον ὁρθογώνιον ὁμοιον πρὸς τὸ ἐν χρήσει κινητὸν χαρτόσημον κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τοῦ χαρτοῦ, ἡτοι τοῦ πλάτους 0,021 καὶ μήκους 0,031 μέτρην διαφοράν, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ εἰς γύρον ὠρειδῆ ἔσονται ἐκτετυπωμένοι αἱ λέξεις «χαρτόσημον ἑλληνικῆς προξενικῆς ὑπηρεσίας», ἐντὸς δὲ τοῦ γύρου καὶ ἐντὸς ἀκτίνων τὸ στέμμα ὑπ' αὐτὸ δὲ τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου εἰς λεπτὰ ἢ δραχμὰς ὀλογράφως καὶ ἀριθμητικῶς.

4. Τὸ χρῶμα τοῦ ἐνσήμου πρὸς χρῆσιν τῶν μὲν ἐμμίσθων γεν. προξενίων, προξενίων καὶ ὑποπροξενίων ὁρίζεται κυανοῦν, τῶν δ' ἀμίσθων γεν. προξενίων, προξενίων καὶ ὑποπροξενίων πράσινον καὶ τῶν προξενικῶν ἐρυθρὰν.

Β'. Περί ἐκτυπώσεως καὶ διαχειρίσεως.

5. Τὸ ἔνσημον (κ.νητὸν χαρτόσημον) ἐκτυποῦται ἐν τῷ ἔθνικῳ σφραγιστηρίῳ ὑπὸ τὰς αὐτὰς διατυπώσεις καὶ ὑπὸ ἐλεγχον, ὅστις τηρεῖται κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐν γένει. Δύναται δὲ νὰ τυπῶται καὶ εἰς ἔθνικὰ σφραγιστήρια εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, κατ' ἀπόφασιν τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ.

6. Τὰ περὶ διαχειρίσεως τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου διατεταγμένα ἰσχύουσι καὶ εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ ἔνσημου τῆς προξενικῆς ὑπηρεσίας διὰ τε τὸ ἔθνικόν σφραγιστήριον, τὸ κεντρικόν ταμεῖον, τὰ ταμεῖα τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ τὰς προξενικὰς ἀρχάς.

Γ'. Περί ἐπιθέσεως τοῦ ἔνσημου.

7. Τὸ ἔνσημον προσκολλῶσιν αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ προξενικοὶ πράκτορες ἐφ' ὅλων τῶν παρ' αὐτῶν τελουμένων πράξεων καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἐγγράφων, ὅσα αὐταὶ ἐκδίδουσιν ἢ ἰδιῶται ἐγγεαίρουν αὐτοῖς καὶ ἄτινα κατὰ τοὺς ἐν ἰσχύϊ νόμους ὑποκείνται εἰς τέλος.—Εἰς τὰ γενικὰ προξενεῖα Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας τὸ ἔνσημον προσκολλῶσιν οἱ ἀρμοῦδιοι ταμίαι.

8. Ἐκαστον φύλλον ἐγγράφου διοικητικῶν καὶ δικαστικῶν πράξεων, ὑποκειμένου εἰς τέλος χαρτοσήμου, θέλει ἔχει τὰς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1877 Β Διατάγματος περὶ σχήματος, τῶν διαστάσεων κλπ. τοῦ χαρτοσήμου ὁρισθείσας διαστάσεις, ἥτοι μῆκος 0,300 μέτρου καὶ πλάτος 0,400 μέτρου, καὶ δὲν δύναται νὰ περιέχῃ πλεον τῶν τριάκοντα στίχων εἰς ἑκάστην τῶν τεσσάρων σελίδων.—Ἐὰν τὸ φύλλον ὑπερβαίνῃ τὰς ἀνωτέρω διαστάσεις ἢ στίχους, ἦναι δὲ μικρότερον τοῦ διπλασίου, ὑποβάλλεται εἰς διπλάσιον τέλος, ἐὰν δὲ ὑπερβαίνῃ τὸ διπλάσιον μέγεθος, ὑποβάλλεται εἰς τριπλάσιον μέγεθος καὶ οὕτω καθεξῆς.

9. Τὸ ἔνσημον ἐπιτίθεται ὑπὸ τῶν προξενικῶν ἀρχῶν καὶ προξενικῶν πρλητόρων ἅμω τῇ καταρτίσει τῇ; πράξεως ἢ τῇ

ἐκδίδουσι καὶ τῇ ἐγχειρίσει αὐτοῖς ὑπὸ ιδιώτου τοῦ ἐγγράφου. Ὅσακις δὲ ἡ προξενικὴ ἀρχὴ ἢ ὁ πράκτωρ ἐνεργεῖ ἐξ ὧν γέλυται, τὸ ἔνσημον δύναται νὰ ἐπιτεθῇ καὶ βραδύτερον καὶ ἐπιχειρηθεῖσαι πράξεις ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοῦ ἀφοῦ προσέλθωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἐκκαθαρισθῇ ἡ σία. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ καθυστερούμενα τέλη καταβάλλονται νὰ εἰσπραχθῶσι διὰ πίνακος κηρυττομένου ἐκτελεστικῆς προξενικῆς ἀρχῆς ἢ τοῦ προξενικοῦ πράκτορος. — ὁ γράφει, ἅτινα ἐκδίδουσιν ἢ παραλαμβάνουσιν αἱ ἐν Κωνσταντινὺν πόλεις καὶ Ἀλεξανδρεῖαι προξενικαὶ ἀρχαί, παραπράττει αὐθημερόν εἰς τοὺς ἀρμοδίους ταμίαις διὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἀνάλογον ἔνσημον.

10. Τὸ ἔνσημον ἐπιτίθεται, κολλώμενον ἐν τῇ κεφαλῇ φύλλου τῆς φορολογητέας πράξεως ἢ τοῦ ἐγγράφου ἀριστοῦ καὶ ἐν θέσει ὅσον οἶόν τε καταφανεῖ. — Ὅσακις αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ προξενικοὶ πράκτορες ἐκδίδουσιν ἢ ἐπιτίθουσιν διαβατήρια, κατὰ τὸ ἄρθρ. 228 τοῦ νόμου, ὀφείλουσι μειῶσιν ἐπὶ τῶν διαβατηρίων εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὀρίζεται ἐπιθεσις τοῦ ἔνσημου, τὰς λέξεις «ἐγένετο δωρεάν» ἢ τὰς «ἐκδίδεται δωρεάν, τοῦ κομιστοῦ ὄντος ἀπόρου», ἐὰν περὶ ἀπόρου, καὶ νὰ ὑπογράψωσι τὴν σημειώσιν ταύτην. ἅμισθοι προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ προξενικοὶ πράκτορες, θέλουσι νὰ μὴ ἐκκαθαρίσωσι καὶ εἰσπράξωσι τὰ ὑπὸ τοῦ ὀριζόμενα τέλη διὰ τὰς ὑπ' αὐτῶν τελούμενας πράξεις. ὅταν γὰρ νὰ μὴ κάμωσι χρῆσιν ἔνσημου, ὀφείλουσιν ὁλοῦς μειῶσιν ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ ἐγγράφου, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἐπιτεθῇ τὸ ἔνσημον, τὰς λέξεις «δὲν εἰσπράχθη τέλος», καὶ νὰ ὑπογράψωσι τὴν σημειώσιν ταύτην.

Δ'. Περὶ Διαγραφῆς.

11. Ἀμα τῇ ἐπιθέσει, τὸ ἔνσημον διαγράφεται ὑπὸ προξενικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ προξενικοῦ πράκτορος δι' ἐκτελεστικῆς τῆς ἐγγρωμάτου αὐτῶν σφραγίδος, καταλαμβάνοντες κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου τὸ ἔνσημον καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἄλλο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπετέθη τὸ ἔνσημον.

Ε'. Περί προμηθείας.

12. Τὸ ἔνσημον (κινητὸν χαρτόσημον) ἀποστέλλεται ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ ταμείου εἰς ἀπάσας τὰς ἐμίσθους καὶ ἀμίσθους προξενικὰς ἀρχὰς καὶ εἰς τὰ προξενικὰ πρακτορεῖα ἐπὶ τῇ βάσει αἰτήσεως αὐτῶν, ἀποστελλομένης διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν. — Τὸ διὰ τὰ γενικὰ προξενεῖα Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας ἀναγκαιοῦν ἔνσημον ἀποστέλλεται εἰς τὰ ταμεία τῶν προξενικῶν τούτων γραφείων ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἀρμοδίων ταμιῶν. — Ἐν ἀνάγκῃ ἀποστέλλεται τὸ ἔνσημον καὶ ἄνευ αἰτήσεως τῶν προξενικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ταμιῶν τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας.

13. Ἡ μέτρησις τοῦ ἀποστελλομένου ἐνσήμου καὶ ἡ ἐναπόθεσις αὐτοῦ ἐν κιβωτίοις, δοχείοις ἢ φακέλλοις ἐνεργεῖται ἐπὶ παρουσίᾳ ἀντιπροσώπου τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν. — Αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ τὰ ταμεία τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας παραλαμβάνουσαι τὸ ἔνσημον, ὀφείλουσι νὰ ἐκδώσωσιν ἐντὸς 24 ὥρῶν καὶ ἀποστείλωσιν ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὸ κεντρικὸν ταμεῖον, διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, διπλότυπον ἀπόδειξιν παραλαβῆς τοῦ ἐνσήμου. — Ἡ ἀποσφράγισις τῶν δοχείων, κιβωτίων κλπ. καὶ ἡ μέτρησις τοῦ ἀποσταλέντος ἐνσήμου ἐν μὲν τοῖς ταμείοις τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας γίνεται ὑπὸ τῶν ταμιῶν ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν γενικῶν προξένων, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς προξενικοῖς γραφείοις ὑπὸ τῶν προϊσταμένων αὐτῶν ἐπὶ παρουσίᾳ δύο ἐκ τῶν ἐγκρίτων Ἑλλήνων, τῶν διαμενοντῶν ἐν τῇ ἑδρᾷ αὐτῶν.

14. Αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ ὀφείλουσι νὰ προμηθεύωνται ἐγκύρως ἀνάλογον ἔνσημον ὅλων τῶν κλάσεων, ἵνα μήποτε προκύψῃ ἔλλειψις αὐτοῦ. — Ἡ ἔλλειψις αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς ἀμέλεια, συνεπαγομένη πειθαρχικὴν ποινὴν 20—200 δραχμῶν.

ς'. Περί ἐλέγχου.

15. Οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, ἐκάστη προξενικῇ ἀρχῇ καὶ ἑκαστὸς προξενικὸς πράκτωρ, ἐκτὸς τῶν ὠρισμένων βιβλίων τῆς ὑπηρεσίας, ἤτοι τοῦ τῶν διαβατηρίων, τοῦ τῶν διαμονῶν, τῶν δικαστικῶν συμβολαιογραφικῶν καὶ λοιπῶν εὐρετηρίων, τῶν πρωτοκόλλων τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ ἄλλων βιβλίων, ὀφείλουσι νὰ κρατῶσι βιβλίον, ἐν ᾧ ὑπὸ αὐξοντα ἀριθμὸν καταχωρίζουσι σύντομον ἀλλὰ σαφῆ περιληψίν, δεικνύουσαν τὸ εἶδος τῆς φορολογητέας πράξεως καὶ ἐν γένει παντὸς ἐγγράφου ὑποκειμένου εἰς τέλος, καὶ ἐφ' οὗ ἐπομένως ἐπετέθη ἔνσημον. Εἰς χωριστὰς δὲ στήλας σημειοῦται τὸ ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ ἐνσήμου ἀνήκον εἰς τὸ δημόσιον ἢ εἰς τὴν ἄριστον προξενικὴν ἀρχὴν ἢ προξενικὸν πράκτορα, τὸ προσωρισμένον εἰς ἀγαθοεργοὺς σκοποὺς τέλος καὶ τὸ ὅλον. Αἱ δωρεὰν κατὰ τὰς ἰσχυροῦσας διατάξεις συντασσόμεναι πράξεις ἢ τὰ δωρεὰν ἐκδιδόμενα ἐγγράφα καταχωρίζονται ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦτῳ εἰς χωριστὴν στήλην κατὰ χρονολογικὴν σειράν· αἱ δὲ ἐξ ἐπαγγελμάτων ἐπιχειρούμεναι, ὅποταν βραδύτερον ἤθελον εἰσπραχθῇ τὸ ἀνήκον τέλος.

16. Τὸ βιβλίον τοῦτο, μονογραφημένον καὶ ἡριθμημένον παρὰ τινος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, ἐπὶ τοῦτῳ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ διοριζομένου, ἀποστέλλεται εἰς τὰ ταμεία τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ εἰς ἀπάσας τὰς προξενικὰς ἀρχάς.—Ἀνάλογον ἐκ παραδρομῆς εἴτε περὶ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς φορολογητέας πράξεως ἢ τοῦ ἐγγράφου εἴτε περὶ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ τέλους, εἴτε ἐξ ἄλλης οἰκισθῆποτε αἰτίας, διορθοῦται οὐχὶ διὰ ἑξουσιασμοῦ ἢ ἀπαλείψεως ἀλλὰ μόνον δι' ἐνυπογράφου σημειώσεως ἐν τῷ ἐπὶ τοῦτῳ τηρουμένῳ περιθωρίῳ καὶ διὰ προσθέσεως ἢ ἀφαιρέσεως ἐν τῇ οἰκίᾳ στήλῃ κάτωθι τῆς σελίδος.

17. Τὸ βιβλίον τοῦ ἐλέγχου κλείει διὰ πράξεως αὐτῆς τῆς προξενικῇ ἀρχῇ καὶ ὁ προξενικὸς πράκτωρ εἰς τὸ τέλος ἐκάστοις ἔτους.—Οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπό-

λεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ αἱ ἔμμισθοι προξενικαὶ ἀρχαὶ ἀποστέλλουσιν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους πρὸς τὸ παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν γενικὸν λογιστήριον, ὅπερ μετὰ τῇ δέουσῃ προκαταρκτικῇ ἐρευνᾷ διαβιβάζει αὐτὸ εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς στοιχεῖον ἐλέγχου τῶν ἐξ ἐνσήμου (κινήτου χαρτοσήμου) εἰσπράξεων τῶν εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλομένων τελῶν.— Καὶ ἡ χμίσθος προξενικὴ ἀρχὴ καὶ ὁ προξενικὸς πράκτωρ κλείουσι τὸ βιβλίον τοῦ ἐλέγχου εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτὸ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ἂν παρ' αὐτοῦ ἤθελε ζητηθῇ.

18. Οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ ἐκάστη προξενικὴ ἀρχὴ τηροῦσι βιβλίον ἀποθήκης, ἧτοι εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς τοῦ ἐνσήμου· ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ καταγράφονται κατὰ κλάσιν τὰ τε ἀποστέλλόμενα ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ ταμείου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διπλοτύπων ἀποδείξεων, καὶ τὰ καταναλισκόμενα ἐνσημα ἐπὶ τῇ ῥάσει τοῦ βιβλίου τοῦ ἐλέγχου, τὰ ὅποια οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ ἡ προξενικὴ ἀρχὴ ὀφείλουσι νὰ βεβαιώσῃ δι' ἐκδόσεως γραμματίων εἰσπράξεως κατὰ δεκάτημερον. Τὸ στέλεχος τῶν γραμματίων τούτων χρησιμεύει διὰ τὰς προξενικὰς ἀρχὰς καὶ ὡς βιβλίον ταμείου.—Τὰ γραμματικὰ εἰσπράξεως ἀποκοπτοῦσιν αἱ μὲν προξενικαὶ ἀρχαὶ ἐκ διπλοτύπου, οἱ δὲ ταμίαι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Ἀλεξανδρείᾳ γενικῶν προξενείων ἐκ τριπλοτύπου βιβλίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμοια γραμματικὰ ἀποκόπτουσι καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην εἰσπραξίν χρηματικῶν ποσῶν.—Τὰ ἐκκοπτόμενα γραμματικὰ παραλαβῆς τῶν ταμείων τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας θεωροῦνται ἐντὸς 24 ὥρῶν ὑπὸ τῆς προξενικῆς ἀρχῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 145 τοῦ ΣΙΒ' νόμου τοῦ 1852.—Τὰ βιβλία τῆς ἀποθήκης τοῦ ἐνσήμου τῶν γραμματίων εἰσπράξεως καὶ ἅπαντα τὰ βιβλία, ἅτινα ὀφείλουσι νὰ κρατῶσιν οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, αριθμοῦνται καὶ μονογραφοῦνται, κατὰ τὰ ἄρθρα 146 καὶ 195 τοῦ ΣΙΒ' νόμου τοῦ 1852.

19. Αἱ ἔμμισθοι προξενικαὶ ἀρχαὶ ὑποβάλλουσι κατὰ μῆνα διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν εἰς τὸ γενικὸν λογιστήριον εἰς διπλοῦν κατάστασιν τῶν εἰσπράξεων τῶν ἐκ πωλήσεως ἐνσήμου (κινήτου χαρτοσήμου) ἀποστέλλουσαι συνάμα καὶ τὰ εἰσπραχθέντα χρήματα εἰς τὸ κεντρικὸν ταμεῖον.—Οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας βεβαιοῦσι καὶ δι' ἀποδεικτικῆς παραλαβῆς εἰσπρακτέων κατὰ μῆνα τὸ ἀντίτιμον τοῦ καταναλισκομένου ἐνσήμου.—Αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας ὑποβάλλουσιν διὰ τοῦ γενικοῦ λογιστηρίου ὑπὸ τὸν ἐλεγχον τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου τοὺς λογαριασμοὺς τῆς διαχειρίσεώς των.

20. Πράξις ἢ ἐγγραφον, μὴ φέρον τὸ νενομισμένον ἐνσημον ἢ ἔλασσον αὐτοῦ, εἶναι ἀπαράδεκτον, προσαγόμενον εἰς οἰκονομικὰ ἀρχήν· τὸ ἀπαράδεκτον σημειοῖ ἐνυπογράφως ἐπὶ αὐτοῦ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἢ ὁ προϊστάμενος τοῦ γραμματείου. Γίνεται δὲ δεκτὸν, ἀφοῦ κολληθῇ τὸ νενομισμένον ἐνσημον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ταμείου τῶν γεν. προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας προξενικῆς ἀρχῆς.

Ζ'. Παραβάσεις καὶ ποιναί.

21. Ἡ παρὰ τῆς προξενικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ προξενικοῦ πράκτορος καὶ τῶν ταμιῶν τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας ἐπιθεσις ἐνσήμου μείζονος τοῦ κεκαυνομένου τέλους συνεπάγεται ἐπιτίμησιν καὶ τὴν ἐξ ἰδίων ἐπιστροφὴν τῆς καταβληθείσης ἐπὶ πλέον ἀξίας τοῦ ἐνσήμου· ἐν ὑποτροπῇ δὲ καὶ πειθαρχικὴν, ἐπὶ ἀμελείᾳ, ποινὴν προστίμου ἴσου πρὸς τὸ διπλάσιον τῆς ἐπὶ πλέον εἰσπραχθείσης ἀξίας ἐνσήμου.—Ἐκτὸς τῶν ποινῶν τούτων ἡ ἀμετακίνητος προξενικὴ ἀρχὴ καὶ ὁ προξενικὸς πράκτωρ δύνανται νὰ καταδιωχθῶσιν ἐπὶ καταπίεσει κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου.

22. Αἱ ἔμμισθοι προξενικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ ταμίαι τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, ἐπὶ

θετόντες ἔνσημον ἀξίως ἐλάσσονος τοῦ νενομισμένου τέλους ἢ δεχόμενοι ἔγγραφα, ἐκδιδόμενα παρ' ἐτέρας ἐμμίσθου ἀρχῆς, ἐρ' ὧν δὲν ἐπετέθη τὸ ἀνήκον τέλος, ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἀπότισιν τοῦ ἀπλοῦ τέλους καὶ εἰς τὰς ποινὰς τοῦ πενταπλασίου τοῦ ἐλλείποντος τέλους, σύμφωνα μὲ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου. — Αἱ ἔμισθοι προξενικαὶ ἀρχαὶ ὁσάκις παρουσιάζονται αὐταῖς ἔγγραφα, ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ ἀρμοδίαι ἐμισθοὶ προξενικαὶ ἀρχαὶ δὲν ἔθεσαν τὸ νόμιμον ἔνσημον, οὐκ εἰσὶν ἐν δυνάμει νὰ καταγγέλλωσι τὴν παράλειψιν ταύτην εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν, διὰ νὰ προκαλῆται ἀρμοδίως ἡ ἐπιβολὴ τῆς νομίμου ποινῆς.

23. Αἱ ὀριζόμεναι ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 22 καὶ 23 τοῦ διατάγματος τοῦτου ποιναὶ ἐπιβάλλονται ταῖς προξενικαῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς ταμίαις τῶν γενικῶν προξενείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τῆς ἀμέσως προῖσταμένης ἀρχῆς. Ὁ οὕτω τιμωρούμενος ὑπάλληλος δύναται νὰ ἐφεσιβάλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ προῖσταμένου τοῦ ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν, ἐπεκτεινομένης τῆς προθεσμίας ταύτης ἀναλόγως τῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀποστάσεως τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ τιμωρηθέντος κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἐνώπιον τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν. — Ἐπὶ τῆς ἐφέσεως ταύτης ἀπορρίνυνται οἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ ΑΚΑ' τῆς 23 Ἰουλίου 1882 ἀναφερόμενοι σύμβουλοι.

24. Τὰ ἐπιβαλλόμενα πρόστιμα εἰσπράττονται πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου ταμείου, δυνάμει τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιβαλλούσης ταῦτα ἀρχῆς, ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας προξενικῆς ἀρχῆς.

Νόμος ΩΔ' τῆς 4 Ἀπριλίου 1880.

Ἄρθρον 2. Τὰ ναυτιλιακὰ διπλώματα, ἐκδιδόμενα κατὰ τὸν ὀρισθησόμενον διὰ Β' Διατάγματος, ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, μὲς μὲν δραχμῆς διὰ τὰ μέχρι 30 τόνων χωρητικότητος πλοῖα, τριῶν δὲ δραχμῶν διὰ τὰ πλοῖα τὰ ἀπὸ 30 μέχρι 100 τόνων, ἐξ δὲ δραχμῶν διὰ τὰ πλοῖα ἀπὸ 100 μέχρι 200 τόνων, καὶ δραχμῶν δώδεκα διὰ τὰ ἀνωτέρας τῶν 200 τόνων χωρητικότητος πλοῖα· χαρτοσημαίνεται δὲ διὰ κι-

νητοῦ χαρτοσήμου, ἐπιμελεία τῆς ἐκδιδούσης τὸ ἔγγραφον αὐτὸ ἀρχῆς.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τὸ τέλος τοῦ ναυτιλιακοῦ διπλώματος πληρώνεται διπλοῦν.

Διὰ πᾶσαν παράλειψιν χαρτ σημάσεως εἴτε ὀλικήν, εἴτε μερικὴν ἐπιβάλλεται εἰς τὴν ἐκδούσαν τὸ ἔγγραφον αὐτὸ ἀρχὴν πρόστιμον ἴσον μὲ τὸ δωδεκαπλοῦν τέλος τοῦ ἐλλείποντος χαρτοσήμου.

Νόμος ΩΕ' τῆς 25 'Απριλίου 1880.

Ἄρθρον 1. Τὰ ἐν Βοσπόρῳ ὡς ρυμουλκὰ ἐργαζόμενα ἀτμοπλοῖα καὶ τὰ ἐν Ἰστροῦ παντοειδῆ ποταμόπλοια, ἀνήκοντα τοῦλάχιστον κατὰ τὰ $\frac{2}{3}$ εἰς Ἑλλήνας ἰθαγενεῖς, ἀναγνωρίζονται ὡς Ἑλληνικὰ καὶ ὑπόκεινται εἰς τοὺς περὶ ἐμπορικῆς ναυτιλίας νόμους καὶ κανονισμοὺς τοῦ Κράτους, ἐφ' ὅσον καὶ διατάξεις τῶν νόμων καὶ τῶν κανονισμῶν αὐτῶν δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰς τοῦ παρόντος ἐδικοῦ νόμου.

Ἄρθρον 2. Τὰ πλοῖα ἀμφοτέρων τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρέωσης τοῦ νὰ καταπλεύσωσιν εἰς Ἑλληνικὸν λιμένα διὰ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὰς νομίμους διατυπώσεις πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικότητος, ὅφελουσι δὲ οἱ Ἕλληνες ἰδιοκτῆται τῶν μὲν ἐν Βοσπόρῳ ρυμουλκῶν ἀτμοπλοίων νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑλληνικὴν προξενικὴν ἀρχήν, τῶν δὲ ἐν Ἰστροῦ ἐργαζομένων ποταμοπλοίων εἰς τὴν ἐν Βραίλα ἑλληνικὴν προξενικὴν ἀρχήν καὶ νὰ ζητήσωσι τὴν ἀναγνώρισιν τῶν πλοίων αὐτῶν ὡς ἑλληνικῶν, καταθέτοντες παρὰ ταῖς ἀρχαῖς αὐταῖς τοὺς τίτλους τῆς ἰδιοκτησίας τῶν.

Ἄρθρον 4. Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Βραίλα λιμενάρχαι, ἀφοῦ κατατεθῶσι παρ' αὐτοῖς οἱ τίτλοι τῆς ἰδιοκτησίας κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 2, χωρὶς τῆς ἐκτελέσεως ἄλλων διατυπώσεων περὶ ὀρκωμοσίας καὶ ἐγγυοδοσίας μεταβαίνουν ἐπὶ τοῦ πλοίου, βεβαιοῦνται περὶ τῆς καλῆς αὐτοῦ καταστάσεως καὶ καταμετροῦσιν αὐτό. Μετὰ δὲ ταῦτα καταχωρίζουν τὸ πλοῖον εἰς εἰδικὸν νηολόγιον παρ' αὐτῶν τηρούμενον, σημειοῦσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου τὰ ἰδιαίτερα αὐτοῦ χαρακτηριστικὰ, κατὰ

τὰ περὶ τούτου κεκανονισμένα καὶ ἐφοδιάζουσιν αὐτὸ μὲ τὸ ἔγγραφον τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικότητος.

Ἄρθρον 5. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο τῆς ἐθνικότητος ὑπόκειται εἰς τέλος χαρτοσήμου δραχμῶν 10.

Ἄρθρον 6. Τὰ περὶ ὧν πρόκειται πλοῖα ἀπαλλάσσονται τῆς υποχρεώσεως τοῦ νὰ φέρωσι ναυτιλιακὰ διπλώματα. Μὲ ὑγειονομικὰς δὲ πιστοποιήσεις ἐφοδιάζονται καθ' ἕς περιπτώσεις ἐπιβάλλουσι τὴν υποχρέωσιν ταύτην οἱ ἐγγώριοι κανονισμοί.

Ἄρθρον 8. Τὰ πλοῖα ταῦτα ἐφοδιάζονται παρὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Βραίλα λιμεναρχῶν μὲ ναυτολόγια, ἀνανεούμενα κατ' ἔτος. Κατὰ δὲ τὴν ἀνανέωσιν τῶν ναυτολογίων αὐτῶν αἱ κύτῳθι προξενικαὶ ἀρχαὶ ὀφείλουσιν, ἐπ' ἰδίᾳ αὐτῶν εὐθύνη, νὰ εἰσπράττωσι καὶ τὰ δεδουλευμένα δικαίωματα τοῦ ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου, κατὰ τὰ κείμενα περὶ τοῦ ταμείου αὐτοῦ.

Ἄρθρον 9. Κατὰ πᾶσαν ἀνανέωσιν τῶν ναυτολογίων τὰ πλοῖα ταῦτα πληρώνουσι ναυτιλιακὰ τέλη δεκατέσσαρα κατὰ τόνον λεπτά. Ἐκτὸς δὲ τοῦ τέλους τούτου, οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτο πληρώνεται παρὰ τῶν πλοίων αὐτῶν λόγῳ ἐπιθεωρήσεως τῶν ναυτιλιακῶν αὐτῶν ἐγγραφῶν κατὰ τοὺς πλοῦς αὐτῶν, εἴτε πρὸς παραλαβὴν εἴτε πρὸς ἐκφόρτωσιν φορτίου.

Νόμος ΨΜ' τῆς 13 Δεκεμβρίου 1878.

Ἄρθρον 1. Αἱ ὁμολογίαι τῶν ὀφειλετῶν, τὰ ἀποδεικτικὰ τῆς καταθέσεως ἐνεχύρων, καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ ἐν Κερκύρᾳ ἐνεχυροδανειστηρίου ἄλλα ἔγγραφα ἀπαλλάσσονται τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου.

Ἄρθρον 2. Ἡ ἀνωτέρω διάταξις ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου μέχρι τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1877 συνταχθέντων τοιούτων ἐγγράφων, τῶν μὴ ὑποβληθέντων εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου.

Νόμος ΩΚΕ' τῆς 24 Ἀπριλίου 1880.

Ἄρθρον μοναδικόν. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1841 νόμου, καθ' ἣν τὰ γραμμάτια τῆς Ἑθνι-

κῆς τραπέζης εἰσὶν ἐλεύθερα τοῦ χαρτοσήμου, ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ γραμματῖα τῆς τε Πιστωτικῆς Τραπεζῆς ἐν Ἐπτάνησιν καὶ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

* Νόμος ΧΚ' τῆς 21 Ἰουνίου 1877.

* Ἄρθρον 2. Ἐπιβάλλεται φόρος δύο τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν ἐτησίῳ καθαρῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων μετοχικῶν ἐταιρειῶν. Ὁ φόρος οὗτος λογίζεται ἐπὶ τοῦ ὀλικοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἡ ἐταιρεία διανέμει εἰς τοὺς μετόχους αὐτῆς κατὰ τοὺς ἰσολογισμοὺς τῆς, καὶ πληρώνεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν. Πᾶσα διὰ μετοχῶν ἀνώνυμος ἐταιρεία, ὀφείλει νὰ συντάττῃ ἀπαξ τοῦλάχιστον κατ' ἔτος ἰσολογισμόν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, ὃν θέλει δημοσιεύει διὰ τοῦ τύπου καὶ πέμπει τῷ ἐπαρχιακῷ ταμίᾳ καὶ τῷ ὑπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν ἐντὸς ὀκτῆς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ. Ἐὰν ἡ ἐταιρεία δὲν ἐκδῶν ἐντὸς τοῦ ἔτους ἰσολογισμόν, ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὀρίσῃ τὸ εἰκαζόμενον κέρδος αὐτῆς καὶ ἐνῆκεν αὐτὴν πρὸς πληρωμὴν, κατὰ τὰς περὶ δοσιλόγων διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης. Ἐὰν ἡ ἐταιρεία εἶναι ἐγκατεστημένη εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ὁ ἐν Ἑλλάδι πράκτωρ αὐτῆς ὀφείλει νὰ δημοσιεύῃ ἰσολογισμόν τῶν ἐνταῦθα ἐργασιῶν τοῦ πρακτορείου ἢ νὰ ἐγχειρίζῃ τοιοῦτον τῇ διοικητικῇ ἀρχῇ, ἄλλως ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἐδικοῦ.

* Δυνάμει ἄρθρου 66 τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ' διατηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ ἄρθρ. 2 Νόμου ΧΚ' καὶ οἱ τροποποιήσαντες αὐτὸ Νόμοι ΩΙΘ' καὶ ΑΣΚΣΤ'. Οὐχ ἦντον ἐν τῷ Νόμῳ ΑΧΚΕ' ἐν μὲν ἄρθρῳ 16 ὁρίζεται ἡ φορολογία τῶν ἐταιρειῶν εἰς 2 ο/ο, ἐν δὲ ἄρθρῳ 50 αἱ συνέπειαι τῆς παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 16. Ἦτοι τὰ ἄρθρα 66 καὶ ἀφ' ἑτέρου 16 καὶ 50 εὐρηνται ἐν ἀντιφάσει. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Νόμος ΑΨΛΘ' τῆς 1889 ὧν μεταγενέστερος τοῦ ΑΧΚΕ' θεωρεῖ ὡς ἰσχύοντας τοὺς Νόμους ΧΚ' καὶ ΩΙΘ' καὶ ΑΣΚΣΤ'. Οὕτως ἔχοντας τοῦ πράγματος φανερὸν ὅτι ἰσχύον δίκαιον εἶναι τὰ ἄρθρα 16 καὶ 50 τοῦ ΑΧΚΕ' Νόμου μετὰ τῶν τροποποιήσεων αἰτίνες περιέχονται ἐν τοῖς Νόμοις ΧΚ', ΩΙΘ' καὶ ΑΣΚΣΤ'.

Νόμος ΩΙΘ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880.

Ἄρθρον 1. Ὁ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1877 ΧΚ' Νόμου ἐπιβαλλόμενος φόρος ἐκ 2 τοῖς ο)ο ἐπὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων μετοχικῶν ἐταιριῶν ὀρίζεται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1880 εἰς τρία τοῖς ο)ο.

Ἄρθρον 2. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ ἀνεκκλήτως πρόστιμον ἐκ δραχμῶν 50—500 εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι πράκτορα ἐταιρίας, ἐχούσης τὴν ἑδρὰν τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅστις ἤθελε παραλείψει νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ὑποβάλλῃ τὸν κατὰ τὸ ἐδάφ. δ' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ εἰρημένου ΧΚ' Νόμου ἰσολογισμόν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Γενικοῦ τῆς Ἐταιρίας ἰσολογισμοῦ. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ τὴν ἐξέτασιν τῶν βιβλίων τοῦ πράκτορείου.

Νόμος ΑΣΚΣ' τῆς 24 Ἰουλίου 1885.

Ἄρθρον 1. Ὁ διὰ τῶν νόμων ΧΚ' τῆς 21 Ἰουνίου 1877 καὶ ΩΙΘ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 ἐπιβαλλόμενος φόρος 3 ο)ο ἐπὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων μετοχικῶν ἐταιριῶν ὀρίζεται εἰς 5 ο)ο ἀπὸ α' Ἰουλίου ἔ. ἔ.

Ἄρθρον 2. Ἐὰν ἡ ἐταιρία δὲν καταβάλλῃ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ αὐτῆς τὸν φόρον τοῦτον, ὑπόκειται εἰς τὸκον ὑπερμερίας διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν καὶ εἰς πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸ 1,5 τοῦ καθυστεροῦντος φόρου.

Εἰς τὸκον ὑπερμερίας καὶ εἰς πρόστιμον δραχμῶν 100—500, ὑποβάλλονται αἱ ἐταιρίαι, καὶ ἐὰν ἤθελον βραδύνει νὰ ἐκδώσωσι καὶ δημοσιεύσωσι τοὺς ἰσολογισμούς των πλεόν τῶν τριῶν μηνῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῶν τασσομένων προθεσμιῶν.

Τὰ πρόστιμα ταῦτα ἐπιβάλλονται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμόδιου ταμείου, ὑποκειμένης εἰς ἔφεσιν ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸν Νόμον ΑΚΑ' τοῦ 1882 συμβουλίου.

Νόμος ΑΟΓ' τῆς 12 Μαρτίου 1883.

Ἄρθρον 3. Τὰ εἰς ἐνέχυρον διδόμενα ἐμπορεύματα εἰς Τραπεζάς, ὧν τὰ καταστατικά ἐνεκρίθησαν διὰ Β. διατάγματος, λαμβάνονται παρ' αὐτῶν ἄνευ ἐτέρων διατυπώσεων, ἢ διὰ μόνης τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία τῶν Τραπεζῶν καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀπλῆς ἀποδείξεως, φεροῦσης κινήτων χαρτόσημον λεπτῶν πεντήκοντα ταῖς χιλίαις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου μὴ ὑποκειμένου τούτου εἰς οὐδὲν ἕτερον τέλος χαρτοσήμου· παράγονται δὲ τὰ δικαιώματα ἐνεχύρου, καθόσον ἡ κατοχὴ τῶν ἐμπορευμάτων περιῆλθεν εἰς τὰς Τραπεζάς, ἢ διατελεῖ ὑπάρχουσα παρ' αὐταῖς ἢ παρὰ τρίτῳ τινι, κοινῇ γνώμῃ τῶν συναλλακτομένων ἐκλεγομένων, μὴ ἀπαιτούμενης ἄλλης τινος διατυπώσεως, εἴτε τοῦ περὶ ἐνεχύρου νόμου τῆς 1 Δεκεμβρίου 1836, εἴτε τῶν περὶ συστάσεως καὶ ἐκποίσεως ἐνεχύρου διατάξεων τῶν Ἀστικῶν τῆς Ἑπτανήσου νόμων, ἢ ἄλλου τινος νόμου σχετικοῦ πρὸς τὰ ἐνέχυρα.

Ἡ ἐκποίηση τῶν ἐνεχυριασθέντων τούτων ἐμπορευμάτων ἐνεργεῖται ὑπὸ συμβολαιογράφου διὰ δημοπρασίας διεξαγομένης ἐνώπιον αὐτοῦ, αἰτήσῃ τῆς ἐνδιαφερομένης Τραπεζῆς, ἐπὶ τῇ προειδοποιήσει τοῦ ὀφειλέτου πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ ἄνευ ἐτέρως διατυπώσεως.

Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνεχύρου πληρῶνεται ἡ ἀπαιτήσις τῆς Τραπεζῆς, προτιμωμένη παντὸς ἄλλου προνομίου καὶ παντὸς πραγματικοῦ δικαιώματος.

Νόμος ΑΨΛΒ' τῆς 27 Δεκ. 1889. Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου.

1. Εἰς τὸ ἄρθρον 15 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 προστίθενται ἐδάφια 5' καὶ 6' ἔχοντα ὡς ἑπεται: «5'. Τὰ μεταξὺ ἀνεγνωρισμένων τραπεζῶν καὶ ιδιωτῶν συντασσόμενα ἐγγραφα ἀγοραπωλησίας ὑπὸ προθεσμίαν συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων εἰς διατάγην 6'. Αἱ ἀποδείξεις ἀποθιγεύσεως σταφιδοκάρπου ἢ παραλαβῆς τιμήματος αὐτοῦ». —

Τὸ ἐδάφιον ε' τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ αὐτοῦ νόμου μεταρρυθμιζέ-
ται ὡς ἐξῆς :—«Αἱ τελωνειακαὶ διασαφήσεις, πλὴν τῶν πρὸς
ἀποταμίευσιν ἐμπορευμάτων διδουμένων καὶ αἱ αἰτήσεις ἀνα-
λώσεως ἐμπορευμάτων ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ἀντιτύπων μόνον».
—Αἱ ἐν τῷ ἐδαφίῳ ιδ' τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ αὐτοῦ νόμου λέξεις
«καὶ διαβατήρια» ἀπ᾿αλείφονται.—Τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου
42 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐπομένου: α'. «Τὰ
διὰ τοῦ ἄρθρου 17 ἐπιβαλλόμενα τέλη ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν
θεάτρων, θεαμάτων, ὠδικῶν ἀκροαμάτων, συναυλιῶν καὶ χο-
ρῶν δημοσίων, ὑπολογιζόμενα ἐπὶ τῶν δύο τριτημορίων τοῦ
πληρωτέου ποσοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὀλικοῦ ἀριθμοῦ τῶν θέσεων
ἢ τῆς χωρητικότητος τῶν θεάτρων, ὠδικῶν καφενείων ἢ τῶν
αἰθουσῶν ἐν αἷς δίδονται συναυλίας καὶ χοροὶ δημοῖσι, προ-
καταβάλλονται ὑπὸ τῶν διευθυντῶν ἢ ἐργολάβων καὶ βεβαι-
οῦνται διὰ γραμματίου παραλαβῆς τοῦ ἀρμοδίου ταμείου, κατὰ
τὰ ἐιδικώτερον διὰ Βασιλικῶν διαταγμάτων ὁρισθησόμενα. Διὰ
γραμματίου παραλαβῆς γίνεται ἡ εἰσπραξις τῶν τελῶν ἐπὶ
τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀεροπλοικῶν καὶ σιδηροδρομικῶν ἐται-
ριῶν, ἀλλ' αἱ σιδηροδρομικαὶ ἐταιρίαι καταβάλλουσι τὰ ἐπέ-
κεινα τῆς ἑκατονταλέπτου τιμῆς εἰσπραττόμενα τέλη εἰσιτη-
ρίων πρὸς 4 καὶ $\frac{3}{4}$ $\frac{0}{10}$ ἐπὶ τοῦ πέρην τῆς δρχμῆς ὀλικοῦ τι-
μήματος αὐτῶν».—Τὸ ἄρθρον 52 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀντικαθί-
σταται διὰ τοῦ ἐπομένου. «Αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 21 ἐδάφιον β'
καὶ 22 ἐδάφιον β'. ὑποβαλλόμενα εἰς τέλος ἐγγραφῆς ἀνακο-
παὶ ἐρήμην ἀποφάσεων καὶ ἐφέσεις δὲν δύνανται νὰ εἰσχωρῶσι
πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος ἢ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐὰν
μὴ ἐπισυνάπτηται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως τὸ βρα-
δύτερον πιστοποιήσις ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου τοῦ γραμματέως τοῦ
δικαστηρίου, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμέναι ἐν τῷ ἀρμοδίῳ
βιβλίῳ μετὰ καταβολῆς τοῦ νομίμου τέλους, ἔτι δὲ καὶ τοῦ
κατὰ τὸ ἄρθρον 53 ἐλαχίστου ὅρου τοῦ προστίμου ἐν ᾗ περι-
πτώσει ἐνεγράφησαν μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπι-
δόσεως, ἐπιφυλασσομένων καὶ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 59^α, 60^α
καὶ 77^α τῆς πολιτικῆς δικονομίας διατεταγμένων κατὰ τῶν
ἀνακαπόντων καὶ ἐκκαλούντων».—«Αἱ τοιαῦται δὲ ἀνακοπαὶ
καὶ ἐφέσεις, εἰσαγόμενα ὑπὸ τῶν καθ' ὧν αὐταί, δικάζονται

ἐρήμην καὶ ἀπορρίπτονται ὡς ἀνυποστήρικτοι». — «Ἐπὶ δὲ πῶν καὶ ἐφέσεων ἀπηλλαγμένων τέλους ἐγγραφῆς ὑπὸ τῶν μνησθέντων ἄρθρων 21 καὶ 22 ἀπαιτεῖται μὲν, ἐπὶ τῇ ἀμέσῳ ἀνωτέρῳ παραγράφῳ συνεπείαις, ἢ ἐν τῷ ἐγγραφῇ, ἀλλ' ἢ κατὰ τὰ ἀνωτέρῳ ἄρθρα τῆς πολιτικῆς νομίας ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἀμελήσαντας τὴν ἐγγραφὴν πληρεξουσίου τοῦ ἀνακόπτοντος ἢ τοῦ ἐκκαλοῦντος». — ἄρθρον 55 τοῦ αὐτοῦ νόμου προστίθεται δευτέρα παράγραφος οὕτω: «Διευθύνται ἡ ἐργολάβος θεάτρων, θεαμάτων, ὠδικῶν ἀκροαμάτων, συναυλιῶν καὶ χορῶν δημοσίων ὑπὸ τῶν ἐκκαλομένων εἰς πληρωμὴν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 17 πληρωτέου τέλους ἐφ' ὧν τῶν θέσεων καὶ τιμωροῦνται διὰ προστίμου πρὸς τὸ τέλος τοῦτο, ἐάν προβῶσιν εἰς παραστάσεις, παραστάσεις κατὰ τὸν πληρωτέον τέλους, κατὰ τὸ ἐδάφιον αὐτοῦ καὶ τὸ ἄρθρον 42· οἱ δὲ διευθύνται ἡ ἐργολάβος, αἵτινες ἤθελον χρησιμοποιήσει καθίσματα, ἐδῶλια, θρανία, θεωρεῖα ἢ δωρεάν, περισσότερα τῶν ὑπολογισθέντων πρὸς πληρωμὴν τοῦ τέλους, ὑποβάλλονται εἰς πληρωμὴν τοῦ ἀπλοῦ τέλους τῶν προστεθεισῶν θέσεων καὶ τιμωροῦνται διὰ προστίμου πρὸς τὸ δεκαπλάσιον τοῦ τέλους τούτου». — τὸ ἄρθρον 64 τοῦ αὐτοῦ νόμου προστίθεται τρίτη παράγραφος, ἔχουσα ὡς ἐπεται: «Ὁ ἄνευ ἀδείας πωλῶν χρησμάτων, σφραγιστὸν χάρτην καὶ κινητὸν ἐπίσημα, ὑπάλληλος ἰδιώτης τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 231 τοῦ ποινικοῦ νόμου· τὸ δὲ παρ' αὐτῷ χαρτόσημον κατὰσχεται καὶ πωλεῖται πρὸς τὸν δημοσίον ταμείου. — Εἰς τὸ ἄρθρον 65 τοῦ αὐτοῦ νόμου προστίθεται καὶ τελευταία παράγραφος, ἔχουσα ὡς ἐπεται: «Διὰ Βασιλικῆς διατάγματος δύναται νὰ ἐπιτραπῇ καὶ ἐπὶ δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ εἰς ἰδιώτας μερικὴ πώλησις χαρτῶν, ἐπὶ τῇ ἐν ἄρθρῳ 11 προμηθεῖα καὶ ὑπὸ τοὺς ἐν τῇ παραγράφῳ κανονισθησομένους ὁρους».

2. Τὸ ἐν τῷ ἄρθρῳ 52 τοῦ αὐτοῦ νόμου ΑΧΚΕ' ὅριον ἀπαράδεκτον τῶν ἀνακαπῶν καὶ ἐφέσεων δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν μὴ πω τελεσιδικῶς ἐκδικασθεῖσιν ἀντικαθίσταται τῆς ποινῆς ταύτης διὰ προστίμου δραχμῶν εἰκοσιπέντε πρὸς τὴν νομίμῳ τελεί, ἐπιφυλασσομένων δὲ καὶ τῶν ἐν τοῖς ἀ

599, 601 καὶ 774 τῆς πολιτικῆς δικονομίας διατεταγμένων ποινῶν, κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὥρισμένα.

Νόμος ΑΨΛΘ' τῆς 31 Μαρτίου 1889. Περὶ καταργήσεως φόρου ἐπὶ τῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐταιριῶν.

Ἀνώνυμοι ἐταιρίαι, ἀποκλειστικῶς εἰς γεωργικὰς ἢ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας διαθέτουσαι τὰ κεφάλαιά των, ἀπαλλάσσονται τῆς πληρωμῆς τοῦ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. ΧΚ' τῆς 21 'Ιουνίου 1877, τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. ΩΙΘ' τῆς 18 'Απριλίου 1880 καὶ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου ΑΣΚΣΤ' τῆς 24 'Ιουλίου 1885 ἐρισθέντος φόρου ἐπὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν.

Νόμος ΒΒ' τῆς 15 'Απριλίου 1892. Περὶ φορολογίας τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων, χορῶν, λεσχῶν καὶ ψιδικῶν καφετειῶν.

1. Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου ΑΨ'ΛΒ' τῆς 29 Δεκεμβρίου 1889 γενομένη ἀντικατάστασις τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ ἄρθρ. 42 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 καταργεῖται.

2. Τὰ ἐδάφια α', β', καὶ γ' τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 ἀντικαθίστανται διὰ τῶν ἐπομένων α') «Ἡ εἰσοδος εἰς τὰ δημοσία θεάματα, ἀκροάματα καὶ χοροὺς δὲν ἐπιτρέπεται, εἰμὴ μόνον διὰ τῶν ἐνσήμων εἰσιτηρίων. Μόνοι δὲ οἱ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων καὶ χορῶν ἀνήκοντες καὶ οἱ πρὸς τήρησιν τῆς ἐν αὐτοῖς τάξεως ἢ πρὸς ἐπιτήρησιν καὶ ἐξέλεγχιν τῆς φορολογίας τεταγμένοι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρεταὶ δύνανται νὰ εἰσέρχωνται ἐν αὐτοῖς ἄνευ εἰσιτηρίων ἐνσήμων». β') «Τὰ εἰσιτήρια εἰσὶ διαφόρων κλάσεων, ἐπὶ τῇ βάσει ἀναλογίας τῶν λεπτῶν δέκα κατὰ δραχμὴν ἢ κλάσμα δραχμῆς καὶ διατιμήσεως τῶν θέσεων τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων καὶ χορῶν. Φέρουσι δὲ τὴν χρηματικὴν ἀξίαν ἐκτετυπωμένην δι' ἀραβικῶν ἀριθμῶν καὶ ὁλογράφως, ἐπὶ κεφαλῇς δὲ τὴν σφραγίδα τοῦ χροτοσήμου ἄνευ χρηματικῆς ἀξίας». γ') «Διὰ τὰ θεωρεῖα ἢ ἐδῶλια τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων καὶ χορῶν ἐκλίδονται ἴδια ἐνσημα εἰσιτήρια, ἃν ταῦτα γ'ρηγῶνται ἐπὶ ἰδίῳ τιμήματι». δ') «Λέσχαι, ψιδικὰ

καφεναϊα ἢ μέρη πεφραγμένα ἢ ἄφρακτα, ἐνθα δίδονται συνκυλίαι, ἢ ἐκτελοῦνται ἄσματα, ἄνευ ὠρισμένης διατιμήσεως εἰσόδου, φορολογοῦνται κατ' ἐκτίμησιν διὰ πρωτοκόλλου συντασσομένου ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, τοῦ ταμίου καὶ τοῦ ἀστυνόμου. Τῆς ἐκτιμήσεως αὐτῆς ἐνεργεῖται ἀναθεώρησις ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν, εἴτε τῇ αἰτήσει τοῦ ὑποκειμένου εἰς τὸν φόρον, εἴτε αὐτεπαγγέλτως.

3. Τὰ περὶ τοῦ τρόπου τῆς βεβαιώσεως καὶ περὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τρόπου τῆς πληρωμῆς τοῦ φόρου τούτου θέλουσι κανονισθῇ διὰ Β. διατάγματος.

4. Εἰς τὸ ἄρθρον 55 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' τοῦ 1887 προστίθεται ἐδάφιον β' ὡς ἔπεται. — «Καταγγέλλονται δὲ προσέτι ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου καὶ τιμωροῦνται διὰ προστίμου μέχρι δραχμῶν ἑκατὸν αἱ διευθύνοντες αὐτὰς ἐκ τῇ τοικύτῃ παραβάσει».

5. Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὰ τῆς βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ φόρου τούτου δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ ὑπνέται, καταγγελλόμενοι ὅτι ἐπέτρεψαν τὴν εἰς τὰ δημόσια θεάματα, ἀφαιρήματα καὶ χοροὺς εἰσοδὸν προσώπου τινὸς ἄνευ ἐνσήμου εἰσπρακτήριου ἢ ὅτι ὡπασδήποτε παρεβήσαν εἴτε ὠλιγόωρσαν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀνατεθέντων αὐτοῖς καθηκόντων, τιμωροῦνται ὑπὸ τῆς προϊσταμένης αὐτῶν ἀρχῆς διὰ πειθαρχικοῦ προστίμου μέχρι δραχμῶν ἑκατὸν.

Νόμος ΒΡΠΒ' τῆς 21 Δεκ. 1892. Περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου.

1. Ὁ νόμος ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1887 μεταρρυθμίζεται ὡς ἔπεται. — Τὸ ἐδάφιον τῆς τρίτης παραγράφου τοῦ ἁρθρου 11 τροποποιεῖται ὡς ἔξω. — α' Ὑπὲρ τῶν δικαστικῶν κλητῆρων ἐπὶ μὲν τῶν πράξεων τῶν γραφομένων ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ ἐπισήμου χάρτου μιᾶς δραχμῆς τὸ $\frac{1}{2}$, ἐπὶ ἐπισήμου χάρτου δραχμῶν δύο τὰ $\frac{3}{8}$ καὶ ἐπὶ ἐπισήμου χάρτου δραχμῶν πέντε τὸ $\frac{1}{4}$ τῆς τιμῆς».

Εἰς τὸ ἄρθρον 15 προστίθενται ἐδάφια η' καὶ θ' ἔχον οὕτω. — α' η') αἱ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμεναι κλ

ρονομίας ἢ κληροδοτημάτων διανομῇ, αἱ μὴ ὑπαγόμεναι εἰς τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 27, ἀφαρῶνται δὲ εἰς περιουσίαν ἄνω τῶν δρχυμῶν δέκα χιλιάδων.— αθ') αἱ μεταγραφαί. Ἄλλ' ἐπὶ μεταγραφῆς πράξεως ἀξίας 4,000 δραχμῶν καὶ κατωτέρω, εἰσπράττεται πάντοτε τέλος τεσσάρων δραχμῶν.

Τὸ ἄρθρον 19 τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς.—«Τὰ κατάστιχα, ἔτινα κατὰ τὸ ἄρθρον 8 καὶ ἐπόμενα τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, 408, 417 καὶ ἐπόμενα τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἔχουσι δύναμιν ἀποδεικτικὴν ὑπὲρ τῶν τηρούντων αὐτά, ἤτοι τὸ ἡμερολογιον, τὸ καθολικόν, τὰ ταμιακὰ βιβλία τῶν δικηγόρων καὶ κλητῆρων καὶ τὰ εὐρετήρια τῶν συμβολαιογράφων, ὑποκεινται εἰς τέλος λεπτῶν εἴκοσι κατὰ πᾶν ἀκέραιον φύλλον τεσσάρων σελίδων μὴ ὑπερβαίνον τὸ διπλάσιον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, εἰς τέλος δὲ λεπτῶν τεσσαράκοντα διὰ πᾶν μείζον φύλλον».

Εἰς τὸ ἄρθρον 20 προστίθενται ἐδάφια ι' καὶ ια' ἔχοντα οὕτω.—αί') αἱ ἐν τοῖς πινακίοις τῶν εἰρηνοδικείων ἐγγραφαὶ καὶ αἱ ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένῳ βιβλίῳ ἐγγραφαὶ ἀνακοπῶν τῶν εἰρηνοδικείων, πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου καὶ παντὸς ἄλλου ταμείου ἐξομοιούμενου πρὸς δημόσιον.—αια') αἱ ὑπὸ τῶν διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν ὑποβαλλόμεναι ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικῶν προτάσεις.—Τὰ ἐδάφια α' καὶ β' τοῦ ἄρθρου 21 τροποποιεῖται οὕτω.—αα') αἱ αἰτήσεις θεραπείας, πᾶσαι αἱ πρὸς τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς αἰτήσεις αἱ μὴ εἰδικῶς ὑποβεβλημέναι εἰς τέλος κατώτερον ἢ ἀνώτερον καὶ τὰ εἰς τοὺς διαδίκους κοινοποιούμενα δικόγραφα ἀγωγῶν, ἀνακοπῶν, ἐφέσεων καὶ αἰτήσεων ἀνκίρσεως ἢ ἀναψηλαφήσεως.—αβ') τὰ ἐπόμενα φύλλα μετὰ τὸ πρῶτον ἐπὶ πράξεων τῶν δικαστικῶν κλητῆρων ἀφωρῶν εἰς κατασχέσεις περιουσιῶν ὀφειλετῶν καὶ πάντα τὰ ἀντίγραφα τὰ ὑπ' αὐτῶν κοινοποιούμενα.—Εἰς τὸ ἐδάφιον ι' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐν τέλει προστίθεται· «Πᾶσα ἐγγραφὴ ἀποφάσεως ἢ προσημειώσεως κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 3, 9 καὶ 10 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου Τη' τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856».—Τὸ ἐδάφιον ιβ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καταργεῖται.—Τὸ ἐδάφιον ιγ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τροποποιεῖται

ὡς ἐξῆς. — «γ') ἀντίγραφα καὶ ἀποσπάσματα, ὅσα δημοσίαις ἀρχῇ ἐπισήμως κεκυρωμένα ἐκδίδει κατ' αἰτήσιν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἰδιωτῶν καὶ ἀντίγραφα ληξιαρχικῶν πράξεων». — Τὸ ἐδάφιον δ' τοῦ ἄρθρου 22 ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς: — «δ') αἱ πράξεις τῶν δικαστικῶν κλητῆρων πλὴν τῶν ἐιδικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξηρημένων ἢ εἰς ἄλλο τέλος ὑποβεβλημένων». — Τὸ ἐδάφιον ε' ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς: — «ε') τὰ παντὸς εἶδους ἀποδεικτικὰ καὶ πιστοποιητικὰ, ὅσα δημοσίαις ἀρχῇ ἐπισήμως κεκυρωμένα ἐκδίδει κατ' αἰτήσιν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἰδιωτῶν, συμπεριλαμβανομένων τῶν δημοσίων παραχωρητηρίων καὶ ἐγγράφων προικοκτησίας καὶ προσέτι τῶν περὶ βαπτίσεως, γάμου καὶ θανάτου ἀποδείξεων». — Τὸ ἐδάφιον ς' τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς: — «ς') πᾶσαι αἱ περὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως αἰτήσεις, πλὴν τῶν ἐν ἐδαφίῳ α' τοῦ ἄρθρου 21 ἐξαίρέσεων». — «Τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 23 ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς: — α') τὰ παρὰ τῷ προκαλοῦντι τῇ πρᾶξιν διαδίκῳ μένοντα δικόγραφα τῶν ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικείων, Ἐφετερίων καὶ Ἀρείου Πάγου ἀγωγῶν, ἐφέσεων, ἀνακοπῶν, αἰτήσεων ἀναίρέσεως ἢ ἀναψηλαφήσεως, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ εἰσαγωγικὰ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων ἐγγράφα ἐνώπιον παντὸς εἶδους ποινικῶν δικαστηρίων». — Προστίθενται ἐδάφια δ' καὶ ε' ἔχοντα οὕτω: — δ') τὰ παντὸς εἶδους πρακτικὰ καὶ ἐκθέσεις τῶν Πρωτοδικείων, τῶν ποινικῶν καὶ ἀνωτέρων δικαστηρίων ἐπὶ οἰκοδόμητε ὑποθέσεως ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἐπὶ δικῶν ἐξώσεως πρακτικὰ τῶν προέδρων τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τὰ ἐπὶ πειθαρχικῶν ὑποθέσεων πρακτικὰ πάσης ἀρχῆς: τὰ πρακτικὰ τῶν ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν ἐν γένει τ' ἀνωτέρωντα εἰς ὑποψηφίους πρὸς διορισμὸν εἰς οἰκονομικοὺς ἢ ἄμισθον δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἢ πρὸς εἰσχωγὴν εἰς στρατιωτικὰς ἢ ναυτικὰς σχολὰς, ἐξαίρειται τῶν εἰς ἀνώτερον τέλος ἐιδικῶς ὑποβεβλημένων». — «ε' Αἱ ἄδεια ὀπλοφορίας διδόμεναι πάντοτε μέχρις ἐνὸς μόνον ἔτους». — Τὸ ἐδάφιον β' τοῦ ἄρθρου 24 τροποποιεῖται οὕτω: — «πᾶσαι ἐν γένει αἱ εἰς ἰδιωτὰ ἀναφερόμεναι ἀποφάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, πλὴν τῶν ἐιδικῶς εἰς ἀνώτερον τέλος ὑποβεβλημένων». — Τὸ ἐδάφιον γ' τροποποιεῖται οὕτω: — «γ') πάντα τὰ συμβολαιογραφικὰ ἢ

γραφα τὰ μὴ ὑποκαίμενα εἰς τέλος ἀναλογικόν, τὰ ἰδιωτικὰ ἢ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμενα πληρεξούσια, ἀπαγορευμένου τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ διορισμοῦ πληρεξουσίων ὑπὸ τῶν μὴ ὁμοδίκων ἢ τῶν μὴ συνδεομένων ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος, συμβολαιογραφικὰ ἐγγράφα περι δωρεῶν πρὸς τὸ δημόσιον, καὶ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμενα δωρεὰ καὶ ἰσχύος καὶ διαθήκαι, τὰ διαμαρτυρικὰ συμβολαιογράφων ἢ κλητῶν καὶ κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου προσαγωγὴν καὶ ἰδιοῦνται διαθήκαι». — Προστίθεται ἐδάφιον θ' ἔχον οὕτω: — (θ') καὶ ἄδεια ὀπλοφορίας πρὸς θήραν διδόμεναι πάντοτε μέχρις ἐνὸς μόνον ἔτους». — Τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἀρθροῦ 25 τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς. — (α') Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἄδεια γάμου, διαζυγίου, χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης». — Προστίθεται ἐδάφιον ζ' ἔχον οὕτω. — (ζ') Αἱ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμεναι ἀπογραφαὶ καὶ διανομαὶ κληρονομίας ἢ κληροδοτημάτων ὑποβεβλημένων εἰς τέλος κατὰ τὸ ἀρθρον 27 ἢ, ὁπωσδήποτε, κατωτέρων τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν». — Τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἀρθροῦ 26 καταργεῖται. — Ἐν ἀρθρῳ 34 ἡ α' παράγραφος τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς: — «ἐπὶ πειθαρχικῶν ἐν γένει καὶ ποινικῶν ὑποθέσεων (πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἢ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ γινομένων ἀνακοπῶν ποινικῶν ἀποφάσεων ἢ βουλευμάτων, αἵτινες γράφονται ἐξ ὑπαρχῆς ἐπὶ τοῦ προσηκόντος σφραγιστοῦ χάρτου, καὶ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων, καὶ πρακτικῶν, δι' ἃ κατὰ τὸν νόμον ΑΥΕΒ' τοῦ 1887 τὸ τέλος καταβάλλεται πρὸ τῆς ἀνακοπῆς) τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπιβάλλονται μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπολογιζόμενα ἐπὶ τοῦ εἰς τὰς γενομένας πράξεις καταναλωθέντος χάρτου». — Ἡ γ' παράγραφος τοῦ ἀρθροῦ 39 τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς: — «Ἐπὶ μεταγραφῶν ἢ εἰσπραξίς τοῦ κατὰ τὸ ἐδάφιον θ' τοῦ ἀρθροῦ 15 καὶ τὸ ἐδάφιον ι' τοῦ ἀρθροῦ 21 τέλους ἐγγραφῆς ἀποφάσεως ἢ προσημειώσεως γίνεται ἐπιτιθεμένου ὑπὸ τοῦ φύλακος τῶν μεταγραφῶν κινητοῦ ἐπιστήματος ἐν αὐτῷ τῷ βιβλίῳ παρὰ τὴν ὑφ' ἐκαστὴν ἐγγραφὴν ὑπογραφὴν τοῦ φύλακος».

Εἰς τὸ ἀρθρον 52 προστίθεται τελευταία παράγραφος ἔχουσα οὕτω: «Τὰ δικόγραφα ἀγωγῶν, ἐφέσεων, ἀνακοπῶν,

αιτήσεων ἀναιρέσεως ἢ ἀναψηλαφήσεως καὶ τὰ ἐνώπιον παντὸς εἶδους ποινικῶν δικαστηρίων εἰσχωγικὰ τῶν πολιτικῶν ἀπατηήσεων δικόγραφα, τὰ μένοντα παρὰ τῷ διαδίκῳ τῷ ἐγείροντι τὴν πρᾶξιν, προσάγονται ὑπ' αὐτοῦ ὑποχρεωτικῶς ἐνώπιον τῶν ἀρμοδιῶν δικαστηρίων κατὰ τὴν συζήτησιν γεγραμμένα ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου.

Εἰς τὸ ἄρθρον 54 προστίθενται παράγραφοι β' καὶ γ' ἐχουσαι οὕτω: — Ὁ ἔμπορος ὁ μὴ τηρῶν τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ βιβλίον τῶν ἀπογραφῶν ἢ τηρῶν ταῦτα ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 19 καὶ τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ ἄρθρ. 39 ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸν τοῦ ἐπιτηδεύματος του φόρον, εἰς ὃν ὑπεβλήθη κατὰ τὸν τελευταῖον τῶν ὀριστικῶν φορολογικῶν καταλόγων, ἐὰν δὲ δὲ ἦνε τυχὸν ἐγγεγραμμένος εἰς τὸν κατάλογον τοῦτον, ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον μέχρι δραχμῶν πεντακοσίων». — α' Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἔχει ἐν παντὶ καιρῷ δικαίωμα ἐξελέγξαι ἐν τοῖς γραφεῖσι καὶ καταστήμασι τῶν ὑποχρέων εἰς τήρησιν ἐμπορικῶν βιβλίων πρὸς βεβαίωσιν τῶν ὑποπτευομένων παραβάσεων». — Εἰς τὴν α' παράγραφον τοῦ ἄρθρου 55 προστίθενται τὰ ἐπόμενα ἐδάφια: α' ζ') Ὁ ἰδιαιτέρος χάρτης ἢ ἰδιαιτέρου σχήματος σφραγὶς πρὸς σφράγισιν χάρτου ἀποκλειστικῶς προσωρισμένου εἰς τὰς ἐν ἄρθροισι 34 καὶ 35 προβλεπομένας περιπτώσεις· ἢ) τὸ ποσὸν τοῦ χορηγητέου ἐπὶ πιστώσει ἰδιαιτέρου τοῦτου σφραγιστοῦ χάρτου τοῖς διαχειριζομένοις αὐτὸν ὑπαλλήλοις καὶ ἐν γένει ὁ τρόπος τῆς βεβαιώσεως τῶν τελῶν καὶ τῆς διαχειρίσεως τοῦ χάρτου τούτου».

2. Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον τοῦτον καταργεῖται.

Νόμος ΒΡΑΒ' 20 Ἰανουαρίου 1893. Περὶ τῶν ὑπὸ τῶν δήμων διατηρουμένων καὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ τοῦ ἐν Ἀμφίσσῃ ἐλληνικοῦ σχολείου.

1. Πρὸς αὐτάρκη διατήρησιν τῶν ὑπὸ τῶν δήμων μισθοδοτουμένων ἐκπαιδευτηρίων, ὅσων οἱ πόροι λαμβάνονται ἀπὸ

* Ἐπιθὶ παρακατὸν Νόμον ΒΤΕ' ἄρθ. 2.

τῶν λιμενικῶν ταμείων ἢ ἀπὸ ἄλλων εἰς τὸ δημόσιον ἀνηκουσῶν προσόδων, οἱ μαθηταὶ αὐτῶν καταβάλλουσιν ἐν τῷ δημοτικῷ ταμείῳ τὰ ὑπὸ τοῦ καθεστῶτος νόμου ΒΝΔ' ὀριζόμενα τέλη. — Τὰ τέλη ταῦτα καταβάλλονται ἐν χρήμασι πρὸς ὄφελος τῶν ἐκπαιδευτηρίων τούτων καὶ αὐξάνονται ὑπὸ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων, ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ἂν μὴ ἐπαρκῶσιν εἰς διατήρησιν αὐτῶν.

2. Τὰ ἐνδεικτικά, τ' ἀπολυτήρια καὶ πάντα τ' ἀποδείκτικά ἢ πιστοποιητικά τῶν ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων τῶν ἰσομοιουμένων πρὸς τὰ δημόσια ἐν τῇ δοκιμασίᾳ τῶν μαθητῶν ὑπάρχοντι εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΝΔ' ὀριζόμενα τέλη χαρτοσήμου.

3. Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐν Ἀμφίσῃ, ἑλληνικοῦ σχολείου καταβάλλουσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΝΔ' ὀριζόμενα τέλη χαρτοσήμου. Ἀντὶ δὲ τῆς ἐν τῷ νόμῳ ΒΚΗ' χορηγίας ἀναγράφεται ἐτήσιως ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τῶν ἐξόδων τοῦ Κράτους ποσὸν ἴσον τῇ πρὸς διατήρησιν τοῦ σχολείου τούτου δαπάνῃ.

4. Ἡ κατὰ τὸν νόμον ΑΒΔΕ' τῆς 7 Μαρτίου 1891 ἐπιχορήγησις τοῦ δημοσίου ἐκ δραχμῶν ἐξακισχιλίων ὑπὲρ τοῦ γυμνασίου Λευκάδος καὶ πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη τῷ παρόντι νόμῳ καταργεῖται.

Νόμος ΒΤΕ' τῆς 12 Ἰουλίου 1895. Περὶ ἐκπαιδευτικῶν τελῶν.

1. Ὁ ΒΝΔ' νόμος τῆς 24 Ἰουλίου 1892 καταργεῖται, ὃ δὲ περὶ τελῶν χαρτοσήμου ΑΧΚΕ' νόμος τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς:

α'. Ἐδάφιον α'. Μετὰ τὰς λέξεις «ἡ ἐρυθράν» προστίθεται ἡ λέξις «ἡ πρασίνην». — Ἐδάφιον β'. Μετὰ τὰς λέξεις «ἡ ἐρυθράν» προστίθεται ἡ λέξις «ἡ πρασίνην».

6. Προστίθεται ἐδάφιον β'. α' Ὁ δὲ φέρων τὴν πρασίνην σφραγίδα χάρτης ὀρίζεται ἀποκλειστικῶς πρὸς σύνταξιν τῶν ἐνδεικτικῶν, ἀποδείκτικῶν, πιστοποιητικῶν, μαρτυρικῶν τῶν ἐξετάσεων, διπλωμάτων, πτυχίων καὶ λοιπῶν ἀπορῶντων εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἐν γένει.

22. Ἐν τῷ ἐδαφίῳ α', μετὰ τὰς λέξεις «τὰ μαρτυρικά

ἀποφοιτήσεως τῶν ἰδιωτικῶν διδακτηρίων ἐν γένει», δια-
 μένων τῶν λοιπῶν μέχρι τέλους, προστίθενται τὰ ἐξῆς.
 Αἱ ἐτήσιαι ἀποδείξεις τῆς ὑπ' ἐκάστου φοιτητοῦ ἀκροάσε-
 μαθημάτων ἐκάστου τῶν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ
 σκόντων καθηγητῶν, καὶ τὰ πιστοποιητικά τῶν καθη-
 τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου περὶ τῆς ἐν ἐκάστῳ γενικῷ
 ματι ἐξετάσεως αὐτῶν. α') δίδ. — Αἱ κατὰ τὸ πρῶτον
 τὸ δεύτερον ἐξάμηνον τοῦ σχολικοῦ ἔτους γιγνόμεναι ἐγ-
 τῶν μαθητῶν εἰς πάσας τὰς τάξεις τῶν δημοσίων Ἑλλ.
 Σχολείων καὶ τὰς ἀντιστοιχοῦσας τάξεις τῶν Λυκείων
 ἐνδεικτικὰ προαγωγῆς ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν αὐτῶν, τὰ
 δεικτικά τῶν ἐν αὐτοῖς σπουδῶν, αἱ μετεγγραφαὶ ἀπὸ
 νικοῦ σχολείου εἰς ἄλλο καὶ τὰ ἀπολυτήρια τῶν δημ.
 σχολείων».

24. Τὸ ἐδάφιον α' ἀντικαθίσταται διὰ τῶν ἐξῆς. α'
 δεικτικά προαγωγῆς ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν δημοσίου ἡ
 μοσίου ἀνεγνωρισμένου Γυμνασίου ἢ Λυκείου». — Προστ.
 δὲ καὶ τὰ ἐξῆς. «Τὰ ἀπολυτήρια τῶν δημοσίων ἢ ὡς
 σίων ἀνεγνωρισμένων Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ τῶν ἀν-
 Παρθεναγωγείων, τὰ ἀπολυτήρια τῶν Διδασκαλείων, το-
 σακείου καὶ τῆς Ριζαρίου Σχολῆς».

25. Τὸ ἐδάφιον δ' ἀντικαθίσταται διὰ τούτων. — α' Τ.
 κτικά τῶν ἐξετάσεων τῶν Ἑλληνοδιδασκάλων, αἱ μετεγ-
 ἀπὸ Γυμνασίου εἰς Γυμνάσιον, αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ἐξ-
 γινόμεναι ἐγγραφαὶ ἐν ἐκάστη τάξει τῶν δημοσίων ἢ ὡς
 σίων ἀνεγνωρισμένων Γυμνασίων καὶ τῶν Λυκείων, τὰ
 τήρια αὐτῶν, τὰ ἀποδεικτικά τῶν σπουδῶν τῶν φοιτητῶν
 Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, αἱ ἐγγραφαὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν
 σεων τῆς Φυσικῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐν τῷ
 λογικῷ ἐργαστηρίῳ, ἐν τῷ Χημείῳ τοῦ Παθολογικοῦ ἢ
 μείου καὶ ἐν τῷ Ἀνατομείῳ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημ.

25. δίδ. — Εἰς τέλος δέκα πέντε δραχμῶν ὑπόκεινται
 ἐγγραφαὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἀσκήσεων τοῦ Παθολογικοῦ
 τομείου τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, καὶ αἱ κατὰ τὸ
 ἐξάμηνον ἐγγραφαὶ ἐν ἐκάστη τάξει τῶν δημοσίων Γυμ-
 ἢ Λυκείων.

26. δίδ. — Εἰς τέλος δραχμῶν τεσσαράκοντα ὑπόκεινται· α') Αἱ ὑπὸ τῶν Κοσμητόρων τῶν Σχολῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου παρεχόμεναι ἄδεια εἰς τοὺς φοιτητάς πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν εἰς τὰ γενικὰ μαθήματα. β') Τὰ διπλώματα, πτυχία καὶ ἀποφοιτητήρια τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, τὰ διπλώματα, πτυχία ἢ μαρτυρικὰ ἀποφοιτήσεως τοῦ ἐν τῷ Μετσοβίῳ Πολυτεχνείῳ Σχολείου τῶν βιομηχανῶν τεχνῶν, καὶ τὰ διπλώματα ἢ πτυχία πασῶν τῶν ξένων τεχνικῶν, βιομηχανικῶν καὶ τῶν ἄλλων Σχολῶν, πλὴν τῶν Γεωργικῶν, ὅταν γίνηται χρῆσις αὐτῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἐνώπιον ἀρχῆς. γ') Αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὰ βιβλία τῶν ἀσκήσεων ἐν τῷ Χημείῳ καὶ ἐν τῷ φαρμακευτικῷ φροντιστηρίῳ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

26. τρίς. — Εἰς τέλος δραχμῶν πενήκοντα ὑπόκεινται αἱ καθ' ἐξάμηνον θερινὸν ἀνανέωσεις τῆς ἐγγραφῆς τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου.

26. τετράκις. — Εἰς τέλος ἑκατὸν δραχμῶν ὑπόκεινται· α') Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν φοιτητῶν εἰς τὰς Σχολὰς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἢ εἰς τὸ Φαρμακευτικὸν Σχολεῖον αὐτοῦ, πᾶσαι ἀνανέωσις ἐγγραφῆς ἐν ἀρχῇ τοῦ χειμερινοῦ ἐξαμήνου καὶ πᾶσαι αἱ μετεγγραφαὶ ἀπὸ Σχολῆς εἰς Σχολήν. β') Αἱ ὑπὸ τῶν Κοσμητόρων τῶν Σχολῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου παρεχόμεναι ἄδεια πρὸς ἐξετάσεις ἐπὶ πτυχίῳ ἐλληνοδιδασκάλων καὶ φαρμακοποιῶν, πρὸς ἐπαναληπτικὰς διδασκορικὰς ἐξετάσεις, πρὸς πρακτικὰς ἐξετάσεις τῶν διδασκτῶν καὶ τελειοδιδάκτων τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς.

26. πεντάκις. — Εἰς τέλος δραχμῶν ἑκατὸν πενήκοντα ὑπόκεινται αἱ ὑπὸ τῶν οἰκείων Κοσμητόρων παρεχόμεναι ἄδεια πρὸς διδασκορικὰς ἐξετάσεις τῶν τελειοφοίτων τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς καὶ πρὸς ἐξετάσεις ἐπὶ πτυχίῳ τῶν τελειοφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τοῦ Φαρμακευτικοῦ Σχολείου.

26. ἑξάκις. — Εἰς τέλος δραχμῶν διακοσίων πενήκοντα ὑπόκεινται αἱ ὑπὸ τῶν Κοσμητόρων τῆς Νομικῆς καὶ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου παρεχόμεναι ἄδεια πρὸς διδασκορικὰς ἐξετάσεις τῶν τελειοφοίτων τῶν Σχολῶν τούτων.

26. ἐπτάκις. — Εἰς τέλος δραχμῶν τετρακοσίων ὑπὸ τὰ διπλώματα ξένων Πανεπιστημίων, ἢ ξένων στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν σχολῶν. »

39. Προστίθενται τὰ ἐπόμενα ἐδάφια: α' Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἀ' δις τοῦ ἄρθ. 22 μετεγγραφῶν καὶ ἐξαμηνίων ἐγγραφῶν τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα ὑπὸ τοῦ σχολάρχου, καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ ἐδάφ. δ' τοῦ ἄρθρου 25 καὶ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθ. 25 δις ἐγγραφῶν εἰς τὰ Γυμνάσια ὑπὸ τοῦ Γυμνασιάρχου τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, δι' ἐπιθέσεως τοῦ κειμένου ἐπισήματος ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ τοῦ μαθητολογίου, παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ μετεγγραφομένου ἢ ἐγγραφομένου μαθητοῦ. — τῶν κατὰ τὸ ἄρθ. 26 τρεῖς ἀνανεώσεων τῶν ἐγγραφῶν καὶ τὸ ἐδάφ. α' τοῦ ἄρθ. 26 τετράκις ἐγγραφῶν καὶ μετεγγραφῶν ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου δι' ἐπιθέσεως τοῦ ἐπισήματος ἐν ἰδίᾳ στήλῃ τοῦ μητρώου τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἐγγραφομένου. Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἐδάφιον δ' τοῦ ἄρθ. 25 καὶ κατὰ τὸ εἰρημένον ἀρθ. 25 καὶ τὰ ἐδάφ. α' τοῦ ἄρθ. 25 δις καὶ γ' τοῦ ἄρθρου 25 δις ἐγγραφῶν εἰς τὰ βιβλία τῶν ἀσκήσεων ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπιμελητῶν.

66. Προστίθενται ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου: — «Καταργεῖται τὸ ἐδάφ. α' τοῦ ἄρθ. 119 τοῦ περὶ Ἑλληνικῶν σχολῶν καὶ Γυμνασίων νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 καὶ τὰ ἀρθ. 24 καὶ 25 τοῦ περὶ κανονισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς 14 Ἀπριλίου 1837 καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον. »

2. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς τρισὶν ἄρθροις τοῦ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1836, ΒΡΑΒ' νόμου ἀναφερομένων ἐκπαιδευτηρίων καὶ σχολῶν.

3. Τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους εἰσπραχθέντα ἀπὸ τῶν παιδευτικῶν τελῶν, πλὴν δικοσίων χιλιάδων δραχμῶν διδομένων εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἀντὶ τῶν δαπανωμένων ἀνάγκης τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως καὶ πλὴν τῶν ἐξόδων Ἐποπτικῶν Συμβουλίων, κατατίθενται ἐντὸς τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ ἐπομένου ἔτους ἐν τινὶ τῶν Τραπεζῶν ὡς κεφάλαιον κοφύρον ἐπὶ ἀνοικτῷ λογαριασμῷ.

4. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο προορίζεται ἀποκλειστικῶς α') εἰς βελτίωσιν τῆς στοιχειώδους ἢ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ συμπλήρωσιν αὐτῆς, β') εἰς βελτίωσιν καὶ συμπλήρωσιν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, καὶ γ') εἰς βελτίωσιν τῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ διδασκαλίας, κατὰ τὰ δι' εἰδικῶν νόμων ὀρισθόμενα.—Ἀλλὰ, μέχρις οὗ δι' εἰδικῶν νόμων κανονισθῶσι λεπτομερῶς τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἑδαφίοις ἀναφερομένων βελτιώσεων καὶ συμπληρώσεων, ἐπιτρέπεται νὰ διατίθενται ἐκ τοῦ κεφαλαίου τοῦτου τὰ ἀπαιτούμενα ποσά, ὅπως βαθμηδὸν οἰκοδομηθῶσι τὰ ἀνγκαλιούντα κίθριζ, κατὰ τοὺς ὑπὸ τῆς παιδαγωγικῆς γενομένους ἀποδεκτοὺς οἰκοδομικοὺς ὅρους διὰ τὰ ἐν πᾶσι τοῖς δήμοις ὑπάρχοντα δημοτικὰ σχολεῖα.

Νόμος ΒΦΛΕ' 12)13 Μαρτίου 1898. Περί σημάτων
τῶν κατὰ τοὺς νομοὺς Λαρίσης καὶ Τρικκάλων
συνταγέντων ἐγγράφων.

1. Τὰ κατὰ τοὺς νομοὺς Λαρίσης καὶ Τρικκάλων, ἀπὸ τῆς α' τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1897 μέχρι τῆς διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ὀρισθησομένης ἡμέρας, συνταγέντα ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ἢ σφραγιστοῦ τιμῆς κατωτέραι τῆς νομίμου ἐγγράφου, περιλαμβανομένων τῶν συναλλαγματικῶν καὶ τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων, ὅσα κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῶν ὑπόκεινται εἰς ἀνολογικὸν ἢ πάγιον τέλος κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 13 καὶ 15 τοῦ ΑΧΚΕ' τοῦ 1887 νόμου περὶ τελῶν χαρτοσήμου, ἐπιτρέπεται νὰ σημανθῶσιν ἐπὶ τῇ καταβολῇ τοῦ ἀπλοῦ τέλους καὶ ἄνευ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 53 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζομένου προστίμου, προσαγόμενα ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου ἐπαρχιακοῦ ταμείου ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ ἀνωτέρω Β. Διατάγματος ὀρισθησομένης ἡμέρας.

2. Τὰ ἀνωτέρω ἐγγράφα καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς κατὰ τὸ 1 ἄρθρον ἐξαμήνου διορίας δύνανται, προσαγόμενα ἐν-

τὸς νέας ἐνικυσίου διορίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρώτης, νὰ σημανθῶσιν, ὅταν πρὸς τῇ τιμῇ τοῦ τέλους καταβληθῇ καὶ τὸ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 53 τοῦ νόμου 'ΑΧΚΕ' ὀριζόμενον πρόστιμον. Παρελθούσης δὲ καὶ τῆς δευτέρας ταύτης διορίας, κηρύσσονται ἄκυρα καὶ ἐστερημένα τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 412 τῆς Πολ. Διοικονομίας ἀποδεικτικὰ ἐκτελέσεως, πλὴν μόνον ὅτε καὶ ἐφ' ὅσον χρησιμεύουσιν εἰς ὑποστήριξιν ἢ ἀποκρουσιν ποινικῆς ἀγωγῆς.

Νόμος ΒΩΚ' τῆς 11[13] Φεβρ. 1901. Περί τῆς δι' ἐνοικιάσεως διαθέσεως τῶν κατὰ τὸν νόμον ΒΒ' τοῦ 1892 ἐσόδου τοῦ Δημοσίου.

1. Ἐπιτρέπεται τῷ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργῷ διαθήσῃ δι' ἐνοικιάσεως κατ' Ἐπαρχίας, δήμους, πόλεις καὶ χωρία, τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου ΒΒ' τῆς 15 Ἀπριλίου 1892 δημόσιον ἔσοδον συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς ἀπὸ 20 Αὐγούστου 1892 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ΒΠ' νόμου Β. Διατάγματος καὶ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τοῦ ἐκδοθησομένου.

2. Ἐν περιπτώσει ἐνοικιάσεως τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ ἐσόδου, τὸ, κατὰ τὸ ἐδάφ. δ' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ΒΒ' νόμου συντασσόμενον παρὰ τῶν ἐν αὐτῷ μνημονευομένων ἀρχῶν πρωτόκολλον δύναται ν' ἀναθεωρηθῇ παρ' αὐτῶν μόνων αἰτήσῃ τοῦ εἰς τὸν φόρον ὑποκειμένου ἢ τοῦ ἐνοικιαστοῦ ὑποβαλλομένη πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείων.

3. Τὸ ἐδάφιον ε' τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ νόμου 'ΑΧΚΕ' τοῦ 30 Δεκεμβρίου 1887 ἀντικαθίσταται οὕτω*.

Νόμος ΒΧΚΓ' τῆς 8 [12] Ἰουλίου 1899. Περί τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 30 Δεκεμβρίου 1887 νόμου 'ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου.

Ἄρθρον 1. Αἱ παράγραφοι ε', ε' καὶ ζ' τοῦ ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 30 Δεκεμβρίου 1887 νόμου 'ΑΧΚΕ' «περὶ τελῶν χαρτοσήμου» τροποποιοῦνται ὡς ἑξῆς :

* Τὸ ἄρθρον 3 παραλείπεται ὡς περιληφθὲν ἐν τῷ κειμένῳ 'ΑΧΚΕ' Νόμου.

«Τὰ εισιτήρια τῶν σιδηροδρόμων καὶ τροχιοδρόμων ὑποβάλλονται εἰς τέλος 7,50 %ο, τὰ δὲ τῶν ἀτμοπλοίων εἰς 5,0 %ο ἐκ' ὁλοκλήρου τῆς ὑπὸ τῶν ἐταιρειῶν ἢ ἰδιοκτητῶν ἀτμοπλοίων εἰσπραττομένης ἀξίας τῶν εισιτηρίων.

«Ὅσακις τῇ προσθήκῃ τοῦ τέλους τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν εισιτηρίων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τιμολογίων προκύπτῃ κλάσμα πεντάδος λεπτῶν, ἐὰν μὲν τοῦτο ὑπερβαίνει τὸ ἥμισυ αὐτῆς, ἐπιτρέπεται ἡ εἰσπραξις ὁλοκλήρου τῆς πεντάδος αὐτῆς, ἐὰν δὲ περιορίζεται εἰς τὸ ἥμισυ ἢ ὑπολείπεται τοῦ ἡμίσους, οὐδὲν ἐκ τῆς πεντάδος αὐτῆς εἰσπράττεται».

Ἡ περὶ εἰσπράξεως τῶν ἐπιβαλλομένων τελῶν ἐπὶ τῶν εισιτηρίων τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἀτμοπλοίων διάταξις τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ ἀρθροῦ 42, ἡ τροποποιηθεῖσα διὰ τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 29 Δεκεμβρ. 1889 νόμου ΑΨ'Β', τροποποιεῖται οὕτως:

«Διὰ γραμματίου παραλαβῆς γίνεται ἡ εἰσπραξις τῶν τελῶν ἐπὶ τῶν εισιτηρίων τῶν σιδηροδρομικῶν, τροχιοδρομικῶν καὶ ἀτμοπλοικῶν ἐταιρειῶν ἢ ἰδιοκτητῶν ἀτμοπλοίων, τὰ εἰσπραττομένα δὲ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου τέλη, ἐξευρίσκονται, ἀφοῦ διακριθῇ τὸ ἐκ μεταφορᾶς ἐπιβατῶν εἰσπραττόμενον ὅλικόν ποσόν α' διὰ τοῦ διαιρέτου 1,075, ἐὰν πρόκειται περὶ σιδηροδρόμων, ἐξαίρεσει 1) τῆς Ἑταιρίας τῆς Προεκτάσεως τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Σιδηροδρόμου, δι' ἣν ὁ διαιρέτης ὀρίζεται εἰς 2,50, καὶ 2) διὰ τὴν Ἑταιρίαν τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Πελοποννήσου, δι' ἣν ὁ διαιρέτης ὀρίζεται εἰς 1,15 β') διὰ τοῦ διαιρέτου 1,37 ὡς πρὸς τὰς ἐταιρίας τῶν τροχιοδρόμων καὶ γ') διὰ τοῦ διαιρέτου 1,055, ἐὰν πρόκειται περὶ ἀτμοπλοίων, ἐκ δὲ τοῦ πηλίκου τῆς διαιρέσεως αὐτῆς ληφθῶσι τὰ 7,50 %ο διὰ τὰς σιδηροδρομικὰς καὶ τροχιοδρομικὰς ἐταιρείας, καὶ 5,50 %ο διὰ τὰς ἀτμοπλοικὰς ἢ διὰ τοὺς ἰδιοκτῆτας ἀτμοπλοίων.

Τὰ τέλη ταῦτα καταβάλλονται εἰς τὰ ἐν τοῖς τιμολογίοις τῶν ἐταιρειῶν ὀριζόμενα νομίσματα διὰ τίμημα εισιτηρίων».

Ἄρθρον 2. Εἰς τὸ ἀρθρον 15 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1887, ὡς μετερρυθμίσθη διὰ τοῦ νόμου ΒΡΙΒ' τῆς 21 Δεκεμβρίου 1892, καὶ μετὰ τὸ ἐδάφιον θ', προστίθεται τὸ ἐπόμενον ἐδάφιον :

«Προκειμένου περί μεταγραφῆς μεταλλείων, ἡ ἀξία αὐτοῦ πολεγίζεται ἐπὶ τῇ βάσει 1000 δραχ. κατὰ στρέμμα».

Ἄρθρον 3. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἀρχεῖται ἀπὸ εἰς τὴν Ἑφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως κατὰ χωρίσεώς του, πρὸς τοῦ 1 ἁρθρου, οὗτινος ἡ ἰσχὺς ἀρχεῖται ἀπὸ 1 Ὀκτωβρ. 18

Νόμος ΒΤΛΗ' τῆς 31 Μαρτίου [6 Ἀπριλίου] 1890.

Περὶ ἐνεχύρου.

Ἄρθρον 3. Ἡ πράξις τῆς θεωρήσεως ὑπόκειται εἰς τὸ τὰς ἀπλῶς συμβολαιογραφικὰς πράξεις κεκανονισμένον τὸ χαρτόσημον.

Νόμος BPN' τῆς 13 [15] Φεβρ. 1893.

Ἄρθρον 2.—Ἡ πράξις τῆς θεωρήσεως ὑπόκειται εἰς τὸ τὰς ἀπλῶς συμβολαιογραφικὰς πράξεις κεκανονισμένον τὸ χαρτόσημον.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΝΥΝ

ΙΣΧΥΟΝΤΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΔΙΔΑΚΤΑ

ΤΕΥΧΟΣ

Β. Διάταγμα τῆς 23 Αὐγ. 1888. Περί ἐκτελέσεως
τοῦ περὶ τελῶν χαρτοσήμου νόμου ΑΧΚΕ'
τῆς 30ης Δεκεμβρίου 1887.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 2, 3, 4, 8, 38, 41, 42 καὶ
τῶν νόμων ΑΧΚΕ' τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 περὶ τελῶν
χαρτοσήμου, διατάσσομεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Περί κατασκευῆς, ἐμβλημάτων καὶ διακριτικῶν σημείων
τοῦ χαρτοσήμου (σφραγιστοῦ χάρτου καὶ κινητοῦ ἐπισήματος)

1. Ὁ πρὸς ἐκτύπωσιν χαρτοσήμου (σφραγιστοῦ χάρτου καὶ
κινητοῦ ἐπισήματος) προωρισμένος χάρτης κατασκευάζεται εἴτε
ἐν τῇ ἡμεδαπῇ εἴτε ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐν χαρτοποιεῖσι ὀριζο-
μέναις ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν.

2. Ἐκαστον φύλλον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου περιέχει δι'
ἑκατὶνων γραμμῶν καὶ σημείων τὰς λέξεις ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΝ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τμήματος αὐτοῦ τὸ
ἐμβλημα τοῦ Κράτους ἄνευ τῶν Ἡρακλέων καὶ περὶ αὐτοῦ
τὰς λέξεις ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ καὶ τὸ ἔτος τῆς
κατασκευῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ τμήματος μόνον τὸ ἔτος τῆς
κατασκευῆς.

3. Αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω ἀριστεροῦ μέρους τῆς πρώτης σελίδος
τοῦ χάρτου ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου ἐκτυπούμεναι ὀρι-
ζοντικῶς δύο κυκλικαὶ σφραγίδες ἔχουσι διάμετρον 0,029 τοῦ
Βασιλικοῦ πηχέως καὶ περιέχουσιν, ἡ μὲν μελαίνα ἢ ἐρυθρὰ
γύρωθεν πρὸς τὸ ἄνω μέρος κεφαλαίοις γράμμασι τὴν λέξιν
ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΝ καὶ πρὸς τὸ κάτω τὸ ποσὸν τοῦ τέλους ὀλο-
γράφως τε καὶ ἀριθμητικῶς, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τὰ ἐμβλήματα
τοῦ κράτους ἄνευ τῶν Ἡρακλέων, ἡ δὲ ἀχρώματος σφραγίς

γύρωθεν πρὸς τὸ ἄνω μέρος κεφαλαίοις γράμμασι τὰς λέξεις ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, κάτωθι δὲ δι' ἀραβικῶν χαρακτῆρων τὸ ἔτος-τῆς ἐκτυπώσεως καὶ ἐν τῷ μέσῳ τὴν Ἑλλάδα ἐν εἰδὲι γυναικός.

Τὰ φύλλα τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου δραχμῆς ἐρυθρᾶς σφραγίδος τὰ προσωρισμένα διὰ τὰ ὑπὸ τῶν φυλάκων ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν καὶ τῶν ληξιάρχων διδόμενα ἀντίγραφα καὶ διὰ τὰς πράξεις τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, πλὴν τῶν διαμαρτυρικῶν, φέρουσι καὶ δευτέραν ἀχρώματον σφραγίδα δεξιόθεν πρὸς τὸ ἄνω τῆς πρώτης σελίδος μέρος.

4. Ἐκαστον φύλλον χάρτου κινητοῦ ἐπισήματος περιέχει δι' ὕδατινων σημείων τὸ ἔμβλημα τοῦ Κράτους καὶ τὸ ἔτος τῆς κατασκευῆς.

5. Τὸ κινητὸν ἐπίσημα ἔχει σχῆμα ὀρθογώνιον, ὕψος 0,035 πλάτος 0,025 καὶ χρῶμα ἐρυθρόν, ἐκτυπῶνται δὲ διὰ κοινῆς μελάνης τὸ τῶν λεπτῶν δέκα καὶ τὸ τῶν λεπτῶν πενήκοντα καὶ διὰ κυανῆς τὸ τῶν ἄλλων κλάσεων, καὶ ἀναθεὶ μὲν φέρει τὸ ἔμβλημα τοῦ Κράτους ἀνευ τῶν Ἡρακλέων, κάτωθι δὲ αὐτοῦ κεφαλαίοις γράμμασι τὴν λέξιν ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΝ καὶ τὸ ποσὸν τοῦ τέλους ὀλογράφως τε καὶ ἀριθμητικῶς καὶ τὸ ἔτος τῆς ἐκτυπώσεως.

Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος γίνεται εἴτε ἐν τῷ ἐθνικῷ σφραγιστηρίῳ εἴτε ἐν τινὶ σφραγιστηρίῳ ἄλλου Κράτους κατ' ἀπόφασιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

6. Ἐκτύπωσις κινητοῦ ἐπισήματος γίνεται διὰ τὰς ἐξῆς κλάσεις τοῦ χαρτοσήμου·

α')	λεπτῶν δέκα
β')	» πενήκοντα
γ')	δραχμῆς μιᾶς
δ')	δραχμῶν δύο
ε')	» τριῶν
ς')	» τεσσάρων
ζ')	» πέντε
η')	» ἕξ
θ')	» ἑπτὰ
ι')	» ὀκτὼ

α')	δραχμῶν	έννέα
β')	»	δέκα
γ')	»	δέκα πέντε
δ')	»	εἴκοσι
ε')	»	τριάκοντα
ς')	»	πεντήκοντα
ζ')	»	ἑκατὸν
η')	»	διακοσίων
θ')	»	τριακοσίων
κ')	»	τετρακοσίων
κ')	»	πεντακοσίων

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ διαχείρισεως τοῦ χαρτοσήμου.

7. Τὸ ταμεῖον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ὅπερ εἶναι ἡ γενικὴ ἀποθήκη τῶν ἐνσήμων ἐν γένει, παραλαμβάνει παρὰ τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου τὴν σφραγιστὸν χάρτην καὶ τὸ κινητὸν ἐπίσημα καὶ ἐφοδιάζει δι' αὐτῶν ἀναλόγως τῶν ὑφισταμένων ἀναγκῶν τὰ ἐπαρχιακὰ ταμεῖα.

8. Τὸ ἐθνικὸν σφραγιστήριον συμφώνως πρὸς τὸ Ἡμέτερον διάταγμα τῆς 14 Μαρτίου 1887 περὶ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου παραδίδει τὸ ἐκτυπούμενον χαρτόσημον εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐν δέσμασις εἰς ἑκατὸν φύλλων ἢ δέκα δεκάδων περιτετυλιγμέναις διὰ κυανοῦ χάρτου καὶ ἐσφραγισμέναις διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ Σφραγιστηρίου.*

9. Ἡ μέτρησις καὶ ἡ συσκευὴ τοῦ ἀποστελλομένου εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ ταμεῖα σφραγιστοῦ χάρτου καὶ κινητοῦ ἐπίσηματος γίνεται ἐνώπιον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν διαριζομένου ὑπαλλήλου, συντασσομένων τριπλῶν πρωτοκόλλων, ὧν τὸ μὲν ὑποβάλλεται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομι-

* Ὅρα τὸ Β. Διάταγμα παρακατιόν.

κῶν, τὸ ἕτερον μένει παρὰ τῷ ταμείῳ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου διὰ νὰ ὑποβληθῇ μετὰ τῶν λογαριασμῶν του εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον καὶ τὸ τρίτον ἀποστέλλεται εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπαρχιακὸν ταμεῖον μετὰ τοῦ ἀποστελλομένου χαρτοσήμου.

10. Τὸ ἐπαρχιακὸν ταμεῖον παραλαμβάνει τὸ ἀποστελλόμενον αὐτῷ χαρτόσημον ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ταμείου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, συντάσσοντων τριπλῶν πρωτοκόλλων, ὧν τὸ μὲν ὑποβάλλεται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ δὲ ἀποστέλλεται εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τὸ ἕτερον μένει παρὰ τῷ ἐπαρχιακῷ ταμείῳ διὰ ν' ἀποσταλῇ μετὰ τῶν λογισμῶν του εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον.

11. Τὰ φύλλα τοῦ χαρτοσήμου καὶ τὸ τίμημα αὐτῶν παραδιδόμενων εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἴτε ὑπὸ τούτου εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ ταμεῖα, βεβαιοῦνται διὰ τριπλοτύπων ἀποδεικτικῶν παραλαβῆς.

12. Τὸ τίμημα τοῦ ὑπὸ τοῦ ταμείου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν ταμείων πωλουμένου σφραγιστοῦ χάρτου ἐρυθρᾶς ἢ μελαίνης σφραγίδος καὶ κινητοῦ ἐπιστήματος εἰς τοὺς συμβολαιογράφους, ὑποθηκοφύλακας, ληξιαρχούς, δικαστικούς κλητῆρας καὶ τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν πώλησιν χαρτοσήμου ὑπαλλήλους, πρὸς δὲ καὶ τὰ πληρωνόμενα τέσσαρα πρὸς ἐπισφράγισιν συναλλαγματικῶν ἢ ἄλλων ἐγγράφων, βεβαιοῦνται διὰ γραμματίου παραλαβῆς, ἐκδιδόμενου καὶ ἐὰν δὲ ἴθι ἐθέλει ζητηθῇ ὑπὸ τῶν πληρωτῶν. Τὸ τίμημα δὲ τοῦ πωλουμένου μερικῶς σφραγιστοῦ χάρτου καὶ κινητοῦ ἐπιστήματος βεβαιοῦται τὴν δεκάτην, εἰκοστήν καὶ τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐκάστου μηνὸς διὰ γραμματίων παραλαβῆς.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐκάστου μηνὸς βεβαιοῦται καὶ ἡ ἀποδεικτικὴ παραλαβὴ εἰσπρακτέων τῶν ὁλικῶν τμημάτων πωληθέντος χαρτοσήμου.

13. Τὸ ταμεῖον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τὰ ἐπαρχιακὰ ταμεῖα τηροῦσι τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὁριζόμενα βιβλία, ἐν τοῖς ὁποίοις ἐγγράφουσι διακεκριμένως π

πεν πρᾶξιν ἄμκ τελεσθεῖσιν καὶ ἀπορῶσιν εἴτε εἰς εἰσκαγωγὴν εἴτε εἰς ἐξαγωγὴν χαρτοσήμου

14. Ὁ διευθύνων τὸ ἐθνικὸν σφραγιστήριον, ὁ ταμίας τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ οἱ ἐπαρχικοὶ ταμίαι ἢ οἰοδήποτε ἄλλοι διαχειρισταὶ χαρτοσήμου εὐθύνονται διὰ πᾶσαν ἑλλειψιν σφραγιστοῦ χάρτου ἢ κινητοῦ ἐπιστήματος ἐνώπιον τοῦ Δημοσίου καὶ δίδουσι λόγον τῆς διαχειρίσεώς των εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον κατὰ τὰ περὶ λογοδοσίας τῶν δημοσίων ὑπολόγων διατεταγμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ χρήσεως, ἐπιθέσεως καὶ διαγραφῆς κινητοῦ ἐπιστήματος.

15. Ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῶν ὀριζομένων ἐν ταῖς ἄρθροις 9, 38 καὶ 39 τοῦ νόμου, ἐπιτρέπεται χρήσις κινητοῦ ἐπιστήματος καὶ ἐπὶ τῶν ἐξῆς ἐγγράφων.

α') Ἐπὶ τῶν λ)σμῶν καὶ τιμολογιῶν (factures) ἢ τῶν ἐπ' αὐτῶν συντασσομένων ἀποδείξεων ἢ ἐξοφλήσεων διὰ τίμημα κινητῶν πραγμάτων.

β') Ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τῶν ἐκδιδομένων ὑπὸ ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἢ τραπεζιτῶν πληρωσάντων τὸν ἐν ὀριστικοῖς φορολογικοῖς καταλόγοις ὀρισθέντα φόρον ἐπιτηδεύματος τραπεζίτου, δι' ἀτόκους ἐν γένει καταθέσεις καὶ ἐπὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀποδείξεων γραφομένων ἐξοφλήσεων, πρὸς δὲ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐταιριῶν ἐκδιδομένων ἐπιταγῶν (chèques) καὶ ἐπὶ τῶν ἐξοφλήσεων αὐτῶν.

γ') Ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν διευθύνσεων τῶν ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων διδομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς ναύλου ἢ ἀγωγίου διὰ τὸ ὑπερβάλλον βᾶρος τῶν κιβωτίων, ἐπίπλων ἢ ἄλλων πραγμάτων.

δ') Ἐπὶ τῶν ἰσοζυγίων τῶν πιστώσεων καὶ χρεῶν, ὅταν δὲν βεβαιῶται ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐξόφλησις.

ε') Ἐπὶ τῶν χρηματικῶν ἐνταλμάτων πληρωμῆς πρώτου μισθοῦ τῶν διοριζομένων λειτουργῶν καὶ ἀξιωματικῶν, ἀνα-

φερομένων δὲ ἐν τῇ § γ' τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ νόμου, ὡς αὖτε δὲν συντάσσεται ἐκθεσις ὁροδοσίας.

ς') 'Επὶ τῶν γραμματίων παραδόσεως (bo'dereaux de versements) διὰ τὰς εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον πληρωμὰς κατὰ τὴν § ε' τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ νόμου.

ζ') 'Επὶ τῶν ἐπιστολῶν παντὸς εἶδους τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 12, 14 καὶ 20 τέλη.

η') 'Επὶ τῶν δημοσίων τίτλων παραχωρήσεως ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἐκδιδομένων.

θ') 'Επὶ τῶν χρηματικῶν ἢ ἄλλων γραμματίων παραλαβῆς δημοσίων ταμείων, ὅταν γράφηται ἐπ' αὐτῶν ἡ ἀποδείξις τῆς ἐξοφλήσεως.

ι') 'Επὶ τῶν ἐντύπων ὁμολογιῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου.

ια') 'Επὶ τῶν ἐντύπων ἀποδείξεων τῶν συνταξιούχων τῶν συντασσομένων κάτωθι τῶν περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν πιστοποιητικῶν τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν.

ιβ') 'Επὶ τῶν δικαστικῶν πράξεων καὶ ἀποφάσεων, συντασσομένων ἐπὶ χαρτοσήμου κατωτέρας τιμῆς ἐλλείψει φύλλων χαρτοσήμου πρὸς πληρωμὴν δικαστικῶν τελῶν πενήτων κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ νόμου.

ιγ') 'Επὶ τῶν συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγήν τῶν προνομιστῶν τραπέζων καὶ ἀνωνύμων ἐταιριῶν.

16. Τὸ κινητὸν ἐπισήμα κολλᾶται ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ τοῦ κειμένου κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 49 τοῦ νόμου ὀριζόμενα ἅμα τῇ συντάξει του, διαγράφεται δ' αὐτοστιγμὴ διὰ τῆς ἰδιοχείρου ὑπογραφῆς τοῦ ἐκδότη, γραφομένης κατὰ μῆκος τοῦ κινήτου ἐπισήματος καὶ ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ, κάτωθι δὲ καὶ ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ κινήτου ἐπισήματος τίθεται πλήρης ἡ χρονολογία, ἀκριβῶς ἀνταποκριομένη πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ κειμένου τοῦ ἐγγράφου αἰσηθειμένην.

17. Αἱ ἀνώνυμοι ἐταιρίαι, ὧν τὰ καταστατικά εἰσὶν ἐγκριμένα διὰ Β. Διατάγματος καὶ ἐν τοῖς γραφείοις τῶν ὅπου δύναται ὁ Ἰπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 50 § ε' τοῦ νόμου νὰ ἐνεργήσῃ ἐξέλεγχξιν πρὸς βεβαίωσιν ὑποπτευσ

μένων πραβάσεων, δύνανται νὰ διαγράψωσι τὸ κινητὸν ἐπὶ σημεῖα διὰ σφραγίδος, ἐπιτιθεμένης ἐπ' αὐτοῦ καὶ φερουσῆς τὴν ἐπωνυμίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐταιρείας, τὸν τόπον ἐν ᾧ γίνεται ἡ διαγραφή καὶ τὴν χρονολογίαν (ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος) τῆς διαγραφῆς.

Τὸ ἐκτύπωμα τῆς σφραγίδος δεόν νὰ καταλαμβάνῃ καὶ μέρος τοῦ χάρτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπετέθη τὸ κινητὸν ἐπίσημα. Ἐκτύπωμα τῆς τοιαύτης σφραγίδος, τῆς ὁποίας τὰ πρωτότυπον δεῖν γὰ ἐγκριθῇ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, κατατίθεται πρὸ πάσης χρήσεως εἰς τὸ οἰκεῖον ταμεῖον, συντασσόμενου διὰ τὴν κατάθεσιν ταύτην διπλοῦ πρωτοκόλλου μνημονεύοντος τὰ ἐγκρίνοντα ἢ τροποποιούντα τὸ καταστατικὸν τῆς ἐταιρείας Β. Διατάγματα.

18. Τὸ κινητὸν ἐπίσημα ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς § § ε', ζ', η', θ', ι', ια', καὶ ιγ', τοῦ ἄρθρου 15, κατονομαζομένων ἐγγράφων ἐπιτίθεται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ταμιῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ διαγράφεται καθ' ὃν χρόνον παραδίδονται ἢ παραλαμβάνονται τὰ ἐγγράφα ταῦτα διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὁρισθησομένης σφραγίδος.

Διὰ τῆς αὐτῆς σφραγίδος διαγράφεται καὶ τὸ κινητὸν ἐπίσημα τὸ ἐπιτιθέμενον ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταῖς ὀριζομέναις ἐν ταῖς ἀρθροῖς 9 καὶ 40 τοῦ νόμου, ἀλλὰ διὰ πράξεων τοῦ ταμείου βεβαιοῦται ἡ ἡμέρα τῆς σημάνσεως τῶν ἐγγράφων, τὸ πληρωθὲν τέλος καὶ τὰ εἶδη τῶν ἐπιτεθέντων ἐπιστημάτων.

Ὅσκις ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τῶν κατ' αὐτὸν ἐκδιδομένων Β. διαταγμάτων ἢ διαγραφῇ τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος γίνεται ὑπὸ τῶν γραμματέων τῶν δικαστηρίων, τῶν συμβολαιογράφων ἢ τῶν φυλάκων τῶν μεταγραφῶν, χρονολογεῖται ὑπ' αὐτῶν ἢ διαγραφῇ κατὰ τὸν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἐδαφίῳ ὁρισθέντα τρόπον καὶ ἐπιτίθεται ἢ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὀριζομένη σφραγίς.

19. Μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἐπίθεσις τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος γίνεται ὑπὸ τοῦ ταμείου, ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιτίθενται, ἑλλείψει ἐπισήματος ἀξίως ἴσης πρὸς τὸ πληρωτέον

* Ἐπιθ. ἄρθρον 4 Β. Διατάγματος τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1888.

τέλος, τοσούτα ἐπιστήματα, ὅσα δύνανται νὰ συμπληρώσωσι τὰ πληρωτέα τέλη. Εἰς πᾶσιν ἄλλην περίπτωσιν ἐν μόνον ἐπίσημα ἀναλόγου ἀξίας πρὸς τὸ πληρωτέον τέλος χαρτοσήμου ἐπιτίθεται ἐφ' ἑκάστου ἐγγράφου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως.

20. Ἡ εἰδικὴ ἐπισφράγις ἐπὶ περιγαμνηῆς ἢ ἐπὶ χάρτου ἄνευ ὕδατινίου σημείου γίνεται ἐν τῷ ἐθνικῷ σφραγιστηρίῳ καὶ τῇσει τῶν ἀρμοδίων δημοσίων ἀρχῶν, ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἰδιωτῶν ἐπὶ τε τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 7 § α' τοῦ νόμου ἀναφερομένων ἐγγράφων καὶ ἐπὶ μετοχικῶν τίτλων, τοκοφόρων ὁμολογιῶν καὶ ἐπιταγῶν (chèques) ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἐπὶ εἰσιτηρίων, γραμματίων ἢ συμβόλων, ἐδωλίων θεάτρων, θεαμάτων παντοίων ἢ ὠδικῶν καφενειῶν, συναυλιῶν καὶ χορῶν δημοσίων.

21. Ἡ ἐπισφράγις γίνεται κατὰ τὰ ἐν τῷ Ἡμετέρῳ διατάγματι τῆς 14 Μαρτίου 1887 περὶ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου διατεταγμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τελῶν χαρτοσήμου εἰσπραττομένων δι' ἀποδεικτικῶν παραλαβῆς.

22. Διὰ γραμματίων παραλαβῆς τοῦ ταμείου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἢ τοῦ ἀρμοδίου ἐπαρχιακοῦ ταμείου εἰσπράττονται τὰ ἐξῆς τέλη χαρτοσήμου.

α') Τὰ ὑπερβάλλοντα τέλη τοῦ χαρτοσήμου διὰ φορολογικὰ τέλῃ ποσὰ ὑπερβαίνοντα τὰς δρ. 150,000 κατὰ τὸ ἀρθρον 1 τοῦ νόμου.

β') Τὰ τέλη χαρτοσήμου κατὰ τὸ ἀρθρον 16 τοῦ νόμου ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων δυνάμει τῶν ὁποίων καταβάλλονται οἱ τῶν προνομιούχων ἢ ἄλλων τραπεζῶν καὶ ἀνωνύμων ἐν γένει

εταιριῶν τοῖς μετόχοις αὐτῶν τι κέρδη, οἱ τόκοι ἢ πᾶσα ἄλλη ὠφέλεια.

γ') Τὰ τέλη ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀτμοπλοίων, σιδηροδρομῶν καὶ τῶν ἀτμοκινήτων τροχιοδρόμων κατὰ τὸ ἄρθρον 17, § 2 ε', ζ' καὶ ζ'.

δ') Τὰ τέλη ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν, κληροδοσιῶν καὶ δωρεῶν αἰτίᾳ θανάτου κατὰ τὰ ἄρθρα 27 καὶ 28 τοῦ νόμου τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν χιλίων.

ε') Τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ νόμου προκαταβαλλόμενα τέλη ἐπὶ ἐκδόσει προσωρινῶν τίτλων ὑπὸ τῶν ἡμεδαπῶν ἀνωγύμων ἐταιριῶν.

23. Τὰ εἰς ποσὰ ὑπερβαίνοντα τὰς δραχμὰς 150,000 ἀγορῶντα ἔγγραφα συντάσσονται ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῶν χιλίων καὶ προσκρτᾶται αὐτοῖς γραμμᾶτιον παραλαβῆς τοῦ ταμείου, γινομένης μνείας τῆς τε πληρωμῆς τοῦ ὑπερβάλλοντος τέλους καὶ τῆς προσκρτήσεως τοῦ γραμματίου.

24. Αἱ διευθύνσεις τῶν τραπεζῶν ἢ ἀνωγύμων ἐταιριῶν ἐπιδίδουσι πρὸς τε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὸν ἀρμόδιον ταμίαν ἀντίτυπον τοῦ ἐκδοθέντος ἰσολογισμοῦ ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του καὶ καταβάλλουσιν εἰς τὸ ταμεῖον τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν μερισμάτων τῶν μετοχῶν των ἐντὸς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 50 § γ' τοῦ νόμου ὀριζομένης μηνιαίας προθεσμίας.

25. Αἱ διευθύνσεις τῶν ἀτμοπλοίων, σιδηροδρομῶν, καὶ ἀτμοκινήτων τροχιοδρόμων ἐντὸς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 50 § δ' τοῦ νόμου ὀριζομένης δεκαπενθημέρου προθεσμίας παραδίδουσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπαρχικὸν ταμεῖον τὰ εἰσπραττόμενα κατὰ μῆνα τέλη ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν σιδηροδρομῶν, ἀτμοπλοίων καὶ τροχιοδρόμων.

26. Αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 43 τοῦ νόμου δηλώσεις τῶν κληρονομῶν, κληροδόγων ἢ δωρεοδόχων αἰτίᾳ θανάτου, ὅσας τε τὸ πληρωτέον τέλος ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν χιλίων, συντάσσονται ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῶν χιλίων, καταβαλλομένου τοῦ ὑπερβάλλοντος τέλους εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπαρχικὸν ταμεῖον, οὗτινος τὸ ἐκδιδόμενον γραμμᾶτιον προσκρτᾶται καὶ μνημονεύεται ἐν τῇ δηλώσει.

27. Αἱ διευθύνσεις τῶν ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἐκδίδουσι προσωρινούς τίτλους καταβάλλουσιν εἰς τὸ τα τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τὰ τέλη ὑπολογιζόμενα ἐπὶ τῶν στικῶν τίτλων καὶ λαμβάνουσι γραμμᾶτιον πρὸς ἀλλοτρίαν ψηφιστέον κατὰ τὴν ἐπισημασίαν τῶν ὀριστικῶν τίτλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Περὶ ἐλέγχου εἰσιτηρίων σιδηροδρόμων, ἀτμοπλοίων, θεάτρων, ὀδικῶν καφενειῶν κλπ.

28. Τὰ ὑπὸ τῶν διευθυντῶν, πρακτικῶν ἢ ἐργολάβων ἡμεδαπῶν ἢ ἀλλοδαπῶν ἐταιριῶν ἢ ἰδιωτῶν εἰσπραττόμενα τέλη ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν σιδηροδρόμων, ἀτμοκινήτων τροχιοδρόμων καὶ ἀτμοπλοίων, ἀποδίδονται εἰς τὸ ἄρμα ἐπαρχιακὸν ταμεῖον διὰ καταστάσεως εἰς τριπλοῦν συντεμνόμενης κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὀριζόμενον τύπον.

29. Ὡς στοιχεῖα ἐλέγχου τῆς ἀκριβείας τῶν εἰσπραττόμενων καὶ πρὸς τὸ ταμεῖον ἀποδιδόμενων τελῶν χρησιμεύουσι διὰ μὲν τὰς διευθύνσεις ἢ πρακτορεῖα τῶν σιδηροδρόμων, ἀτμοκινήτων τροχιοδρόμων τὸ καθημερινὸν βιβλίον τοῦ θύνου διευθυντοῦ καὶ τὸ τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ ἐπιτετραμένου τὴν διανομὴν τῶν εἰσιτηρίων, ἐν οἷς καταχωρίζονται αἱ βαῖαι πιστοχρεώσεις τῶν παραδοθέντων καὶ πωληθέντων εἰσιτηρίων, διὰ δὲ τὰς διευθύνσεις ἢ πρακτορεῖα τῶν ἀτμοπλοίων ἐν γένει τὰ στελέχη τῶν ἐκδιδόμενων δι' ἐκάστην θέσιν εἰσιτηρίων ἐπιβατῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτων καταρτίζονται αἱ καταστάσεις τῶν εἰσπραττομένων τελῶν.

30. * [Ἐπὶ ἡμιφύλλου χάρτου κιτρίνου χρώματος φέρουσαν τὰ αὐτὰ ἐμβλήματα, τὰ ἐν τῷ πρὸς ἐκτύπωσιν χάρτινι σήμου προωρισμένῳ χάρτῳ ἐντυπωσόμενα, σφραγίζονται

* Τὰ ἄρθρα 30-36 δὲν ἰσχύουσι νῦν, ὅτε ἐφαρμοζομένου τοῦ κατιόν Β. Διατάγματος 5 Μαΐου 1892.

δύο εισιτήρια, χρησιμεύοντα διὰ τὰ θεάματα, ὠδικὰ ἀκροάματα, συναυλίας καὶ χοροὺς δημοσίους.

Τὰ εισιτήρια ταῦτα διαστάσεων ἑκάστον μήκους 0,20 καὶ πλάτους 0,08 ἐκτυποῦνται ἐν τριπλοτύπῳ καὶ διαιροῦνται εἰς πέντε κλάσεις, ἧτοι Α' κλάσεως λεπτῶν δέκα, Β' κλάσεως λεπτῶν εἴκοσι, Γ' κλάσεως λεπτῶν τριάκοντα, Δ' κλάσεως λεπτῶν τεσσαράκοντα καὶ Ε' κλάσεως λεπτῶν πενήκοντα.

Τὰ σύμβολα τῶν σφραγίδων ὡς ἐκανονίσθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ διατάγματος τούτου, διατηροῦνται καὶ ἐπὶ τῶν εισιτηρίων τῶν θεάτρων, θεαμάτων, ἀκροαμάτων καὶ χορῶν, ἄλλ' ἢ κεχρωματισμένη σφραγὶς ἔσεται χρώματος κυανοῦ.

Τὰ ἔνσημα ταῦτα εισιτήρια ἀγοράζονται ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ ἢ ἐργολάβου τῶν θεάτρων θεαμάτων, ἀκροαμάτων ἢ χορῶν, συμπληροῦνται κατὰ τὰ κενὰ χυτῶν μέρη καὶ υπογράφονται ἢ σφραγίζονται διὰ σφραγιστήρος, πωλοῦνται δὲ ὑπ' αὐτοῦ τὰ τῆς

α'	κλάσεως ἐπὶ τιμῇ	οὐχὶ ἀνωτέρω τῶν	δρ.	1. 10
β'	»	»	»	2. 20
γ'	»	»	»	3. 30
δ'	»	»	»	4. 40
ε'	»	»	»	5. 50

Ἐὰν δὲ ἡ τιμὴ ἑκάστου εισιτηρίου ὁρισθῇ παρ' αὐτοῦ ἀνωτέρω τῶν δραχμῶν πέντε, ἐκτυποῦνται εισιτήρια ἀναλόγων κλάσεων, ἐπιτιθεμένων ἐπ' αὐτῶν, ἐν ἀνάγκῃ, καὶ ἄλλων σφραγίδων διὰ τὸ πέραν τῶν λεπτῶν πενήκοντα τέλος.

Καὶ τὰ εισιτήρια ταῦτα πωλοῦνται ἐπὶ τιμῇ κατὰ ἀναλόγῳ πρὸς τὸ εἰσπρακτέον τέλος.]

31. * [Ἐκάστος διευθυντὴς ἢ ἐργολάβος θεάτρων ἢ θεαμάτων οἰωνδήποτε, ὠδικῶν ἀκροαμάτων, συναυλιῶν παντὸς εἴδους καὶ χορῶν δημοσίων, εἴκοσι τέσσαρας τοὐλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐπιχειρήσεών του, ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ ἐγγράφως εἰς τὸ ἀρμεδῖον ἐπαρχιακὸν ταμεῖον δῆλωσιν ἐμφανίσαν τὸ μέρος ἐνθα θὰ τελῶνται αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις, τὰ ὠδικὰ ἀκροάματα, αἱ συναυλίαι, καὶ οἱ δημόσιοι χοροί, καὶ τὴν τιμὴν ἑκάστου εισιτηρίου, καὶ νὰ προμηθεύηται ἀνάλογα εισιτήρια.

Διὰ τὰ ἐν ταῖς δήμοις Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς θεάματα, ᾠδὴκὰ ἀκροάματα, συναυλίας καὶ χοροὺς κεινοποιεῖται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὸν ταμίαν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τὸ πρόγραμμά τῶν παραστάσεων πρὸ 24 τοῦλάχιστον ὥρων.]

32. * [Εἰς ἕκαστον μέρος ἔνθα τελοῦνται θεατρικαὶ παραστάσεις, ᾠδὴκὰ ἀκροάματα, συναυλίας καὶ χοροὶ δημόσιοι τοποθετεῖται ὑπάλληλος, ὑπηρέτης ἢ ὀπλίτης οἰουδῆποτε σώματος, καθήκον ἔχων νὰ παραλαμβάνῃ παρ' ἑκάστου εἰσερχομένου τὸ εἰσιτήριον, ὅπερ νὰ κόπῃ κατὰ πλάτος εἰς δύο μέρη, ἐξ ὧν τὸ φέρον τὴν κεχρωματισμένην σφραγίδα ρίπτει εἰς κάπην, ἣν παραδίδει πρότερον ἐσφραγισμένην ὁ ἀρμοδῖος ταμίαις.]

Ἡ κάπη αὕτη, κομιζομένη κατὰ πᾶσαν πρωίαν εἰς ταμεῖον ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, ἀποσφραγίζεται ἐνώπιον τοῦ ταμίου, τὰ δ' ἐν αὐτῇ εἰσιτήρια ἀριθμοῦμενα καταστρέφονται συντασσομένου περὶ τῆς ἀριθμήσεως καὶ καταστροφῆς τοῦ πρὸς σήκοντος πρωτοκόλλου. Κατὰ τὴν ἀποσφράγισιν τῆς κάπης δύναται νὰ παρίσταται αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου τοῦ καὶ ὁ διευθυντῆς ἢ ἐργολάβος καὶ νὰ λαμβάνῃ σημειώσεις.]

33. * [Ὁ ἐπὶ τῆς παραλαβῆς τῶν εἰσιτηρίων ὀφείλει μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν εἰσοδὸν ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ καταστήματι, ἐντελοῦνται ᾠδὴκὰ ἀκροάματα, συναυλίας ἢ δημόσιοι χοροὶ, τὸν μὴ προσάγοντα ἐνσημον εἰσιτήριον.]

34. * [Καθ' ἣν περίπτωσιν ἐκانونίσθη χωριστῇ τῆς εἰσοδῶν διατίμησις διὰ τὰ θεωρεῖα ἢ καθίσματα, τὸ τέλος ὑπολογίζεται μετὰ τοῦ τῆς εἰσόδου ἐκδιδομένου ἐνσήμου εἰσιτηρίου ἀνὰ λόγον ἀξίας πρὸς τὰ πληρωτέα δικαιώματα διὰ τε τὴν εἰσοδὸν καὶ τὴν θεωρεῖον ἢ καθίσμα.]

35. * [Οἱ διευθύνται ἢ ἐργολάβοι ἀφράκτων θεάτρων ᾠδῶν καφφενείων εἴτε ὑπαίθριων εἴτε ὑποστέγων, οὐδὲν οὐχὶ πλέον τῆς δραχμῆς ἐκ τῶν καθισμάτων εἰσπράττονται ὑποχρεοῦνται νὰ προμηθεύωνται καὶ καταναλίσκωσι καθ' ἑκάστην δεκάλεπτα ἐνσημα εἰσιτήρια ἀνάλογα πρὸς τοὺς θεατοὺς οἵτινες δύνανται νὰ καθεσθῶσιν ἐπὶ τῶν ἐκτεθειμένων καθισμάτων, ἀνακλίντρων ἢ θρανίων, οἱ δὲ εἰσπράττοντες πλέον τῆς δραχμῆς ὑποχρεοῦνται νὰ προμηθεύωνται καὶ καταναλίσκωσι

εισιτηρια τιμῆς ἀναλόγου πρὸς τὰ εἰσπραττόμενα ποσὰ ἐξ ἐκάστης θέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 30 τοῦ Διατάγματος τούτου.]

36. * [Τὰ ἔνσημα εισιτήρια κοπτόμενα παρὰ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν παραλαβὴν αὐτῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑπηρέτων ἢ ὀπλιτῶν, ἐνώπιον τοῦ διευθυντοῦ ἢ ἐργολάβου τοῦ θεάτρου ἢ ὠδικοῦ καφφενείου, καθ' ὃν ὥρισε τρόπον τὸ ἄρθρον 32 τοῦ Διατάγματος τούτου, ρίπτονται ἐν τῇ κάλπῃ, συντασσομένῳ διπλοῦ πρωτακόλλου, οὗ τινος τὸ ἐν πρωτόγραφον κρατεῖ ὁ διευθυντὴς ἢ ἐργολάβος τοῦ θεάτρου ἢ ὠδικοῦ καφφενείου τὸ δὲ παραδίδεται εἰς τὸν ἀρμοδίον ταμίαν μετὰ τῆς κάλπης εἰς ἣν ἐρρίφθησαν τὰ εισιτήρια].

37. Οἰονδήποτε εισιτήριο ἐῖτε λόγῳ εἰσόδου εῖτε λόγῳ θεωρείου ἢ καθίσματος, ἐν ἀσφαγίστῳ χάρτῃ ἐκδοσμένον, κατὰσχεται, τιμωρεῖται δὲ ὁ ἐκδότης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 53 τοῦ νόμου διὰ προστίμου, ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει κατωτέρου τῶν δρ. 25 δι' ἑκάστον εισιτήριο. Τὰ αὐτὰ ἐφαρμίζονται καὶ ὅταν τὰ εισιτήρια πωληθῶσιν ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρα τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 30 τοῦ Διατάγματος τούτου ὁρισθείσης.

38. Οἱ ἀρμόδιοι ταμίαι καὶ οἰονδήποτε ἄλλος ὑπάλληλος εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ ἐπιφορτισμένος, δύνανται, ὡς αὐτοὶ κρίνωσιν ἀναγκαῖον, νὰ ἐνεργῶσιν ἐν τοῖς γραφείοις τῶν διευθύνσεων ἢ πρακτορείῳ τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἀτμοπλοίων καὶ ἐν τοῖς θεάτροις, θεάμασιν, ὠδικοῖς καφφενείοις, συναυλίαις καὶ χοροῖς, ἐξελεγχθῶσιν τῶν βιβλίων ἢ οἰωνδήποτε ἐγγράφων καὶ ἐπιθεώρησιν οἰονδήποτε πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀκριθείας τῶν εἰσπραχθέντων καὶ ἀποδοθέντων τῷ Δημοσίῳ τελῶν.

39. * [Ἐὰν καθ' οἰονδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός, γενομένης ἐπιθεωρήσεως ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρετοῦ εὑρεθῶσιν ἐν θεάτρῳ, ὠδικῷ καφφενείῳ, συναυλίᾳ ἢ δημοσίῳ χορῷ καθίσματα, ἀνάκλιντρα ἢ θρανία ἔχοντα θέσεις, δι' ἃς δὲ κατηναλώθησαν ἔνσημα εισιτήρια πρὸς πληρωμὴν τοῦ φόρου, ἢ παρὰστασις ἐμποδίζεται].

* Τὸ ἄρθρον 39 δὲν ἰσχύει μετὰ τὸ Β. Διάταγμα 5 Μαΐου 1892.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Περὶ σημάτων ἐγγράφων.

40. Ἐὰν βεβαιωθῇ διὰ πρωτοκόλλου ἐπιθεωρήσεως τοῦ ταμείου, συνταχθησομένου ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἢ ἑλλείψει τοιαύτης ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ ταμείου, ὅτι ἑλλείπουσι φύλλα σφραγιστοῦ χάρτου, ἔπρεπε νὰ γίνῃ χρῆσις ἐν συμβολαιογραφικῷ ἐγγράφῳ συνταχθησομένῳ ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ ἐπαρχιακοῦ ταμείου, ἐπιτρέποντι νὰ συνταχθῇ τὸ ἐγγράφον τοῦτο ἐπὶ χάρτου τῆς ἀμέσως κατωτέρως ἀξίας καὶ νὰ σημειωθῇ ἐντὸς 24 ὥρων ὑπὸ τοῦ ταμείου διὰ προσθήκης ἀνελόγων φύλλων χαρτοσήμου πρὸς πληρωτέον τέλος, συναπτομένου τῷ συμβολαίῳ καὶ τοῦ πρωτοκόλλου, δι' οὗ ἐβεβαιώθη ἡ ἑλλείψις τοῦ χαρτοσήμου, οὗτο ἔπρεπε νὰ γείνῃ χρῆσις.

41. Τὰ ἐκτὸς τῆς ἑδρας τῶν ἐπαρχιακῶν ταμείων συντάσσμενα συμβολαιογραφικὰ ἐγγράφα τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τὸν ἄνωτερον τῶν δραχμῶν δέκα δύνανται νὰ γραφῶσιν ἐπὶ χάρτου δραχμῶν δέκα καὶ νὰ προστεθῶσιν ἀνάλογα φύλλα σφραγιστοῦ χάρτου πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πληρωτέου τέλους, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος ἡ προσθήκη αὕτη, πρέπει νὰ γείνῃ αὐτὴν ὥραν καθ' ἣν συντάσσεται τὸ συμβόλαιον καὶ νὰ βεβαιωθῇ διὰ πράξεων, συντασσομένων ἐπὶ τε τοῦ συμβολαίου καὶ τῶν προστεθειμένων φύλλων καὶ ὑπογραφομένων ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων.

42. Τὰ ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου ἢ σφραγιστοῦ χάρτου κατωτέρως τιμῆς συνταχθέντα ἐγγράφα, σημαίνόμενα ὑπὸ τοῦ ταμείου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν ταμείων ἐν τῇ ἑδρᾷ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομέναις περιπτώσεσι, δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπισήματος, ἢ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 40 διὰ προσθήκης φύλλων σφραγιστοῦ χάρτου. ἁξίας ἴσης πρὸς τὰ πληρωτέα ποσὰ διὰ τε τὰ ἀπλὰ τέλη καὶ τὰ πρόστιμα, κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ διατάγματος τούτου, καὶ αἱ συναλλαγματικαὶ ἢ εἰς δικταγὴν γραμμάτια, ὅταν προτάγωνται εἰς τὸ ταμ

διὰ ν' ἀπαλλαγῶσι κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 § γ' τοῦ νόμου, τὰ πολ-
 λαπλά αὐτῶν τοῦ ἀναλογοῦντος τέλους, καταχωρίζονται ἐν
 βιβλίῳ παρασκευαζομένῳ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν
 καὶ τηρουμένῳ ὑπὸ τῶν ταμιῶν, καὶ ἐπιθεωροῦνται ἐντός 24
 ὥρῶν ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἢ ἐν ἐλλείψει τοιαύτης ὑπὸ
 τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς ἑδρας τοῦ ἐπαρχιακοῦ ταμείου.

Ἐν τῷ βιβλίῳ καταχωρίζονται α') τὰ εἰς διπλοῦν ἢ πολ-
 λαπλοῦν συντασσόμενα ἰδιωτικά ἔγγραφα, ὧν τὸ ἐν μόνον τῶν
 πρωτοτύπων ἐξ ἀρχῆς γράφεται ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων ἐπὶ
 τοῦ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου, ἐπὶ δὲ τῇ προσαγωγῇ αὐτοῦ
 εἰς τὸν ταμίαν, οὗτος ἐνεργεῖ τὴν καταχώρισιν, ἐπιθεωρεῖ ἐν
 ἑκαστῶν τῶν ἐτέρων πρωτοτύπων, χρονολογεῖ καὶ σφραγίζει
 αὐτὰ ὡς καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου πρωτότυπον, ἐπι-
 θέτων ἐφ' ἑκάστου τὸν αὐξήοντα ἀριθμόν, ὅφ' ὃν ἡ πρᾶξις κα-
 τεχωρίσθη ἐν τῷ βιβλίῳ. Ἐν τε τῷ βιβλίῳ καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἐκά-
 στου τῶν ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου πρωτοτύπων γίνεται μνεία τοῦ
 συμβαλλομένου, εἰς ὃν περιέρχεται τὴ ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου
 πρωτότυπον, καὶ β') τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνταχθέντα καὶ μὴ
 φορολογηθέντα ἔγγραφα, ἅτινα κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῶν εἰς
 τὸ κράτος προσάγονται πρὸς σήμανσιν εἴτε διὰ νὰ παρῶσι α-
 σθῶσιν ἐνώπιον ἀρχῆς εἴτε διὰ νὰ κυκλοφορήσωσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ πωλήσεως χαρτοσήμου.

43. Ὁ φέρων τὴν ἐρυθρὰν σφραγίδι χάρτης πωλεῖται ὑπὸ
 τοῦ ταμίου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν τα-
 μιῶν εἰς μόνους τοὺς συμβολαιογράφους, τοὺς φύλακας τῶν
 ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν, τοὺς ληξιαρχεὺς καὶ τοὺς δικα-
 στικούς κλητῆρας.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προμηθεύωνται ἐκάστοτε χάρτην ὀλι-
 γωτέρας ἀξίας οἱ μὲν συμβολαιογράφοι τῶν δραχμῶν ἑκατόν,
 οἱ δὲ φύλακες τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν, οἱ ληξιαρχοὶ
 καὶ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες ὀλιγωτέρας τῶν δραχμῶν εἴκοσι
 πέντε.

44. Ὁ φέρων τὴν μέλαιναν σφραγίδα χάρτης, τὸ τὸν ἐπίσημα καὶ τὰ εἰσιτήρια τῶν θεαμάτων, ἀκροῶν καὶ χορῶν πωλοῦνται τοῖς μετρητοῖς ὑπὸ τοῦ ταμίου τοῦ γιστοῦ χάρτου καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν ταμιῶν.

* Ἐπιτρέπεται δὲ νὰ πωλῶσι λιανικῶς ἀγοράζοντες γιστὸν χάρτην καὶ κινητὸν ἐπίσημα ἀξίας οὐχὶ μικροτέρου δραχμῶν πεντήκοντα οἱ ἐξῆς ὑπάλληλοι·

α') Ὑποταμίαι, γραμματεῖς καὶ γραφεῖς ταμείων.

β') Τελῶναι, ὑποτελῶναι, σταθμάρχαι, ἐλεγκταὶ λεγκταί, γραμματεῖς καὶ ὑπογραμματεῖς τελωνείων.

γ') Γραμματεῖς πολυμελῶν δικαστηρίων.

δ') Εἰρηνοδίκαι καὶ συμβολαιογράφοι.

ε') Γραμματεῖς εἰρηνοδικείων καὶ πταισματοδικείων.

ς') Δημοτικοὶ εἰσπράκτορες.

ζ') Εἰδικοὶ πάρεδροι.

Μόνον οἱ ταμίαι τοῦ Κράτους καὶ οἱ ἀνωτέρω μνησθέντες ὑπάλληλοι δύνανται νὰ πωλῶσι χαρτόσημον· τὰ πώλησις δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε εἰς ἄλλους ὑπαλλήλους οὔτε ἰδιώτας, τὸ δὲ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἐπ' ἐμπορίᾳ ὑπάρχον χαρτόσημον κατὰσχεται.

45. Τὸ τίμημα τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐρυθρᾶς καὶ κίτρινος σφραγίδος, τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος καὶ τῶν εἰσιτηρίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων καὶ χορῶν κατατίθεται εἰς τὸν ταμῖον τοῖς μετρητοῖς ὑπὸ τῶν ἀγοραστῶν, διδομένων ὅσων παραλαβῆς διὰ τὰ ἐν ἀρθρῷ 11 τοῦ νόμου ὀρίζονται καὶ ὡς καὶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Προσωριναὶ διατάξεις.

46. Ἡμέρα, ἀφ' ἧς ἀρχεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Ν. 20 Δεκεμβρίου 1887 περὶ τελῶν χαρτῶν, ὁρίζεται ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου τρέχοντος ἔτους.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης γίνεται χρῆσις τοῦ κατὰ

* Ἐπιθεὶ παρακατὶδὸν καὶ Β. Διατάγματα 10 Φεβρ. 1890 Φεβρ. 1893.

θρα 1—5 τοῦ Διατάγματος τούτου ἐκτυπωθέντος σφραγιστοῦ χάρτου, κινητοῦ ἐπιστήματος καὶ εἰσιτηρίων θεαμάτων, ἀχροαμάτων καὶ χορῶν, ἀλλὰ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τρέχοντος ἔτους ἐπιτρέπεται νὰ γίνηται χρήσις καὶ τοῦ ὑπάρχοντος ἤδη σφραγιστοῦ χάρτου καὶ κινητοῦ ἐνσήμου καὶ εἰσιτηρίων θεάτρων ἐκτυπωθέντων δυνάμει τῶν καταργουμένων διατάξεων περὶ χαρτοσήμου, πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 12 καὶ 14 τοῦ νόμου ΑΧ' Ε' ὀριζομένου τέλους ἐφ' ἑκάστης τῶν ἀναφερομένων κλάσεων.

Ἡ περὶ περιθωρίων διάταξις τοῦ ἀρθρου 5 τοῦ νόμου δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ παλαιοῦ τύπου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1888.

47. Ἡ πώλησις τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τοῦ κινητοῦ ἐπιστήματος καὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν θεαμάτων, ἀχροαμάτων καὶ χορῶν γίνεται ὑπὸ τῶν ταμιῶν ἐφόσον ἐξαντλοῦνται τὰ τοῦ παλαιοῦ τύπου ἑκάστης κλάσεως.

48. Τὰ ὑπάρχοντα φύλλα σφραγιστοῦ χάρτου καὶ κινητοῦ ἐνσήμου τῶν δραχμῶν, 12, 14, 16, 18, 22, 26, 60, 70, 80, 90 καὶ 120 χρησιμοποιοῦνται μέχρι τέλους Δεκεμβρίου τρέχοντος ἔτους, προστιθεμένου ἐν τῷ συντασσομένῳ ἐγγράφῳ χαρτοσήμου ἁξίως ἴσης πρὸς τὸ ἐλλεῖπον τίμημα τοῦ χαρτοσήμου μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ πληρωτέου τέλους κατὰ τὰ ἀρθρα 12 καὶ 14 τοῦ νόμου.

Ἡ προσθήκη γίνεται ὑπὸ τῶν ταμιῶν ἐντὸς τῆς ἡμέρας τῆς συντάξεως τοῦ ἐγγράφου. Ἐπὶ τῶν συμβολαιογραφικῶν δὲ ἐγγράφων κατὰ τὴν αὐτὴν τῇ συντάξεως τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου στιγμὴν, γινομένης μνείας περὶ τῆς προσθήκης ἐν τῷ ἐγγράφῳ καὶ συντασσομένης ἐν τοῖς προστιθεμένοις φύλλοις σφραγιστοῦ χάρτου πρᾶξεως, ὑπογραφομένης ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων, δηλοῦσης ὅτι ταῦτα τὰ φύλλα προσετέθησαν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ πληρωτέου τέλους χαρτοσήμου.

Μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1888 οὐδεμίᾳ κατὰ τὰ ἄνω χρήσις ἐπιτρέπεται σφραγιστοῦ χάρτου, κινητοῦ ἐνσήμου καὶ εἰσιτηρίων θεάτρου τοῦ παλαιοῦ τύπου.

49. Τὸ κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1888 εὐρεθισόμενον ἐν

τοῖς ταμείοις τοῦ Κράτους χαρτόσημον καὶ εἰσιτήρια θεάτρων ἀφοῦ μετρηθῇ ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἢ ἐλλείψει ταύτης ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ ἀρμοδίου ταμίου καὶ τοῦ οἰκονομοῦ ἐφόρου, ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἐν τῷ ὑποίῳ, ἐνώπιον τοῦ ταμίου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τριμελὲς ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐξ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, διοριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, μετρεῖ καὶ ἐξελέγχει τὸν ἔνσημον τοῦτον χάρτην, βεβαιῶσα ὅποῖος καὶ ὅποσος χάρτης ἀπεστάλη ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν ταμιῶν καὶ ὅποσος εὐρέθη ἐν τῷ ταμείῳ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου.

50. Ὁ χάρτης κυανῆς καὶ πρασίνης σφραγίδος τῶν δραχμῶν 12, 14, 16, 18, 22, 26, 60, 70, 80, 90 καὶ 120, τὸ καὶ τὸν ἔνσημον καὶ τὰ εἰσιτήρια θεάτρου ὅλων τῶν κλάσεων, θῶς καὶ τὰ ἔνσημα ἔντυπα παντὸς εἶδους, τὰ μὴ φέροντα ἐμβλήματα τοῦ Κράτους δι' ὑδατίνων γραμμάτων καὶ σημειωμάτων καταστρέφονται διὰ τοῦ πυρὸς ὑπὸ τῆς ἐξ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων κατὰ τὸ προηγουμένον ἄρθρον ὀριζομένης ἐπιτροπῆς, ἐνώπιον τοῦ ταμίου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ὁ δὲ χάρτης κυανῆς καὶ πρασίνης σφραγίδος τῶν λεπτῶν πεντήκοντα καὶ τῶν δραχμῶν 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 20, 30, 40, 50, 100, 150, 200, 250, 300, 400 καὶ 500 παραδίδεται εἰς τὸν ἐν τῷ κέντρῳ σφραγιστήριον συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀποφαινομένου Μαρτίου 1887 Β. διατάγματος περὶ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου ἐπὶ τῇ βάρσει καὶ ἐκκαταστάσει καὶ ἐκκαταστάσει τοῦ ταμίου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἀφοῦ τεθῶσιν αἱ προσήκουσαι γραμμαὶ χάριν περιθωρίου, τὴν μέλαιναν μὲν καὶ τῆς αὐτῆς τιμῆς σφραγίδα ἐπὶ τοῦ χάρτου ταξέως ἢ ἀξίας τῆς κυανῆς, τὴν ἐρυθρὰν δὲ ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς πρασίνης σφραγίδος.

Τὸ εὖτω σφραγισθὲν χαρτόσημον χρησιμεύει πρὸς πληρωμὴν τῶν τελῶν χαρτοσήμου ὅπως καὶ τὸ τυπωθὲν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου „ΑΧΚΕ“.

Β. Διάταγμα τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1888. Περί χρήσεως καὶ διαγραφῆς κινητοῦ ἐπιστήματος.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 'ΑΣΜΗ' τῆς 16 Ἰουλίου 1885 καὶ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ νόμου 'ΑΧΚΕ' τῆς 20 Δεκεμβρίου 1887.

1. Χρήσις κινητοῦ ἐπιστήματος ἐπιτρέπεται καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἐγγράφων.

α') Ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν διὰ τὰ παρ' αὐτῶν εἰσπραττόμενα χρηματικὰ ποσά.

β') Ἐπὶ τῶν γραφομένων ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων οἰων-
δήποτε δικαιοῦχων, εἴτε ἐπὶ τῶν χρηματικῶν ἐνταλμάτων τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν, εἴτε ἐπὶ τῶν συννημμένων ἐν τοῖς χρημα-
τικοῖς ἐντάλλμασιν αὐτῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων.

γ') Ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ἐπιθεωρήσεως ξένων διαβατηρίων καὶ ἐπικυρώσεως ὑπογραφῶν ἐπὶ ἄλλοδα-
πῶν ἐγγράφων.

δ') Ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τῶν δοθεισῶν εἰς τὰ εἰδικὰ στρα-
τιωτικὰ καὶ ναυτικὰ ταμεῖα συμφώνως πρὸς τοὺς εἰδικούς κα-
νονισμοὺς μέχρι 31 Αὐγούστου ἐ. ἔ. καὶ ἐξαργυρωθεῖσων μετὰ
τὴν ἡμέραν ταύτην πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πληρωτέου τέλους
κατὰ τὸ ἄρθρον 13 § δ' τοῦ νόμου 'ΑΧΚΕ'.

ε') Ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων ἐνσήμων ἐντύπων δι' ἀφέσεις ἐκ
τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς ὑπηρεσίας στρατιωτῶν, ναυ-
τῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν πρὸς συμπλήρωσιν τέλους δραχμῆς.
2. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου, τὸ ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ τῶν
αἰτήσεων ἢ περιλήψεων ἐγγραφῆς ὑποθήκης καὶ τῆς μεταγρα-
φῆς τῶν παραχωρηθεῖσων ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν φυτειῶν
καὶ γαιῶν κατὰ τοὺς νόμους ΤΠΣ' καὶ ΥΛΑ' τοῦ 1871 καὶ
τοὺς κατόπιν ἐκδοθέντας, εἰσπράττεται δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ
ἐπιστήματος ἐπὶ τοῦ γραμματίου παραδόσεως τοῦ παραδιδόμε-
νου εἰς τὸ ταμεῖον πρὸς βεβαίωσιν τῆς πληρωμῆς τῆς πρώτης
παγίας δόσεως τοῦ τιμήματος τοῦ κτήματος.

3. * Ἡ διαγραφὴ τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος γίνεται ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταῖς ὀριζομέναις ἐν τοῖς ἑδαφίοις α' καὶ β' τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ διατάγματος τούτου ὑπὸ τῆς ἄνω ἐταιρίας, ἐν δὲ τῇ πρώτῃ περιπτώσει τῇ ὀριζομένῃ ἐν τῷ ἑδαφίῳ γ' ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν ταμιῶν διὰ τῆς σφραγίδος ὑπηρεσίας αὐτῶν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει τοῦ αὐτοῦ ἑδαφίου γ' ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διοικητικῶν ἀρχῶν διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, καὶ ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἑδαφίων δ' καὶ ε' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ ἄρθρου 2 ὑπὸ ἀρμοδίων ταμιῶν διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὀριζομένης σφραγίδος.

4. Τὸ κινητὸν ἐπίσημα, τὸ ἐπιτεθέμενον ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἑδαφίῳ ιβ' τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Ἡμετέρου Β. Διατάγματος 22 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ὀριζομένων ἐγγράφων, διαγράφεται τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως τοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς ὑπὸ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὀριζομένης σφραγίδος, ἐπὶ δὲ ἐν τῷ ἑδαφίῳ ιγ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου μνημονευομένων ἐγγράφων ὑπὸ τῆς προνομιοῦχου τραπέζης ἢ ἄνω νόμου ἐταιρίας.

5. Τὸ Ἡμέτερον διάταγμα τῆς 31 Δεκεμβρίου 1885 ἐκδοθὲν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου ΑΣΜΗ' 26 Ἰουλίου 1885 καταργεῖται.

Β. Διάταγμα τῆς 23 Νοεμβρίου 1900. Περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ τύπου τῶν κινητῶν ἐπισημάτων τῆς εἰσπράξεως τῶν τελῶν χαρτοσήμου ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1901.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 17 καὶ 39 τοῦ ἀπὸ 26 βρουαρίου 1898 ὑπὸ στοιχ. ΒΦΙΘ' νόμου περὶ Διευθύνσεως Ἑλέγχου.

1. Τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 ἐδ. 2 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΑΧ' νόμου τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 κινητὰ ἐπισήματα πρὸς πρᾶξιν τελῶν χαρτοσήμου, πλὴν τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ

* Τὸ ἄρθρον τοῦτο δημοσιεύεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Β. διατάγματος τῆς 16 Ἰαν. 1892.

ξενικῶν, ἀποτελοῦνται ἐφεξῆς ἐκ τῶν ἐπομένων δέκα ἐννέα κλάσεων, ἥτοι

α')	Λεπτῶν	δέκα
β')	»	πεντήκοντα
γ')	δραχμῆς	μιας
δ')	δραχμῶν	δύο
ε')	»	τριῶν
ς')	»	τεσσάρων
ζ')	»	πέντε
η')	»	ἕξ
θ')	»	ἐπτά
ι')	»	ὀκτώ
ια')	»	ἐννέα
ιβ')	»	δέκα
ιγ')	»	δέκα πέντε
ιδ')	»	εἴκοσι
ιε')	»	τριακόντα
ισ')	»	πεντήκοντα
ιζ')	»	ἑκατὸν
ιη')	»	διακοσίων
ιθ')	»	πεντακοσίων.

2. Τὸ σχῆμα τῶν ἐπιστημάτων τούτων ὀρίζεται διὰ πάσας τὰς κλάσεις ὀρθογώνιον μήκους 0,033 καὶ πλάτους 0,023 ἡ δ' ἐπιφάνεια αὐτῶν περιλαμβάνει δύο κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων ὀρθογώνια, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρὸς τὸ ἄνω μέρος ὕψους 0,005 καὶ κατεστρωμένον δι' ὀριζοντίων γραμμῶν φέρει ἐν αὐτῷ διὰ λευκῶν κεφαλαίων γραμμάτων τὰς λέξεις «ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ», τὸ δὲ κάτωθι τούτου ὕψους 0,018 καὶ ἀπαρτιζόμενον ἐκ διακρινομένων ἀπ' ἄλλων ρόμβων μετὰ σταυροῦ ἐντὸς αὐτοῦ, φέρει πρὸς μὲν τὰ δεξιὰ κύκλον διαμέτρου 0,016, περιέχοντα τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κράτους ἔνευ Ἡρακλέων καὶ γύρωθεν τούτων διὰ λευκῶν μικρῶν γραμμάτων τὰς λέξεις «ΚΙΝΗΤΟΝ ΕΠΙΣΗΜΑ», πρὸς δὲ τ' ἀριστερὰ τὴν χρηματικὴν ἀξίαν τοῦ ἐπιστήματος δι' ἀραβικῶν ἀριθμῶν μετὰ τὰ γράμματα ΛΕΠ. ἡ ΔΡ. ὡς καὶ ὅλο-γράφως διὰ κεφαλαίων ὑπὸ ταῦτα γραμμάτων, κάτωθι τῶν

ὁποῖων ἐκτυποῦται μικρὸν ἐπὶ λευκοῦ ἐδάφους ὀρθογώνου καὶ ἐντὸς αὐτοῦ, τὰ στοιχεῖα Δ. Ο. Ε.

3. Ὁ κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν χρωματισμὸς τῶν ἐπιστημάτων τούτων ὀρίζεται ὡς ἑξῆς.

1)	Διὰ	τὴν	κλάσιν	τῶν	λεπτ.	δέκα	κυανοῦς
2)	»	»	»	»	»	πε-τήκοντα	ὕπομέλας κυαν
3)	»	»	»	»	δραχ.	1	σκωριοειδὲς βαθύς
4)	»	»	»	»	»	2	ροδοειδὲς βαθύς
5)	»	»	»	»	»	3	σκωριοειδὲς ἀνοικτός
6)	»	»	»	»	»	4	χρυσοειδὲς (πορτοκαλῆ)
7)	»	»	»	»	»	5	ἰώδης ἀνοικτός
8)	»	»	»	»	»	6	χρυσοειδὲς βαθύς
9)	»	»	»	»	»	7	ἰώδης βαθύς
10)	»	»	»	»	»	8	χρυσοειδὲς μέτριος
11)	»	»	»	»	»	9	πράσινος ἀνοικτός
12)	»	»	»	»	»	10	σκωριοειδὲς βαθύς
13)	»	»	»	»	»	15	ἐρυθρός
14)	»	»	»	»	»	20	φαιίς (μέλας θολός)
15)	»	»	»	»	»	30	πράσινος (λαχανοειδής)
16)	»	»	»	»	»	50	χρυσοειδὲς κιτρινωπός
17)	»	»	»	»	»	100	πράσινος βαθύς
18)	»	»	»	»	»	200	σκωριοειδὲς ἀνοικτός
19)	»	»	»	»	»	500	πράσινος ἀμαυρός.

Οἱ δηλοῦντες τὴν χρηματικὴν ἀξίαν ἀριθμοὶ καὶ γράμματα ἐκτυποῦνται ἐπὶ μὲν τῶν κλάσεων λεπτῶν 50, δρ. καὶ δραχ. 20 διὰ χρώματος ἐρυθροῦ, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἑξ κλάσεων διὰ χρώματος μέλανος.

4. Ὡς ἡμέρα χρήσεως τῶν ἐπιστημάτων τούτων ὀρίζεται πρώτη τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1901.

5. Τὰ ὁμοίως φύσεως κινήτὰ ἐπιστήματα τοῦ ἐν χρήσει τύπου, ὅσα δὲν ἤθελον καταναλωθῇ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἐπιτρέπεται νὰ προσαχθῶσιν ὑπὸ τῶν κατόχων αὐτῶν καὶ ἀνταλλαγῶσιν εἰς τὰ ταμεία τοῦ Κράτους μέχρι τῆς Ἰανουαρίου 1901.

6. Πᾶσα διάταξις προεκ δεδομένου Ἡμετέρου Διατάγματος ἀντιθικίνουσα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, ἀνακαλεῖται.

Β. Διάταγμα τῆς 19 Δεκεμ. 1889. Περὶ χρήσεως κινητοῦ ἐπισήματος, σημάτων συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων καὶ χρήσεως χαρτοσήμου παλαιοῦ τύπου.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τ' ἄρθρα 38, 41 καὶ 65 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου.

1. Χρήσις κινητοῦ ἐπισήματος ἐπιτρέπεται καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἐγγράφων :

α') Ἐπὶ τῶν ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων τῶν γραφομένων κάτωθι τῶν κλήσεων τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν διὰ τὰ ἐκκαθαρίζοντα ἐξόδα.

β') Ἐπὶ τῶν ἐντύπων ἀποδείξεων τῶν διδομένων εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ Κράτους διὰ δικαιώματα καὶ προμηθείας πωλουμένου χαρτοσήμου καὶ ποσοστὰ γραμματοσήμου καὶ σιγαροχάρτου.

γ') Ἐπὶ τῶν βιβλικρίων, ἐν οἷς δηλοῦται παρὰ τῶν διοικητῶν στρατιωτικῶν σωμάτων ἢ εἰς τὴν ἐφεδρείαν μετάβασις τῶν στρατιωτῶν, νεωτῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν.

δ') Ἐπὶ τῶν κατ' αἰτησιν ἰδιωτῶν συντασσομένων διαγραμμάτων σχεδίων πόλεων, οἰκισμῶν, οἰκαπέδων, γαιῶν, ρυτιῶν καὶ πάσης οἰασδῆποτε ἄλλης ἐκτάσεως.

2. Ἡ διαγραφὴ τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος γίνεται ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἐδαφίων α' καὶ β' τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀρμοδίων ταμείων, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἐδαφίου γ' διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἀρμοδίας στρατιωτικῆς ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἐδαφίου δ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐκδιδούσης τὸ πρωτότυπον ἢ ἀντίγραφον διαγράμματος ἀρχῆς, ἢ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συντάσσοντος τοῦτο μηχανικοῦ ἢ γεωμέτρου.

3. Καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς γίνεται ἐπιθέσις κινητοῦ ἐπισήματος ὑπὸ δημοσίων ἀρχῶν ἢ ἀνωνύμων ἐταιριῶν, ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιτίθενται καὶ περισσότερα τοῦ ἐνὸς ἐπισήματα πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πληρωτέου τέλους.

4. Ἐπιτρέπεται ταῖς ἀνωνύμοις ἐταιρίαις νὰ ἐπιθέτωσι κινητὰ ἐπισήματα ἐπὶ τῶν ἐξωθεν εἰσερχομένων συναλλαγματι-

κῶν ἢ γραμματίων εἰς διαταγὴν ἐπὶ τῆς πράξεως τῆς ἀποδο-
χῆς ἢ ὀπισθογραφήσεως πρὸ πάσης κυκλοφορίας.

5. Τὰ ἐκτὸς τῆς ἑδρας τῶν ἐπαρχιακῶν ταμείων συντασσό-
μενα συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα, ὑποκείμενα εἰς τέλος ὑπερ-
βαίνειν τὰς δραχμὰς ἑκατὸν, γράφονται, ἠλλοίφει σφραγιστοῦ
χάρτου ἀναλόγου τιμῆς, ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου λεπτῶν πεν-
τήκοντα καὶ προσάγονται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸ ἀρμόδιον
ταμεῖον πρὸς σήμανσιν διὰ προσθήκης σφραγιστοῦ χάρτου τι-
μῆς ἀνωτέρας τῶν δραχμῶν ἑκατὸν καὶ δι' ἐκδόσεως γραμμα-
τίων παραλαβῆς ἐπὶ φορολογητέων ποσῶν ὑπερβαίνοντων τὰς
δραχμὰς 150,000.

6. Τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τοῦ κινητοῦ ἐνσήμου τοῦ
παλαιοῦ τύπου ἐπιτρέπεται νὰ γίνηται χρῆσις μέχρι τῆς 30
Ἰουνίου 1889, καθ' ὃν ὥρισαν τρόπον τ' ἄρθρα 46, 47 καὶ
48 τοῦ Ἡμετέρου διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου ἐ. ἔ. περὶ
ἐκτελέσεως τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου.

Τὰ διαταχθέντα διὰ τῶν ἄρθρων 49 καὶ 50 τοῦ αὐτοῦ
διατάγματος ἐφαρμόζονται διὰ τὸν κατὰ τὴν 30 Ἰουνίου 1889
εὑρεθησόμενον εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ Κράτους σφραγιστὸν χάρτην,
κινητὰ ἐνσημα καὶ ἐντυπα τοῦ παλαιοῦ τύπου.

Β. Διάταγμα τῆς 14 Μαρτίου 1887. Περί κανονισμοῦ τῆς ὑπὲρ
ρεσίας τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου ΑΣΚΑ' τῆς 14
Ἰουλίου 1885.

1. Ἡ ἐπιτήρησις τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστη-
ρίου ἀνατίθεται εἰς τριμελῆ ἐπιτροπὴν, διοριζομένην ὑπὸ τοῦ
Υπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ συγκεκριμένην ἐξ ὑπαλλήλων
ἐχόντων βαθμὸν οὐχὶ κατώτερον τοῦ Τμηματάρχου.

2. Ὁ Ἐλεγκτὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου, διευθύνων
τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ καταστήματος τούτου, εἶναι ὑπεύθυνος διὰ
τὴν ἀκριβῆ διεξαγωγὴν αὐτῆς, διὰ τὴν τακτικὴν τήρησιν παρὰ
αὐτοῦ τῶν διὰ τοῦ διατάγματος τούτου κανονιζομένων βι-
βλίων καὶ τὴν διατήρησιν ἐν καλῇ καταστάσει τῶν μηχανῶν
σφραγίδων, χάρτου καὶ λοιποῦ ὕλικου τοῦ σφραγιστηρίου.

3. Ὁ Ἐργοστασιάρχης τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου προίσταται ἀμέσως τῆς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἐργασίας, εὐθύνεται μετὰ τοῦ Ἐλεγκτοῦ διὰ τὸν χάρτην τὸν παραδιδόμενον εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ διὰ τὴν τήρησιν τῶν ὀριζομένων βιβλίων, ἐπιβλέπει δὲ τὴν ἐφαρμογὴν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τῶν ὀρισμῶν τοῦ διατάγματος τούτου καὶ τῶν ἐκδιδομένων διαταγῶν παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ φροντίζει ἐν γένει περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τῆς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἐργασίας, τὴν ὁποῖαν διανέμει κατὰ μηχανάς, ὀρίζων τοὺς ἐργάτας, οἵτινες θέλουσιν ἐργασθῇ εἰς ἐκάστην αὐτῶν.

4. Ὁ Πρωτεργάτης τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου ἐπιβλέπει καὶ οὗτος τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, κυρίως δὲ ἐπιτηρεῖ ὅπως μετρηταὶ ἀκριβῶς ὁ σημανθεὶς χάρτης μετρῶν καὶ οὗτος ἐκάστοτέ τις τῶν καταρτιζομένων φακέλλων, ὅπως πεισθῇ περὶ τῆς ἀκριβοῦς τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἐργάτου μετρήσεως καὶ σημειῶν ἐπὶ τοῦ φακέλλου, ὅτι ἐξετέλεσε καὶ οὗτος τὴν μέτρησιν· φροντίζει δὲ καὶ περὶ τῆς ἀμέσου ἀντικαταστάσεως τῶν παρουσιαζομένων κατὰ τὴν σήμερον κακεκτύπων.

5. Ἐκάστης μηχανῆς ἐπίσταται εἰς ἐργάτης, ὀριζόμενος ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος Ἐλεγκτοῦ τοῦ Σφραγιστηρίου· ὁ ἐργάτης οὗτος παραλαμβάνει παρὰ τοῦ Ἐργοστασιάρχου τὸν πρὸς σήμερον χάρτην καὶ παραδίδει εἰς τὸν Ἐργοστασιάρχην τοὺς φακέλλους τοὺς περιέχοντας τὸν σφραγιστὸν, ὡς καὶ τὸν τυχόν μὴ σφραγισθέντα χάρτην, συμφώνως πρὸς τὰ διατεταγμένα.

6. Ὅπως διορισθῇ τις ἐργάτης τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου, ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἡλικίαν 21-30 ἐτῶν. Πρὸς τούτοις νὰ προσηγάγῃ ἀπολυτήριον Δημοτικοῦ Σχολείου ἢ τὴν ἄφεσίν του, δι' ἧς νὰ βεβαιῶται ὅτι ὑπηρέτησεν ὡς ὑπαξιωματικὸς ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς θαλάσσης ἢ τῇ χωροφυλακῇ καὶ ὅτι ἀπέδειξε κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν του ἐξαίρετον διαγωγὴν, ἢ ν' ἀποδείξῃ δι' ἐξετάσεων, ἐνώπιον τοῦ Διευθύνοντος τὸ Σφραγιστήριον Ἐλεγκτοῦ καὶ τοῦ Ἐργοστασιάρχου, ὅτι γινώσκει ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ἐκ τῆς ἀριθμητικῆς πρόσθεσιν καὶ ἀφαιρέσιν.

Οὐδείς ἐργάτης τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου ἀπολύεται, μὴ πρότερον ἐπιβλήθῃ αὐτῷ τρεῖς ἐντὸς ἑτοὺς πειθαρχικὴ πειρὰ, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχωσιν ὑπόνοιαι κατ' αὐτοῦ ἀπιστίας περὶ τὴν ὑπηρεσίαν, ἢ ἀπεδείχθῃ ἀνίκανος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐργασίας του.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης οὐδὲν δύναται νὰ πηγάσῃ καίωμα ἀποζημιώσεως ἢ ἀγωγῆς.

7. Αἱ ἐργασίαι ὥραι τοῦ Σφραγιστηρίου ὀρίζονται ἐκαστοτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. Κατὰ τὰς ὥρας ταύτας ὀφείλουσι νὰ παρευρίσκωνται διαρκῶς ἐν τῷ Ἐργαστασίῳ ὁ Ἐργαστασιάρχης, ὁ Πρωτεργάτης καὶ οἱ ἐργάται τοῦ Σφραγιστηρίου.

Οὐδείς τῶν ἐργατῶν δύναται νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἐργοστασίου ἄνευ ἀδείας τοῦ Ἐργαστασιάρχου.

Κατὰ τὰς ἐργασίμους ὥρας οἱ ἐργάται φέρουσιν ὁμοιόμορφα ἐργατικὸν ἐπενδύτην ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἀπαγορεύεται εἰς τὸν Ἐργαστασιάρχην τὸν Πρωτεργάτην καὶ τοὺς ἐργάτας τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου νὰ εἰσάγῃ εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἢ νὰ ἐξάγῃ ἐξ αὐτοῦ οἰαδήποτε ἀντικείμενα ἄσχετα πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν των.

8. Ἐκτὸς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Σφραγιστηρίου εἰς οὐδέποτε ἕτερον ἐπιτρέπεται ἡ εἰσὸδος ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, εἰ μὴ δυνάμει διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν· τὰ μέλη τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἐπιτροπῆς καὶ οἱ Τμηματάρχαι τῶν τμημάτων, ἃ εἶναι ἀνατεθειμένα ἢ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου καὶ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου, καὶ ἂν δὲν ἀποτελῶσι μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχωνται εἰς πρὸς τὴν ἔργον στιγμὴν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Σφραγιστηρίῳ καὶ νὰ λαμβάνουσιν πᾶσαν πληροφορίαν, ὡς καὶ νὰ ἐνεργῶσι πάντα ἔλεγχον, ἢ θελον κρίνει ἀναγκαῖον.

9. Ἡ διαχείρισις τοῦ πρὸς ἐκτύπωσιν χαρτοσήμου, γραμματοσήμου καὶ λοιπῶν ἐνσήμων προωρισμένου χάρτου, πληκτικῶν, μηχανῶν καὶ τοῦ ὕλικου ἀνατίθεται εἰς τὸν Διευθύνοντα τὸ Ἐθνικὸν Σφραγιστήριον Ἐλεγκτήν.

10. Τὸν φέροντα τὰ ὀριζόμενα ὑδάτινα σημεῖα χάρτου

πρὸς ἐκτύπωσιν χαρτοσήμου, ὡς καὶ τὸν χάρτην τὸν πρὸς ἐκτύπωσιν γραμματοσήμου καὶ ἄλλων ἐνσήμων προωρισμένον, ἐξετασθέντα ὡς πρὸς τὴν ποιότητα αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν περὶ τῆς προμηθείας αὐτοῦ συμφωνιῶν παραλαμβάνει ὁ Ἐλεγκτὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου, διὰ καταμετρήσεως τῶν φύλλων, γινομένης ὑπὸ δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑπηρετῶν ἢ ἐργατῶν τοῦ Σφραγιστηρίου, ἐνώπιον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐπιτροπῆς, τοποθετεῖ αὐτὸν ἐν ἰδίᾳ ἀποθήκῃ καὶ ἐκδίδωσιν ἐκ τριπλοτύπου βιβλίου ἀπόδειξιν παραλαβῆς, ἧς τὸ στέλεχος μένει παρ' αὐτῷ, ἐκ δὲ τῶν παραρτημάτων τὸ μὲν ὑποβάλλεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ δὲ παραδίδεται εἰς τὸν προμηθευτὴν τοῦ χάρτου. Ἐφ' ἐκάστης μετρουμένης δεσμίδος προσκολλᾶται δελτίον ἐμφαίνον τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων καὶ φέρον τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐκτελέσαντος τὴν μέτρησιν.

11. Αἱ σφραγίδες καὶ πλάκες φυλάσσονται ἐντὸς σιδηροῦ κλωπείου, τοῦ ὁποίου μίαν μὲν κλεῖδα κρατεῖ ὁ Ἐλεγκτὴς τοῦ Σφραγιστηρίου, τὰς δὲ ἑτέρας ἡ Ἐπιτροπὴ.

12. Ὁ ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου Ὑποταμίης κατὰ τὸ τέλος ἐκάστης ἐβδομάδος ἐκδίδει ἐκ τριπλοτύπου βιβλίου αἴτησιν περὶ τῶν τυπωτέων ἐνσήμων κατὰ τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα. Τὸ στέλεχος τῆς αἰτήσεως μένει παρὰ τῷ Ὑποταμίᾳ, ἐκ τῶν παραρτημάτων δὲ τὸ μὲν ὑποβάλλει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ δὲ ἀποστέλλει εἰς τὸν Διευθύνοντα τὸ Ἐθνικὸν Σφραγιστήριον Ἐλεγκτὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς αἰτήσεως.

13. Κατὰ τὴν πρῶαν τῆς πρώτης ἐργασίμου ἡμέρας ἐκάστης ἐβδομάδος ὁ Ἐλεγκτὴς τοῦ Σφραγιστηρίου ἐξάγει ἐκ τῆς ἀποθήκης τὸν ἀναγκαιούντα χάρτην πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς αἰτήσεως τοῦ Κεντρικοῦ ὑποταμίου. Ἡ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐπιτροπὴ παραδίδει εἰς τὸν Ἐλεγκτὴν τὰς ἀπαιτουμένους σφραγί-

* Διὰ τοῦ νόμου ΑΥΓΔ' τῆς 1 Ἀπριλίου 1887 ἀρθ. 14 ὁ ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ὑποταμίης ὠνομάσθη ταμίης ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου.

δας ἢ πλάκας, δι' ὧν θέλει γείνειν ἡ σήμανσις, πρὸς τοποθεσίαν ἐπὶ τῶν μηχανῶν· ὁσάκις δὲ κατόπιν, ἐντὸς τῆς ἐβδόμης, παρουσιασθῇ ἀνάγκη ἀλλαγῆς σφραγίδων, παραδίδονται ἀπαιτιούμεναι σφραγίδες ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς τοποθετοῦνται ἐπὶ τῶν μηχανῶν, φυλασσομένων τῶν ἀνταλλαχθεῖσων σφραγίδων ἐντὸς τοῦ κιβωτίου καὶ συντασσόμεναι ἐπὶ τούτῳ πρωτοκόλλου, κατὰ τὰ ἀνωτέρω.

14. Ὁ Ἐλεγκτὴς τοῦ Σφραγιστηρίου διατάσσει τὴν πώσιν τοῦ χαρτοσήμου, γραμματοσήμου ἢ ἄλλων ἐνσθημάτων φροντίζων ἐν ταύτῃ καὶ περὶ τῆς τυπώσεως, ὑπὸ τὴν ἐπιψίν του, ἐκ τοῦ ἐξαχθέντος ἐκ τῆς ἀποθήκης χάρτου, τῶν ὧν τῶν προωρισμένων πρὸς σήμανσιν ἐντύπων.

15. Καθ' ἐκάστην πρῶταν εἰσάγεται εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ τῆς ἀποθήκης ἐξαχθέντος χάρτου τὸ διὰ τὴν ἡμερῶν ἐργασίαν ἀναγκασιὺν ποσόν, τοῦ ἐργοστασιαάρχου σημειοῦν ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ τηρουμένῳ ἡμερολογίῳ τὸ ποσόν τοῦ εἰσάχθέντος χάρτου, τὴν διανομὴν αὐτοῦ κατὰ μηχανὴν καὶ ὀνόματα τῶν ἐργατῶν τῶν ἀσχοληθησομένων εἰς ἐκάστην μηχανήν.

Καὶ ἐν βιβλιαρίοις, τηρουμένοις παρὰ τῶν ἐπιστάτων ἐκάστης μηχανῆς ἐργατῶν, σημειοῖ ἐπίσης ὁ Ἐργοστασιαρχὸς τὸν παραδοθέντα πρὸς σήμανσιν χάρτην καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀσχοληθησομένων εἰς τὴν μηχανὴν ἐργατῶν.

16. Οἱ ἐργάται οἱ ἀσχολούμενοι εἰς ἐκάστην μηχανήν ἀνοίγοντες ἀνὰ μίαν τὰς δεσμίδας τοῦ χάρτου, προβαίνειν εἰς τὴν σήμανσιν αὐτοῦ, παραδίδοντες τὰ σημαινόμενα φανερὰ εἰς τὸν προσδεδειγμένον διὰ τὴν μηχανὴν μετρητὴν, ὅστις ἀφαιρῶν τὰ σημανθέντα φύλλα σχηματίζει δεσμίδας ἀνὰ ἐκάστην περιβάλλει αὐτάς διὰ ταινίας καὶ προσαρτᾷ δελτίον φέρον ἀριθμὸν τῶν φύλλων, τὸ εἶδος τοῦ ἐνσήμου, τὸν ἀριθμὸν τῆς μηχανῆς καὶ τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ. Τὰς δεσμίδας ταύτας παραδίδει εἰς τὸν Πρωτεργάτην, ὅστις φροντίζει περὶ τῆς τοποθέσεως ἐντὸς φακέλλων, σφραγιζομένων δι' ἰσπανικοῦ καὶ ἄλλου.

Πρὸ τῆς ἀλλαγῆς σφραγίδος ἡ πλακὸς ἐκάστης μηχανῆς δέον νὰ σημειωθῇ ἀκριβῶς ὁ διὰ τῆς ἀλλαγῆς τῆς σφραγίδος ἡ πλακὸς παραχθεὶς χάρτης ἐν τῷ βιβλιαρίῳ τοῦ ἐπιστάτου.

τῆς μηχανῆς καὶ τῷ ἡμερολογίῳ τοῦ Ἐργοστασιάρχου, προκειμένου δὲ περὶ χαρτοσήμου καὶ λοιπῶν ἐνσήμων, ἐκτὸς τοῦ γραμματοσήμου δεόν νὰ παραδίδηται εἰς τὸν Ἐργοστασιάρχην ἅπαν τὰ κατὰ τ' ἀνωτέρω παραχθὲν ποσὸν σφραγιστοῦ χαρτου, ἐντὸς φκελλῶν ἐσφραγισμένων.

17. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν παραδίδεται εἰς τὸν Ἐλεγκτὴν τοῦ σφραγιστηρίου ἅπας ὁ σημανθεὶς χάρτης, ὅστις δεόν νὰ ᾖ καταμετρημένος καὶ ἐντὸς φκελλῶν ἐσφραγισμένων, ὃ δὲ Ἐλεγκτὴς φυλάσσει τὸν χάρτην τοῦτον ἐν ἰδίᾳ ἀποθήκῃ. Πρὸς τοῦτοις παραδίδονται εἰς τὸν Ἐργοστασιάρχην παρὰ τῶν ἐργατῶν πάντα τὰ φύλλα τοῦ ἀσφραγιστοῦ χαρτου, ὃ δὲ Ἐργοστασιάρχης σημειοῖ ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τοῦ τοῦ παραχθὲν ποσὸν σφραγιστοῦ χαρτου ἐξ ἐκάστης μηχανῆς, τὸ παραδοθὲν εἰς τὸν Ἐλεγκτὴν τοῦ Σφραγιστηρίου καὶ τὸ παραδοθὲν ποσὸν ἀσφραγιστοῦ χαρτου εἰς αὐτὸν κατὰ μηχανήν. Τῆς αὐτὰς σημειώσεις ἐγγράφει καὶ ἐπὶ τῶν βιβλιαρίων, τῶν κρατουμένων ὑπὸ τῶν ἐπιστατούντων τῶν μηχανῶν. Τὸ παραδοθὲν ποσὸν ἀσφραγιστοῦ χαρτου διανέμεται τὴν ἐπιούσαν εἰς τὰς μηχανὰς μετὰ τοῦ εἰσαγομένου εἰς τὸ ἐργοστάσιον χαρτου.

18. Τὸ τυπούμενον γραμματόσημον, μετὰ τὴν μέτρησιν τῶν φύλλων συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 16, παραδίδεται εἰς τοὺς ἐργάτας τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν διὰ κόλλας ἐπάλειψιν μετὰ δὲ τὴν ξήρανσιν αὐτοῦ, ἀφοῦ μετρηθῇ ἐκ νέου, τοποθετεῖται εἰς δέματα ἀνὰ ἑκατὸν φύλλα καὶ παραδίδεται τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν Ἐλεγκτὴν τοῦ Σφραγιστηρίου μετὰ τῶν λοιπῶν ἐνσήμων. Πάντα τ' ἀνωτέρω σημειοῦνται ἐπίσης λεπτομερῶς ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τοῦ Ἐργοστασιάρχου καὶ ἐν τῷ βιβλιαρίῳ τοῦ ἐπιστατούντος τῆς μηχανῆς ἐργάτου.

19. Τὰ κακέκτυπα παραδίδονται ὑπὸ τοῦ Ἐργοστασιάρχου εἰς τὸν Ἐλεγκτὴν τοῦ Σφραγιστηρίου, ὅστις ἀνταλλάσσει ταῦτα δι' ἰσαριθμῶν φύλλων χαρτου.

20. Οἱ ἰδιῶται οἱ θέλοντες νὰ ἐπιστημάνωσι χάρτην, συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυροῦσας διατάξεις παραδίδουσι τὰ φύλλα τοῦ χαρτου μετὰ τῆς αἰτήσεως τῶν καὶ τοῦ ἀντιτίμου τοῦ πληρωτέου τέλους χαρτοσήμου εἰς τὸν ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ

Ὑποταμίαν, οὗτος δὲ ἐκδίδει γραμμάτιον παραλαβῆς διὰ κατατεθὲν χρηματικὸν ποσόν.

Ἐν τῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 αἰτήσῃ περιλαμβάνει ὁ ταμίης καὶ τὰ τυπωτέα ἔνσημα εἰς λογαριασμὸν τῶν ἰδιωτῶν. Παραδίδει δὲ τὸν χάρτην εἰς τὸν Ἐλεγκτὴν τοῦ Σφραγιστηρίου ἐνώπιον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐπιτροπῆς, ἐκδιδόμενόν τιν αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 10 ἀποδεικτικῶν παραλαβῆς.

21. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν παρουσιασθῇ ἐκτάκτως γουσα ἀνάγκη, ἀποχρώντως δεδικαιολογημένη, ἐκτυπῶν χαρτοσήμου ἢ λοιπῶν ἐνσήμων, ὁ ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου Κερατοῦς Ὑποταμίης ἐκδίδει ἐκτάκτως αἰτήσιν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 12, ἡ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐπιτροπὴ προβαίνει πρὸς παραδόσιν σφραγίδων συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 13.

22. Μετὰ μεσημβρίαν τῆς τελευταίας ἐργασίμου ἡμέρας ἐκάστης ἐβδομάδος παραδίδονται εἰς τὸν ἐπὶ τῆς διαχείρισης τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου Ὑποταμίαν τὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐβδομάδος παραχθέντα ἔνσημα, ἐνώπιον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐπιτροπῆς, συντασσομένου πρωτοκόλλου ἐμφανίζοντος κατ' εἶδος καὶ ποσὸν τὰ παραχθέντα ἔνσημα, τὸν ἀπομεινόντα εἰς χεῖρας τοῦ Ἐλεγκτοῦ τοῦ Σφραγιστηρίου ἀσφράγιον χάρτην καὶ τὰ παραχθέντα κακέκτυπα. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον φυλάσσονται ἐν τῷ σιδηρῷ κιβωτίῳ πᾶσαι αἱ σφραγίδες καὶ πλάκες αἱ πρὸς τύπωσιν ἐνσήμων χρησιμεύουσαι.

Ἡ παράδοσις σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὸν Ὑποταμίαν γίνεται νὰ γείνη ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν σφράγισιν.

23. Ὁ ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου Ὑποταμίης, παραλαμβάνων τὸν σφραγιστὴν χάρτην, ἐκδίδει ἀποδεικτικὸν ἐκ τριπλοῦ βιβλίου, κρατῶν παρ' αὐτῷ τὸ στέλεχος, ἐκ δὲ τῶν παραλαβῶν τὸ μὲν ὑποβάλλει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ δὲ παραδίδει εἰς τὸν Ἐλεγκτὴν τοῦ Σφραγιστηρίου.

24. Ὁ ἐλεγκτὴς τοῦ Σφραγιστηρίου κρατεῖ α') βιβλίον ἀποθήκης τοῦ πρὸς σήμανσιν χάρτου, ἐν ᾧ ἐγγράφει τὸν ἐρχόμενον καὶ ἐξέρχοντα χάρτην, τὸν καθ' ἑκάστην παραδιδόμενον εἰς τὸ ἐργαστάσιον, καὶ τὸν καθ' ἑκάστην παραδιδόμενον εἰς αὐτὸν σεσημασμένον χάρτην, β') βιβλίον τοῦ

μανθέντος χάρτου, ἐν ᾧ ἐγγράφει τὸν παραδιδόμενον εἰς αὐτὸν καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ ἐργαστασίου καὶ τὸν παραδιδόμενον εἰς τὸν Κεντρικὸν ὑποταμίαν σσημασμένον χάρτην, κατ' εἰδος, κλάσιν καὶ ἀξίαν, καὶ γ') βιβλίον ὕλικου, ἐν ᾧ ἐγγράφει τὸ προμηθευόμενον καὶ ἀναλισκόμενον ὕλικόν.

Τὰ βιβλία ταῦτα καὶ πάντα τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τῆς διαχειρίσεως ὑποβάλλονται ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτοῦ τοῦ Σφραγιστηρίου μετ' ἰσολογισμοῦ κατὰ τὸ τέλος ἑκάστου ἔτους εἰς τὸ ἀρμόδιον τμήμα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ὅπερ, προεξελέγχον αὐτά, τὰ ἀποστέλλει εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον πρὸς ὀριστικὸν ἔλεγχον.

25. Ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον θέλουσιν ἐφαρμοσθῇ γνώμονες εἰς πάσας τὰς μηχανάς τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου, δεικνύοντες, χάριν ἐλέγχου, τὸν ἀριθμὸν τῶν τυπώσεων τῶν ἐκτελουμένων ὑφ' ἑκάστης τῶν μηχανῶν.

Μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν γνωμόνων τούτων δεόν νά σημειῶνται εἰς τὰ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 13 συντασσόμενα πρωτόκολλα περὶ τοποθετήσεως σφραγίδων ἢ πλακῶν εἰς τὰς μηχανάς καὶ οἱ ἀριθμοὶ τοὺς ὁποίους ἐδείκνυν οἱ γνώμονες πρὸ τῆς τοποθετήσεως αὐτῶν.

Μετὰ δὲ τὴν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 23 παράδοσιν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐξελέγχεται ὑπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐπιτροπῆς ἡ ἀκριβεία τῆς ἐβδομαδιαίας ἐργασίας τοῦ Σφραγιστηρίου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐνδείξεων τῶν γνωμόνων καὶ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρωτοκόλλων. Εἰς τὴν ἐξέλεξιν ταύτην λαμβάνονται ὑπ' ὄψει καὶ αἱ ἐκτυπώσεις αἱ γενόμεναι πρὸς δοκιμὴν τῶν σφραγίδων ἢ τῶν πλακῶν ἐπὶ εἰδικοῦ χάρτου, ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Τὰ φύλλα τοῦ χάρτου τούτου φυλάσσονται μετὰ τῶν κακεκτύπων ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτοῦ τοῦ Σφραγιστηρίου.

Οἱ γνώμονες φυλάσσονται ἐντὸς κιβωτίου τοῦ ὁποίου μίαν μὲν κλειδα κρατεῖ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐπιτροπή, τὴν δὲ ἐτέραν ὁ Ἐλεγκτὴς τοῦ Σφραγιστηρίου. Μία τῶν πλευρῶν τοῦ κιβωτίου τούτου εἶναι ὑελίνη, ὅπως ἀναγκινώσκωνται οἱ ὑπὸ τῶν γνωμόνων δεικνύμενοι ἀριθμοὶ ἀνευ ἀνοίξεως τοῦ κιβωτίου.

26. Κατὰ τὴν λήξιν ἐκάστου ἔτους τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον διορίζει ἐπιτροπὴν πρὸς ἐξαφάνισιν τῶν κακεκτύπων, καὶ τῶν φύλλων χάρτου τῶν φερόντων δοκιμὰς ἐκτυπώσεων. Ἡ ἐξαφάνισις αὕτη γίνεται διὰ τακτικοῦ πρωτοκόλλου εἰς διπλοῦν, ὧν ἓν μὲν πρᾶξι δίδεται εἰς τὸν Ἐλεγκτὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου, τὸ δὲ ἕτερον ὑποβάλλεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς.

27. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δύναται νὰ ἐκδίδῃ διαταγὰς κανονίζουσας τὰς λεπτομερείας τῆς ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ διατάγματος τούτου.

28. Τὸ διάταγμα τοῦτο ἐφαρμόζεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου ἐ. ἐ., ἀλλ' ἡ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 10 παράδοσις τοῦ ὑπάρχοντος πρὸς σήμανσιν χάρτου ἄρχεται, ἅμα διορισθῇ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐπιτροπὴ.

Β. Διάταγμα τῆς 13 Αὐγούστου 1888. Περί συστάσεως λιθογραφικοῦ τμήματος πρὸς ἐκτύπωσιν ταινιῶν καὶ ἄλλων ἐνσήμων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου ΑΧΚΘ' τῆς 29 Δεκεμβρίου 1887 περὶ προσωπικοῦ τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου καὶ λιθογραφείου.

1. Ἐν τῷ ἐθνικῷ λιθογραφεῖῳ ὁρίζεται ἴδιον τμήμα, ἐν ᾧ ἐκτελεῖται ἡ ἐργασία ἡ ἀφορῶσα εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τῶν ταινιῶν πρὸς περιβόλῃν καπνοῦ, ταινιῶν φυλλαδίων σιγαροχάρτου, ταινιῶν παιγνιοχάρτων καὶ σημάτων πυρείων ἢ ἄλλων οἰωνοδήποτε ἐνσήμων.

Ἐν τῷ τμήματι τούτῳ δύνανται νὰ ἐπιτελῶνται καὶ ἄλλαι λιθογραφικαὶ ἐργασίαι καὶ κατὰ προτίμησιν ἡ ἐκτύπωσις τῶν δημοσιευομένων σχεδίων πόλεων, μεταλλείων καὶ δημοσίων ἐν γένει ἔργων, ἐφόσον ἐπαρκοῦσιν αἱ μηχαναὶ μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ κατονομαζομένων ἐνσήμων.

2. Ὁ πρὸς ἐκτύπωσιν ταινιῶν ἢ ἄλλων ἐνσήμων προωρισμένος χάρτης κατασκευάζεται εἴτε ἐν τῇ ἡμεδαπῇ εἴτε ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δυνάμει παραγγελίας τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείου καὶ φέρει ἐν τῇ χαρτίνῃ μᾶζι ἐκτετυπωμένον

εἴτε τὸ ὑδάτινον σημεῖον (filigrane) τὸ ἐκτετυπωμένον ἐν τῷ πρὸς σφραγισμὸν χαρτοσήμου προωρισμένῳ χάρτῃ, εἴτε ἄλλα σημεῖα ὀριζόμενα δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, παραδίδεται δὲ ἐν δεσμαῖς ἐκ φύλλων 500 εἰς τὸν διευθύνοντα τὸ ἐθνικὸν σφραγιστήριον ἐλεγκτὴν, ἀφοῦ μετρηθῇ ὑπὸ τοῦ παραδίδοντος προμηθευτοῦ ἐνώπιον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν διοριζομένου ὑπαλλήλου.

Ἐπὶ τῶν περικαλυμμάτων ἢ, ἐλλείψει τοιούτων, ἐπὶ τῶν δύο ἄκρων δύο χαρτίνων ταινιῶν, δι' ὧν σταυροειδῶς περιβάλλεται ἑκάστη δεσμὸς ἐκ 500 φύλλων, τίθενται αἱ σφραγίδες τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου.

Διὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ χάρτου συντάσσονται τριπλᾶ πρωτοκόλλα, ὧν τὸ μὲν μένει παρὰ τῇ Διευθύνσει τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου, τὸ δὲ ὑποβάλλεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὸ τρίτον παραδίδεται εἰς τὸν παραδίδοντα τὸν χάρτην.

3. Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ταμίου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἐκδιδομένη ἐκ τριπλοτύπου βιβλίου, ὁ διευθύνων τὸ ἐθνικὸν σφραγιστήριον ἐλεγκτὴς παραδίδει εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου καὶ λιθογραφείου τὸν ἀναγκαῖον χάρτην καὶ ἐξαιτεῖται τὴν τύπωσιν τῶν ταινιῶν ἢ σημάτων.

Ἡ παράδοσις καὶ παραλαβὴ τοῦ χάρτου βεβαιοῦται ἐνώπιον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν διοριζομένου ὑπαλλήλου διὰ τριπλῶν πρωτοκόλλων, ὧν τὸ μὲν μένει παρὰ τῇ διευθυντῇ τοῦ λιθογραφείου, τὸ ἕτερον ὑποβάλλεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὸ τρίτον παραδίδεται εἰς τὸν διευθύνοντα τὸ ἐθνικὸν σφραγιστήριον ἐλεγκτὴν.

4. Αἱ λιθογραφικαὶ πλάκες τῶν ταινιῶν καὶ ἄλλων ἐνσήμων κατὰ τὰς ὥρας καθ' ἃς δὲν γίνεται ἐκτύπωσις φυλάσσονται ἐν τοῖς δωματίοις τοῦ λιθογραφικοῦ τμήματος τῶν ἐνσήμων ἢ ἐν κειωτίοις κλειομένοις διὰ διπλῶν κλειθρῶν ὧν ἀνὰ μίαν κλειδὰ κρατεῖ ὁ διευθυντὴς τοῦ λιθογραφείου καὶ ὁ λιθογράφος τοῦ ἐθνικοῦ λιθογραφείου.

Ὁ λιθογράφος ὀφείλει νὰ ἔχῃ πλήρη γνῶσιν τῶν τυπομένων διαφόρων ταινιῶν καὶ ἐνσήμων καὶ νὰ κρατῇ ἐν ἡμερολογίῳ ἀκριβοῦς σημείωσιν τῶν ἐκάστοτε τυπομένων, τῶν πρὸς

παράδωσιν συσκευαζομένων και των παραδιδωμένων τοιούτων

5. Αι τυπούμεναι ταινίαι προς περιβολήν καπνού, συσκευαζόμεναι ἐν δεμασιν ἐκ χιλίων ταινιῶν, τοποθετοῦνται ἐν ξύλοις κιβωτίοις ἀνὰ 100,000 και παραδίδονται μετὰ μετὰ θρίαν τῆς τελευταίας ἐργασίμου ἡμέρας ἐκάστης ἐβδομάδος ἐν ἀνάγκῃ και ἐν ἄλλαις ἡμέραις, εἰς τὸν ταμίαν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐνώπιον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν διοριζομένου ὑπαλλήλου και τοῦ διευθυντοῦς τὸ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου ἐλεγκτοῦ, αἱ δὲ ταινίαι προς περιβολήν φυλάσσονται ἐν σιγαροχάρτου και τὰ σήματα τῶν πυρείων και πιαγμάτων χάρτων παραδίδονται εἰς τὸν ἐλεγκτὴν τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου.

Περὶ τῆς παραδόσεως και παραλαβῆς τῶν ταινιῶν προς περιβολήν καπνού συντάσσονται τριπλᾶ πρωτόκολλα, ὡς καὶ μὲν μένει παρὰ τῷ ταμίᾳ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, τὸ ἐπὶ ὑποβάλλεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, και τὸ δεύτερον παραδίδεται εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ λιθογραφείου. Περὶ τῆς παραδόσεως και παραλαβῆς τῶν ταινιῶν προς περιβολήν φυλλαδίων σιγαροχάρτου, τῶν ταινιῶν παιγνιοχάρτων και πιαμάτων πυρείων συντάσσονται ἐπίσης τριπλᾶ πρωτόκολλα, ὡς καὶ μὲν μένει παρὰ τῷ ἐλεγκτῇ τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου, ἑτέρον ὑποβάλλεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ τρίτον παραδίδεται εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐθνικοῦ λιθογραφείου.

Αἱ κακέκτυποι ἢ ἐφθαρμέναι ταινίαι φυλάσσονται ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λιθογραφείου.

6. Ἐκτὸς τοῦ ἐλεγκτοῦ τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου και ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λιθογραφείου ὀριζομένου προσώπου εἰς οὐδένᾳ ἐπιτρέπεται ἡ εἰσὸς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τμήματος τῶν ἐνσήμων ἀνευ ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἀλλ' οἱ τμηματάρχαι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, εἰς οὓς εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου και τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐθνικοῦ λιθογραφείου και ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου, ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἔχωνται εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἐν τῷ λιθογραφείῳ και νὰ λαμβάνονται

νωσι πᾶσιν πληροφορίαν, ἐνεργοῦντες καὶ πάντα ἔλεγχον, ὃν ἤθελον κρίνει ἀναγκασίαν.

7. Ὁ ἐλεγκτὴς τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου ἀποστέλλει κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τὰς ταινίας πρὸς περιβολὴν φυλλαδίων σιγαροχάρτου, πειγνιοχάρτων καὶ τὰ σήματα τῶν πυρείων εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν ἐργοστασίων τῆς κατασκευῆς φυλλαδίων σιγαροχάρτου καὶ πειγνιοχάρτων καὶ τῶν πυρείων, συντασσμένου ἐνώπιον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν διοριζομένου ὑπαλλήλου τοῦ οἰκείου πρωτοκόλλου εἰς τριπλοῦν, ὡς τὸ μὲν κρατεῖται παρὰ τῷ ἐθνικῷ σφραγιστηρίῳ, τὸ ἕτερον ὑποβάλλεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὸ τρίτον ἀποστέλλεται εἰς τὰς Διευθύνσεις τῶν ἐργοστασίων τῆς κατασκευῆς φυλλαδίων σιγαροχάρτου, πειγνιοχάρτων ἢ πυρείων.

8. Τὸ εἰς φύλλα ὑπάρχον ἐν τῷ ἐθνικῷ σφραγιστηρίῳ σιγαροχάρτον, ἄφου μετρηθῇ καὶ συσκευασθῇ ἐν δέσμασι ἐκ 500 φύλλων ἐνώπιον ὑπαλλήλου διοριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, παραδίδεται εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐθνικοῦ λιθογραφείου συμφώνως πρὸς τὰ διαταχθέντα διὰ τοῦ άρθρου 3 § β τοῦ διατάγματος τούτου, ὡς αἰεὶ ζητῆται ἐκτυπώσις ταινιῶν σιγαροχάρτου.

9. Ὁ διευθύνων τὸ ἐθνικὸν σφραγιστήριον ἐλεγκτὴς κρατεῖ βιβλίον τῆς ἀποθήκης τοῦ εἰσκαγομένου καὶ ἐξαγομένου χάρτου τοῦ προωρισμένου πρὸς τύπωσιν ταινιῶν πρὸς περιβολὴν καπνοῦ, φυλλαδίων σιγαροχάρτου, πειγνιοχάρτων καὶ σημάτων πυρείων, ὃ δὲ διευθυντὴς τοῦ ἐθνικοῦ λιθογραφείου βιβλίον ἀποθήκης τοῦ εἰσκαγομένου εἰς τὸ λιθογραφεῖον χάρτου καὶ τῶν ἐκτυπομένων ταινιῶν πρὸς περιβολὴν καπνοῦ, φυλλαδίων σιγαροχάρτου, πειγνιοχάρτων καὶ σημάτων πυρείων ἢ ἄλλων ἐντήμων.

10. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐθνικοῦ λιθογραφείου καὶ ὁ ἐλεγκτὴς τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου εὐθύνονται διὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ χάρτου τῶν ἐνσήμων, ἐφ' ὅσον αὕτη ἄφορξῃ εἰς ἐκκττον, καὶ δίδουσι λόγον τῆς διαχειρίσεώς των, κατὰ τὰ περὶ ὑπολόγων διατεταγμένα, ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

11. Κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους, τὸ Ἐλεγκτικὸν διορίζει ἐπιτροπὴν πρὸς ἐξαφάνισιν τῶν κατεκτύπων στρεφομένων κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἢ συσκευὴν ἐν τῇ ἐξαφάνισις βεβαιούται διὰ διπλοῦ πρωτοκόλλου ὧν τὸ βάλλεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ δίδεται εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Ἐθνικοῦ λιθογραφείου ὑποβληθῇ εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον μετὰ τῶν λογαριασμῶν.

Β. Διάταγμα τῆς 5 Μαΐου 1892. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ BB' τοῦ 1892 περὶ φορολογίας τῶν δημοσίων θεαμάτων ἀκροαμάτων, χορῶν, λεσχῶν καὶ ᾠδικῶν καφενειῶν

1. Τὰ εἰσιτήρια τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων καὶ χορῶν παρασκευάζονται ἐπιμελείᾳ τοῦ Ἐθνικοῦ στηρίου καὶ ἐκτυποῦνται ἐπὶ ἡμίσεος ἡμιφύλλου χάρτου χρώματος, ἐκ τοῦ ὠρισμένου πρὸς ἐκτύπωσιν τῶν ἐθνικῶν ἐντύπων, σφραγίζονται δὲ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου κατὰ τὰ περὶ ἐκτυπώσεως τῆς σήμου κεκανονισμένα καὶ δεδεμένα ἀνὰ πενήντην πᾶραδίδονται εἰς τὸν αὐτὸν ταμίαν τοῦ σφραγιστοῦ.

2. Τὰ εἰσιτήρια τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων καὶ χορῶν εἰσὶ τριπλότυπα, φέροντα τὴν χρηματικὴν ἀξίαν ἐκτυπωμένην δι' ἀραβικῶν ἀριθμῶν καὶ ὀλογράφως καὶ φανερῶς τὰς σφραγίδας τῆς σημάσεως ἀνεῦ χρηματικῆς τὴν μὲν ἐπὶ τοῦ δευτέρου τεμαχίου διὰ μελανοῦ ἐκτετυπωμένην, τὴν δὲ ἀχρώματον ἐπὶ τοῦ τρίτου. Ταῖς δὲ εἰς δέκα ἐπὶ κλάσεις, ἧτοι :

Α'	κλάσεως	λεπτῶν	δέκα
Β'	»	»	εἴκοσιν
Γ'	»	»	τριάκοντα
Δ'	»	»	τεσσαράκοντα
Ε'	»	»	πεντήκοντα
Σ'	»	»	ἑξήκοντα
Ζ'	»	»	ἑβδομήκοντα
Η'	»	»	ὀγδοήκοντα

Θ'	κλάσεως	λεπτῶν	ἐνετήκοντα	90
Ι'	»	»	ἐκατὸν	100
ΙΑ'	κ'άσεως	δραχμῆς	μιας καὶ λεπτῶν δέκα	1,10
ΙΒ'	»	»	» » » εἴκοσι	1,20
ΙΓ'	»	»	» » » τριάκοντα	1,30
ΙΔ'	»	»	» » » τεσσαράκ.	1,40
ΙΕ'	»	»	» » » πενήκοντα	1,50
ΙΣ'	»	δραχμῶν	δύο	2,00
ΙΖ'	»	»	δύο καὶ λεπτῶν πενήκοντα	2,50

Τὰ ἔνσημα ταῦτα εἰσιτήρια ἀγοράζονται ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ὑπὸ τῶν διεθυντῶν ἢ ἐργολάβων τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων κλπ., συμπληροῦνται κατὰ τὰ κενὰ αὐτῶν μέρη καὶ ὑπογράφονται ἢ σφραγίζονται διὰ σφραγιστήρος, πωλοῦνται δὲ ὑπ' αὐτῶν εἰς τιμὴν οὐχὶ ἀνωτέραν τῆς διατιμηθείσης σὺν τῷ εἰσπρακτέῳ τέλει. — Ἐὰν δὲ ἡ τιμὴ εἰσιτηρίου ὀρισθῇ μὴ ἀνκλγοῦσα πρὸς τὴν ἀνωτέρω κλίμακx, ὁ διεθυντῆς ἢ ἐργολάβος τοῦ θεάτρου κλπ. ὀφείλει εἴκοσι τέσσαρας τοὐλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς παραστάσεως νὰ δηλώσῃ τοῦτο δι' ἀναφορᾶς τοῦ πρὸς τὸν ταμίαν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ὅπως τῇ αἰτήσῃ αὐτοῦ παρασκευασθῶσι τὰ ἀπαιτούμενα εἰσιτήρια.

3. Τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὰ ταμεία τοῦ Κράτους ἔνσημα εἰσιτήρια κατὰ τὸν νόμον ΑΧΚΕ' τοῦ 1887 ἐκτετυπωμένα θέλουσι χρησιμοποιηθῇ μέχρι ἐξαντλήσεως.

4. Οἱ διεθυνταὶ ἢ ἐργολᾶβοι τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων, χορῶν, λεσχῶν καὶ ᾠδικῶν καφετειῶν, δέκα τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐκδεδομένου παρ' αὐτῶν προγράμματος παραστάσεως, ὀφείλουσι νὰ κοινοποιῶσι δι' ἀναφορᾶς των εἰς τὸν ἀρμόδιον ἐπαρχικὸν ταμίαν, ὅστις διὰ τὴν Ἀττικὴν εἶναι ὁ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων ἐσόδων Ἀττικῆς, προγράμμα ἢ δῆλωσιν, ἐμφαίνουσιν τὸ μέρος ἐνθα θὰ τελωνταὶ τὰ θεάματα, ἀκροάματα καὶ χοροὶ ἢ ἄσματα, γνωστοποιῦντες συνάμα εἰς αὐτὸν τὴν διατίμησιν τῶν διαφόρων θέσεων, ἐδωλίων ἢ θεωρείων καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν. — Ἀναλόγως δὲ τῆς διατιμῆσεως τῶν θέσεων προμηθεύονται ἐκ τοῦ δημοσίου τα-

μείου τὰ ἀπαιτούμενα εἰσιτήρια — Προκειμένου πρὸς τοῖς δήμοις Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς δημοσίων θεάματων, κλπ., ὑποχρεοῦνται αἱ διευθυνταὶ κοινοποιῶσιν οὐ μόνον πρὸς τὸν ταμίαν ἐπὶ τῶν ἐσόδων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, διευθυντὴν τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, ὡς καὶ πρὸς τὸν πρόγρχμ. τῶν παραστάσεων πρὸς δέκν. στον ὥρων.

«Τὸ κατὰ τὴν δῆλωσιν τοῦ Διευθυντοῦ ἢ ἐργολάου πικρὸν τῆς ὑπηρεσίας ἐκάστου δημοσίου θεάματος, κλπ. δὲν δύναται νὰ ὀρισθῇ ἄνωτερον τῶν πεντήκοντα ὥρων καὶ ταῦτα δὲ πρέπει νὰ ἐφοδιαζονται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ ἢ ἐργολάου δι' εἰδικῶν καὶ ἐκ δύο μερῶν μόνων εἰσιτηρίων, ἐκδιδομένων ὑπὸ αὐξήντων ἀριθμῶν νεομενέων δι' ἐκάστην παράστασιν, ὅπως ἐπιτρέπεται ταύτῃ εἰσοδος αὐτῶν ἄνευ ἐνσήμων εἰσιτηρίων».

«Τὰ οὕτω παρεχόμενα εἰς τὸ προσωπικόν τῆς ἐκάστου δημοσίου θεάματος, ἀκροάματος κλπ. εἰς καὶ οἰογούσι μόνον τὴν ἐλευθέραν ἐν αὐτοῖς τοῦτο, οὐχὶ δὲ τὴν κατάληψιν ἐδωλίου ἢ θεωρείου ἄνευ θείας ἀναλόγου πρὸς τὸν νόμον φόρου ἐνσήμου εἰσιτηρίου».

5. Ἡ ἄνω μνημονευθεῖσα δῆλωσις διὰ τὰ θεάματα κλπ., τὰ διδόμενα καθ' ἡμέρας ἔργιας τῶν γραφείων, δεόν νὰ γίνηται κατὰ τὴν τελευταίαν παραστάσεων ἐργάσιμον ἡμέραν.

6. Δι' ἐκάστην θέσιν ἢ εἰσοδὸν ἐκδίδεται ἐν μέρει δὲν ἐπιτρέπεται δὲ νὰ ἐκδίδωνται δι' αὐτὴν πρὸς τὰ εἰσιτηρίων μικροτέρας ἀξίας. — Ἐὰν δ' ἐν τινὶ ταμείῳ ὑπάρξῃ ἑλλειψὶς εἰσιτηρίων κλάσεως τινος, νὰ γίνηται χρῆσις διπλῶν τοιούτων πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ λόγου τέλους.

7. Οἱ ἀρμόδιοι ἐπικριτικοὶ ταμίαι ἀμέσως ὥς κατὰ τὸ ἄρθρον 4 δῆλωσιν ὀρίζουσι τὸν ὑπάλληλον

* Τὰ δύο τελευταῖα ἐδάφια προστεθῆσαν εἰς τὸ ἄρθρον Β. δικτάγματος 23 Ἰουνίου 1900.

κονομικῆς ὑπηρεσίας πάντοτε, ὅστις ὀφείλει νὰ παραστῇ εἰς τὸ δηλούμενον θεάμα, ἀκρόαμα κλπ. πρὸς ἐπιβλέψιν τῆς φορολογίας. — Εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦτον χορηγεῖται ὑπὸ τοῦ ταμίου ἐσπραγισμένη κάρτη, ἐν τῇ ὁποίᾳ θέλει ρίπτεσθαι, ἀποκοπτόμενον, τὸ φέρον τὴν κεχρωματισμένην σφραγίδα μέρος τοῦ εἰσιτηρίου, ἀφιεμένου εἰς χεῖρας τοῦ εἰσερχομένου τοῦ ἐτέρου μέρους, τοῦ φέροντος τὴν ἀχρώματον σφραγίδα.

« Ἐν τῇ ἐσπραγισμένῃ κάρτῃ θέλει ρίπτεσθαι ἐπίσης καὶ τὸ πρῶτον μέρος τῶν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ ἢ ἐργολάβου τοῦ δημοσίου θεάματος κλπ. παραδιδομένων εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ εἰδικῶν εἰσιτηρίων. »

« Τὸ μετὰ τῆς ἀχρώματου σφραγίδος μέρος τοῦ ἐνσήμου εἰσιτηρίου, ὡς καὶ τὸ δευτερον μέρος τοῦ εἰδικοῦ εἰσιτηρίου τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δημοσίου θεάματος κλπ. ὀφείλει ὁ εἰσερχόμενος νὰ τηρῇ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως πρὸς ἀποδείξιν, ὅτι κατεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ ὁ νόμιμος φόρος ἢ ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δημοσίου θεάματος κλπ. »

8. Εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ἐπιβλέψεως τῆς φορολογίας ὑπάλληλον χορηγεῖται ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐνέχυσις ἐξ ὀπλιτῶν καὶ ἀστυνομικῶν κλητῶν.

9. Τὴν ἐπιούσαν δὲ παντὸς θεάματος, ἀκρόαματος, χοροῦ κλπ. ὁ τὴν κάρτην ἐπιβλέπων ὑπάλληλος μεταφέρει αὐτὴν εἰς τὸν ἀρμόδιον τιμίαν, ὅστις μετὰ τὴν ἀποσφράγισιν, ἀφοῦ καταμετρήσῃ τὰ ἐν αὐτῇ περιεχόμενα τεμάχια εἰσιτηρίων, ἐξαρκίζει ταῦτα διὰ τοῦ πυρὸς, συντασσομένου περὶ τε τοῦ ἀλυμάντου τῆς ἐπὶ τῆς κάρτης σφραγίδος, τῆς ἀριθμήσεως τῶν τεμαχίων τῶν εἰσιτηρίων καὶ καταστροφῆς αὐτῶν τοῦ προσήκοντος πρωτοκόλλου.

10. Καθ' ἣν περίπτωσιν ἐκανονίσθη χωριστῇ τῆς εἰσόδου διατίμησις διὰ τὰ θεωρεῖα ἢ καθίσματα, τὸ τέλος ὑπολογίζεται μετὰ τοῦ τῆς εἰσόδου, ἐκδιδομένου ἐνσήμου εἰσιτηρίου ἀνα-

Τὰ δύο τελευταῖα ἐδάφια προσετέθησαν εἰς ἄρθρον 7 δυνάμει Β' Διατάγματος 23 Ἰουνίου 1900.

λόγου αξίας πρὸς τὰ πληρωτέα δικαιώματα διὰ τε τὴν δὸν καὶ τὸ θεωρεῖον ἢ κήθισμα.

11. Ἐὰν διευθυντῇ ἡ ἐργολάβος δημοσίων θεαμάτων ἀκροαμάτων κλπ. ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐκτελέσῃ παράστασιν, προηγουμένως νὰ δηλώσῃ τὸ μέρος ἔνθα θὰ ἐπιχειρήσῃ, καὶ ὑποβάλλῃ τὸ πρόγραμμά του κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ τάγματός τούτου, ἡ δὲν ἀγοράσῃ τὰ ἀπαιτούμενα εἰσιτήρια παρεμποδίζεται ὑπὸ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς ἢ παράστασις ὁ διευθυντῆς ἡ ἐργολάβος καταγγέλλεται παρ' αὐτῆς ἢ οἰουδὴποτε ἄλλου ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου ΒΒ'.—Ὡσαύτως καταγγέλλεται ἐν τῷ πταισματοδικεῖον καὶ ἂν ἐκτελέσῃ παράστασιν, χωρὶς καταναλώσῃ ἔνσημα εἰσιτήρια.

12. Οἱ διευθύνται ἡ ἐργολάβοι λεσχῶν καὶ ὠδικῶν νεύων καὶ πεφραγμένων ἢ ἀφράκτων μερῶν, ἔνθα διὰ συναυλίας ἡ ἐκτελοῦνται ἄσματα, χοροὶ κλπ. ἄνευ ὥρις διατιμῆσεως εἰσόδου, ὀφείλουσι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργῶν αὐτῶν καὶ πρὸ 24 τοῦλάχιστον ὥρῶν νὰ ἀναφέρωσι πρὸς τὸν ἀρμοδίον οἰκονομικὸν ἔφορον τὸ μέρος ἔνθα πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ συναυλίας ἡ τὰ ἄσματα κλπ. Ὁ δὲ οἰκονομικὸς ἔφορος, συνεννοούμενος μετὰ τοῦ ἀρμοδίου ταμίου καὶ ἀστυνόμου, μεταβαίνει ἐπὶ τόπου καὶ συντάσσει πρὸς τὸν κολλον ἐκτιμῆσεως, δι' οὗ, ἀναλόγως τῆς χωρητικότητος τοῦ μέρους καὶ τῶν ἐν αὐτῇ θέσεων, ὀρίζουσι τὸ πληρωτέον δι' ἐκάστην ἐκτέλεσιν καθ' ἡμέραν ἢ νύκτα ὅπερ πρῶτον προσυπογράφουσι καὶ οἱ εἰρημένοι διευθυνταί.—Κατὰ τὸν πρῶτόκολλον τοῦτο, ὅπερ κοινοποιεῖται αὐθημερὸν ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔφορου πρὸς τὸν ἀρμοδίον ἐπαρχιακὸν ταμῖα, τίτλος ὑποβάλλεται καὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν. Οἱ διευθύνται ἡ ἐργολάβοι τῶν λεσχῶν, ὠδικῶν καὶ φρενείων κλπ. καταβάλλουσι εἰς τὸ δημόσιον ταμῖον ὅτις ἐν τέλος, λαμβάνοντες γραμμάτιον παρακλήσεως, ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ἐκτεθειμένον εἰς καταπραγνὲς μέρη κατὰ τὴν κατάστασιν τῶν.

13. Καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ διευθυντῆς ἡ ἐργολάβος λησῶν ὠδικῶν καφενείων καὶ πεφραγμένων ἢ ἀφράκτων μέρους δὲ

λωση πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον τὸ μέρος ἐνθα θὰ ἐκτελέσῃ τὴν συνκυλίαν ἢ τὰ ἄσματα κλπ. ἢ δὲν καταβάλλῃ εἰς τὸ δημοσίον ταμίον τὸ διὰ τοῦ πρωτοκόλλου ὀρισθὲν πληρωτέον τέλος, ἢ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ ἀπαγορεύει τὴν συνκυλίαν, τὰ ἄσματα κλπ., καὶ τὴν ἐπιούσαν καταγγέλλει τὸν διευθυντὴν ἢ ἐργολάβον ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου ὅπως τιμωρηθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 55 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' τοῦ 1887, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου ΒΒ', ὁ δὲ ταμίης ἐνεργεῖ ἐπὶ τῇ ῥάσει τοῦ πρωτοκόλλου τὴν εἰσπραξίν τοῦ ὀρισθέντος τέλους, κατὰ τοὺς νόμους περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων.

14. Πρὸς ἐπίβλεψιν τῶν λειτουργιῶν ἐν γένει τῶν ἐν τοῖς δημοῖς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων, χορῶν, λεσχῶν καὶ ὠδικῶν καφενειῶν, εἴτε ἐν πεφραγμένοις ἢ ἀφράκτοις μέρεσι δίδονται καὶ παρυστάσεις, διορίζονται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν εἰς ἢ καὶ πλείονες ὑπἄλληλοι, ἐκ τῆς οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας πάντοτε, τασσόμενοι ἕκαστος εἰς ἐν ἢ καὶ πλείονα μέρη, ἐνθα θὰ τελῶνται τὰ εἰρημένα δημοῖς θεάματα κλπ.—Οἱ οὕτω διοριζόμενοι ὑπἄλληλοι ὀφείλουσι νὰ καταγγέλλωσι δι' ἀναφοράς των εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν πᾶσαν περὶ αὐτῶν, προσερχομένην εἴτε ἐκ τοῦ ὑπἄλληλου τοῦ διορισθέντος ὑπὸ τοῦ ταμίου, εἴτε ἐκ τοῦ διευθυντοῦ ἢ ἐργολάβου τοῦ δημοσίου θεάματος, ἀκροαματος κλπ.

«Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸς δύναται νὰ διατάξῃ ἐν Ἀθηναῖς καὶ ἐν Πειραιεὶ τὴν ἐνέργειαν διὰ τινος τῶν δημοσίων ὑπἄλλήλων, τῶν Ἀστυνομῶν ἢ τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς χροφυλακῆς, ἐλέγχου, πρὸς βεβαιώσιν, ὅτι ἅπαντες οἱ ἐν τῇ δημοσίᾳ θεάματι, ἀκροάματι κλπ. εὐρισκομενοὶ ἐπλήρωσαν τὸν κατὰ τὸν νόμον ΒΒ' ὄφρον»

«Πρὸς τοῦτο ὁ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπιτετραμμένος δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ παρὰ τῶν ἐν τῷ δημοσίῳ θεάματι, ἀκροάματι καὶ χορῶ τὴν ἐπίδειξιν τοῦ ἀφθέντος ἐκάστῳ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 μέρους τοῦ εἰσιτηρίου, ἐξ οὗ ἀποκόπτει τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ ἄνω γωνίαν. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχου ἔχει ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὁ Οἶκ. Ἐφορος, ἐνεργῶν τοῦτο εἴτε αὐτὸς εἴτε διὰ τινος ἀστυνομικοῦ ἢ ἄλλου δημοσίου ὑπἄλλη-

λου. Ὅπου δὲ δὲν ἐδρεύη Οἶκ. Ἐφορος, δύναται τὸν χον τοῦτον νὰ ἐνεργήσῃ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἡ ἄστυ ἀρχή».

«Ἡ ἔλλειψις ἐνσήμου καὶ ἀναλόγου πρὸς τὸν ὀφειλὴν δημόσιον φόρον εἰσιτηρίου. ἢ τοιούτου ἐκ τῶν κεχορηγηθῆναι εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δημοσίου θεάματος δὲν δικαιολογεῖ τὴν ἐν τούτῳ παράμωμὴν τοῦ θεατοῦ ἢ τοῦ κλπ. ὡς εἰσελθόντος κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου νόμου ΒΒ' καὶ δύναται προσέτι νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν εἰσπράξιν τοῦ Διευθυντοῦ ἢ ἐργολάβου τοῦ θεάτρου καὶ τῶν τετραμμένων τὴν ἐπιτήρησιν καὶ βεβαιώσιν τοῦ φόρου δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 4 ἢ μνησθέντος νόμου.*

15. Ἡμέρα, ἀφ' ἧς ἀρχεῖται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τῆς 15 Ἀπριλίου 1892, ὀρίζεται ἡ 17 Μαΐου ἐ. ἔ.

16. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 30—36 τοῦ Ἡμετέρου τάγματος ἀπὸ 23 Αὐγούστου 1888 καὶ τὸ ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1890 ἕτερον διάταγμα περὶ τῶν εἰσπρακτέων τελῶν θεάτρων κλπ. καταργοῦνται.

Β. Διάταγμα τῆς 23 Αὐγούστου 1895. Περί
κινήτου ἐπισήματος ἐκπαιδευτικῶν τελῶν.

1. Τὸ κινήτὸν ἐπίσημα, ὅπερ κατὰ τὸν νόμον ΒΤΕ τίθεται ἐπὶ τῶν μαθητολογίων τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων, γυμνασίων, ἐπὶ τοῦ μητρώου τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐπὶ τῶν βιβλίων ἀσκήσεων ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις τοῦ κοινῶς Πανεπιστημίου, ἔχει χροῖμα πράσινον, τὰ αὐτὰ δὲ ἔχουσι καὶ διακριτικὰ σημεῖα ἃ ἔχει καὶ τὸ διὰ τοῦ Ἡμετέρου νόμου τῆς 23 Αὐγούστου 1888 κανονιστὸν κινήτὸν ἐπίσημα.

2. Μέχρι τῆς κατασκευῆς κινήτου ἐπισήματος χροῖμα πράσινου ἀπασῶν τῶν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ΒΤΕ

* Τὰ τρία τελευταῖα ἐδάφια τοῦ ἄρθρου 14 προσετέθησαν ἀπὸ τῆς 23 Ἰουνίου 1900.

βλεπομένων κλάσεων, ἐπιτρέπεται νά γίνηται χρῆσις κινητοῦ ἐπισήματος ἐρυθροῦ χρώματος ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος, ἀφοῦ ἐπ' αὐτῶν ἐπιμελεία τοῦ Ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου ἐκτοπωθῶσι διὰ πασσίνων γραμμάτων αἱ λέξεις ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΤΕΛΩΝ κάτωθι τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ δηλοῦντος τὴν χρηματικὴν ἀξίαν τοῦ χαρτοσήμου.

3. Κινητὸν ἐπίσημα ἐπιτίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐνώπιον Ἑλληνικῆς ἀρχῆς παρουσιαζομένων διπλωμάτων ἢ πτυχίων ξένων Πανεπιστημίων καὶ ἄλλων σχολῶν.

Τὸ κινητὸν ἐπίσημα διαγράφεται, ἐπιτιθέμενον μὲν ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 μνημονευομένων βιβλίων, διὰ τῆς σφραγίδος τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων, γυμνασίων καὶ Πανεπιστημίου, ἐπιτιθέμενον δὲ ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 ὀριζομένων ἐγγράφων, διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ ἀρμοδίου ταμείου.

Β. Διάταγμα τῆς 4 Σεπτ 1892. Περί χρήσεως
κινήτου ἐπισήματος ἐπὶ τῶν δικαιολογητικῶν
ἐγγράφων δαπανῶν τινῶν τοῦ Υπουργείου
τῶν Στρατιωτικῶν διὰ τοπογραφικὰς
καὶ γεωδαιτικὰς ἐργασίας.

Ἐπιτρέπεται ὅπως εἰς τὰ δικαιολογητικὰ ἐγγράφα τῶν ἐνεργουμένων δαπανῶν τοῦ Υπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν χάριν τοπογραφικῶν καὶ γεωδαιτικῶν ἐργασιῶν διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ἡμεδαπῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν καὶ δι' ἄγορὰν ὀργάνων, ἐργαλείων καὶ ἄλλου ὑλικοῦ γίνηται χρῆσις κινητοῦ ἐπισήματος.

Β. Διάταγμα τῆς 23 Ἰουνίου 1900. Περί συμπληρώσεως τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ,ΒΒ' περὶ φορολογίας τῶν θεαμάτων κλ. ἐκδομένου Β. Διατάγματος τῆς 5 Μαΐου 1892.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου ,ΒΒ' τῆς 15 Ἀπριλίου 1892 περὶ φορολογίας τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων, χορῶν, λεσχῶν καὶ ὀδικῶν καφενειῶν.

* Τὰ ἄρθρα παραλείπονται ὡς καταχωρισθέντα ἐν τῷ Β. Διατάγματι τῆς 5 Μαΐου 1892.

Β. Διάταγμα τῆς 10 Φεβρ. 1890. Περί τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τοῦ νόμου περί τελῶν χαρτοσήμου.

1. Ἐπιτρέπεται ν' ἀγοράζωσι καὶ πωλῶσι μερικῶς σφραγιστὸν χάρτην καὶ κινητὸν ἐπίσημα καὶ οἱ ὑπὸ τῆς ἐταιρείας τῶν μονοπωλίων διοριζόμενοι διαχειρισταὶ τῶν εἰδικῶν ἀποθηκῶν, τῶν κατονομαζομένων ἐν ταῖς συμβάσεσι τῆς 3 Ἰανουαρίου 1888 καὶ 28 Φεβρουαρίου 1889, ταῖς κυρωθεῖσαις διατάξεσιν τῶν Ἡμετέρων διαταγμάτων τῆς 6 Ἰανουαρίου 1888 καὶ 1 Μαρτίου 1889. Ἡ ἀξία τοῦ ἀγοραζομένου ἐκάστοτε χαρτοσήμου δὲν δύναται νὰ ᾖ μικροτέρα τῶν δραχμῶν ἑκατόν.

2. Οἱ λαμβάνοντες τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 11 τοῦ νόμου ΑΧΚΙ περί τελῶν χαρτοσήμου ὀριζόμενα δικαιώματα φύλλα καὶ ἀποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν, ληξίαρχοι, συμβολαιογράφοι καὶ δικαστικοὶ κλητῆρες, οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 44 τοῦ Ἡμετέρου διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1888 κατονομαζόμενοι ὑπάλληλοι, εἰς οὓς ἐπετράπη ἡ μερικὴ πώλησις σφραγιστοῦ χάρτου καὶ κινητοῦ ἐπισήματος, οἱ διαχειρισταὶ τῶν εἰδικῶν ἀποθηκῶν τῆς ἐταιρείας τῶν μονοπωλίων καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἢ οἱ ἰδιοῦνται, εἰς οὓς ἤθελεν ἐπιτραπῇ εἰς τὸ μέλλον μερικὴ πώλησις χαρτοσήμου, ὀφείλουσι νὰ καταγράφωσι κατὰ κλάσιν τ' ἀγοραζόμενα φύλλα τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ κινητοῦ ἐπισήματος εἰς ἀπόδειξιν τῶν ἀποκοπτομένην ἐκ στελέχους βιβλίου, καὶ τηρῶσι βιβλὸν εἰσαγωγῆς χαρτοσήμου κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὀρισθησόμενον τύπον.

3. Εἰς τε τὸ στέλεχος καὶ τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἀποδείξεως βεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ταμίου ἡ πώλησις τοῦ χαρτοσήμου καὶ σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐκδοθέντος γραμματίου παραλαβῆς καὶ τὸ ποσὸν αὐτοῦ. — Τὰ τε στελέχη τῶν ἀποδείξεων καὶ τὰ βιβλία τῶν ἀποθηκῶν τοῦ χαρτοσήμου φυλάττονται ἀσφαλῶς ὑπὸ τῶν τηρούντων ταῦτα καὶ ὑποβάλλονται ὑπὸ τὸν ἐλεγχον τῶν οἰκονομικῶν ἐπιθεωρητῶν ἢ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὀριζομένων ὑπαλλήλων.

4. Τὰ ὑπὸ τῶν ταμιῶν μερικῶς πωλούμενα φύλλα σφραγ

αυτοῦ χάρτου καὶ κινητοῦ ἐπισήματος, ὧν τὸ τίμημα βεβαιού-
ται κατὰ δεκαήμερον, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 12 τοῦ δικα-
τάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1888, σημειοῦνται τὴν αὐτὴν τῆς
πωλήσεώς των στιγμὴν ἐν τῇ ἐπὶ τούτῳ ὀριζομένη ὑπὸ τοῦ
Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν μερίδι τοῦ βιβλίου τῆς ἀποθήκης
τοῦ χαρτοσήμου.

Β. Διάταγμα 20 Φεβρουαρίου 1893. Περί πωλήσεως
χαρτοσήμου ὑπὸ τῶν ταμιῶν τῶν τελωνείων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 65 τοῦ νόμου ΔΧΚΕ' περί τε-
λῶν χαρτοσήμου τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887. προτάσει τοῦ Ἡμε-
τέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἐπιτρέπομεν εἰς τοὺς
ταμίους τῶν τελωνείων τὴν μερικὴν πώλησιν χαρτοσήμου ἐπὶ
τῇ ἐν τῷ ἄρθρῳ 11 τοῦ νόμου ΔΧΚΕ' ὀριζομένη προμηθεΐᾳ 1 %.

Β. Διάταγμα 24 Σεπτεμβρίου 1892. Περί σφραγιστοῦ χάρτου
πρὸς σύνταξιν ἀποδείξεων ἐξοφλήσεως χρηματικῶν
ἐνταλμάτων.

Ἄρθρον μόνον. Αἱ πρὸς ἐξοφλήσιν χρηματικῶν ἐνταλμάτων
εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ δημοσίου, τῶν δήμων τοῦ Κράτους, τῶν
ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν δυνάμει τῶν κειμένων νόμων ὑφι-
σταμένων σωματείων διδόμεναι ἀποδείξεις τῶν δικαιούχων,
ἐφ' ὅσον δὲν ὀρίζεται ἐπιθεσις κινητοῦ ἐπισήματος, συντάσσον-
ται ἀπὸ α' Νοεμβρίου 1892 κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου
τῶν Οἰκονομικῶν ὀριζόμενον τύπον ἐπὶ ἡμιφύλλου κιτρίνου
χρώματος χάρτου, φέροντος τὰ αὐτὰ καὶ ὁ πρὸς ἐκτύπωσιν
χαρτοσήμου προωρισμένος χάρτης ἐμβλήματα καὶ σφραγισμέ-
νου κατὰ τὰ ἐν ἀρθροῖς 3 καὶ 4 τοῦ νόμου ΔΧΚΕ' διατασσό-
μενα. — Ἐν ἐλλείψει τοιοῦτου χάρτου εἰς τι ταμεῖον τοῦ Κρά-
τους, δύνανται νὰ συνταχθῶσιν αἱ ἀποδείξεις καὶ ἐπὶ τοῦ και-
νοῦ σφραγιστοῦ χάρτου μετὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἐλλεί-
ψεως βεβαιώσιν τοῦ ἀρμοδίου ταμίου.

NOMOI

Κατηργημένοι τῶν

I

*Προγενέστεροι τοῦ ΑΧΚΕ' καταργηθέντες
ὑπὸ τούτου.*

II

*Μεταγενέστεροι τοῦ ΑΧΚΕ' καταργηθέντες
ὑπὸ νεωτέρων.*

* Ἐνταῦθα καταχωρίζομεν τοὺς σπουδαιστάτους ἐκ τῶν κατηργημένων Νόμων περὶ Χαρτοσήμου, οἵτινες πολλάκις καὶ νῦν ἔτι γίνονται ἀντικείμενον μελέτης, ὅταν πρόκηται ἡ ἐρμηνεία δικαιοπραξιῶν, αἵτινες συνετελέσθησαν μὲν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος τῶν Νόμων τούτων, ἐξακολουθοῦσι δὲ ὑφιστάμεναι καὶ νῦν.

Νόμος περί Χαρτοσήμου τῆς 14 [26] Αὐγούστου 1836.

Γνωρίζαντες τὴν ἀνάγκην γ' αὐξήσωμεν τὰ εἰσοδήματα τοῦ Κράτους, διὰ ν' ἀπαντήσωμεν τὰ ἀναπόφευκτα ἐξοδά του, καὶ ἐπιθυμοῦντες ταυτοχρόνως νὰ κατορθώσωμεν τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ἴσῃν διανομὴν τῶν πόρων, διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνωνται μόνον αἱ κλάσεις τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ποιμένων, θέλοντες προσέτι νὰ ἐμποδίσωμεν τὰς καταχρήσεις, τὰς ἑποίας ἐπέφερον ἡ εἰσπραξίς τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει δικαστικῶν, συμβολαιογραφικῶν, διοικητικῶν καὶ τῶν ὑποθηκῶν διατιμήσεων πρὸς διάνθη τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς Ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας, ἀκούσαντες καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ἡμετέρου Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν διὰ τοῦ παρόντος περὶ χαρτοσήμου νόμου τὰ ἑξῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γενικοὶ ὁρίσμοι.

1. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τοῦ παρόντος νόμου, καταργοῦνται ὅλαι αἱ δικαστικαί, συμβολαιογραφικαί, διοικητικαὶ καὶ τῶν ὑποθηκῶν διατιμήσεις καὶ ὅλα τὰ ἄλλα δικαιώματα, τὰ ὅποια ἐλαμβάνοντο μέχρι τοῦδε διὰ καταχωρίσεις, ἐγγραφάς, ἐπικυρώσεις ἐγγράφων καὶ πράξεων πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου ταμείου ἢ διαφόρων ὑπαλλήλων καὶ δημοσίων ὑπηρετῶν.

2. Ἀντὶ τῶν δικαιωμάτων τούτων εἰσάγεται εἰς γενικὸς φόρος ὑπὸ τὸ ὄνομα χαρτοσήμον.

3. Τὸ χαρτόσημον εἰσπράττεται, ἢ γραφομένων ἀπ' εὐθείας τῶν ἐγγράφων, πρακτικῶν καὶ συμφωνιῶν, περὶ τῶν ὁποίων ὁ παρὼν νόμος διαλαμβάνει, ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου, ἢ εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου σημειωθείσας περιστάσεις, προσθετομένου τοῦ ἀρμοδίου λευκοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐπὶ τούτων μετὰ ταῦτα, ἢ σφραγιζομένων καὶ ἐκείνων, ὡς καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ ἀντικείμενα ὅσα ὑπόκεινται νομίμως εἰς τὸ χαρτόσημον.

4. Ἐπὶ τοῦ νομίμου δικαιώματος χαρτοσήμου δὲν γίνεται καμμία ἀφαιρέσις, καὶ τὰ διεφθαρμένα σφραγιστὰ φύλλα δὲν δύνανται οὔτε νὰ μετα-

σφραγισθῶσιν, οὔτε νὰ ἀνταλλαχθῶσι, καὶ ἂν ᾔθελον εἶσθαι διόλου ἀνεπαχέριστα. Ὅταν ἐνὸς σφραγιστοῦ φύλλον ἔγεινεν ἀπ᾽ ἑξῆς εἰς σχῆδιον, περίληψιν, ἔκθεσιν, ἀντιγραφὴν ἢ εἰς ὅποιονδήποτε ἄλλον σκοπόν, τὸ φύλλον τοῦτο δὲν δύναται πλέον νὰ χρησιμεύσῃ εἰς κανένα ἄλλον σκοπόν, οὔτε ἂν ᾔθελε γίνεαι μόνον ἀρχὴ νὰ γραφῇ ἐπ' αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς διακρίσεως αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς ἐιδικῆς ἐπισφραγίσεως.

5. Ὁ σφραγιστὸς χάρτης, τοῦ ὁποῦ ἡ προμήθεια γίνεται διὰ νομισματικῆς Κυβερνήσεως, δὲν θέλει πληρῶνεσθαι χωριστὰ ἀπὸ τοῦ χαρτόσημον. Τὸ φύλλον ἀνοικτὸν θέλει ἔχει μῆκος μὲν 0,288 μέτρον, πλάτος δὲ 0,406 μέτρον.

6. Εἰς τὴν ὕλην τοῦ χαρτίου θέλει ἐντυπωθῇ ἐν τῇ κατασκευῇ ὑδάτινον σημεῖον (filigrane) παριστάνον τὸ εἰς τὸ Ἡμετέρον ἀρχαῖον νομισματικὸν ἔγκεχαρμένον παράσημον τοῦ Κράτους, καὶ ἔχον κύκλωθεν μεγάλα γράμματα τὰς λέξεις «Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος». Κατ' ἀρχὰς δὲ καὶ μέχρις οὗ ἡ ἐπὶ τοῦ σφραγιστηρίου ἀρχὴ προμηθεύσῃ τὸν χάρτην μὲ τὸ ἐντυπωμένον ὑδάτινον σημεῖον, ἡμπορεῖ νὰ ἐκδοθῇ σφραγιστὸς χάρτης καὶ ἄνευ τοῦ σημείου τούτου. Ἡ προθεσμία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ διορισμὸς οὗτος παύει καὶ εἰσάγεται ἀποκλειστικῶς ἡ χρῆσις τοῦ χάρτου μὲ τὸ ὑδάτινον σημεῖον, θέλει κοινοποιηθῇ ἐν καιρῷ, καὶ δημοσιευθῇ δι' ἐκεῖνα δὲ τὰ ἔγγραφα, περὶ τῶν ὁποίων διατάχῃ ἡ θέλει διαταχθῇ ὡρισμένον τι σχῆμα, καθὼς διαβατήρια, ἄδειαι ὁποιοῦν τῆς, ἀφ᾽ ὧν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν κτλ. δύναται νὰ γινῇ χρῆσις χάρτου καὶ χωρὶς τοῦ ρηθέν ὑδάτινον σημείου.

7. Πρὸς εὐκολίαν τοῦ ἐμπορίου θέλουν προσδιορισθῇ καὶ θέλουν ποιηθῆναι διὰ συναλλαγματικὰς, καὶ ἄλλας ἐμπορικὰς ἔγγραφας διάφορα σχήματα χάρτου, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀνάγκην τῆς χρήσεως καὶ φέροντα ὅλα τὸ ρηθέν ὑδάτινον σημεῖον.

8. Εἰς ἰδιώτας, οἵτινες ἐπιθυμοῦν νὰ κάμωσι χρῆσιν εἰς τὰ ἔγγραφα αὐτῶν περγαμνηοῦ καὶ χάρτου χωρὶς ὑδατίνου σημείου, ἡ μὲ ἄλλα ὑδατίνου σημεία εἰς τὰ κατὰστιχὰ των, εἶναι συγχωρημένον τοῦτο, ἀλλ' ὅμως ταῦτα θέλουν υποβάλλεσθαι εἰς τὴν σφράγισιν, πρὶν μεταγενέστερον παρὰ τῇ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Νομισματοκοπείου καὶ Σφραγιστηρίου ἀρχῇ, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος νόμου. οἱ παρὰ ταῦτα συλλαβόμενοι τύποι θέλουν προσδιορισθῇ διὰ τῶν περὶ ἐκτελέσεως ὁδηγῶν.

9. Τὰ παιγνιόχαρτα, τὰ χρονολόγια (καλανδάρια) καὶ τὰ περιέχοντα χρονολόγια χαρτοφυλάκια, ὑπόκεινται εἰς ἰδιαιτέραν σφράγισιν, αὐτὴ δὲ θέλει γίνεσθαι ὅχι μόνον παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Νομισματοκοπείῳ, ἀλλ'

ἢ Σφραγιστηρίῳ, ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ εἰς τινὰς πόλεις τοῦ Βασι-
λεῖου διὰ τῶν ἀρχῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ὁριοῖνται: ἐπὶ τούτῳ δὲ ἰδιαι-
τῶν διαταγμάτων.

10. Εἰς ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποια κατὰ τὸν παρόντα νόμον δὲν πρέ-
πει γράφονται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου, ὅταν παρουσιάζονται ἐνώ-
πιον δικαστηρίων ἢ ἄλλων δημοσίων ἀρχῶν, θέλει προστίθεσθαι ὁ ἀρ-
χὸς λευκὸς σφραγιστὸς χάρτης μετὰ ταῦτα: τὸ αὐτὸ θέλει γίνεσθαι
δι' ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποια ἐναντίον τῶν ὁρισμῶν τοῦ παρόντος
νομοῦ δὲν ἐγράφησαν εἰς σφραγιστὸν χάρτην, καὶ ἐπομένως ὑπάγονται
τὸ χαρτόσημον, ἐπιβαλλομένης ἐνεκα τούτου καὶ τῆς ποινῆς τοῦ
χαρτοσήμου νόμου, κατὰ τὸ ἄρθρον 43· προσέτι δὲ καὶ δι' ἐκείνα
ἔγγραφα, τὰ ὅποια ὑπόκεινται μὲν κατὰ τὸν νόμον εἰς τὸ χαρτόση-
μον, εἶναι δὲ ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας καὶ ἐφέρθησαν ἐντὸς αὐτῆς. Εἰς
τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποια θέλουν πληρώσει ποινὴν χαρτοσήμου, θέλει
προτίθεσθαι πάντοτε ὁ λευκὸς σφραγιστὸς χάρτης ὅχι μόνον διὰ τὸ
ὅτι ἐν τούτῳ τοῦ χαρτοσήμου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πρὸς τῇ ποινῇ ἀναλόγως
ἄρθρου 43. Ἡ πρόσθεσις αὕτη τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου θέλει γίνε-
σθαι κατὰ τὸν εἰς τὸ ἄρθρον 43 ὁρισμένον τρόπον.

1. Ὁ σφραγιστὸς χάρτης κατασκευάζεται μόνον εἰς τὸ Νομισμα-
τεῖον καὶ πωλεῖται παρὰ τοῦ Γενικοῦ καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν ταμεῖων.

2. Ἡ γενικὴ ἀποθήκη τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἶναι τὸ Γενικόν
ταμεῖον· τὸσον δὲ τούτο ὅσον καὶ τὰ ἐπαρχιακὰ ταμεῖα φροντίζουν
τὴν πώλησιν αὐτοῦ, εἰς τὰ ὅποια παρ' ἐκείνου πέμπεται. Καθεὶς δύνα-
ται ἐμπορεύσθαι τὸν σφραγιστὸν χάρτην, λαμβάνων προμηθείας
ἡλικίας 10 τοῖς ἑκατόν, ὅταν ἢ παρ' αὐτοῦ γενομένη ἀγορά, ὑπερβαίνου-
σας 50 δραχμάς, πληρώνηται εἰς τὸ ταμεῖον μὲ μετρητά. Διὰ τὸ
ὅτι τοῦτο τῆς προμηθείας οἱ ἀγορασταὶ δίδουσιν ἐξοφλητικόν· ὁ δὲ
παραθεὶς χάρτης χρησιμεύει ὡς ἀποδεικτικόν τῆς παρ' αὐτῶν πλη-
ρώσεως ποσότητος εἰς τὰ ταμεῖα. Ἐξαιροῦνται τῆς ἐπὶ προμηθείας
τῆς τὰ διαβατήρια τὰ διὰ τοὺς κατοικοὺς τοῦ Βασιλείου, ἀπὸ τὰ
κρίματα τῆς σημάσεως τῶν ὁποίων πενήντα τοῖς ἑκατόν παρεχωρήθη-
ναι παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰ ὅποια ἀπ' εὐθείας τὰ δημό-
σια θέλουν λαμβάνει ἀπὸ τὰ ἀνήκοντα ταμεῖα. Προσέτι καὶ ὁ Σφρα-
γιστὸς χάρτης ὁ ἐξοδουόμενος ὑπὸ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ
βουλοισγράφων εἰς τὰς πράξεις τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῶν, εἰς τοὺς
ὅλους ἀφίεται ἐν τῶν εἰς τὰ ἑκατόν κατὰ συνέπειαν διατάξεως.

3. Τὰ ἔγγραφα καὶ πρακτικὰ, ὅσα ἔχουσι χρεῖαν τῆς ἐπισυνάψεως
τοῦ χάρτου, καθυποβάλλονται διὰ τούτο πρὸ τῆς χρήσεως τῶν εἰς
τὸ Γενικόν ἢ εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ ταμεῖα. Οἱ ταμίαι δέχονται τὴν πλη-
ρὴν τῆς ἀξίας τοῦ προσθέτου τούτου χάρτου καὶ τὸ πρόστιμον αὐτοῦ,
ὃ νόμος ἤθελε τὰ διατάττει. Πλὴν ὁ πρόσθετος λευκὸς χάρτης θεω-
ρεῖται ὡς μὴ γενομένος, ὅταν δὲν λάβῃ ἐπίσημως τὴν ἐπικυρώσιν ἀπὸ
ταμίου, τὸσον ἐπὶ ἐκάστου προσθέτου φύλλου, ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀ-
ντιστοίχου ἔγγράφου, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Ἐπὶ τοῦ ἔγγράφου ἐπιτίθε-

ται ἡ νενομισμένη ἐπισήμανσις ποσότητος Ν τῇ Τ. Σ. Ν. Ν. ταμίας. Ὁ σφραγιστὸς χάρτης πρέπει νὰ συναφθῇ διὰ τῆς ραφῆς μὲ τὸ ἔγγραφον καὶ νὰ σφραγισθῇ ἐπὶ τῆς κλωστῆς τοῦ ραψίματος μὲ τὴν σφραγίδα τῆς ὑπηρεσίας. Ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ φύλλου. Ἀνήκει εἰς τὸ ἔγγραφον κτλ. (ἐπὶ τούτου πρέπει νὰ σημειωθῇ ἀκριβῶς ἡ ἡμερομηνία· ὅταν δὲ εἶναι νὰ πληρωθῇ καὶ πρόστιμον, ποῖ πει νὰ σημειωθῇ ὡσαύτως μερικώτερον, ἀναφερομένης ἐνταυτῷ καὶ τῇ ρήσεως τοῦ νόμου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται.) Διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ σφραγιστοῦ λευκοῦ φύλλου δὲν δίδεται καμμία προμήθεια.

14. Τὸ ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τέλος διαίρεται εἰς δύο κατηγορίας, εἰς χαρτόσημον τάξεως, καὶ εἰς χαρτόσημον ἀξίας.

15. Ἐκαστος σφραγιστὸς χάρτης φέρει εἰς τὴν ἀριστερὰν τοῦ φύλλου γωνίαν δύο σφραγίδας ἰσομεγέθεις, τὴν μίαν μέλαιναν ἢ ἐρυθρὰν τὴν ἄλλην ἀχρῶματον, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφράζει τὸ χαρτόσημον ἡ δὲ δευτέρα χρησιμεύει ὡς ἔλεγχος. Ἀμφοτέραι αἱ σφραγίδες αὐτὰς δὲν πρέπει ποσῶς νὰ σκεπάζωνται ἀπὸ γράμματα, ἢ ἄλλως πῶς νὰ παραμορφώνωνται ὅταν ἤθελε γείνη χρῆσις τοῦ σφραγιστοῦ φύλλου.

16. Τὸ ἄνω ἡμικύκλιον τῆς χρωματισμένης σφραγίδος ἐμφαίνει τὴν κατηγορίαν τοῦ τέλους διὰ τῶν λέξεων, χαρτόσημον τάξεως ἢ ἀξίας· εἰς δὲ τὸ μέσον τοῦ κύκλου εἶναι τὸ ποσὸν σημειωμένον τοῦ τέλους εἰς ἀριθμὸς π. χ. 10, 3, 1, 25· καὶ εἰς τὸ κάτω ἡμικύκλιον ἡ λέξις δραχμαὶ ἢ λεπτά. Τὸ χαρτόσημον τῆς ἀξίας περιέχει πρὸς τούτοις εἰς τὸ ἄνω ἡμικύκλιον καὶ τὰς ποσότητας ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ τέλος ἀναλογίζεται, οἷον 11—100, 101—200, 201—300 κτλ.

17. Ἡ εἰς ἔλεγχον χρησιμεύουσα ἀχρῶματος σφραγὶς παρίστανται εἰς ἀμφοτέρω τὰ εἶδη τῆς ἐπισφραγίσεως τὸ παράσημον τοῦ κράτους καθὼς εἶναι ἐγκεχυρῶν ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων μὲ τὴν ἐπισφραγὴν εἰς τὸν γύρον «Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος».

18. Διὰ τὴν εἰδικὴν ἐπισφράγισιν τῶν παιγνιοχάρτων, χρονολογίων, χαρτοφυλακίων περιεχόντων χρονολόγια, ὑπάρχουν σφραγιστῆρες μικροτέρου μεγέθους, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα ὅμοιοι μὲ τοὺς τῆς τάξεως· καὶ εἰς μὲν τὰ παιγνιοχάρτα ἡ σφραγὶς τίθεται εἰς τὸν ἄσσαν τῆς κόπας· εἰς δὲ τὰ χρονολόγια καὶ χαρτοφυλάκια εἰς τὴν ἄνω ἀριστερὰν γωνίαν τῆς σελίδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Πρόσδιορισμὸς τῶν τιμῶν, καὶ περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χαρτοσήμου τῆς ἀξίας πρὸς δὲ καὶ περὶ τῶν τοῦ χαρτοσήμου ὑποχρεώσεων.

19. Εἰς σφραγίδα 12 λεπτῶν ὑποβάλλονται τὰ ἐντὸς τοῦ κράτους γινόμενα χρονολόγια καὶ χαρτοφυλάκια χρονολογικά. Ὅταν δὲ αὐτὰ

ἐρχονται ἔξωθεν, ὑπόκεινται εἰς ἐπισφράγισμα 25 λεπτῶν. Τὸ χαρτόσημον των παιγνιοχάρτων τῆς κατωτέρας ποιότητος εἶναι 25 λεπτῶν, τῶν δὲ τῆς καλλιτέρας 50, χωρὶς παρατήρησιν τοῦ τόπου τῆς κατασκευῆς των. Τὰ τοιχοκολλητὰ χρονολόγια ὑπόκεινται ὁμοίως εἰς τὴν ἐπισφράγισιν 12 λεπτῶν, χωρὶς παρατήρησιν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεώς των.

20 Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου τῆς τάξεως διαίρεται εἰς ἑπτὰ κλάσεις, μὲ τὰς ἀκολουθοῦσας προσδιορισμένας τιμὰς δι' ἕκαστον ὁλόκληρον φύλλον.

1	Κλάσις Δραχ.	—25	5	Κλάσις Δραχ.	3—
2	»	—50	6	»	5—
3	»	1—	7	»	10—
4	»	2—			

21. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου τῆς ἀξίας εἶναι τριάκοντα κλάσεων ὡς ἑξῆς.

1	Κλάσις Ἀπὸ δραχ.	11	ἕως δρ.	100	τῆς ἀξίας	—25
2	»	101	»	200	»	—50
3	»	201	»	300	»	—75
4	»	301	»	400	»	1.—
5	»	401	»	500	»	1.25
6	»	501	»	600	»	1.50
7	»	601	»	700	»	1.75
8	»	701	»	800	»	2.—
9	»	801	»	900	»	2.25
10	»	901	»	1000	»	2.50
11	»	1001	»	1200	»	3.—
12	»	1201	»	1400	»	3.50
13	»	1401	»	1600	»	4.—
14	»	1601	»	1800	»	4.50
15	»	1801	»	2000	»	5.—
16	»	2001	»	2200	»	5.50
17	»	2201	»	2400	»	6.—
18	»	2401	»	2600	»	6.50
19	»	2601	»	2800	»	7.—
20	»	2801	»	3000	»	7.50
21	»	3001	»	4000	»	10.—
22	»	4001	»	5000	»	12.50
23	»	5001	»	6000	»	15.—
24	»	6001	»	7000	»	17.50
25	»	7001	»	8000	»	20.—
26	»	8001	»	9000	»	22.50
27	»	9001	»	10000	»	25.—
28	»	10001	»	15000	»	37.50
29	»	15001	»	20000	»	50.—
30	»	20001	» καὶ ἐπέκεινα		»	60.—

Αἱ μικρότεραι ποσότητες τῶν 11 δραχ. δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν ὥς καὶ αἱ ὑπερβαίνουσαι τὰς 20001 δρ. δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ τερον τῶν 60 δραχμῶν.

22. Εἰς χαρτόσημον τάξεως, πρώτης κλάσεως, ἔχτοι 25 ὑπόκεινται τὰ ἀκόλουθα ἔγγραφα.—α'. Ὅλαι αἱ ἀναφοραὶ ἰδιωτικῶν, σωματείων, ἰδιωτικῶν καὶ δημοτικῶν καταστημάτων, δίδονται εἰς ἀρχὴν τινὰ τοῦ Βασιλείου, ἐκτὸς τῶν δικαστικῶν πρὸς δημόσιον τι κατὰστημα, ὁποιοῦνδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ σὺν τῷ δευτέρῳ καὶ κατ' ἐπανάληψιν διδόμεναι ἀναφοραὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχὴν περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, ὅταν δὲν θάνωσι περὶ διόρισμοῦ, προβιβασμοῦ καὶ ἐγκατατάξεως εἰς δημόσια ῥεσίαν, καὶ ὅταν ἂν ὅτου ἐδόθη ἡ προλαβούσα αἰτήσις παρ' ἑκατέρωθεν δεκατέσσαρες, χωρὶς νὰ δοθῇ ἀπάντησις, καὶ ὅταν ἡ νέα αἰτήσις περιέχῃ περισσώτερος τῶν ἐξ στίχων, διαλαμβάνοντας τὸ ἀπὸ ἐπίθετον καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ἀναφερομένου τὴν χρονολογίαν οἰκλήψιν τῆς προλαβούσης ἀναφορᾶς καὶ τῆς ὑπομνήσεως, εἴτα ἐπαναλαμβάνομένην παράκλησιν περὶ ἀπάντησεως.—β'. Ὅλα στίχα σφραγιζόμενα ἀνὰ ἓν ἀκέραιον φύλλον, ἐκ τεσσάρων σελίδων δύνανται ποτὲ νὰ παρουσιασθῶσι εἰς τὰ δικαστήρια ὡς μέσα ἀποδείξεως καὶ τὰ ὅποια ὑποχρεοῦνται νὰ κρατῶσιν ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ κατοικίαν συμφορῶν αἱ ξενοδόχοι, αἱ παντὸς εἵδους ἔμποροι, οἱ τραπέζιται, τῶν συναλλαγματικῶν πράκτορες, οἱ ἐργοστασιάρχαι, οἱ τεχνολογοὶ ἀρχηγοὶ ἰδιωτικῶν ἔργων, οἱ μεσίται αἱ ἐμπορικαὶ ἐταιρίαι, οἱ ἀρτιστὰ καὶ ἐπιστάται ἰδιωτικῶν κτημάτων, οἱ ἐργολάβοι δημόσιων ἰδιωτικῶν ἔργων, ὑπηρεσιῶν καὶ προμηθεύσεων. Πρὸς τοῦτοις τῶν δικηγόρων καὶ κλητῶν κρατούμενα ταμιακὰ βιβλία καὶ τῆσις τῶν συμβολαιογράφων, καὶ προσέτι τὰ ἐκ τούτων τῶν ἔργων εἰς ἰδιωτικὴν χρῆσιν καὶ ὑπὸ ἰδιωτικὴν ὑπογραφήν ἐκδιδομένα σπάσματα καὶ ἀντίγραφα ὅταν ὁμως ταῦτα, δηλ. τὰ ἀποσπασματικὰ ἀντίγραφα, ἐπέχωσι χώραν συμβολαίων ἢ ἀποδεικτικῶν, τότε ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον ἀξίας.—γ'. Τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 3 καὶ 4 τοῦ νόμου τῶν 11]23 Σεπτεμβρίου 1833 διαταττόμενα καὶ κατὰλογον, τὰ περιέχοντα τοῦλάχιστον τέσσαρας σελίδας—δ'—συνέχειαν ἐπισυναπτόμενα φύλλα τῶν ἐγγράφων ἐκείνων τὰ ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον ἀξίας, ἐξαιρουμένων τῶν εἰς χαρτόσημον ὑποκειμένων ἐγγράφων, τῶν ὁποίων τὰ κατὰ συνέχειαν φύλλα λονταὶ εἰς τὸ αὐτὸ τέλος τῆς τάξεως, εἰς τὸ ὅποιον κατὰ τὸν νόμον θάλλεται αὐτὸ τὸ πρῶτον φύλλον.—ε'. Τὰ εἰς χωριστὸν φύλλον ἀποδεικτικὰ πληρωμῆς ποσότητος ἐπέκεινα τῶν 10 δραχμῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔφθασε νὰ προπληρωθῇ τὸ χαρτόσημον τῆς ἀποδείξεως εἶναι ἀπορολόγητος, ὅταν γίνῃ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἰδιωτικῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπεβλήθη τὸ τέλος τῆς ἀξίας.—ς'. Τὰ δι-

παικόν τοῦ κράτους διαβατήρια, ὅταν χρησιμεύσωσι δι' ἐν μόνον ταξεί-
διον, ἢ αἰδούνται διὰ τρεῖς μῆνας, καὶ ἔχει περισσότερον.

23. Εἰς χαρτόσημον τάξεως δευτέρας κλάσεως, ἥτοι 50 λεπτῶν,
ποικεῖνται τὰ ἐξῆς ἔγγραφα. — α'. "Ὅλαι αἱ πράξεις, προσκλήσεις καὶ
πρακτικά τῶν εἰρηνοδικῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐπὶ ἀναφορᾷ
δικαικτικῆς καὶ ἀποπειρας πρὸς συμβιβασμὸν ἐκτὸς τῶν αποφάσεων. —
β. Αἱ ἀπὸ τῆν στρατιωτικῇν ὑπηρεσίαν διδόμεναι ἀφέσεις εἰς τοὺς
στρατιώτας καὶ ὑπαξιωματικούς μέχρι τοῦ ἐπιλοχαίου αὐτοῦ. — γ'. "Ὅλα
τὰ καταστήματα, ὅσα κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὑποκείνται εἰς χαρτόσημον
τάξεως 25 λεπτῶν, ὅταν ὑποβαλλόμενα εἰς τὴν εἰδικὴν ἐπισφράγισιν,
ἔχουσιν πλῆγμα μεγαλειότερον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου. — δ'. "Ὅλα τὰ μὴ
ἐπισφραγισμένα ἀντίγραφα καὶ ἀποσπάσματα, ὅστις καὶ ἂν ἤθελεν εἰσβαῖν
ἐκδόσεως τῶν, ἀσκέει μόνον νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις. —
ε'. "Ὅλα τὰ ἔγγραφα ὅσα μὴ ὑποκείμενα ἀπ' ἀρχῆς κατὰ τὸν νόμον εἰς
ἐπισφράγισιν, πρόκειται ἥδη νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὰ δικαστήρια ἢ
εἰς ἄλλην δημόσιον ἀρχήν.

24. Εἰς χαρτόσημον τάξεως, τρίτης κλάσεως, ἥτοι μιᾶς δραχ., ὑπό-
κειται. — α'. "Ὅλαι αἱ ἀναφοραὶ τῶν ἀπαιτήσεων παρὰ ταῖς δικαστι-
καῖς ἀρχαῖς. — β'. Αἱ πράξεις τῶν δικαστικῶν κλητῆρων. Ἀλλὰ δὲν
ποικεῖνται εἰς αὐτὴν τὴν ἐπισφράγισιν τὰ πρωτόκολλα τῶν δικαστικῶν
κατηχηρῶν, τὰ διὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν δικαστικῶν αποφάσεων, ἢ ἄλλου
κοινοποιήσατο ἔγγραφου. — γ'. "Ὅλα τὰ ἀντίγραφα τῶν διαληφθέντων
ἐγγράφων, τὰ ὅποια οἱ κλητῆρες κοινοποιοῦσιν εἰς τοὺς διαδίκους, ἐξαι-
ρουμένων ἐκείνων, ὅσα ἐκδίδονται ἀπὸ τὰ δικαστήρια καὶ εἰρηνοδικεῖα καὶ
ὅν ὑποκείνται εἰς ἐπισφράγισιν. — δ'. "Ὅλα τὰ ἔγγραφα μὲ ἰδιωτικὴν ὑπο-
γραφήν τὰ ὅποια δύνανται νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ νὰ
ἐκδῶσιν πρὸς τοὺς διαδίκους καὶ διὰ τὸ συμφέρον αὐτῶν, ἀφοῦ διὰ τὸ
πρωτότυπον φθάσαν ἐπληρώθῃ ἥδη τὸ ἀνῆκον τῆς τάξεως ἢ τῆς ἀξίας
τοῦ χαρτοσήμου τέλος. — ε'. "Ὅλα τὰ ὑπὸ ἰδιωτικῇν ὑπογραφῇν ἔγγραφα
τὰ ὅποια δύνανται νὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὡς μέσα
ἀποδείξεως, μὴ ἐξαιρουμένων μηδὲ αὐτῶν τῶν ὁλογράφων διαθηκῶν περι-
πλέον τὰ διπλόγραφα καὶ ἀντίγραφα τῶν ὑποκειμένων εἰς χαρτόσημον
ἀξίας ἔγγραφων. — ς'. Αἱ ἀποδείξεις τῶν συμβολαιογράφων καὶ τῶν δι-
καστηρίων διὰ τὰ παρακατατιθέμενα εἰς αὐτοὺς ἔγγραφα. — ζ'. "Ὅλα τὰ
πρακτικά καὶ ἀποφάσεις τῶν διαιτητῶν, ὅταν οὗτοι παραλαμβάνωνται
ἐκτὸς τῶν δικαστηρίων ἄλλως ἐπιβάλλεται ἐκεῖνο τῆς τάξεως τὸ τέ-
λος, τὸ ὅποιον ὁ νόμος διατάττει διὰ τὰ πρακτικά καὶ ἀποφάσεις
τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. — η'. "Ὅλα τὰ δικαστικά ἔγγραφα
καὶ συζητήσεις τὰ παρὰ τῶν ἰδιωτῶν ἢ τῶν πληρεξουσίων καὶ
συντηγῶρων τῶν πρὸς τοῦτοις αἱ κοινοποιήσεις δικηγόρων πρὸς δι-
κηγόρους καὶ τὰ παρ' αὐτῶν διδόμενα ἀντίγραφα, αἱ γνωμοδο-
τήσεις καὶ τὰ ὑπομνήματα τῶν νομοδιδασκάλων, αἱ ἀναφοραὶ τῶν ἐκτι-
μητῶν καὶ τελευταῖον τὰ ἰσοζύγια τῶν πιστώσεων καὶ χρεῶν. — θ'. Τὰ
διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κράτους διαβατήρια, τῶν ὁποίων ἡ διάρκεια ἐκ-

τείνεται ἀπὸ 3 μῆνας καὶ ἐπέκεινα μέχρι ἐνὸς ἔτους.—ι'. Αἱ ἀδείαι ὀπλοφορίας καὶ διαμονῆς διὰ τοὺς ξένους μέχρι 3 μηνῶν.—ια'. Τὰ παντὸς εἶδους φορτωτικά ἔγγραφα καὶ τὰ συμφωνητικά δι' ἀγώνων ἀμειξῶν ἢ ναύλων πλοίου.—ιβ'. Τὰ μαρτυρικά τῶν σχολείων καὶ διπλώματα τῶν ἐκδιδόμενων διὰ χρεῖαν ἰδιωτικὴν.—ιγ'. Ὅλα τὰ παντὸς εἶδους ἀποδεικτικά πιστοποιήσεως, ἀντίγραφα καὶ ἀποσπάσματα ὅσα δημοσίᾳ πωλῶνται ἀρχὴ κατὰ ζήτησιν καὶ διὰ συμφέρον ἰδιωτῶν ἐκδίδει ἐπίσημως ἐπικυρωμένα, χωρὶς ἐξαιρέσεων τῶν περὶ βαπτίσεως, γάμου καὶ θαντῆς ἀποδείξεων.

25. Εἰς χαρτόσημον τάξεως, τετάρτης κλάσεως, ἦτοι 2 δραχ., ὑπὸ κεῖνται.—α'. Ὅλαι αἱ ἀποφάσεις τῶν εἰρηνοδικῶν, ὅποιαιδήποτε φύσεως καὶ ἂν ᾖναι, καὶ ἂν αὐταὶ ἀκόμη ἤθελον ἐκδοθῇ διαιτητικῶς. Ὅταν ὅμως ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθῃ κατ' ἐπέκτασιν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ εἰρηνοδίκου, τότε ὑπόκειται εἰς τὸ χαρτόσημον τῶν ἀποφάσεων τοῦ καταλλήλου δικαστηρίου.—β'. Ὅλα πρακτικά τῶν πρωτοδικείων, ἐμποροδικείων, τῶν ἐγκληματικῶν καὶ ἀνωτέρων δικαστηρίων, ὅποιαιδήποτε ὑποθέσεως καὶ ἂν ᾖναι.—γ'. Ὅλα τὰ πρακτικά καὶ πράξεις τῶν διοικητῶν καὶ λοιπῶν δημοσίων ἀρχῶν, ἐξαιρουμένων τῶν ἀποφάσεων εἰς τὰ τῆς πειθαρχίας ἐναντίον τῶν ὑποτελούντων αὐτοῖς ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν.—δ'. Ὅλα τὰ συνταττόμενα παρὰ τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν ὑπαλλήλων περὶ ἐγγραφῆς, μεταγραφῆς καὶ διαγραφῆς ὑποθηκῶν ἔγγραφα τὰ ἐκδιδόμενα εἰς τοὺς διαδίκους.—ε'. Αἱ ἀδείαι τῶν γάμων καὶ ὅλων ἐν γένει αἱ ἀποφάσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν αἱ ἀναφερόμεναι πρὸς ἰδιώτας.

26. Εἰς χαρτόσημον τάξεως, πέμπτης κλάσεως, ἦτοι τριῶν δραχμῶν ὑπόκεινται τὰ ἀκόλουθα.—α'. Ὅλα τὰ ἔγγραφα τῶν συμβολαιογραφῶν τὰ μὴ ὑποκείμενα εἰς τὸ τέλος τῆς ἀξίας, καὶ αὐταὶ αἱ παρ' αὐτῶν συνταττόμεναι διαβήκαι.—β'. Αἱ ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικείων, αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀστυνομικῶν παραβάσεων, τὰ πταίσματα καὶ τὰ λαθρεμπορικά.—γ'. Ὅλαι αἱ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐμποροδικείων καὶ πρωτοδικείων εἰς ὑποθέσεις πολιτικάς.—δ'. Ὅλαι αἱ ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν καὶ λοιπῶν δημοσίων ὑπαλλήλων εἰς πειθαρχικάς ὑποθέσεις.—ε'. Αἱ ἀδείαι ὀπλοφορίας καὶ ἀδείαι διαμονῆς, αἱ ὑπὲρ τὴν διαρκείαν τριῶν μηνῶν μέχρι ἐνὸς ἔτους.

27. Εἰς χαρτόσημον τάξεως, ἑκτῆς κλάσεως, ἦτοι πέντε δραχμῶν ὑπόκεινται.—α'. Τὰ ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας διαβατήρια.—β'. Ὅλαι ὁριστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐμποροδικείων καὶ πρωτοδικείων εἰς ὑποθέσεις πολιτικάς καὶ εἰς πλημμελήματα, χωρὶς παρατήρησιν τῆς ἀξίας τῶν ἐπιβαλλομένων.—γ'. Ὅλαι αἱ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐφετείων εἰς ὑποθέσεις πολιτικάς καὶ πειθαρχικάς.—δ'. Τὰ μαρτυρικά περὶ τῆς γενομένης ἐκτέλεσως διὰ τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν καὶ τὰ διπλώματα τῶν ἱατρῶν πρὸς τὴν αὐτῶν ἱκανότητα.

28. Εἰς χαρτόσημον τάξεως, ἐβδόμης κλάσεως, ἦτοι 10 δραχ., ὑπόκεινται.—α'. Αἱ ἀποφάσεις τῶν κακούργοδικείων καὶ στρατιωτικῶν δικαστηρίων.

στηρίων.—β'. Αἱ ἀποράσεις τοῦ Ἄρ. Πάγου.—γ'. Αἱ ὁποράσεις τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας εἰς ἀμφισβητούμενας διοικητικὰς ὑποθέσεις, ὅταν ἐκδίδονται κατὰ τῶν ἰδιωτῶν.—δ'. Αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐφετείων εἰς ὑποθέσεις πολιτικάς, χωρὶς διακρίσιν τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος.—ε'. Τὰ ἔγγραφα τῆς ἰθαγενείας.—ς'. Τὰ περὶ κληρονομίας καὶ κληροδοσίας, ὅταν οἱ κληρονόμοι καὶ κληροδόχοι τόσον ἀνιόντες ὅσον καὶ κατιόντες συγγενεύωσι κατ' εὐθείαν, καὶ δὲν προτιμοῦν νὰ πληρώσουν τὸ τέλος τῆς ἀξίας.—ζ'. Αἱ ἐξώδικοι διανομαὶ τῆς περιουσίας, ἐὰν τὰ μέρη δὲν προτιμοῦν νὰ πληρώσουν κἀλλιον τὸ τέλος τῆς ἀξίας.

20. Εἰς χρητόσημον ἀξίας ὑπόκεινται.—α'. Ὅλα τὰ παντὸς εἶδους περὶ χρημάτων ἢ ἀξίων συμβόλαια τὰ μεταξὺ ἰδιωτῶν ἢ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς κυβερνήσεως, τῶν δήμων, δημοσίων καταστημάτων, συντεχνιῶν καὶ σωματείων γινόμενα εἴτε δι' ἰδιωτικῆς ὑπογραφῆς, εἴτε ἐπισήμως, καὶ ρητῶς αἱ παντὸς εἶδους διὰ δημοπρασίας παραχωρήσεις. Αἱ ἐπικυρώσεις τῶν ἐγγράφων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐγίναν ἀπόνται τῶν μερῶν. Τὰ πρωτόκληλα καὶ αἱ πράξεις ὅσα δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τελειώσουν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας καὶ εἰς τὴν αὐτὴν συνεδρίαν, ὅταν διαλαμβάνουν περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως γράφονται ἐπὶ τοῦ ἰδίου χαοτίου, χωρὶς νῆαν ἄλλην πληρωμὴν, παρὰ τὸ τέλος τῆς ἀξίας.—β'. Τὰ παρὰ τῆς κυβερνήσεως διὰ δικαστικὰς παρακαταθήκας καὶ δι' ἐγγύησιν ὑπηρεσίας ἐκδιδόμενα ἀποδεικτικά εἴτε πιστοποιητικά τῶν διαφόρων δημοσίων ταμείων.—γ'. Τὰ ψηφίσματα καὶ διπλώματα πάσης τάξεως πολιτικῶν καὶ στατιστικῶν ἀρχῶν, τῶν ἀξιωματικῶν ζήρας καὶ θαλάσσης, τῶν συμβολαιογράφων, δικηγόρων καὶ κλητῆρων δικαστικῶν, ἐξαιρουμένων τῶν συντάξεων. Προσέτι τὰ περὶ χορηγίας καὶ ἐπικυρώσεως ἔγγραφα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματῶν καὶ προσπορισμῶν. Εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιπτώσεις τὸ τέλος τῆς ἀξίας θέλει ὑπολογισθῇ ἐπὶ τοῦ ἐτήσιου μισθοῦ, ἢ ὅπου δὲν δίδεται μισθὸς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὑπολογίζεται κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἐτήσιον εἰσόδημα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀναφέρηται ρητῶς πάντοτε εἰς τὰ ψηφίσματα καὶ διπλώματα. Ὅλαί αἱ λοιπαὶ ἀπολαβαί, ὡς εἶναι ἡ ἀμισθος κατοικία, αἱ γαῖαι κτλ. θέλουν ἐμπεριέχεσθαι ὁμοίως εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ποσότητος ταύτης. Τὸ τέλος τῆς ἀξίας θέλει πληρωθῇ εἰς τὴν ἐκδοσὴν τοῦ ἐγγράφου τοῦ πιστοποιούντος τὴν ὁκοδοσίαν ἢ τὴν ἐγγχειρίσιν τοῦ διπλώματος· εἰς τοὺς προδιδακμοὺς τὸ τέλος πληρώνεται ἐπὶ τῆς αὐξήσεως μόνον τοῦ μισθοῦ, εἰς δὲ τὰς παρακλήσεις τὸ τέλος τοῦτο δὲν ἐπιστρέφεται.—δ'. Ὅλα τὰ συμφωνητικὰ δι' ἰδιωτικὰς ὑπηρεσίας, ὑπολογιζομένου τοῦ τέλους εἰς ἐνὸς ἔτους ἀποδοχὰς (μισθὸν) ἐκτὸς ἂν ἡ συμφωνία γίνεται δι' ὀλιγώτερον καιρὸν.—ε'. Ὅλα τὰ ἐξοφλητικά τῶν πάσης τάξεως πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἀξιωματικῶν ζήρας καὶ θαλάσσης, τῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν, τῶν συμβολαιογράφων καὶ δικαστικῶν κλητῆρων, τὰ διὰ μισθοῦ καὶ ἀπολαβὰς παντὸς εἶδους, προσέτι καὶ δι' ὅσα λαμβάνουν ἀπὸ τοὺς διαφερομένους, ὅταν τὸ ποσὸν τῶν υπερβαίνει τὰς ἐνδεκα δραχμάς.—ς'. Οἱ λογαρια-

σμοὶ καὶ αἱ ἀποδείξεις ἰδιωτῶν, χωρὶς παρατήρησιν ποσῶς τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὅποιον δίδονται, ἀλλὰ ἡ ὀλίγη ποσότης ἤθελεν ὑπερβαίνει τὰς ἐνδεκα δραχμάς. Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἐργάτας, ὅταν τὰ ἐξοφλίζεμενα ἡμερομίσθια ὑπερβαίνουν τὴν ποσότητα τῶν δέκα δραχμῶν. Οἱ λογαριασμοὶ οὗτοι, καθὼς καὶ οἱ παντὸς εἶδους ὑπολογισμοί, δύνανται ἢ νὰ γραφῶσιν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὸ ἀνήκον χαρτόσημον τῆς ἀξίας, ἢ τοῦτο νὰ ἐπιβληθῇ μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ ἀναλόγου προσθέτου λευκοῦ χάρτου καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας περιστάσεις εἶναι συγχωρημένον νὰ προστεθῶσιν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀποδεικτικά τῆς ἐξοφλήσεως τῶν ἐν αὐτοῖς διαλαμβανόμενων ποσῶν ἢ τῆς ἀξίας, χωρὶς νὰ πληρῶσιν διὰ τοῦτο τὸ τέλος ἐκ νέου.—ζ'. Αἱ ἐνδείξεις παραλαβῆς διὰ πληρωμᾶς γινομένης εἰς δημόσια ταμεῖα, ὅταν ὑπερβαίνωσι τὴν ποσότητα τῶν ἐνδεκα δραχμῶν, καὶ ὅταν ἡ πληρωμὴ δὲν γίνεται διὰ τοὺς ἀμέσους ἢ ἐμμέσους φόρους, μῆτε προέρχεται ἀπὸ τὴν διανομὴν τῶν φόρων εἰς τοὺς δήμους, τὰς ἐπαρχίας ἢ τοὺς νομούς.—η'. Αἱ ἀποδείξεις συμμετοχῆς εἰς ἐμπορικὰς καὶ τραπεζικὰς ἐργολαβίας, καὶ τὰ γραμμάτια καὶ ἀποδεικτικά, ἐπὶ τῶν ὁποίων πληροῦνται τὰ κέρδη αὐτῶν. Ἐλευθερίας παντὸς τέλους χαρτόσημου εἶναι τὰ γραμμάτια τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν διὰ προνομίου συστήθεισαν Ἑθνικὴν Τράπεζαν ὡσαύτως καὶ τὰ ἀποδεικτικά καὶ ἐξοφλητικά, ἐπὶ τῶν ὁποίων πληροῦνται τὰ κέρδη τῆς —θ'. Αἱ ἀποδείξεις τῆς ἐξασφάλισως καὶ τῆς πληρωμῆς διὰ τὴν ἐξασφάλισιν, ὑπολογιζομένου τοῦ τέλους, ὅχι ἐπὶ τοῦ ἐξασφαλιζομένου ποσοῦ ἀλλ' ἐπὶ τῆς γινομένης διὰ τὴν ἐξασφάλισιν πληρωμῆς.—ι'. Αἱ συναλλαγματικαὶ, τὰ ἐντάλματα πληρωμῆς, αἱ ὁμολογίαι, καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ περιέχοντα ὑποσχέσεις καὶ διαταγὰς πληρωμῶν δι' ὠρισμένης ποσότητος, καὶ κυκλοφοροῦντα εἰς τὸ Βασίλειον, συμπεριλαμβανομένων καὶ αὐτῶν τῶν εἰσερχομένων ἀπὸ ξένα κράτη συναλλαγματικῶν, τῶν πληρωτέων ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Βασιλείου. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περιστασιν ἡ σφραγὶς πρέπει νὰ ἐπιτεθῇ εἰς τὸν πρόσθετον λευκὸν χάρτην πρὶν τῆς παρουσιάσεως εἰς ὑποδοχὴν ("Αρθρ. 10). Αἱ ὀπισθογραφαὶ καὶ αἱ ὑποδοχαὶ καὶ ὅλα τὰ μὴ κυκλοφοροῦντα ἔγγραφα, καθὼς διπλόγραφα καὶ ἀντίγραφα, δὲν ὑπόκεινται εἰς κανὲν τέλος ὅταν τὰ πρωτότυπα αὐτῶν καὶ αἱ κυρίως ὁμολογίαι ἐσημάνθησαν δὲν ὑπόκεινται εἰς κανὲν τέλος ὁμοίως καὶ τὰ γραμμάτια τῆς διὰ προνομίου διορισθείσης ἐθνικῆς τραπεζῆς.—ια'. Αἱ κληρονομίαι καὶ κληροδοσίαι, αἱ ἀπὸ συγγενεῖς τοὺς μὴ κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀνιόντας καὶ κατιόντας, ὑπολογιζομένου τοῦ τέλους ἐπὶ τῆς ὀλικῆς ἀξίας τοῦ κληρονομηθέντος ἢ κληροδοτηθέντος πράγματος καὶ τῶν λοιπῶν ὠφελειῶν ἢ ἀπολαύσεων, τὰς ὁποίας ἔχει, χωρὶς διάκρισιν καὶ χωρὶς καταλογισμὸν τοῦ εἰς τὴν Κυβερνήσιν πληρωθησομένου τέλους, ἀφοδῶς ἐκπεσθῶσιν ὅλα τὰ ἐπὶ τούτου χρέη. Ἐννοεῖται δέ, ὅτι εἰς τὰς ρηθείσας κληρονομίας καὶ κληροδοσίας, τὸ τέλος τῆς ἀξίας θέλει πληρωθῇ ἅπαξ ἢ εἰς τὴν ἐκσφράγισιν τῆς διαθήκης, ἢ εἰς τὴν παράδοσιν τῆς περιουσίας, ὅταν ὑπάρχῃ ἐντελὼς καὶ ἐν τάξει κατεστρωμένη ἀπο

γραφή· ταύτης δὲ μὴ ὑπαρχούσης, εἰς τὴν ἔνορκον ἐγγλωσιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος τὴν ὁποίαν χρεωστοῦν νὰ κάμωσιν ὅλοι οἱ κληρονόμοι καὶ ἐπίτροποι αὐτῶν εἰς τὸ ἀρμόδιον εἰρηνοδίκειον, ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς κληρονομήσεως, γράφοντες εὐθὺς ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τὴν ἀνάλογον ἀξίαν. Παρεκτός τούτου ὑπόκεινται εἰς τὸ νόμιμον τέλος τῆς τάξεως καὶ τὰ περὶ κληρονομίας αὐτὰ πρακτικὰ ὅταν γίνωσι.

30. Διὰ νὰ ὑπολογίζηται ὀρθῶς τὸ χαρτόσημον τῆς ἀξίας, πρέπει τὰ ἔγγραφα νὰ διαλαμβάνωσι μὲ ἀκρίβειαν τὰς χρηματικὰς ποσότητας, καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἀναφερομένων πραγμάτων οἱ δὲ συμβολαιογράφοι καὶ λοιποὶ ὑπάλληλοι χρεωστοῦν πάντοτε νὰ ἐπαγρυπνῶσι κατὰ τοῦτο, καὶ ἐν συγκρίνοντες τὰς δηλωθείσας τιμὰς μὲ τὴν ὑπάρχουσαν τιμὴν τῆς ἀξίας τῶν πραγμάτων εὖρωσιν ἐπαισθητὴν διαφορὰν πρὸς βλάβην τοῦ ταμείου, τότε πρέπει νὰ διωρθώσωσιν αὐτὰς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νὰ λαμβάνωσι τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου. Ἄν οἱ ἔχοντες συμφέρον δὲν συμφωνήσωσι κατὰ τοῦτο, τότε ἔμπορουν αὐτοὶ ἢ οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι νὰ καταφύγωσιν ἐντὸς 48 ὥρῶν εἰς τὴν ἐκτίμησιν εἰς εἰδημένων, διορισμένων τοῦ μὲν ἐνὸς ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἐχόντων τὸ συμφέρον, τοῦ δὲ ἑτέρου ἀπὸ τὸ μέρος τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων· οἱ ἐκτιμηταὶ οὗτοι πρέπει νὰ ὀρκισθῶσι παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐπιφορτιζόμενοι παρ' αὐτοῦ μὲ τὴν ἐκτίμησιν, καὶ ὑποχρεούμενοι νὰ δώσωσι εἰς τοὺς διαφερομένους τὴν ἔγγραφον γνώμην των, τὴν ἐπιθεωρουμένην καὶ ἐπικυρουμένην ἀμὲν παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου· ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς τῆς γνωμοδοτήσεως, γίνεται ἡ πράξις εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐπισυναφθῇ καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτὸ τῆς γνωμοδοτήσεως, ὡς ἀναγκαῖον παράρτημα. Ὅταν οἱ ἐκτιμηταὶ ᾔθελον διαφωνήσωσι εἰς τὴν ἐκτίμησιν, τότε λαμβάνεται βᾶσις εἰς τὸν καταλογισμόν τοῦ χαρτοσήμου ὁ ἐξαγόμενος μέσος ὅρος ἀπὸ τὰς δύο ποσότητας, τὰ δὲ ἔξοδα τῆς ἐκτιμήσεως πληρώνονται ἀπὸ τῶν πληρω-
ν τοῦ χαρτοσήμου.

31. Εἰς τὰς συμφωνίας τὰς ἀπορώσας ἀνταλλαγὴν τινα, τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπιβάλλεται εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ μείζονος κατὰ τὴν τιμὴν ἀνταλλακτομένου πράγματος. Εἰς τὰ δάνεια ἐπὶ τῆς δανειζομένης ποσότητος, εἰς τὰ συμφωνηθέντα ἐνοίκια, ἐπὶ τοῦ προσδιορισθέντος ἐνοικίου πολυπλάσιαζομένου μὲ τὰ ἔτη, δι' ὅσα ἰσχύει ἡ συμφωνία τοῦ ἐνοικίου. Εἰς συνθήκας, αἱ ὁποῖαι ἐσυμφωνήθησαν διὰ βίου, ἐπὶ τοῦ εἰκοταπλοῦ τοῦ ἐτησίου ποσοῦ· ἐὰν δὲ ἀπροσδιορίστως, ἐπὶ τοῦ δεκαπλοῦ τοῦ ἐτησίου ποσοῦ. Εἰς ἀφέσεις ἐτησίων προσόδων, ἐπὶ τῆς ποσότητος τοῦ κεφαλαίου, τούτου δὲ μὴ ὄντος προσδιορισμένου, ἐπὶ τοῦ δεκαπλοῦ ποσοῦ τοῦ εἰσοδήματος, ἐὰν αὐταὶ ἐσυμφωνήθησαν δι' ἁπλῶς ἀπροσδιόριστον καιρὸν· ἐὰν δὲ διὰ βίου, τότε τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ εἰκοσαπλοῦ τῆς ποσότητος τοῦ εἰσοδήματος. Εἰς τὰς μετὰ ζώοντων δωρεάς, ἐπὶ τῆς παρὰ τῶν μερῶν ὁμολογουμένης ποσότητος· εἰς παραχωρήσεις ἐπικαρπίας, ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος· ἂν ὅμως μετὰ ταῦτα μεταβῇ καὶ ἡ ἰδιοκτησία αὐτῇ εἰς χεῖρας

τοῦ ἐπικαρπωτοῦ, τότε τὸ τέλος λογίζεται καὶ ἐπὶ τῆς ὅλης ἀξίας. Εἰς διαπραγματεύσεις πωλήσεων τῶν πρὸς καιρὸν ἢ διὰ βίου συμφωνηθέντων εισοδημάτων ἐπὶ τῆς ρητῆς τιμῆς. ἢ τοῦ διὰ πολλαπλασιασμοῦ μετὰ τὰ μὴ παρελθόντα εἰσέτι ἀπὸ τὴν συμφωνίαν ἔτη εξαγομένου ποσοῦ τῶν εισοδημάτων, ἢ ὅταν δὲν ἀναφέρηται προσδιορισμὸς χρόνου, ἐπὶ τοῦ δεκαετησίου καπλασίου εισοδήματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς καταβολῆς τοῦ τέλους.

32. "Ολα τὰ κατὰ τὸν νόμον εἰς τὴν ἐπισφράγισιν ὑποκείμενα ἔγγραφα πρέπει νὰ γράφονται ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὸν ἀνάλογον σφραγιστὸν χάρτην. Αἱ δημόσιαι ἀρχαὶ καὶ οἱ συμβολαιογράφοι εἶναι ὑποχρεωμένοι ἀπαράλλακτα με τοὺς ἰδιώτας νὰ μεταχειρίζονται αὐτὸν ὡς τὰ πρωτότυπα ἔγγραφα καὶ τὰς πράξεις τῶν.

33. Οἱ συμβολαιογράφοι, τὰ δικαστήρια, καὶ ὅλαι αἱ δημόσιαι ἀρχαὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ζητῶσιν ἀπὸ τοὺς διαδίκους τὴν προπληρωμὴν τοῦ νομίμου τέλους τοῦ χαρτοσήμου διὰ τὰ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἀναγκαῖα ἔγγραφα, καὶ πρὶν τούτου νὰ μὴ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν. Ἄν μετεχειρίσθῃσιν τὸ σφραγιστὸν χάρτην εἰς λογαριασμὸν καὶ εἰς χρεὸς τῶν διαδίκων, δύνανται μὲν νὰ μεταχειρισθῶσι κατ' αὐτὰ ὅλα τὰ ἔννομα μέσα, ὅσα ὁ διοργανισμὸς τῶν δικαστηρίων καὶ ἡ πολιτικὴ διοικητικὴ διαλαμβάνει περὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν· ποτὲ ὅμως δὲν δύνανται νὰ ζητήσωσιν ἀνταπόδοσιν καὶ ἀφῆσιν αὐτῶν τινὰ ἀπὸ τὸ δημόσιον ταμεῖον. Ἀλλ' ἐὰν οἱ διάδικοι ἀρνοῦνται νὰ παρουσιασθῶσιν, ἢ πρόκειται νὰ ἐξετασθῶσι μακρονοὶ μέτρηται κτλ. ὅπου οἱ διάδικοι δὲν εμφανίζονται, τότε γίνεται ἡ εἰσπράξις τῶν τελῶν τῆς ἐπισφράγισης διὰ τοῦ ταμίου τῆς διοικήσεως κατὰ συνταγὰν δημοφιλῆσεως, τὴν ὁποίαν πέμπει ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸν ταμίαν, ὅστις εἰσπράττει τὴν χρεωστομένην ποσότητα· πλην αὐτῆς ὁ τρόπος τῆς εἰσπράξεως ἐνεργεῖται μόνον ὅταν ὁ διάδικος διὰ τροπὴν εἰς τὸ νὰ πληρώσῃ, ἢ ὅταν ἡ δημοπρασία τῶν πραγμάτων τοῦ χρεώστου δὲν λάβῃ πέρας διὰ νὰ ἀφαιρεθῶσι τὰ τέλη ἀπὸ τὰ χρήματα τῆς τιμῆς.

34. Ἡ πληρωμὴ τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου γίνεται ἀπὸ τὸν ἔχοντα ἄμεσον καὶ πρῶτον συμφέρον· μήτε ὁ σφραγιστὸς χάρτης δίδεται, μήτε εἰδικὴ σφράγισις γίνεται, χωρὶς προπληρωμῆς εἰς μετρητὰ· οὐδὲ ποσὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἰδιαιτέραι μεταξὺ ἰδιωτῶν περὶ τοιαύτης πληρωμῆς συμφωνίαι.

35. Εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου διὰ τὰ παρουσιαζόμενα εἰς τὸ δικαστήριον ἔγγραφα, ὡς καὶ τὰ δικαστικὰ ἐξόδια δύνανται νὰ ζητηθῶσιν ἐν καιρῷ ἀπὸ τὸν καταδικαζόμενον.

36. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις ἐνώπιον τῶν ἀρμόδιων δικαστηρίων, προσέτι καὶ τὰς πειθαρχικάς ἐξετάσεις διὰ τοὺς ὑπαλλήλους, τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπιβάλλονται μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ὅταν αὕτη ᾖ κατὰδικαστικὴ καὶ τελεσιδίκος. Ὁ ὑπολογισμὸς γίνεται ἐπὶ τοῦ καταναλωθέντος χάρτου ἐν τῷ διαστήματι τῶν γενομένων πράξεων· ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου σημειώνει τὰ τέλη ταῦτα εἰς ἰδιαιτέραν στήλην εἰς τὰ διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων διεκπεραιούμενα ἀποσπάσματα τῶν ἀποφάσεων καὶ τὰ παραδίδει εἰς τὸν ἀνήκοντα ταμίαν τῆς διοικήσεως καὶ εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἐπίτροπον εἰς διπλόγραφον· τὸ αὐτὸ ἐνεργεῖ καὶ ἡ ἀνήκουσα διοικητικὴ ἀρχὴ διὰ τὰς πειθαρχικάς τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς ἐξετάσεις. Τὰ διοικητικὰ ταμεῖα εἰσπράττουσι τὰ τέλη ταῦτα ἀπαρλλάκτως ὡς καὶ τὰ δικαστικά ἐξόδα, κατὰ συνέπειαν ἀποφάσεως ἐγκύσεως νομικὸν κύρος. Ἡ σημείωσις τῶν τελῶν χρησιμεύει μόνον εἰς ἀποδείξιν τῆς ποσότητος τοῦ καταναλωθέντος σφραγιστοῦ χάρτου ὑπὸ τοῦ ἀνήκοντος δικαστηρίου ἢ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς. Εἰς ὅλας δὲ τὰς τοιαύτας περιπτώσεις πρόσθετος σφραγιστὸς χάρτου εἰς τὰς διαληφθείσας ἐξετάσεις δὲν χωρεῖ.

37. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δικάζεται τις ἔχων τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὸ 223 ἄρθρον τῆς πολιτικῆς δικονομίας δικαιώματα πτωχοῦ, ἡ δικάζεται τὸ δημόσιον, συγγράφεται νὰ μὴν ἐπιβληθῶσι τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου, καθ' ὅσον μέρος ἀφορᾷ τὸν πτωχὸν ἢ τὸ δημόσιον, πρὶν τῆς ὀλικῆς ἀποπερατώσεως τῆς ὑποθέσεως. Ἄν ὁ ἀντίδικος τοῦ πτωχοῦ ἢ τοῦ δημοσίου καταδικασθῇ, τότε ἡ πληρωμὴ τῶν τελῶν γίνεται παρ' αὐτοῦ δι' ὅλας τὰς πράξεις, μὲ τὸ μέσον σημειώσεως πεμπομένης, κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀπὸ τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν ἀνήκοντα ταμίαν τῆς διοικήσεως καὶ τοῦ διπλογράφου αὐτοῦ κινουνομένου εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἐπίτροπον χάριν ἐλέγχου. Ἀλλ' ἂν ἡ ἀπόφασις ἀποθῇ ἐναντία εἰς τὸ μέρος τοῦ πτωχοῦ ἢ τοῦ δημοσίου, τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου τότε μήτε σημειοῦνται, μήτε εἰσπράττονται.

38. Εἰς ὅσα συμφωνητικὰ τὸ δημόσιον εἶναι συμφωνοῦν μέρος, τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου πληρώνεται μόνον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐπὶ τῇ βίσει ὅτι τὸ δημόσιον δὲν δύναται νὰ πληρῶνῃ πρὸς τὸ δημόσιον· ὅθεν καὶ δι' ὅλα τὰ ἐξοφλητικά, τὰς ἀποδείξεις, καὶ τοὺς εἰς σφράγισμα ὑποκειμένους λογαριασμούς, τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου πληρώνονται ὡσαύτως ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐκείνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Παραβάσεις, ποιναὶ καὶ ἐλεγχος.

39. Τὰ δικαστήρια καὶ ὅλαι αἱ δημόσιαι ἀρχαί, δὲν δύναται νὰ δεχθῶσι κανενὸς εἵδους ἔγγραφον ἰδιωτικὸν ἀπ' ὅσα ὁ νόμος ὑποβάλλει εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου, καὶ τὸ ὅποιον ἀπ' ἀρχῆς γραφέν εἰς χάρ-

τὴν ἀσφράγιστον, ἢ εἰς χάστην κατωτέρας παρὰ τὴν ἀνήκουστον δὲν ὑπεβλήθη ἀκολούθως εἰς τὸν πρόσθετον λευκὸν χάρτην ἢ τὰς αἰ σφραγίδες ἐσκεπάσθησαν ἀπὸ τὰ γράμματα, ἢ ἄλλως παρεστάνει εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τοιούτων ἔγγραφων νὰ γράψωσι πρόσκλησιν, πρακτικὰ φασὶν τινα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως. Ἄν ὅμως αἱ σφραγίδες ἐσκεπάσθωσιν, ἀλλ' ὅχι εἰς τρόπον νὰ μὴ διακρίνηται τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς, γράφον εἶναι τότε μόνον δεκτὸν ὅταν ὁ ἔχων συμφέρον πληρῶς πρόστιμον ἴσον μὲ τὸ διπλάσιον τοῦ τέλους· ποτὲ ὅμως τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν δύναται νὰ ᾖ ὀλιγώτερον τῶν 5 δραχμῶν.

40. Ἀναφοραὶ γραμμéναι εἰς χάστην ἀσφράγιστον σφραγίδος κατωτέρας τιμῆς ἀπὸ τὴν προσδιορισμένην εἰς τὸν νόμον, ἢ τῶν αἰ σφραγίδες ἐσκεπάσθησαν, ἢ ἄλλως παρεμορφώθησαν, ἐπιστάνου ἀναβολῆς. Εἰς τοὺς μακρόθεν ἀναφεομένους ἀποστέλλονται ἐξόρων αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἀφ' οὗ γράψωσιν ἐπ' αὐτῶν, χωρὶς καμίας σημασίας, αἱ λέξεις, ὁ χάρτης ἀσφράγιστος ἢ ἡ σφραγὶς παρεστάνει.

41. Ἀπαγορεύεται ὁμοίως εἰς τὰ δικαστήρια νὰ ἀριθμῶσιν μονογραψῶσι κατὰστιχα καὶ βιβλία μὴ φέροντα τὴν ἀνήκουστον σφράγισιν.

42. Τὰ προικοσύμφωνα, τὰ ἔγγραφα δωρήσεως μεταξὺ ζῶντων ὅλα ἐν γένει τὰ συμβόλαια ὅσα ἀφορῶσι μεταβολὴν τινα εἰς τὴν πραγματικὴν ἀκινήτων (ἐξαιρουμένων τῶν ἐθνικῶν κτημάτων) σέτι ὅλα τὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα τὰς ὑποθήκας καὶ τὰς αὐτῶν ζωδίκους διαμοιράσεις περιουσίας, ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ ὀκνηρότητας γίνωνται ἄλλως πως, εἰ μὴ ἐπιστήμως καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβουλοῦ, φυλαττομένων ἐν τοῦτοις τῶν ἄρθρων 32 καὶ 46.

43. Τὰ ἔγγραφα, ὅσα ὁ παρὼν νόμος ὑποβάλλει εἰς τέλος μου, καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 10 δὲν ἐξαιροῦνται, τότε μόνον δύναται εἶναι τὸ πρόσθετον λευκὸν χάρτην (ἀρθ. 13), ὅταν ἐκτὸς τῆς τιμῆς ῥωθῇ ἡμέσις καὶ πρόστιμον ἴσον μὲ τὸ δεκαπλοῦν τῆς ἐλλείπουσας σφραγίδος εἴθουν χαρτοσήμου.

Ὅταν τὸ ἔγγραφο φέρῃ σφραγίδα μικροτέρας τιμῆς, τότε πρόσθετον χάρτην πληρῶνεται μόνον τὸ περιπλέον, καὶ εἰς αὐτὸν γιζόμενον εἰσπράττεται τὸ δεκαπλοῦν διὰ τὸ πρόστιμον· εἰς ὅμως τῶν δύο περιπτώσεων τὸ πρόστιμον δὲν δύναται νὰ ᾖ ἴσον τῶν πέντε δραχμῶν. Ἄν τὸ ἔγγραφο φέρῃ σφραγίδα παραμικροτέρας τιμῆς, τότε εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς τοῦ ἔγγραφου ἐκείνου, θεωρεῖται ὡς ἡ μικροτέρα πασῶν, ὡς 25 λεπτῶν.

44. Ἐάν τις ἐκθέσῃ εἰς τὴν ἀγοράν, πώλησιν, ἢ ἀγοράσῃ παίγνια χρονολόγια ἢ χαρτοφυλάκια χρονολογικά, ὅλα ταῦτα ταῦτα κείμενα δημεύονται πρὸς χάριν τοῦ κατὰμνην τοῦ, ὁ δὲ παραβάτης τῆς πληρωμῆς τοῦ τέλους, καταδικάζεται καὶ εἰς πρόστιμον ἴσον τῷ δεκαπλοῦν τοῦ τέλους αὐτοῦ πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου ταμείου.

κατὰ τόπους δημοτικά καὶ ἀστυνομικά ἄρχαι, οἱ κατὰ διοικήσεις ταμίαι, οἱ εἰς τὸ σφραγιστήριον καὶ τὸ Γενικὸν ταμεῖον διωρισμένοι ὑπάλληλοι ἐπιφορτίζονται τὴν καταθεθαιώσιν τῆς παραβάσεως· ὅθεν ὀφείλουσαν καταστρώσουσαν ἐπὶ τοῦτου ἔκθεσιν, τὴν ὁποῖαν ὁμοῦ μετὰ καταγεθῆντα πράγματα, ὑποβάλλουν εἰς τὸ ἀνήκον εἰρηνοδικεον. Ἡ ἔκθεσις πρέπει νὰ ὑπογράφηται παρ' αὐτοῦ τοῦ παραδότη, καὶ εἰς ἐναντίωσιν αὐτοῦ, παρὰ τοῦ δημάρχου ἢ παρὰ δύο ἀξιοπίστων μαρτύρων. Ὁ εἰρηνοδικὴς ἀναθεωρεῖ εὐθὺς τὴν ἔκθεσιν ἀνεξόδως καὶ ἀποπέμπει αὐτὴν ἡμῶν μετὰ τὰ δημευθέντα πράγματα εἰς τὸ ἀνήκον ταμεῖον τῆς διοικήσεως, τὸ ὁποῖον παρὰ μὲν τοῦ παραδότη εἰσπράττει τὸ ἀνήκον τέλος τοῦ χαρτοσήμου καὶ τὸ πρόστιμον, πῦμπων ἀπόσπασμα αὐτῆς συγχρόνως εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἐπίτροπον χάριν ἐξελέγχσεως· τὰ δὲ δημευθέντα πράγματα παραδίδονται εἰς τὸν καταμηνυτὴν ἐπὶ ἀποδείξει· ἀφοῦ ἐπισφραγισθῶσιν. Ἡ ἐπισφράγισις καὶ παραδόσις αὐτῆς ἡτις γίνεται χωρὶς κανὲν ἔκδοσιν τοῦ καταμηνυτοῦ, δὲν πρέπει ποσῶς νὰ θραδύνῃ ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ἐτετελέσθη ποτὲ ἡ εἰσπραξις τοῦ τέλους καὶ τοῦ προστίμου ἐκ μέρους τοῦ παραδότη.

45. Ἀνίσως δημοσία τις ἀρχὴ παρεδέχθη ἀπὸ ἰδιώτην ὁποιοδήποτε ἔγγραφον ἢ ἀναφορὰν ἀσφράγιστον, ἢ μετὰ σφραγίδα κατωτέρας τιμῆς, ἢ παραμορφωμένην, τιμωρεῖται ὁ ὑπάλληλος ὅστις ἔκαμε χρῆσιν τοῦ ρηθέντος ἐγγράφου ἢ τῆς ἀναφορᾶς μετὰ πρόστιμον δεκαπλοῦν τῆς ποσότητος τοῦ χαρτοσήμου, καὶ χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν ἀπὸ τὸν ἰδιώτην παραδότην, ὅστις ἐτέρωθεν ὑπόκειται εἰς τὴν παρὰ τοῦ 46 ἄρθρου ἀναφερομένην ποινὴν τῆς ἀκυρώσεως, ἂν ἔγινε χρήσις τις αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου. Ἄν εἰς τὸ παρουσῶσθῃ ἔγγραφον ἢ σφραγὶς μὲν ἦτο σκεπασμένη, ἀλλὰ τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς διακρίνεται, καὶ ὁ ὑπάλληλος τὴν ἐδέχθη χωρὶς νὰ πληρωθῇ τὸ διπλάσιον τέλος, καταδικάζεται αὐτός εἰς πρόστιμον δεκαπλάσιον τοῦ τέλους, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὸ ζητῇ ἀπὸ τὸν ἰδιώτην, τοῦ ὁποῖου τὰ δίκαια εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δὲν βλέπονται· ποσῶς.

46. Εἰς πρόστιμον ὁμοίως δεκαπλοῦ τέλους ὑπόκεινται ἐκτὸς τῆς ἀποδοσεως τοῦ τέλους αὐτοῦ ὅλοι οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, ὅσοι δὲν μετεχειρίσθησαν ἀπ' ἀρχῆς τὸν ἀρμόδιον σφραγιστὸν χάρτην εἰς ὅσας ἐκδίδουσι πράξεις, πρακτικά, ἀπόγραφα, ἀντίγραφα ἢ ἀποσπάσματα. χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀπαιτῶσιν ἀπὸ τὸν ἰδιώτην, εἰς ὅσους τοῦ ὁποῖου ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶσι τὸν σφραγιστὸν χάρτην, εἰμὴ μόνον τὴν καθ' αὐτὴν τιμὴν, καὶ ὅχι τὸ δεκαπλοῦν πρόστιμον· εἰς τὸ αὐτὸ πρόστιμον καὶ ζημίαν καταδικάζονται καὶ ὅταν γράφοντες παραμορφώσωσι τὴν σφραγίδα εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς· ἀλλ' εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δὲν δύναται νὰ ἀπαιτῶσιν ἀπὸ τὸν ἰδιώτην, οὔτε τὴν ἀπλὴν τοῦ χάρτου τιμὴν· ἂν δὲ ἡ σφραγὶς ἐσκεπασθῇ εἰς τρόπον, ὥστε τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς διακρίνεται, τότε ὁ ὑπάλληλος καταδικάζεται· παρομοίως εἰς πρόστιμον διπλάσιον τοῦ τέλους, χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τίποτε ἀπὸ τὸν ἰδιώτην.

47. Ὅσακις ἡ περὶ δημοσίας τινὸς ἀρχῆς γενομένη παράβασις εἰσάγεται ἀπὸ ἐγγράφων ἐκδοθέν παρ' αὐτῆς, ἡ εὐρισκόμενον ἤδη εἰς χεῖρας ἰδιωτῶν, τότε δύναται ὅποισδήποτε ἰδιώτης νὰ καταμηνύσῃ τὴν παράβασιν. Εἰς τὸν καταμηνυτὴν ἀνήκει τὸ ἥμισυ τοῦ προστίμου· εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἡ καταμνήσυσις γίνεται εἰς τὸν ἐπαρχιακὸν ταμίαν, ὅστις εἰσπράττει τὸ ὅλον καὶ παραδίδει τὸ ἥμισυ εἰς τὸν καταμηνυτὴν, ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς. Ἐὰν δὲ εὖρη ἀντίστασιν, ἀναφέρεται εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Οἰκονομικῶν διὰ νὰ χρεωθῇ ὁ παραβάτης ὑπάλλληλος, καὶ νὰ διαταγῇ ἡ πληρωμὴ τοῦ ἡμίσεως προστίμου εἰς τὸν καταμηνυτὴν ἐν εἰδὲι προπληρωμῆς. Ἡ καταμνήσυσις αὕτη δὲν συγχωρεῖται, ὡσαύτως ἡ παράβασις δὲν ἐξάγεται εἰμὴ δι' ἐκείνων τῶν ἐγγράφων, τὰ ὅποια ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ γραφείου τῆς ἀρχῆς αὐτῆς.

48. Ἰδιώτης, ὅστις εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου, ἢ εἰς τὸν διὰ προστίμου πρόσθετον λευκὸν χάρτην νομίζει ἑαυτὸν ἡδικημένον, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διευθύνῃ ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς ἄμεσον ἐξαίτησιν πρὸς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ ἀπὸ αὐτῆς ἀπορριφθῇ, νὰ ἐκκαλέσῃ ἐντὸς ἄλλων 30 ἡμερῶν, ἀφοῦ κοινοποιηθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ἀπόρριψις, εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας, ἐπὶ συνάπτων καὶ εἰς τὴν ἐξαίτησιν καὶ εἰς τὴν ἐκκλήσιν τὰ ἐγγράφα, ἐπὶ τῶν ὅποιον ἐπεβλήθη τὸ τέλος. Ὁφείλει δὲ ὁ ποιὼν τὴν ἐξαίτησιν νὰ προπληρώσῃ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος χαρτόσημον καὶ τὸ πρόστιμον, πρὶν ἐπιχειρισθῇ αὐτήν.

Ἐγκριθεῖσης τῆς αἰτήσεώς του, θέλει τῷ ἐπιστραφῇ τὸ περιπλέον ἀπὸ ἐν διοικητικὸν ταμεῖον ὅποιονδήποτε, ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς, ἥτις δὲν ὑπόκειται εἰς τέλος χαρτοσήμου, πρέπει ὅμως νὰ προστεθῇ εἰς αὐτὴν ἡ ἀπόφασις τῆς Γραμματείας ἢ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ὅσα ἐπιστρεφόμενα ταῦτα ποσὰ καταλογίζονται ἀπὸ τὸ Γενικὸν ταμεῖον εἰς τὴν μερίδα τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίτησεως καὶ ἐκκλήσεως μένει πάντοτε μετὰ τὴν πληρωμὴν εἰς τοὺς ἰδιώτας, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 30 ἀναφερομένην περίστασιν τῆς ἐκτεμῆσεως. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα μένει καὶ εἰς τοὺς ὑπάλλληλους, ἀφοῦ πληρώσουν καὶ οὗτοι τὰ εἰς αὐτοὺς ἐπιβληθέντα πρόστιμα.

49. Τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον θέλει ἐφοδιάσει μὲ τὰς ἀνηκούσας ἐλεγκτικὰς ὁδηγίας τοὺς ἐπιθεωρητάς, τοὺς ὁποίους κατ' ἔτος πέμψει εἰς ἐξέτασιν τῶν ταμείων, διὰ νὰ ἐπιθεωρῶσιν ὅχι μόνον τὰ διοικητικὰ ταμεία, ἀλλὰ καὶ νὰ πληροφωρῶνται ἀκριβῶς καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην δημοσίαν ἀρχήν, διὰ τὴν χρῆσιν τὴν ὅποιαν κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὀφείλει νὰ κάμῃ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἐὰν ἔκαμεν αὐτὴν ὡς ἔπρεπεν. Οὗτοι πρέπει νὰ κάμωσιν ἐπιθεωρήσιν ἐν ταυτῇ τῆς εἰς τὰ δικαστήρια, εἰς τοὺς συμβολαιογράφους καὶ εἰς τὰς λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, δηλοποιούντες τὰς ἀνακαλυφθείσας παραβάσεις εἰς τὰ ἀνήκοντα διοικητικὰ ταμεία διὰ νὰ ἐνεργηθῶσιν ἀμέσως τὰ τοῦ προστίμου. Παρομοίας ὁδηγίας καὶ ὑποχρεώσεις θέλει δώσει ἡ Γραμματεία τῶν Οἰκονομικῶν καὶ εἰς τοὺς Οἰκονομικοὺς ἐπιτρόπους διὰ νὰ κάμουν τοὐλάχιστον δις τοῦ ἔτους ὁ

αὐτῶς τὸν ἔλεγχον καὶ ἐπιθεώρησιν τηροῦντες πάντοτε τὴν ἀναγκαίαν συνέχειαν. Αἱ ἐξελέγξεις πρέπει νὰ σημειῶνται μετὰ προσοχῆς καὶ τάξεως εἰς τὰ βιβλία αὐτὰ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀρχῶν, συνυπογραφομένης ἐν αὐτοῖς καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξελεγχθείσης.

80. Ἐκτὸς τῆς ἀδιαλείπτου ἐπαγρυπνήσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ προλαβόντι ἄρθρῳ διαταχθέντων ἐλέγχων, ὀφείλει αὐτὸ πρὸς τοῦτοις νὰ προκαλῇ καὶ νὰ λαμβάνῃ πάντοτε ἀπὸ τὴν Γραμματείαν τῶν Οἰκονομικῶν τὰς ἀναγκαίας διασαφίσεις, ὅτε ἤθελεν ἀναφανῇ διαφωνία ἢ διαφορὰ εἰς τὴν προσαρμογὴν τοῦ παρόντος Νόμου.

81. Ὅσοι κατασκευάζουσι κίβδηλον σφραγιστὸν χάρτην ἢ ἐπιχειροῦνται παρανόμως τὴν εἰδικὴν ἐπισφράγισην, ὑποβάλλονται εἰς τὴν ποινὴν, ἣτις ὠρίσθη εἰς τὸ ἄρθρον 235 τοῦ ποινικοῦ νόμου· προσαρμάζονται δὲ ἀναλόγως καὶ τὰ ἄρθρα 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245 καὶ 246 τοῦ αὐτοῦ νόμου, εἰς τοὺς ἀνευ ἀδείας κατασκευάζοντας παραγυτῆρας καὶ εἰς τοὺς συμμετέχοντας εἰς τὴν παραποίησιν ἢ εἰς τὴν ἀλλοτρίωσιν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου.

82. Ὅσοι χωρὶς ἀδείας κατασκευάζουσι καὶ διαδίδουσι χάρτην μὲ τὸ ὑδάτινον, τὸ προσδιορισθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 6 σημειόν, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν μέχρις ἑξ μηνῶν καὶ μὲ δήμευσιν τοῦ χάρτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'

Ἀκροτελεύτιοι ὁρίσμοι.

83. Ὁ παρὼν νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν τὴν 15/27 76ρίου π. ἔ. καὶ ταυτοχρόνως παύει διὰ τοῦτου ἡ εἰσπραξις ὅλων τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 1 μνημονευθέντων τελῶν. Κατὰ συνέπειαν δὲ τοῦτου πρέπει εἰς ὅλα τὰ εἰσέτι καὶ νῦν ἐν ἰσχύϊ ὄντα διατάγματα διορισμῶν, καὶ διπλώματα πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀξιωματικῶν, καὶ ἀξιωματικῶν τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης καὶ ὅλων τῶν ἄλλων δημοσίων ὑπαλλήλων, οἵτινες κατὰ τὸ παρὸν εἶναι εἰς ἐνέργειαν καὶ δὲν παρεωρήθησαν κατὰ συνθήκην, καὶ προσωρινῶς διὰ προσδιορισμένον καιρὸν ἀπὸ ξένην Κυβέρνησιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, νὰ ἐπισυναφθῇ τὸ νόμιμον χαρτόσημον, μέχρι 1/13 Δεκεμβρίου 1836, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ποινῆς ἀεκαπλασίας ποσότητος, προσθετομένου τοῦ λευκοῦ σφραγιστοῦ φύλλου, κατὰ τὰ ἄρθρα 3 καὶ 13. Εἰς ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποια ἤδη ἔγιναν πρὸ τῆς 15/27 Σεπτεμβρίου 1836 θέλει ἐπισυναφθῇ ἐπίσης λευκὸν σφραγιστὸν φύλλον ἀνάλογον τῆς νομίμου ποσότητος, καὶ φυλαττομένων τῶν ὠρισμένων τύπων, εὐθὺς ὅτε μέλλει νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῶν ἐνώπιον δικαστηρίου, ἢ ἄλλης δημοσίου ἀρχῆς. Εἰς δὲ τὰ κατὰστιχα ἢ πρόθεσις αὕτη τοῦ λευκοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἢ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 συγλωσσυμένη ἑκτακτος σφράγις, γίνεται μόνον εἰς ἐκεῖνα τὰ φύλλα, τῶν ὅποια θέλει γίνεαι χρῆσις· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὰ κατὰστιχα, ὅτινα

ὑπόκεινται εἰς τὸ χαρτόσημον κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος νόμου, θέλουν νὰ ἐξακολουθήσουν κατὰ τὴν 15)27 Σεπτεμβρίου 1836, τοιούτων δὲ ὑπόκεινται εἰς τὸ σφράγισμα μόνον τὰ μὴ μεταχειρισθῇ εἰσέτι φύλλα.

54. Τὸ λογιστικὸν τῶν εἰσοδημάτων τοῦ χαρτοσήμου, καθὼς καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος νόμου ἐν γένει προσδιορίζονται δι' ἰδιαιτὰ διαταγμάτων καὶ ἐδηγιῶν.

Ἐπίσης διορίζονται δι' ἀπλῶν διαταγμάτων οἱ ὅρισμοι εἰς ποίας πτώσεις, καὶ ὑπὸ ποίας προφυλάξεις, εἰς τυχόν κατεπειγουσας περιπτώσεις, ὅποτε στιγμιαίως ἤθελεν ἑλλεῖπει ὁ νόμιμος σφραγιστὸς χάσας, δύνανται νὰ γραφῶσιν ἔγγραφα μὲ ἰδιωτικὴν μόνον ὑπογραφήν καὶ λευκοῦ χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ ἐπιτεθῇ ἀκολουθῶς τὸ σφράγισμα τοῦ χαρτοσήμου.

55. Ἡ Ἡμετέρα ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία θέλει προνοῶντες νὰ σταλῶσιν εἰς τὰς ἀρμοδίους ἀρχὰς αἱ ἀναγκαῖαι περὶ ἐνστάσεως χαρτοσήμου νόμου ἐδηγίαι, καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὸν τρόπον, τὸν ὅποιον θέλει δοθῇ εἰς τὰ δικαστήρια, τοὺς συμβολαιογράφους λοιπὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς ὁ ἀναγκαῖος, νόμιμος σφραγιστὸς χάσας, πιστώσιν, ἐὰν ζητηθῇ τοιαύτη, καὶ προσέτι νὰ ὑποβάλῃ ἐπὶ ἀποδείξεως εἰς τὰ γραφεῖα ὅλων τῶν πολιτικῶν, ἐμπορικῶν, καὶ κτηνικῶν δικαστηρίων ἀντίτυπον τοῦ νέου σφραγίσματος ἐπὶ χάρτου ἔχον τὸ νομομισμένον ὑδάτινον σημεῖον, ὡς ὑπόδειγμα πρὸς ἀνακάλυψιν θεύσεων κτλ.

56. Ἡ Ἡμετέρα ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία παραγγέλλει νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ δημοσίευσιν τοῦ παρόντος διατάγματος τοῦ ὁποῖον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀπὸ 23 Ἀπριλίου (5 Μαΐου) τ. ε. διατάγματος, ἔχει ἰσχὺν προσωρινοῦ Νόμου καὶ θέλει δημοσιευθῇ διὰ ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Β. Διάταγμα τῆς 27 Δεκεμβρίου 1836.

Περὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ πρωτορινόν μας διάταγμα τῶν 7 Σεπτεμβρίου 1836 τὸ ἀφορῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ἐπὶ ἐμπορικῶν ἐγγράφων, ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς Γραμματείας τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀποφασίσαντες καὶ διατάττομεν πρὸς εὐκολίαν τῆς δοσοληψίας τὰ ἑξῆς.

1. Τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τῶν λαμβανομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 29 ἀριθ. 8, 9, καὶ 10 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, θέλουν εἶσθαι εἰς τὸ ἑξῆς.

Διὰ τὰς συναλλαγματικὰς τὰς μέχρι 1000 δραχ.	25 λεπ.
ἀπὸ 1001 ἕως 2000.....	» 50 »
ἀπὸ 2001 ἕως 4000.....	» 1.—
ἀπὸ 4001 ἕως 8000.....	» 2.—
ἀπὸ 8001 ἕως 12000.....	» 3.—
ἀπὸ 12001 ἕως 20000.....	» 5.—
ἀπὸ 20001 καὶ περιπλέον.....	» 10.—

2. Ὅταν μία καὶ ἡ αὐτὴ συναλλαγματικὴ ἐκδοθῇ εἰς περισσότερα ἀντίτυπα, τότε ὑπόκειται ἕκαστον αὐτῶν εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ χαρτοσήμου τὸ ἐν ἄρθρῳ 1 σημειούμενον.

3. Τὰ ἐμπορικὰ ταῦτα ἔγγραφα δύνανται νὰ γραφῶσιν ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος χαρτοσήμου τῆς τάξεως, πλὴν οἱ ἔμποροι ἐμποροῦν καὶ νὰ τυπώσουσιν ἐν τῷ σφραγιστηρίῳ τοὺς παρ' αὐτῶν εἰς χρῆσιν ὄντας τύπους, πρὸ τῆς μεταχειρίσεως αὐτῶν, καὶ τοῦτο κατὰ τὸν διαταχθέντα τρόπον καὶ κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἄρθρων 7 καὶ 8 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, καὶ ἐξαιρέτως μὲ τὴν ἐνσήμανσιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος διατάγματος.

4. Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου θέλει τυπωθῇ διὰ τὰς συναλλαγματικὰς χωριστὸν σχῆμα χαρτίου ἔχοντος μέγεθος τοῦ τρίτου μέρους τοῦ ἡμισέως φύλλου τοῦ χαρτοσήμου, καὶ ποιότητα τὴν πλεον ἐκλεκτὴν, καὶ ἐφωδιασμένον ἐν ταύτῳ μὲ τὸ χαρτόσημον τῆς τάξεως κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος διατάγματος.

Διὰ νὰ εὐκολυνθῇ ἡ πρόσθεσις τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς συναλλαγματικὰς εἰς τὰς ὁποίας κατὰ τὸν νόμον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ, θέλουσιν τυπωθῇ καὶ ἰδιαιτέρως ἐνησημασμένα χαρτῖα σχήματος διαφορετικοῦ, ἔχοντα τὸ ἡμισυ τοῦ πλάτους καὶ μήκους τῶν προσδιορισθεισῶν συναλλαγματικῶν καὶ ποιότητα λεπτοῦ χαρτίου τῆς πόστας διὰ νὰ προσβέτῳ κατὰ τὸν διαταχθέντα τρόπον εἰς τὰς ἀνηκούσας συναλλαγματικὰς ἀπὸ τοὺς διοικητικοὺς ταμίας διὰ τῆς σφραγίδος τῶν τῆς ἐπὶ χαρτίου μὲ ὅστις προσκολλώμενα.

5. Ἡ Ἡμετέρα ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία ἐπιφορτίζεται μὲ τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος, τὸ ὁποῖον λαμβάνουν ἰσχὺν προσωρινοῦ νόμου θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Νόμος 15 [27] Ἀπριλίου 1813. Περὶ πωλήσεως σφραγιστοῦ χάρτου.

Θέλοντες νὰ καταστήσωμεν τὴν μὲν πώλησιν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου οἰκονομικωτέραν, τὴν δὲ διάδοσιν τοῦ κιβώθλου δυσκολωτέραν, λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ἀπὸ 1426 Αὐγούστου 1836 περὶ χαρτοσήμου Νόμου, ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς Ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμ-

ματείας, ἀκούσαντες καὶ τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν.

1. Ἡ πώλησις τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου θέλει γίνεσθαι εἰς τὸ ἐξῆς, ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ Κεντρικὸν ταμεῖον καὶ ἀπὸ τὰ Διοικητικὰ καὶ Ἐπιτροπικὰ ταμεῖα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς τελῶνας, ὑποτελώνας, σταθμάρχας, εἰρηνοδίκας, συμβολαιογράφους, δημοτικούς εἰσπράκτορας καὶ, κατὰ τὴν ἀνάγκην, εἰδικούς παρέδρους.

2. Εἰς τοὺς τελευταίους θέλει χρηρηγηθῇ ἐπὶ πιστώσει ὁ ἀναγκαῖος εἰς πώλησιν σφραγιστὸς χάρτης, τῷ ὁποίῳ τὸ πᾶν θέλει προσδιορίσῃ ἢ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας ἀφ' οὗ δοθῇ παρ' αὐτοῦ ἀποχρῶσα ἐγγύησις διὰ τὴν πίστωσιν ταύτην.

3. Οἱ τελῶναι καὶ λοιποί, οἱ ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενοι ἐκτὸς τῶν ἐκπληροῦντων χρεὴ ταμιῶν, θέλουσι λαμβάνειν λόγῳ προμηθείας δύο τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ παρ' αὐτῶν πωλουμένου σφραγιστοῦ χάρτου.

4. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ἀπὸ 14)26 Αὐγούστου περὶ χαρτοσήμου νόμου χρηρηγούμενη προμήθεια δέκα τοῖς ἑκατὸν εἰς πάντα ἐμπορευόμενον σφραγιστὸν χάρτην παύει εἰς τὸ ἐξῆς.

5. Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῶν ἐπιφορτίζεται τὴν ἐκτέλεσιν καὶ δημοσιεῦσιν τοῦ παρόντος νόμου, ὅστις θέλει ἔμβει εἰς ἐνέργειαν τὴν 1 τοῦ ἐρχομένου Ἰουλίου.

Νόμος τῆς 11 [20] Μαΐου 1848. Περί κιβδηλοποιίας τοῦ ἐνσήμου χάρτου.

Θεωροῦντες ὅτι ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 15 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836 περὶ χαρτοσήμου νόμου προσδιωρισμένη ἀχρώματος σφραγίς δὲν εἶναι ἀποχρῶν ἐλεγχος κατὰ τοῦ κιβδηλοῦ ἐνσήμου χάρτου καὶ θέλοντες νὰ τρολῶμεν τὰς συνεπεῖας τῆς κιβδηλοποιίας, ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς Ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας ἀπεφασίσσαμεν καὶ διατάττομεν.

1. Ἐκαστὸν φύλλον σφραγιστοῦ χάρτου θέλει φέρεи εἰς τὴν ἀριστερὰν γωνίαν τῆς πρώτης σελίδος ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, δύο σφραγιδας μίαν μέλαιναν, ἡ ἐρυθρὰν καὶ ἑτέραν ἀχρώματων.

2. Ἡ πρώτη, ἐγούσα ἐν τῷ μέσῳ τὰ παράσημα τοῦ Βασιλείου, θέλει ἐμφαίνειν εἰς τὸ ἄνω ἡμικύκλιον τὴν κατηγορίαν τοῦ τέλους διὰ τῶν λέξεων «χαρτοσήμιον τάξεως ἡ ἀξίας» εἰς δὲ τὸ κάτω ἡμικύκλιον τὸ πᾶν τοῦ τέλους δι' ἀριθμοῦ εἰς δραχμάς ἢ λεπτά· ἡ δευτέρα θέλει παρίστανει τὴν Ἑλλάδα ἐν εἰδῇ γυναικός.

3. Εἰς τὸν μέχρι τοῦδε σφραγισθέντα χάρτην θέλει προστεθῇ ἡ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις ἀναφερομένη ἀχρώματος σφραγίς κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος τῆς πρώτης σελίδος.

4. Ἐκάστη ἀρχὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐχορηγήθῃ ἐπὶ πιστώσει σφραγιστὸς χάρτης, καὶ ἑκάστος ἰδιώτης ὅστις κατέχει ταιεῦτον χάρτην, ὀφείλει νὰ

παρασυστάται εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον μέχρι τῆς πρώτης τοῦ προσε-
 ὄντος Ἰουλίου διὰ νὰ τὸν ἀνταλλάξῃ μὲ νέον χαρτόσημον.

5. Μετὰ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ προσδιορισθεῖσαν προθεσμίαν
 ὁ σφραγιστὴς χάρτης θέλει εἶσθαι μόνος ὁ φέρων τὰς ἐν τῷ πα-
 ρῶν νόμῳ διατεταγμένους σφραγίδας, ὁ δὲ φέρων ἄλλας θέλει θεωρεῖ-
 σθαι ὡς ἀπλοῦς χάρτης, ἐκτός τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, τοῦ ὁποίου ἐγι-
 νήσῃ ἢ θέλει γίνεαι χρήσις πρὸ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὡρι-
 σμένης προθεσμίας.

Νόμος τῆς 12[24] Μαΐου 1854. Περὶ τιμωρήσεως
 τῶν ἄνευ ἁδείας κατασκευαζόντων χάρτην
 μὲ τὸ ὑδάτινον σημεῖον.

Θεωροῦντες ὅτι τὸ ἄρθρον 52 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836, περὶ
 χαρτοσήμου νόμου, τιμωρεῖ τοὺς ἄνευ ἁδείας κατασκευάζοντας καὶ δια-
 κρινόντας χάρτην μὲ τὸ ἐν τῷ ἄρθρῳ 6 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὡρισμένον ὑδά-
 τινον σημεῖον· παρατηρήσαντες ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον αὐτὸ δὲν τιμωροῦνται
 οἱ ἐκτελοῦν μίαν μόνην, τῶν δύο τούτων ἀξιοποιούντων πράξεων, τὴν
 κατασκευὴν ἢ τὴν διάδοσιν τοῦ χάρτου μὲ τὸ ρηθὲν ὑδάτινον σημεῖον,
 ἀλλὰ ὅτι ἡ χρησιμεύουσα μεγίστη πρὸς ὑπεκφυγὴν τῆς ποινῆς ευκολία.

1. Ὅσοι χωρὶς ἁδείας τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας τῆς
 Πικιοκρατείας κατασκευάζουσι χάρτην μὲ τὸ ὑδάτινον σημεῖον τὸ ὡρι-
 σμένον εἰς τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836 περὶ χαρτοσή-
 μου νόμου, τιμωροῦνται μὲ τὴν προσδιορισθεῖσαν εἰς τὸ ἄρθρον 52 τοῦ
 αὐτοῦ νόμου ποινὴν.

2. Μὲ τὴν αὐτὴν ποινὴν τιμωροῦνται καὶ ὅσοι εἰσάγουσιν εἰς τὸ
 ἔλεος ἄνευ ἁδείας τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας, διαδίδουσι
 ἢ ὅποιονδήποτε τρόπον, ἢ ἀπλῶς κατέχουσι χάρτην φέροντα τὸ ρη-
 θὲν ὑδάτινον σημεῖον.

3. Εἰς ὅλας τὰς ρηθείσας περιπτώσεις δημεύεται ὁ τοιοῦτος χάρτης
 κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρον 52.

4. Δίδεται εἰς τοὺς ἥδη κατέχοντας τοιοῦτον χάρτην εἴκοσιν ἡμε-
 ραὶ προθεσμίᾳ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καταχωρί-
 σης τοῦ παρόντος νόμου διὰ νὰ παρουσιάσωσι καὶ παραδώσωσιν ἐντός
 τῆς τὸν κατεχόμενον χάρτην εἰς τὸ ἡμέτερον Νομισματοποιεῖον, ἢ
 ταμεῖον τοῦ Κράτους, λαμβάνοντες ἀμέσως παρ' αὐτῶν τὸ τίμημά
 αὐτοῦ, ὑπολογιζόμενον κατὰ τὰς τρεχούσας τιμὰς τοῦ χάρτου.

**Νόμος ΠΣ'. 18 [20] Δεκεμβρίου 1865. Περὶ μεταρ-
 ρυθμίσεως τῶν περὶ χαρτοσήμου Νόμων καὶ περὶ
 ἐφαρμογῆς αὐτῶν εἰς τὸ πρῶτον Ἰόνιον Κράτος.**

1. Τὰ δικαστικὰ ἐν γένει τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐλαττοῦνται κατὰ τὸ
 ἑκ μέρους τῶν μέχρι τοῦ νῦν πληρονομένων δυνάμει τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου

1836 Νόμου περί χαρτοσήμου, ἡ δὲ κατὰ τοὺς κειμένους Νόμους παραχωρουμένη λόγῳ πέντας ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων τελῶν καταργεῖται.

2. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 21 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836 Νόμου περί χαρτοσήμου περιεχομένη διατίμησις ὡς καὶ ἡ τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος περί τελῶν τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τροποποιεῖνται ὡς ἀκολουθῶς.

α'.) Αἱ ὑπερβαίνουσαι τιμαὶ ἀπὸ τῶν 10,000 μέχρι 100,000 δραχμῶν ὑποβάλλονται εἰς τέλος ἀξίας 2 1/2 ἀνὰ πᾶν ποσὸν ἐκ δραχμῶν 1000, πᾶν δὲ ποσὸν μικρότερον αὐτοῦ θεωρεῖται διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τοῦ τέλους ὡς πληρὲς εἰς δραχμὰς 1000 συνιστάμενον. Τὰ δὲ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων ὀρίζονται μέχρι δραχμῶν 500 εἰς λεπτὰ 25. 1000 εἰς λεπτὰ 50 καὶ αὐτῶ καθ' ἑξῆς, αὐξανόμενου τοῦ τέλους κατὰ 50 λεπτὰ ἀνὰ πᾶν ποσὸν δραχμῶν 1000 μέχρι τῶν 100,000 πᾶν δὲ ποσὸν ἔλασσον τῶν 1000 δραχμῶν θεωρεῖται διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τοῦ τέλους ὡς πληρὲς ἐκ δραχμῶν 1000 συνιστάμενον.

β'.) Ἐκ τοῦ καταναλισκόμενου ἐνσήμου χάρτου διὰ ποσότητος ὑπερβαίνουσας τὰς 20,000 δραχμῶν ἀνήκει εἰς τοὺς συμβολαιογράφους μόνον τὸ ἐν πέμπτον.

3. Ἡ παράγραφος 11 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ περί χαρτοσήμου Νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τῶν ἐπομένων διατάξεων.

α'.) Τὰ ἐνώπιον τῶν συμβολαιογράφων συνταττόμενα συμβόλαια περί κληρονομιῶν, κληροδοσιῶν καὶ διανομῆς αὐτῶν καὶ περὶ δωρεῶν ἔνεκα θανάτου ὑπόκεινται εἰς χαρτόσημον τάξεως 5ης κλάσεως, ἥτοι τριῶν δραχμῶν.

β'.) Αἱ κληρονομίαι καὶ κληροδοσίαι ὑπερβαίνουσαι τὴν ἀξίαν 2,000 δραχμῶν περιερχόμεναι δὲ εἰς συγγενεῖς ἐκ πλαγίου μέχρι 3ου βαθμοῦ ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου ἀξίας πρὸς ἑν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λογιζόμενον, περιερχόμεναι δὲ εἰς ἐκ πλαγίου συγγενεῖς 4ου καὶ ἀπωτέρου βαθμοῦ ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου ἀξίας δύο ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν. Εἰς ἐξωτικῶς δὲ εἰς τέλος ἀξίας 4 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν.

γ'.) Κληρονομίαι καὶ κληροδοσίαι αἰτινες περιέρχονται εἰς ἀνιόντας καὶ κατιόντας, εἰς συζύγους, εἰς θετραπευτικά, φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα, ἀπαλλάττονται τῆς πληρωμῆς τέλους χαρτοσήμου ἀξίας.

δ'.) Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου πληρώνεται ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποδιώσαντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν χρεῶν.

ε'.) Κληρονόμοι καὶ κληροδόχοι τοῦ ἐδαφίου β'. τοῦ παρόντος ἄρθρου ἢ ἐν περιπτώσει ἀνηλικιότητος οἱ ἐπίτροποι αὐτῶν ὀφείλουσι νὰ ἐπιδώσωσιν, ἐπὶ προστίμῳ διπλασίῳ τοῦ τέλους, εἰς τὸν Οἰκονομικὸν ἔφρον τῆς τελευταίας κατοικίας τοῦ κληρονομουμένου ἐντὸς ἑξ μηνῶν, ἀφ' ἧς λάβωσι γνώσιν τῆς ἀποδιώσεως τοῦ κληρονομουμένου, δῆλωσιν ἥτις πρέπει νὰ περιέχῃ τὴν περιγραφὴν τῶν ἀντικειμένων τῆς κληρονομίας

ἢ κληροδοσίας, τὴν ἄξιαν ἐκάστου, τὰ χρέη καὶ τὴν πρὸς τὸν ἀποδιώ-
ξαντα συγγενικὴν σγέσιν τοῦ δηλοῦντος.

Ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος δύναται νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν ἐπὶ
τρεις μῆνας, ἐὰν οἱ αἰτήσαντες τὴν παράτασιν ἐπιφέρωσι βασίμους πρὸς
τοῦτε λόγους.

Γ.) Ἐὰν ὁ Οἰκονομικὸς ἔφορος δὲν ἔχῃ ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς δη-
λώσεως, ἀποστέλλει εἰς τὸ ἀρμοδίον ταμεῖον σημείωσιν τοῦ προσήκοντος
τέλους πρὸς εἰσπραξίν αὐτοῦ.

Ἐὰν ὅμως ἔχων ἀντιρρήσεις πείθεται ὅτι αὗται δύνανται νὰ ἐπιφέ-
ρῃσι σπουδαίαν τοῦ τέλους αὔξησιν, ὑποβάλλει αὐτὸς εἰς τὸ ἀρμοδίον
πρωτοδικεῖον, κλητεῦν τὸν δηλώσαντα ἐν ὅς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δη-
λώσεως καὶ ἐξαίτουμένος νὰ ὀρίσῃ τὸ δικαστήριον τὰ τέλος, ὅπερ δέον
κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἐφόρου νὰ πληρωθῇ.

Τὸ πρωτοδικεῖον δικάζει τὰς ἀντιρρήσεις διὰ συνοπτικῆς διαδικασίας.
Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου οὐδὲν ἔνδικον μέσον ἐπιτρέπεται.

Δ.) Παρελθούσης ἐπὶ ματαίῳ τῆς πρὸς δέλωσιν προθεσμίας ὁ Οἰ-
κονομικὸς ἔφορος ὀρίζει τὸ εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ κληροδοσίαν ἐπι-
βάλλον τέλος διὰ πράξεως ἡτιολογημένης. Οἱ κληρονόμοι καὶ κληροδό-
χοι δύνανται ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτοὺς ἐπιδόσεως τῆς πρά-
ξεως ν' ἀνακόψωσιν αὐτήν. Ἡ ἀνακοπὴ αὕτη ἐκδικάζεται κατὰ τὰ ἐν
τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ὡς ἰσχύοντα δι' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου,
ὅπερ δὲν ὑπόκειται ἐπίσης εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον.

4. Ἀπασα αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ ἐφαρμόζονται
ἀπαλλάκτως καὶ εἰς τὰς αἰτίαι θανάτου δωρεᾶς θεωρουμένας ὡς κλη-
ροδοτήματα διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου.

5. Συναλλαγματικά καὶ γραμμάτια εἰς διαταγὴν θεωροῦνται ὡς
κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου γεγραμμένα, ἐὰν δὲν γρά-
φονται ἐπὶ τῆς φερούσης τὰς δύο σφραγίδας τοῦ χαρτοσήμου σελίδος
καὶ εἰς τρόπον αἱ δύο σφραγίδες νὰ κεῖνται ἀριστερᾷ τοῦ σώματος τῆς
συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ γραμματίου κατὰ μῆκος τῆς σελίδος γραφομένων.

6. Πᾶν ἀντέγγραφον ἢ ὅποιονδήποτε ἔγγραφον, δι' οὗ ὁμολογεῖται
τιμῆμα παροχῇ ἢ ἀντιπαροχῇ ἀνώτερα τοῦ πρὸς μείωσιν τέλους ἐν τῷ
συμβολαίῳ εἰκονικῶς συμφωνηθέντος τιμῆματός κλπ. εἶναι ἀπαράδεκτον
ἐνώπιον οἰασδήποτε ἀρχῆς, ἐὰν δὲν συνοδεύηται μὲ τὴν ἀπόδειξιν τῆς
πληρωμῆς τοῦ εἰς τὸ ἀποκρυβέν ἀναλογούντος τέλους καὶ τοῦ προστίμου.

7. Ἡ κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου
προβλεπόμενη παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου ἐπισύναψις ἐνσήμου χάρτου εἰς
τὰ παρ' αὐτοῦ ἐπὶ ἀσήμου χάρτου δι' ἑλλειψίν ἐνσήμου συνταχθέντα
ἔγγραφα, ἐπιφέρει, ἐκτὸς τοῦ νενομισμένου προστίμου, καὶ τὴν ἀπόλυσιν
αὐτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.

8. Εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ τῶν
διαταγμάτων περὶ χαρτοσήμου, ἕνεκα παραβάσεως τῶν διατάξεων
αὐτῶν, πρόστιμον ἐκ τοῦ δεκαπλοῦ τοῦ νομίμου τέλους, τὸ πρόστιμον
αὐτὸ περιορίζεται τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ πενταπλοῦν τοῦ τέλους.

9. Πᾶσα πρᾶξις ὑπαγομένη μὲν εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου καταρτισθεῖσα δὲ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου δύναται τῶν χρηρηθέντων δικαιωμάτων τῆς πενίας δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου ἐπιβαλλόμενον τέλος, ἂν τυχὸν γενῇ χρήσις αὐτῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἢ οἰασθῇποτε ἄλλης ἀρχῆς.

10. Τὸ διὰ καταδῆλώσεως τοῦ ταμίου ἐπιβαλλόμενον πρόστιμον διὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου καὶ τῶν Διαταγμάτων περὶ χαρτοσήμου, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ καταβάλληται τοῦ λοιποῦ πρὸ τῆς προσυγῆς τοῦ καθ' οὗ ἐγένετο ἡ καταδῆλωσις ἄλλ' εἰσπράττεται παρὰ τοῦ ταμίου ἀποῦ ἡ καταδῆλωσις αὕτη κατασταθῇ τελεσιδίκως.

11. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Νόμου ἀρχεται μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ.

12. Μετὰ παρέλευσιν τῆς ὡς ἀνωτέρω προθεσμίας ὁ παρὼν Νόμος ὡς καὶ οἱ Νόμοι καὶ τὰ Διατάγματα περὶ χαρτοσήμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης παύει ἡ ἰσχὺς τοῦ περὶ χαρτοσήμου Ἰονίου νόμου.

13. Πᾶσα πρᾶξις ὑπαγομένη μὲν ἐν Ἑπτανήσῳ εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου, καταρτισθεῖσα δὲ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου ἢ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπ' αὐτῆς, οὐδόλως ὑποβάλλεται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου ἢ τῶν ἄλλων περὶ χαρτοσήμου διατάξεων ὀριζόμενον τέλος, ἂν τυχὸν γενῇ χρήσις αὐτῆς ἐνώπιον δημοσίας τινὸς ἀρχῆς μετὰ παρέλευσιν τῶν ὡς ἀνωτέρω τριῶν μηνῶν.

Ἐὰν δὲ ἡ ἐν λόγῳ πρᾶξις ᾗτο ἐλευθέρα τέλους κατὰ τὸν Ἰόνιον Νόμον, ὑποβάλλεται δὲ εἰς τέλος δύναται τοῦ παρόντος Νόμου ἢ τῶν ἄλλων περὶ χαρτοσήμου διατάξεων οὐδεμία χρήσις δύναται νὰ γίνῃ αὐτῆς ἐνώπιον δημοσίας ἀρχῆς μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως του, ἐὰν δὲν ἐπισυναφθῇ εἰς αὐτὴν ὁ προσήκων ἔνσημος χάρτης.

Ἐὰν ἡ πρᾶξις καταρτισθεῖσα πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις ἢ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπ' αὐτῆς δὲν ἐνεγράφη εἰς τὸν προσήκον χαρτόσημον κατὰ παράβασιν τοῦ ἐκείσε ἰσχύοντος Νόμου, ἐκτὸς τῆς κατὰ τὸν Ἰόνιον Νόμον τυχὸν ἐπιβαλλομένης ποινῆς, ὑποβάλλεται διὰ τὸ ἑλλεῖπον εἰς τὸ ἀνάλογον τέλος τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου ἢ τῶν ἄλλων περὶ χαρτοσήμου διατάξεων ὀριζόμενον.

14. Αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν παρόντα Νόμον διατάξεις τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου καὶ τῶν περὶ τούτου Β. Διαταγμάτων ἀκυροῦνται.

Νόμος Σ' τῆς 5 Ἀπριλίου 1867. Περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων.

1. Τὰ δικαστικὰ ἐν γένει τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐλαττωθέντα κατὰ τὸ ἥμισυ διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1865 ΡΙΣ' νόμου, προσδιορίζονται

τῆς 15 Ἀπριλίου 1867 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1836 νόμου.

2. Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 220 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἀπολαύοντες ἢ ἐκλαύοντες τῶν δικαιωμάτων τῶν πενήτων ὑποβάλλονται εἰς τὸ ἡμισυ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον τελῶν χαρτοσήμου.

Ἐπὶ δικῶν δὲ πενήτων τὰ κατὰ συνέχειαν ἢ πρόσθετα φύλλα τῶν τοράσεων θέλουν γράφεσθαι, τῶν μὲν εἰρηνοδικείων εἰς χαρτόσημον ξέως τῆς Β' κλάσεως ἥτοι 50 λεπτῶν τῶν δὲ ἀνωτέρων δικαστηρίων χαρτόσημον τάξεως τῆς τρίτης κλάσεως ἥτοι μιᾶς δραχμῆς.

3. Συναλλαγματικὴ ἢ γραμματίον εἰς διαταγὴν γεγραμμένον ἐπὶ ἡμῶν ἢ ἐπὶ μὴ ἀρμοδίου ἐνσήμου χάρτου ἢ παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ άρθρου 5 τοῦ ΠΙΣ' νόμου, ἀπόλλυσι τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐμπορικοῦ ἐγγράμμου, ὑποκείμενον καὶ εἰς τὰς λοιπὰς κατὰ τοὺς νόμους περὶ χαρτοσήμου νεπείας τῆς παραβάσεως.

4. Αἱ ὑπὸ ἀνωνόμων ἐταιριῶν παραβάσεις τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων, ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτοῖς διαγραφομένων συνεπειῶν τῆς παραβάσεως, ἀνταντὶ νὰ ἐπιφέρωσι καὶ τὴν ἀνάκλησιν τῆς δυνάμει τοῦ άρθρου 37 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου χορηγηθείσης ἀδείας καὶ ἐγκρίσεως τοῦ καταστατοῦ αὐτῶν ἐγγράφου.

Νόμος ΤΑΖ'. τῆς 31 Ὀκτωβρίου [1 Νοεμβρ.] 1869

Περὶ τροποποιήσεως τῶν Νόμων περὶ χαρτοσήμου.

1. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου τῆς ἀξίας εἶναι τεσσαράκοντα κλάσεων, ἑξῆς..... δραχ. λεπ.

πρὸ 11	δραχ.	ἕως 100.....	—	25
» 101	»	» 200.....	—	50
» 201	»	» 300.....	—	75
» 301	»	» 400.....	1	
» 401	»	» 500.....	1	25
» 501	»	» 600.....	1	50
» 601	»	» 700.....	1	75
» 701	»	» 800.....	2	
» 801	»	» 900.....	2	25
» 901	»	» 1000.....	2	50
» 1001	»	» 1200.....	3	
» 1201	»	» 1400.....	3	50
» 1401	»	» 1600.....	4	
» 1601	»	» 1800.....	4	50
» 1801	»	» 2000.....	5	
» 2001	»	» 2200.....	5	50
» 2201	»	» 2400.....	6	
» 2401	»	» 2600.....	6	50

		δραχ.	ἕως		δραχ.
Ἀπὸ	2601			2800.....	7
»	2801	»	»	3000.....	7
»	3001	»	»	4000.....	10
»	4001	»	»	5000.....	12
»	5001	»	»	6000.....	15
»	6001	»	»	7000.....	17
»	7001	»	»	8000.....	20
»	8001	»	»	9000.....	22
»	9001	»	»	10000.....	25
»	10001	»	»	12000.....	30
»	12001	»	»	14000.....	35
»	14001	»	»	16000.....	40
»	16001	»	»	18000.....	45
»	18001	»	»	20000.....	50
»	20001	»	»	30000.....	75
»	30001	»	»	40000.....	100
»	40001	»	»	50000.....	125
»	50001	»	»	60000.....	150
»	60001	»	»	70000.....	175
»	70001	»	»	80000.....	200
»	80001	»	»	90000.....	225
»	90001	»	καὶ πλέον.		250

Αἱ μικρότεραι ποσότητες τῶν 11 δραχμῶν εἰς οὐδὲν ὑπόκεινται τέλει· αἱ δὲ ὑπερβαίνουσαι τὰς δραχμὰς 90001 δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος ὑποχρέω-
 τερὸν τῶν 250 δραχμῶν.

2. Τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τῶν λαμβανομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 29, ἀριθ. 8,9 καὶ 10 περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 θέλουν εἰσβαῖ εἰς τὸ ἐξῆς ταῦτα.

		Μέχρι	500	»	δραχ.
Ἀπὸ	501	»	1000	Δραχ.	—
»	1001	»	2000	»	1
»	2001	»	3000	»	1
»	3001	»	4000	»	2
»	4001	»	5000	»	2
»	5001	»	6000	»	3
»	6001	»	7000	»	3
»	7001	»	8000	»	4
»	8001	»	9000	»	4
»	9001	»	10000	»	5
»	10001	»	15000	»	7
»	15001	»	20000	»	10
»	20001	»	25000	»	12

				δραχ.	λεπ.
Από	25001	»	30000	»	15
»	30001	»	40000	»	20
»	40001	»	50000	»	25
»	50001	»	60000	»	30
»	60001	»	70000	»	35
»	70001	»	80000	»	40
»	80001	»	100000	»	50

Αἱ ὑπερβαίνουσαι τὰς 100000 δραχ. ποσότητες δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος ἀνώτερον τῶν 50 δραχμῶν.

3. Τὰ καταστίχα τὰ ἀναφερόμενα ἐν τοῖς § § 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 22 καὶ ἐν τῷ § 3 τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ἀπὸ 14]27 Αὐγούστου 1836 νόμου περὶ χαρτοσήμου ὑπόκεινται εἰς τέλος λεπτῶν 5 κατὰ τὰν ἀκέραιον σὺλλον ἐκ τεσσάρων σελίδων, ἐὰν ἕκαστον φύλλον δὲν ὑπερβαίνει τὸ διπλάσιον τοῦ μέγεθους τοῦ χαρτοσήμου. Ὑπερβαίνοντα δὲ τὰ φύλλα τὸ μέγεθος τοῦτο, ὑπόκεινται εἰς τέλος λεπτῶν 10 ἕκαστον.

Τὸ τέλος πληρῶνεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον μετὰ τὴν ἀριθμῆσιν καὶ μονογράφησιν ὅλου τοῦ καταστίχου, γενομένην ἐν μὲν τῇ ἑδρᾷ πρωτοδικείου παρὰ τοῦ προέδρου αὐτοῦ, ἀλλαγῇ δὲ, παρὰ τοῦ ἀρμοδίου ἐρηνοδίκου.

Τὰ εἰρηγμένα καταστίχα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν ἰσχύν, οὐδὲ δύναται νὰ γίνῃ οἰαδήποτε χρῆσις αὐτῶν ἐπὶ δικαστηρίου, ἐὰν, οἱ ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεούμενοι εἰς τὴν κράτησιν αὐτῶν πρὸ πάσης ἐν αὐτοῖς ἐγγραφῆς δὲν τὰ προσαγάγωσιν εἰς τὸ ἀρμοδίον ταμεῖον, καὶ δὲν καταβάλλωσι τὸ νόμιμον τέλος ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου προέδρου τῶν πρωτοδικῶν ἢ τοῦ ἐρηνοδίκου ἀριθμήσεως καὶ μονογραφίσεως τῶν σελίδων.

4. Ἐκ τοῦ καταναλισκομένου ἐνσήμου χάρτου διὰ ποσότητος ὑπερβαίνουσας τὰς δραχμὰς 20,000 οἱ συμβολαιογράφοι λαμβάνουσιν ἐκτὸς τῶν 25 δραχμῶν καὶ τὸ πεμπτημόριον τῆς ἐπέκεινα τῶν δραχμῶν 50 ἀξίας τοῦ καταναλωθέντος χαρτοσήμου.

5. Αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν παρόντα νόμον διατάξεις περὶ χαρτοσήμου ἀκυροῦνται, ἰδίως δὲ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ ἀπὸ 14]26 Αὐγούστου 1836 νόμου περὶ χαρτοσήμου καὶ τὸ ἐδάφιον β' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ΠΙς' νόμου τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865.

6. Ὁ παρὼν νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1870.

Νόμος ΥΠΔ'. τῆς 30 Ἰουλίου [1 Αὐγούστου] 1873.

Περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

1. Ἐκτὸς τοῦ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 5 καὶ ἐπομ. τοῦ ἀπὸ 14]26 Αὐγούστου 1836 Νόμου περὶ χαρτοσήμου διαγραφόμενον σχήματος καὶ τῶν

λοιπῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἐπιτρέπεται νὰ κανονισθῇ καὶ ἕτερον σχῆμα. οἷον τοῦ γραμματοσήμου. Τὰ διακριτικὰ σημεῖα καὶ αἱ διαστάσεις τοῦ ἐνσήμου τούτου καὶ αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς πρέπει νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτοῦ εἰς ἔγγραφα ὑποκείμενα κατὰ νόμον εἰς χαρτόσημον, ὡς καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς, ὁρισθῆσονται διὰ Β. Διατάγματος.

Αἱ ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ ὑπὸ τῶν ὑπαρχόντων ἤδη Νόμων περὶ χαρτοσήμου, ἐν περιπτώσει παραβάσεως αὐτῶν, κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐνσήμου, περὶ οὗ πρόκειται, ὡς καὶ αἱ ποινικαὶ διατάξεις εἰς τὴν περίπτωσιν κινδυνολείας ἢ παραποιήσεως αὐτοῦ, ἰσχύουσι καθ' ὅλοκληρίαν καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν παρόντα νόμον κατασκευασθησομένου ἐνσήμου.

2. Ἡ τελευταία § τοῦ ἄρθρου 1. τοῦ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1869 νόμου ὑπὸ στοιχείῳ ΤΑΖ'. ἀκυροῦται. Ἀντικαθίσταται δὲ ὡς ἐξῆς: «αἱ κατωτέραι τῶν 11 δραχμῶν ποσότητες εἰς οὐδὲν ὑποβάλλονται τέλος· αἱ δὲ ὑπερβαίνουσαι τὰς δραχμὰς 100,000 ὑποβάλλονται εἰς τέλος δραχ. μιᾶς κατὰ πᾶσαν χιλιάδα δραχμῶν».

Ἐπὶ ποσοτήτων ὑπὲρ τὰς 100,000 δραχμὰς, τὸ ἔγγραφον συντάσσεται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου τῆς ἀνωτέρας κλάσεως, ἥτοι τῶν δραχμῶν 250, ἀγοῦ προηγουμένως καταβληθῇ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ τέλους εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἢ τὸν παρ' αὐτῷ δημόσιον εἰσπράκτορα. Τῆς πληρωμῆς ταύτης γίνεται ρητὴ μνεία εἰς τὸ ἔγγραφον, εἰς τὸ ὅποιον προσεγράφεται καὶ ἡ ἀπόδειξις αὐτῆς τῆς καταβολῆς τοῦ ὑπερβάλλοντος τέλους. Ἡ παράλειψις τῆς μνείας ταύτης ἐν αὐτῷ τῷ κειμένῳ τοῦ ἐγγράφου πρὸ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ, ὡς καὶ τῆς προσεργάσεως τῆς ἀποδείξεως, εἰς τὸ πρωτότυπον ἔγγραφον, τιμωρεῖται διὰ προστίμου, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1865 νόμου ὑπὸ στοιχείῳ ΡΙΣ'.

3. Ἐγγραφα ὑποκείμενα εἰς χαρτόσημον ἀξίας θεωροῦνται καὶ αἱ πράξεις τῶν οἰωνδήποτε εἰδους ἀνωνύμων ἐταιριῶν περὶ αὐξήσεως τοῦ ἐταιρικοῦ αὐτῶν κεφαλαίου δι' ἐκδόσεως νέων μετοχῶν ἢ δι' ὁμολογῶν. Αἱ πράξεις αὗται εἶναι ἄκυροι καὶ δὲν ἐγκρίνονται κατὰ τὸ ἄρθρον 87 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ἐὰν δὲ συνοδεύονται μὲ ἀπόδειξιν, ὅτι κατεβλήθη εἰς τὸ ταμεῖον, πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῶν πρὸς ἐγκρίσιν, τὸ ἀνάλογον εἰς αὐτὰς τέλος χαρτοσήμου ἀξίας.

4. Ἡ § δ' τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀπὸ 14)26 Αὐγούστου 1836 νόμου περὶ χαρτοσήμου τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς.

Αἱ ἀποδείξεις συμμετοχῆς, ἥτοι οἱ μετοχικοὶ τίτλοι οἰωνδήποτε εἰδους ἀνωνύμων ἐταιριῶν, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ αὐτῶν τῶν διὰ προνομίων τραπεζῶν, καὶ αἱ παντὸς εἰδους τοκοφόροι ὁμολογίαι αὐτῶν ὡς καὶ αἱ ἀποδείξεις, δι' ὧν πληρόνεται πρὸς τοὺς μετόχους τὰ κέρδη ἢ τόκοι καὶ πᾶσα ἄλλη ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια».

Τὸ τέλος τῶν ἐγγράφων τούτων ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας ἐκάστου αὐτῶν κατὰ τὰς βάσεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1869 νόμου ὑπὸ στοιχ. ΤΑΖ'.

Εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου λαμβάνεται ὡς βάσις ὁ ὅλον τῆς μετοχῆς, ἀδιαφόρως ἂν κατεβλήθη ἢ ὄχι· εἰς τὸ ταμεῖον τῆς εταιρίας ἢ εἶναι πληρωτέα ὁλόκληρος ἢ τμηματικῶς. Τὸ τέλος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν ὀριστικῶν μετοχικῶν τίτλων, οὓς ἐκάστη εταιρία ὑποχρεούται νὰ ἔχῃ ἐκδεδομένους ἐντός ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς συστάσεώς της.

Ἐὰν οἱ μετοχικοὶ τίτλοι δὲν ἐκφράζουσιν ἀξίαν εἰς χρήματα, τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπιβάλλεται δι' ἐκτιμήσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 30 τοῦ ἀπὸ 14)26 Αὐγούστου 1836 νόμου.

Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων προκαταβάλλεται ὑπὸ τῆς εταιρίας.

Οἱ μετοχικοὶ τίτλοι καὶ αἱ ὁμολογίαι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἐκδοθέντες, ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἀρθροῦ. Τάσσεται δὲ προθεσμία πέντε μηνῶν, ὅπως αἱ εταιρίαι ὑποβάλωσι τοὺς τίτλους καὶ τὰς ὁμολογίας αὐτῶν πρὸς ἐπισφράγισιν.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξελέγῃ τὰς εταιρίας καὶ ἐν τοῖς γραφείοις αὐτῶν πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἐνδεχομένων παραβάσεων τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

5. Ἐκ τοῦ καταναλισκομένου χαρτοσήμου ἐν γένει ἐπὶ τῶν συντασσομένων ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου πράξεων λαμβάνουσι οὗτοι τὸ ἥμισυ, εἰὰ ὃ καταναλωθεὶς σφραγιστὸς χάρτης δὲν ὑπερβαίνει τὰς δραχμὰς 100· ὑπερβαίνουσας δὲ τῆς ἀξίας τὸ τέλος τοῦτο, λαμβάνουσι προσέτι 2 τοῖς 100 ἐπὶ τοῦ υπερβάλλοντος. Εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τοῦ δικαιώματος τοῦτου τῶν συμβολαιογράφων λογίζεται καὶ τὸ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καταβληθὲν ὑπερβάλλον τέλος κατὰ τὴν § 6' τοῦ ἀρθροῦ 2, εἰὰ εἰς τὸ ἐγγράφον ἐγένετο παρ' αὐτῶν ἢ προσάρτησις τῆς ἀποδείξεως τῆς πληρωμῆς τοῦ τέλους.

6. Πᾶσα κλῆσις ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων παντὸς βαθμοῦ καὶ τῶν παρὰ τούτων διαριζομένων εἰσηγητῶν μὴ συντασσομένη ἐπὶ τοῦ κατὰ κοινὸν ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου, συνεπάγει, κατὰ μὲν τοῦ ὑπογράφαντος αὐτὴν δικηγόρου, χρηματικὴν ποινὴν ἀπὸ 25 μέχρις 100 δραχμῶν, κατὰ δὲ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, ὅστις ἐνήργησε τὴν ἐπίδοσιν, προσωρινὴν παῦσιν ἐνὸς μηνός.

Αἱ ποιναὶ αὗται ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἢ ἐφετῶν εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε κατ' ἐκκλησίαν οἰουδήποτε τρίτου.

Νόμος ΧΙΑ' τῆς 10 [15] Ἰουνίου 1877 Περί τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

1. Τὸ χαρτόσημον φέρει γραμμὰς, ἧς ὡν μόνον ἐπιτρέπεται γραφὴ· ἐκάστη δὲ σελὶς τοῦ χαρτοσήμου περιέχει τριάκοντα γραμμὰς, ἧ καὶ πλείονας, εἰὰ τοῦτο ἐπιτραπῇ διὰ Β. Διατάγματος.

Εἰς ἔγγραφα γεγραμμένα κατὰ παράδοσιν τῆς διατάξεως ταύτης προσαρτᾶται ὑπὸ τοῦ ἄρμοδιου ταμίου κινητὸν χαρτόσημον ἰσῆς ἀξίας. Πρὸ τούτου δὲ εἶναι ἀπαράδεκτον τὸ ἔγγραφον ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ πάσης ἀρχῆς.

2. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου τῆς ἀξίας ὀρίζεται εἰς 30 κλάσεις, τὸ δὲ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων εἰς 18, κατὰ τὸν προσηρητημένον εἰς τὸν παρόντα Νόμον πίνακα.

Τὰ κατὰ τὰς §§ 1, 4, 5 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀπὸ 14)26 Αὐγούστου 1836 Νόμου περὶ χαρτοσήμου ἔγγραφα ὑπόκεινται τοῦ λοιποῦ εἰς τέλος λεπτῶν 50

Τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1869 ΤΑΖ' Νόμου καταργοῦνται.

3. Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1873 ΥΠΔ' Νόμου εἰσπραττόμενον τέλος ἐπὶ ποσοτήτων ὑπερβαίνουσιν τὰς 100,000 δραχμᾶς, ὀρίζεται εἰς δραχ. 25 ἀνὰ πᾶσαν δεκάδα χιλιάδων ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος ποσοῦ τῶν 150,000.

4. Οἱ ἐπὶ δικαστηρίου συμβιβασμοὶ ὑποβάλλονται εἰς χαρτόσημον ἀξίας ὥστανε ἐγένοντο ἐνώπιον συμβολαιογράφου.

5. Εἰς τέλος χαρτοσήμου ὑποβάλλονται προσέτι·

α') Ἡ ἐγγραφή τῶν ὑποθέσεων εἰς τὰ πινάκια τῶν δικαστηρίων. Πρὸς τοῦτο θέλει ἐπιτίθεσθαι εἰς τὴν οἰκείαν στήλην τοῦ πινακίου κινητὸν χαρτόσημον, ἐπὶ μὲν ἐγγράφων εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα δραχμῆς μιᾶς, ἐπὶ δὲ τῶν εἰς τὰ Ἐφετεῖα δραχμῶν δύο, παρὰ δὲ τῇ Ἀρείῳ Πάγῳ δραχμῶν τριῶν. Εἰς τὸ αὐτὸ τέλος ὑποβάλλεται καὶ ἡ παρὰ τῶν δικηγόρων τοῦ δημοσίου δι' ὑποθέσεις αὐτοῦ.

Αἱ ὑπὸ τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου προβλεπόμεναι ποιναὶ ἐπιβάλλονται ἀλληλεγγύως τῷ Προέδρῳ καὶ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου ἐνεκὰ παραβάσεως τῆς εἰρημένης διατάξεως.

β') Αἱ διασαυρῆσεις καὶ αἰτήσεις ἀποταμιεύσεως, ἀναγνωρίσεως, ἀναλώσεως καὶ ἀποστολῆς ἐμπορευμάτων, εἰς χαρτόσημον τάξεως λεπτῶν πεντήκοντα, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ἀντιτύπων ἐκάστης.

γ') Τῇ τελωνιακᾷ δηλωτικᾷ καὶ διαβατήριᾳ καὶ αἱ εἰς τὰ τελωνεῖα διδόμεναι φορτωτικαί, εἰς χαρτόσημον τάξεως δραχμῆς μιᾶς.

δ') Τὰ εἰσιτήρια τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἀτμοπλοίων εἰς τέλος λεπτῶν πέντε, τὰ δὲ τῶν θεάτρων εἰς λεπτῶν 10 κατὰ δραχμὴν. Τὰ κλάσματα τῆς δραχμῆς θεωροῦνται ὡς ἀκεραία δραχμὴ.

Τὸ τέλος τοῦτο πληρώνεται ὑπὸ τοῦ ὁδοιπόρου καὶ τοῦ θεατοῦ, ἡ δὲ καθυστέρησις τῆς εἰς τὰ δημόσια ἀποδόσεως συνεπάγεται τὴν προσωπικὴν κατατίωσιν τοῦ διευθυντοῦ ἢ πράκτορος. Ὁ ἔλεγχος τῶν ἐκδιδόμενων εἰσιτηρίων κανονίζεται διὰ Β. Διατάγματος.

6. Αἱ κατὰ τοὺς καίμενους νόμους περὶ χαρτοσήμου ποιναὶ ἐπὶ συναλλαγματικῶν ἐν γένει καὶ γραμματίων εἰς διατάξην ἐπιβάλλονται ἀλληλεγγύως εἰς τε τοὺς ἐκδότες, τοὺς ὀπισθογράφους, τοὺς ἀποδέκτας καὶ τοὺς κομιστάς αὐτῶν. Ἐπὶ συναλλαγματικῶν δὲ ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ αἱ

επιβάλλονται εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀποδέκτας, ὀπισθογράφου κομιστὰς ἀλληλεγγύως.

Ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐκδύται καὶ ὀπισθογράφοι τιμωροῦνται προσέτι ἐπρόστιμον δραχμῶν διακοσίων ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου οὐ.

Ἐπρόστιμον τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τὸν καταγγείλαντα μετὰ τὴν εἴσ-
ιν αὐτοῦ.

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 15)27 Ἀπριλίου 1843 Β. Διατάγ-
ς προμήθεια ὑπὲρ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν λιανικὴν πώλησιν τοῦ
ριστοῦ χάρτου ὑπαλλήλου ὀρίζεται εἰς ἐν ταῖς 0)0. Ἐπὶ χαρτοσή-
εὶ τάξεως μελανῆς σφραγίδος πέραν τῆς κλάσεως μιᾶς δραχμῆς οὐ-
ρηγεῖται προμήθεια.

κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΥΠΔ' Νόμου τοῦ 1873 δικαίωμα τῶν
λοιογράφων ὀρίζεται εἰς 25 ο)ο· ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν συμβολαιογρά-
ἐν ἐκάστη περιφερείᾳ. Πρωτοδικεῖου θέλει ὀρισθῇ διὰ Β. Διατάγ-
κατὰ τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 167 τοῦ δικαστικοῦ ὁργανι-
ὑπ' ὅσιν πάντοτε λαμβανομένων ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, εἰς τὰς
οδοτήσεις αὐτῶν περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συμβολαιογράφων, τοῦ προ-
οῦ καταναλωθέντος ἐπὶ δικαίωματι χαρτοσήμου κατὰ τὴν τελευ-
οιτείαν· ἐν ἀνάγκῃ δέ, τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῶν ἀποστάσεων.

Τὰ κατὰ νόμον εἰς χαρτόσημον ὑπαγόμενα ἰδιωτικὰ ἐγγράφα εἰσὶν
ἀδεκτα ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ πάσης ἀρχῆς, ἐὰν δὲν ἐγρά-
ν ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου ἢ δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς
μιμον πρόστιμον· προσαγομένων δὲ ἐν ἀντιγράφῳ, ἀπαιτεῖται θεβαιώ-
πίστημος, ὅτι τὰ πρωτότυπα ἐγράφησαν ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος κατὰ νό-
αρτοσήμου ἢ ὑπεβλήθησαν εἰς πρόστιμον· ἑλλείψει τοιαύτης θεβαιώ-
τὰ προσαγόμενα ἀντίγραφα ὑποβάλλονται εἰς αἰφύτερα.

Ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων τελῶν ἐν γένει ἐπὶ κληρονομιῶν καὶ κλη-
ῶν παραχωρεῖται ποσοστὸν εἰς μὲν τοὺς Οἰκονομικοὺς Ἐφόρους
ς ο)ο, εἰς δὲ τοὺς δήμους ὅπου σταθερῶς διέμενον ὁ ἀποβιώσας
ς ο)ο.

Ὅπου οἱ Νόμοι περὶ χαρτοσήμου δὲν ὀρίζουσι ρητῶς περὶ τῆς
ητέας ποινῆς, αὕτη ἐπιβάλλεται πρὸς τὸν ἀρμόδιον ταμίαν κατὰ
ενικὰς περὶ παραβάσεως τοῦ Νόμου περὶ χαρτοσήμου διατάξεις.
Οἱ ὑπάλληλοι εἰς οὗς ἐπιτρέπεται ἡ λιανικὴ πώλησις χαρτοσή-
πὶ προμήθειᾳ ὀρίζονται διὰ Β. Διατάγματος.

Ἐπρόστιμον ἐπὶ πιστώσει δὲν χρηγεῖται.

Ὁ παρὼν Νόμος ἐφαρμόζεται ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1877, πᾶσα δὲ διὰ
ξὺς ἀντικειμένη εἰς αὐτὸν ἀκυροῦται.

Β. Διατάγματος θέλουσι κανονισθῇ τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ πα-
ς Νόμου.
σαύτως διὰ Β. Διατάγματος κανονίζεται πᾶσα κατὰ καιροὺς με-
θμιτις ἀναγομένη εἰς τὰ σύμβολα, τὸ σχῆμα καὶ λοιπὰ συστατικά
φραγιστοῦ χάρτου ἐν γένει.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΕΛΩΝ

ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΝ ΑΣΙΑΣ

Ἐπὶ ποσοτήτων				Τέλος
				Δραχ. Δ.
Ἀπὸ	Δραχ.....	10—	150	 50
Ἀνω τῶν	»	150—	300	1
	»	300—	600	2
	»	600—	900	3
	»	900—	1,200	4
	»	1,200—	1,500	5
	»	1,500—	1,800	6
	»	1,800—	2,100	7
	»	2,100—	2,400	8
	»	2,400—	2,700	9
	»	2,700—	3,000	10
	»	3,000—	3,600	12
	»	3,600—	4,200	14
	»	4,200—	4,800	16
	»	4,800—	5,400	18
	»	5,400—	6,000	20
	»	6,000—	9,000	30
	»	9,000—	12,000	40
	»	12,000—	15,000	50
	»	15,000—	18,000	60
	»	18,000—	21,000	70
	»	21,000—	24,000	80
	»	24,000—	27,000	90
	»	27,000—	30,000	100
	»	30,000—	45,000	150
	»	45,000—	60,000	200
	»	60,000—	75,000	250
	»	75,000—	90,000	300
	»	90,000—	120,000	400
	»	120,000—	150,000	500

Αἱ ὑπερβαίνουσαι τὰς δραχ. 150,000 ποσότητες ὑποβάλλονται εἰς τέλος δραχμῶν εἴκοσι πέντε κατὰ πᾶσαν δεκάδα χιλιάδος δραχμῶν ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς § 6' τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ὙΠΔ' νόμου τοῦ 1873.

ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ

ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Ἐπὶ ποσοτήτων

Τέλος

Δρχ. [Δ.

Μέχρι	Δρχ.		750		50
Ἀνω τῶν	»		750—	1,500	1
»	»		1,500—	3,000	2
»	»		3,000—	4,500	3
»	»		4,500—	6,000	4
»	»		6,000—	9,000	6
»	»		9,000—	12,000	8
»	»		12,000—	15,000	10
»	»		15,000—	21,000	14
»	»		21,000—	27,000	18
»	»		27,000—	33,000	22
»	»		33,000—	39,000	26
»	»		39,000—	45,000	30
»	»		45,000—	60,000	40
»	»		60,000—	75,000	50
»	»		75,000—	90,000	60
»	»		90,000—	120,000	90
»	»		120,000—	150,000	120

Αἱ ὑπερβαίνουσαι τὰς δραχ. 150,000 ποσότητες δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος ἀνώτερον τῶν δραχ. 120.

Νόμος ΧΚ' τῆς 21 Ἰουνίου 1887. Περὶ προσθήκης φορολογίας 10 ⁰/₀ ἐπὶ τῶν εἰς τὰ τελωνεῖα εἰσπραττομένων εἰσαγωγικῶν τελῶν καὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου.

1. Προστίθεται φόρος δέκα τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν εἰς τὰ τελωνεῖα εἰσπραττομένων εἰσαγωγικῶν τελῶν καὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου.

Ἡ ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων πρόσθετος αὕτη φορολογία ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου.

2. Ἐπιβάλλεται φόρος δύο τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν ἐτησίων καθαρῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων μετοχικῶν ἐταιριῶν.

Ὁ φόρος οὗτος λογίζεται ἐπὶ τοῦ ὅλικου ποσοῦ ὅπερ ἡ ἐταιρία διανέμει εἰς τοὺς μετόχους αὐτῆς κατὰ τοὺς ἰσολογισμούς της, καὶ πληρώνεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν.

Πᾶσα διὰ μετοχῶν ἀνωνύμων ἐταιρία ὀφείλει νὰ συντάττῃ ἀπαξ τοῦλάχιστον κατ' ἔτος ἰσολογισμόν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, ὃν θέλει δημοσιεύει διὰ τοῦ τύπου καὶ πέμπει τῷ ἐπαρχιακῷ ταμιᾷ καὶ τῷ Ὑπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ.

Ἐὰν ἡ ἐταιρία δὲν ἐκδῶσθι ἐντὸς τοῦ ἔτους ἰσολογισμόν, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὀρίσῃ τὸ εἰκαζόμενον κέρδος αὐτῆς καὶ ἐνάξῃ αὐτὴν πρὸς πληρωμὴν, κατὰ τὰς περὶ δοσιλόγων διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Ἐὰν ἡ ἐταιρία εἶναι ἐγκτεσταμένη εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ὁ ἐν Ἑλλάδι πράκτωρ αὐτῆς ὀφείλει νὰ δημοσιεύῃ ἰσολογισμόν τῶν ἐντάυθα ἐργασιῶν τοῦ πρακτορείου, ἢ νὰ ἐγχειρίξῃ τοιοῦτον τῇ διοικητικῇ ἀρχῇ ἄλλως, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου.

3. Διὰ Β. Διατάγματος θέλουσιν ὀρισθῇ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου. Ὡσαύτως διὰ Β. Διατάγματος θέλει ὀρισθῇ ἡ πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν ταύτην ἀπαιτούμενη ἐντὸς τοῦ ἔτους 1877 πίστωσις ἣτις θέλει ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς Βουλῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου.

Νόμος ΨΛΘ' τῆς 28 [29] Μαρτίου 1880. Περὶ πληρωμῆς τέλους χαρτοσήμου λεπτῶν δέκα κατὰ δραχμὴν ἐπὶ τῶν καθισμάτων τῶν θεάτρων ἢ ὠδικῶν καφενείων.

1. Διευθύνται ἡ ἐργολάβος θεάτρων, οἱ ἔχοντες τὴν εἴσοδον αὐτῶν διατεταγμένην καὶ ἰδίαν πληρωμὴν καθίσματος λαμβάνοντες, ὑπόκεινται

ται δι' ἀμφοτέρα ὁμοῦ εἰς τέλος χαρτοσήμου 10 λεπτῶν κατὰ δραχμὴν, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ἐδάφ. δ' τοῦ ΧΙΑ' νόμου τοῦ 1877. Εἰς τὸν αὐτὸν δὲ φόρον ὑπόκεινται καὶ ἂν τὴν εἵσαδον ἔχωσιν ἐλευθέραν, μόνον δὲ τὸ καθίσμα διατετιμημένον.

2. Διευθύνται ἡ ἐργολάβος θεάτρων ἢ ᾠδικῶν καφενειῶν, ἐλευθέραν ἔχοντες τὴν εἰσόδον αὐτῶν καὶ μηδὲν ἐκ τοῦ καθίσματος εἰσπράττοντες, ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν δέκα λεπτῶν κατὰ θεατὴν καὶ ὑποχρεοῦνται εἰς προμήθειαν ἐνσήμων εἰσιτηρίων.

3. Μουσικαὶ συναυλίαι καὶ χοροί, δι' οὓς εἰσπράττεται ἀπὸ τοῦς διευθύνοντας αὐτοὺς δικαίωμα εἰσόδου, ἐξομοιοῦνται πρὸς θέατρα, ὡς πρὸς τὸν φόρον ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος.

4. Ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις, αἱ μουσικαὶ συναυλίαι καὶ οἱ χοροί, ὅταν διδῶνται χάριν φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ.

5. Διευθύνται ἡ ἐργολάβος θεάτρων, ᾠδικῶν καφενειῶν καὶ τῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 πρὸς θέατρα ἐξομοιουμένων συναυλιῶν καὶ χορῶν, παραλείποντες τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1878 Β. Διατάγματος ὀριζομένην πρὸς τὸν ἀρμόδιον ταμίαν δηλώσιν, τιμωροῦνται δι' ἐπιλογημένης ἀποφάσεως τοῦ ταμίου μετὰ τὸ πενταπλοῦν τοῦ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων φόρου καὶ μετὰ πρόστιμον 100—200 δραχμῶν.

6. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ταμίου ἐπιτρέπεται ἔφασιν ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀπευθυνομένη, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον τότε μόνον ἀποφαίνεται ἐπ' αὐτῆς, ὅταν ὁ ἐκκαλῶν προσάγῃ γραμμάτιον, δηλοῦν ὅτι κατετέθη ἐπὶ παρακαταθήκῃ εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον τὸ ἀπλοῦν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τέλος, τὸ δια τῆς ἀποφάσεως τοῦ ταμίου ὑπολογισθέν· ἄλλως δὲ ἡ ἔφασις ἀπορρίπτεται καὶ ἡ τοῦ ταμίου ἀπόφασις καθίσταται ὀριστική.

7. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐργολάβος ἢ διευθυντὴς θεάτρου ἢ ᾠδικοῦ καφενείου ἢ ὁ διευθύνων συναυλίας καὶ χοροῦς, πρὸς θέατρα, ὡς ἂνω-ἔρω, διὰ τὴν φορολογίαν τῶν εἰσιτηρίων ἐξομοιουμένων δὲν συνεμορῶθῃ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ πρὸ 24 Ἰουλίου 1878 Β. Διατάγματος τοποθετούμενος, εἰς ἕκαστον θέατρον ὑπαξιωματικὸς, γωροφύλαξ, ἢ ἄλλος δημόσιος ὑπηρετὴς, δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν παράστασιν.

8. Διὰ Β. Διατάγματος θέλουσιν ὀρισθῇ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ πα-
ρόντος Νόμου.

Νόμος ΩΙΑ' τῆς 18[22] Ἀπριλίου 1880. Περὶ τροποποιή-
σεως τῶν ἄρθρων 3 καὶ 5 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου
τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865.

*Ἄρθρον μόνον.

Τὰ ἐδάφια β', γ', ε', ε' καὶ ζ', τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ΡΙΣ' τῆς

18 Δεκεμβρίου 1865, καὶ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς·

β') Κληρονομικαὶ περιουσίαι, ὑπερβαίνουσαι τὴν ἀξίαν δραχμῶν δι-
σχιλίων, περιερχόμεναι δ' ἐν Ἑλλάδι εἴτε κατὰ κληρονομίαν ἐξ ἀδιαι-
του ἢ ἐκ διαθήκης, εἴτε κατὰ κληροδοσίαν εἰς ἡμεδαποὺς ἢ ἀλλοδαποὺς,
ἐὰν οὗτοι μὴ ᾖσιν ἀπηλλαγμένοι τέλους ὑπὸ τῶν συνθηκῶν, συζύγους,
θετοὺς γονεῖς, θετὰ τέκνα, ἀδελφοὺς οἷους δὴποτε καὶ συγγενεῖς ἐκ πλα-
γίου ἐν γένει ἢ οἷους δὴποτε ἐξωτικούς, ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσή-
μου ἀξίας.

Ἐπὶ μὲν συζύγων καὶ ἀδελφῶν ἀμφιθαλῶν καὶ ἑτεροθαλῶν 2 0/0.

Ἐπὶ δὲ συγγενῶν τρίτου μέχρι πέμπτου βαθμοῦ καὶ θετῶν τέ-
κνων 3 0/0.

Ἐπὶ συγγενῶν ἑκτου μέχρι δεκάτου βαθμοῦ καὶ θετῶν γονέων 4 0/0.

Ἐπὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν, θετῶν ἀδελφῶν παντὸς ἀγχιστεύς καὶ ἐν
γένει παντὸς ἐξωτικοῦ 5 0/0.

Κληρονόμοι καὶ κληροδοχοὶ ὑπερβεβηκότες τὸ 50 ἔτος τῆς ἡλικίας
κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεταβιβάσεως τῆς περιουσίας ὑπόκεινται εἰς τὰ
2)3 τοῦ τέλους, οἱ δὲ ἐβδομήκοντούτεις καὶ ἄνω εἰς τὸ 1)2, καὶ οἱ πέραν
τοῦ ὀγδοηκостоῦ ἔτους εἰς τὸ 1)3.

Ἐπὶ διαίρεσιν τῆς ἐπικαρπίας ἀπὸ τῆς κυριότητος, ὁ μὲν ἐπικαρ-
πωτής, καθ' ὅσον ἀνήκει εἰς τὰξιν ὑποκειμένην εἰς τέλος, καταβάλλει
τὸ τέλος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὅλης ἀξίας τῆς ἐπικαρπίας ἐκτιμωμένης, μεθ'
ὑπολογισμὸν καὶ ἀφαίρεσιν τῶν δαπανῶν καὶ τῶν θαρῶν κατὰ τὴν πιθανήν
διάρκειαν αὐτῆς, ἐὰν ὁ χρόνος τῆς διαρκείας ᾖ ἄοριστος· ὁ δὲ
φιλὸς κύριος, καθ' ὅσον ὑπάγεται εἰς τὰξιν ὑποκειμένην εἰς τέλος, κατα-
βάλλει αὐτὸ κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἐπικαρπίας εἰς τὴν κυριότητα ἐπὶ
τῇ βάσει τῆς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀξίας τῆς κυριότητος πλήρους·
ἐὰν δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἐπικαρπίας ἀπὸ τῆς κυριό-
τητος μεσολαβήσῃ νέα μεταβίβασις φιλῆς κυριότητος διὰ κληρονομίας
ἢ κληροδοσίας, ὁ διάδοχος τοῦ φιλοῦ κυρίου κατὰ τὴν λήξιν τῆς ἐπικαρ-
πίας καταβάλλει τὸ μεῖζον τέλος.

Ἐπὶ ἀφέσεως περιοδικῶν παροχῶν ἢ πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ τέλους ἐκ-
τίμησις γίνεται ὡς καὶ ἐπὶ ἐπικαρπίας.

Οἱ αὐτὸτε αἰτησίαι ἢ ἐναστασις τείνουσα εἰς διατήρησιν τῆς κατο-
χῆς κληρονομίας ἢ κληροδοτήματος εἶναι, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς
ὀφείλων προθεσμίας, ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς ἢ πάσης ἄλ-
λης ἀρχῆς τοῦ Κράτους, μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ διὰ προσαγωγῆς τοῦ προ-
σέχοντος ἐπισήμου ἐγγράφου, ὅτι κατεβλήθη εἰς τὸ Δημόσιον τὸ νόμι-
μον τέλος, ἐκτὸς ἂν ὑφίσταται περὶ αὐτοῦ δίχη.

γ') Περιουσίαι, περιερχόμεναι κατὰ τοὺς ἄνω τρόπους εἰς ἀνιόντας
καὶ κατιόντας, εἰς ἐθνωφελῆ, φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ καταστή-
ματα, ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένα ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἀπαλλάττονται τῆς
πληρωμῆς τέλους χαρτοσήμου.

δ'.) Κληρονόμοι καὶ κληροδοχοὶ τοῦ ἐδαφίου β'. τοῦ παρόντος ἄρ-

θρῶς ἢ ἐν περιπτώσει ἀνεκωνότητος, οἱ ἐπίτροποι αὐτῶν, προσωπικῶς εὐφρονέμενοι, ὀφείλουσι νὰ ἐπιδώσωσιν ἐπὶ προστίμῳ διπλασίῳ τοῦ τέλους, εἰς τὸν ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ πρωτοδικείου, εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ τελευταία κατοικία ἢ διαμονὴ τοῦ κληρονομουμένου, οἰκονομικὸν ἔφορον, ἐντὸς ἐξ μὲν μηνῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἂν συνέβῃ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ οὐτοι κατοικοῦσιν ἐν Ἑλλάδι, ἐντὸς δὲ ἔτους, ἂν ἢ ὁ θάνατος συνέβῃ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, ἢ οὗτοι κατοικῶσιν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ δύο ἐτῶν, ἂν ἐν Ἀσίᾳ, Ἀφρικῇ (πλὴν τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας καὶ τῆς Αἰγύπτου) καὶ Αὐστραλίᾳ δῇλωσιν περιέχουσιν τὴν περιγραφὴν τῶν πραγμάτων τῆς κληρονομίας ἢ τῆς κληροδοσίας, τὴν ἀξίαν ἐκάστου, τὰ χρήματα καὶ τὰ βάρη, τὴν πρὸς τὸν ἀποβιώσαντα συγγενικὴν σχέσιν τοῦ δηλοῦντος, καὶ διορισμὸν ἀντικλήτου ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ Πρωτοδικείου, ἂν κατοικῶσιν ἐκτὸς αὐτῆς. Ἐν ἐλλείψει διορισμοῦ ἀντικλήτου, πᾶν δικόγραφον ἐπιδίδεται νομίμως τῷ γραμματεῖ τοῦ Πρωτοδικείου. Ἐπὶ δεδικαιολογημένη αἰτήσῃ τῶν ἐνδιαφερομένων, ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος χορηγεῖ τριμηνον παράτασιν τῆς προθεσμίας ταύτης. Ἡ διὰ τὴν ἄλλοδαπὴν προθεσμία συντέμενεται εἰς ἐξ μόνον μηνῶν ἀπὸ τῆς καταλήψεως τῆς κληρονομίας ἢ κληροδοσίας, ἂν, διαρκούντος τοῦ ἔτους ἢ τῆς διετίας, ὁ δικαιούχος λάβῃ κατοχὴν τῆς περιουσίας.

ε'. Ἐὰν ἡ οἰκονομικὴ ἔφορος δὲν ἔχῃ ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς δηλώσεως, ἀποστέλλει εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπαρχικὸν ταμεῖον σημειῶσιν τοῦ προσήκοντος τέλους πρὸς εἰσπραξίν αὐτοῦ. Εἰ δ' ἄλλως ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος ὑποβάλλει τὰς ἀντιρρήσεις εἰς τὸ ἀρμόδιον πρωτοδικεῖον, κληρονομὸν τὸν δηλώσαντα ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως καὶ ἐξαιρουμένου ἵνα τὸ δικαστήριον ὀρίσῃ τέλος ἀνάλογον. Τὸ πρωτοδικεῖον διατάζει τὰς ἀντιρρήσεις συνοπτικῶς κατὰ προτίμησιν, κατὰ δὲ τῆς ἀπομάσεως αὐτοῦ ἐπιτρέπεται μόνον τὸ τῆς ἀναρέσεως ἐνδίκον μέτρον, κατὰ τὰς διατάξεις καὶ τὰς προθεσμίας τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Ἡ περὶ ἀναρέσεως αἰτήσις δικάζεται προτετιμημένως μετὰ τριάκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως.

ζ'.) Παρελθούσης ἐπὶ ματαίῳ τῆς πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας, ἡ οἰκονομικὴ ἔφορος ὀρίζει τὸ εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ τὴν κληροδοσίαν ἐπιβάλλον τέλος διὰ πράξεως ἡτιστολημένης. Οἱ δὲ κληρονόμοι καὶ κληρονοχοὶ δύνανται ἐντὸς ἐξήκοντα μὲν ἡμερῶν ἂν κατοικῶσιν ἢ διαμένουσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἐξ δὲ μηνῶν ἂν ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ ἐν Τουρκίᾳ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐνός ἔτους ἂν ἐν ἄλλοις μέρεσι τοῦ κόσμου, ἢ ἐν ἄλλαις επικρατείαις, ἀπὸ τῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 140—147 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἐπιδόσεως τῆς πράξεως νὰ ἀνακόψωσιν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοσίου πρωτοδικείου. Ἡ ἀνακοπὴ δικάζεται συνοπτικῶς κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τοῦ πρωτοδικείου, οὗ ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται μόνον εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὰς διατάξεις καὶ τὰς προθεσμίας τῆς πολιτικῆς δικονομίας καὶ τὰ ἐν αὐτῇ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ ὀριζόμενα.

η'.) Κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς πέμπονται πρὸς τοὺς οἰκονομικοὺς ἔφορους ὑπὸ μὲν τῶν συμβολαιογράφων τῆς περιφερείας ἀκριβῆς σημειώ-

σις τῶν συναφθεισῶν αἰτία θανάτου δωρεῶν καὶ τῶν πρὸς δημοσίευσιν ἀποσταλείσῶν διαρκούντος τοῦ μὴνὸς διαθηκῶν, περὶ ὧν πέμπεται ὡσαύτως σημειώσεις καὶ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων γραμματέων τῶν πρωτοδικῶν, ὑπὸ δὲ τῶν δημάρχων ἢ ἀστυνόμων ἀκριβοῦς πίνυλ τῶν κατὰ τὸν μῆνα ἀποδύσεων μετὰ συνοπτικῶν πληροφοριῶν περὶ τῆς περιουσίας τῶν ἀποθανόντων καὶ περὶ τῶν ὀνομάτων, τοῦ ἀριθμοῦ, τῆς ἡλικίας καὶ τῆς συγγενείας τῶν κληρονόμων ἢ κληροδόχων, ὑπὸ δὲ τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν παρὰ Πρωτοδικαίς καὶ Ἐφέταις γραμματέων ἀκριβοῦς σημειώσεις τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ὀριστικῶς ἀναγνωρίζονται δικαιώματα ὑπὲρ τινος ὡς κληρονόμου, κληροδόχου ἢ αἰτία θανάτου δωρεοδόχου. Ὁ δὲ παραλείψας τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων τούτων, ἂν ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων ὑφ' ἃς ἐγένετο ἡ παράλειψις, δὲν ὑπάρχη καὶ βαρυτέρα τις παραβίασις τοῦ Ποιν. Νόμου, τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Πλημμελειοδικείου, εἰς ὃ, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς εφορίας ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως, εἰσάγεται, διὰ χρηματικῆς ποινῆς 300 μέχρι 2000 δραχμῶν, ἐπιφυλαττομένων καὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 24 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

4. Ἄπανσαι αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ ἐφαρμόζονται ἀπαραλλάκτως καὶ ἐπὶ δωρεῶν αἰτία θανάτου, θεωρουμένων ὡς κληροδοτημάτων διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου. Ἐπὶ δωρεῶν αἰτία θανάτου, μεταγουσῶν ἀμετακλήτως τὰ ἐπὶ τοῦ δωρουμένου πράγματος δικαιώματα εἰς τὸν δωρεοδόχον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ δωρητοῦ, τὸ τέλος ἐπιβάλλεται ὡσαύτως πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, οἱ δὲ δωρεοδόχοι ὑπάγονται εἰς τὴν ἐν ἐδαφ. ἐ. τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ πρὸς δήλωσιν ὑποχρεώσιν ἐντὸς τριᾶκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου ἢ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν κατὰ τὰ ἐν αὐτῷ ὠρισμένα ἐπῆλθεν ἡ μετάδοσις τῶν δικαιωμάτων εἰς αὐτούς.

Νόμος ΜΠ'. τῆς 18 [22] Ἀπριλίου 1880. Περὶ ἐπιβολῆς τέλους χαρτοσήμου ἐπὶ παντός λογαριασμοῦ ἢ ἀποδείξεως ἐμπορικῶν ἐταιριῶν καὶ παντός ἐπιτηδευματίου.

1. Πᾶς λογαριασμὸς ἢ ἀπόδειξις, ἐκδιδόμενος ὑπὸ ἐμπορικῶν ἢ βιομηχανικῶν καταστημάτων ἢ ἐταιριῶν ὡς καὶ παρ' οἰουδήποτε ἄλλου ἐπιτηδευματίου πρὸς βεβαίωσιν ἐξοφληθείσης ληψιδοσίας, ὑποβάλλεται εἰς τέλος χαρτοσήμου λεπτῶν δέκα.

2. Τὸ τέλος τοῦτο εἰσπράττεται εἴτε διὰ τῆς ἐπὶ χαρτοσήμου γραφῆς τῶν λογαριασμῶν ἢ ἀποδείξεων, εἴτε διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐπιθέσεως κινητοῦ χαρτοσήμου, διαγραφομένου παρὰ τοῦ ἐκδότη, καθ' ὃν τρόπον ὀρίζει τὸ ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1873 Β. Διάταγμα, τὸ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ΥΠΔ' νόμου τῆς 3 Ἰουλίου 1873 ἐκδοθέν.

3. Ὁ ἐκδότης λογαριασμῶν ἢ ἀποδείξεων, μηδὲν ἢ ἑλλιπῶς sestημασμένον κατὰ παράθεσιν τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ παρόντος νόμου, ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον δραχμῶν εἴκοσι πέντε δι' ἕκαστον λογαριασμῶν ἢ ἀποδείξεων

4. Εἰς παρόμοιον πρόστιμον ὑποβάλλονται οἱ ἐκδότηαι, ὀπισθογράφοι καὶ ὁποῖοι συναλλαγματικῶν, γραμματίων εἰς διαταγὴν καὶ ἐπιταγῶν ὑποβληθῶν πρὸς πληρωμὴν (τραβηκτικῶν) μὴ ὑποβληθῶν εἰς τὸ νόμι-
τοῦ χαρτοσήμου τέλος, συνεπάγεται δὲ ἐνταυτῷ καὶ ἡ ἀπώλεια
ιδιότητος τοῦ ἐμπορικοῦ ἐγγράφου κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 5
αὐτοῦ 1867 Σ'. Νόμου.

5. Τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ὀριζόμενα πρόστιμα
βάλλονται δι' ἀποφάσεως οἰκονομικῆς Ἀρχῆς, εἰς ἣν
καταγγελεθῇ ἡ παράβασις, ἥ ἣτις οἶκοθεν ἤθελε λάβει γνῶσιν
τῆς.

Εἰς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης
προσέπεται προσφυγὴ ἐνώπιον τοῦ Ἑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἀνε-
πίστως ἀποφαινομένου ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ προσφυγὴ δὲ αὕτη θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη, ἐὰν ὁ ἐκκαλῶν δὲν
ὑποβάλλῃ καὶ γραμμάτιον περὶ τῆς εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καταβο-
τοῦ ἀπλοῦ τέλους.

Ἐκ τῶν ὀριστικῶς ἐπιδικαζομένων προστίμων τὸ ἡμῖν ἀποδίδο-
μετὰ τὴν εἰσπραξιν εἰς τὸν καταγγείλαντα τὴν παράβασιν, ἀπο-
δομένης ἐκ τούτου μόνης τῆς ἐκδιδούσης τὴν ἀπόφασιν οἰκονομικῆς
Ἀρχῆς.

Νόμος ΩΙΖ'. τῆς 18[22 Ἀπριλίου] 1880. Περί
τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 22 ἐδαφ. 5 τοῦ ἀπὸ
14 Αὐγ. 1836 νόμου περὶ χαρτοσήμου.

Αἱ κατὰ τὸ ἐδάφιον 5 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγούστ. 1836
τοῦ περὶ χαρτοσήμου μένουσαι ἀφορολόγητοι ἐξοφλήσεις, ὡς ἐγγρα-
φῶν ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐγγράφων, ἐφ' ὧν ἐπεβλήθη τέλος ἀξίας, ὑπο-
βάλλονται εἰς τέλος λεπτῶν 50, δι' ἐπιθέσεως κάτωθι τῆς ἐξοφλήσεως
τοῦ χαρτοσήμου διαγραφομένου διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ συμβολαιο-
φρου, ἢ ἐπὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, κατὰ τὸν περὶ διαγραφῆς τοῦ κινη-
τοῦ χαρτοσήμου διὰ Β. Διατάγματος ὀρισμένον τρόπον.

Πᾶσα ἐγγραφή ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως, πᾶσα μεταγραφὴ
βάλλεται εἰς τέλος δραχμῆς μιᾶς, πᾶσα δὲ μεταβολὴ προσημειώ-
σεως εἰς ἐγγραφήν καὶ πᾶσα διαγραφὴ ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως εἰς
τέλος λεπτῶν 50, διὰ κινητοῦ χαρτοσήμου ἐπιτιθεμένου ἐν αὐτῷ τῷ
ἔμφω τῶν ὑποθηκῶν ἢ τῶν μεταγραφῶν παρὰ τὴν ὑφ' ἐκάστην ἐγγρα-
φὴν τοῦ φύλακος τῶν ὑποθηκῶν ἢ τῶν μεταγραφῶν καὶ δια-
γραφῶν διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ.

Αἱ ὑπὸ τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων προβλεπόμεναι ποιναὶ ἐπι-
βάλλονται καὶ ἐνταῦθα ἐνεκα παραβάσεως τῶν ἄνω διατάξεων. Πᾶσα
ἀντιθέτως διαταγὴ καταργεῖται.

Νόμος ΑΝΖ'. τῆς 2 Νοεμβρίου 1882. Περὶ καταργήσεως τοῦ προσθέτου φόρου τοῦ δυνάμει τοῦ νόμου ΧΚ' τῆς 21 'Ιουν. 1877 ἐπιβληθέντος ἐπὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου.

"Αρθρον μόνον.

Ὁ κατὰ τὸν ἀπὸ 21 'Ιουνίου 1877 ΧΚ' νόμον πρόσθετος φόρος 10 0/0 ἐπὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου καταργεῖται.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταχωρίσεώς του.

Νόμος ΔΟΓ'. τῆς 12[14] Μαρτίου 1883.

Περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

1. Τὰ μέχρι δραχμῶν πέντε μερίσματα ἀνωνύμων ἐταιριῶν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου λεπτῶν δέκα, τὰ δὲ ἄνω τῶν δραχμῶν πέντε καὶ μεῖον τῶν δραχμῶν δέκα εἰς τὸ διπλάσιον τούτου τέλος.

2. Τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου δι' ἀτόκους καταθέσεις ἐκδιδομένων ἀποδείξεων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀνωνύμων ἐταιριῶν, ὧν τὰ καταστατικά ἐνεκρίθησαν διὰ Β. Διατάγματος, ὀρίζεται εἰς δέκα λεπτὰ τῆς δραχμῆς, ὅποινδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ κατατιθέμενον ποσόν. Ἡ ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τούτων γραφομένη ἐξόφλησις δι' ἐπιστροφῇ μέρους ἢ τοῦ ὅλου καταθέντος ποσοῦ ὑπόκειται ἐπίσης εἰς τὸ τέλος χαρτοσήμου λεπτῶν δέκα.

Εἰς τ' αὐτὰ τέλη ὑποβάλλονται καὶ αἱ ἐπιταγαὶ ἐπὶ τῇ ἐμμανίσει (chèques) τῶν αὐτῶν ἐταιριῶν πληρωτέαι ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν ἐκδουσίαν καὶ ἐξόφλησιν αὐτῶν.

3. Τὰ εἰς ἐνεχύρον διδόμενα ἐμπορεύματα εἰς Τραπεζας, ὧν τὰ καταστατικά ἐνεκρίθησαν διὰ Β. Διατάγματος, λαμβάνονται παρ' αὐτῶν ἄνευ ἐτέρων διατυπώσεων ἢ διὰ μόνης τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὸ βιβλίον τῶν τραπεζῶν καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀπλῆς ἀποδείξεως, φερούσης κινήτον χαρτόσημον λεπτῶν πεντήκοντα τοῖς χιλίοις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου, μὴ ὑποκειμένου τούτου εἰς οὐδὲν ἕτερον τέλος χαρτοσήμου· παράγονται δὲ τὰ δικαιώματα ἐνεχύρου, καθ' ὅσον ἡ κατοχὴ τῶν ἐμπορευμάτων περιῆλθεν εἰς τὰς τραπεζας, ἢ διατελεῖ ὑπάρχουσα παρ' αὐταῖς, ἢ παρὰ τρίτῳ τινί, κοινῇ γνώμῃ τῶν συναλλαττομένων ἐκλεγομένῳ, μὴ ἀπαιτουμένης ἄλλης τινος διατυπώσεως, εἴτε τοῦ περὶ ἐνεχύρου νόμου τῆς 1 Δεκεμβρίου 1836, εἴτε τῶν περὶ συστάσεως καὶ ἐκποιήσεως ἐνεχύρου διατάξεων τῶν ἀστικῶν τῆς Ἑπτανήσου νόμων, ἢ ἄλλου τινὸς νόμου σχετικοῦ πρὸς τὰ ἐνεχύρα.

Ἡ ἐκποίησης τῶν ἐνεχυρισθέντων τούτων ἐμπορευμάτων ἐνεργεῖται ἐν συμβολαιογράφῳ διὰ δημοπρασίας διεξαγομένης ἐνώπιον αὐτοῦ, αἰτεῖται τῆς ἐνδιαφερομένης Τραπεζῆς, ἐπὶ τῇ προειδοποιήσῃ τοῦ ὀφειλέτου πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ ἄνευ ἐτέρας διατυπώσεως.

Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνεχύρου πληρώνεται ἡ ἀπαίτησις τῆς Τραπεζῆς, προτιμωμένη παντὸς ἄλλου προνομίου καὶ παντὸς πραγματικοῦ αἰώματος.

Νόμος ΑΣΕΖ' τῆς 24 Ἰουλίου [12 Αὐγούστου] 1885.

Περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν Νόμων περὶ χαρτοσήμου.

1. Ἐπὶ τῶν συμβολαίων καὶ τῶν ἐγγράφων τῶν κατονομαζομένων αἰς σχετικαῖς διατάξεσι τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου, τὸ τέλος τῆς αἰς ἐπιδάλλεται κατὰ τὸν ἐπόμενον πίνακα.

1) Δεπτὰ	10	ἐπὶ ἄξιας	μέχρι δραχμῶν.....	10
2) »	50	»	»	100
3) Δραχ.	1—	»	»	200
4) »	2	»	»	400
5) »	3	»	»	600
6) »	4	»	»	800
7) »	5	»	»	1,000
8) »	6	»	»	1,200
9) »	7	»	»	1,400
10) »	8	»	»	1,600
11) »	9	»	»	1,800
12) »	10	»	»	2,000
13) »	12	»	»	2,400
14) »	14	»	»	2,800
15) »	16	»	»	3,200
16) »	18	»	»	3,600
17) »	20	»	»	4,000
18) »	25	»	»	5,000
19) »	30	»	»	6 000
20) »	35	»	»	7,000
21) »	40	»	»	8,000
22) »	45	»	»	9,000
23) »	50	»	»	10,000
24) »	75	»	»	15,000
25) »	100	»	»	20,000
26) »	125	»	»	25,000
27) »	150	»	»	30,000
28) »	200	»	»	40,000

29)	Δραχ.	250	ἐπὶ ἀξίας μέχρι δραχμῶν		50,000
30)	»	300	» » »		60,000
31)	»	350	» » »		70,000
32)	»	400	» » »		80,000
33)	»	450	» » »		90,000
34)	»	500	» » »		100,000
35)	»	600	» » »		120,000
36)	»	700	» » »		140,000
37)	»	800	» » »		160,000
38)	»	900	» » »		180,000
39)	»	1000	» » »		200,000

Ἐπὶ ποσῶν δὲ ὑπερβαίνοντων τὰς δραχμάς 200,000 τὸ ἔγγραφο συντάσσεται ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῶν χιλίων.

2. Πλὴν τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἀρθρῷ σημειουμένων τελῶν ὑπάκουιντα εἰς πρόσθετα τέλη τὰ ἐξῆς ποσά :

τὰ ἄνω τῶν δραχμῶν	10,000 —	30,000	πρὸς 1) $\frac{1}{4}$ ο)ο
»	»	30,000 —	50,000 » 1) $\frac{2}{2}$ ο)ο
»	»	50,000 —	100,000 » 3) $\frac{1}{4}$ ο)ο
»	»	100,000 —	200,000 » 1 ο)ο
»	»	200,000	» 1 $3\frac{1}{4}$ ο)ο

τὰ πρόσθετα ταῦτα τέλη καταβάλλονται εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον ὑπὸ τοῦ ὅρους τοῦ ἀρθροῦ 2 § 6' τοῦ ΥΠΔ' νόμου τοῦ 1873.

3. Ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου διαβαθμίζεται ὡς ἑπεται :

1)	Λεπτὰ	50	ἐπὶ ἀξίας μέχρι δραχμῶν		500
2)	Δραχ.	1—	» » »		1,000
3)	»	2	» » »		2,000
4)	»	3	» » »		3,000
5)	»	4	» » »		4,000
6)	»	5	» » »		5,000
7)	»	6	» » »		6,000
8)	»	7	» » »		7,000
9)	»	8	» » »		8,000
10)	»	9	» » »		9,000
11)	»	10	» » »		10,000
12)	»	12	» » »		12,000
13)	»	14	» » »		14,000
14)	»	16	» » »		16,000
15)	»	18	» » »		18,000
16)	»	20	» » »		20,000
17)	»	30	» » »		30,000
18)	»	50	» » »		50,000
19)	»	100	» » »		100,000
20)	»	200	» » »		200,000

1) Δραχ. 300	ἐπὶ ἀξίας μέχρι δραχμῶν		300,000
2) » 400	» » »		400,000
3) » 500	» ἐπέκεινα τῶν δραχμῶν	...	400,000

Περιουσίαι ἐν Ἑλλάδι κείμεναι καὶ περιερχόμεναι, εἴτε κατὰ κληρίαν ἐξ ἀδιαθέτου ἢ ἐκ διαθήκης, εἴτε κατὰ κληροδοσίαν, εἴτε λόγω αἰτίας θανάτου εἰς ἡμεδαπούς ἢ ἀλλοδαπούς, ἐὰν οὗτοι μὴ ᾖσιν λαγμένοι τέλους ὑπὸ τῶν συνθηκῶν, ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου. Ἐπὶ ἐκάστης κληρονομικῆς μερίδος ἀνιόντων ἢ κατιόντων οἰου-
τε βαθμοῦ

περιουσίας ἄνω τῶν δραχ.	50,000—100,000	πρὸς 1 ο)ο
» » »	100,000—150,000	» 2 ο)ο
» » »	150,000—250,000	» 3 ο)ο
» » »	250,000—400,000	» 4 ο)ο
» » »	400,000	» 5 ο)ο

Ἐπὶ ἐκάστης κληρονομικῆς μερίδος συζύγων καὶ ἀδελφῶν ἀμφι-
ν ἢ ἑτεροθαλῶν

περιουσίας ἄνω τῶν δραχ.	2,000—500,000	πρὸς 2 ο)ο
» » »	50,000—100,000	» 3 ο)ο
» » »	100,000—150,000	» 4 ο)ο
» » »	150,000—250,000	» 5 ο)ο
» » »	250,000—400,000	» 6 ο)ο
» » »	400,000	» 7 ο)ο

Ἐπὶ ἐκάστης κληρονομικῆς μερίδος συγγενῶν ἐκ πλαγίου τρίτου
πέμπτου βαθμοῦ.

περιουσίας ἄνω τῶν δραχ.	2,000—50,000	πρὸς 3 ο)ο
» » »	50,000—100,000	» 4 ο)ο
» » »	100,000—150,000	» 5 ο)ο
» » »	150,000—250,000	» 6 ο)ο
» » »	250,000—400,000	» 7 ο)ο
» » »	400,000—	» 8 ο)ο

Ἐπὶ τῶν λοιπῶν κληρονομικῶν μερίδων συγγενῶν, θετῶν γονέων,
ν τέκνων, θετῶν ἀδελφῶν παντὸς ἀγχιστέως καὶ ἐν γένει παντὸς
κοῦ

περιουσίας ἄνω τῶν δραχ.	2,000—50,000	πρὸς 5 ο)ο
» » »	50,000—100,000	» 6 ο)ο
» » »	100,000—150,000	» 7 ο)ο
» » »	150,000—250,000	» 8 ο)ο
» » »	250,000—400,000	» 9 ο)ο
» » »	400,000—	» 10 ο)ο

διατάξεις αὗται ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως περὶ ἧς
εἶρε τὸ ἄρθρον 231 τοῦ ΧΝΣ' νόμου τοῦ 1877 θεωρουμένης ἀρμοδίας

τῆς οἰκείας προξενικῆς ἀρχῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου.

5. Ἡ κατὰ τὸ ἐδάφιον ε' τοῦ νόμου ΩΔ' τῆς 18 'Απριλίου 1880 δῆλωσις τῶν κληρονόμων ἢ κληροδόχων γράφεται ἐπὶ σφραγιστοῦ χαρτοῦ ἀξίας ἴτης πρὸς τὸ πληρωτέον τέλος ἐπὶ τῇ θάσει τῆς δι' αὐτῆς δηλουμένης ἀξίας τῆς περιουσίας, ἐπιφυλακτομένου τοῦ δικαιώματος τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾷ ἐν ᾗ περιπτώσει γίνονται δεκτοὶ αἱ νόμιμοι ἀντιρρήσεις.

Ἐὰν τὸ τέλος ᾖ ἀνώτερον τῶν δραχμῶν χιλίων, κατατίθεται τὸ ὑπερβάλλον εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καὶ συνάπτεται ἐν τῇ δῆλωσιν τὰ γραμματίον παραλαβῆς.

6. Ἐὰν τὸ πρὸς σήμανσιν παρουσιαζόμενον ἔγγραφον ᾖ συνταχόμενον ἐπὶ χαρτοῦ μεγαλειτέρου τοῦ φύλλου τοῦ χαρτοσήμου, πληρώνεται διπλάσιον τέλος, εἰς ἐπὶ μεγαλειτέρου τοῦ διπλασίου τριπλάσιον. ἐπὶ μεγαλειτέρου τοῦ τριπλασίου, τετραπλάσιον τέλος καὶ οὕτω καθεξῆς. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν πληρώνεται καὶ τὸ ἐπιβαλλόμενον κατὰ νόμον πρόστιμον.

7. Ἀνώνυμοι ἐταιρίαι μὴ προσάγουσαι πρὸς σήμανσιν τοὺς μετοχικοὺς αὐτῶν τίτλους ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς συστάσεώς των, ἢ μὴ καταβάλλουσαι εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ λογισμοῦ των τὰ τέλη χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν μερισμάτων τῶν μετοχῶν των, ὡταύτως καὶ ἐταιρίαι ἢ διευθύνσεις ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων μὴ καταβάλλουσαι ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου ἐκάστου μηνὸς τοὺς κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα εἰσπραχθέντας φόρους ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ὑπόκεινται εἰς πληρωμὴν τόκου ὑπερμερείας καὶ εἰς πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ καθυστερηθέντος φόρου.

Τὸ πρόστιμον τοῦτο ἐπιβάλλεται ὑπὸ οἰασδήποτε οἰκονομικῆς ἀρχῆς δι' ἀποφάσεως ὑποκειμένης εἰς ἔφεσιν ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸν νόμον ΑΚΑ' τοῦ 1882 συμβουλίου.

Αἱ διατάξεις αὗται ἰσχύουσι καὶ διὰ τὰ πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου ὀφειλόμενα, εἰς ταῦτα δὲν κατ' ἐξουσίαν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου.

8. Διὰ Β. Διατάγματος ὁρισθῆσονται ἡ ἡμέρα τῆς ἐφαρμογῆς καὶ τὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τούτου.

Νόμος ΑΣΖ' τῆς 18[20] Νοεμβρίου 1885. Περὶ τῶν συντασσομένων παρὰ τὸν νόμον ἐπὶ ἀσήμου ἢ ἀνεπαρκῶς σεσημασμένου χαρτοῦ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.

1. Ἐγγράφα ἰδιωτικά, ἀστικῆς ἢ ἐμπορικῆς φύσεως, ὑποκείμενα εἰς τέλος χαρτοσήμου καὶ συνταχθέντα ἐπὶ ἀσήμου χαρτοῦ ἢ ἐπὶ χαρτοσήμου κατωτέρας ἀξίας ὑποβάλλονται εἰς πληρωμὴν τοῦ μὴ πληρωθέντος τέλους καὶ τοῦ πρόστιμου, εἰς παρυσιασθῶσιν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον

ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς συντάξεώς των. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, θεωροῦνται ἄκυρα καὶ οὐδεμίαν ἀποτελοῦσιν ἀπόδειξιν διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ, ὡς πρὸς τὰς συναλλαγματικὰς καὶ τὰ γραμματία εἰς διαταγὴν, τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

2. Παρὰ τῷ Κεντρικῷ ταμείῳ καὶ παρὰ τοῖς ἐπαρχιακοῖς ταμείοις τηρεῖται βιβλίον, ἐνῷ καταγράφονται τὰ ἐντὸς τῶν ὁρισθεῖσων προθεσμιῶν παρουσιαζόμενα εἰς τὸ ταμεῖον καὶ ὑπεβαλλόμενα εἰς τέλος ἢ πρό-στιμον ἰδιωτικῶν ἔγγραφα.

3. Διὰ Β. Διατάγματος ὁρισθῇσονται τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τούτου.

Νόμος ΑΤΗΖ' τῆς 14 Μαρτίου 1887. Περὶ τροποποιήσεως διατάξεων τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων.

1. Συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα ἀφορῶντα εἰς δωρεὰς πρὸς τὸ Δημόσιον συντάσσονται ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῶν τριῶν τάξεως.

2. Ποσοστὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877 ἀποδίδονται εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς Ἐφόρους μόνον ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων τελῶν καὶ προστίμων ἐπὶ κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν ἐκ τῶν ἐπιβαλλομένων δυνάμει ὁριστικῶν ἀποφάσεων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἐπιδικαζομένων ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ὑπὸ τῶν δικαστηρίων συνεπείᾳ τῶν γιγνομένων ἀντιρρήσεων.

3. Ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου τούτου ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεώς του.

Νόμος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836. Περὶ ἐλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων.

Ἄρθρ. 119. Ἐδάφ. β'. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῆς ἀποπερατώσεως τῶν μαθημάτων συνιστάμενον διὰ μὲν τὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα ἐκτὸς τοῦ χαρτοσήμου εἰς 1, διὰ δὲ τὰ γυμνάσια εἰς 6 δραχμάς.

Νόμος τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1836. Περὶ ἐκδόσεως ἀδείας λαχείων.

Ἄρθρον 6. Εἰς ὅλας τὰς ἐκκυεύσεις τὰς ὑπερβαίνουσας τὰς 200 δραχμὰς ὑπόκειται ἕκαστος λαχνὸς εἰς χαρτόσημον 25 λεπτῶν.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ

Ενταῦθα καταχωρίζονται μόνον τὰ ἀφορῶντα τὸν Νόμον τῆς κω-
νιήσεως ΑΧΚΕ'.

ΣΗΤΟΜΤΑΦΕ ΙΑΙΤΗΛΟ

ΣΙΕΚΣΟΝΕ ΙΑΚΗΤΟΛΟΝΤΑ

ΗΛΥΘΕ ΗΤ ΝΕ ΣΙΕΣΗΤΗΣΥ

Ἐγκύκλιος 225 Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν τῆς 30 Δεκεμβρίου 1888. Ὁδηγία: ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου
ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου.

Αἱ πολλαὶ καὶ διάφοροι περὶ χαρτοσήμου διατάξεις ἄλλαι μὲν εἰς τὴν ἐπιβολὴν φόρων ἀφορῶσαι, ἄλλαι δὲ τροποποιῶσαι τὰ διὰ τοῦ ἀρχικοῦ νόμου τῆς 14[26] Αὐγούστου 1836 νομοθετηθέντα τὸ πρῶτον καὶ ἄλλαι αὐτὴς καταργοῦσαι ἢ τροποποιῶσαι ἄλλας διατάξεις τροποποιήσας, κατέστησαν σκοτεινὰ ἢ ἀμφίβολα πολλὰ μέρη αὐτῶν, τοσοῦτον ἄλλον, κηρύσσον οὔτε οἱ νόμοι, οὔτε τὰ διατάγματα, οὔτε αἱ δοθεῖσαι κατὰ καιροῦς ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἐξηγήσεις εὐρηνται ἅπασαι συγκεντρωμέναι καὶ διὰ τοῦτο ἡ κωδικοποίησις τῶν περὶ χαρτοσήμου διατάξεων ὡς γενικὸς πόθος ἐξεδηλώθη οὐ μόνον παρὰ τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν ἀρχῶν τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν τραπεζῶν καὶ ἐταιριῶν καὶ τῶν πολιτῶν ἐν γένει, ἀφοῦ, ὡς γνωστὸν, κατὰ πᾶσαν πρῆξιν δικαστικὴν ἢ ἀστικὴν καὶ κατὰ πᾶσαν συναλλαγὴν τὸν νόμον περὶ χαρτοσήμου πρὸ παντὸς ὀφείλει ἕκαστος νὰ συμβουλευθῇ. Οἱ λόγοι οὗτοι καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς διαρρυθμίσεως τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ βάσειν ὅσων ἔνασσι δικαιοτέrais, προῦκάλεσαν τὴν ἡφίστιν τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887, δημοσιευθέντος ἐν ᾧ ὑπ' ἀριθ. 2 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἔτους 1888. Ἐκτέλεσιν δ' αὐτοῦ, ἀνατυπωμένου κάτωθι μετὰ τῆς δικαιολογητικῆς πρὸς τὴν Βουλὴν ἐκθέσεως καὶ τῶν Β. Διαταγμάτων τῆς 23 Αὐγούστου, τῆς 28 Σεπτεμβρίου καὶ τῆς 19 Δεκεμβρίου 1888, δημοσιευέντων διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 217, 252 καὶ 323 φύλλων τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος, δίδωμι ὑμῖν τὰς ἑξῆς ὁδηγίας.

Ὁ νόμος διαιρεῖται εἰς ἑξὶ Κεφάλαια, ὧν τὸ Α' περιλαμβάνει τοὺς ἐνικεῖν ὁρίσμονας καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς, διαιρέσεως καὶ εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως τοῦ χαρτοσήμου, τὸ Β' τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐν γένει, τὸ Γ' τὸν ὑπολογισμὸν καὶ τὸν τρόπον τῆς καταβολῆς τῶν τελῶν, τὸ Δ' τὰς παραβάσεις καὶ ποινάς, τὸ Ε' τὰς τελικὰς διατάξεις καὶ τὸ ΣΤ' τὰς μεταβατικὰς διατάξεις. Τὸ διάταγμα τῆς 23 Αὐγούστου διαιρεῖται εἰς ἑννέα κεφάλαια, ὧν τὸ μὲν Α' πραγματεύεται περὶ κατασκευῆς καὶ διακριτικῶν σημείων τοῦ χαρτοσήμου καὶ κινητοῦ ἐπισήματος, τὸ Β' περὶ διαχειρίσεως τοῦ χαρτοσήμου, τὸ Γ' περὶ χρήσεως, ἐπιθέσεως καὶ διαγραφῆς κινητοῦ ἐπισήματος, τὸ Δ' περὶ εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως, τὸ Ε' περὶ τελῶν χαρτοσήμου εἰσπραττομένων δι' ἀποδεικτικῶν παρα-

λαβῆς, τὸ Γ' περὶ ἐλέγχου εἰσιτηρίων σιδηροδρόμων, ἀτμοπλοίων καὶ θεαμάτων, τὸ Ζ' περὶ σημάτων εἰς ἐγγράφων, τὸ Η' περὶ πωλήσεως χαρτοσήμου καὶ τὸ Θ' περὶ προσωρινῶν διατάξεων. Τὸ διάταγμα τῆς 28 Σεπτεμβρίου ἀφορᾷ εἰς τὴν χρῆσιν κινητοῦ ἐπισήματος, καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις, πλὴν τῶν ἐν τῷ ἐτέρῳ Διατάγματι κατονομαζομένων, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου τῶν περιλήψεων ἐγγραφῆς ὑποθήκης καὶ μεταγραφῆς τῶν κατὰ τοὺς νόμους ΤΠΓ' καὶ ΥΛΑ' τοῦ 1871 καὶ τοὺς κατόπιν ἐκδοθέντας περὶ παραχωρηθεισῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν φυτειῶν καὶ γαιῶν, καὶ τὸ Β. Διάταγμα τῆς 19 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. εἰς τὴν χρῆσιν κινητοῦ ἐπισήματος καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις, πλὴν τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις διατάγμασιν ὀριζομένων, εἰς τὴν σύνταξιν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων ὑποκειμένων εἰς τέλος, ὑπερβαίνον τὰς δεκαμυῖας ἑκατὸν καὶ συντασσομένων ἐκτὸς τῆς ἑδρας τῶν ταμείων, καὶ εἰς τὴν παράτασιν τῆς χρήσεως τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τοῦ κινητοῦ ἐπισήμου τοῦ παλαιοῦ τύπου μέχρι τῆς 30 'Ιουνίου 1889.

Α'.

Τὸ Α' κεφάλαιον τοῦ νόμου περιλαμβάνει 11 ἄρθρα ἀφορῶντα εἰς τοὺς γενικοὺς ὁρισμούς, τὴν κατασκευὴν, διαίρεσιν τοῦ χαρτοσήμου καὶ τὴν εἰδικὴν ἐπισφράγισιν.

1. Τὸ ἄρθρον τοῦτο γενικῶς ὀρίζει ὅτι τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἐπιβάλλεται, α) ἐπὶ ἐγγράφων ἀπευθυνομένων πρὸς ἱημοσύας ἀρχάς ἢ ἀναγομένων εἰς πράξεις ἀστικὰς καὶ δικαστικάς· τοιαῦτα δὲ εἰσὶν αἱ παντός εἶδους ἀναφοραί, αἰτήσεις καὶ ἀγωγαὶ καὶ τὰ ταῦταις συναπτόμενα ἐγγραφα, ἀφ' ὧντα εἰς ἰδιωτικὸν συμφέρον, τὰ συμφωνητικά, πιστοποιητικά, γρ'εωστικά καὶ ἐξοφλητικά παντός εἶδους καὶ τὰ ὑπὸ δημοσίων ἀρχῶν χάριν ἰδιωτικοῦ συμφέροντος ἐκδιδόμενα ἐγγραφα, ὅσακις διὰ ρητῆς διατάξεως τοῦ νόμου δὲν ἀπαλλάσσονται τοῦ τέλους· β) ἐπὶ μεταβιβάσεων περιουσιῶν ἐνεκα θανάτου, τοιαῦται δὲ εἰσὶν αἱ ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ κείμεναι κινηταὶ ἢ ἀκίνητοι περιουσίαι καὶ ἡ κινητὴ περιουσία τῶν κατὰ τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος ἀποβιούντων ὑπηκόων Ἑλλήνων καὶ γ) ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων, συμβόλων ἢ γραμματίων τῶν ἀτμοπλοίων, σιδηροδρόμων καὶ δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων καὶ χορῶν.

2. Τὸ 2 ἄρθρον γενικῶς ὀρίζει ὅτι τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου εἰσπράττεται κατὰ τέσσαρας τρόπους· α) διὰ συντάξεως τῶν ὑποκειμένων εἰς τέλος ἐγγράφων ἐπὶ ἐνσήμου σφραγιστοῦ χάρτου β) δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπισήματος ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου γ) δι' εἰδικῆς ἐπισφράγισεως καὶ δ) δι' ἐκδόσεως ἀποδείξεως πληρωμῆς τοῦ δημοσίου ταμείου.

Κατὰ κανόνα πᾶν ἐγγράφον, ὑποκείμενον εἰς τέλος χαρτοσήμου, συντάσσεται ἐξ ὑπαρχῆς ἐπὶ ἐνσήμου χάρτου καὶ μόνον ὅταν ρητῶς ὀρίζεται εἴτε ὑπὸ τοῦ νόμου εἴτε ὑπὸ Β. Διατάγματος ἐπιτρέπεται νὰ γείνη ἢ εἰσπράξις εἴτε δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπισήματος, εἴτε δι' εἰδικῆς ἐπισφράγισεως εἴτε δι' ἀποδείξεως πληρωμῆς δημοσίου ταμείου. Καὶ αἱ

πεπτώσεις καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἐπίθεσις κινητοῦ ἐπισήματος ὁρί-
 ἐν τοῖς ἄρθροις 9, 38 καὶ 39 τοῦ νόμου, ἐν τῷ ἄρθρῳ 15 τοῦ
 ἀγγατος τῆς 23 Αὐγούστου, ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ Β. Διατάγ-
 τῆς 28 7βρίου καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 19
 1888· αἱ περιπτώσεις δὲ καθ' ἃς δι' εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως
 εἶναι τὸ τέλος ὁρίζονται ἐν τοῖς ἄρθροις 7 καὶ 42 § α' καὶ β'
 καὶ ἐν ταῖς δυνάμει τοῦ ἄρθρου 8 καὶ τοῦ ἐδ. β' τοῦ ἄρθρου
 νόμου ὁρισθεῖσαις περιπτώσεσι διὰ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Β. δια-
 τῆς 23 Αὐγούστου ἐ. ε. καὶ αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς εἰσπράτ-
 τέλος διὰ γραμματικῶν παραλαβῆς τῶν ταμείων ὁρίζονται ἐν
 α' καὶ γ' τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ
 ἀγγατος τῆς 23 Αὐγούστου.

Διὰ τῶν ἄρθρων 3, 4, 5 καὶ 6 τοῦ νόμου καὶ διὰ τῶν ἄρ-
 2, 3, 4, 5 καὶ 6 τοῦ Β. διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου ὁρί-
 τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦ χάρτου, τοῦ προσωρισμένου διὰ τὸ
 μόν ἢ κινητὸν ἐπίσημα, ὁ τρόπος τῆς ἐκτυπώσεως, τὰ διακρι-
 εἶα τοῦ τε σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος,
 γίνεται χρῆσις τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τῆς μελαίνης, ὑπὸ τι-
 ἐρυθρᾶς σφραγίδος καὶ ὑπὸ τινῶν τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐπὶ
 ἐκτυποῦται καὶ δευτέρα ἀχρώματος σφραγίς, πρὸς δὲ καὶ
 ἰσσεων ἐκτυποῦται κινητὸν ἐπίσημα· διὰ τῶν διατάξεων τοῦ-
 εἶναι πρὸς τοῦτοις ὅτι ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν σφραγίδων, τῇ κερω-
 ῆ, ἐκτυποῦνται τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κράτους ἄνευ τῶν Ἑρα-
 καθ' ὃν τρόπον καὶ τὰ ἐν τοῖς χρυσοῖς καὶ ἀργυροῖς νομίσμασιν
 εἶναι, ἐν δὲ τῇ ἀχρωμάτῳ ἢ Ἑλλάς ἐν εἶδει γυναικὸς ὡς εἶ-
 καὶ διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 14 Μαρτίου 1843· κατηρ-
 ἢ διάταξις περὶ διακρίσεως τοῦ χαρτοσήμου εἰς τάξεως καὶ
 μετεβλήθη τὸ χρῶμα τῆς κεχρωματισμένης σφραγίδος, ἀντι-
 ἐντος τοῦ κυανοῦ διὰ τοῦ μέλανος καὶ τοῦ πρασίνου διὰ τοῦ
 ῶματος ὡς τὸ πάλαι πρὸς δὲ ὠρίσθη περιθώριον 0,010 καὶ
 ἐκάστης σελίδος ἐκάστου φύλλου τοῦ χαρτοσήμου. Ἐπὶ τοῦ
 τούτου μόνον διαγράφαι καὶ διορθώσεσι ἢ προσθεῖσθαι λέξεων
 μένων ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐγγράφου ἐπιτρέπονται. Ἄλλ' ἐννα-
 δύνανται οἱ συντάσσοντες τὸ ἐγγράφον, προκειμένου δὲ περὶ
 ου, συναινέσει καὶ τῶν συμβαλλομένων, νὰ ἀφίνωσιν ὅσον δῆ-
 συσι μεγαλειτέρον περιθώριον, διότι τὸ ἐλάχιστον περιθώριον
 τοῦθετο ὁ νόμος νὰ ὦρισθ. Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ διὰ τὰς γραμ-
 ροντα τὰς ὁρισθεῖσαις κατὰ σελίδα καὶ ἐπὶ τοῦ νέου σφραγιστοῦ
 Η διάμετρος τῶν σφραγίδων δὲν μετεβλήθη, οὔτε αἱ διαστάσεις
 οὐ ὑπέστησαν μεταβολήν, ἀλλ' αἱ διαστάσεις τοῦ κινητοῦ ἐπι-
 ὠρίσθησαν μεγαλειτέραι τῶν τέως ὑφισταμένων, ἥτοι ὕψους
 5, πλάτους δὲ 0,025, ἀντὶ ὕψους 0,031 καὶ πλάτους 0,021, ὡς
 ὦν διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 9 Ἰανουαρίου 1875· τὸ κινη-
 κα ὠρίσθη χρώματος ἐρυθροῦ, καὶ τὸ μὲν τῶν λεπτῶν 10 καὶ

τὸ τῶν λεπτῶν 50 ἐκτυπῶνται διὰ κοινῆς, τὸ δὲ τῶν ὄραγ 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 15, 20, 30, 50, 100, 200, 300, 400 διὰ κυανῆς μελάνης.

7—8. Διὰ τῶν ἄρθρων 7 καὶ 8 ἐπιτρέπεται εἰδικὴ ἐπισφραγῶν ἐγγράφων πρὸ τῆς συντάξεώς των. Τὰ ἐγγραφα ταῦτα τυποῦνται οἰκοθεν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, σφραγίζονται ἐπὶ χάρτι χρώματος, φέροντας τὰ ὀρισθέντα ὑδάτινα ἐμβλήματα καὶ πρὸς ἐπὶ ἀκεραίου φύλλου, ἔχοντος τὰς διὰ τὸ χαρτόσημον ὀρισθείσας, εἴτε ἐπὶ ἡμιφύλλου εἴτε καὶ ἐπὶ τετάρτου φύλλου τυπῶν τῇ αἰτήσῃ ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἢ ἰδιωτῶν σφραγίζονται ἐπὶ νῆς ἢ ἄλλου οἰουδὴποτε χάρτου ἄνευ ὑδατίνων ἐμβλημάτων καὶ χρώματος οἰουδὴποτε. Τὰ κυριώτερα τῶν ἐγγράφων τοῦτοις ἐν τῷ ἄρθρῳ 20 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου τέρῳ ἐγένετο λόγος.

9. Διὰ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου ὀρίζεται ὅτι ὅσας τις προσεσῆμιν ἐγγραφοὺς εἴτε ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου εἴτε ἐπὶ χαρτοσπιδίου τέρως τιμῆς συντεταγμένον, ἐπικολλᾶται ἐπ' αὐτοῦ κινητὸν ἀνάλογόν τιμῆς πρὸς τὸ πληρωτέον τέλος καὶ πρόστιμον ἐπὶ σῆμανσις ἐπιτρέπεται μόνον τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς τέλος ἐγγράφων καὶ τῶν ἐγγράφων ὧν ἐπιτρέπεται ἡ σῆμανσις ἐπὶ πρόστιμου εἴτε κατὰ πάντα χρόνον εἴτε ἐντὸς τριῶν μηνῶν συντάξεώς των, ἂν συνετάχθησαν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ ἐντὸς ἐξ ἡμερῶν συνετάχθησαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἀκυρουμένων ἄρθρον 47 τοῦ νόμου, μετὰ παρέλευσιν τριμήνου προθεσμίας ἐκδόσεώς των. Τα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συντασσόμενα ἰδιωτικὰ ἐγγραφοὶ ἐνώπιον Ἑλληνικῆς προξενικῆς ἀρχῆς, προσαγόμενα ἐνώπιον Ἑλληνικῆς ἀρχῆς ὑποβάλλονται εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τέλη καὶ εἰ μὲν ἀνάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὑποκειμένων τέλη, σημαίνονται πάντοτε εἰς οἰανδὴποτε ἐποχὴν καὶ περὶ τῶν τευχῶν, καταβαλλομένου τοῦ ἐν τοῖς ἄρθροις 20—26 ὀρισθέντος, ὅπερ εἶναι ἀπλοῦν μὲν εἰάν ἡ σῆμανσις γίνηται ἐν τῇ διπλάσιον ἢ πλεον ἐνὸς δεκάτου κατὰ τὸ ἄρθρον 222 τοῦ Νόμου τοῦ 1877 περὶ ὀργανισμοῦ τῶν προξενείων, εἰάν ἡ σῆμανσις γίνηται ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, εἰ δὲ ἀνάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὑποκειμένων ἀναλογικὰ τέλη, καὶ ἀφορῶσιν εἰς ὑποχρεώσεις ἐκτελεστέας εἰς κινητὴν ἢ ἀκίνητον περιουσίαν κειμένην ἐν αὐτῇ, πρὸς ἐντὸς ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς συντάξεώς των, ὑπόκεινται εἰς τέλος ἀπλοῦν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, τὸ αὐτὸ δὲ τῇ προσθήκῃ ἐνὸς δεκάτου ἀλλοδαπῇ. Ἐάν δὲ τὰ ἰδιωτικὰ ἐγγραφα ἀνάγονται μὲν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὑποκειμένων εἰς ἀναλογικὰ τέλη, δὲν ἀφορῶσιν ὑποχρεώσεις ἐκτελεστέας ἐν Ἑλλάδι ἢ εἰς περιουσίαν κειμένην ἐνώπιον μὲν Ἑλληνικῆς προξενικῆς ἀρχῆς παρουσιαζόμενα, ἀνάγονται εἰς τέλος πάλιν τὸ διπλάσιον τοῦ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ τέρως ἐνὸς δεκάτου τοῦ διπλάσιου κατὰ τὸ ἄρθρον 222 τοῦ νόμου.

1877, ενώπιον δὲ Ἑλληνικῆς ἀρχῆς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ εἰς πάγιον τέλος λαμβάνον πέντε. Καθόσον δ' ἀπορᾷ εἰς τὰ ενώπιον οἰασθήποτε τοπικῆς ἀρχῆς ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ συντασσόμενα ἔγγραφα, παρατηρῶ ὅτι ταῦτα, εἴτε εἰς ἀναλογικὰ εἴτε εἰς πάγια τέλη ὑπόκεινται, σημαίνονται κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ τὰ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα τρόπον ὅςποτε ἤθελον παρουσιασθῇ ενώπιον Ἑλληνικῆς ἀρχῆς εἴτε ἐν τῇ ἡμεδαπῇ εἴτε ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ.

10. Διὰ τοῦ άρθρου 10 τοῦ νόμου ἀπαγορεύεται νὰ μετασφραγισθῶν ἢ ν' ἀνταλλάγῃσι φύλλα σφραγιστοῦ χάρτου ἢ κινητὰ ἐπισήματα λαμβανόμενα καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐγένετο χρῆσις αὐτῶν, πρὸς δὲ ἀπαγορεύεται ἢ χρῆσις σφραγιστοῦ χάρτου ἢ κινητοῦ ἐπισήματος, χρησιμεύσαντες ἢ παρ' ὧν οἰονόησιν σκοπὸν καὶ ἂν ἀκόμη ἐγένετο ἀρχὴ γραφῆς ἐπ' αὐτοῦ. Ὁφείλουσι ἐπομένως ἀπασαι αἱ ἀρχαὶ νὰ προσέχωσι μὴ τυχόν εἴτε τῶν φύλλων τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἴτε τῶν κινητῶν ἐπισημάτων ἐγένετο καὶ ἄλλη χρῆσις καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ προκαλέσιν τὴν ἐπιβολὴν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης ποινῆς. Ἐπειδὴ δὲ παρετηρήθη ὅτι κινητὰ ἐπισήματα δὲν διεγράφησαν εἴτε ὑπὸ ἰδιωτῶν εἴτε ὑπὸ δημοσίων ἀρχῶν καὶ ἐνεκα τούτου ἐγένετο καὶ πάλιν χρῆσις αὐτῶν, θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ προκαλέσω τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τῇ ἐλλείψει τοῦ νὰ ἀπορρίπτῃτε τὰ προταγόμενα ὑμῖν ἔγγραφα, ἐφ' ὧν ἐπετέθησαν κινητὰ ἐπισήματα μὴ διαγραφέντα κατὰ τὰ διατεταγμένα.

11. Διὰ τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ άρθρου 11 τοῦ νόμου ὁρίζεται γενικὴ ἀποφύκη τοῦ χαρτοσήμου τὸ εἰδικὸν ταμεῖον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, διὰ τῶν άρθρων 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 καὶ 14 τοῦ Β Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου κανονίζονται τὰ τῆς διαχειρίσεως τοῦ χαρτοσήμου ἀποκατάξεις αὐταὶ καὶ αἰσθητικαὶ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14 Μαρτίου 1887 Β Διατάγματος, ἀνατυπωμένου κάτωθι, περὶ ὁργανισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἑθνικοῦ σφραγιστηρίου, οὐδεμίαν ἀφίνουσιν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκτυπώσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ χαρτοσήμου θεωρῶ ἐν τούτοις ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσω εἰς τοὺς ταμίαις, ὅτι τὴν ἀποσφραγίσαν καὶ μέτροσιν τοῦ ἀποστελλομένου αὐτοῦ χαρτοσήμου ὀφείλουσι νὰ ἐνεργῶσιν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ταμεῖου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, διότι πᾶσα ἔλλειψις ἥτις τυχόν ἤθελε παρουσιασθῇ, μὴ βεβαιουμένη ὑπὸ τε τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ταμείου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου θέλει ἐπιβαρύνει ἀτομικῶς τὸν παραλαβάνοντα ταμίαν. Ἐπειδὴ δὲ παρετηρήθη ὅτι πολλοὶ τῶν ταμιῶν δὲν βεβαιοῦσι διὰ γραμματίων παραλαβῆς κατὰ δεκαήμερον τὰ ὑπερτεταγμένα χρέηματα ἐκ πωλήσεως χαρτοσήμου, θεωρῶ ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἐπιστήσω ἐπὶ τούτου τὴν προσοχὴν τῶν ταμιῶν, διότι θέλω θεωρήσει ὡς κατακράτησιν τῶν δημοσίων χρημάτων τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκδόσεως τῶν γραμματίων παραλαβῆς διὰ τὸ μερικῶς πωλούμενον χαρτοσήμον πέραν τῶν δέκα ἡμερῶν.

Ὁ ἐναγήμενος σφραγιστοῦ χάρτης πωλεῖται τοῖς μετρητοῖς ὑπὸ τε τοῦ ταμείου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν ταμιῶν ἐπὶ τῇ ὁριζομένῃ ἐν τῇ σφραγίδι τιμῇ. Ἄλλ' εἰς μὲν τοὺς ὑπαλλήλους τοὺς

ἀναφερομένους ἐν τῷ ἄρθρῳ 44 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου δίδεται προμήθεια 1 ο)ο διὰ τὸν χάρτη· μελαίνης σφραγίδος καὶ κινητὸν ἐπίσημα μέχρι δραχμῶν πέντε, εἰς τοὺς συμβουλευογράφους ἐπὶ τῶν μέχρι δραχμῶν ἑκατὸν φύλλων τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἐρυθρᾶς σφραγίδος 25 ο)ο ἐπὶ δὲ τῶν φύλλων τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τῆς αὐτῆς σφραγίδος, τιμῆς πέραν τῶν δραχ. 100 καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος τέλους τῶν δραχμῶν χιλίων 2 ο)ο καὶ εἰς τοὺς φύλακας τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν, ληξιάρχους καὶ τοὺς δικαστικούς κλητῆρας ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τῆς αὐτῆς σφραγίδος, φερόντων πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς πρώτης σελίδος καὶ δευτέραν λευκὴν σφραγίδα, 50 ο)ο. Εἰς τοὺς δικαστικούς κλητῆρας δίδεται δικαίωμα 25 ο)ο διὰ τὰ παρ' αὐτῶν ἀγοραζόμενα φύλλα σφραγιστοῦ χάρτου ἐρυθρᾶς σφραγίδος δραχμῶν πέντε. Ἐνταῦθα θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσω ὅτι τὸ δικαίωμα πρὸς 50 ο)ο ὑπὲρ τῶν ληξιάρχων καὶ τῶν φυλάκων τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν χορηγεῖται διὰ τὰ παρ' αὐτῶν ἀγοραζόμενα φύλλα σφραγιστοῦ χάρτου, τὰ προωρισμένα νὰ χρησιμεύσωσιν εἴτε δι' ἀντίγραφα εἴτε διὰ πιστοποιητικά. Τελευταῖον χορηγεῖται ποσοστὸν τριῶν μὲν τοῖς ἑκατὸν ὑπὲρ τῶν οἰκονομικῶν ἐφόρων τῆς κατοικίας τοῦ κληρονομουμένου, δέκα δὲ τοῖς ἑκατὸν ὑπὲρ τοῦ δήμου, ἐν ᾧ σταθερῶς διέμενεν ὁ κύριος τῆς φορολογουμένης περιουσίας, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων τελῶν καὶ προστίμων τῶν βεβαιουμένων δυνάμει ὀριστικῆς ἐφοριακῆς ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τελῶν τῶν εἰσπραττομένων διὰ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἐφ' οὗ γίνονται αἱ δηλώσεις οὐδὲ ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων τελῶν. Τὰ ἄρθρα 43, 44 καὶ 45 τοῦ Β Διατάγματος καλονίζουσι τὸν τρόπον τῆς πωλήσεως τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τῆς μελαίνης σφραγίδος. Ἐνταῦθα κρίνω ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσω ὅτι θέλω τιμωρῆσαι τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 44 κατονομαζομένους ὑπαλλήλους, οἵτινες ἤθελον χορηγήσει ἀποδείξεις περὶ χορηγήσεως προμηθείας χαρτοσήμου εἰς ἄλλους ὑπαλλήλους ἢ ἰδιώτας, εἰς οὓς δὲν δίδεται προμήθεια καὶ δὲν ἐπιτρέπεται πώλησις χαρτοσήμου.

Β'.

Τὸ Β'. κεφάλαιον τοῦ νόμου ὑπὸ τὸν τίτλον «τέλη χαρτοσήμου ἐν γένει» περιλαμβάνει τὰ ἄρθρα 12—17 δι' ὧν ὀρίζονται τὰ ἔγγραφα, ἐφ' ὧν ἐπιβάλλονται τέλη ἀναλογικά, τὰ ἄρθρα 18—26 δι' ὧν ὀρίζονται τὰ ἔγγραφα ἐφ' ὧν ἐπιβάλλονται τέλη πάγια καὶ τὰ ἄρθρα 27 καὶ 28 δι' ὧν ὀρίζονται τὰ ἀναλογικά τέλη τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐπὶ κληρονομίων, κληροδοσιῶν καὶ δωρεῶν αἰτίᾳ θανάτου.

Τέλη ἀναλογικά.

12. Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ εὔρηται κλίμαξ ἐξ 28 βαθμίδων· ἡ κατωτέρα βαθμὶς εἶναι ἡ τῶν λεπτῶν δέκα διὰ χρηματικά ποσὰ μέχρι δραχ.

μῶν δέκα καὶ ἡ ἀνωτάτη ἡ τῶν δραχμῶν χιλίων διὰ χρηματικὰ ποσὰ μέχρι δραχμῶν ἑκατὸν πενήτηντα χιλιάδων διὰ τὰ χρηματικὰ ποσὰ τὰ ὑπερβαίνοντα τὰς δραχμὰς 150,000 ὀρίζεται τέλος δραχμῶν τετρακοσίων κατὰ πᾶσαν προσθήκην κλάσματος δραχμῆς μέχρι δραχμῶν 50 χιλιάδων, γινομένης ρητῆς μνείας ἐν τῷ ἐγγράφῳ. Οὕτω καὶ διὰ τὰ ποσὰ τῶν δραχμῶν 150,000 καὶ λεπτοῦ ἑνὸς καὶ διὰ τὰ ποσὰ τῶν δραχμῶν διακοσίων χιλιάδων εἰσπράττεται πλὴν τῶν δραχμῶν 1,000 καὶ ὑπερβάλλον τέλος δραχμῶν τετρακοσίων διὰ τὰ ποσὰ τῶν δραχμῶν διακοσίων χιλιάδων καὶ λεπτοῦ ἑνὸς καὶ διὰ τὰ ποσὰ τῶν δραχμῶν διακοσίων πενήτηντα χιλιάδων πλὴν τῶν δραχμῶν 1,000 εἰσπράττεται καὶ ὑπερβάλλον τέλος δραχμῶν ὀκτακοσίων καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

13. Τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὀριζόμενα τέλη ἐπιβάλλονται ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ κατόνομαζομένων ἀστικῶν ἐγγράφων, ἀναλόγως τῶν χρηματικῶν ποσῶν ἢ ἀξιών τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων. Καὶ ἐν τῷ ἑδαφίῳ α' τοῦ ἄρθρου τούτου ἀναφέρονται τὰ συμβεβληα παντός πῶδους περὶ κτημάτων, χρημάτων, ἀξιών ἢ ὑπηρεσιῶν. Τὰ συμβεβληα ταῦτα δύνανται νὰ συνταχῶσιν ἢ ὑπὸ συμβολαιογράφων ἢ ὑπὸ ἰδιωτῶν, τοιαῦτα δὲ θεωροῦνται καὶ τὰ δημολῶγα τὰ διδομένα εἴτε εἰς δημοσίαν ἀρχὰς διὰ παρουσίαν τοῦ δημοσίου, πωληθείσαν ἢ ἐκμισθωθείσαν, εἴτε εἰς ἰδιώτας διὰ συναλλαγῇν εἰσδηλῆποτε ἀστικῆς φύσεως. Ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῶν ἐγγράφων τούτων κατατάσσονται καὶ οἱ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τελούμενοι συμβιβασμοὶ καὶ αἱ μεταβιβάσεις αἱ διὰ δημοπρασίας γινόμεναι, ἀλλ' ἐν περιπτώσει καθ' ἣν πρόκειται περὶ πλειστηριασμοῦ κινήτων ἢ ἀκινήτων κτημάτων τὸ τέλος ἐπιβάλλεται ἐν τῇ περιλήψει τῆς περὶ κατακυρώσεως ἐκθέσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ ὑπαλλήλου, τῇ διδομένῃ εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 180 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως συντάσσουσιν ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου δραχμῶν πέντε.

Διὰ τοῦ ἑδαφίου β' ὀρίζεται τέλος ἀναλογικὸν ἐπὶ τῶν ἐξοφλητικῶν ποδείξεων τῶν χρηματικῶν γραμματίων καὶ τῶν γραμματίων, παρακαταθῆκῶν αὐτοῦσι τῶν χρηματικῶν, τῶν διδομένων εἴτε ὑπὸ ἰδιωτῶν εἴτε ὑπὸ ἐταιριῶν ἢ σωματείων εἴτε ὑπὸ μετοχικῶν ταμείων πολιτικῶν, στρατιωτικῶν ἢ ναυτικῶν, ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος τούτου ἀποτελοῦσι μόνον αἱ ἐξοφλήσεις γραμματίων, ἐκδιδομένων οὐχὶ κατ' αἰτήσιν ἢ πρὸς τὸ συμφέρον ἰδιώτου ἀλλὰ τῇ πρωτοβουλίᾳ δημοσίας ἀρχῆς ὡς γραμματίων παρακαταθῆκῶν ἐκδιδομένων διὰ τοὺς εἰσπραττομένους δημοτικούς φόρους ἢ ἄλλα δικαιώματα, χρηματικῶν γραμματίων ἐκδιδομένων δεῖα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν δι' ἑλλειψιν χρημάτων, γραμματίων αὐτοῦσι παρακαταθῆκῶν ἐκδιδομένων πρὸς ἀνανέωσιν ἐξοφληθέντος ἄλλου γραμματίου ἕνεκα κληρώσεως δημολῶγων ἐθνικῶν δανείων ἀνταλλαγῆς παρακαταθῆκης καὶ γραμματίων χρηματικῶν παρακαταθῆκῶν ἐκδιδομένων ὑπὲρ πλειοδοτῶν μὴ ἀναδειχθέντων τελευταίων καὶ διὰ τοῦτο ἀναλαβανόντων τὰ ἐν δημοπρασίαις κατατεθέντα χρήματα ἢ ἰστωτικὰς ἀξίας καὶ χρηματικῶν γραμματίων δι' ὧν μεταβιβάζονται

χρήματα πρὸς πληρωμὴν μισθῶν ἢ ἄλλων ἐξόδων τῆς στρατιωτικῆς υπηρεσίας.

Διὰ τοῦ ἐδαφίου γ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐπιβάλλεται τέλος ἀναλογικῶς ἐπὶ τῶν διορισμῶν ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ ἐνιαυσίου εἰσοδήματος, ὡς καὶ περὶ ὁρίζεται ἐν τῷ ἐδαφ. β' τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ νόμου, τῶν ἐκτελούντων δημοσίων, δημοτικῶν, δικαστικῶν λειτουργῶν καὶ ἀξιωματικῶν τοῦ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ πρὸς δὲ καὶ τῶν ἐκτελούντων λειτουργῶν καὶ ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ μισθοῦ ἢ ἄλλης ἀποδοχῆς ὥσεως προκειμένου περὶ προβιδιασμοῦ. Τῆς πληρωμῆς τέλους χαρτοσήμου δὲν ἐξαιροῦνται καὶ τὰ μέλη τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ ΑΦΝΣ' τοῦ 1887 διοριζομένης νομαρχιακῆς ἐπιτροπῆς, διότι ἐκτελούντες τοῦ Κράτους κατατάσσονται καὶ τὰ μέλη ταῦτα. Ἡ φορολογίαν ταύτην δὲν ὑπόκεινται ὁ μισθὸς ἢ ἄλλαι παροχαὶ τῶν ἐκτελούντων, στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν ἐν γένει τῶν ὑποχρεωτικῶν λουσίως ἢ λόγῳ θητείας ὑπηρετούντων ἐν τῷ κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν στρατῷ, πλην τῶν διὰ Β. Διατάγματος διοριζομένων καὶ πρὸς ὑποχρεωτικὸν ἐξομοιουμένων ἀνθυπασπιστῶν, ὑπολογιστῶν κλπ. Ἐπί τῶν ὑποκεινται εἰς τέλος ἀναλογικὸν αἱ ὁρκοδοσίαι ἀμίσθων ἀγροφυλάκων, ἄλλων τοιοῦτων δημοτικῶν ὑπηρετιῶν, τῆς ἐκθέσεως ὁρκοδοσίας ἀποδοχῆς ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ἐπὶ σφραγιστοῦ γάρτου λεπτῶν κόντα κατὰ τὸ ἄρθρον 20 ἐδαφίου ζ' τοῦ νόμου. Ἄν δὲ ἐν τῷ διατάγματι ὁρίζεται μισθὸς ἢ ἀποζημίωσις, αἱ ἐκθέσεις αὗται συντάσσονται σφραγιστοῦ γάρτου ἀναλόγου πρὸς τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα συμφώνως τὸ ἐδαφίον γ' τοῦ ἄρθρου 13 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἐδαφίον β' τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ νόμου. Τὰ ἀναλογικὰ τέλη τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐπὶ τοῦ ἐνιαυσίου εἰσοδήματος, ὡρίθη διὰ τοῦ ἄρθρου 15 § ε' τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου νὰ εἰσπράττωνται δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπιστομίου ἐπὶ τῶν χρηματικῶν ἐνταλμάτων ὡςάκις δὲν συντάσσεται ἐκθεσις ὁρκοδοσίας· ἀλλὰ δύναται καὶ ἐπὶ τῶν συνημμένων τοῖς ἐντάλμασιν ἑξῶν νὰ ἐπιτεθῇ τὸ τοιοῦτον τέλος ὡςάκις τὸ ἐντάλμα ἀφορᾷ εἰς ποστέρους τοῦ ἐνὸς δικαιοῦχους, διορισθέντας ἢ προβιδιασθέντας.

Διὰ τοῦ ἐδαφ. δ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐπιβάλλεται τέλος ἀναλογικῶς τῶν μισθῶν καὶ τῶν ἀπολαυτῶν τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ νευομένων λειτουργῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἐξοφλήσεων τῶν διδομένων ὑπὸν λειτουργῶν τούτων διὰ νόμιμα δικαιώματα ἢ ἄλλα ἐξόδα ἐπιβαλλόμενα τοῖς ἐνδιαφερομένοις· καὶ ἐνταῦθα ἐξαιρέτεσι εἰσὶν οἱ ὑπαξιωματικοὶ στρατιωταὶ καὶ ναῦται, πλην τῶν διὰ Β. Διατάγματος διοριζομένων καὶ πρὸς ὑπαξιωματικὸν ἐξομοιουμένων.

Διὰ τοῦ ἐδαφ. ε' ἐπιβάλλεται ἀνυπολόγιστον τέλος ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν δῆποτε ιδιωτῶν δι' οἷαν δῆποτε αἰτίαν, τῶν διδομένων εἴτε δημοσίου ἢ ἄλλα ταμεῖα, εἴτε εἰς ὑπαλλήλους εἴτε εἰς ιδιώτας, ἐκ τῶν διὰ δεκαλέπτου χαρτοσήμου γινομένων ἐξοφλήσεων, περὶ ὧν περὶ τέρῳ εἰδικώτερος γενήσεται λόγος. Εἰς τὴν πληρωμὴν ταύτην ὑπο

ται καὶ αἱ ἀποδείξεις τῶν δημοτικῶν ταμείων διὰ τὰ ποσοστὰ ἐπιτη-
δευμάτων καὶ οἰκοδομῶν τὰ διδόμενα αὐτοῖς ἐκ τοῦ δημοσίου.

Καὶ διὰ τοῦ ἐδαφ. ε' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐπιβάλλεται ἐπίσης τέλος ἀνα-
λογικὸν ἐπὶ τῶν γραμματικῶν ἢ διπλοτύπων τῶν ἐπαγγελματικῶν ἢ εἰδικῶν
ταμιῶν, ὑποταμιῶν καὶ τῶν ἐντολῇ τούτων ἐνεργούντων δημοσίων εἰσ-
πρακτορῶν, ὅσακις αἱ πληρωμαὶ δὲν ἀφορῶσιν εἰς ἀμέσους ἢ ἐμμέσους
φόρους ἢ φόρους τῶν δήμεων ἢ νομῶν ἢ εἰς ἐκδόσιν γραμματικῶν συμ-
ψηρισμοῦ, παρακαταθηκῶν χρηματικῶν κλπ.

Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐμμέσων φόρων κατατάσσονται καὶ τὰ δι-
καπτικὰ ἐξόδα, ἐξόδα ἀπαριθμήσεως ζώων κλπ. οἱ τόκοι ὑπερμερίας,
συνεισφοράι οἶαι δῆπτε, τίμημα στρατιωτικῶν εἰδῶν ἱματισμοῦ, κρα-
τήσεως ἐπὶ μισθῶν καὶ συντάξεων καὶ τὰ εἰσπραττόμενα πρόσθετα τέλη
ἐνεκῇ καθυστερήσεως κατὰ τοὺς νόμους ΑΥΠ' τοῦ 1887 καὶ ΑΡΝΔ
τοῦ 1884.

Τὸ τέλος τοῦτο εἰσπράττεται, ἐὰν δὲν εἰσπράχθῃ κατὰ τὴν πύναξιν
συμβολαίου, ὁμολόγου ἢ ἄλλου ἐγγράφου, δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπιστή-
ματος ἐν τῇ γραμματικῇ παραδόσεως κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 15 § ε'
τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου ὠρισμένα. Δὲν ὑπόκεινται εἰς
τέλος χαρτοσήμου καὶ τὰ ἐκδιδόμενα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἔντοκα γραμμα-
τικῆ οὔτε κατὰ τὴν ἐκδόσιν οὔτε κατὰ τὴν ἐξόφλησιν αὐτῶν, εἴτε διὰ
κεφάλαιον, εἴτε διὰ τόκους.

14. Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ εὐρίηται κλίμαξ τῶν τελῶν ἐπὶ τῶν ἐμπο-
ρικῶν ἐγγράφων ἐξ 20 βαθμίδων, τῆς κατωτάτης ἐκ λεπτῶν πεντήκοντα
διὰ χρηματικὰ ποσὰ μέχρι δραχμῶν πεντακοσίων καὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκ
δραχμῶν πεντακοσίων διὰ χρηματικὰ ποσὰ ἐπέκεινα τῶν δραχμῶν
τετρακοσίων χιλιάδων.

15. Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ὁρίζονται ὅποια ἔγγραφα φορολογοῦνται
ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναγεγραμμένης κλίμακας.
Ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' ἀναφερομένων ἐγγράφων οἱ μετοχικοὶ τίτλοι
τῶν ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν ὑποβάλλονται εἰς εἰδικὴν ἐπισφρά-
γισιν κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 20 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου
ὁριζόμενα, τὰ δὲ ξένα χρεώγραφα, οἱ τίτλοι τῶν ἀλλοδαπῶν ἀνωνύμων
ἐταιριῶν, οἱ κυκλοφοροῦντες ἐν Ἑλλάδι, καὶ αἱ τοκοφόροι ὁμολογίαι αὐ-
τῶν, φορολογοῦνται δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπιστήματος πρὸ πάσης κυ-
κλοφορίας κατὰ τὸ ἄρθρον 40 τοῦ νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 42 § β' τοῦ Β.
Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου. Αἱ ἐν τῷ ἐδαφίῳ β' ἀναφερόμεναι ἀπο-
δείξεις ὑποβάλλονται εἰς κινητὸν ἐπίσημα κατὰ τὸ ἄρθρον 38 § ε' τοῦ
νόμου.

Τὰ ἐν τῷ ἐδαφ. γ' ἀναφερόμενα ἔγγραφα συντασσόμενα ἐν τῷ ἐξω-
τερικῷ καὶ εἰσαγόμενα εἰς τὴν Ἐπικράτειαν πρὸ τῆς κυκλοφορίας τῶν
φορολογοῦνται ὑπὸ τοῦ ταμίου δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπιστήματος κατὰ
τὰ ἄρθρα 38 § γ' τοῦ νόμου καὶ 42 τοῦ Β. Διατάγματος, ἀλλὰ μόνον
ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἐκδιδόμενων συναλλαγματικῶν τῶν προνομισού-
χων τραπεζῶν καὶ τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν, πρὸς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔξωθεν

εἰσαγομένων καὶ παρ' αὐτῶν ἀποδεχόμενων συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων εἰς διαταγὴν δύναται νὰ ἐπ' τεθῇ ὑπ' αὐτῶν κινητὸν ἐπίσημα οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐκδιδόμενων ὑφ' οἰουδὴποτε ἄλλου ἰδιώτου συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων εἰς διαταγὴν, ὅτινα πρέπει νὰ γράφονται ἐξ ὑπαρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος σφραγιστοῦ χάρτου. Ὅταν αἱ συναλλαγματικαὶ καὶ τὰ εἰς διαταγὴν ἐγγράφα ἐκδίδωνται πολλαπλᾶ, ἕκαστον ἀντιτύπον ὑπόκειται εἰς τέλος ἀναλογικόν, ἐκτὸς ἐὼν τὰ πρωτότυπα δι' ἃ ἐπληρώθη ἀναλογικὸν τέλος. παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ ταμεῖον τὴν αὐτὴν τῆς ἐκδόσεως τῶν ἡμέραν διὰ νὰ θεωρηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ταμεῖου κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 42 τοῦ Διατάγματος ὠρισμένα, ὅτε ἕκαστον τῶν ἀντιτύπων προσαγόμενον εἰς τὸ ταμεῖον, ὑποβάλλεται εἰς τέλος χαρτοσήμου ἀρχμῆς. Ἐφ' ἑκάστου ἀντιτύπου βεβαιοῦται ὑπ' εὐθύνην τοῦ ταμεῖου, ὅτι ἐπληρώθη τὸ δεῖνα τέλος διὰ τὸ πρωτότυπον καταχωρισθὲν ὑπὸ τὸν αὐξοῦντα ἀριθμὸν (δεῖνα) τοῦ βιβλίου τῶν σημάτων ἐγγράφων. Αἱ ὁρισθεῖσιν ἐγγράφαις ἢ ἀποδοχαὶ τῶν ἤδη σημανθέντων ἐγγράφων δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου· ἐπίσης δὲν ὑπόκεινται εἰς τοιοῦτον τέλος τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια τῶν προνομιούχων τραπεζῶν Ἑθνικῆς, Ἰονικῆς καὶ Ἡπειροθεσσαλίας.

Αἱ ἐν τῷ ἔδαφ. δ' ἀναφερόμεναι ἐμπορικαὶ ἐπιστολαὶ φορολογοῦνται δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ χαρτοσήμου, ἐὰν δὲν ἐπληρώθη ἀναλογικὸν τέλος κατὰ τὴν σύναψιν τῆς ἐμπορικῆς σχέσεως, ἄλλως αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ὑποβάλλονται εἰς τέλος λεπτῶν πεντήκοντα κατὰ τὸ ἔδαφ. γ' τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου.

Τὰ καταστατικά τῶν ἐν Ἑλλάδι παντὸς εἶδους ἀνωνύμων ἐταιριῶν, ὅτινα μέχρι τοῦδε ὑποβάλλοντο εἰς τέλος ἀναλογικὸν ὡς ἀστικά ἐγγράφα, ἤδη ὑποβάλλονται εἰς τοιοῦτον ἀναλογικὸν μὲν ἀλλὰ κατὰ τὴν φορολογικὴν τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων κλίμακα. Τὰ καταστατικά ταῦτα καὶ αἱ περὶ αὐξήσεως τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου πράξεις τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν δεόν νὰ συντάσσονται ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος σφραγιστοῦ χάρτου.

16. Διὰ τοῦ ἄρθρου τοῦτου ἐπιβάλλεται τέλος 2 ο/ο ἐπὶ τῶν κερδῶν ἢ τόκων τῶν καταβαλλομένων τοῖς μετόχοις τῶν προνομιούχων τραπεζῶν καὶ ἀνωνύμων ἐταιριῶν. Τὸ τέλος τοῦτο ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ καθαροῦ κέρδους καὶ καταβάλλεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῆς Τραπεζῆς ἢ ἐταιρίας ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ ἐπὶ ποινῇ πληρωμῆς προστίμου ἴσου πρὸς τὸ καθυστερηθὲν τέλος καὶ τόκου ὑπερῆμερίας ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ μηνὸς μέχρι τῆς πληρωμῆς, κατὰ τὰ ἐδάφισιν γ' τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ νόμου. Εἰς τὸ αὐτὸ τέλος ὑπόκεινται καὶ αἱ ξέναί ἐταιρίαι διὰ τὰς ἐξαγυρομένης ἀποδείξεις ἐν Ἑλλάδι. Παρατηρητέον ὅτι τὸ τέλος τοῦτο 2 ο/ο ἀφορᾷ οὐ μόνον εἰς τὰ μερίσματα ἐπὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων ἐν γένει ἐταιριῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς τόκους ἢ ἄλλας ὠφελείας τὰς χρησιμοποιένας εἰς τοὺς κατόχους τοκοφόρων ὁμολογιῶν. Ἐπομένως καὶ οἱ τοκοὶ καὶ αἱ ἀμειβαὶ ἐπὶ τοῦ δανείου τῶν ἀρχμῶν 6,000,000 τῆς Ἑθνικῆς

τέξης, ἐπὶ τε τῶν ληχειοφέρων καλουμένων ὁμολογιῶν αὐτῆς, καθὼς οἱ τόκοι ἐπὶ τῶν δανείων πάσης ἀνωνύμου ἐταιρίας ὑπάγονται εἰς κατηγορίαν τῆς τοιαύτης φορολογίας καὶ ὑπαχρεοῦνται καὶ ἡ Ἑ-
λ. Τράπεζα καὶ πᾶσα ἄλλη ἀνώνυμος ἐταιρία νὰ προκαταβάλλωσι
ἐλὼν ἐντὸς τῆς ὀριζομένης προθεσμίας εἰσπράττουσαι ταῦτα παρὰ τῶν
χρῶν.

7. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀφορᾷ εἰς τὰ ἐπιβαλλόμενα τέλη ἐπὶ τῶν εἰσι-
γων τῶν θεάτρων καὶ τῶν τούτοις ἐξομοιουμένων θεαμάτων, ὠδικῶν
ακρομάτων, συναυλιῶν παντὸς εἶδους καὶ χορῶν δημοσίων, πρὸς δὲ
ἐκτῶν ἀτμοπλοίων, σιδηροδρόμων καὶ ἀτμοκινήτων τροχιοδρόμων.
πᾶ μὲν εἰσιτήρια καὶ γραμμᾶτα ἢ σύμβολα ἐδωλίων τῶν θεάτρων
τούτοις ἐξομοιουμένων θεαμάτων, ὠδικῶν ἀκρομάτων, συναυ-
καὶ χορῶν δημοσίων, ὑποβάλλονται εἰς τέλος λεπτῶν δέκα κατὰ
μῆν, τὰ ἀδιατίμητα ἐδωλίου ὀφράκτων θεάτρων ἢ ὠδικῶν καφενειῶν
θρῶν ἢ ὑποστέγων καὶ τὰ ἀδιατίμητα εἰσιτήρια θεαμάτων παντοίων
ακρομάτων, συναυλιῶν καὶ χορῶν δημοσίων εἰς τέλος λε-
δέκα κατὰ δραχμὴν ἢ κλάσμα δραχμῆς, ἀπαλλασσομένων τοῦ τέ-
μόνον τῶν εἰσιτηρίων τῶν χρησιμευόντων εἰς συναυλίας, παραστά-
ἢ χοροὺς διδομένους χάριν φιλάνθρωπικοῦ σκοποῦ· τὰ εἰσιτήρια τῶν
πλοίων ὑποβάλλονται εἰς τέλος λεπτῶν πέντε κατὰ δραχμὴν ἢ
μα δραχμῆς καὶ τὰ εἰσιτήρια τῶν σιδηροδρόμων ἢ ἀτμοκινήτων
οδρομῶν ὑποβάλλονται εἰς τέλος λεπτοῦ μὲν ἑνὸς καθ' ἑκάστην ὑπὲρ
ἑκοσι λεπτά δεκάδα μέχρι τιμῆς λεπτῶν ἑκατὸν καὶ εἰς τὸ τέλος
οὐ ἑνὸς ἐπέκεινα τῆς ἑκατονταλέπτου τιμῆς καθ' ἑκάστην προσθή-
ἑνὸς μέχρις εἴκοσι λεπτῶν· οὕτως εἰσιτήρια μέχρις εἴκοσι λεπτῶν
οὐκ ἀφορολόγητα, εἰσιτήρια δὲ τιμῆς

λεπτῶν	21—30	ὕποβάλλονται εἰς τέλος λεπτῶν	1
»	31—40	»	» 2
»	41—50	»	» 3
»	51—60	»	» 4
»	61—70	»	» 5
»	71—80	»	» 6
»	81—90	»	» 7
»	91—100	»	» 8
δραχ.	1 καὶ λεπ.	1 ἕως δρ.	1 λ. 20 » 9
»	1	» 21	» 1 λ. 40 » 10
»	1	» 41	» 1 λ. 60 » 11
»	1	» 61	» 1 λ. 80 » 12
»	1	» 81	» 2.— » 13
»	2	» 1	» 2 λ. 20 » 14
»	2	» 21	» 2 λ. 40 » 15
»	2	» 41	» 2 λ. 60 » 16
»	2	» 61	» 2 λ. 80 » 17
»	2	» 81	» 3 » 18

δραχ.	3	καὶ λεπ.	1	ἕως δρ.	3 λ.	20	»	»	19
»	3	»	21	»	3 λ.	40	»	»	20
»	3	»	41	»	3 λ.	60	»	»	21
»	3	»	61	»	3 λ.	80	»	»	22
»	3	»	81	»	4		»	»	23
»	4	»	1	»	4 λ.	20	»	»	24
»	4	»	21	»	4 λ.	40	»	»	25
»	4	»	41	»	4 λ.	60	»	»	26
»	4	»	61	»	4 λ.	80	»	»	27
»	4	»	81	»	5		»	»	28

καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. (*)

Ὁ τρόπος τῆς εἰσπράξεως τῶν εἰσιτηρίων ἐν γένει κανονίζεται διὰ τῶν ἄρθρων 28—29 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου καὶ τῶν μὲν τελῶν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν ατμοπλοίων, σιδηροδρόμων καὶ ατμοκινήτων τραγιοδρόμων διὰ τῶν ἄρθρων 28 καὶ 29 κανονίζεται ἡ εἰσπραξις ἐπὶ τῇ βάσει καταστάσεων κατὰ τοὺς τύπους Α καὶ Β τοὺς ἐμφαινόμενους ἐν τέλει τῶν ὁδηγιῶν τούτων, τῶν δὲ τελῶν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν θεάτρων, θεαμάτων, συναυλιῶν καὶ χορῶν δημοσίων, διὰ τῶν ἄρθρων 30—39 κανονίζεται ἡ εἰσπραξις διὰ σφραγίσεως τῶν εἰσιτηρίων ἐν τῷ ἐθνικῷ σφραγιστηρίῳ, ὡς ἐγένετο μέχρι τοῦδε, σὺν τῇ διαφορᾷ μόνον ὅτι ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων ἐπιτίθενται σφραγίδες ὅμοιαι πρὸς τὰς τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ὡσάκτις δὲ τὸ τέλος εἶναι ἀνωτέρον τῶν λεπτῶν πεντήκοντα καὶ κατώτερον τῆς δραχμῆς, ἐπιτίθεται πλὴν τῆς σφραγίδος τῶν λεπτῶν πεντήκοντα καὶ ἑτέρα σφραγὶς τῶν λεπτῶν 10, 20, 30 ἢ 40, πέραν δὲ τῆς δραχμῆς ἑτέρα σφραγὶς τῶν λεπτῶν 10, 20, 30, 40 καὶ 50 καὶ πέραν τοῦ τέλους δρ. 1,50 καὶ τρίτη σφραγὶς τῶν λεπτῶν 10, 20, 30 καὶ 40 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Τὰ εἰσιτήρια δὲν δύνανται οἱ διευθυνταὶ τῇ ἐργολάβῃ νὰ πωλῶσι		
τὰ τῶν λεπ.	10 ἐπὶ τιμῇματι ἀνωτέρῳ τῆς δρ.	1,10
20	»	2,20
30	»	3,30
40	»	4,40
50	»	5,50
60	»	6,60
70	»	7,70

(*) Ἐπειδὴ ἡ κατάρτισις καταστάσεως περιλαμβανούσης κατὰ κλάσιν τὰ κατὰ μῆνα δαπανώμενα εἰσιτήρια δεῖται πολλοῦ χρόνου, τῇ συν ἐννοήσει τοῦ ὑπουργείου μετὰ τῶν διευθύνσεων τῶν ἑταιριῶν τῶν σιδηροδρόμων ἐνεκρίθη νὰ ὑπολογίζωνται πρὸς δραχ. 4,75)00 τὰ εἰσπρακτέα τέλη ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ τιμήματος τῶν εἰσιτηρίων τιμῆς ἀνωτέρας τῆς δραχμῆς, ἀφοῦ τσαυτὰ εἰσὶ περίπου τὰ τέλη ὑπολογιζόμενα καὶ ἐπὶ τοῦ τιμήματος ἐκάστου εἰσιτηρίου.

	80	»	»	8,80
	90	»	»	9,90
δρ. 1.		»	»	10.
»	1,10	»	»	11.
»	1,20	»	»	12.
»	1,30	»	»	13.
»	1,40	»	»	14.
»	1,50	»	»	15.
»	1,60	»	»	16.
»	1,70	»	»	17.
»	1 80	»	»	18.
»	1,90	»	»	19.
»	2.	»	»	20.

καὶ αἱ διοικητικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ οἰκονομικοὶ ἐπιθεω-
ροῦντες ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ἀγρυπνίαν προσοχὴν διὰ τὴν ἀνελλιπῆ εἰσπρα-
τῶν τελῶν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀτμοπλοίων, σιδηροδρόμων, τρο-
χόμων καὶ τῶν θεάτρων, θεαμάτων, συναυλιῶν καὶ δημοσίων χορῶν.
τούτῳ παραγγέλλω αὐτοῖς νὰ ἐνεργῶσι πᾶσαν ἐπιθεώρησιν ἐπὶ τε
βιβλίων τῶν διευθύνσεων ἢ πρακτορείων τῶν ἀτμοπλοίων, σιδηρο-
δρόμων καὶ τροχιοδρόμων καὶ ἐπὶ τῶν θεάτρων, θεαμάτων κλπ. ὅσας
ἐπιθεωρήσιν ὅτι δὲν εἰσπραχθήσαν τὰ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ὀριζόμενα
, ἢ εἰσπραχθέντα δὲν εἰσῆχθησαν εἰς τὸ ταμεῖον. Οἱ ταμίαι καθί-
στανται προσωπικῶς ὑπεύθυνοι, ἐὰν παραλείψωσι νὰ προκαλέσωσι τὴν
ἔνθεσιν τῶν γραφείων, οἱ διευθυνταὶ τῶν ὁποίων δὲν ἤθελον κατα-
τεῖναι τὸ ταμεῖον ἐντὸς τῶν ὀριζομένων προθεσμιῶν τὰ τέλη, καὶ αἱ
οἰκονομικαὶ ἀρχαὶ ἐὰν δὲν κατάσχωσι τὰ ἄσχημα εἰσιτήρια κατὰ τὸ
37 ἢ δὲν παρεμποδίσωσι τὰς παραστάσεις τῶν θεάτρων κλπ. εἰς
ἐν τῷ ἄρθρῳ 39 ὀριζομένης περιπτώσεως.

Τέλη πάγια.

8. Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ὀρίζεται τέλος δεκάλεπτον ἐπὶ τῶν λ)μῶν
ποδείξεων τῶν ἐκδιδομένων ὑπὸ ἐμπορικῶν ἢ βιομηχανικῶν κατα-
στάσεων, ἐταιριῶν ἢ οἰουδήποτε ἐπιτηδεύματιος πρὸς ἐξόφλησιν μὴ
ἐμπορικῆς ὀφειλῆς. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται μόνον αἱ διὰ
τὰ πράγματα, ἀγοραζόμενα ὑπὸ παντὸς ἰδιώτου, ἐξοφλητικαὶ ἀπο-
δείξεις, γραφόμεναι κάτωθι τῶν τιμολογίων (factures) καὶ τιμοκαταλό-
γους (prix-courants) οὐχὶ δὲ αἱ ἀποδείξεις αἱ διδόμεναι εἴτε ὑπὸ ἀνω-
νύμμου ἐταιρείας, σωματείου ἢ ἰδιώτου δι' ἄλλας πλὴν τῶν ἀνωτέρω αἰ-
τιῶν αἱ τοιαῦται ἀποδείξεις ὑποκείνται εἰς ἀναλογικὸν τέλος κατὰ
ἀφίον ε' τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ νόμου.

Ἐπίσης δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ δεκαλέπτου τέλους
ποδείξεις αἱ διδόμεναι εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα, ὑποκείμεναι εἰς τὰ
ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 13 § ε' καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις εἰδικαῖς διατάξεσιν ὀριζόμενα
Οὕτω πρόκειμένου περὶ ἀποδείξεως παραλαβῆς μισθοῦ, ἀποζη-

μιώσεως, ένοικίου ή εξοφλήσεως έγγράφου, ή περί παραλαβής χρημάτων, ασχέτων προς την αγοραπωλησίαν κινητών πραγμάτων μεταξύ ιδιώτου και έμπορικου ή βιομηχανικού καταστήματος, εταιρίας, ή ούου-δήποτε επίτηδευματίου, ούδεμίαν έφαρμογήν έχει ή περί δεκαλέπτου τέλους διάταξις, ισχυούσης έν ταίς περιπτώσεσι ταύταις της μνημονευθείσης περί αναλογικού τέλους διατάξεως ή της σχετικής περί παγίου τέλους όσακίς προσεπληρώθη ήδη τό αναλογικόν.

Είς τό αυτό τέλος των λεπτών δέκα υποβάλλονται και τά έν τω έδαφίω θ' του αυτού άρθρου μνημονευόμενα έγγραφα.

19. Διά του άρθρου τούτου του νόμου επιβάλλεται τέλος λεπτών δέκα κατά πών άκέραιον φύλλον μή υπερβαίνον τό διπλάσιον του σφραγιστού χαρτου και τέλος λεπτών είκοσι διά πών μεζον φύλλον επί των καταστίχων των άναφερομένων έν τω έμπορικω νόμω και τη πολιτικω δικονομίω. Η είσπραξις των τελών τούτων γίνεται κατά τό άρθρον 30 του νόμου διά κινητου έπιστήματος επιτιθεμένου επί της τελευταίας σελίδος του βιβλίου. Τά τέλη ταύτα κατά τό ήμισυ ολιγώτερα είσπραττοντο δύναμει του άρθρου 3 του νόμου ΤΑΖ' του 1869 υπό του ταμείου, δι' εκδόσεως άποδεικτικών παραλαβής. Ένταύθα θεωρώ άναγκαϊον νά παρατηρήσω ότι τά μέχρι 31 Αυγούστου έ. έ. καταρτισθέντα και μήπω εξαντληθέντα εύρετήρια των εταιριών, έμπορων, συμβολαιογράφων, δικαστικών κλητήρων και λαιπών, δέν υποκείνται είς πρόσθετον συμπληρωτικόν τέλος, διότι ή έπισήμανσις γίνεται κατά τό άρθρον 39 του νόμου, καθ' όν χρόνον προσάγονται ταύτα τω Προέδρω των Πρωτοδικών ή τω είσηνοδίκη προς αριθμησιν και μονογράφησιν, ένω τά βιβλία ταύτα κατηρτίσθησαν κατά τάς ισχύούσας κατά την αριθμησην και μονογράφησιν αυτών διατάξεις.

20. Διά του άρθρου τούτου όρίζονται τά έγγραφα τά υποκείμενα είς πάριον τέλος χαρτοσήμου λεπτών πεντήκοντα. Ένταύθα παρατηρώ ότι αι έν τω έδαφίω α' μνημονευόμεναι άναφοραι προς δημοσίας ή δημοτικής άρχας, διδόμεναι υπό ιδιωτών, συντεχνιών, σωματείων και ιδιωτικών καταστημάτων, έν αις περιλαμβάνονται και τά προς τάς αυτάς άρχας απευθυνόμενα έγγραφα ή αίτήσεις των άνωνύμων έν γενεί εταιρειών και υπαλλήλων οίονδδήποτε, τότε μόνον υποκείνται είς τέλος χαρτοσήμου, όταν δέν άφορῶσιν είς υποθέσεις του δημοσίου, άλλ' είς τά έαυτών ή άλλων ιδιωτών συμφέροντα. Δέν υποβάλλονται δε είς τέλος χαρτοσήμου αι άναφοραι αι άφορῶσαι αποκλειστικώς είς συμφέροντα του δημοσίου. Αί δε προς δικαστικές άρχας απευθυνόμεναι αίτήσεις υποβάλλονται είς τά υπό των είδικών διατάξεων όριζόμενα τέλη. Η διάταξις αυτή ελήφθη εκ του άρθρου 22 § α' του νόμου περί χαρτοσήμου του 1836.

Διά του έδαφίου θ' επιβάλλεται τέλος επί των φύλλων των προστιθεμένων επί των έγγράφων των υποκειμένων είς αναλογικόν τέλος έσόμενως τά προστιθέμενα φύλλα επί των έγγράφων των υποκειμένων είς παγίον τέλος, υποκείνται είς τό αυτό και τό πρώτον φύλλον τέλος. Η

διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς § δ' τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου περί χαρτοσήμου τοῦ 1836.

Διὰ τοῦ ἐδαφίου γ' ὁρίζεται τέλος ἐπὶ τῶν ἐγγράφων τῶν παρουσιαζομένων εἰς ἀρχὴν οἰανδήποτε καὶ μὴ ὑποκειμένων εἰς τοιοῦτον ἀπ' ἀρχῆς. Ἐν τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ ὑπάγονται καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὅταν δὲν ἀρροῶσιν εἰς συμφωνίαν τινὰ ὑποκειμένην εἰς τέλος χαρτοσήμου ἢ εἰς ἐξοφλήσιν τοιαύτης σχέσεως. Οὕτω διὰ τὴν θεωρηθῆναι μὴ ὑποβαλλομένην εἰς τέλος ἐπιστολὴ τις πρέπει νὰ μὴ κανονίζωνται ἐν αὐτῇ ὑποθέσει διὰ συμφωνιῶν ὑποβαλλομένων εἰς τέλος χαρτοσήμου. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 23 § ε' τοῦ νόμου περί χαρτοσήμου τοῦ 1836.

Διὰ τοῦ ἐδαφίου δ' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ ἀντιγράφων ἢ ἀποσπασμάτων μὴ ἐπικεκρωμένων εἰς τοῦτα περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐν ἀναφοραῖς πὸς ἀρχὰς συναπτόμενα πιστοποιητικὰ ἢ ἄλλα οἰαδήποτε ἰδιωτικὰ ἔγγραφα. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς § δ' τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου περί χαρτοσήμου τοῦ 1836.

Διὰ τοῦ ἐδ. ε' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ τοῦ ἐνός τῶν ἀντιτύπων τῶν διασαφήσεων καὶ αἰτήσεων ἀποταμιεύσεως, ἀναγνωρίσεως, ἀναλώσεως καὶ ἀποστολῆς ἐμπορευμάτων. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς § θ' τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877.

Διὰ τοῦ ἐδ. ζ' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ τῶν φορτωτικῶν ἐγγράφων καὶ τῶν συμφωνητικῶν ἀγωγίων μεταφορᾶς καὶ ναύλου διὰ γῆς ἢ ὕδατος. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς § ια' τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου περί χαρτοσήμου τοῦ 1836 καὶ ἐκ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 27 Νοεμβρίου 1836, ἀλλὰ δὲν ἀφορᾷ εἰς τὰς φορτωτικὰς τὰς ἐκδιδομένας ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ καὶ εἰς τὰ τελωνεῖα διδομένας, οὐδὲ εἰς τὰς τόπον φορτωτικῆς ἐπεχύσεως ἀδείας παραδόσεως πραγματειῶν, ὑποβαλλομένας εἰς τέλος δραχμῆς κατὰ τὸ ἐδάφιον ιδ' τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου.

Διὰ τοῦ ἐδ. ζ' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν εἰρηνοδικείων καὶ ἐπὶ τῶν ἐνώπιον αὐτῶν ἀπευθυνομένων κλήσεων καὶ ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀναφορὰ διαδικασιῶν ἐκ τῶν πράξεων τούτων ἐξαίρουνται αἱ συντασσόμεναι κατὰ παραγγελίαν ἀνωτέρου δικαστηρίου ὑποβαλλόμεναι εἰς τὸ ὥρισμένον διὰ τὸ δικαστήριον τοῦτο τέλος, τὰ πρακτικὰ τῶν συζητήσεων, ὑποβαλλόμενα εἰς τέλος δραχμῆς κατὰ τὸ ἐδ. ζ' τοῦ ἄρθρου 24 καὶ αἱ ἀποφάσεις, ὑποβαλλόμεναι εἰς τέλος δραχμῶν δύο κατὰ τὸ ἐδάφ. γ' τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς § α' τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου περί χαρτοσήμου τοῦ 1836, τροποποιηθέντος κατὰ τοῦτο μόνον ὅτι ὑπεβλήθησαν αἱ μὲν πράξεις αἱ συντασσόμεναι κατὰ παραγγελίαν ἀνωτέρου δικαστηρίου εἰς τὸ διὰ τὰς πράξεις τοῦ δικαστηρίου τούτου ὥρισμένον τέλος, τὰ δὲ εἰρηνοδικειακὰ πρακτικὰ εἰς τέλος δραχμῆς, ὅτε συμπτυχθέντα φορολογιῶς ἀπὸ δύο εἰς ἓν κατὰ τὸ ἐδάφιον ζ' τοῦ ἄρθρου 24.

Διὰ τοῦ ἐδ. η' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, δι' ἐντόκους καταθέσεις ἐπ' ἀνοικτῶ ληγμῶ ἀνευ προθεσμίας ἀποδόσεως καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τούτων γραφομένων ἐξοφλή-

σεων τοῦ ὅλου ἢ πληρωμῆς μέρους τοῦ ποσοῦ. Ἡ διάταξις αὕτη ἐτέθη τὸ πρῶτον ἥδη διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ κατάθεσις τῶν κεφαλαίων ἐν ταῖς τραπεζίαις.

Διὰ τοῦ ἑδαφίου θ' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ τῶν ἀποδεικτικῶν πληρωμῆς τῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἢ ἰδιαιτέρου φύλλου γραφομένων ὡσάκις ἐπληρώθη τέλος ἀναλογικὸν κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐξοφλουμένου ἐγγράφου. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς § ε' τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου τοῦ 1836 καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου ΔΙΖ' τοῦ 1880 καὶ ἀφορᾷ εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπληρώθη κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐξοφλουμένου ἐγγράφου ἀναλογικὸν τέλος κατὰ τὰ ἄρθρα 13 καὶ 15 τοῦ νόμου. Παρατηρητέον δ' ὅτι αἱ ἐξοφλήσεις ἐγγράφων δυνάμει τῶν ὁποίων ἐγέννηθησαν καὶ τόκοι ὑπερημερίας ὑποβάλλονται καὶ εἰς τέλος ἀνάλογον πρὸς τοὺς πληρωτέους τόκους, ἀφοῦ οὗτοι κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ δανειστικοῦ ἐγγράφου δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος. Κατὰ τὴν ἐξοφλήσιν τῶν ἐν τῇ § γ' τοῦ ἄρθρου τούτου ἀναφερομένων συναλλαγματικῶν καὶ γραμματικῶν εἰς διατάγην οὐδὲν τέλος εἰσπράττεται κατὰ τὴν δοθεῖσαν ἐξηγήσιν ἐν τῇ συζητήσει τοῦ νόμου ἐν τῇ Βουλῇ κατ' ἀπόφασιν τῆς ὁποίας αἱ ἐξοφλήσεις τῶν τοιούτων ἐγγράφων οὔτε εἰς τὸ τέλος λεπτῶν 10 ἐθεωρήθη καλὸν νὰ ὑποβάλλωνται. Παρατηρητέον δ' ὅτι τὰ διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Κράτους ἐκδιδόμενα διαβατήρια ἀπηλλάγησαν τοῦ τέλους, λεπτῶν πεντήκοντα εἰς ὃ ὑπεβάλλοντο διὰ τοῦ ἑδαφ. ζ' τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877, καθόσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰ βραχυπρόθεσμα λεγόμενα διαβατήρια τὰ ἐκδιδόμενα ὅπως καὶ τὰ ἐσωτερικὰ ἐπὶ χαρτοσήμου λεπτῶν 50. ἀποκλειστικῶς δὲ διὰ τὴν μετάδοσιν εἰς τὴν ὁμορὸν ἐπικράτειαν προωρισμένα, παρατηρῶ ὅτι ταῦτα, μὴ θεωρούμενα διαβατήρια ἐξωτερικὰ ἀλλ' ἀπλᾶ ἄδειαι μεταβάσεως εἰς τὴν ὁμορὸν ἐπικράτειαν, δὲν ὑποβάλλονται εἰς τέλος χαρτοσήμου.

21. Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ὀρίζονται τὰ ἔγγραφα τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς πάγιον τέλος χαρτοσήμου ὁραχμῆς καὶ διὰ μὲν τοῦ ἐδ. α' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ τῶν αἰτήσεων θεραπείας καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν πρὸς τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς αἰτήσεων. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς § α' τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836. Αἱ πρὸς τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς αἰτήσεις πρὸς δὲ καὶ αἱ ἀγωγαὶ ἢ κλήσεις ἐνώπιον τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων ὑπεβάλλοντο εἰς τὸ αὐτὸ τέλος, ἀλλ' ἤδη ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ τέλος τοῦτο καὶ αἱ αἰτήσεις θεραπείας, ὑποβαλλόμεναι πρὸς εἰς τέλος λεπτῶν 50. Παρατηρητέον δὲ ὅτι καὶ αἱ πρὸς τοὺς παρὰ τοῖς δικαστηρίοις εἰσαγγελεῖς καὶ πρὸς τοὺς εἰρηνοδίκας ἀπευθυνόμεναι αἰτήσεις, ὅταν δὲν ἐπιβάλλωνται ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἀφορῶσιν εἰς ἰδιωτικὸν συμφέρον, δεόν νὰ γράφωνται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τέλους χαρτοσήμου, αἱ ἀφορῶσαι δὲ εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις αἰτήσεις γράφονται ἐφ' ἀπλοῦ χαρτοῦ.

Διὰ τοῦ ἑδαφίου β' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ τῶν πράξεων ἢ τῶν ἐπιδοτηρίων τῶν δικαστικῶν κλητῆρων καὶ ἐπὶ τῶν ἀντιγράφων τῶν κοινῶν

παρασπασμένων τοῖς ἀντιδίοις. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς § β' τοῦ άρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836· ἀλλὰ τὰ διαμαρτυρικά ἐγγράφα τῶν κλητῆρων συντάσσονται εἰς χαρτοσήμον δραχμῶν 5 κατὰ τὸ ἄρθρον 24 § γ' τοῦ νέου νόμου.

Διὰ τοῦ ἐδαφίου γ' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ τῶν κεκυρωμένων ἐγγράφων καὶ ἀποσπασμάτων τῶν συμβολαιογραφῶν καὶ τῶν δικαστικῶν γραφείων. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἄνευ μεταβολῆς ἐκ τῆς § ε' τοῦ άρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836.

Διὰ τοῦ ἐδαφίου δ' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ πάντων τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων τῶν ἐκδιδόμενων ὡς ἀποδεικτικῶν καὶ ἐπὶ τῶν διπλογραφῶν καὶ ἀντιγραφῶν τῶν ἐγγράφων, ὅτε ἐπληρώθη τέλος ἀναλογικὸν διὰ τὸ πρωτότυπον. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς § ε' τοῦ άρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 ἐξαιρουμένων τῶν ἰδιογραφῶν διαθηκῶν, ὑποθηκωτικῶν εἰς τέλος δραχμῶν 5 διὰ τῆς § γ' τοῦ άρθρου 24 τοῦ νέου νόμου. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται καὶ τὰ πιστοποιητικά ἢ ἐγγυήσεις ὅταν δίδονται ὑπὸ ἰδιωτῶν εἰς δημοσίαν ἀρχὴν πρὸς ἐκδοσιν ἐξωτερικῶν διαβατηρίων ἢ πρὸς ἄλλον οἰονδήποτε σκοπόν. Διὰ τῆς § β' τοῦ άρθρου 42 τοῦ Β. Διατάγματος, ἐκδοθέντος συμφώνως τῇ ἐν τῷ Β' τοῦ άρθρου 65 τοῦ νόμου ἐντολῇ, ἐκانونίσθη ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνεται ὁ ἔλεγχος τῶν πολλαπλῶν ἐγγράφων ἰδιωτικοῦ, συνταχθέντος ἐπὶ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου.

Διὰ τοῦ ἐδαφίου ε' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τῶν συμβολαιογραφῶν καὶ δικαστικῶν γραφείων ἢ δικαστηρίων διὰ τὰ παρακαταβλημένα ἐγγράφα, πολυτίμα πρᾶγματα ἢ χρήματα. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς § ε' τοῦ άρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 ἐν τῷ ὅποιῳ ἀναφέρονται μόνον τὰ ἐγγράφα, ἀλλ' ἤδη προστέθησαν τὰ πολυτίμα πρᾶγματα καὶ τὰ χρήματα. Τὰ δικαστικά γραφεῖα καὶ οἱ συμβολαιογράφοι, ὑποχρεούμενοι νὰ συντάσσωσιν ἐκθεσιν ἢ πρᾶξιν διὰ τὴν κατάθεσιν τῶν ἐγγράφων, πολυτίμων πραγμάτων ἢ χρημάτων, ἐκδίδουσι τὰ ἀντίγραφα αὐτῶν ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου κατὰ τὸ ἀνωτέρω μνημονευθέν ἐδαφίον γ'. Ἀλλ' ἐγείρεται τὸ ζήτημα, ἐπὶ τίνος σφραγιστοῦ χάρτου θὰ γραφῇ ἡ πρωτότυπος περὶ παρακαταθήκης χρημάτων ἢ πολυτίμων πραγμάτων πρᾶξις τοῦ συμβολαιογράφου. Ἐπειδὴ διὰ τῆς § α' τοῦ άρθρου 13 τοῦ νόμου ορίζεται νὰ συντάσσονται ἐπὶ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου τὰ μεταξὺ ἰδιωτῶν ἢ μεταξὺ δημοσίου κλπ. συμβόλαια, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ δὲν συντάσσεται τοιοῦτον ἀλλὰ κυρίως ἀπλῇ τῶν πραγμάτων ἢ χρημάτων κατάθεσις γίνεται, διατασσόμενη πολλάκις ὑπὸ δημοσίας ἀρχῆς ἢ προκαλουμένη καὶ ὑπὸ προσώπων μὴ ἐχόντων ἀμεσαν συμφέρον, ὁπότερον εἶναι νὰ συντάσσεται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου δραχμῶν 5, κατὰ δὲ τὴν ἀπόδωσιν ἢ καθ' ὃν χρόνον κατὰ τὸν νόμον 1112 τῆς 30 Μαΐου 1882 ἐκδίδεται ἡ ἐντολὴ πρὸς τὸν ταμία περὶ ἀποδόσεως τῆς παρακαταθήκης, νὰ συντάσσεται ἡ συμβολαιογραφικὴ ἀπόδειξις ἐπὶ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου κατὰ τὸ ἐδαφίον ε' τοῦ άρθρου 13 τοῦ νόμου, σὴντως γιγνομένης

μείας ἐν τῇ συμβολαιογραφικῇ ταύτῃ ἀποδείξει περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ ἀναλογικοῦ τέλους διὰ νὰ μὴ ὑποβληθῇ αὐτὴ εἰς πληρωμὴν ἀναλογικοῦ τέλους τὸ γραμματίον κατὰ τὴν ἐξόφλησίν του εἰς τὸ ταμεῖον, ἀλλ' εἰς πληρωμὴν μόνον λεπτῶν πεντήκοντα κατὰ τὸ ἐδ. θ' τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου.

Διὰ τοῦ ἐδ. ζ' ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν δικητῶν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, ὅφ' οὗ ἐπεβάλλετο καὶ διὰ τῆς § ζ' τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου τοῦ 1836.

Τὰ πρακτικὰ ἐν γένει τῶν εἰρηνοδικείων συντάσσοντο ἐπὶ χαρτοσήμου λεπτῶν πεντήκοντα κατὰ τὴν § α' τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου τοῦ 1836, ἀλλ' ἤδη διὰ τοῦ ἐδαφίου ζ' τὰ τῆς συζητήσεως πρακτικὰ ὑποβλήθησαν εἰς τέλος δραγμῆς, ἐπιτραπέισης τῆς ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου ἢ ὑπ' αὐτὰ τὰ πρακτικὰ τῆς συζητήσεως γραφῆς τῶν πρακτικῶν τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποφάσεων, ὡς ἐρρήθη καὶ ἂνωτέρω.

Διὰ τοῦ ἐδαφ. η' ἐπιβάλλεται τὸ αὐτὸ τέλος καὶ ἐν ταῖς αὐταῖς περιπτώσεσιν, ἐν αἷς ἐπεβάλλετο διὰ τῆς § η' τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836. Ἐνταῦθα προκαλῶ τὴν προσοχὴν τῶν ἰσομοδίων δικαστικῶν ἀρχῶν διὰ νὰ μὴ ἐπιτραπῇ μήτε ἡ ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου σύνταξις προτάσεων ἢ ἄλλων ἐγγράφων μήτε ἡ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου σφραγιστοῦ χάρτου γραφὴ περισσotέρων τοῦ ἐνός ἐγγράφων, ὡς πολλάκις τοῦτο ἔλαβε χώραν. Ἐπὶ τῶν ἰσοζυγίων τῶν πιστώσεων καὶ χρεῶν ἐπιτρέπεται ἐπίθεσις κινητοῦ ἐπισήματος κατὰ τὸ ἐδαφίον θ' τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου.

Διὰ τῆς § α' τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877 περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου εἶχεν ὑποβληθῇ εἰς τέλος χαρτοσήμου δραγμῆς ἡ ἐγγραφή τῶν υποθέσεων ἐν τοῖς πινακίοις τῶν πρωτοδικείων ἡδη διὰ τοῦ ἐδ. θ' ἐπιβάλλεται τὸ αὐτὸ τέλος ἐπὶ τῶν ἐγγράφων τῶν τε ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων ἐνώπιον τῶν πρωτοδικείων, πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμεῖου κλπ. γινομένων ἐγγράφων· τὸ τέλος τοῦτο εἰσπράττεται κατὰ τὸ ἐδ. ε' τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ νόμου δι' ἐπιβίσεως κινητοῦ ἐπισήματος ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ πρωτοδικείου κατ' ἐκάστην ἐγγραφήν. Ἐνταῦθα θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ συστήσω εἰς τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς ὅπως κοινοποιήσωσι διὰ τοιχοκολλήσεως ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένην ποινὴν τοῦ ἀπαρδέκτου τῶν ἀνακοπῶν κατ' ἐρήμην ἀποφάσεων καὶ τῶν ἐφεσεων ἐνώπιον τῶν πρωτοδικείων καὶ ἐφετείων, εἰς δὲ ἐγγραφῶσιν αὐταὶ ἐν τῷ σχετικῷ διβλίῳ ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 68 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου τοῦ 1836 ὁ πιστωτὴς ἢ ὁ αἰτῶν τὴν ἐγγραφήν τῆς ὑποθήκης συνάπτει εἰς τὸν τίτλον δύο περιλήψεις ἢ αἰτήσεις ὧν ἡ μία δύναται νὰ γραφῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ τίτλου, αὐταὶ δὲ αἱ αἰτήσεις ἢ περιλήψεις ἐγγράφοντο ἐπὶ χαρτοσήμου λεπτῶν πεντήκοντα κατὰ τὸ ἐδ. α' τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου ΩΙΖ' τοῦ 1880

α μεταβολή ἢ μετατροπὴ προσημειώσεως εἰς ἐγγραφὴν καὶ πᾶσα σφραγὴ ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως ὑπεβάλλετο ὡσαύτως εἰς τέλος χαρτοσήμου λεπτῶν 50. Ἡδὴ δὲ διὰ τοῦ ἐδ. ι' ὠρίσθη τέλος δραχμῆς τὰς αἰτήσεις περὶ μετατροπῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην καὶ περὶ σφραγῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως, ἀλλὰ δὲν ἐπιβάλλεται τέλος ἐπὶ τῆς μετατροπῆς τῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην οὔτε ἐπὶ διαγραφῆς τῆς ὑποθήκης. Ὡρίσθη δὲ νὰ συντάσσωνται ἐπὶ σφραγι-
χάρτου δραχμῆς καὶ αἱ αἰτήσεις περὶ καταχωρίσεως ἀπαγορευσεως
μειώσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 64 καὶ 74 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν,
τῶν κατὰ τὰ ἐδ. 3 καὶ 4 τοῦ ἁρθρου 61 τοῦ νόμου ἐκείνου ἐνε-
ργῶν ὑπὲρ ὑπ' ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων ἢ ἀπηγορευμένων,
ἠλαττώθη κατὰ τὸ ἡμισυ, ἥτοι ἐκ δραχμῶν 2 εἰς δραχμὴν, τὸ τέ-
λος περ εἶχεν ὠρίσθῃ διὰ τοῦ ἐδ. 2' τοῦ ἁρθρου 25 τοῦ νόμου περὶ χαρ-
τοσήμου τοῦ 1836 διὰ τὰ περὶ ἐγγραφῆς ἢ διαγραφῆς ὑποθηκῶν ἢ
τροπῆς αὐτῶν πιστοποιητικά. Εἰς τὸ αὐτὸ τέλος ὑπεβλήθησαν καὶ
περὶ μεταγραφῆς πιστοποιητικά καὶ τὰ ἀντίγραφα πράξεων ἢ ἀπα-
γορευσεως τὰ ἐκδιδόμενα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων φυλάκων. Παρατηρητέον
ὅτι ἐν τῇ ἐπιστροφομένῃ περιλήψει εἰς τὸν ζητήσαντα τὴν ἐγγρα-
φῆς ὑποθήκης δεόν νὰ προσαρτᾶται τὸ κατὰ νόμον πιστοποιητικὸν
ἀρμοδίου ὑποθηκοφύλακος περὶ ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης, γινομένης
ἐκ μείας ἐν τῇ περιλήψει περὶ προσαρτήσεως τοιοῦτου πιστοποιη-
τικῆς. Ἐπὶ δὲ μεταγραφῆς ἀπαγορεύεται ὡς καταχρηστικὴ ἡ ἐπὶ τῶν
ἀπαγορευμένων συμβολαίων πιστοποιήσις αὐτῆς.

Ἀ τοῦ ἐδαφ. β' τοῦ ἁρθρου 23 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836
τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας διδόμεναι ἀφέσεις εἰς στρατιώτας καὶ
παραστρατιωτικοὺς μέχρι τοῦ ἐπιλοχίου, ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος λεπτῶν 50,
διὰ τοῦ ἐδ. ια' ὠρίσθη νὰ συντάσσωνται αἱ ἀφέσεις ἐν γένει τῶν
παραστρατιωτικῶν τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ σφραγι-
χάρτου δραχμῆς.

Κατὰ τὸ ἐδαφ. ι' τοῦ ἁρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1826
δίδεται ὀπλοφορίας καὶ διαμονῆς διὰ τοὺς ξένους μέχρι τριῶν μηνῶν
ἄλλοις εἰς τέλος δραχμῆς, ἀλλ' ἡδὴ διὰ τοῦ ἐδαφίου ιβ' διετηρήθη
τὸ τέλος διὰ τὰς ἀδείας ὀπλοφορίας, ἐξαιρεθεισῶν τῶν πρὸς θήραν
ἐνίων, αἵτε ὑποβλήθεισῶν εἰς τέλος ἀνώτερον (ὅρα ἄρθρον 25 § α'
ἁρθρον 26 § α' τοῦ νόμου) κατηργήθη δὲ τὸ, λόγῳ διαμονῆς τῶν
ξένων, τέλος, ἄλλως τε κατηργημένον ὃν διὰ τῆς εἰς ἀχρηστίαν τεθει-
μένης ἀποτάξεως ταύτης· ἐνταῦθα θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ προκαλέσω τὴν
ἀρχὴν τῶν ἀρμοδίων ἑστυνομικῶν ἀρχῶν ἵνα μὴ χορηγῶσι τοιαύτας
ἀδείας ὀπλοφορίας εἰμὴ εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τῶν ὁπλῶν χάριν
ἀδείας ἐκυτῶν καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς προτι-
μοὺς νὰ χρησιμοποίησωσι τὴν τοιαύτην ἀδειαν πρὸς θη.αν· αἱ ἀρ-
μοδίαι ἀρχαὶ ὀφείλουσι νὰ καταστήσωσι προσεκτικὸς τοὺς ὑπ' αὐτάς
λειτουργοὺς ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐνεργῶσι τὰ τοῦ νόμου κατ' ἐκεί-
νους τοὺς τοὺς ἐξαιρηθέντες τὴν ἑστυνομικὴν ἀρχὴν ἔλαβον ἀδειαν

πλοφορίας ἀπλῆς, καὶ δυνάμει ταύτης ἐπεδόθησαν εἰς θήραν. Ἐπίσης παρατηρῶ ὅτι καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν στρατοῦ οὐ δύνανται ἐν γένει δέν δύνανται γὰρ χρησιμοποιῶσι τὸν ὀπλισμὸν των πρὸς θήραν, διότι οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ θηρεύωσιν ὀφείλουσι νὰ λαμβάνωσι τὴν ὥρισμένην κατὰ τὰ ἄρθρα 25 § α' καὶ 26 § α' ἄδειαν ἐπὶ τοῦ προηκουστος σφραγιστοῦ χαρτοῦ.

Διὰ τοῦ ἐδαφ. ιγ' ὠρίσθη τὸ αὐτὸ τέλος ὅπερ εἶχεν ὁρισθῆ διὰ τοῦ ἐδ. ιγ' τοῦ ἁρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 διὰ τὰ παντὸς εἶδους ἀποδεικτικά, πιστοποιήσεις, ἀντίγραφα καὶ ἀποσπάσματα, ὅσα ἀρχὴ τις ἐκδίδει κατ' αἰτησιν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἰδιωτῶν. Ἐν ταύτῃ παρατηρῶ ὅτι δυνάμει τοῦ ἁρθρου 6 τοῦ νόμου ΑΣΕΖ' τοῦ 1885 εἶχεν ἐκτυπωθῇ ἡ σφραγὶς τῶν δραχμῶν τριῶν ἐπὶ τινων ναυτολογίων ἀναλόγως τῶν διαστάσεων αὐτῶν, ἀλλ' ἤδη καταργηθείσης τῆς διατάξεως ταύτης δέν ὑπάρχει λόγος νὰ γίνηται χρῆσις τῶν ναυτολογίων ἐκείνων, διότι εἰς τέλος δραχμῆς ὑποβάλλονται καὶ ταῦτα.

Διὰ τοῦ ἐδ. γ' τοῦ ἁρθρου 5 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1887 εἶχεν ἐπιβληθῇ τέλος δρογμῆς ἐπὶ τῶν τελωνιακῶν δηλωτικῶν, τῶν διαβατηρίων καὶ τῶν εἰς τὰ τελωνεῖα διδομένων φορτωτικῶν. Τὸ τέλος τοῦτο διετηρήθη διὰ τοῦ ἐδαφίου ιδ' εἰς τὰ δηλωτικά, τὰ διαβατήρια καὶ τὰς εἰς τὰ τελωνεῖα διδομένας φορτωτικάς ὑπὸ τὴν διάκρισιν ἂν αὐταὶ ἐξεδόθησαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, διότι περὶ τῶν ἄλλων φορτωτικῶν διέταξε τὸ ἐδαφίον 5' τοῦ ἁρθρου 20 ὡς ἐρρήθη ἀνωτέρω. Ὑπεβλήθησαν δὲ εἰς τὸ αὐτὸ τέλος αἱ ἀδείαι παραδόσεωςπραγματειῶν ὑπὸ τῶν πρακτορείων τῶν ἐσπολάδων τῆς διὰ γῆς καὶ ὕδατος μετακομίσεως ἐκδιδομέναι ἀντὶ φορτωτικῶν.

Διὰ τοῦ ἐδ. ιε' ἐπεβλήθη τέλος ἐπὶ τῶν πινακιδίων (bordereaux) καὶ εἰδοποιήσεων τῶν κολλημιστῶν καὶ μεσιτῶν περὶ τῶν πράξεων, ἃς διεξάγουσιν ὁ φόρος οὗτος ἐπιβαλλόμενος ἦδη τὸ πρῶτον ἐλήφθη ἐκ τοῦ γαλλικοῦ νόμου ἐπιβάλλοντος 50 ἑκατοστὰ μέχρι ποσοῦ φράγκων 10,000 καὶ φράγκα 1,50 ἐπέκεινα τοῦ ποσοῦ τούτου.

22 Διὰ τοῦ ἁρθρου τούτου ὁρίζονται τὰ ἔγγραφα τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς πάγιον τέλος δρογμῶν δύο καὶ ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' ἀναγράφονται τὰ μαρτυρικὰ ἀποφοιτήσεως τῶν ἰδιωτικῶν διδασκηρίων ἐν γένει καὶ τὰ ἀπολυτήρια τὰ ἐκδιδομένα ὑπὸ τῶν δημοτικῶν καὶ ὑπὸ τῶν δημοσίων ἢ ὡς δημοσίων ἀνεγνωρισμένων ἐλληνικῶν σχολείων· τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὑπεβάλλοντο κατὰ τὸ ἄρθρον 119 § 6' τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος περὶ ἐλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐδ. ιβ' τοῦ ἁρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 ὁριζόμενον τέλος δρογμῆς.

Διὰ τοῦ ἐδ. α' τοῦ ἁρθρου 5 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877 εἶχεν ὑποβληθῇ εἰς τέλος δραχμῶν δύο ἡ ἐγγραφή τῶν ὑποθέσεων ἐν τοῖς πινακίσις τῶν ἐφεσίων, ἥδη διὰ τοῦ ἐδ. β' ἐπιβάλλεται τὸ αὐτὸ τέλος ἐπὶ τε τῶν ἐφέσεων καὶ ἀνακοπῶν, πλὴν τῶν ἐξαίρεσεων τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἐδ. θ' τοῦ ἁρθρου 21· ἡ εἰσπραξὶς τοῦ τέλους τούτου γίνεται

β' τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ νόμου δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπιστή-
των γραμματέων τῶν ἐφετείων παρ' ἐκάστην ἐγγραφὴν. Ἐν-
αμνήσκω τὴν ἀνωτέρω περὶ ἐγγραφῶν ἐν τοῖς πινακίοις τῶν
ὧν ἐκτεθεῖσαν παρατήρησιν περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ
ἐκτεθειμένου ποινῆς.

ἔδ. γ' ἐπιβάλλεται τὸ αὐτὸ τέλος τὸ διὰ τοῦ ἔδ. α' τοῦ
τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου 1836 ἐπιβλήθην ἐπὶ τῶν ἀπο-
σπόμενων φύσεως, τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ πταισματοδικῶν,
οἵτινες κατ' ἐπέκτασιν τῆς δικαιοδοσίας τῶν.

ἔδ. β' τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836
εἰς τέλος χαρτοσήμου δραχμῶν δύο τὰ πρακτικὰ τῶν πρω-
τοδικείων καὶ ἀνωτέρων ποινικῶν δικαστηρίων, διὰ τοῦ
αὐτοῦ ἄρθρου εἰς τὸ αὐτὸ τέλος τὰ πρακτικὰ καὶ αἱ
διοικητικῶν ἀρχῶν ἤδη διὰ τοῦ ἔδ. δ' διατηρήθη τὸ αὐτὸ
ὧν πρακτικῶν καὶ ἐκθέσεων τῶν πρωτοδικείων καὶ ποινικῶν
δικαστηρίων, τῶν ἐξετάσεων τῶν συμβολαιογράφων καὶ κλη-
ρονομητικῶν τῶν προέδρων πρωτοδικείων περὶ ἐξώσεως καὶ
ἐν γένει ἐπὶ πειθαρχικῶν ἀποφάσεων. Ἡ τελευταία αὕτη
πρῶτα εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν ἀρχῶν ἐπὶ ἐξετάσεων, ἐπὶ τῇ
ποινῇ ἐπεβάλλετο πειθαρχικὴ ποινὴ δὲν ἐτηρήθη καὶ τοι-
αύτη ἐν τῷ μνημονευθέντι ἐδάφει γ' τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νό-
μου τοῦ 1836. Δι' ὃ συνιστῶ τοῖς ἀρμοδίοις νὰ προ-
στίμωσι τῶν τιμωρηθέντων ὑπαλλήλων οὐ μόνον διὰ τοῦ
προστίμου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν τελῶν χαρτοσήμου, ἀναλο-
πανηθέντων φύλλων διὰ τὰς ἐκθέσεις ἐξετάσεων ἐνεκα τῶν
λήθη ἢ πειθαρχικῇ ποινῇ τοῦ προστίμου. Ἡ χρέωσις αὕτη
μετρίως καταστάσεως, ἀποστελλομένης εἰς τὸ ἀρμόδιον
ποταμεῖον κατὰ τὰ περὶ βεβαιώσεως δημοσίων ἐσόδων δια-
ταγὰς τοῦ 1836. Δι' ὃ καὶ αἱ ἐκθέσεις τῶν εἰρηνοδικῶν, ὡς ἀ-
ρμόδιος κατ' ἐντολὴν ἀνωτέρων δικαστηρίων, εἰς τὸ τέλος
ἐκτεθεῖσαι κατ' ὃν ἤδη ἐξετέθη ἀνωτέρω, ἐπεξηγουμένου τοῦ ἔδ.
α' τοῦ 20. Τὰ δὲ πρακτικὰ τῶν διασκέψεων τῶν δικαστηρίων
καὶ εἰς τέλος χαρτοσήμου, διέτι ταῦτα εἰσὶν ἐγγραφα τῆς
δικαστηρίων ὑπηρεσίας, καὶ ὡς τοιαῦτα οὐτε δημο-
τε ἀνακρινοῦνται τοῖς διαδίκαις.

πρακτικὰ τῶν ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν δικηγόρων καὶ δικα-
αὐτὸ τέλος διὰ τοῦ ἐδαφίου ε' ὑπεβλήθησαν συμφώνως καὶ
ἀποσπόμενων ἀνωτέρω ἐδάφει γ' τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου περὶ
τοῦ 1836 περὶ πρακτικῶν διοικητικῶν καὶ ἄλλων ἀρχῶν.
ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 212' τοῦ 1880 ὑπεβλήθησαν εἰς τέ-
πᾶσα ἐγγραφὴ ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως καὶ πᾶσα με-
τὰ διὰ τοῦ ἐδαφίου ε' κατηργήθη τὸ τέλος τῆς ἐγγραφῆς
προσημειώσεως, ὁρισθέντος ἐφεξῆς ἐνὸς μόνου τέλους δραχ-
πᾶσαν περὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως αἰτήσιν,

εξαιρέσει τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἐδαφίῳ ι' τοῦ ἄρθρου 21, τὸ αὐτὸ δὲ τέλος ὠρίσθη καὶ διὰ πᾶσαν μεταγραφὴν.

Ἐταῦθα κρίνω ἐπάναγκας νὰ παρατηρήσω ὅτι ἐκάστη τῶν δύο εἰρήσεων ἢ περιλήψεων γράφεται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου δραχμῶν 2, ἀλλὰ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν κατηργήθη ἡ διατάξις τοῦ ἄρθρου 68 τοῦ νόμου τοῦ 1836 περὶ ὑποθηκῶν, καθ' ἣν μία τῶν αἰτήσεων ἢ περιλήψεων δύναται νὰ γραφῇ ἐπὶ τοῦ αντιγράφου τοῦ τίτλου ὅταν ὑπάρχῃ χώρος ἀρκετὸς ἐν αὐτῷ, χωρὶς νὰ προστίθεται ἕτερον φύλλον. Τὸ τέλος δὲ τοῦ χαρτοσήμου τῆς μεταγραφῆς εἰσπράττεται κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου 212' τοῦ 1880, δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπισήματος ἐπὶ τοῦ βιβλίου παρὰ τὴν ὑφ' ἐκάστην ἐγγραφὴν ὑπογραφὴν τοῦ φυλάκος. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ παρεξηγήσεως παρατηρῶ ὅτι καὶ αἱ συντασσόμεναι ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1888 αἰτήσεις ἢ περιλήψεις πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκας γαιῶν καὶ φυτειῶν πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ὀφειλομένου τῷ Δημοσίῳ τιμήματος κατὰ τοὺς σχετικούς νόμους, ὑποβάλλονται εἰς τὸ τέλος τῶν δραχμῶν δύο, ἐπίσης καὶ αἱ μεταγραφαὶ εἰς τὸ αὐτὸ τέλος τῶν δραχμῶν δύο ὑποβάλλονται. Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1888 (μὴ ἰσχύοντος πλέον κατὰ τὸ μέρος τούτου τοῦ διατάγματος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1885 ὅπερ εἶχεν ἐκδοθῇ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου ΑΣΜΒ' τῆς 26 Ἰουλίου 1885), ὠρίσθη νὰ εἰσπράττεται τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου, τὸ ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ τῶν αἰτήσεων ἢ περιλήψεων ἐγγραφῆς ὑποθήκης καὶ μεταγραφῆς τῶν παραχωρηθειῶν ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν φυτειῶν καὶ γαιῶν κατὰ τοὺς νόμους ΤΠΣ' καὶ ΥΛΑ' τοῦ 1871 καὶ τοὺς κατόπιν ἐκδοθέντας δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπισήματος ἐπὶ τοῦ γραμματίου παραδόσεως τοῦ ἐκδιδομένου πρὸς βεβαίωσιν τῆς πληρωμῆς τῆς πρώτης παγίας δόσεως τοῦ τιμήματος τοῦ κτήματος διὸ αἱ περὶ τοῦ τρόπου τῆς βεβαίωσης καὶ εἰσπράξεως τῶν τοιούτων τελῶν ὁδηγίαι τοῦ Υπουργείου θεωροῦνται τροποποιημέναι κατὰ τοῦτο ὅτι οἱ ὑποθηκοφυλάκες δὲν θὰ ἐπιθέτωσι κινητὸν ἐπίσημα λεπτῶν πεντήκοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσιν ἢ περιλήψεσιν ταῖς ἀποστελλομέναις ὑπὸ τοῦ οικονομικοῦ ἐφόρου, οἱ δὲ φύλακες τῶν μεταγραφῶν θὰ θέτωσι κινητὸν ἐπίσημα δραχμῆς ἐπὶ τῶν βιβλίων τῶν μεταγραφῶν, οὐχ ἥττον ὅμως αἱ δηλωταὶ γαιῶν ἢ φυτειῶν θὰ βαρύνωνται τοῦ λοιποῦ, πλην τῶν δικαιωμάτων τῶν δικαστικῶν κλητήρων ἐκ λεπτῶν εἴκοσι πέντε κατ' ἀνώτατον ὅρον, διὰ τοῦ ἀντιτίμου τῶν δύο περιλήψεων ἐκ δραχμῶν τεσσάρων, διὰ τοῦ τέλους τῆς μεταγραφῆς ἐκ δραχμῶν δύο καὶ διὰ τῶν δικαιωμάτων τῆς ἐγγραφῆς ὑποθήκης καὶ μεταγραφῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ νόμου Ψ'Η' τοῦ 1880 ἐκ δραχμῆς μιᾶς, ἥτοι τὸ ὅλον διὰ δραχμῶν ἐπὶ ἀντὶ τῶν μέχρι τέλους Αὐγούστου πληρωτέων δραχμῶν τεσσάρων, ἥτοι δραχμῆς δι' ἀντίτιμον τῶν δύο περιλήψεων, δραχμῆς διὰ τέλος χαρτοσήμου ἐγγραφῆς ὑποθήκης, δραχμῆς διὰ τέλος χαρτοσήμου μεταγραφῆς καὶ δραχμῆς διὰ δικαιώματα μεταγραφῆς τοῦ παραχωρητηρίου καὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης ὑπὲρ τῶν φυλάκων.

23. Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ὁρίζονται τὰ εἰς πᾶσιον τέλος δραχμῶν τῶν υποβαλλόμενα ἔγγραφα.

Διὰ τοῦ ἐδ. α' τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος χαρτοσήμου δραχμῶν τριῶν ὅλα τὰ ἔγγραφα τὰ καὶ ὑποκείμενα εἰς τέλος ἀξίας, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐδ. α' τοῦ ἡμετέρου ἄρθρου ὑπεβλήθησαν εἰς τοιοῦτο τέλος μόνον τὰ πληρεξούσια ἔγγραφα, τῶν ἄλλων ἔγγράφων ὑποβληθέντων εἰς τέλος δραχμῶν 5 κατὰ τὸ ἐδ. γ' τοῦ ἐδ. 24 τοῦ νόμου, ἀπαγορευθείσης ρητῶς τῆς συντάξεως τοῦ αὐτοῦ πληρεξουσίου ὑπὸ μὴ ὁμοδικῶν ἢ τῶν μὴ συνδεομένων διὰ κοινοῦ συμφέροντος. Ἐπὶ τῆς διατάξεως ταύτης προκαλῶ τὴν προποχὴν τῶν συμβουλευομένων οἵτινες ἀφείλουσι κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν πληρεξουσίων καὶ μόνον νὰ δέχωνται πλείονας τοῦ ἐνὸς ἐντολοδότας, ὅποταν ἐξ ἔγγράφων ἄτινα θέλουσι μνηστεύει ἐν τῇ πληρεξουσίᾳ ἔγγραφα βεβαιῶται ἐκστατικῶς ἢ ὁμοδικῶς ἢ τῶν κοινῶν συμφέρον τῶν ἐντολοδοτῶν. Παρατηρητέον δ' ὅτι δύνανται εἶτε εἰς εἶτε πλείονες ἐντολοδοτὰς ὁμοδικοὶ ἢ καὶ αὐτὸ συμφέρον ἔχοντες νὰ διορίζωσι καὶ περισσότερους τοῦ ἐνὸς πληρεξουσίου.

Διὰ τοῦ ἐδαφ. β' ὑπεβλήθησαν αἱ ἐν τῷ πινακίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔγγραφαί τῶν ὑποθέσεων, πλὴν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 21 ἐσαφίῳ θ' ἐκτεθειμένων, εἰς τὸ αὐτὸ τέλος εἰς ὃ εἶχον ὑποβληθῇ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877· ἡ εἰσπραξίς τοῦ τέλους τούτου γίνεται διὰ ἀνωκερτοῦ ἐπιστήματος ἐπιτιθεμένου κατὰ τὸ ἄρθρον 39 § 6' τοῦ νόμου ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τοῦ Ἀρείου Πάγου παρ' ἐκάστην ἔγγραφῇ. Παρατηρεῖται δ' ὅτι ἡ ἔγγραφη τῶν ἀνακοπῶν ἐν τοῖς πινακίοις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐν αἷς περιπτώσεσιν ἐπιτρέπεται τοιαύτη, δὲν ὑπόκειται εἰς τέλος χαρτοσήμου, οὐδὲ ἐπέρχονται ἐνεκα τῆς μὴ ἔγγραφης αἱ συνέπειαι τοῦ ἄρθρου 52, ἀλλὰ μόνον αἱ ἐν ἄρθρῳ 599 τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Μὴ ὑπαρχούσης ρητῆς διατάξεως περὶ πράξεων τῶν εἰσηγητῶν δικαστῶν καὶ τῶν προέδρων τῶν πρωτοδικῶν ὑπεβάλλοντο αὐταὶ ὑπὸ τῶν ἐννομιῶν εἰς τέλος δραχμῶν ὅσα κατὰ τὸ ἐδαφίον β' τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, ὑπ' ἄλλων δὲ εἰς οὐδὲν τέλος ὑπεβάλλοντο, τῶν μὲν πράξεων τῶν εἰσηγητῶν δικαστῶν γραφομένων ἐφ' ἑκαστῷ χάρτου, τῶν δὲ πράξεων τῶν προέδρων τῶν πρωτοδικῶν ἐπὶ τῆς ἀκτῆσεως, ἣν ἐδίδον αὐταῖς οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἀλλ' ἡρῆ διὰ τοῦ ἐδαφίου γ' ὤρισθη τέλος δραχμῶν τριῶν ἐπὶ τῶν ἔγγράφων τούτων· εἰς τὸ τέλος τοῦτο ὑπεβάλλοντο καὶ αἱ πράξεις τῶν ἐκτελεστικῶν περὶ προσδιορισμοῦ χρόνου καὶ τόπου πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεων, ἂν ἐνεργῶσι κατ' ἐντολὴν ἀνωτέρου δικαστηρίου (ἄρθρον 20 ἐδ. ζ').

24. Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου τοῦ νόμου ὁρίζονται τὰ ἔγγραφα ἐφ' ὧν πτωχολογεῖται τέλος δραχμῶν πέντε· καὶ διὰ μὲν τοῦ ἐδαφίου α' ἐπιβάλλεται τοιοῦτο τέλος ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν διαβατηρίων, ἐπὶ τῶν θεωρητικῶν ξένων διαβατηρίων καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικυρώσεων ὑπογραφῶν ἐπὶ ἄλλοις ἔγγράφων. Διὰ τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 εἶχον ὑποβληθῇ εἰς τὸ αὐτὸ τέλος τῶν δραχμῶν

ἡ τὰ ἑκταὶ τοῦ Κράτους διαδοχῆσει, αἱ ἀδεῖαι δὲ διαμονῆς διὰ τοὺς ἑταίρους μέχρι μὲν τριῶν μηνῶν ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος δραχμῆς κατὰ τὸ ἐδάφιον ε' τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, πέραν δὲ τῶν τριῶν μηνῶν μέχρι ἐνὸς ἔτους εἰς τέλος δραχμῶν 3 κατὰ τὸ ἐδάφιον ε' τοῦ αὐτοῦ νόμου. Ἡ εἰσπραξις τῶν δικαιωμάτων ἐπιθεωρήσεως ἐξωτερικῶν διαδοχῶν ἐγένετο δυνάμει διπλοτύπων ἀποδεικτικῶν τῶν νομαρχῶν καὶ τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἀλλὰ σήμερον δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 § γ' τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1888 τὰ δικαιώματα ταῦτα εἰσπράττονται δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπισήματος ἐπὶ τῶν πράξεων ἐπιθεωρήσεως τῶν ἀρμαθῶν ἀρχῶν.

Διὰ δὲ τοῦ ἐδαφίου β' ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ αὐτὸ τέλος τῶν δρ. 5 αἱ ἀδεῖαι γάμου, διαζυγίου, χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης καὶ παῖσαι αἱ εἰς ἰδιώτας ἀναφερόμεναι ἀποφάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς αἵτινες ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος δραχμῶν δύο κατὰ τὸ ἐδάφιον ε' τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836.

Διὰ τοῦ ἐδαφίου α' τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 ὅλα τὰ ἔγγραφα τῶν συμβολαιογραφῶν τὰ μὴ ὑποκειμένα εἰς τέλος χαρτοσήμου ἀξίας ὑπεβάλλοντο εἰς χαρτόσημον δραχμῶν τριῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐδαφίου γ' τοῦ ἡμετέρου ἄρθρου πλην τῶν πληρεξουστικῶν δὲν μετεβλήθη ἡ φορολογία (δρα § α' τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου) τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος δρ. 5. Εἰς τὸ αὐτὸ τέλος τῶν δραχ. 5 ὑπεβλήθησαν καὶ αἱ ὑπὸ τῶν συμβολαιογραφῶν συντασσόμεναι ἀπογραφαί, δωρεαὶ αἰτία θανάτου, καὶ αἱ ἐνώπιον τῶν συμβολαιογραφῶν γινόμεναι δηλώσεις τῶν δωρεοδόχων περὶ ἀποδοχῆς τῶν τοιούτων δωρεῶν καὶ διαθήκαι· αἵτινες πρότερον ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος δρ. 3 κατὰ τὸ ἐδ. α' τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ΡΙΣ' τοῦ 1865. Ἐπίσης εἰς τὸ αὐτὸ τέλος τῶν δραχμῶν 5 ὑπεβλήθησαν καὶ τὰ διαμαρτυρικὰ συμβόλαια τῶν συμβολαιογραφῶν, ὑποβαλλόμενα εἰς τέλος δραχ. 3 κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, ὡς καὶ τὰ διαμαρτυρικὰ τῶν κλητῶν καὶ αἱ ἰδιόγραφοι διαθήκαι, ὑποβαλλόμενα πάντα εἰς χαρτόσημον δραχμῆς, τὰ μὲν διαμαρτυρικὰ κατὰ τὸ ἐδάφιον β' αἱ δὲ διαθήκαι κατὰ τὸ ἐδάφ. ε' τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836. Παρατηρητέον δὲ ὅτι τὰ περὶ ἐξωδίκου διανομῆς συντασσόμενα συμβόλαια ὑπέκεινται εἰς τέλος ἀναλογικὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 13 § α' τοῦ νόμου.

Κατὰ τὸ ἐδάφ. γ' τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος χαρτοσήμου δραχμῶν τριῶν αἱ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐμποροδικείων καὶ πρωτοδικείων εἰς ὑποθέσεις πολιτικὰς, κατὰ δὲ τὸ ἐδ. β' τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος χαρτοσήμου δραχμῶν 5 αἱ ὁριστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐμποροδικείων καὶ πρωτοδικείων εἰς ὑποθέσεις πολιτικὰς καὶ ποινικὰς, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐδαφ. δ' τοῦ ἐν ἰσχύϊ νόμου ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος δραχ. 5 πάσαι αἱ ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικείων καὶ αἱ τῶν προέδρων τῶν

ποδικῶν περὶ ἐξώσεως, πρὸς δὲ καὶ πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις τῶν πλημμελοδικείων, στρατοδικείων, ναυτοδικείων, ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καὶ αἱ πράξεις τῶν προέδρων τῶν Ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Αἱ πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν ἄρχων ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος δραχμῶν τριῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 26 § δ' τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, ἀλλ' ἤδη διὰ τοῦ ἐδαφ. ε' τοῦ νόμου ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος δραχμῶν 5 ἐξομειωθείσαι πρὸς τὰς δικαστικάς, περὶ ὧν τὸ προημειωμένον δ' ἐδάφιον.

Κατὰ τὴν § β' τοῦ ἁρθρου 119 τοῦ νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 ἐλλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων τὰ ἀπολυτήρια τῶν γυμνασίων ὑπεβάλλοντο εἰς δικαίωμα δραχμῶν 3, πλὴν τῆς δραχμῆς τοῦ τέλους χαρτοσήμου εἰς ὃ ὑπεβάλλοντο τὰ μαρτυρικά τῶν σχολείων κατὰ τὸ ἐδαφ. ιβ' τοῦ ἁρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἐδαφ. γ' τοῦ ἡμετέρου ἁρθρου τὰ ἀπολυτήρια τῶν δημοσίων ἢ δημοσίων ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀνεγνωρισμένων γυμνασίων, διδασκαλείων, τοῦ Ἀρσακείου ἢ παντὸς ἄλλου παρθεναγωγείου, ἐκδοδόντος διπλώματα δημοδιδασκάλων, τῆς Ριζαρείου, τῶν ἐν τῷ Μετσοβίῳ πολυτεχνικῶν σχολῶν καὶ εἰσασθέντες ἄλλης ὁμοταγοῦς σχολῆς καὶ τῶν ἱερῶν καὶ ναυτικῶν σχολῶν, ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος δραχμῶν πέντε. Κατὰ τὸ ἐδαφ. δ' τοῦ ἁρθρου 27 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 τὰ μαρτυρικά περὶ τῆς γενομένης ἐξετάσεως διὰ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος δραχμῶν τριῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐδαφ. ε' τοῦ νόμου, τὰ μαρτυρικά περὶ τῶν γενομένων ἐξετάσεων διὰ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐν γένει, τὰ πτυχία τῶν συμβολαιογράφων καὶ εἰρηκόων καὶ τὰ διπλώματα πλοιαρχῶν καὶ κυβερνητῶν ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος δραχμῶν 5.

Διὰ τοῦ ἁρθρου τούτου ὀρίζονται τὰ ἔγγραφα τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τέλος δραχμῶν 10.

α'. Αἱ ἄδειαι ὀπλοφορίας ἐν γένει μέχρι τριῶν μηνῶν ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος δραχμῶν 10 κατὰ τὸ ἐδαφ. ι' τοῦ ἁρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, ἀλλὰ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης αἱ τρίμηναι ἄδειαι ὀπλοφορίας πρὸς θῆσαν ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος δραχμῶν 10.

β'. Αἱ ἀποφάσεις τῶν κηκουργιοδικείων καὶ στρατοδικείων, αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἐφετείων εἰς τέλος δραχμῶν δέκα, ἡδη διὰ τῆς διατάξεως τοῦ νόμου ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ αὐτὸ τέλος, πλὴν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν πολιτικαῖς, ἐμπορικαῖς καὶ ποινικαῖς ὑποθέσεσι καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων τῶν Συνέδρων, καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν στρατιωτικῶν ἀναθεωρητικῶν δικαστηρίων καὶ αἱ τῶν Ἐφετερίων ἐν γένει εἴτε προδικαστικαὶ εἴτε ὀριστικαὶ ἐν πολιτικαῖς, ἐμπορικαῖς καὶ ποινικαῖς δίκαις.

γ'. Κατὰ τὸ ἐδ. β' τοῦ ἁρθρου 26 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 αἱ ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικείων αἱ ἀφορῶσαι εἰς λαθρεμπόριον ὑπε-

εάλλοντο εἰς τέλος δραχμῶν τριῶν, διὰ δὲ τοῦ ἐδαφίου γ' τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος δραχμῶν δέκα αἱ ἀποφάσεις τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἰς ἀμφισβητούμενας διοικητικὰς υποθέσεις ἐκδιδόμενας κατὰ ἰδιωτῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφίου γ' τοῦ προκειμένου ἄρθρου ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος δραχμῶν δέκα, πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων, τῶν οἰκονομικῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ νομικοῦ συμβουλίου αἱ ἐκδιδόμεναι κατ' ἰδιωτῶν ἐπὶ υποθέσεων τοῦ ἀμφισβητούμενου διοικητικοῦ ἐπὶ παραβάσει τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου ἢ ἄλλου φορολογικοῦ νόμου. Δι' ὃ προκαλῶ τὴν προσοχὴν τῶν τε διοικητικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἀρχῶν, ὑποχρεουμένων ἤδη νὰ βεβαιώσῃ κατὰ τὰ κεκανονισμένα οὐ μόνον τὰ ἐπιβαλλόμενα τέλη, πρᾶγμα τὴ χρηματικὰς ποινὰς ἀλλὰ καὶ τὰ τέλη χαρτοσήμου τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ παραβάσει τῶν φορολογικῶν ἢ ἄλλων νόμων.

§ δ' Κατὰ τὸ ἐδ.δ' τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 τὰ διπλώματα τῶν ἱατρῶν ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος δραχμῶν 5, ἀλλὰ διὰ τῆς νέας διατάξεως τὰ μαρτυρικὰ τὰ διὰ τὰς πρακτικὰς ἐξετάσεις τῶν τε ἱατρῶν καὶ τῶν φαρμακοποιῶν, ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος δραχμῶν δέκα, τὰ δὲ πανεπιστημιακὰ διπλώματα τῆς ἱατρικῆς σχολῆς περιελήφθησαν ἐν τῇ διατάξει τοῦ ἐπομένου ἄρθρου.

26. Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ὁρίζονται τὰ ἔγγραφα τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τέλος δραχμῶν εἴκοσι.

§ α'. Διὰ τοῦ ἐδ. ε' τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 εἶχον ὑπεβληθῇ εἰς τέλος χαρτοσήμου δραχμῶν τριῶν αἱ ἄδειαι ὀπλοφορίας ἐν γένει πέραν μηνῶν τριῶν μέχρι ἐνὸς ἔτους· ἀλλὰ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ νέου νόμου αἱ ἐνιαύσιοι ἄδειαι ὀπλοφορίας πρὸς θῆραν ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος δραχμῶν εἴκοσι.

§ β'. Τὰ διπλώματα τῶν προλυτῶν ἢ διδακτόρων τοῦ Πανεπιστημίου, τὰ διπλώματα, πτυχία ἢ μαρτυρικὰ ἀποφοίτων τῆς σχολῆς τῶν εὐελπίδων, τῆς ἀνωτάτης ναυτικῆς σχολῆς, τοῦ ἐν τῷ Μετσοβίῳ πολυτεχνικοῦ σχολείου τῶν βιομηχανῶν τεχνῶν, πρὸς δὲ τὰ διπλώματα ξένου Πανεπιστημίου ἢ ξένων σχολῶν ὁμοτάχων ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος δραχμῶν 20. Μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ε. ἔ. τὰ διπλώματα ἐν γένει ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος δραχμῆς κατὰ τὸ ἐδαφίον ιβ' τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, ἐκτὸς τῶν διπλωμάτων τῶν ἱατρῶν καὶ τῶν ἐξεταζομένων διὰ δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ὑποβαλλομένων εἰς τέλος δραχμῶν πέντε κατὰ τὸ ἐδαφίον δ' τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836. Παρατηρητέον δ' ὅτι κατὰ συνεννόησίν μου μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἐδόθη ἡ ἐξήγησις, ὅτι δύναται ἡ ἐπιτροπὴ ἢ πρὸς ἐξέτασιν τῶν προτιθεμένων νὰ λάβωσι τὴν θέσιν δικαστοῦ ἢ δικηγόρου προωρισμένη, νὰ δέχεται καὶ πιστοποιήσιν ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῆς τοῦ πρυτάνειος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου βεβαιούσαν τὴν ἐκδοσὶν διπλώματος πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ΑΧΚΕ'. Διπλώματα τοῦ Πανεπιστημίου ἐκδοθέντα ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου ε. ἔ. καὶ ἐντεῦθεν πρέπει νὰ προσάγονται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου δραχμῶν 20 συντεταγ-

λώματα δὲ ξένων πανεπιστημίων, ἐκδοθέντα καὶ πρὸ τῆς νόμου τούτου, μὴπω δὲ σημανθέντα νομίμως ἐν Ἑλλάδι, δὲν ἀληφθῶσιν ὑπ' ὅψει ἂν δὲν ὑποβληθῶσι πρὸς σήμανσιν διὰ τέλους δραχμῶν εἴκοσι.

Α. ἀναλογικὰ ἐπὶ κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν.

τοῦ ἄρθρου τούτου καλονίζονται τὰ ἐπιβλητέα τέλη ἐπὶ τῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι κειμένων τῶν ὑπερβαίνουσῶν τὴν ἀξίαν τῶν διασχιλίων καὶ κληρονομουμένων, κληροδοτουμένων ἢ αἰτίᾳ κληρονομούντων. Τὰ τέλη ταῦτα ὀρίζονται εἰς 2 ο/ο ἐπὶ τῶν συζυγῶν ἀμφιθαλῶν ἢ ἑτεροθαλῶν, 3 ο/ο ἐπὶ συγγενῶν τρίτου βαθμοῦ, 4 ο/ο ἐπὶ συγγενῶν πέμπτου μέχρι ἐβδόμου, 5 ο/ο ἐπὶ συγγενῶν θετῶν γονέων καὶ τέκνων, θετῶν ἀδελφῶν ἀγχιστέως, καὶ παντὸς ἐξωτικοῦ. Οὕτω κατηργήθησαν αἱ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου ΑΣΞΖ' τοῦ 1885, ἐν αἷς καὶ ἡ περὶ τῶν ἀνιόντων καὶ κατιόντων, ἐπανήλθεν δὲ ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τοῦ νόμου ΩΙΔ' τοῦ 1880, ἡ μὲν ἀφορῶσα εἰς τὴν φορολογίαν τῶν καὶ ἀδελφῶν ἀμφιθαλῶν ἢ ἑτεροθαλῶν ὡς εἶχεν, αἱ δὲ ποιοιθεῖσαι κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ τέλος 3 ο/ο ἀφορᾷ εἰς τοὺς τρίτου καὶ τετάρτου βαθμοῦ, ἀντὶ τρίτου μέχρι πέμπτου, τὸ 4 ο/ο εἰς τοὺς συγγενεῖς βαθμοῦ πέμπτου μέχρι ἐβδόμου, ἀντὶ μέχρι δεκάτου καὶ τὸ τέλος 5 ο/ο οὐ μόνον εἰς τοὺς λοιποὺς θετοὺς ἀδελφούς, ἀγχιστεῖς καὶ ἐξωτικούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς εἰς καὶ θετὰ τέκνα, ὥρισθη δὲ ἀντὶ τοῦ πεντηκροστοῦ τὸ ἐξήκοντον τῶν κληρονομῶν ἢ κληροδόχων τῶν ὑποκειμένων εἰς πληθύν 2/3 τοῦ τέλους. Αἱ διατάξεις δὲ αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν διαίτη ἐπικαρπίας ἀπὸ τῆς κυριότητος, τὴν ἀφαιρῶν περιδοτικῶν παροχῶν ἀτέλειαν τῶν περιουσιῶν τῶν περιερχομένων εἰς ἐθνωφελῆ, παιδείᾳ καὶ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα διατηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ. Αἱ τοῦ ἄρθρου τούτου ὥρισθη ὅτι αἱ περὶ κληρονομιῶν, κληροδοσιῶν αἰτίᾳ θανάτου διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν κατὰ τὸ ὀθωμανικὸν κράτος ἀποδισούντων ὑπηκόων, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 231 τοῦ ΧΝΣ' τοῦ 1877 τοῦ νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΦΛΔ' τῆς 28 τοῦ 1887. Ἐνταῦθα θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσω ὅτι μόνον τὸ ὀθωμανικὸν κειμένην κινητὴ περιουσίαν τῶν ἐν αὐτῷ ἀποδισούντων Ἑλλήνων ὑπόκειται εἰς φορολογίαν καὶ οὐχὶ ἢ ἐν ἄλλοις ὑποκείμενη, διότι ἐν τούτοις δὲν ὑφίσταται τὸ δικαίωμα τῆς

5.

Γ'.

κεφάλαιον τοῦ νόμου ἀφορᾷ εἰς τὸν ὑπολογισμόν καὶ τὸν τρόπον καταβολῆς τῶν τελῶν χαρτοσήμου καὶ περιλαμβάνει τὰ ἄρ-
46.

29. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἁρθρου 30 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, ἐτροποποιήθη δὲ κατὰ τοῦτο ὅτι, ἐὰν οἱ ἐκτιμηταὶ διαφωνήσωσιν, ἀποφαίνεται ὁ εἰρηνοδίκης ἢ τοῦτου κωλυομένου ἢ ἐννοημένου εἰς τὴν διαφωνίαν, ὁ νόμιμος ἀναπληρωτὴς του, ἐνφ' ἑκάστη παλαιᾷ διατάξει, ἐὰν οἱ ἐκτιμηταὶ ἤθελαν διαφωνήσαι εἰς τὴν ἐκτίμησιν, ἐλαυθύνετο θάσις εἰς τὸν καταλογισμόν τοῦ τέλους ὁ ἐξαγορευόμενος μέσος ὁρος ἐκ τῶν δύο ποσῶν. Ἡ τροποποίησις αὕτη ἦτο ἀνιγκαία, διότι, ὡς εἶναι γνωστὸν, οὐδέποτε ἦτο δυνατόν νὰ δεισθῇ οὐδὲ κατὰ προσέγγισιν τὸ πληρωτέον τέλος τοῦ χαρτοσήμου, ὅσακις ὁ μὲν τῶν ἐκτιμητῶν ἀνεβίβαζεν ὁ δὲ κατεβίβαζεν αὐτὸ πέραν τοῦ δέοντος. Ἐνεκα τῆς δυσκολίας ταύτης σπανίως ἐγένετο ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως ταύτης. Ἐνταῦθα θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσω ὅτι μόνον τὰ ἐλληνικὰ νομίσματα καὶ τὰ τῶν ἐπικρατειῶν τῶν ἀποτέλλουσιν τὴν λατινικὴν νομισματικὴν ἑνωσιν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐπὶ τῇ βίσει τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας αὐτῶν, πᾶν δὲ ἄλλο νόμισμα οἰοῦντοτε Κράτους ἐκτιμᾶται ὡς ἐμπόρευμα καὶ ὑπολογίζεται ἡ ἀξία αὐτοῦ ἐπὶ τῇ τιμῇ τῶν κυκλοφορούντων νομίσματος νομισμάτων καὶ τραπεζικῶν γραμματίων.

30. Τὸ ἐδ. α' τοῦ ἁρθρου τοῦτου ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἁρθρου 31 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 προστεθείσης μόνον τῆς διατάξεως κατ' ἣν ἐπὶ συμβιβασμῶν ἐν γένει ἐπιβάλλεται τὸ τέλος ἐπὶ τοῦ ποσῶ αὐτῶν. Οὕτω αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 477 καὶ 478 τῆς πολιτικῆς δικονομίας συντασσόμεναι ἐκθέσεις γράφονται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου ἀναλόγου τῆς διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ ἀναγνωρίζομένης ἀπαιτήσεως καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, εἰς ὃν ὑπόκεινται τὰ πρακτικὰ τῶν δικαστηρίων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων συνομολογεῖται ἡ διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ κατάρτησις τῆς δίκης· ἐν ἣ δὲ περιπτώσει συμβιβάζονται ἀντίθετοι ἀπαιτήσεις, ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς μείζονος ἐξ αὐτῶν. Ἐὰν παραδείγματος χάριν συμβιβάζεται διαφορά ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ Α κατὰ τοῦ Β περὶ πληρωμῆς δραχμῶν 10,000 καὶ τὴν τοῦ Β περὶ πληρωμῆς δραχμῶν 9,000, θὰ συνταχθῇ τὸ συμβιβαστικὸν ἔγγραφον ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου δραχμῶν 75 ἀναλόγου πρὸς τὴν μείζονα ἀπαιτήσιν ἥτις εἶναι τὸ ποσὸν δραχμῶν 10,000.

Ἡ παράγραφος β' ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐδαφίου γ' τοῦ ἁρθρου 29 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836.

Διὰ τῆς παραγράφου γ' ὤρισθη νὰ ὑπολογίζεται τὸ πληρωτέον τέλος ἐπὶ τῶν ἐξοφλήσεων τῶν μισθῶν ἐπὶ τοῦ μηνιαίου ποσοῦ. Οὕτως ἐφηρμόσθη ἡ διατάξις τοῦ ἐδαφίου ε' τοῦ ἁρθρου 29 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836.

31. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐλήφθη ὡς εἶχεν ἐκ τοῦ ἁρθρου 32 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836. Ὡς ἐν τῷ Α' κεφαλαίῳ τῶν ὁδηγιῶν τοῦτων ἐγένετο λόγος, κατὰ κανόνα πάντα τὰ ἔγγραφα τὰ ὑποκείμενα εἰς τέλος χαρτοσήμου γράφονται ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου καὶ μόνον, κατ' ἐξαιρέσιν, ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδιδόμενων Βασιλικῶν διαταγμάτων ὀριζομέναις περιπτώσεσιν, ἐπὶ

τρέπεται νὰ εἰσπράττηται τὸ τέλος εἴτε δι' ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπιστήματος εἴτε δι' εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως εἴτε δι' ἐκδόσεως ἀποδείξεως τῶν ταμείων τοῦ Κράτους.

32. § α'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836· κατηργήθη ὁμοῦς διάταξις ἐτέρα τοῦ ἄρθρου ἐκείνου, ἐν ἀρχοσσίᾳ ἄλλως πεσοῦσα, καθ' ἣν ἐπετρέπετο εἰς τὰς ἀρχὰς νὰ καταναλώσωσι τὸν σφραγιστὸν χάρτην εἰς λογαριασμὸν τῶν ἐνδιαφερομένων καταδικωμένων πρὸς πληρωμὴν τῶν τελῶν εἴτε ὑπὸ τῶν ἀρχῶν εἴτε ὑπὸ τοῦ ταμίου.

§ β'. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ὠρίσθη ὅτι τὸ τέλος τὸ πληρωτέον ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων ἐπὶ τοῦ ἐνιαυσίου μισθοῦ των πρέπει νὰ πληρῶνῃται κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐκκοδισίας ἢ κατὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ πρώτου μισθοῦ ἢ ἄλλων ἀποδοχῶν, διότι ἐκ τῆς ἀσφαλείας τοῦ ἑαυτοῦ γ' τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 πολλάι παραβάσεις ἐλάμβανον χώραν χωρὶς νὰ τιμωρῶνται.

§ γ'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, σαφεστάτη ἐξ, οὐδεμιᾶς χρῆζει ἐπεξηγήσεως.

33. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐλήφθη ἀπαρallaκτικῶς ἐκ τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 οὐδεμιᾶς δὲ χρῆζει ἐπεξηγήσεως, ὅτε σαφὲς καὶ ἐφαρμοζόμενον ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων.

34. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, καθ' ἣν τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων ἐπιβάλλονται ἀφοῦ κατασταθῇ τελεσιδικὸς ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ὑπολογιζόμενα ἐκ τοῦ χάρτου τοῦ καταναλωθέντος εἰς τὰς γενομένας πράξεις. Τὰ τέλη ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων δικαστικῶν ἐξόδων, εἴτε ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου, προκειμένου περὶ ποινικῶν ὑποθέσεων, εἴτε ἡ ἀρμοδία διοικητικὴ ἀρχή, προκειμένου περὶ πειθαρχικῶν ποινῶν, σημειοῦσιν ἐν ἀποσπάσμασι τῶν ἀποφάσεων, ἀποστελλόμενοι εἰς διπλοῦν τοῖς ἀρμοδίοις ταμίαις ἢ ὑποταμίαις μετὰ τριπλῆς κατατάσεως πρὸς βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξίν. Ἡ ἀποστολὴ τῶν ἐγγράφων ταύτων γίνεται ὑπὸ τῶν γραμματέων τῶν δικαστηρίων τοῦλάχιστον ἐντὸς τοῦ ἐπομένου μηνὸς ἐκείνου, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ κατατέθη τελεσιδικὸς ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐπὶ ἀπειλῇ ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου, ΔΣΚΕ τοῦ 1885 καθ' ὃ τιμωροῦνται ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 482 τοῦ ποινικοῦ νόμου οἱ δικαστικοὶ γραμματεῖς οἱ πέραν τοῦ μηνὸς καθυστερήσαντες τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀποσπασμάτων καὶ τῶν καταστάσεων εἰς τὸ ἀρμοδίον ταμεῖον. Ἡ ἐκκαθάρισις τῶν τελῶν χαρτοσήμου μετὰ τῶν ἐξόδων γίνεται καθ' ὃν τρόπον ἔχουσιν ὀρίσει τὰ ὑπουργεῖα τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Οἰκονομικῶν. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ παρεξηγήσεων παρατηρῶμεν, τὰ ἐκδιδόμενα βουλεύματα ὑποβάλλονται εἰς τὸ αὐτὸ τέλος εἰς ὃ ὑποβάλλονται αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων, ἀφοῦ ἤδη δὲν ὑφίσταται διάκρισις μεταξὺ προδικαστικῶν καὶ ὀριστικῶν ἀποφάσεων.

εἰς τέλος δραχμῆς ὑποβάλλονται οἱ μηνύσεις, ἐγκλήσεις, ἀναφοραί, κλησεις καὶ κλητήρια κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ νόμου, τὰ ἀποδεικτικά ἐπιδόσεως τῶν κλήσεων καὶ κλητηρίων κατὰ τὸ ἐδάφ. β' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, αἱ ἐκθέσεις ἐξετάσεως μαρτύρων ἐν τῇ ἀνακρίσει, αἱ ἐκθέσεις κατασχέσεως, αὐτοψίας, κατ' οἶκον ἐρεύνης κλπ. κατὰ τὸ ἐδάφιον δ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ αἱ ἐκθέσεις πραγματογνωμόνων, ἰατρικῶν κλπ. κατὰ τὸ ἐδάφιον η' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, εἰς τέλος δὲ δραχμῶν δυοῦν ὑποβάλλονται αἱ ἐκθέσεις ἀνακοπῆς, ἐφέσεως καὶ ἀναίρεσεως, αἱ ἐκθέσεις ἐπαληθεύσεως ὀφειλῶν, ἐξετάσεως μαρτύρων, παρακαταθέσεως ἐγγυοδοσιῶν καὶ ἐν γένει αἱ ἐκθέσεις αἱ συντασσόμεναι ἐν τοῖς ποινικοῖς δικαστηρίοις, κατὰ τὸ ἐδάφ. δ' τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου. Καθόσον δ' ἄρ. ρα εἰς τὰ τέλη καὶ ἔξοδα τῆς ἐνήμεν δίκης, οἱ γραμματεῖς τῶν δικαστηρίων ἀποστέλλουσιν εἰς τὰ ἀρμόδια ταμεῖα ἢ ὑποταμιεῖα συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου, ΑΥΞΒ' τῆς 28 Μαΐου 1887 ἐντὸς εἰκοσίων ἡμερῶν τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως ἀπόσπασμα περιέχον καὶ πίνακα τῶν τελῶν καὶ ἐξόδων μετὰ τοιπλῆς καταστάσεως πρὸς βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξίν αὐτῶν.

Οἱ κ. κ. εἰσαγγελεῖς τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων καὶ οἱ ἐνώπιον τῶν πταισματοδικείων παριστάμενοι δημόσιοι κατήγοροι ὀφείλουσιν, ἐκτελοῦντες τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν δι' ἧς ἐπιβάλλεται προσωπικὴ κράτησις τῶν καταδικαζομένων πρὸς ἀπότισιν τῶν δικαστικῶν τελῶν καὶ ἐξόδων, νὰ παραπέμπωσι τοὺς καταδικαζομένους εἰς τὰς πολιτικὰς φυλακάς, ἐὰν δὲν πληρώσωσιν εἴτε εἰς τὸ ταμεῖον εἴτε εἰς τὸν ἐντολὴν τοῦ ταμ. ὑπὲρ τῶν δικαστηρίων διαμένοντα δημόσιον εἰσπράκτορα τὰ καταγοσθέντα τέλη καὶ ἔξοδα. Ἐπίσης προκαλῶ τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. εἰσαγγελέων πρὸς ἀκριθεῖς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου ΥΛΓ' τοῦ 1871 περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων, καθ' ὃ οἱ ἐκτισαντες τὴν ποινὴν τῶν ἐν ταῖς ποινικαῖς φυλακαῖς προσάγονται εἰς τὰς πολιτικὰς, ἐὰν δὲν ἀποδείξωσι διὰ γραμματίου παραλαβῆς τοῦ ἀρμοδίου ταμείου, ὅτι ἐπλήρωσαν τὰ τέλη, ἔξοδα, πρόστιμα καὶ χρηματικὰς ποινὰς συμφώνως πρὸς τὴν καταδικάσαν αὐτοὺς δικαστικὴν ἀπόφασιν. Ἐπὶ τούτῳ δεόν νὰ τηρῶσι βιβλίον ἐν ᾧ νὰ σημειῶνται οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὰς πολιτικὰς φυλακάς καὶ οἱ ἐξερχόμενοι ἐξ αὐτῶν, εἴτε ὅταν μετὰ τοῦ γραμματίου πληρωμῆς τοῦ ταμείου, εἴτε δι' ὅσον δῆποτε ἄλλου νόμιμον λόγον, διότι πολλοὶ ἐπιστάται τῶν φυλακῶν, ἐπιλαθόμενοι τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 58 τοῦ νόμου ΥΛΓ' τοῦ 1871 περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων, ἀπεφυλάκισαν ἄνευ νομίμου λόγου ὀφειλέτας τοῦ δημοσίου καὶ πρὸ πάντων τοὺς προσαχθέντας ἐκ τῶν ποινικῶν φυλακῶν καὶ μὴ πληρώσαντας τὰ τέλη καὶ ἔξοδα.

§ β'. Διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης 14 Μαρτίου 1850 (ὅρα ταύτην εἰς Κωδ. Ράλλη ὑπὸ τὸ ἄρθρον 646 τῆς πολ. δικονομίας) ἐκανονίσθη νὰ βεβαιῶνται καὶ εἰσπραττῶνται τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου, τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐπὶ τῆς περιουσίας κηδεμονευομένων, προκειμένου περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων δι' ἀποστολῆς τῶν

ἀποσπασμάτων τῶν ἀποφάσεων εἰς τὸ ταμεῖον ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως. Κατὰ τὰ κανονισθέντα διὰ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης ἐξηκολούθησεν ἡ βεβαίωσις τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου ΧΙΘ' τοῦ 1864 περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας κλπ. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἐνομοθετήθη νῦν δ,τ. διὰ τῆς διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἦτο κεκα-
νονισμένον πρὸς βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξίν τῶν τελῶν τούτων.

§ γ'. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ περὶ πτωχεύσεως νόμου τῆς 15 Δεκεμβρίου 1878 οὗτος το 460 ἄρθρον διατάσσει τὴν ὑπὸ τοῦ δημο-
σίου ταμείου προκαταβολὴν τῆς ἀπαιτουμένης δαπανῆς διὰ τὰ τέλη τῆς
κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως καὶ τὰ ἐξόδα, δὲν ἐκανονίσθη ὁ
τρόπος τῆς βεβαίωσης τῶν τοιούτων τελῶν, τῶν προκαταβαλλομένων
τοιούτων ὑπὸ τοῦ ταμείου κατανωριζομένων εἰς τὰς πληρωμὰς πρὸς τα-
κτοποιήσιν καὶ λαμβανομένων δι' ἀπλῆς τοῦ ταμείου ἀναγγελίας, "Ἢδη
διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἐκανονίσθη ἡ βεβαίωσις τῶν τοιούτων τελῶν
καὶ ἐξόδων ἐπὶ τῇ αὐτῇ βῆσει τῇ ὀρισθείσῃ διὰ τὰ τέλη περὶ ὧν ἐγί-
νετο λόγος ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ. Αἱ τοιαῦται προκαταβολαὶ
θὰ ἐξακολουθῶσι νὰ ἀποτελῶσι μέρος τῶν πληρωμῶν πρὸς τακτοποιήσιν,
ἀλλ' εἰσπραττόμεναι ἀποσβέννυνται δι' ἐκδόσεως χρηματικοῦ ἐντάλμα-
τος κατὰ τὰ διατεταγμένα· οἱ ταμίαι θεωροῦνται ἀτομικῶς ὑπεύθυνοι·
ἐὰν δὲν φροντίσωσι, συμφῶνως πρὸς τὸ μνημονευθὲν ἄρθρον 460 τοῦ
νόμου περὶ πτωχεύσεως, νὰ εἰσπράξωσιν ἐν θέοντι χρόνῳ τὴν τοιαύτην
δαπάνην.

35. Ἐπὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρου τούτου, ληφθείσης ἐκ τοῦ ἁρθρου
37 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, προκλιῶ τὴν προσοχὴν τῶν
δικαστικῶν γραμματέων, ὑποχρεομένων νὰ ἐκκαθαρίζωσι μετὰ ἀκρι-
βείας καὶ βεβαίωσι δι' ἀποτολῆς ἀποσπασμάτων καὶ τριπλῶν καταστά-
σεων εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον ἢ ὑποταμεῖον τὰ τέλη χαρτοσήμου ἐν πε-
ριπτώσει ἥτις τῶν ἀντιδίκων τοῦ Δημοσίου. Παρατηρητέον ὅτι ἡ διὰ-
ταξις αὕτη ἐννοεῖ ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀντιδίκους τοῦ Δημοσίου τῆς προ-
καταβολῆς τῶν τελῶν χαρτοσήμου κατὰ τὴν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν δι-
καστηρίων καὶ τὴν διεξαγωγὴν ἀποδείξεων, ἀλλὰ δὲν ἀπαλλάσσει τοῦ
τους τῆς πληρωμῆς τελῶν χαρτοσήμου διὰ τὰ ἀντιγράφα ἐγγράφων, ὧν
ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ λαμβάνωσι παρὰ τῶν δικαστηρίων.

36. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἁρθρου 2 τοῦ νόμου Σ' τῆς 5
'Απριλίου 1867, καθ' ὃ οἱ πένητες ὑπεβάλλοντο εἰς τὸ ἡμίσην τέλην
χαρτοσήμου, καταγρηθείσης τῆς διατάξεως καθ' ἣν ἐπὶ δικῶν πενήτων
τὰ κατὰ συνέχειαν πρόσθετα φύλλα τῶν ἀποφάσεων ἐγγράφοντο τῶν μὲν
εἰρηνοδικείων εἰς χαρτόσημον λεπτῶν 50, τῶν δὲ ἀνωτέρων δικαστη-
ρίων εἰς χαρτόσημον δραχμῆς, κανονίζεται δὲ διὰ τῆς διατάξεως ταύ-
της ὅτι ἐν περιπτώσει ἥτις τοῦ πένητος ἄλλα τέλη δὲν εἰσπράττονται
καὶ ὅτι ἐν περιπτώσει ἥτις τῶν ἀντιδικῶν αὐτοῦ ἡ εἰσπραξις γίνεται
ὡς ἐκανονίσθη διὰ τοῦ ἁρθρου 34, ἀντιγράφαντος κατὰ τοῦτο τὸ ἄρθρον
37 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 "Ἐν τῷ αὐτῷ ἁρθρῳ ἐτέθη

τὸ πρῶτον ἤδη καὶ ἡ διάταξις καθ' ἣν τὰ ἐπ' ἀπλοῦ χαρτου ἐκδεδομένα ἐγγράφα καθ' ὃν χρόνον οἱ πένητες ἦσαν ἀπηλλαγμένοι τελῶν ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ Κράτους, εἰς οὐδὲν ὑποβάλλονται τέλος προσαγόμενα ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν· ἡ διάταξις αὕτη ὅρᾳ οὐ μόνον τὴν κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον προϋπάρξασαν ἀτέλειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατὰ τὸν ἰόνιον ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις καὶ τὸν τουρκικὸν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἑπείρῳ, διότι μέχρι τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα προσαρτήσεως ὁ ἰόνιος καὶ ὁ τουρκικὸς περὶ χαρτοσήμου νόμος ἦσαν νόμοι τῶν τμημάτων ἐκείνων τοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἐπιβάλλεται τέλος δραχμῶν τριῶν ἢ δραχμῶν πέντε, τὸ ἥμισυ τέλος τὸ πληρωτέον ὑπὸ τῶν πενήτων εἶνε ἴσον πρὸς δραχμὴν μίαν καὶ λεπτὰ πενήτηκοντα ἢ δραχμὰς δύο καὶ λεπτὰ πενήτηκοντα, ἀλλὰ τιμῆς τοιαύτης δὲν ὑπάρχει σφραγιστὸς χάρτης, ἐπιτρέπεται διὰ τοῦ ἀρθρου 15 ἐδ. β' τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου νὰ τίθῃται κινητὸν ἐπίσημα λεπτῶν πενήτηκοντα εἴτε ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῆς ὅταν πρόκηται περὶ τέλους δραχμῆς μίας καὶ λεπτῶν πενήτηκοντα εἴτε ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῶν δύο ὅταν πρόκηται περὶ τέλους δραχμῶν δύο καὶ λεπτῶν πενήτηκοντα.

Τὸ ἐπίσημα τοῦτο διαγράφεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστικοῦ γραμματέως διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὀριζομένης σφραγίδος.

37. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἀρθρου 38 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836 ἀνευ μεταβολῆς τινος, σαφῆς δὲ οὕσα, οὐδεμιᾶς χρήζει ἀναπτύξεως.

38 καὶ 39. Αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς ἐπετράπη ἐπιθεσις χαρτοσήμου δυνάμει τοῦ νόμου ΥΠΔ' τοῦ 1873 εἶχον ὀρισθῇ διὰ διαφορίων Β. Διαταγμάτων καὶ νόμων, ἀλλὰ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ὀρίζεται ἐπιθεσις κινητοῦ ἐπισήματος ἐπὶ τῶν ἐξῆς ἐγγράφων.

α'.) Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῳ 15 ἐδαφίῳ α' τοῦ νόμου ἀναφερομένων ξένων χρεωγράφων καὶ ἀποδείξεων συμμετοχῆς ἢ μετοχικῶν τίτλων ἢ τοκοφόρων ὁμολογιῶν ἀλλοδαπῶν ἀνωτάτων ἐτασιῶν.

β'.) Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἐδ. β' τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου ἀναφερομένων ἀποδείξεων ἀσφαλίσεως καὶ πληρωμῆς διὰ τὴν ἀσφάλειαν.

γ'.) Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἐδαφ. γ' τοῦ αὐτοῦ ἀ. θρου ἀναφερομένων συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων ἔξωθεν εἰσερχομένων καὶ πληρωτέων ὑπὸ κατοίκων τοῦ Βασιλείου.

δ'.) Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἐδαφίον γ' τοῦ ἀρθρου 20 τοῦ νόμου παρουσιαζομένων ἐγγράφων καὶ ἐπὶ τῶν ἐξοφλήσεων τῶν ἀναφερομένων ἐν τοῖς ἐδαφίοις ἐδ' καὶ ιε' τοῦ ἀρθρου 21 τοῦ νόμου ἐγγράφων, ἧτοι τῶν τελωνιακῶν δηλωτικῶν καὶ διαβατηρίων καὶ τῶν εἰς τὰ τελωνεῖα διδομένων φορτωτικῶν τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐκδεδομένων, ἐπὶ τῶν ὑπὸ πρακτορείων τῶν ἐργολάβων τῆς διὰ γῆς καὶ ὕδατος μετακομίσεως ἐκδιδομένων ἀδειῶν παραδόσεως πραγματειῶν τῶν ἐπεχουσῶν τόπον φορτωτικῆς κατὰ τὴν παράδοσιν καὶ ἐπὶ τῶν πινακιδίων (bordereaux) ἢ ἄλλων εἰδοποιήσεων

(έλες) τῶν κολλυβιστῶν καὶ μεσιτῶν περὶ τῶν πράξεων ἃς διεξά-
σιν.

γ') Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἔδαφίῳ 5' τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου ἀναφερομένων
πολιτικῶν ἐγγράφων παντός εἶδους καὶ τῶν συμφωνητικῶν ἀγωγῶν
γῆς καὶ ὕδατος μεταφορᾶς καὶ ναύλου πλοίων, ἐφ' ἀπάντων τῶν δι-
εγγράφων καὶ ἀντιγράφων ὁσάκις ἐκδίδονται πολλαπλᾶ.

δ') Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 19 τοῦ νόμου ἀναφερομένων καταστίζων,
κατὰ τὸ ἄρθρον 8 καὶ ἐπόμενα τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ τὰ ἄρθρα
417 καὶ ἐπόμενα τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν
κρίσιν, ἥτοι τοῦ Ἡμερολογίου καὶ Καθολικοῦ, τῶν ταμιακῶν βιβλίων
δικηγόρων καὶ κλητῆρων καὶ τῶν εὐρετηρίων τῶν συμβολαιογράφων.

ε') Ἐπὶ τῶν ἐγγράφων τῶν ἐν τῷ ἔδαφίῳ θ' τοῦ ἄρθρου 21, ἐν τῷ
ἔδαφίῳ 6' τοῦ ἄρθρου 22 καὶ ἐν τῷ ἔδαφίῳ 6' τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νό-
μου ἀναφερομένων πινακίων τῶν Πρωτοδικείων, Ἐφετερίων καὶ τοῦ Ἀ-
ποστόλου Πάγου.

στ') Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 22 ἔδαφίῳ 5' τοῦ νόμου ἀναφερομένων
ἐγγράφων.

ζ') Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἔδαφίῳ θ' τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου ἀποδεικτι-
κῶν πληρωμῆς ποσοῦ, δι' ὃ προεπληρώθη τέλος ἀναλογικόν.

η') Ἐπὶ τῶν χρηματικῶν ἐνταλμάτων τῶν ἐκδιδόμενων ὑπὲρ τῶν ἐν
ἔδαφίῳ γ' τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ νόμου ἀναφερομένων δημοσίων, δημο-
νικῶν καὶ δικαστικῶν λειτουργῶν, τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ κατὰ γῆν καὶ
πλοῦτος στρατοῦ καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν, εἴτε διὰ τὴν
μισθὴν τοῦ πρώτου μετὰ τὸν προδιθεσμὸν μισθοῦ εἴτε διὰ τὴν πλη-
ρῆν ἀποζημιώσεως.

θ') Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 15 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγού-
στου 1888 ἀναφερομένων ἐγγράφων.

ι') Ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 1 καὶ 2 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 28
Φεβρουαρίου 1888 ἀναφερομένων ἐγγράφων.

κ') Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ Διατάγματος τῆς 19 Δεκεμβρίου
1888 ἀναφερομένων ἐγγράφων.

10. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ νόμου περὶ
καρτὸς τοῦ 1836, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ὀριζομένης ραφῆς σφραγιστοῦ
τοῦ διατάσσεται ἡ ἐπίθεσις κινητοῦ ἐπιστήματος ἐπὶ τῶν ἐγγράφων
ἐν ὑποβάλλοντα πρὸς σήμανσιν. Παρετήρηθη ὅτι πολλοὶ τῶν ταμίων
ὀρίζοντο νὰ διαγράψωσι τὸ ἐπιτιθέμενον κινητὸν χαρτόσημον διὰ
σφραγίδος τῶν χωρὶς νὰ βεβαιῶσι τὴν τοιαύτην σήμανσιν διὰ πρά-
ξεων, ὡς ρητῶς τὸ ἄρθρον 13 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836
ἔσται. Ἡ δὲ τὸ ἄρθρον 40 τοῦ νόμου ρητῶς διατάσσει νὰ συντάσση-
ται ὑπὸ τοῦ ταμίου, δι' ἧς νὰ βεβαιῶται τὸ ἐπιτιθέμενον ἐπί-
στον καὶ νὰ μνημονεύηται ἡ διάταξις τοῦ νόμου, δυνάμει τῆς ὁποίας
ἀλλεῖται τὸ πληρωθὲν πρόστιμον, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ Β. Δια-
τάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1888 διατάσσεται καὶ καταχώρισις τοῦ ἐγ-
κου ἐπὶ εἰδικοῦ βιβλίου, πρὸς δὲ καὶ ἡ ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἡ

ἐλλείψει τοιαύτης ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου θεωρήσις τοῦ σημανθέντος ἐγγράφου ἐντὸς 24 ὥρων, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγένετο ἡ σήμανσις. Τὸ κινητὸν ἐπίσημα διαγράφεται καθ' ὅν ὀρίζει τρόπον τὸ ἄρθρον 46 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1888· ἀλλ' αἱ ἀνώνυμοι ἐταιρίαι διαγράφουσι τοῦτο διὰ τῆς σφραγίδος, ἐκτύπωμα τῆς ὁποίας ἐγκρίνεται προηγουμένως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, καθ' ὅν ὀρίζει τρόπον τὸ ἄρθρον 47 τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος· αἱ δὲ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμεναι ἀρχαὶ ἐνεργοῦσι τὴν διαγραφὴν διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ὀριζομένης σφραγίδος, τοιαύτη δὲ ὤρισθη ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 160]93.252 ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1888 ἐγκυκλίου ἢ σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας των.

41. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ὑποχρεοῦνται καὶ οἱ ἀρμόδιοι δημόσιοι λειτουργοὶ καὶ οἱ ἰδιῶται εἰς οὓς ἐπετράπη ἡ χρῆσις κινητοῦ ἐπισήματος νὰ διαγράψωσιν αὐτὸ ἅμα τῇ ἐπιθέσει του, μὴ θεωρουμένης ὡς γενομένης τῆς ἐπιθέσεως κινητοῦ ἐπισήματος μὴ διαγραφέντος.

Τὸν τρόπον τῆς διαγραφῆς τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος ὀρίζουσι τὰ ἄρθρα 16, 17, 18 καὶ 19 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου, τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἐτέρου Διατάγματος τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1888 καὶ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Διατάγματος τῆς 19 Δεκεμβρίου 1888. Οἱ Νομάρχαι, οἱ διευθυνταὶ τῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, οἱ ταμίαι, οἱ γραμματεῖς τῶν δικαστηρίων, οἱ συμβολαιογράφοι, οἱ φύλακες τῶν μεταγραφῶν θέλουσιν ἐροδιασθῇ διὰ σφραγίδων εἰδικῶν πρὸς διαγραφὴν τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος, ἀλλὰ μέχρι οὗ ἀποσταλῶσι τοιαῦται σφραγίδες, ἐπετράπη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 93252]160 ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1888 ἐγκυκλίου διαταγῆς νὰ διαγράψωσι τὸ κινητὸν ἐπίσημα διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας των.

42. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ὀρίζονται αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς εἰσπράττεται τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου δι' εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως, αὐταὶ δὲ εἰσὶν αἱ ἑξῆς.

α') Ἐπὶ εἰσιτηρίων θεάτρων, θεαμάτων παντοίων, ὠδικῶν ἀκροαμάτων, συναυσιῶν καὶ χορῶν δημοσίων, κατὰ τὰ ἐδάφια α' β' καὶ γ' τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ νόμου.

β') Ἐπὶ τῶν αποδείξεων συμμετοχῆς, ἥτοι μετοχικῶν τίτλων οἷον δῆποτε εἰδους ἀνωνύμων ἐταιριῶν, ἐν αἷς περιλαμβάνονται καὶ αἱ προνομιοῦχοι τράπεζαι κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου.

γ') Ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν, γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὁμολογιῶν καὶ ἐγγράφων περιεχόντων ὑποσχέσεις καὶ διαταγὰς πληρωμῶν κατὰ τὸ ἐδάφιον γ' τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου.

δ') Ἐπὶ φορτωτικῶν, τελωνιακῶν ἐγγράφων, ἐμπορικῶν λογαριασμῶν κλπ. κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου.

Ὁ τρόπος τῆς ἐπισφραγίσεως ὀρίζεται ἐν τοῖς ἄρθροις 20 καὶ 21 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1888.

Διὰ γραμματίων παραλαβῆς τῶν ταμειῶν εἰσπράττονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 22 τοῦ Βασιλικοῦ διατάγματος ἀναφερόμενα τέλη χαρτοσήμου καὶ τὰ μὲν ὑπερβάλλοντα τέλη διὰ φορολογητέα ποσὰ ὑπερβαίνοντα τὰ

δραχμὰς 150.000 κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ νόμου καταβάλλονται ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων ἢ τῶν ιδιωτῶν εἴτε εἰς τὰ ταμεῖον τοῦ σφραγιστοῦ χαρτοῦ εἴτε εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ ταμεῖα ἐπὶ τῇ ἐκδόσει γραμματίου παραλαβῆς, προσαρτωμένου τῷ ἐγγράφῳ ἐπὶ σφραγιστοῦ χαρτοῦ δραχμῶν χιλίων. Τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου πρὸς 2 οὖο τὰ ἐπιβαλλόμενα διὰ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τῶν μετόχων ἀνωνύμων εταιριῶν διὰ τὰ κέρδη, τόκους ἢ οἰασδήποτε ὠφελείας, ἐπίσης παραδίδονται ὑπὸ τῶν διευθύνσεων τῶν ἀνωνύμων εταιριῶν εἰς τὰ αὐτὰ ταμεῖα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ τῶν, ἀντίτυπον τοῦ ὁποῦ προτείνεται εἰς τὸ ἐκδιδόμενον γραμματίον παραδόσεως. Τὰ τέλη ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν ἀτμοπλοίων, τὰ ἐπιβαλλόμενα διὰ τοῦ ἐδαφίου ε' τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ νόμου, καταβάλλονται εἰς τὰ αὐτὰ ταμεῖα ὑπὸ τῶν διευθύνσεων τῶν ἀτμοπλοίων ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου ἐκάστου μηνὸς ἐπὶ τῇ βῆσει τῆς κανονισθείσης τριπλῆς καταστάσεως κατὰ τὸν κάτωθι τύπον Α. Ἐπίσης καὶ τὰ διὰ τῶν § § ε' καὶ ζ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐπιβαλλόμενα τέλη καταβάλλονται εἰς τὰ αὐτὰ ταμεῖα ἐντὸς τῆς αὐτῆς διαορίας ὑπὸ τῶν διευθύνσεων τῶν σιδηροδρόμων ἢ ἀτμοκινήτων τροχιοδρόμων, ἐπὶ τῇ βῆσει τῆς κανονισθείσης τριπλῆς καταστάσεως κατὰ τὸν κάτωθι τύπον Β.

43. § α'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐδαφίου ε' τοῦ νόμου ΩΙΔ' τοῦ 1880 τροποποιηθέντος κατὰ τοῦτο ὅτι ἐθεωρήθη ἀρκετὸν τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ ἔτους πρὸς δήλωσιν τῶν διαμενόντων οὐ μόνον ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ ἀλλὰ καὶ τῶν διαμενόντων ἐν ταῖς Ἰνδοκαίς τῆς Ἀγγλικῆς κτήσεσι καὶ ἐν τῇ Ἀλγερίᾳ καὶ Τύνιδι. Ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὤρισθη ὅτι προκειμένου περὶ δηλώσεων κινητῆς περιουσίας τῶν κατὰ τὸ ὀθωμανικὸν Κράτος ἀποδιούντων ὑπηκόων Ἑλλήνων συμφωνῶς πρὸς τὸ ἄρθρον 28 τοῦ νόμου, ἀρμόδιος θεωρεῖται ὁ οἰκονομικὸς ἐφορὸς Ἀττικῆς καὶ οὐχὶ ἡ προξενικὴ ἀρχὴ ὡς εἶχεν ὀρίσει τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου ΑΣΕΖ' τοῦ 1885.

§ β'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου ΩΙΔ' τοῦ 1880 προστεθείσης μόνον διατάξεως καθ' ἣν ἐν περιπτώσει προαποθιώσεως τοῦ ἐκτελεστοῦ, τὸ πληρωθὲν τέλος ἐπιστρέφεται τοῖς κληρονόμοις αὐτοῦ.

§ γ' δ' καὶ ε'. Ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ ἐδαφίου ε' τοῦ νόμου ΩΙΔ' τοῦ 1880 προστεθείσης διατάξεως καθ' ἣν ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ πρὸς δήλωσιν υποχρέου, διαρκούσης τῆς προθεσμίας, αὕτη παρατείνεται ἐπὶ τρεῖς ἐτη μῆνας ἀπὸ τῆς λήξεως.

§ ε'. Ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ΑΣΕΖ' τοῦ 1885, προστεθῆναι καὶ διάταξις καθ' ἣν ἐπιδίκου ὀψης τῆς περιουσίας, ἡ δηλωσὶς γράφεται ἐπὶ ἀπλοῦ χαρτοῦ καὶ τὸ τέλος καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ κτήσαντος τὸ δικαίωμα ἢ τοῦ ὀριστικῶς δικαιωθέντος εἴτε διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως εἴτε διὰ συμβιβασμοῦ ἢ καταργήσεως τῆς δίχης, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς τοιαύτης περατώσεως τοῦ δικαστικοῦ ἀγώνος.

44. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐδαφίου ε' τοῦ νόμου ΩΙΔ' τοῦ 1880 τροποποιηθέντος κατὰ τοῦτο ὅτι, ἀντὶ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναι-

ρέσεως, ἐπετράπη μόνον ἔφσεις κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου. Ὁρίσθη δὲ ὅτι ἐν περιπτώσει ἥτις τοῦ δηλώσαντος συνεισπράττεται τὸ περιπλέον τοῦ τέλους μετὰ τῆς δικαστικῆς δαπάνης.

43. § α'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἔδαφ. ζ' τοῦ νόμου ΠΙΔ' τοῦ 1880 τροποποιηθέντος κατὰ τοῦτο ὅτι οὐ μόνον οἱ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ, ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν Ἀλγερίᾳ ἢ Τυνιδίᾳ ἢ ταῖς Ἰνδοκαῖς τῆς Ἀγγλίας κτήσεις διαμένοντες μόνον ἐντὸς ἑξ μηνῶν καὶ οὐχὶ ἐντὸς ἑτους ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς πράξεως τοῦ οικονομικοῦ ἐφόρου δύνανται νὰ ἀνακόψωσιν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου πρωτοδικείου, οὐ τινας ἢ ἀποφασίς ὑπόκειται εἰς ἔφσειν καὶ οὐχὶ ἀναίρεσιν.

§ β'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐτέθη ἥδη τὸ πρῶτον διὰ νὰ μὴ παρατεινῇται ἐπὶ πολὺ ἡ πληρωμὴ τῶν τελῶν, ἀποῦ καὶ κατὰ τὸν καταργηθέντα νόμον, μὴ ἐπιτρεπομένης ἐφέσεως, ἡ αἴτησις ἀιαιρέσεως δὲν ἐκώλυε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου.

46. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἔδαφιου ζ' τοῦ νόμου ΠΙΔ' τοῦ 1880, προστεθείσης μόνον τῆς διατάξεως καθ' ἣν εἰς τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις τοῦ νὰ χορηγῶσι τὰς δεούσας πληροφορίας εἰς τὸν οικονομικὸν ἐφορὸν ὑπάγονται καὶ αἱ ἐν ταῖς Ὀθωμανικαῖς χώραις Ἑλληνικαὶ προξενικαὶ ἀρχαί.

Δ'.

Τὸ Δ' κεφάλαιον τοῦ νόμου ἀφορᾷ εἰς τὰς παραβάσεις καὶ ποινάς.

47. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου ΑΣΗΖ' τοῦ 1885 τροποποιηθέντος ἐν πολλοῖς καὶ κυρίως κατὰ ταῦτα ὅτι μόνον τὰ ὑποκείμενα εἰς τέλος ἀναλογικὸν ἔγγραφα καὶ συνταχθέντα ἐπὶ γάρτῳ σφραγιστοῦ κατωτέρας τῆς νομίμου τιμῆς ἢ ἐρυθρᾶς σφραγίδος ἢ σφραγίδος ἐκ παραμορφώσεως ἀδιαγνώστου, κηρύσσονται ἄκυρα εἰς τὸν ἀποστολὴν εἰς τὸ ταμεῖον καὶ ὑποβληθῶσιν ἐντὸς τριῶν μηνῶν εἰς τὸ νόμιμον τέλος καὶ τὸ δεκαπλοῦν πρόστιμον, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ εἰς πάγιον τέλος ὑποκείμενα ἅτινα πάντοτε δύνανται νὰ προσαχθῶσι πρὸς πληρωμὴν τοῦ τέλους καὶ τοῦ πρόστιμου. Ἀλλὰ τὰ εἰς ἀναλογικὸν τέλος ὑποκείμενα ἔγγραφα καὶ ἂν κηρυγθῶσιν ἄκυρα καὶ ἐστερημένα τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 41^{ον} τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας ἀποδεικτικῆς ἰσχύος χρησιμεύουσιν οὐχ ἥττον εἰς ὑποστήριξιν ἢ ἀπόκρουσιν ποινικῆς ἀγωγῆς. Καθόσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰ συνταχθέντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔγγραφα, τὰ ἀφορῶντα εἰς ὑποχρεώσεις ἐκτελεστέας ἐν Ἑλλάδι ἢ εἰς κινήτην ἢ ἀκίνητον περιουσίαν κειμένην ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου, χορηγεῖται διαορία ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως τῶν πρὸς ἐπισήμανσιν.

Τὰ πρὸ τοῦ νόμου ΑΣΗΖ' τοῦ 1885 συνταχθέντα ἔγγραφα ἐφ' ἅπλῳ γάρτῳ, παρουσιαζόμενα ἥδη ὑποβάλλονται εἰς τὸ ἀπλοῦν τέλος καὶ τὸ πρόστιμον, τὰ δὲ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου ΑΣΛΖ' τοῦ 1885 συνταχθέντα ἠδύναντο νὰ σημανθῶσι διὰ τοῦ ἀπλοῦ τέλους καὶ τοῦ πρόστιμου ἂν προσήγοντο μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1888, τὰ δὲ ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου

1888 καὶ ἐντεῦθεν συντασσόμενα, ἐὰν παρουσιασθῶσιν ἐντὸς τῶν ἄνω προθεσμιῶν ἀπὸ τῆς συντάξεώς των σημαίνονται διὰ τοῦ τέλους καὶ τοῦ δεκαπλοῦ προστίμου.

Ἡ σήμανσις τῶν ἐγγράφων τούτων ἐν γένει γίνεται ὑπὸ τῶν ταμιῶν κατὰ τὰ εἰς τὸ ἄρθρον 42 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1888 ὡς αἰνῶντα· ὅσακις δὲ συνταχθέντα ἐν τῇ αλλοδαπῇ εἰς τὸ προξενεῖον, πρὸ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγωγῆς καὶ ὑπὸ τῶν προξένων, κατὰ τὰ ἐκί τοῦ ἄρθρου 9 ἀνωτέρω εἰρημένα.

48. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἀπαρallάκτως σχεδὸν ἐκ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ νόμου τοῦ 1836 περὶ χαρτοσήμου ἐφαρμοζομένη δὲ οὐδεμιᾷ χεῖρὶ ἀναπτύξεως.

49. Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ συνεπύχθησαν αἱ εἰς γραμματίαι εἰς διαταγὴν καὶ συναλλαγματικὰς ἀπορῶσαι διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου ΡΙΣ' τοῦ 1865, τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου Σ' τοῦ 1867 καὶ τοῦ ἄρθρου 6 § α' τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877, τροποποιηθεῖσαι κατὰ τοῦτο ὅτι αἱ δύο σφραγιῶδες τοῦ χαρτοσήμου δύνανται νὰ ὦσι καὶ δεξιᾷ τοῦ σώματος τῶν συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων εἰς διαταγὴν, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἀοχὴν ἢ τὸ τέλος τῶν γεγραμμένων στίχων καὶ οὐχὶ μόνον ἀριστερᾷ ὡς ὠρίζετο ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ νόμου ΡΙΣ' τοῦ 1865.

50. § α'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ΥΠΔ' τοῦ 1873 περιληφθέντων καὶ τῶν καταστατικῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀνω- νόμων ἐταιριῶν εἰς τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς πράξεως περὶ αὐξήσεως τῶν ἐταιρικῶν κεφαλαίων διάταξιν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν κατὰ παράβασιν τοῦ ἐδ' ε' τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου, δὲν ᾔθελον ὑποβληθῇ εἰς πληρωμὴν τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου.

§ β'. Αὕτη ἡ διάταξις ἐλήφθη ὡς εἶχεν ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ νόμου Σ' τοῦ 1867.

§ γ'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου ΑΣΕΖ' τοῦ 1885. Πρὸς ἀκριβῆ ταύτης ἐκτέλεσιν ὀφείλουσιν οἱ ταμίαι, ἅμα παρέλθῃ ἡ ἐξάμηνος διορία ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς ἐταιρίας καὶ δὲν ἐστημάνθησαν οἱ μετοχικοὶ τίτλοι, ἢ ἅμα παρῆλθε μὴν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ καὶ δὲν κατετέθησαν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 16 τοῦ νόμου ὀρι- ζόμενα τέλη πρὸς 2 ο.ο. νὰ προβαίνωσιν ἀμελλητί εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν γραφείων τῶν ἐταιριῶν καὶ τὴν ἐκδοσιν καὶ κοινοποίησιν τῆς ἀπο- φάσεώς των περὶ ἐπιβολῆς προστίμου ἴσου πρὸς τὰ καθυστερηθέντα τέλη καὶ νὰ καλῶσι συνάμα τὴν ἐταιρίαν πρὸς πληρωμὴν τῶν τελῶν καὶ τῶν τόκων ὑπερμερίας, ὑπολογιζομένων ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἑξ μηνῶν, ἐὰν πρόκηται περὶ τέλους ἐπὶ τῶν μετοχικῶν τίτλων καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ μηνός ἐὰν πρόκηται περὶ τέλους ἐπὶ τῶν μερισμάτων τῶν μετοχῶν.

§ δ'. Καὶ ἡ διάταξις αὕτη ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου ΑΣΕΖ' τοῦ 1885 ἐλήφθη· πρὸς ἐκτέλεσιν ταύτης ὀφείλουσιν οἱ ταμίαι νὰ ἐπι- θεωρῶσι τὰ γραφεῖα τῶν διευθύνσεων τῶν ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρό- μων καὶ νὰ ἐκδίδωσι τὰς ἀποφάσεις των, δι' ὧν νὰ ἐπιβάλλωσι τὸ πρό-

στιμον ἴσον πρὸς τὰ καθυστερηθέντα τέλη ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων καὶ νὰ καλῶσι τὴν διεύθυνσιν καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἀτμοπλοίων ἢ αἰθροδρομῶν ὅπως πληρώσωσι τὰ τέλη καὶ τοὺς τόκους ὑπερῆμερίας, ὑπολογιζομένους ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας μετὰ τὴν λήξιν τῶν 15 ἡμερῶν ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ κατατεθῶσιν εἰς τὸ ταμεῖον τὰ τέλη.

§ ε'. Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης, ληφθεὶς ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ νόμου ΥΠΔ' τοῦ 1873, δίδωμι τὴν ἐντολὴν εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς ἐπιθεωρητάς, τοὺς οἰκονομικοὺς ἐφόρους καὶ τοὺς τομῆας ὅπως, ὡς ἂν λάθωσι βασίμους πληροφορίας περὶ παραβάσεων τῶν διατάξεων τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου μεταβαίνουσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ἀνωτάτων ἐταιριῶν καὶ ἐνεργῶσιν ἐξέλεγχιν ἐπὶ τῇ βίσει τῆς ὁποίας νὰ ἐμβάλλῃ ὁ ταμίας τὴν ποινὴν τοῦ προστίμου.

51. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἀνευ οὐσιώδους μεταβολῆς ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 39 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836' πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ ταύτης προκαλῶ τὴν προσοχὴν τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν δημοσίων ἀρχῶν ὅπως μὴ ποραδέχωνται μήτε τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 47 ἀναφερόμενα ἐγγράφα, μὴ ὑπαχθέντα εἰς ἀναλογικὸν τέλος καὶ διὰ τοῦτο ἄκυρα κατασταθέντα μήτε τὰ εἰς πάγιον τέλος ὑποκείμενα καὶ ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου ἢ σφραγιστοῦ χάρτου κατωτέρας τιμῆς συνταχθέντα ἢ ἔχοντα τὰς σφραγίδας παραμειορφωμένας ἢ κεκαλυμμένας, πρὶν ἢ προσαχθῶσιν εἰς τὸ ταμεῖον καὶ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ τε τέλους καὶ τοῦ προστίμου.

Ἐπὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφ. β' ληφθεὶς ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1871 ἐπίσης προκαλῶ τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, παραγγέλλων νὰ μὴ δέχωνται ἀντίγραφα ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, ὧν τὸ πρωτότυπον δὲν ἐγράφη ἐπὶ τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου.

52. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης τὸ πρῶτον ἤδη ψηφισθεὶς ἐξασφαλίζεται ἐντελῶς ἡ εἰσπραξις τῶν τελῶν χαρτοσήμου εἰς τὰ ὑπεβλήθησαν διὰ τῶν ἀρθρῶν 21 § θ' καὶ 22 § β' τοῦ νόμου αἱ ἐν τοῖς εἰδικαῖς βιβλίοις ἐγγραφαὶ ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων.

53. § α'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 43 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, τροποποιηθέντος κατὰ τοῦτο ὅτι οὐ μόνον τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπὸ παντός ἄλλου εἰς τέλος χαρτοσήμου ὑποβαλλόμενα ἐγγράφα ὑπόκεινται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ τε ἀπλοῦ τέλους καὶ τοῦ δεκαπλοῦ προστίμου καὶ οὐχὶ πενταπλοῦ ὡς εἶχεν ὁρισθῇ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ νόμου ΠΙΣ' τοῦ 1865 ἂν δὲν ἐγράψαν ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου καὶ ὅτι τὸ ἐπιβαλλόμενον πρόστιμον δὲν δύναται νὰ ᾖ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἑλαττον τῶν δραχμῶν εἰκοσι πέντε. Παρατηρητέον ὅτι ἐὰν τὰ παρουσιαζόμενα πρὸς σημάνσιν ἐγγράφα ἔχωσι βεβαίαν χρονολογίαν κατὰ τὸ ἀρθρον 413 τῆς πολιτικῆς διοικονομίας ὑποβάλλονται εἰς τέλος καὶ πρόστιμον συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοντας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συντάξεως τῶν νόμων, ἐπισυναπτομένων ἐν τῷ σηματομένῳ ἐγγράφῳ καὶ τῶν δικαιολο-

κων περί της βεβαίας χρονολογίας αὐτῶν, ἄλλως ὑποβάλλονται εἰς τὸν νόμον ΑΧΚΕ'.

β'. Καὶ ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 43 τοῦ νόμου τοῦ 1836, ἀλλ' ἀντὶ λεπτῶν 25 ὥρίσθη εἰς λεπτομέρειαν σφραγιστὸς χάρτου, ἐφ' οὗ θὰ λογιζέται γιὰ τὸ ἐγγράφον τὸ ἐν τῇ σφραγίδι ἢ τὸ ἐπίσημα παραμεμωμένον.

γ'. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ὑποβάλλονται εἰς πρόστιμον ἴσον τῷ τέλος τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἐφ' οὗ ἐγράφησαν τὰ ἐγγράφα ἢ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου, καθ' ὃ ἀπαγορεύεται ἡ γραφή πλείονων τῶν τριάκοντα εἰς ἐκάστην σελίδα καὶ ἐν τῷ περιθώριῳ πλὴν τῶν διορθώσεων καὶ προσθηκῶν λέξεων παραλελειμμένων τοῦ σώματος τοῦ ἐγγράφου. Ἀλλ' ἐνταῦθα δύναται τις νὰ ἐρωτήσῃ, τί πέταται ἀρὰ γε νὰ ἀφεθῇ περιθώριον εὐρύτερον τοῦ ὁρισθέντος 10 πρὸς τὰ ἔσω καὶ 0,025 πρὸς τὰ ἔξω; Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πρὸς τὸν νόμον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ὑποβαλλομένου ἐκουσίως εἰς τὸν νόμον φόρον, ὅσας δὲν ἐπαρκεῖ ἐν φύλλον σφραγιστοῦ χάρτου πρὸς ἀποδοξίαν τοῦ ἐγγράφου. Ἀλλ' αἱ δικαστικαὶ ἢ ἄλλαι ἀρχαὶ τοῦ κράτους δὲν δύνανται οἰκοθεν ν' ἀφίνωσιν εὐρύτερον περιθώριον εἰς τὰ ἀφ᾽ αὐτῶν ὑπ' αὐτῶν τῇ αἰτήσῃ ἢ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἰδιωτῶν ἐκείνων, διότι αὐτῶν θὰ εἰδῆτο αὐταῖς δικαίωμα νὰ φορολογῶσι βαρύνοντες τοὺς πολίτας, καταναγκαζομένους νὰ πληρῶναι τέλη, διὰ περισσότερα φύλλα σφραγιστοῦ χάρτου. Διὸ εὐρύτερον περιθώριον δύναται εἰπεῖν ὅτι δύναται ν' ἀφίνηται ὑπὸ τῶν συντασσουσῶν τὸ ἔγγραφο ἀρχῶν, ὅσας δὲν παρουσιάζεται ἀνάγκη ἐκ τῆς εὐρύσεως τοῦ περιθωρίου νὰ προστεθῶσι φύλλα σφραγιστοῦ χάρτου.

δ'. Ἡ διάταξις αὕτη ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 14/26 Ὀκτωβρίου 1836 Β. Διατάγματος εἶναι ἀναγκαία διότι μόνον τοῖς ἐν ἄρθρῳ 11 τοῦ νόμου μνημονευομένοις ὑπαλλήλοις ἐπιτρέπεται νὰ ποιῶσιν ἐν σφραγιστοῦ χάρτου ἐρυθρᾷ σφραγίδι, χορηγουμένων τῶν ὀρίστων δικαιωμάτων.

ε'. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τῆς τελευταίας § τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ΤΑΖ' τοῦ 1869, τροποποιηθείσης κατὰ τοῦτο ὅτι μόνον ἐφ' ὅσον ἐπιμεύουσιν εἰς ἀπόκρουσιν ἢ ὑποστήριξιν ποινικῆς ἀγωγῆς χρησιμοποιοῦσι τὰ ἐν ἄρθρῳ 19 ἀναφερόμενα κατὰστάχα, μὴ ὑποβληθέντα εἰς τὸν νόμον κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ νόμου.

ς. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ψ' ΛΘ' νόμου τοῦ 1870, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1873 ἡ παράστασις παρεμποδίζεται καὶ εἰς τὴν περιπίπτει καθ' ἣν ἐκ ἐπιθεωρήσεως ἀποδεχθῇ ὅτι δὲν ἐπληρώθη τὸ τέλος ἐφ' ὅλων τῶν σμμάτων, ἀνακλίντρων ἢ θρανίων ἐχόντων θέσεις δι' ἃς δὲν κατηναλώθη ἔνσημα εἰσιτήρια.

ζ. § α'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ νόμου τοῦ 1836, ὥρίσθη δὲ διὰ ταύτης ὅτι ὁ μὲν δημόσιος λειτουργὸς τιμωρεῖται διὰ πρόστιμου δεκαπλοῦ τοῦ ἀναλόγου τέλους, ὁ δὲ

παραβάτης ιδιώτης υπόκειται επίσης εἰς τὰς ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀρθροῖς ὁρισθείσας ποινάς· εἰς ἀνὰ παράδειγματος χάριν, ἔγγραφόν τι ἕνεκα παραβάσεως τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου, θεωρεῖται ἄκυρον ἢ ἀπολέσσαν τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχόμενα πλεονεκτήματα, δὲν δύναται ν' ἀνακτήσῃ τὸ κύρος του ἢ τὰ πλεονεκτήματά του διὰ τῆς παραδοχῆς αὐτοῦ ὑφ' οἱουδήποτε δημοσίου λειτουργοῦ.

§ 6'. Ἐπίσης διὰ τῆς διατάξεως ταύτης, ληφθεῖσθαι ἐκ τοῦ ἀρθρου 46 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, εἰς τὸ δεκαπλοῦν τοῦ τέλους υπόκεινται καὶ οἱ κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου μὴ ποιησάμενοι χρεῖαν τοῦ ὁρισθέντος σφραγιστοῦ χάρτου συμβολαιογράφοι, κλητῆρες, ὑποθηκοφύλακες καὶ ληξιαρχοὶ οἱ παραμορφοῦντες τὰς σφραγίδας ἢ τὰ ἐπιστήματα, μὴ δικαιούμενοι ν' ἀπαιτήσωσι ποσοστὸν κατὰ τὸ ἀρθρον 41 τοῦ νόμου ἐπὶ τοῦ ἐλλείποντος τέλους.

§ 7'. Διὰ τοῦ ἀρθρου 6 τοῦ νόμου ΥΠΔ' τοῦ 1873 οἱ δικηγόροι, οἱ μὴ συντάσσοντες τὰς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων κλήσεις ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου, ὑπεβάλλοντο εἰς χρηματικὴν ποινὴν δραχμῶν 25 μέχρις 100 καὶ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες οἱ ἐπιδόσαντες τοιαύτην κλήσιν εἰς προσωρινὴν παύσιν ἐνὸς μηνός, ἥδη διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ὠρίσθη νὰ τιμωρῶνται, ἕνεκα παραβάσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου καὶ διὰ πειθαρχικῆς ποινῆς ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, οὐ μόνον οἱ δικηγόροι καὶ κλητῆρες, ἀλλὰ καὶ οἱ πρόεδροι, δικασταὶ, γραμματεῖς, συμβολαιογράφοι καὶ φύλακες ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν κατὰ τὸν ὁργανισμὸν τῶν δικαστηρίων, πρὸς δὲ καὶ οἱ δημοσίου λειτουργοὶ κατὰ τοὺς ἰσχύοντας περὶ πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας νόμους.

§ 8'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἀρθρου 5 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877.

§ 7. Ἡ διάταξις αὕτη τὸ πρῶτον ἐτέθη ἤδη, διότι τὸ πρῶτον εἰσάγεται ἐν ἀρθρῳ 15 § α' καὶ ἡ διάταξις καθ' ἣν ὑποβάλλονται εἰς τέλος τὰ ἐν Ἑλλάδι κυκλοφοροῦντα ξένα χρεώγραφα καὶ τίτλοι ἀλλοδαπῶν ἐταιρειῶν. Ὅφειλουν εἰς ἐπομένως καὶ αἱ διοικητικαὶ καὶ αἱ οἰκονομικαὶ ἀρχαὶ νὰ καταστήσωσι προσεκτικούς τοὺς διοικοῦντας τὰ χρηματιστήρια πρὸς ἀκριθεῖ τῆς διατάξεως ταύτης ἐκτέλεσιν, ἐν ἀνάγκῃ δὲ νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπων τῶν τοιούτων πράξεων καὶ νὰ συντάσσωσι τὰς προσηκούσας ἐκθέσεις ἀποστελλομένας πρὸς τὸν ἀρμοδίον ταμίαν πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ὀριζομένης ποινῆς.

§ 8. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἄνευ μεταβολῆς τινος ἐκ τοῦ ἀρθρου 3 τοῦ νόμου ΩΙΣ' τοῦ 1880. Ἐνταῦθα θεωρῶ ἐπανάγκας νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ταμιῶν πρὸς διάκρισιν τῶν τοιούτων λησμών τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 18 ἐπιβαλλόμενον τέλος ἀπὸ τῶν υποβαλλομένων εἰς τέλος ἀναλογικόν.

§ 9. Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου α' τοῦ ἀρθρου τούτου ἐλήφθη ἄνευ μεταβολῆς ἐκ τῆς παραγράφου β' τοῦ νόμου ΩΙΔ' τοῦ 1880, ἡ δὲ διάταξις τῆς παραγράφου β' ἐτέθη ἤδη τὸ πρῶτον διὰ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ἔγκαιρον εἰσπραξίν τοῦ ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν, κληροδοσιῶν καὶ δωρεῶν

νάτου ἐπιβαλλομένου τέλους ἐπὶ τῆς μὴ ἀμφισβητουμένης περιου-
πρῶτον ἐπίσης ἐτέθη ἐνταῦθα καὶ ἡ διάταξις καθ' ἣν καταβάλ-
-ροῦλον δρ. 100 ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν γίνεται ἔνστασις
-ῖτι ἡ περιουσία δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν δισχι-
-ερ δὲν ὑποβάλλεται εἰς τέλος.

Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐδαφίου ε' τοῦ νόμου ΩΙΔ' τοῦ
-λλ' ἀντὶ τοῦ προστίμου ἴσου τῷ διπλασίῳ τοῦ τέλους, ὠρίσθη
-ῖσον πρὸς τὸ νόμιμον τέλος, προστετέθη δὲ καὶ διάταξις καθ'
-εἰκνυομένης τῆς ἀξίας τῆς περιουσίας κατωτέρας τῆς ἀληθοῦς
-τρίτον, ἐπιβάλλεται πρόστιμον πρὸς τὸν ἀνακριτῶς δηλώσαντα
-τὸ τέλος τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς.

Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐδαφίου η' τοῦ νόμου ΩΙΔ' τοῦ
-οβληθέντων εἰς τὴν ποινικὴν καταδίωξιν ἐπὶ παραβάσει μὲν τοῦ
-6 τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν βεβαίωσιν τῶν κληρονομικῶν τελῶν
-τῶν συμβολαιογράφων, τῶν γραμματέων τῶν πρωτοδικῶν, τῶν
-ν, τῶν ἀπυνόμων καὶ τῶν ἐιρηνοδικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ταῖς
-αῖς χώραις ὑφισταμένων Ἑλληνικῶν προξενικῶν ἀρχῶν, ἐπὶ
-ει δὲ τοῦ ἀρθρου 34 τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν βεβαίωσιν τῶν τε-
-τοσῆμου ἐπὶ πειθαρχικῶν ἐν γένει, πολιτικῶν καὶ ποινικῶν ὑπο-
-τῶν τε γραμματέων τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν διοικητικῶν ἀρ-
-εἰσαγγελέων τῶν πρωτοδικῶν, τῶν ταμιῶν καὶ τῶν εἰσηγη-
-τῶν πτωχεύσεων.

Ἡ αὐτῆς διατάξεως ὁ ἐλάχιστος ὅρος τῆς χρηματικῆς ποινῆς
-θη εἰς δραχμὰς ἑκατὸν ἀντὶ δραχμῶν τριακοσίων τῶν ἐν τῇ
-θέντι ἐδαφίῳ τοῦ νόμου ΩΙΔ' τοῦ 1880 ὀριζομένων.

Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἀρθρου 47 τοῦ νόμου περὶ
-ου τοῦ 1836, τοῦ ἀρθρου 6 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877 καὶ
-ου 4 τοῦ νόμου ΩΙΣ' τοῦ 1880· παρελείφθησαν δὲ ἐκ τοῦ ἀρ-
-του νόμου περὶ χαρτοσῆμου τοῦ 1836 αἱ διατάξεις καθ' αἷς ἐπι-
-νὰ χρεώται ὁ ἀναβαλὼν τὴν εἰσπραξίν τοῦ προστίμου ὑπάλλη-
-ἐν συγχωρεῖται ἡ καταμῆνυσις ἂν τὰ ἔγγραφα ἀνήκωσιν εἰς τὸ
-τῆς ἀρχῆς. Ἐπομένως πᾶς ἰδιώτης δύναται ἄνευ περιορισμοῦ
-καταγγέλλῃ εἰς τὸν ἀρμοδίον ταμίαν τὴν παράβασιν ἰδιώτου ἢ
-ἀρχῆς περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ χαρτοσῆμου, ἀλλ' ἡ ἀμοιβὴ τοῦ
-τοῦ ἐπιβαλλομένου προστίμου ἀποδίδεται μετὰ τὴν εἰσπραξίν

α'. Ἡ διάταξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἀρθρου 13 τοῦ νόμου περὶ
-ου τοῦ 1836 καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρου 10 τοῦ νόμου ΧΙΔ' τοῦ 1877
-ίζοντος ὅτι αἱ διὰ τὴν παράβασιν τοῦ νόμου περὶ χαρτοσῆμου
-τιβάλλονται ὑπὸ τοῦ ταμίου. Μόνον προκειμένου περὶ τῆς πλήμ-
-ηλώσεως καὶ τοῦ πληρωθέντος τέλους ἐκ κληρονομικῶν, κληρο-
-καὶ δωρεῶν αἰτία θανάτου, ὁ ἀρμοδίος οἰκονομικὸς ἑφφρος κατὰ
-44 καὶ 45 τοῦ νόμου προνοεῖ περὶ ἐπιβολῆς τῶν ὀριζομένων

§ 6'. Ἡ διατάξις αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 215' τοῦ 1880 καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου ΑΚΑ' τοῦ 1882 περὶ νομικῶν συμβούλων, καθ' ὃ αἱ ἐφέσεις ἐπὶ τῶν ἐκδομένων ἀποφάσεων τοῦ ταμίου δικάζονται ὑπὸ τοῦ νομικοῦ συμβουλίου.

64. Ἡ διατάξις τοῦ α' ἐδαφίου ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τοῦ 1836, ἡ δὲ τοῦ ἐδαφίου β' ἐκ τοῦ εἰδικοῦ νόμου τῆς 12)24 Μαΐου 1843 περὶ τιμωρίας τῶν ἄνευ ἀδείας κατασκευαζόντων χάρτην ἔχοντα ὑδάτινα τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κράτους.

Ἐπὶ τῶν διατάξεων τούτων προκαλῶ τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἐσχάτης ἀνακαλυφθείσης παραποιήσεως χαρτοσήμου κατὰ τὸν Νομὸν Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

Ε'.

65. Ἐν τῷ Ε' κεφαλαίῳ τοῦ νόμου ἐτέθησαν αἱ τελικαὶ διατάξεις.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 65 ἐπετράπη α') νὰ ὀρισθῇ ἡ ἡμέρα τῆς ἐναρξέως τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ ἐν γένει. Τοιαύτη δὲ ἡμέρα διὰ τοῦ μνημονευθέντος Βασιλικοῦ Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1888 ὠρίσθη ἡ 1 Σεπτεμβρίου διὰ τὰ τέλη τὰ καταβαλλόμενα εἰς τε τὰς ἐν τῷ Κράτει ἀρμοδίας ἀρχὰς καὶ τὰς Ἑλληνικὰς προξενικὰς ἀρχὰς. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος καὶ τῶν κατόπιν ἐκδοθέντων Βασιλικῶν Διαταγμάτων τῆς 28 Σεπτεμβρίου καὶ 19 Δεκεμβρίου 1888 ὠρίσθησαν τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νόμου. β') Κατὰ τίνας περιπτώσεις καὶ ὑπὸ τίνας προφυλάξεις ἐν ἀναποφεύκτῳ ἀνάγκῃ ἐπιτρέπεται νὰ γραφῶσιν ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου τὰ ἐν τῷ νόμῳ ὀριζόμενα ἐγγραφα ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀκολουθοῦ σημάσσεως. Καὶ αἱ περιπτώσεις μὲν καθ' ὅς δύνανται νὰ συνταχθῶσιν ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου ἐγγραφα δὲν ὠρίσθησαν ἤδη, κριθέντων ἐπαρκῶν τῶν ἐν τῷ Διατάγματι τῆς 23 Αὐγούστου 1888 θεθεισῶν διατάξεων ἐν ἀρθροῖς 40 καὶ 41, καθ' ἃ, εἰάν βεβαιωθῇ ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ τοῦ ταμίου ἑλλειψίς φύλλων σφραγιστοῦ χάρτου, ἐπιτρέπεται νὰ συνταχθῇ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ ταμείου συμβολαίων ἐπὶ χάρτου τῆς ἀμέσως κατωτέρας ἀξίας καὶ νὰ σημειωθῇ ἐν τῷ 24 ὥρων ὑπὸ τοῦ ταμίου διὰ προσθήκης ἀναλόγων φύλλων πρὸς τὸ πληρωτέον τέλος, τὰ ἐκτὸς δὲ τῆς ἔδρας τοῦ ταμείου συντασσόμενα συμβολαία ἐπετράπη νὰ γράφονται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου δραχμῶν δέκα καὶ νὰ συνάπτονται ἀνάλογα φύλλα σφραγιστοῦ χάρτου πρὸς τὸ πληρωτέον τέλος. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ ἐγγραφοὺν συντάσσεται ἐπὶ χάρτου δραχμῶν δέκα ὡσάκεις δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ συμβολαιογραφίῳ τὸ κατὰ νόμον προσήκον φύλλον σφραγιστοῦ χάρτου ἢ ἀνωτέρας ἀξίας τῶν δραχμῶν δέκα διὰ νὰ συνταχθῇ ἐπ' αὐτῶν καὶ ὅτι ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ συνταχθῇ συμβολαίον ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου κατωτέρας τιμῆς, ὡσάκεις τὸ τέλος ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν δραχμῶν ἑκατόν, διότι κατὰ τὸ ἐδαφίον γ' τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου τὰ δικαιώματα τῶν συμβολαιο-

άφων ὁρίζονται πρὸς 2 ο)ρ διὰ τὰ πέραν τῶν δραχμῶν ἑκατὸν ποσά
 ἢ δὲν δύνανται: νὰ κανονισθῶσι τὰ πληρωτέα τῷ συμβολαιογράφῳ δι-
 ωμάτα· διὸ ὀφείλουσιν οἱ ἐκτὸς τῆς ἑδρας τοῦ ταμείου διατελοῦντες
 συμβολαιογράφοι: νὰ συντάσσωσι τὰ τοιαῦτα συμβόλαια, σπανίως ἄλλως
 παρουσιάζόμενα, ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου σφραγιστοῦ χάρτου· ἐν ἑλλείψει
 τοιοῦτου ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 19
 κεμβρίου 1888 νὰ συντάσσωνται ἐπὶ χάρτου λεπτῶν πεντήκοντα ὑπὸ
 τὸν ὅρον τοῦ νὰ προσάγωνται εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον ἐντὸς τριῶν ἡμε-
 ρῶν πρὸς σήμανσιν διὰ προσθήκης σφραγιστοῦ χάρτου μεγαλειτέρας τι-
 μῆς τῶν δραχ. 100 καὶ διὰ γραμματίου παραλαβῆς προκειμένου περὶ
 ἐρβάλλοντος τέλους φορολογητέου ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν δραχ. 150000.
 Κατὰ τίνα τρόπον θέλει γίνεσθαι ἡ σήμανσις ἰδιωτικῶν ἐγγράφων
 οὐκ ἐκδομένων εἰς τέλος καὶ ἐκδομένων διπλῶν ἢ πολλαπλῶν· καὶ περὶ
 τῆς σήμανσεως τῶν τοιοῦτων ἐγγράφων καὶ περὶ τῆς σήμανσεως τῶν
 ἀπλοῦ χάρτου ἢ σφραγιστοῦ χάρτου κατωτέρας τιμῆς συνταχθέντων
 ἐγγράφων καθὼς καὶ περὶ τῶν συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων εἰς δια-
 γνῆν τῶν προσαγομένων εἰς τὸ ταμεῖον διὰ ν' ἀπαλλαγῶσι τὰ πολλα-
 πλῆ αὐτῶν τοῦ ἀναλογούντος τέλους καθὼς καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ ἄλλο-
 πῇ συνταχθέντων καὶ μὴ φορολογηθέντων ἐγγράφων, σαφῶς ὁρίζει τὸ
 ἄρθρον 42 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1888. Οἱ ταμῖαι
 οὗς ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις τῶν διατάξεων τούτων ὀφείλουσι: νὰ συν-
 τιπτοῖσι πρᾶξιν ἐπὶ τοῦ σημαينوμένου ἐγγράφου ὁρίζοντες καὶ τὴν διὰ-
 γνῆν τὴν ἐπιβάλλουσιν τὸ πρόστιμον κατὰ τὸ ἐδάφιον 6' τοῦ ἁρθρου
 τοῦ νόμου καὶ νὰ καταχωρίζωσι τὰ ἐγγραφα κατὰ σειρὰν ἐπὶ τοῦ
 ὀβελίου, ὅπερ ἀπεστάλη αὐτοῖς, σημειοῦντες ἐν ἐκάστη πράξει σιγμάν-
 τως καὶ τὸν αὖξοντα ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου ὅφ' ὃν ἐγένετο ἡ καταχωρί-
 σις· ἅπαντα τὰ ἐγγραφα ταῦτα σημαינוμένα, ἐπιθεωροῦνται ἐντὸς 24
 ὥρων ἀπὸ τῆς σήμανσεως ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου. δ') Τίνες οἱ δημόσιοι
 λειτουργοὶ εἰς οὓς ἐπὶ προμηθεῖα ἐπιτρέπεται ἡ πώλησις χαρτοσήμου.
 λειτουργοὶ εἰς οὓς ἐπετρέπη νὰ πωλῶσι χαρτόσημον ὁρίζονται ἐν τῷ
 ἁρθρῷ 44 τοῦ Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου. Διὰ νὰ διευκολύνων-
 ται ἅπαντες οἱ λαμβάνοντες ἀνάγκην χαρτοσήμου, ἐπετρέπη ἡ πώλησις
 μόνον εἰς πολλοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ἀλλὰ καὶ εἰς δημοτικούς
 καὶ δημοτικούς εἰσπράκτορας καὶ εἰδικούς παρέδρους· τοὺς τελευταίους
 οὗτους δέον νὰ προτρέψωσιν αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ ὅπως ἐπιμελῶνται
 περὶ τῆς ἐκ τοῦ ταμείου προμηθείας καὶ πωλήσεως χαρτοσήμου, ἐπι-
 λοχεύουσαι μάλιστα ὡς ὑποχρεωτικὴν τὴν μερικὴν πώλησιν τοῦ χαρτο-
 σήμου εἰς τοὺς δημοτικούς εἰσπράκτορας διὰ χρημάτων τοῦ δήμου ὑπὲρ
 τοῦ ὁποῦ ν' ἀποδίδηται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀμοιβὴ πρὸς 1 ο)ρ ἢ
 ἡμερησίαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατὰ τὸ ἄρθρον 11 § 6' τοῦ νόμου. ε')
 Ἐλεγχος τῶν εἰσιτηρίων σιδηροδρόμων, θεάτρων κλπ. Ὁ ἔλεγχος
 τῶν εἰσιτηρίων τούτων ὠρίσθη διὰ τῶν ἁρθρῶν 28—39 τοῦ Β. Διατάγ-
 ματος τῆς 23 Αὐγούστου, καὶ ὀφείλουσιν αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ ν' ἀγρυ-
 πῶσι περὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν ὡς εἰδικώτερον ἐγένετο λόγος ἐν ταῖς

ὁδηγίας ταύταις. Ἐνταῦθα περατηρῶ, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ παραστάσεων διευθυντῶν αἰδηροδρόμων, ὅτι ἐὰν ἔνεκεν ἀνεπαρκείας τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὀφείλουσιν αἱ τοιαῦται ἐταιρίαι νὰ καταθέτωσι τὰ εἰσπραχθέντα κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα τέλη, δὲν ὀφνηθῶσι νὰ προσαγάγῃσι τὴν διατυπωθεῖσαν καταστάσιν, δύνανται νὰ καταθέτωσιν ἐπὶ συμφηγισμῷ τὰ εἰσπραχθέντα τέλη ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐντὸς τοῦ δευτέρου δεκαπενθημέρου προσαγωγῆς τῶν καταστάσεων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ συμφηφρίζηται τὸ ἐκδοθὲν γραμματίον ἐπιστροφόμενου τοῦ ποσού, ὅπερ τυχὸν ἐπληρώθη ἐπὶ πλέον. ζ') Ὁ τρόπος, καθ' ὃν μέχρι τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ νέου χαρτοσήμου δύναται νὰ γείνη χρήσις τοῦ ὑπάρχοντος παλαιοῦ τύπου. Δυνάμει τῆς διατάξεως ταύτης ἐπετράπη διὰ τῶν ἀρθ. 46—50 τοῦ Β. Δ. τῆς 23 Αὐγ. 1888 νὰ γίνηται χρήσις τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, κινητοῦ ἐπισήματος καὶ εἰσιτηρίων θεάτρων μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1888 (τῆς 30 Ἰουνίου 1889 κατὰ τὸ Β. Διάταγμα τῆς 19 Δεκεμβρίου 1888) πρὸς πληρωμὴν τῶν τελῶν χαρτοσήμου τῶν ἐπιβαλλομένων κατὰ τὸν νόμον. ὑπεχρεώθησαν δὲ αἱ ταμίαι νὰ ἐξαντλῶσι μέχρι φύλλου τὸ χαρτόσημον τοῦτο εἴτε τάξεως εἴτε ἀξίας, διὰ νὰ δύνωνται νὰ πωλῶσι τοιοῦτο τοῦ νέου τύπου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ τοῦ παλαιοῦ τύπου χαρτόσημον τῶν δραχμῶν 12, 14, 16, 18, 22, 26, 60, 70, 80, 90 καὶ 120 δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς πληρωμὴν τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου κατὰ τὸν νέον νόμον, ἄτε μὴ ἐκτυπωθέντος μῆτε σφραγιστοῦ χάρτου μῆτε κινητοῦ ἐπισήματος τῶν αξιῶν τούτων, ἐδέχθη νὰ ἐπιτραπῇ ἡ γραφὴ ἐπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς προσθήκης ἀναλόγου ἀξίας φύλλων πρὸς τὸ ἐλλείπον τίμημα τοῦ χαρτοσήμου μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ πληρωτέου τέλους κατὰ τὸν νέον νόμον· καὶ ἐπὶ μὲν τῶν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων γίνεται ἡ προσθήκη ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων τὴν αὐτὴν τῆς συντάξεως τῶν στιγμῆν, βεβαιουμένη ὑπ' αὐτῶν τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων, ἐπὶ πάντων δὲ τῶν ἄλλων ἐγγράφων ὑπὸ τῶν ταμιῶν ἐντὸς τῆς ἡμέρας τῆς συντάξεως τοῦ ἐγγράφου. Τὸ χαρτόσημον ἐν γένει καὶ τὰ εἰσιτήρια θεάτρων τοῦ παλαιοῦ τύπου μετροῦνται τὴν 31 Δεκεμβρίου 1888 (τὴν 30 Ἰουνίου 1889) ἐν τε τῷ ταμείῳ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ ἐν τοῖς ἐπαρχιακοῖς ταμείοις ἐνώπιον τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἢ ἐλλείψει τοιαύτης ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου· τὸ ἐν τοῖς ἐπαρχιακοῖς ταμείοις ὑπάρχον χαρτόσημον ἀποστέλλεται εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ὅπου ἡ ὀρισθεῖσα ἐπιτροπὴ θέλει μετρήσῃ καὶ ἐξελέγξει τὸν ἔνσημον τοῦτον χάρτην· καὶ τὸν μὲν τῶν δραχμῶν 12, 14, 16, 18, 22, 26, 60, 70, 80, 90 καὶ 120 καὶ τὰ ἔνσημα ἐντοπα τὰ μὴ φέροντα τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κράτους θέλει καταστρέφει διὰ τοῦ πυρός, τὸν δὲ ἔνσημον χάρτην τῶν δραχμῶν 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 20, 30, 40, 50, 100, 150, 200, 250, 300, 400 καὶ 500 θέλει παραδῶσει εἰς τὸ ἐθνικὸν σφραγιστήριον διὰ νὰ τεθῶσιν αἱ γραμμαὶ τοῦ περιθωρίου καὶ ἐπιτεθῶσιν ἡ μέλαινα ἢ ἐρυθρὰ σφραγὶς καὶ χρησιμεύσῃ πρὸς πληρωμὴν τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου, ὅπως καὶ ὁ χάρτης τοῦ νέου τύπου. ζ') Ὁ χρόνος, ἀφ' οὗ θέ-

ει εφαρμοσθῇ ἡ περὶ περιθωρίου διάταξις. Δυνάμει τῆς διατάξεως ταύτης, ὠρίσθη διὰ τοῦ ἑδαφίου β' τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου ὅτι ἡ περὶ περιθωρίου διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τοῦ παλαιοῦ τύπου ἕως τῆς 31 Δεκεμβρίου 1888. Παρατηρητέον δὲ ὅτι διὰ Β. Διατάγματος τῆς 19 Δεκεμβρίου 1888 παρετάθη μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1889 ἡ χρῆσις τοῦ χαρτοσήμου τοῦ παλαιοῦ τύπου, ἀλλ' ὑπὸ τοὺς νόμους τῶν ἄρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ προηγουμένου διατάγματος.

66. Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ὠρίσθη ὅτι διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις περὶ τελῶν χαρτοσήμου τῆς νομοθεσίας περὶ προξενικῶν ἀρχῶν κατὰ τοὺς νόμους ΧΝΨ' τοῦ 1877 καὶ ΑΦΛΔ' τοῦ 1887 καὶ τοιαῦται τῶν αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὰ ἄρθρα 224—249 διὰ τὰς διοικητικὰς καὶ δικαστικὰς πράξεις, τὰ ἄρθρα 250—251 διὰ τὰς ναυτιλιακὰς πράξεις, τὰ ἄρθρα 253 καὶ 254 τὰ ὀρίζοντα τὴν δι' ἐνσήμου εἰσπραξίν τῶν προξενικῶν ἐν γένει τελῶν καὶ τὰ ἄρθρα 87 καὶ 268 ὡς ταῦτα ἐτροποιοήθησαν ἀπὸ τῶν ἄρθρων 2 καὶ 8 τοῦ νόμου ΑΦΛΔ' τοῦ 1887 δι' ὧν ὀρίζονται τὰ δικαιώματα τῶν ἀμίσθων προξενικῶν ἀρχῶν ὅταν τὸ εἰσπραττόμενον μέρος ὑπερβαίῃ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 100, πρὸς δὲ αἱ περὶ ναυτιλιακῶν διπλωμάτων Ἑλληνικῶν ἐμπορικῶν πλοίων διατάξεις τοῦ νόμου Δ' τοῦ 1880, αἱ περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν ἐν Βοσπόρῳ ρυμουλκῶν πλοίων καὶ τῶν ἐν Ἰστροῦ ποταμοπλοίων διατάξεις τοῦ νόμου ΩΞ' τοῦ 1880. Διατηροῦνται προσέτι ἐν ἰσχύϊ αἱ διὰ συμβάσεων νομοθετικῶς κυρωσῶν διατάξεις, πρὸς δὲ αἱ διὰ τοῦ νόμου ΨΜ' τῆς 13 Δεκεμβρίου 1878 καθιερωθεῖσαι ἀτέλειαι ἐπὶ τῶν ὁμολογιῶν κλπ. ἐγγράφων τοῦ γεφυροδανειστηρίου Κερκύρας, τοῦ νόμου ΩΚΕ' τοῦ 1880 περὶ ἀτελείας ἐν γραμματίων τῆς Ἰονικῆς τραπέζης καὶ αἱ δι' οἰωνόηποτε ἄλλων νόμων καθιερωμένα ἀτέλειαι καὶ ἀπαλλαγαί.

Καταργοῦνται δὲ οἱ προγενέστεροι νόμοι περὶ χαρτοσήμου ὅποιοι εἰσὶν νόμος τῆς 14]26 Αὐγούστου 1836 περὶ χαρτοσήμου.

Τῆς 27 Δεκεμβρίου 1836 περὶ τελῶν χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν γράφων.

Τῆς 12]24 Φεβρουαρίου 1843 περὶ ἐπισφραγίσεως παγνιοχάρτων.

Τῆς 15 Ἀπριλίου 1843 περὶ πωλήσεως σφραγιστοῦ χάρτου.

Τῆς 11]23 Μαΐου 1843 περὶ κιβδηλοποιίας καὶ ἐνσήμου χάρτου.

Τῆς 12]24 Μαΐου 1843 περὶ τιμωρίας τῶν ἄνευ ἁδείας κατασκευαστῶν χάρτην με ὑδάτινα σημεῖα.

Τῆς 26 Ἰουνίου 1843 περὶ προθεσμίας διὰ τὴν ἐπίθεσιν τῆς νέας σφαιδῖδος τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου.

Ὁ νόμος ΣΟΘ' τῆς 15 Ἀπριλίου 1855 περὶ ἐκδόσεως 400,000 φύλλων χάρτου ἄνευ ὑδατίνων σημείων.

ΠΙς' τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865 περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου καὶ περὶ ἐφαρμογῆς αὐτοῦ εἰς τὸ πρῶν Ἰόνιον Κράτος.

- » Σ' τῆς 5 Ἀπριλίου 1867 περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου.
- » ΤΑΖ' τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1869. ὁμοίως
- » ΥΠΔ' τῆς 30 Ἰουλίου 1873 »
- » ΧΙΔ' τῆς 21 Ἰουνίου 1877 »
- » ΧΚ' τῆς 21 » » περὶ προσθήκης φορολογίας
- » ΨΗΘ' τῆς 28 Μαρτίου 1880 περὶ τέλους ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων θεάτρων, ὠδικῶν καφφενείων, συναυλιῶν καὶ χορῶν.
- » ΩΙΔ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 περὶ τροποποιήσεως τῶν ἀρθρῶν 3 καὶ 4 τοῦ νόμου ΡΙΣ' τοῦ 1865.
- » ΩΙΣ' περὶ ἐπιβολῆς τέλους χαρτοσήμου ἐξοφλήσεων μεταγραφῶν. ὑποθηκῶν κλπ.
- » ΩΙΖ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880 περὶ χαρτοσήμου ἐξοφλήσεων μεταγραφῶν, ὑποθηκῶν κλπ.
- » ΑΝΖ' τῆς 2 Νοεμβρίου 1882 περὶ καταργήσεως προσθέτου φόρου ἐπιβληθέντος ἐπὶ τελῶν χαρτοσήμου κατὰ τὸν νόμον ΧΚ' τοῦ 1877 οὗτινος διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ 2 ἄρθρον.
- » ΑΟΓ' τῆς 12 Μαρτίου 1883 περὶ μεταρρυθμίσεων διατάξεων τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου, οὗτινος διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ 2 ἄρθρον κατὰ τὸ ὅποιον ἐπιβάλλεται τέλος λεπτῶν πεντήκοντα ἐπὶ τοῖς χιλίοις ἐπὶ τῶν ἐγγράφων τῶν ἀφορώντων εἰς ἐνέχυρα ἀποτελούμενα ἐκ παντὸς εἶδους ἐμπορευμάτων καὶ χρηνογούμενα ταῖς Τραπεζίαις.
- » ΑΣΞΖ' τῆς 24 Ἰουλίου 1885 περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.
- » ΑΣΛΖ' τῆς 18 Νοεμβρίου 1885 περὶ συντασσομένων παρὰ τὸν νόμον ἐπὶ ἀσήμου ἢ ἀνεπαρκῶς σεσημασμένου χαρτοῦ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.
- » ΑΤΗΖ' τῆς 14 Μαρτίου 1887 περὶ τροποποιήσεως διατάξεων τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων

Τὸ ἄρθρον 119 ἐδάφιον β' τοῦ περὶ Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836.

Τὸ ἄρθρον 6 τοῦ περὶ ἐκδόσεως λαχείων νόμου τῆς 20 Δεκεμβρίου 1836 καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν νέον νόμον.

ΣΤ'.

Μεταβατικὴ διάταξις.

67. Διὰ τοῦ ἁρθρου τούτου ἐπιτρέπεται νὰ προσαχθῶσιν ἐνώπιον τῆς ὁρμοδίας ἀρχῆς ὅσα ἐγγράφα ἐγράφησαν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ἐπὶ

τοῦ νομίμου σφραγιστοῦ χάρτου. Ἡ διάταξις αὕτη δὲν σκοπεῖ εἰς ἀναγερὰν τοῦ αὐτοδῆλου κανόνος ὅτι τὰ ἤδη κατὰ τοὺς παλαιοὺς νόμους τοῦ Κράτους καταβαλόντα τὸ τοῦ χαρτοσήμου τέλος ἔγγραφα δὲν ὑποβάλλονται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ νέου νόμου ὀριζόμενον, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως προκύπτει προέθετο νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν μετὰ τὴν ἰσχύϊν τοῦ νόμου χρησιμοποίησιν ἐγγράφων οἷα αἱ δικηγορικαὶ πρὸς τὰ δικαστήρια προτάσεις, συντεταγμένων μὲν ἤδη ἐπὶ τοῦ νομίμου κατὰ τὰ τέως ἰσχύοντα σφραγιστοῦ χάρτου ὅπως προσαχθῶσιν ἐνώπιον αὐτῶν ἀλλ' ἀναμενόντων τὴν νόμιμον πρὸς προσαγωγὴν ὥραν. Παρατηρητέον ἐπὶ τούτοις ὅτι τὰ ἔγγραφα, ἅτινα δὲν εἶχον δικαίωμα οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ συντάξωσι πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου, δὲν γίνονται δεκτὰ μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ, ἐὰν δὲν συνετάχθησαν ἐπὶ τοῦ ὀριζομένου δι' αὐτοῦ σφραγιστοῦ χάρτου. Οὕτω π. χ. αἰτήσεις θεραπείας ἀνεπίδοτοι πρὸ τῆς 1 7)βρίου 1888, γεγραμμέναι δ' ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου πεντηκονταλέπτου, εἶναι ἀπαράδεκτοι πρὸς ἐπίδοσιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης· ἀποδείξεις μισθῶν ἢ ἄλλων ἀποδοχῶν, προσαγόμεναι εἰς τὰ ταμεῖα μετὰ τὴν 31 Αὐγούστου δὲν γίνονται δεκταὶ ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου κατὰ τοὺς μέχρι 31 Αὐγούστου ἰσχύοντας νόμους, διότι αἱ ἀποδείξεις πρὸς λῆψιν χρημάτων ὑπόκεινται εἰς τὸ τέλος τὸ ἐπιβαλλόμενον καθ' ὃν χρόνον τελεῖται ἡ πληρωμὴ· ἡ πληρωμὴ δὲ κατὰ τὸν νόμον περὶ δημοσίου λογιστικοῦ μόνον δυνάμει χρηματικοῦ ἐντάλματος ἐπιτρέπεται καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

Συμφώνως δὲ πρὸς τὸ ἐδάφιον δ' τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1888 ἐπιτρέπεται νὰ συμπληρωθῶσι διὰ κινητοῦ ἐπιστήματος τὰ πληρωτέα τέλη χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τῶν δοθεῖσάν μέχρι 31 Αὐγούστου 1888 εἰς τὰ εἰδικὰ στρατιωτικὰ καὶ ναυτικά ταμεῖα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Δεκεμβρίου 1888.

Ὁ Ὑπουργός

Χ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ

Τοῦ νῦν Νόμου ΑΛΚΕ'.

Ἀφ' ἧς ἐν ἔτει 1836 ἐτέθη ὁ ἰσχύων ἔτι καὶ νῦν νόμος, ὁ καταργήσας μὲν ἀπάσας τὰς δικαστικὰς, συμβολαιογραφικὰς, διοικητικὰς καὶ ὑποθηκικὰς διατιμῆσεις καὶ τὰ ὑπὲρ τῶν δημοσίων λειτουργῶν ἢ τοῦ δημοσίου ταμείου ὠρισμένα δικαιώματα καταχωρίσεως, ἐγγραφῶν, επικυρώσεων ἐγγράφων καὶ πράξεων, ἀντ' αὐτῶν δὲ εἰσαγαγὼν ἓνα γενικὸν φόρον, τὸν τοῦ χαρτσόημου, ἢ τῆς χώρας μεγάλη πρόδος, τοῦ ἐγγωρίου πλούτου ἢ ἀνάπτυξης καὶ τοῦ χρήματος ἢ αὖξουσα εὐθηνία κατέστησαν δυνατὴν περιοδικῶς τὴν νομοθετησιν μεταρρυθμίσεων συνδεδεμένων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' αὖξήσεως τῶν τελῶν, ἣν ἀπῆτει ἢ ἐπίτασις τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους ἀναγκῶν, εἰσαγαγουσῶν δ' ἑκάστοτε εἰς τὸν κύκλον τῆς διὰ τοῦ χαρτσόημου φορολογίας τὰς ἐκ τῆς παραγωγῆς τῶν συναλλαγῶν δημιουργουμένας νέας σχέσεις ἢ πράξεις, ἢ ἄλλας ἀφορολογήτους κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον, δι' οἷονδήποτε λόγον ἀναγόμενον εἰς τὰς πάλαι ἀνάγκας ἢ περιστάσεις.

Ἀλλὰ καὶ τὸ μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους ταύτας τμηματικὰς τοῦ ἀρχικοῦ νόμου ἀναθεωρήσεις καὶ μεταβολὰς πλασθὲν καθεστῶς ἀναφαίνεται σήμερον κατώτερον τῆς προηγμένης ἀναπτύξεως τῶν τε οἰκονομικῶν τῆς χώρας δυνάμεων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Κράτους, ἀπαιτοῦν γενναιοτέραν τὴν μεταρρύθμισιν ἢ ὅε ποικιλία καὶ τὸ περίπλοκον τῶν πολλαπλῶν περὶ τελῶν χαρτσόημου διατάξεων, ἐπιπλακέντα ὑπὸ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν ἐκδεδωμένου πλῆθους Β. Διαταγμάτων καὶ ὁδηγιῶν καὶ καταστήσαντα ἀληθῶς δυσμεταχειρίστον τὴν περὶ τελῶν χαρτσόημου νομοθεσίαν, καθῆκον ἐπιβάλλουσι τῇ Κυβερνήσει τὴν ἀναθεώρησιν καὶ τὴν συγχώνευσιν ἀπασῶν τῶν κειμένων διατάξεων ἐν νομοθετήματι ἑνιαίῳ, ἐρειδομένῳ ἐπὶ τῶν σημερινῶν τῆς χώρας ἀναγκῶν καὶ τῶν διαγμάτων τῆς μετὰ πολυετῇ λειτουργίαν τῆς περὶ τελῶν χαρτσόημου νομοθεσίας ἀποκτηθείσης πείρας.

Διὰ τοῦτο συνετάχθη ἐν ἔτει 1883 καὶ ὑπεβλήθη εἰς τὴν Βουλὴν τὸ προκείμενον νομοσχέδιον, ὅπερ, μὴ ψηφισθὲν μήτε τότε μήτε ἐν ἔτει 1884, ὅτε μετὰ βελτιώσεως ἐκ νέου ὑπεβλήθη καὶ μετὰ τὴν προεξέλεξιν τῆς ὁμοφώνως ἐπιδοκιμασάσης αὐτὸ ἐπιτροπῆς ὑπέστη τὴν πρώτῃν συζήτησιν, ἀναθεωρηθὲν αὖθις πάλιν κατὰ τὴν ἀλλὰ καὶ καθ' ὅσον τὰ μετὰ τὸ 1884 περὶ χαρτσόημου μερικὰ νομοθετήματα ἔπλασαν νέαν ἐντισιν κατάστασιν, προτείνεται μετὰ πεποιοτήσεως εἰς τὴν ψῆφον τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους.

Ἀπλὴ δὲ ἀνάγνωσις τοῦ νομοσχεδίου δείκνυσιν ὅτι θεμέλιον αὐτοῦ ἦν αὐτὸς ὁ ἀρχικὸς νόμος, τηρηθέντος ἰδίως τοῦ ἐκ Γερμανίας παραρθέντος ὑπ' αὐτοῦ συστήματος τῆς ἐν τῇ διὰ τοῦ χαρτοσήμου φορολογικῆς συγχωνεύσεως καὶ τῶν τελῶν ἐγγραφῆς ἢ καταχωρίσεως (enregistrement), ἅτινα ἐν ἄλλαις χώραις, ἐν Γαλλίᾳ ἰδίως ἀποτελοῦσιν ἰδίαν φορολογικὴν κατηγορίαν.

Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου ἀντικαθισταμένην νομοθεσίαν, τὰ τοῦ χαρτοσήμου τέλη διαιροῦνται εἰς δύο, τέλη τάξεως (πάγια, droits fixes) καὶ τέλη ἀξίας (κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀξίας, droits proportionnels). Ὁμοίως καὶ περὶ μὴ γιγνομένης διακρίσεως τινος ἐν τοῖς κειμένοις νόμοις, ἐπὶ τῆς ἀξίας τέλη, ἅτινα γενικῶς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ὀνομάζονται ἀναλογικά, ἀληθῶς περιλαμβάνουσι δύο διακεκριμένας κατηγορίας, τὴν ἀναλογικῶν μὲν, ἀλλὰ βραβμιαίως, οὐχὶ κατὰ συνεχῆ ἀναλογίαν, συμμένων τελῶν (droits gradués, droits classifiés) καὶ τὴν τῶν ἀκριβοῦς ἀναλογικῶν, ἅτινα φορολογοῦσιν ὁμαλῶς καὶ ὁμοιομόρφως κατὰ τὸν τοῦ ποσοῦ, οἷα ἐν παραδείγματι τὰ κληρονομικὰ τέλη (τὰ ἄλλα ἔχοντα μᾶλλον χαρακτῆρα τελῶν καταχωρίσεως) καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν καθαρῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν, ἅτινα ὅμως, ὡς ἀπορροῦντα ἰδίαν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος, κακῶς περιελήφθησαν ἐν κειμένῃ περὶ τελῶν χαρτοσήμου νομοθεσίᾳ.

Καὶ τὸ ὑπὸ συζήτησιν νομοσχέδιον ἐτήρησε τὴν εἰς δύο γενικὰς κατηγορίας διαιρέσιν μετὰ τοῦ διπλοῦ χαρακτῆρος τῆς δευτέρας κατηγορίας. Ὁμοίως ὑπάρχουσιν μὲν καὶ ἐν τοῖς ξένοις νομοθετήμασιν, ἀξιολογὸν διὰ τὴν πρακτικὴν ἀπλότητα· ἀλλ' ἀπλοποιῶσιν περισσότερον τὰ χαρτοσήμου, κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἀλλαχοῦ κρατούντων, τὴν διαίρεσιν ταύτην ἀνέγραψεν ὡς ἀπλὴν ἀρχήν, κατήργησε δὲ τὴν τέως ὑπάρχουσαν καὶ περιπλοκῆς μόνον καὶ δυσχερεῶν πρόξενον πολυτέλειαν τῆς ταῖς σφραγίσαι ὀφειλόμενης τῶν κατηγοριῶν. Καὶ εὐλόγως· διότι ὅταν μὲν ἄρθρα τοῦ νόμου δεικνύουσι σαφῶς τὰς κατηγορίας, οἱ δὲ πῖνακες τῶν τελῶν οἱ ἐν τῷ νόμῳ κατακεχωρισμένοι χειραγωγῶσι ἀσφαλῶς καὶ εἰς ἀπλουτέστερους εἰς εὐρεσιν τοῦ προσήκοντος εἰς τὴν πράξιν σφραγιστοῦ χάρτου ἢ κινητοῦ ἐπισήματος, τίς ἢ ἀνάγκη τῆς εἰς εἶδη ἢ κατηγορίας διαιρέσεως αὐτοῦ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἢ τοῦ ἐπισήματος διαιρέσεως ἐπαγούσης μὲν πολλάκις κινδύνους καὶ ζημίας εἰς τοὺς φορολογούμενους, δυσχεραίνουσας δὲ τὰ ἔργα τῶν ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τοῦ ἐπισήματος οικονομικῶν ἀρχῶν.

Ὅν δὲ τρόπον ἐτηρήθη ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ἢ ἐν τῇ κειμένῃ νομοθεσίᾳ κρίσις τῶν τελῶν εἰς κατηγορίας, οὕτω καὶ ὁ ὑφιστάμενος τετραπλοῦς πρὸς ἐπιβολῆς ἢ εἰσπράξεως τοῦ τέλους μετηνέχθη καὶ εἰς τὸ νομοσχέδιον (ἢ φορολογεῖ 1) διὰ σφραγιστοῦ χάρτου, 2) διὰ κινητοῦ ἐπισήματος, 3) εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως καὶ 4) ἐν εἰδικαῖς περιπτώσεσι, δι' ἐκδόσεως ἀποδείξεως πληρωμῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου.

Καὶ ταιαυτὴ μὲν ἡ γενικὴ οἰκονομία τοῦ νομοσχεδίου. Εἰδικώτερον διετάχθησαν ἐν αὐτῷ τὰ τῶν τελῶν ὡς,

Πρῶτον, ἐν δυσὶ πίναξιν ὠρίσθησαν εἰκοσιοκτὼ τάξεις τελῶν, εἰς αἷς ἀντεστοιχίσθησαν ἀναλογικῶς αἱ ἀξίαι, προΐουσαι ἀπὸ τῆς κατωτέρας τῶν δέκα δραχμῶν ποσότητος, ἐπὶ τὰς ἀνωτέρας. Καὶ ἐπὶ μὲν τῶν εἰδικῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων, περὶ ὧν καὶ ἡ κειμένη νομοθεσία ἰδίως προϋνόησεν, ἡ ἀναλονικὴ φορολογία, οὕσα ελαφροτέρα, ἀπολήγει εἰς σταθμὸν ἀνυπέρβλητον τὸ τέλος δραχμῶν 500, ὅπερ ἀμετάβλητον ἐπιβάλλεται ἐπὶ πάσης πέραν τῶν τετρακοσίων χιλιάδων ποσότητος· ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων ἢ πράξεων, μὴ τεθέντος βαθμοῦ ἀνωτέρου τῶν χιλίων δραχμῶν, ὀρίζοντος τέλος ἀξίας ἀνωτέρας μὲν τῶν 112,500 δραχμῶν, κατωτέρας δὲ τῶν 150 χιλιάδων διὰ τὰ πέραν τῶν 150,000 ποσὰ τὸ τέλος ὀρίζεται εἰς τετρακοσίας δραχμάς ἀνὰ ἐκάστην πεντηκοντάδε χιλιάδων.

Ἐπειτα εἰς ἐπτὰ τῶν τάξεων τούτων διανεμήθησαν πᾶσαι αἱ πράξεις αἱ εἰς πάγιον τέλος ὑποκείμεναι.

Καὶ οὕτω μὲν κατετάχθησαν πάντα τὰ ἐγγραφα, αἱ συμβάσεις καὶ αἱ πράξεις αἱ εἰς τέλος ἦτοι βαθμιαῖον ἀναλογικὸν ἢ πάγιον ὑποβαλλόμεναι.

Τῶν δὲ φορολογουμένων μεταβιβάσεων περιουσιῶν τὸ τέλος ἐξ ἀνάγκης, ὡς τέλος ἀκριβῶς ἀναλογικόν, ἔδει νὰ μείνῃ, ὡς καὶ πρότερον, ἰδίᾳ κατὰ ποσοστὰ ἐπὶ τοῖς ἐκατὸν ὠρισμένον.

Τελευταῖον δὲ διὰ τινὰ ἐγγραφα ἢ πράξεις, ὧν τὸ ἰδιορρυθμὸν ἐκώλυε τὴν εἰς τὴν κατασκευασθεῖσαν κλιμακα ὑπαγωγὴν, ἥτις διὰ τὰς ἀποδείξεις δι' ὧν καταβάλλονται τὰ κέρδη ἢ οἱ τόκοι τῶν ἀνωνυμῶν ἐταιριῶν, τὰ εἰσιτήρια ἀεροπλοίων, σιδηροδρόμων, τὰ εἰσιτήρια καὶ ἄλλα γραμματίδια θεάτρων κλπ. τὰ κατὰστιχα, ἀναπόφευκτος ὑπῆρξεν ἡ καθιέρωσις ἰδίων τάξεων τελούς 1—8 κλπ. 10 καὶ 20 λεπτῶν.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ κατὰ τὸ νομοσχέδιον διαίρεσις τῶν τελῶν εἰς κατηγορίας καὶ τάξεις.

Αὐτὰ δὲ τὸ νομοσχέδιον διηρέθη εἰς πέντε κεφάλαια, ὧν ἕκαστον διὰ βραχέων ὧδε ἀναλύω πρὸς κατάδειξιν τῶν κυριωτέρων καινοτομιῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γενικοὶ ὁρίσμοι κλπ.

Μετὰ τὰ δύο πρῶτα ἄρθρα, περιέχοντα τὸν ὁρισμὸν τῶν διὰ τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου φορολογουμένων συμβάσεων, πράξεων ἢ ἐγγράφων καὶ τὸν γενικὸν ὁρισμὸν τῶν πρὸς εἰσπραξίν τοῦ τέλους εὐρεθέντων τρόπων, τὰ ἄρθρα 3—11, κανονίζοντα τὰ τῆς κατασκευῆς τῶν ἐμβλημάτων τοῦ τε σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος, τοῦ τρόπου τῆς εἰδικῆς ἐπισφραγίσεως καὶ τοῦ εἶδους τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν σφραγιστηρῶν, τῆς διακρίσεως τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς δύο, κατὰ χρῶμα σφραγίδων, διὰ τὸν ἐκ τῆς κειμένης νομοθεσίας γνωστὸν λόγον.

κλπ. οὐδεμιᾶς θέονται ἀναπτύξεως. Παρατηρῶ δὲ μόνον α') ὅτι ἐν ἄρθρῳ 5 εἰσάγεται καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ ἀπὸ πολλοῦ παραδεχόμενον περιθώριον· β') ὅτι ἐν τῇ τελευταίᾳ παραγράφῳ τοῦ ἄρθρου 9 λύεται διὰ σαφούς νομοθετικῆς διατάξεως ζήτημα, οὐ τὴν λύσιν, αἰσιωπώσης τῆς κειμένης νομοθεσίας, ἐπεζητοῦμεν μέχρι τοῦδε ἐν τῇ νομολογίᾳ καὶ ταῖς γνώμασι τῶν περὶ διεθνούς ἰδιωτικοῦ δικαίου συγγραφέων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τιμαὶ καὶ ἀναλογισμοὶ τῶν τιμῶν.

Ἐν δὲ τοῖς ἄρθροις 12 καὶ 14 κατεγράφησαν αἱ δύο κλίμακες, ἡ ἐκινή καὶ ἡ ἐμπορικὴ, εἰς αἷς τὰ ἄρθρα 13 καὶ 15 κατανέμονται τὰς φορολογουμένας πράξεις κατὰ τὸ ἴδιον ἐκάστην εἶδος. Καὶ τῆς μὲν ἐμπορικῆς τὸ βῆρος ἀφῆκεν ἐντελῶς ἄθικτον τὸ νομοσχέδιον, ἄρκεσθαι εἰς τὴν ἐν ἔτει 1885 ψηφισθεῖσαν ἀναλογίαν. Τῆς δὲ κοινῆς ὁ φορολογικὸς ὅρος ἀπὸ ἡμίσεως τῆς ἑκατὸν (5) 10 τοῦ ἐνὸς τοῖς ἑκατὸν) κατὰ τὸ πέρας ἐκάστου βαθμοῦ προσεβιάσθη εἰς 2) 3 τοῖς ἑκατὸν (6) 1) 2 δέκατα τοῦ ἐνὸς τοῖς ἑκατὸν) ἀποδειχθέντος ἐκ τῆς γενομένης ἐξετάσεως, ὅτι ἡ ἐλαχίστη ἀληθῶς κατὰ 1) 2 δέκατον αὐξήσις αὐτοῦ, ἀνεπαίσθητον προσθεῖσα βῆρος, ἀρκεῖ ἐν τούτοις ὅπως καλύψῃ τὴν ἐκ τῆς προτεινομένης, νῦν καταργήσεως τῶν προσθέτων τελῶν τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ ΑΣΕΖ' νόμου (1885) νομοθετημένων, τῶν βλαβερώτατα μὲν πιεζόντων τὴν τε κίνησιν τοῦ κεφαλαίου καὶ τὰς ἄλλας οἰκονομικάς πράξεις, καὶ κατ' ἀρχὴν δὲ καταχρητέων ὡς ἐστηριγμένων ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ προδευτικῶς φορολογεῖν.

Μετὰ δὲ τὸ ἄρθρον 16, ἐπαναλαμβάνον ἀπλῶς κειμένην διάταξιν, τὸ ἄρθρον 17, ὁρίζον τὰ τῆς φορολογίας εἰσιτηρίων κλπ., τὸ ἄρθρον 18 ἀποθετοῦν καὶ ἐπεκτεῖνον τὸ ἀπὸ τοῦ 1880 ἐπωφελῶς παραδεχόμενον ἰδικὸν δεκάλεπτον τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 19, ἀναγόμενον εἰς τὰ ἐπὶ κατασκήνων τέλη, ἔρχεται ὁ ἐν ἄρθροις 20—26 προσδιορισμὸς τῶν εἰς πάσι τέλος ὑπαγομένων πράξεων ἢ ἐγγράφων, μεταγραφῇ κατὰ τὸ πλεῖστον τῶν κειμένων διατάξεων, ἀλλὰ καὶ μετὰ τας ἐν τισὶ καὶ προσθήκη καὶ ἐλάττωσιν καὶ μεταρρυθμίσις κατὰ τὰς νεωτέρας ἀνάγκας, καινοτομίαι ἀνεπαχθῶς συντελοῦσαι εἰς αὐξησίν τινα τῶν τοῦ Κράτους ἐσόδων.

Ἐν δὲ ταῖς καινοτομίαις ταύταις καταλέγεται καὶ ἡ κατὰ τὸ ἐδ. τοῦ ἄρθρου 22 φορολόγησις τῶν ὁμολόγων δι' ὧν ἐπὶ πληρωμῇ παχωροῦνται τρίτοις ὑπὸ τραπεζιτῶν, ἀργυραμοιβῶν κλπ. τὰ ἐκ κληρώσεων κέρδη (promesses), διότι εἴπερ τις καὶ ἄλλη φαίνεται δικαία ἢ καὶ τοιοῦτων πράξεων ἐπιβολὴ τέλους. Ἄλλ' ἡ διάταξις αὕτη ἐτέθη ἐν αὐτῇ διὰ μόνην τὴν ἐνδεχομένην περίπτωσιν μὴ ψηφίσεως τῆς εἰς τὴν βουλὴν ὑποβληθησομένης προτάσεως, περὶ ἀπολύτου ἀπαγορεύσεως τοιοῦ-

των ἐπὶ τῆς τύχης κερδοσκοπιῶν, ὡς ἀντικειμένων εἰς τὸ κοινωνικὸν συμφέρον.

Ἰδίᾳ δὲ παρατηρῶ, ὅτι τῶν κυρίως δικαστικῶν τελῶν ἐλαχίστη ἐγένετο μεταβολή, καὶ ἐν ταύτῃ ἤϊαν ἰδίας μνείας κρίνω α') τὴν διάταξιν τὴν ἐπιβάλλουσαν τὴν ἐπιβάλλουσαν τέλος ἐπὶ τῆς ἐγγραφῆς ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων, διατάξιν δι' ἣς ἐπιτυγχάνεται ἐπ' ἀγαθῷ ἢ ἀναδίωξι τῶν κοιμημένων ἄρθρων 599 καὶ 604 τῆς πολιτικῆς Δικονομίας καὶ β') τὴν ἐξομοίωσιν τῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων πρὸς τὰς ὀριστικὰς, ἐξ ἧς οὐδὲν νέον βάρος προστίθεται τοῖς δικαζομένοις, διότι οὗτοι, προκαταβάλλοντες πάντοτε, κατὰ τὰ κεκανονισμένα τέλη ὀριστικῆς ἀποφάσεως, σπανίως, ἐν ἐκδόσει προδικαστικῆς. ἀνταλαμβάνουσιν αὐτοὶ τὴν διαφορὰν, ὡς λεπτομερέστερον δεικνύει ἢ ἐν τῷ προπολογισμῷ τοῦ 1884 ἐκθέσις τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργοῦ.

Τέλος δ' ἐν ἄρθρῳ 27 τίθενται τὰ καθαρῶς ἀναλογικὰ τέλη μεταβιβάσεων περιουσιῶν περὶ ὧν κυρίως μὲν προϋνόησεν ὁ μέχρι τοῦδε ἵσχυον νόμος ΩΙΔ' (1880) ἀλλ' ὃ ἐν ἔτει 1885 ψηφισθεὶς ΑΣΞΖ' νόμος ἐνομοθέτησεν ὅλως καινὰ ἐν ἄρθρῳ τετάρτῳ.

Τοῦτον δὲ τὸν κανονισμὸν τῆς ἐπὶ τῆς μεταβιβάσεως τῶν περιουσιῶν φορολογίας καθήκον ἐκρίνα νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν προτέραν βᾶσιν, ἧς ἐξετασθῇ ἐν ἔτει 1885, μετατραπέντος τότε τοῦ φόρου ἀπὸ ἀπλῶς ἀναλογικοῦ εἰς προσθευτικὸν καὶ ἐγκαινισθέντος τοιαυτοτρόπως συστήματος φορολογικοῦ ἀπολήγοντος εἰς ἀποτελέσματα δημοεικτικά καὶ παντοίας ἀντιβαινόντος εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἡμετέρων θεσμῶν.

Ἐπανάγων δὲ εἰς τὰ πρότερα τὸ τμήμα τοῦτο τῆς φορολογικῆς νομοθεσίας, πρῶτιστα ὤφειλα νὰ διαγράψω τὰ ἐν τῷ νόμῳ ΑΣΞΖ' τοῦ 1885 ἐπιβληθέντα ἀνιούσι τε καὶ κατιούσι βαρύντα τέλη, τὰ μέχρι δ' οὐ ἐξικνούμενα, παρὰ τὰ ἀπανταχοῦ ὅπου ἀναγνωρίζεται τοιαύτη φορολογία παραδεδεγμένα (ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ τὸ τέλος τοῦτο περιορίζεται εἰς 1 μόνον οἶον). Διότι, καθ' ὃ καὶ ἐν τῇ αἰτιολογικῇ ἐκθέσει τοῦ νόμου ΩΙΔ' ἐν ἔτει 1880 ἔλεγον, νομίζω ὅτι ὁ ἡμέτερος νόμος ἔθηκεν ἀπ' ἀρχῆς ὀρθοτέραν βᾶσιν στηριγθεὶς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ὅτι ἀπὸ ἀνιόντος εἰς κατιόντα καὶ τανάπαλιν οὐδεμία ὑπάρχει ἀποξένωσις περιουσίας διαικιολογοῦσα τὴν ὑπὸ τοῦ Κράτους εἰσπραξίν τέλους, ἀλλ' ἡ περιουσία ἐμμένει τῇ οἰκογενεῖᾳ· νομίζω δὲ καὶ ὅτι ἦτο συμφωνότερος οὐ μόνον τῇ περὶ ἀναγκαιῶν κληρονομῶν θεωρίᾳ τοῦ παρ' ἡμῖν (πλὴν τῆς Ἑπτανητοῦ) κρατοῦντος ἀστικού δικαίου, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἡμέτερα ἥθη καθ' ὃ ὁ μεταξὺ ἀνιόντων καὶ κατιόντων δεσμός, στενότερος ἢ ἄλλουχοῦ, αἰετοτε σχεδὸν ἐν ἐνὶ οἴκῳ συνδιαιωμένους καὶ συμπονοῦντας συνέχει γονεῖς, τέκνα, πάππους καὶ ἐγγόνους.

Ἀλλὰ καὶ ὁ φορολογικὸς ὅρος τοῦ νόμου ΑΣΞΖ' τοῦ 1885 ὡς υπερμέτρως βαρὺν τὴν περιουσίαν ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ περιορισθῇ. Οὕτω δὲ διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ δ' οἶον ὡς ἀνώτατον τηρητέον ὅρον, ἐὰν ἐπιθυμῇ τις νὰ μὴ ὑπερακοντίσῃ τὸ μέσον εἰσόδημα ἐνός ἑτοῦς μεταδιδούς οὕτω εἰς τὴν φορολογίαν χαρακτῆρα δημοεικτικόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Υπολογισμὸς καὶ τρόπος τῆς καταβολῆς τοῦ τέλους.

Ἄρθρα 29—36. Αἱ πλεῖσται τῶν διατάξεων τούτων παρελήφθησαν ἐκ τῶν κειμένων νόμων· καὶ αἱ νεώτεραι δὲ ὡς κανονιστικά· καὶ ἀπλῆ οὐδεμιᾷς ὀέονται ἀναπτύξεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Παραβάσεις καὶ ποιναί.

Ἄρθρα 47—64. Τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ κεφαλαίου τούτου περιέχει ἀκριβέστερον διατετυπωμένην τὴν ἀκυρωτικὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ νόμου ΑΣΛΖ' τοῦ 1885 κατὰ τρόπον καθιστῶντα αὐτὴν ἡπιωτέραν τε ἅμα καὶ ἥττον ἐπικίνδυνον εἰς τὰ συμφέροντα τῶν πολιτῶν. Ἡ ἀπόλυτος ἀκυρωσις προκειμένου περὶ πράξεων ὑπαγομένων εἰς τὰ ἐλαφρότατα πάντα τέλη, αἵτινα οὐδεὶς σχεδὸν ὑπάρχει ὁ ἐπιχειρῶν νὰ ἀποφύγῃ, ἀποτελεῖ ποινὴν σφόδρα δυσανάλογον πρὸς τὴν προβλεπομένην παράβασιν· διὸ ἐξηρέθησαν τῆς ποινικῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρου 47 τοῦ νομοσχεδίου εἰς περὶ τὸ πάγιον τέλος παραβάσεις, ὡς ἀδιακρίτως περιλαμβάνει εἰς τὴν ἀκυρότητα ὁ νῦν κείμενος νόμος. Ἐμετριάσθη δὲ καὶ ἡ ἔκτασις τῆς ἀπειλουμένης ἀκυρότητος περιορισθέντων τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς εἰς μόνην τὴν χρηματικὴν ζημίαν τοῦ παραβάτου καὶ μὴ ἐμμετρίας εἰς τὸν ἐπωφελοῦμενον τῆς διὰ παράβασιν τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου ἀκυρότητος νὰ καλυφθῇ δι' αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου. Ἐπεξετάθη δὲ καὶ ἡ ἐν τῷ κειμένῳ νόμῳ δίμηνος προθεσμία εἰς ταύτην καὶ προσετέθη ἡ ὅλως μέχρι τοῦδε ἐλλείπουσα διὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος συντασσόμενα ἔγγραφα προθεσμία, ὁρισθεῖσα εἰς ἕξ μῆνας. Ἡ αὕτη ἀρχὴ ἐτέθη ἐν ἰδίῳ ἁρθρῷ (ἄρθρον 54) προκειμένου περὶ βιβλίων καὶ καταστίχων. Ἐν δὲ ἁρθρῷ 49 ἀνεγράφη ἀκριβέστερρον ἢ ὑπὲρ τῶν γραμματίων εἰς διαταγὴν καὶ τῶν συναλλαγματικῶν ἀναγεγραμμένων ἐν τῷ ἁρθρῷ 1 τοῦ ἐιρημένου ΑΣΛΖ' νόμου ἐξαίρεσις, διατυπωθεῖσων ἅμα ἐν αὐτῷ τῶν ἐπιζημιῶν συνεπειῶν τῶν διὰ τὴν ἐν αὐτῷ προβλεπομένην παράβασιν ὀρισμένων ἐν τῇ νῦν κειμένῃ νομοθεσίᾳ. Τὸ ἄρθρον μάλιστα τοῦ νομοσχεδίου ἐπεξέτεινε κατὰ τι αὐτὰς καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ πολλάκις ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καταδειχθέν ἐλάττωμα τοῦ παλαιοῦ νόμου, καθ' ὃ, ἀσκόπως μάλιστα, ἡλλοιοῦτο ὁ χαρακτήρ τῶν κατὰ παράβασιν τῶν περὶ τέλους διατάξεων διεξαγομένων ἐμπορικῶν πράξεων. Τέλος τὸ ἄρθρον 50 προύνόησεν ἰδίᾳ περὶ τῆς κυρώσεως τῶν εἰς τὰς ἀνωνύμους ἐταιρείας ἀναγομένων φορολογικῶν διατάξεων.

Τὸ ἄρθρον 48 ἐπαναλαμβάνει μετὰ μείζονος ἀκριβολογίας, ἀναιρούσης τὰς μέχρι τοῦδε ἀμφισβητήσεις, τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρου 42 τοῦ νόμου τοῦ 1836.

Τὰ δὲ ἄρθρα 52 καὶ 57, ἀντιστοιχοῦντα ταῖς ὅλως νέαις διατάξεσι τῶν ἐδαφίων θ' τοῦ ἁρθρου 21, θ' τοῦ ἁρθρου 22 καὶ α' τοῦ ἁρθρου 15, καθ' ἃς ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος αἱ ἐγγραφαὶ ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι πραγματευόμενα ζένα χρεώγραφα περιέχουσι τὴν κύρωσιν τῶν διατάξεων τούτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τελικαὶ διατάξεις.

Τῶν δύο μόνων ἁρθρῶν τοῦ κεφαλαίου τούτου τὸ δεύτερον (ἄρθρον 65), τὸ καὶ τελευταῖον τοῦ νομοσχεδίου, δεῖται ἐξηγήσεως καθ' ὅσον, ἐν ᾧ καταργεῖ ἕνα πρὸς ἕνα πάντας τοὺς μέχρι τοῦ νῦν κρατοῦντας νόμους περὶ χαρτοσήμου διὰ τὴν ἐν ἐνὶ νόμῳ σύμπτῃν ἀπασῶν τῶν ἐν αὐτοῖς ὑπαρχουσῶν διατάξεων, φαίνεται διατηροῦν ἐξαιρετικῶς ἐν ἰσχύϊ διατάξεις σχεσίᾳ ἐχούσας πρὸς τὰ τοῦ χαρτοσήμου τέλη. Καὶ πρῶτον διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ περὶ τελῶν χαρτοσήμου διατάξεις τοῦ προξενικοῦ νόμου ὡς ὅλως εἰδικαὶ καὶ ἀναποσπάστως ἀνήκουσαι ὡς τὸ σύνολον τοῦ προξενικοῦ κώδικος. Ἐπειτα, πλὴν τῆς πρὸς ἐφαίρεσιν ἀπὸ τῆς καταργήσεως μνείας τῶν περιεχόντων εἰδικὴν ἀπαλλαγὴν τελῶν νόμων Υ'Μ' τοῦ 1878 καὶ ΩΚΕ' τοῦ 1880, μνείας ἐχούσης χαρακτῆρα εἰδικῆς περὶ ἀπαλλαγῆς διατάξεως, τηροῦνται εἰδικῶς ἐν ἰσχύϊ αἱ περὶ φορολογίας τῶν καθαρῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν κείμεναι διατάξεις τῶν νόμων ΧΚ' τοῦ 1877, ΩΙΘ' τοῦ 1880 (ἐδ' α' τῆς τρίτης § τοῦ ἁρθρου) καὶ ΑΣΚΣ' τοῦ 1885 μὴ συμπεριλαμβανόμεναι ἐν τῷ νομοσχεδίῳ, διότι ἀληθῶς, κατὰ τὰ προειρημένα, κείνται ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ νόμου περὶ τελῶν χαρτοσήμου, ἀποτελοῦσαι προφανῶς ἴδιον νόμον φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος· τελευταῖον δὲ ἐξαιροῦνται τῆς καταργήσεως αἱ κείμεναι διατάξεις τῶν νόμων ΩΔ' καὶ ΩΕ' τοῦ 1880 ὡς ὅλως εἰδικαὶ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρου 3 τοῦ νόμου ΑΟΓ' τοῦ 1883, ἥτις, καὶ περ περιεχομένη ἐν νόμῳ περὶ χαρτοσήμου, ἀνήκει ἀναμφιλέκτως εἰς τὸ θέμα τοῦ ἐνεγύρου.

Τοιαῦτα τὰ κυριώτερα τοῦ ὑπ' ὅψει τῆς Βουλῆς νομοσχεδίου.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Δικεμβρίου 1887.

Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργός

Χ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ὑ νῦν Νόμον ΩΙΑ' τῆς 18 'Απριλ. 1880.

Ὑποβαλλόμενον νομοσχέδιον τελικῶς σκοπεῖ εἰς παγίωσιν σπου-
 ἐτησίας προσόδου ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ταμείου· α') δι' ἐξασφαλί-
 κριτοῦς τῆς λειτουργίας τῶν μέχρι τοῦδε σχεδὸν ὅλως ἀργουσῶν
 τῶν τοῦ νόμου τοῦ 1865 περὶ κληρονομικῶν τελῶν, β') δι' ἀνα-
 ρῆς καὶ βελτιώσεως τῶν διατάξεων τούτων καθ' ἃς καὶ ἀτελῶς
 ἀφρότερον τοῦ τε δυνατοῦ ἅμα καὶ τοῦ εἰς τὸ κράτος συμφέροντος
 γίνονται αἱ αἰτίαι θανάτου ἢ μετὰ θάνατον μεταβιβάσεις τῶν πε-
 ρουσίων.

Ἐπὶ τῆς μεταβιβάσεως τῶν περιουσιῶν ἕνεκα θανάτου φόρος ἦν
 τὸ τοῦ 1836 νενομοθετημένος ἐν ἄρθρῳ 29, ἐδαφίῳ 11 τοῦ περὶ
 τήμου νόμου, ὅτε ὁ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1865 ΡΙΣ' μεταρρυθμι-
 νόμος ἀνενέωσε τὴν περὶ αὐτοῦ διατάξιν, διατυπώσας ἀκριβέ-
 τὰ κατὰ τὴν φορολογίαν ταύτην καὶ κανονίσας τρόπον, καθ' ὃν,
 εἰνεν ὁ νομοθέτης, ἦν δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ λειτουργία τῆς
 τοῦ 1836 ἐν ἀχρηστίᾳ κειμένης διατάξεως, καθ' ἣν οἱ ἐκ τῆς
 τήσεως νέας περιουσίας κερδαίνοντες ὤφειλον φόρον τῷ δημοσίῳ
 τῆς παρεχομένης αὐτοῖς ἐξασφαλίσεως καὶ προστασίας ἐν τῇ κτή-
 σι τῇ καρπώσῃ αὐτῆς.

Ἐν τούτοις καὶ μετὰ τὸν Δεκεμβρίου τοῦ 1865 μέχρι τοῦ ἔτους
 τελεία ὑπῆρξεν ἡ ἀργία τοῦ νεωτέρου νομοθετήματος, ἡ δὲ ἀπὸ
 73 μέχρι τέλους τοῦ 1879 τριετία ἐλαχίστους ἀπέδωκε τοὺς ἐκ
 τοῦ τούτου φορολογικοὺς καρπούς, τῆς συλλογῆς αὐτῶν ἀραιῶς
 ἀκτῶς ἐκ δύο ἢ τριῶν μόνον πόλεων τοῦ Κράτους γιγνομένης
 πόνου καὶ ἀγώνων.

Ὅμως παρετηρήθη ὅτι αἱ δυσχέρειαι, εἰς ἃς προσκόπτουσα ὑπε-
 εν ἡ λειτουργία τῶν φορολογικῶν τούτων διατάξεων, ἦσαν ἡκι-
 νυπέδμητοι, ἅτε ἰδίως μὴ προσερχόμεναι ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν φορολο-
 γικῶν ἀφορήτου τοῦ κατὰ νόμον βάρους ἢ οἰασδῆποτε ἀντιδράσεως
 ὧν ἢ τῶν ἐθίμων, ἀλλ' ἴσως μὲν καὶ ἕνεκα διοικητικῆς τινας
 ἀσας καὶ ἀνικανότητος, ἰδίως ὅμως ἐξ αὐτῆς τῆς ἀτελείας τῶν εἰς
 ἔκονομικοὺς λειτουργοὺς τοῦ Κράτους παρασχεθέντων ὑπὸ τοῦ
 τρόπων βεβαιώσεως τῶν γιγνομένων μεταβιβάσεων καὶ καταδιώ-
 κῶν ἐπ' αὐταῖς ὀφειλομένων φόρων, εὖς οὐδὲν ἄπορον ὅτι οἱ πλει-
 ητοῦσι νὰ ἀποφύγωσιν, ὡς ἄλλο τελώνιον, ὅπερ ἀζημίως, καὶ
 κριτικῶς μάλιστα, ἀποφεύγει τις, ὅταν βοηθῇται ὑπὸ τῶν ἀτελειῶν

τῆς νομοθεσίας καὶ τῶν πλημμελειῶν τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ἐπιστατούντων εἰς τὴν βεβαίωσιν καὶ τὴν εἰσπραξιν ἀρχῶν.

Ὅθεν, πρὶν ἢ ἀπέλπιδες ἀποταχθῶμεν τῷ ἀπὸ τοῦ 1836 τεθέντι συστήματι φορολογίας τῶν μεταβιβαζομένων περιουσιῶν, ὡς αὐστηρεῖ καὶ ἀρχήστῳ, ὀφείλομεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν βελτίωσιν τῶν ἀπαραιτήτως ἀναγκαίων ἵνα λειτουργήσῃ τὸ σύστημα νομοθετικῶν κανονισμῶν, καὶ τούτου τοῦ ἔργου ἐπελαβόμεν ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ ἐκ τῆς ἐπιτυχοῦς διεξαγωγῆς αὐτοῦ κέρδος εἶναι πολλοῦ λόγου ἄξιον, ἐν ᾧ, ὡς μάλιστα πάντοθεν χαίρον προκαλεῖ βῆσμα τὸ μέγα ἔλλειμμα τοῦ ἡμετέρου προϋπολογισμοῦ.

Διότι ὅσον καὶ ἂν ἔλαττοί τὴν ἀξίαν τῶν προγνώσεων ἡ ἔλλειψις στατιστικῆς ἀκριβοῦς, (ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου θεματος διὰ τὴν ὅλοσιν ἤτοι σχεδὸν ἀρχίαν τῶν κειμένων φορολογικῶν διατάξεων ἔλλειπουσιν ἐπιστημῇ παρατηρήσεις) αἱ ὑπάρχουσαι ὀλίγαι στατιστικαὶ εἰδήσεις παρέχουσιν ἡμῖν οὐχὶ καινὰς ἐλπίδας ὅτι ἐκ τῆς φορολογίας τῶν μεταβιβαζομένων περιουσιῶν ἡ Ἑλλὰς δύναται κατ' ἔτος νὰ πορισθῇ οὐχὶ ἀνάξιον λόγου ποσόν.

Τῷ ὄντι, νόμος πρῶτον νῦν ἀπὸ τριετίας ἐφαρμοζόμενος, μετὸς δι' ἐλλείψεων καὶ πλημμελειῶν γεννησῶν ἀφθόνους ἀμφισβητήσεις, ἐπὶ πληθυσμοῦ ὀδοῦντα περίπου χιλιάδων κατοίκων τῆς πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς, παρήγαγε βεβαίωσιν ἐντὸς τριετίας 340 κληροδοσιῶν κλπ. φερουσῶν τῷ δημοσίῳ μετὰ τῶν προστίμων 480,000 δραχμῶν, ἥτοι ἀνὰ 160,000 δραχμῶν κατ' ἔτος· ἐργασία δὲ πρωτόπειρος αἶμα καὶ ἀνεξέλεγκτος δικαστηρίου πρωτοβαθμίου ἐπὶ νόμου ἀσαφεστάτου καὶ ἀτελοῦς, (ἐργασία πλημμελεστάτη ὡς κατέδειξαν αἱ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἀνατρέψασαι κατὰ μέγα μέρος τὰς εὐλόγους προσδοκίας πολλῶν σπουδαιοτέρων εἰσπραξέων, (ἵσται ἐπὶ 370,000 δραχμῶν διέγραψε τὰς 235,000) τοιαύτη, λέγω, ἐργασία κατέλειπεν εἰσπραξιν ὀριστικὴν τῷ δημοσίῳ δραχ. 135,000, ἥτοι 45,000 δραχμάς κατ' ἔτος, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ἑτέρων 110,000 δραχμῶν, ἐφ' ὧν εἴτε ὑπάρχει ἀμφισβητήσις, εἴτε δὲν κατέστησαν ἀμετάκλητοι αἱ φορολογικαὶ τοῦ ἐφόρου ἀποφάσεις καὶ ὧν τὸ τρίτον τοῦλάχιστον, κατὰ τὴν ἄνω παρατηρηθεῖσαν ἀναλογίαν, προστιθέμενον εἰς 135,000 ἀναβιβάζει αὐτὰς εἰς δραχ. 175,000, ἥτοι ἀποτελεῖ τὴν ἐτήσιαν εἰσπραξιν ἐκ δραχμῶν 58,000.

Κατὰ δὲ τὴν ἀναλογίαν ταύτην ὁ ἐξ 110,000 περίπου ψυχῶν πληθυσμὸς τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος Σόρου, Πιτρῶν, Κερκυρας, Ζακύνθου, Ἀργοστολίου ὑπὸ τὴν ἀτελὴ λειτουργίαν πλημμελεστάτου νόμου δύναται νὰ παράσχω 75,000 περίπου δραχμῶν ἐτησίως, ἐφαρμοζομένης δὲ τῆς ἀναλογίας ταύτης καὶ εἰς τὰ λοιπὰς πόλεις, καὶ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς οὐχὶ σπανίας ἐν τοῖς ἀγροτικαῖς ὁμήταις κώμαις καὶ τοῖς χωρίοις ἀπορίας, αὐτὸς ὁ ὑπάρχων ἀτελής νόμος, αὐστηρῶς ἐφαρμοζόμενος, δύναται νὰ φέρῃ εἰσπραξιν ἐτήσιαν σπουδαιότατην.

ἂν διὰ νέων διατάξεων ἀσφαλίσωμεν μὲν τὴν εἰσπραξιν τοῦ αὐτοῦ κατ' ἔτος, πληροῦντες δὲ τὰ κενὰ τοῦ νόμου ἐλαττώσω-
 συχνότητά τῶν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ἀτόπως γιγνομένων ἀπαλ-
 ἐπὶ τέλους δὲ αὐξήσωμεν μικρὸν τὰ τέλη καὶ τελειότερον δια-
 μεν τὰς φορολογικὰς διατάξεις, θέλομεν σπουδαίως προβιβάσει
 σαττόμενον εἰσόδημα.

πρῶτον μὲν σκεπτεόν περὶ προσθήκης διατάξεων ἀσφαλιζουσῶν
 ἀκριβῆς συγκέντρωσιν πάσης ἀναγκαίας εἰδήσεως περὶ τῶν ἐνεκα
 μεταδιβαζομένων περιουσιῶν καὶ τὴν τακτικὴν καὶ ἐπιμελῆ
 τιν τῶν κατὰ τὴν κίνησιν ταύτην τῶν περιουσιῶν καὶ τὴν βε-
 τοῦ ἐπ' αὐτῶν καταβλητέου τέλους, ἔτι δὲ καὶ πολλῶ μείζονα
 κιν παρὰ τοῖς κληρονόμοις, τοῖς κληροδόχοις καὶ τοῖς ὠρεοδό-
 ἔγκαιρον ὑποβολὴν τῆς κατὰ νόμον δηλώσεως.

τὴν μὲν δηλώσιν ἐξαναγκάζει ἡ πρότασις διὰ διατάξεις ἀφα-
 πᾶσαν τοῦ Κράτους προστασίαν ἀπὸ τῶν κατόχων τῶν μετα-
 ἐνῶν περιουσιῶν (κληρονόμων, κληροδόχων, αἰτίᾳ θανάτου δω-
 ν) ὁσάκις περιέλθωσιν εἰς ἀνάγκην ὑπερασπίσεως τῶν δικαιωμά-
 ῶν ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς ἢ ἄλλης οἰασθῆποτε τοῦ Κράτους
 ἂν μὴ πρῶτον καταβάλωσι τὸ νόμιμον τέλος, διότι ἀκριβῶς τὸ
 ὕτο δίδεται ὡς ἀντάλλαγμα τῆς προστασίας καὶ τῆς ἀσφαλείας.
 ἄται τὸ Κράτος ἐπὶ τῶν περιουσιῶν εἰς τοὺς νέους αὐτῶν κιν
 ἄλλο ἀσφαλίστερον οὕτω δέ, τοῦ ἀσφαλίστρου μὴ καταβάλλο-
 ικαριολογεῖται τελείως ἡ ἀσφάλεια τῆς ζητουμένης ἀσφαλείας.

δὲ ἀνίχνευσιν τῶν μεταδιβάσεων, τὴν συγκέντρωσιν τῶν εἰδῆ
 ἡν ἐπιμελῆ καὶ τακτικὴν βεβαίωσιν ἐγγυᾶται, ὑπὸ τὸν ὅρον ἐπι-
 τῶν ἐφόρων ἐργασίας, ἢ ἐπὶ αὐστηρᾷ ποινῇ ὑποχρέωσις τῶν
 ὦν, τῶν ἀσυνόμων, τῶν εἰστηνοδικῶν, τῶν συμβολαιογράφων καὶ
 αστικῶν γραμματέων εἰς παροχήν, καθ' ὅταν ἐκάστῳ αὐτῶν
 , πασῶν τῶν πληροφοριῶν περὶ θανάτου, κληρονόμων, κληρο-
 ἀθμοῦ συγγενείας, διαθηκῶν, δωρητηρίων αἰτίᾳ θανάτου, ἀπο-
 ἀναγνωριστικῶν κληρονομικοῦ ἢ κληροδοτικοῦ δικαιώματος κλπ
 ἢ ἀτελῆς τῶν περὶ κληρονομικῶν διατάξεων τοῦ νόμου λειτουργ-
 καὶ ἕτερον λόγον ἀνεπαρκῶς ὑπὸ τοῦ κειμένου νόμου καταπα-
 ὦν, τὴν ἐπὶ ἀποφυγῇ τοῦ τέλους θρασυνομένην στρεψοδικίαν
 αὐστηρᾶς καταστολῆς ἵνα ἐπιτευχθῇ ἡ ἀπόσκοπος λειτουργία
 λογικοῦ νόμου. Ἡ πείρα δὲ ταύτης πλὴν ἄλλων ἐν τῇ προτάσει
 ὦν ὑπηγόρευσε τὴν μεταβολὴν τοῦ χρόνου τῆς ἐνάρξεως τῆς πρὸς
 διορίας, ὃν ἀνέβιδασεν, ὡς ὁ γαλλικὸς νόμος ὀρίζει, εἰς τὸν θά-
 ὦ κληρονομουμένου, ἐνῶ σήμερον ἡ προθεσμία κινεῖται ὑπὸ τῆς
 τοῦ θανάτου, σημείου ἀβεβηίου εἶπερ τι ἄλλο καὶ ὑποκειμένου
 ἄς καὶ περιπλόκους ἀμφισβητήσεις. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μεταβολὴ αὕτη
 ῃ τὸν εἰς δήλωσιν ὑπόχρεων εἰς θέσιν χείρονα, δίκαιον ἦν ἵνα
 ῶ μείζων προθεσμία, ἰδίως δὲ τόση, ὅση κατὰ κοινὴν πείραν
 ὡς ἀζημίως θεωρηθῇ ὡς ἔχων γνῶσιν τοῦ θανάτου διότι σήμερον

τίς δύναται εὐλόγως ἐν γένει νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι μετὰ ἐξ μηνῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ μεθ' ἐν ἔτος ἢ δύο ἔτη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀγνοεῖται: ὑπὸ τῶν ἐν διαφερομένων ὁ θάνατος τοῦ κληρονομουμένου.

Μετὰ δὲ τὴν βελτίωσιν τῶν ὁρῶν τῶν πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς λειτουργίας τοῦ νόμου ἀπαραιτήτων, ὑπὸ τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐξ ἀρχῆς προέβλεψεν, ἐπεβάλλετο ἡ ἀναθεώρησις τῆς φορολογικῆς βάσεως καὶ τῆς βασιμολογικῆς κλίμακος καθ' ἃς φορολογοῦνται σήμερον αἱ μεταβιβάσεις τῶν περιουσιῶν.

Κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865, τὰ κατὰ τὰς τοιαύτας μεταβιβάσεις εἰσπρακτέα τέλη ὀρίζονται εἰς 1, 2 καὶ 4 τοῖς ἑκατόν, ἐπιβαλλόμενα εἰς μόνους τοὺς ἐκ πλαγίου συγγενεῖς, ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν, καὶ εἰς τοὺς ἐξωτικούς, πλὴν εἰδικῶν τινῶν ἐξαιρέσεων.

Καὶ καθόσον μὲν ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους οἱ ἀνιόντες καὶ οἱ κατιόντες, ἐναντίον τοῦ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ κρατοῦντος, νομίζω ὅτι ὁ ἡμέτερος νόμος ἔχει ὀρθοτέραν βάσιν, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἀπὸ ἀνιόντος εἰς κατιόντα καὶ τανάπαλιν οὐδεμία ὑπάρχει ἀποξένωσις περιουσίας δικαιολογοῦσα τὴν ὑπὸ τοῦ Κράτους εἰσπραξίν τέλους, ἀλλ' ἡ περιουσία ἐμμένει ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ· νομίζω δὲ καὶ εἶναι συμφωνότερος, οὐ μόνον πρὸς τὴν περὶ ἀναγκαίων κληρονόμων θεωρίαν τοῦ κρατοῦντος παρ' ἡμῖν, πλὴν τῆς Ἑπτανήσου ἀστικοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἡμέτερα ἥθη, καθ' ἃ ὁ μεταξὺ ἀνιόντων καὶ κατιόντων δεσμός, στενότερος ἢ παρ' ἄλλοις ἔθνεσιν, ἀείποτε σχεδὸν ἀδιαρρήκτως ἐν ἐνὶ οἴκῳ συνεχεῖ τέκνα, γονεῖς, πάππους καὶ ἐγγόνους, εἰς τρόπον τοιοῦτον, ὥστε φορολογία περιουσίας, θεωρουμένης γενικῶς ὡς οἰκογενειακοῦ πάντων κτήματος, ἤθελεν ἐξεγείρει τὴν κοινὴν συνείδησιν καὶ γεννήσει σπουδαίας διαμαρτυρήσεις.

Ἄλλ' ὁ αὐτὸς λόγος δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῇ: ἐξ υἱοθεσίας σχέσεως, καθ' ἣν ἡ κληρονομουμένη περιουσία ἐξέρχεται ἐκ τοῦ οἴκου μεταφερομένη, εἰς ὅλως ξένον πρόσωπον, διὰ τεχνητῶν δεσμῶν καὶ μιμήσεως τῆς φύσεως λαθὼν θέσιν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ. Διὰ ταύτην δὲ τὴν οὐσιώδη διαφορὰν, ἢ πτεῖον ὑπ' ὅψιν, ὥσπερ δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ζητήματος τίς ὁ κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ νόμου διάδοχος ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ τοῦ ἀποθνήσκοντος, ὁ περὶ πολιτικῶν συντάξεων νόμος ἐν ἀσθρῶ δεκάτῳ, ρητῶς διακρίνας, ἐξήρεσε τῆς ἀπονομῆς συντάξεως τὰ θετὰ τέκνα τοῦ εἰς συντάξιν δικαιουμένου. Ἄλλ' ἰδίως ἐν τῷ προκειμένῳ θεματι φορολογίας περιουσίας, κερδαίνουμένης ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσώπου τινός, δικαιολογεῖται ἡ διακρίσις μεταξὺ τῆς ἐκ φύσεως καὶ κατὰ θέσιν σχέσεως. Τῷ ὄντι, σταθερῶς ἐπὶ τῆς φορολογίας ταύτης παρετηρήθη, ὅτι ἐπὶ τοσούτον εὐχερέστερον καὶ μᾶλλον ἀγογγύστως φέρεται, ἐφ' ὅσον ὁ εἰς αὐτὴν ὑπαγόμενος κερδαίνει περιουσίαν, ἣν ἀνέκαθεν ἢ ἀπολύτως δὲν ἠδύνατο νὰ προδοκᾷ· ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὸ τῆς υἱοθεσίας πλαττομένων σχέσεων τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦ κέρδους εἶναι αὐταπόδεικτον, ἰδίως μάλιστα ὅτε κληρονομεῖ ὁ θετός πατὴρ καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ θετός ἀδελφός. Διὸ ἐν τῇ ὑπ' ἐξέτασιν προτάσει, λύων τὴν γενικότητα τῆς νῦν κειμένης διατάξεως,

τὰ δικαστήρια ἐξήρταν παντός τέλους τὰ θετὰ τέκνα, τὸν μὲν υἱὸν ὡς ἔχοντα προσεχέστεραν καὶ θετικωτέραν ἀπὸ τῆς ἡμέρας υἰοθεσίας προσδοκίαν διαδοχῆς, ἔταξα ἐν τῇ δευτέρᾳ φορολογικῇ (3 0]0), τὸν δὲ θετὸν πατέρα, ἅτε κατὰ κανόνα μὴ δικαιοῦμενον προσδοκᾶ κληρονομίαν, ἀνεβίβασα εἰς τρίτην τάξιν (4 0]0).

Ἀλλ' ὁ νῦν ἰσχύων νόμος, ἐνῷ μὴ διακρίνων δικαιολογεῖ τὴν ἐξουσίαν τῶν θετῶν πρὸς τοὺς κατὰ φύσιν ἀνιόντας καὶ κατιόντας, ρητῶς εἰδικῶς ἀπαλλάσσει παντός τέλους τοὺς συζύγους, τοὺς κατὰ νόμον αὐτῇ ἐν τελευταίᾳ τάξει ἀμέσως πρὸ τοῦ δημοσίου κληρονομούντας, δὲ ἐξαίρεσιν ταύτην μὴ ὑπάρχουσιν ἐν Γαλλίᾳ, ἐνθα ἡ σύζυγος προγγεῖται πρὸς 3 60 0]0, θεωρήσας τοῦτο μὲν ἀντικειμένην εἰς τὸν ἐπιτήσαντα ἐπὶ τοιαύτης φορολογίας κανόνα, περὶ οὗ ἀνωτέρω τὰ δεόντα ἔβησαν, τοῦτο δὲ ὡς μὴ δικαιολογουμένην ὑπὸ τινος ἰδιαίτερου παρ' ἡμῶν λόγου, καταργεῖ τὸ νομοσχέδιον τάττον τοὺς συζύγους μεταξὺ τῶν ἡμῶν ἐν τῇ κατωτάτῃ βαθμίδι, λόγῳ τῆς κατὰ τὰ ἡμέτερα ἥθη ἡθελήσας στενότητος τοῦ συζυγικοῦ δεσμοῦ καὶ τῆς κατὰ τὸν κείμενον ἐξομοιώσεως τοῦ συζύγου πρὸς τὸ τέκνον καὶ ἀπονομῆς αὐτῷ μοίρας κληρονομικῆς ἐν τισὶν οὐχὶ σπανίαις περιπτώσεσιν.

καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου γενομένη κατὰ πρόσωπα ἐπέσις τῆς φορολογίας.

Ἐπεδίδωξα δὲ καὶ τὴν δι' αὐξήσεως τῶν τάξεων καὶ ὑψώσεως τοῦ τελευτάτου καὶ τοῦ ἀνωτάτου ὅρου ἀνάπτυξιν αὐτῆς, τὴν μὲν τάξιν τῶν ἡμῶν (πλὴν τῶν θετῶν, οὓς διὰ τοὺς ἄνω ἀναπτυχθέντας λόγους ἔταξα ἐν τῇ ἀνωτάτῃ τάξει), οὐχὶ βαρέως φορολογήσας πρὸς 2 0]0, ἀντὶ τοῦ 1]0 τοῦ μέχρι σήμερον ἰσχύοντος νόμου, ἐνῷ ἐν Γαλλίᾳ ἡ τάξις αὕτη ὑπερβαίνει τέλος 6,50 καὶ μετὰ τοῦ προσθέτου δεκάτου 7,80 τοῖς ἑκατομυρίοις, τοὺς δὲ ἀπὸ τοῦ τρίτου μέχρι τοῦ πέμπτου βαθμοῦ συγγενεῖς καὶ τὰ τέκνα πρὸς 3 0]0, ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς τέλους 1 καὶ 2 0]0 τοῦ νῦν κείμενου νόμου καὶ πολὺ κατωτέρου τῶν 7,80 ἕως 9.60 0]0 τοῦ Γαλλικοῦ νόμου, τοὺς ἀπὸ τοῦ ἑκτοῦ μέχρι τοῦ δεκάτου βαθμοῦ συγγενεῖς τοὺς ἐξομοιούμενους αὐτῆς πρὸς 4 0]0 ἀντὶ τῶν 2 0]0 τοῦ κείμενου νόμου καὶ ἀπέναντι τῶν 9.60 0]0 τοῦ Γαλλικοῦ, καὶ τέλος τοὺς λοιποὺς πάντας πρὸς 5 0]0 ἀντὶ τῶν νῦν 4 0]0 καὶ τοῦ ἐν Γαλλίᾳ 10.80 0]0. Σημειωτέον δὲ, πρῶτον ὅτι περιώρισα τὴν συγγένειαν μέχρι τοῦ δεκάτου βαθμοῦ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 979 τοῦ ἐπισήμου ἀστικοῦ κώδικος, καὶ ἰδίως ἐπὶ νομοθετημάτων, οἷον τὸ περὶ οὗ πρόκειται, εἰσὶ φευκταὶ περὶ ὑπάρξεως ἢ μὴ συγγενείας καὶ τῶν βαθμῶν ἀμφισβητήσεις.

Ἐπειτα δὲ ὅτι κατὰ τὸν ἀνωτάτον τῆς φορολογίας ὅρον, δὲν ὑπερέβην μέσον ἐνὸς ἔτους εἰσόδημα τῶν περιουσιῶν, ἦτοι τὰ 5 0]0, διότι ἐξακοντίζουσα τὸν ὅρον τοῦτον ἡ τοιαύτη φορολογία μεταλαμβάνει αὐτοματικῶς τὸν τρόπον τινὰ χαρακτῆρος, ἐλαττοῦσα τῆς ἐγγωρίου περιουσίας κεφάλαιον.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλας ἐλλείψεις τοῦ τροποποιουμένου β' ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου τοῦ 1865 διορθοῖ ἡ πρότασις αὕτη.

Πρῶτον τὸ νῦν ἰσχύον κείμενον τοῦ ἐδαφίου τούτου ἐγέννησεν ἀμφισβήτησιν ἐνεκα τῆς ἀπαφίαις τῆς φράσεως (κληρονομίαι καὶ κληροδοσίαι) ὑπερβαίνουσιν τὴν ἀξίαν δραχ. 2000, ὑπόκεινται εἰς τέλος). Ὑποτιθεμένης π. χ. κληρονομικῆς περιουσίας 3,000 δραχμῶν, διακεκριμένης εἰς κληρονομικὰ μερίδια καὶ κληροδοτήματα χιλίων ἑκαστον ἢ πεντακοσίων δραχμῶν ὀφείλεται τέλος; Τὸ ζήτημα ἠγέρθη ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ ἡ ἀμφισβήτησις ὑπῆρξε ζωηρά.

Καίτοι δὲ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐν ἀποφάσεσιν, ὑπὲρ τοῦ νόμου ἐκδοθείσας, εἰδέχθη τὴν μόνην ὀρθὴν γνώμην καθ' ἣν φορολογεῖται τὸ σύνολον τῆς μεταβιβαζομένης κληρονομικῆς περιουσίας ἂν ὑπερβαίνει τὰς δισχιλίαις δραχμὰς, ἄνευ ἐρεῦνης περὶ τοῦ μεγέθους τῶν ποσῶν εἰς ἃ κατὰ κληρονομικὰς μερίδας ἢ κληροδοσίας διαιρεῖται, πλὴν μόνον καθ' ὅσον ἡ διαίρεσις αὕτη ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν δι' ἑκαστον κληρονόμον ἢ κληροδόγον ἀναλογίαν τοῦ τέλους, οὐχ' ἦτον αἱ πλείους τοῦ πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀποφάσεις ἐμμένουσιν ἐν τῇ πλημμελεῖ τοῦ νόμου ἐρμηνείᾳ καὶ ἐφαρμογῇ. Πρόδηλον δὲ ὅτι ἡ τοσοῦτου κακοῦ πρόξενος ἀσάφεια τοῦ νόμου ἔδει νὰ ἐκλίπῃ καὶ διὰ τοῦτο διετύπωσα τὸ ἐδάφιον τοῦτο ὡς ἔχει ἐν τῷ σχεδίῳ. Ὁπείτα κατήργησα τὴν ἀτόπως γεννηθεῖσαν ἀμφισβήτησιν τοῦ δικαιώματος τῆς φορολογίας περιουσιῶν ἐν τῇ ἡμεδατῇ εἰς ἁλλοδαποὺς περιερχομένων, ἀμφισβήτησιν, ἐπιμόνως ὑποστηριχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἐναντίον τῶν ὁρθῶς δεδογμένων ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἐκδόσεισιν ὑπ' ἀριθ. 291 (1878) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀνεπλήρωσα δὲ καὶ διπλοῦν σπουδαῖον χάσμα τοῦ νόμου, α') μὴ λαμβάνοντος παντάπασιν ὑπ' ὄψιν τὰς οὐχὶ σπανίας περιπτώσεις ἁλλεπαλλήλου ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος μεταβιβάσεως τῆς αὐτῆς περιουσίας, καθ' ἃς, ἂν ἡ φορολογία γείνη ἀδιακρίτως, ὡς καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει, ταχέως ἐξαντλεῖται ὑπ' αὐτῆς ἡ φορολογουμένη οὐσία, οὕτως εἰπεῖν δημευομένη ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ταμείου, β') μὴ προνοούντος τὴν περίπτωσιν τῆς ἐν τῇ μεταβιβάσει τῆς περιουσίας διαίρεσεως τῆς ἐπικαρπίας ἀπὸ τῆς φιλικῆς κυριότητος. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, μισηθεὶς κατὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι δυνατόν τὸν ἀγγλικὸν νόμον (προκειμένου περὶ τέλους ἐπὶ πλήρους κυριότητος καταβλητέου, διότι ἐπὶ ἐπικαρπίας γίνεται ἄλλη διάκρισις), ἡλάττωσα τὸ τέλος κατ' ἀναλογίαν τῆς ἡλικίας τοῦ φορολογουμένου, καὶ τῆς ἐνεκεν αὐτῆς ἐνδεχομένης ἐντὸς βραχέος χρόνου νέας μεταβιβάσεως τῆς περιουσίας. Ἐπὶ δὲ ἐπικαρπίας, ἀποτραπέας ἀπὸ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦσης ἀδίκου φορολογίας τοῦ μὲν φιλοῦ κυρίου κατὰ τὸ ὅλον, τοῦ δὲ ἐπικαρπωτοῦ κατὰ πρόσθετον ἥμισυ, ἐπέβαλον μὲν τούτω ὅλον τὸ ἀνάλογον τῇ τάξει αὐτοῦ τέλος, ἅτε καρποῦμένῳ πᾶσαν ἐκ τῆς περιουσίας ὠφέλειαν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀξίας τῆς ἐπικαρπίας μόνης, τῷ δὲ κυρίῳ ἐπέβαλον τὸ ἀνάλογον τέλος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀξίας ἀκεραίας τῆς περιουσίας, καταβλητέον ὅμως κατὰ τὴν εἰς τὴν κυριότητα ἐπ' αὐτὸν τῆς ἐπικαρπίας, συμβιβάσας οὕτω, κατὰ τὸ δυνατόν, τὸ φορολογικὸν συμφέρον τοῦ κράτους πρὸς τὸ

τοῦ φορολογητέου προσώπου, Τέλος δὲ ὥρισα καὶ νόνα ἐκτιμήσεως τῆς αξίας τῆς τε ἐπικαρπίας καὶ τῶν ἀφέσεων περιοδικῶν παροχῶν, διακρί-
ας ὡς οἶόν τε ἀκριθῶς τὰς μεθ' ὠρισμένης διαρκείας ἀπὸ τῶν ὁρί-
στων, κατὰ τὰ ἐν τῷ σχεδίῳ ἐκτεθειμένα.

Αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδαφίου γ' ἐπενευθεῖσαι τροπολογίαι οὐδεμιᾶς δέονται
ἀναπτύξεως.

Πλὴν ὁ κείμενος νόμος ἔχει καὶ ἄλλο ἐλάττωμα, ὡς ἡ πείρα κατέ-
δειξεν· ὅτι τὴν κρίσιν ζητημάτων νομικῶν σπουδαιωτάτων ἀφῆκεν ἀμε-
τακλήτως εἰς μόνον τὸ πρωτοδικεῖον. Καὶ καθ' ὅσον μὲν πρόκειται
περὶ τῶν πραγματικῶν καὶ ἰδίως περὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῆς περιουσίας,
καὶ ἡ κρίσις τοῦ πρωτοδικείου ἐπαρκὴς μοι φαίνεται, καὶ ἡ ἀπαγόρευ-
σις παντὸς ἐνδίκου μέσου κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ δικαιολογεῖται
πρὸς τῆς ὑπερτέρας ἀνάγκης ταχείας καὶ ἀπεριπλόκου διεκδικάσεως τῶν
φορολογικῶν διαφορῶν.

Ἄλλ' ὅτε ἐν τῇ ἐγειρομένῃ δίκῃ γεννῶνται σπουδαϊότατα ζητήματα
ἀρμοδιότητος ἢ ἀμφισβητήσεως περὶ τῆς εἰς καταβολὴν τέλους ὑποχρεώ-
σεως, παρεμπεπλεγμένα ἔχουσαι ἐνίοτε οὐχὶ μικρὰ ζητήματα τοῦ οὐσια-
στικοῦ δικαίου, φρονῶ ὅτι μόνου τοῦ πρωτοδικείου ἡ κρίσις δὲν παρέ-
χει ἀσφαλὲς ἐγγύημα. Διὰ τοῦτο δὲ προσέθηκα εἰς τὸ τροπολογούμενον
ἐδάφιον τὴν περὶ ἀναίρεσεως διάταξιν, ἥς αἱ λεπτομέρειαι οὐδεμιᾶς
δέονται ἐξηγήσεως. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ὁ Γαλλικὸς νόμος παρέχει
τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον.

Τέλος δὲ συμπληρῶν τὸ ἄρθρον 4, προύνοησα τῆς περιστάσεως καθ'
ἣν ἡ αἰτία θανάτου δωρεᾶ μετάγει καὶ πρὸ τοῦ θανάτου ἀμετακλήτως
ἦν κυριότητα τοῦ δωρουμένου εἰς τὸν δωροδόχον καὶ ἐπέβαλον ἀμέσως
ὁ τέλος εἰς τοῦτον ἅτε καρπούμενον ἤδη ὁριστικῶς τῶν ἐκ τῆς δωρε-
ημένης περιουσίας ὠφελειῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Μαρτίου 1880.

Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργός

Χ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΣ ΕΝ Τῇ ΒΟΥΛῃ

Ἐπὶ τοῦ νῦν Νόμου ΑΧΚΕ'.

I

Πρώτη συζήτηση

ΚΑΔΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ. Μίαν ὑπόδειξιν ἔχω κατὰ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 15 § γ'. Τὸ ἄρθρον τοῦτο σκοπεῖ νὰ φορολογήσῃ τὰς συναλλαγματικὰς καὶ τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, φορολογεῖ δὲ τὰ γραμμάτια ἢ τὰς συναλλαγματικὰς τὰς ἐκδοθείσας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ πληρωτέας ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ κατοίκων τοῦ Βασιλείου, ἢ τὰς ἐκδοθείσας ἐν τῷ Βασιλείῳ καὶ πληρωτέας ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. Ἐνταῦθα ἀνακαλύπτω ἐν γὰρ σμα, ὅτι δὲν ἀναφέρονται ὡς φορολογητέαι αἱ συναλλαγματικαὶ ἢ τὰ γραμμάτια τὰ διερχόμενα μόνον ἐκ τοῦ Κράτους, χρησιμεύοντα δὲ εἰς ἐξόφλησιν δοσοληψιῶν ἐντὸς τοῦ Κράτους. Αἱ τοιαῦται συναλλαγματικαὶ ἐκδίδονται ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, διέχονται διὰ τοῦ Κράτους, ἐξοφλοῦνται ἐν αὐτῷ ὑποχρεώσεις, καὶ κατοπιν μεταβιβάζονται καὶ ἀποστέλλονται, ὅπως ἐξοφληθῶσιν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν. Ἐξηγουμαι σαφέστερον διὰ παραδείγματος. Συναλλαγματικὴ τις ἐκδίδεται ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἶναι δὲ πληρωτέα εἰς Λονδῖνον καὶ πέμπεται ὑπὸ τοῦ κομιστοῦ ἢ τοῦ ἐκδότου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς ἀνταποκριτὴν του ἐν Ἀθήναις, πρὸς ὃν οὗτος ὀφείλει γράμματα, ὃ δὲ ἀνταποκριτὴς οὗτος ἐξοφλῶν τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὀφειλέτην του, πωλεῖ ἐν Ἑλλάδι ἢ ἄλλως μεταβιβάζει τὴν συναλλαγματικὴν πρὸς ἕτερον, ὃ ὁποῖος ἀποστέλλει αὐτὴν εἰς Λονδῖνον, ὅπου ὀριστικῶς ἐξοφλεῖται. Ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη, φρονῶ, ὅτι διαφεύγει πάντα φόρον, εἰάν ἡ παράγραφος γ' τ' οὗ ἄρθρου 15 μείνῃ ὡς ἔχει· διότι, εἰάν ἀκριβολογήσῃ τις ἐπὶ τῶν λέξεων: «τῶν πληρωτέων ὑπὸ κατοίκων τοῦ Βασιλείου», νομίζω, ὅτι δὲν θὰ δυνήθῃ τὸ Δημόσιον εὐλόγως νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ κομιστοῦ ἐν Ἑλλάδι, τοῦ ἐνεργούντος πρᾶξιν τινα ἐπὶ τῆς συναλλαγματικῆς, τέλος τι χαρτοσήμου. Ἄλλ' εἰάν ὑποδεικνῶν τὸ μικρὸν τοῦτο γράμμα, δὲν ἐννοῶ νὰ ζητήσω διὰ τὰς τοιαύτας συναλλαγματικὰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ πλήρους φόρου, ὃ ὁποῖος εἶναι ἀναγεγραμμένος εἰς τὸ ἄρθρον 14. Ἡ γενικὴ κλίμαξ, ἢ χρησιμεύουσα παρ' ἡμῖν διὰ τὸν φόρον τῶν ἐμπορικῶν γραμματίων, εἶναι ἐν ἐπὶ τοῖς χιλίοις, εἶναι δὲ κλίμαξ βαρεῖα, διότι εἰς Κράτη, εἰς τὰ ὁποῖα αἱ συναλλαγαὶ εἶναι πολὺ μᾶλλον προηγμένα ἢ ἐν Ἑλ-

λίου, τὸ τέλος τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων εἶναι ἡμῖς ἐπὶ τοῖς χιλίοις καὶ ὅμοις καὶ εἰς τὰ Κράτη ἐκεῖνα πάλιν δὲν ἔχει φθάσει ὁ νομοθέτης μέχρι τοῦ σημείου νὰ φορολογῇ τὴν διερχομένην ἐκ τοῦ Κράτους συναλλαγματικὴν μὲ τὸ πλῆρες τοῦτο τέλος. Εἶναι δίκαιον, κατ' ἐμὴν γνώμην, νὰ πληρώσῃσι τέλος τι τὰ γραμματῖα ταῦτα, ἀλλὰ δὲν συμφέρει νὰ ἐπιβαρυνθῶσι καὶ κατὰ τοσοῦτον, ὥστε νὰ καταστῇ ἐπιζήμιος τοῖς ἐμποροῖς ἡ διὰ τοῦ ἡμετέρου Κράτους κυκλοφορία των, καὶ νὰ ἀναγκάσωμεν ἡμεῖς, μόνον μὲ τὸ συνάλλαγμα, τὸ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ παραγόμενον, νὰ ἀνταποκρινώμεθα εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐμπορίου. Διὰ τοῦτο πιστεύω, ὅπως εἰς τὰς διερχομένας τοῦ Κράτους συναλλαγματικὰς ἐπιβάλληται τὸ ἐν τέταρτον τοῦ φόρου τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 14. θεωρῶ ὅ' ἀναγκασίον, νὰ ἐπιβληθῇ φορολογία ἐπὶ τούτων, διότι, καθὰ γινώσκω, πρῶτοντα παρουσιάζονται συναλλαγματικαὶ τοιαῦται πρὸς διεπραγματεύσιν ἐνταῦθα, καί, καθὰ ἔμαθον, ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, ἔχοντες ἀνταποκριτὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἧ εἰς ἄλλα μέρη τῆς ἀλλοδαπῆς, οἱ ὅποιοι προκαλοῦσι τὴν ἔκδοσιν συναλλαγματικῶν τοιούτων, καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πληρωμῆς τοῦ φόρου ἐν Ἑλλάδι, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἐννοεῖται πασῶν τῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Νόμῳ ὀριζομένων ζημιῶν, ἐνεκὰ καταβολῆς τοῦ ἐκ τοῦ χαρτοσήμου φόρου.

Δεύτερον σημεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νομίζω, ὅτι πρέπει ἡ προσοχὴ ἡμῶν νὰ στραφῇ, εἶναι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 16. Τὸν κανόνα, τὸν ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις βεβαίως ἀπεδέχθη, μεταβάλλουσα τὸν μέχρι τοῦδε κείμενον Νόμον, ἐννοεῖται εὐκόλως. Ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ταμειωτικὸς, πολὺ φοβοῦμαι ὅμως, ὅτι, ἐὰν ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον ὅπως ἔχει, ὁ σκοπὸς αὗτος τῆς Κυβερνήσεως δὲν θὰ ἐπιτευχθῇ. Κατὰ τὸν Νόμον περὶ χαρτοσήμου, τὸν γενικόν, ἐν ἄρθρῳ 29, παραγράφῳ ὀγδόῃ, αἱ ἀποδείξεις, ἂν αἱ καταβάλλονται τοῖς μετόχοις Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν τὰ κέρδη, εἶναι νὰ χαρτοσημανθῶσι μὲ τὸ γενικόν ἐπὶ τῆς ἀξίας τέλος. Τὸ τοιοῦτον κατ' ἀρχὴν ἐπανελήφθη καὶ κατοπινὴν διὰ τοῦ 1873, τροποποιηθέντος κατὰ τι τοῦ συστήματος τῆς προυπαρχούσης νομοθεσίας. Ἐπὶ ἤλθεν ὅμως εἰς ἕτερον Νόμος, ὁ ΑΟΓ' τοῦ 1883, ὁ ὁποῖος ἐν μέτρῳ εὐλόγῳ, εἰάν θέλητε, εἰζήτησε νὰ φορολογηθῶσι τὰ μερίσματα τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν, τὰ κατώτερα τῶν 10 δραχμῶν, τὰ ὅποια κατὰ τὴν γενικὴν κλίμακα τοῦ χαρτοσήμου ἀξίας διέφευγον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸν φόρον. Ἐνομοθέτησε δὲ τότε ἡ Βουλὴ τὸν Νόμον ΑΟΓ', καθ' ὃν μέχρι μὲν τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 5 πληροῦνται δεκάλεπτον τέλος χαρτοσήμου, μέχρι δὲ τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 10 εἰκοσάλεπτον τέλος χαρτοσήμου. Διὰ τῆς προτεινομένης σήμερον μεταβολῆς ζητεῖται φόρος 2 τοῖς ἑκατόν. Δὲν εἶναι ἀρὰ γε βερεὺς ἐν γένει ὁ φόρος οὗτος καὶ ἀδίκος, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψει, ὅτι τὰ μερίσματα τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν ὑπόκεινται ἤδη εἰς τέλος, δυνάμει τοῦ Νόμου τοῦ 1885, πρὸς 5 τοῖς ἑκατόν; Προήχθησαν ἀρὰ γε αἱ ἐργασίαι τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν ἐν Ἑλλάδι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, ἀφ' ἧς ἐνομοθετήθη ἡ φορολογία τοῦ 5 τοῖς ἑκατόν, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ προῶ-

μεν εἰς αὐτὴν τὴν μεταβολὴν; Φρονῶ, ὅτι δὲν ᾔδεισαν αἱ ἐργασίαι αὗται ἐπὶ τοσοῦτον, καὶ ὅτι, ψηφίζοντες καὶ τὸν Νόμον τοῦτον, ὑπερβαίνομεν τὸ μέτρον τοῦ δικαίου. Φρονῶ ὅμως προσέτι, ὅτι καὶ ὁ ἀποτύχη ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης. Ἄς λάβωμεν πρακτικὸν παράδειγμα. Ἡ Βιομηχανικὴ Τράπεζα ἔδωκεν ἐπανειλημμένως μείρισμα δραχμῶν 2,50 ἢ 2,75, ἐπληρώσε δὲ ὁ μέτοχος αὐτῆς δυνάμει τῆς κειμένης νομοθεσίας δεκάλεπτον χαρτόσημον δι' αὐτὸ τὸ μείρισμα. Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ὑπὸ συζήτησιν νομοσχεδίου θὰ πληρώσῃ μόνον 5 ἢ 7 λεπτά. Ὁ Σιδηρόδρομος Πειραιῶς, δίδων μείρισμα 8 δραχμῶν πληρώνει 20 λεπτά, κατὰ δὲ τὸ ὑπὸ συζήτησιν ἄρθρον θὰ πληρώσῃ μόνον 16 λεπτά. Ἡ ζημία τοῦ δημοσίου ταμεῖου εἶναι προφανής, καὶ βεβαίως ἐξητήθη νὰ καλυφθῇ ἡ ζημία αὕτη, ἡ ὁποία θὰ ἐπέλθῃ ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ τέλους τοῦ πληρωνομένου ἐπὶ τῶν μερισμάτων τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν, αἱ ὁποῖαι δίδουσι μείρισμα κατώτερον τῶν 10 δραχμῶν, ἐκ τοῦ τέλους τοῦ πληρωθησομένου ὑπὸ τῶν μετόχων ἄλλων ἀωνύμων Ἑταιριῶν, δίδουσιν σπουδαιότερα μέρηματα. Τοιαύτη Ἀνώνυμος Ἑταιρία εἶναι καὶ Ἑθνικὴ Τράπεζα, ἡ ὁποία εἶναι τὸ μόνον κατάστημα καθ' ᾧ ἐγὼ γινώσκω, τὸ δίδον ἄνωτερον μείρισμα. Ἑλήφθη ὁμοῦ ὅπ' ὅφει ὁ νόμος ΩΞΖ', ὁ κυρὼν τὴν σύμβασιν τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1880; Τί λέγει τὸ ἄρθρον 13 τῆς συμβάσεως μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος; «Διαρκούντος τοῦ χρόνου τοῦ προνομίου τῆς Τραπεζῆς, δὲν δύναται νὰ αὐξήσῃ ἡ βαρύνουσα αὐτὴν φορολογία, οὐτε νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς αὐτὴν νέοι φόροι». Κατ' ἐμὲ κριτὴν, Κύριοι, ὑπάρχοντος τοῦ συστήματος νὰ φορολογηθῶσι μὲ τὸ ποσὸν τῶν 5 τοῖς ἑκατὸν τὰ μέρηματα τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν, εἶναι βαρεῖα ἡ φορολογία δι' ἐπιβολῆς νέου χαρτοσήμου πρὸς 2 τοῖς ἑκατὸν, ὡς ἑτέρου δὲ φρονῶ, ὅτι ὁ ἀρχικὸς σκοπός, ὁ ἐπιδιωκόμενος διὰ τῆς αὐξήσεως ταύτης, θέλει ἀποτύχει, διότι τὸ μόνον κατάστημα εἰς τὸ ὁποῖον δύναται ν' ἀπευθυνθῇ τὸ Δημόσιον, ὅπως καλύψῃ τὴν ζημίαν, ἡ ὁποία θὰ ἐπέλθῃ ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ τέλους τοῦτου, εἶναι ἀρκούντως ὀπλισμένον ἐπὶ 25 ἔτη ἀπὸ τοῦ 1862, διὰ νὰ ἀποκρούσῃ πᾶσαν τοιαύτην ἀξίωσιν. Νομίζω λοιπὸν, ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δυνάμεθα τὰ πάντα νὰ ἱκανοποιήσωμεν ἱστάμενοι εἰς τὰ κείμενα τηροῦντες τούτεστι τὴν διαταξὴν τοῦ Νόμου ΑΟΓ', καὶ ἐφραμέζοντες ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ μεγαλύτερα μέρηματα, τὸ τέλος τῆς ἀξίας τὸ ὁποῖον ἀναγράφει τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ὑποβληθέντος ἡμῖν νομοσχεδίου. Δὲν εἶναι δὲ δίκαιαι αἱ ἐξαίρεσεις τοῦ κανόνος τοῦ ἄρθρου 12, ὅταν ἀπευθύνονται πρὸς μετόχους, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη δὲν ἔχουσι λόγους νὰ ᾔναι ἐνθουσιασμένοι, διότι ἐτοποθέτησαν τὰ κεφάλαιά των εἰς ἐπιχειρήσεις τοιαύτας· δύναται βεβαίως εἰς τὸ μέλλον νὰ μεταβληθῶσι τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὸ μέλλον εἶναι πάντοτε ἄβυσσος, καὶ περὶ τοῦ παρόντος συζητούντες, νομίζω, ὅτι δὲν πρέπει καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον νὰ προβῶμεν εἰς τοιαύτην μεταβολήν, ἀνατρέπουσαν φορολογίαν, εἰς ἣν ἀγογγύστως εὐρισκόμεθα ὑποβεβλημένοι.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 21 μίαν μόνον λέξιν θεωρῶ ἀναγκαίαν. Εἰς τὴν § 6, κειμένου περὶ τῶν ἐγγραφῶν ἐν τοῖς πινακίοις τῶν Πρωτοδικείων, ἀρχει ἡ φράσις καὶ τῶν Ἑμποροδικείων· τοῦτο νομίζω, ὅτι εἶναι ἰσχυρὸν, μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν Ἑμποροδικείων. Ἐν τῇ § 8 αὐτοῦ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου νομίζω, ὅτι ὑπάρχει εὐλογος περίστασις νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὴν ἀναφοράν, τὴν ὁποίαν ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως ὁ πρὸς τὸς ἡμῶν Πρόεδρος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Βουλὴν. Μεταξὺ τῶν πράξεων, τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ εἰσαγγ. β' τοῦ ἄρθρου 21 καὶ φορολογικῶν διὰ χαρτοσήμου δραχμῆς, εἶναι καὶ αἱ πράξεις τῶν δικαστικῶν κλητῶν. Νομίζω, ὅτι διὰ τῆς πράξεως ταύτης δυνάμεθα νὰ ἀφήσωμεν τὸ τέλος τῆς μιᾶς δραχμῆς, ἀποῦ προηγουμένως ἐξαίρεσωμεν ἐξ αὐτῶν τὰς ἐπιδόσεις, διὰ τὰς ὁποίας φρονῶ, ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ αὐτῇ κατὰ ἐν τέταρτον δραχμῆς ἢ ἀμοιβῇ, ἢ παρεχομένη εἰς τοὺς ἀνδρῶν αὐτοῦ ἀνθρώπους, αὐξανομένης τῆς τιμῆς τοῦ ἐπιδοτηρίου δραχ. 1,25. Ἐχουσιν εὐθύνην μεγίστην οἱ ἄνθρωποι οὗτοι· ζητοῦμεν παρ' αὐτῶν ἀκρίβειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθήκοντων των, ὅτι ἐν τῇ δὲ περιπτώσει δὲν δεῖξωσι τὴν προθυμίαν· τὴν ὁποίαν κοινωνία ἀναμένει ἐκ τοῦ ἔργου των, παραπονούμεθα πικρῶς, καταγγέλλομεν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, εἰς τοὺς δικαστάς, ζητοῦμεν τὴν κατάργησιν των καὶ τὴν καταδίκην των. Ἀλλ' ὅταν τοιαύτας μεγάλας ἀπαιτήσεις, τοιαύτας σπουδαίας ἀξιώσεις ἔχωμεν παρὰ τῶν δικαστικῶν κλητῶν, δὲν τηροῦμεν μέτρον δικαιοσύνης, κανονίζοντες διὰ τοῦ ἄρθρου τοῦ νομοσχεδίου τὰ ἀποδεικτικὰ ἐπιδόσεις πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστην, καὶ χορηγοῦντες εἰς τὸ περὶ προμηθείας πραγματευόμενον ἄρθρον τὸ 1)2 τῆς δραχμῆς· αὐτῆς εἰς τὸν κλητῆρα. Ἐὰν ἰδιαίτερος λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὰ διαστήματα εἰς τόσον μεγάλα, ἀλλὰ καὶ αἱ δαπάναι ἀνάλογοι, τί θέλετε νὰ κάμῃ δικαστικὸς κλητῆρ μετὰ τὰ 50 αὐτὰ λεπτά; Ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ ἐπιδώσῃ, ἔχῃ λογαριασμὸν μετὰ τὸν Εἰσαγγελέα, εἰς τὴν θέλῃ νὰ ἐπιδώσῃ, μόλις κατὰ τὴν θέλῃ νὰ ἐπιδώσῃ 4 ἢ 5 διόγραφα, τὴν ἡμέραν, καὶ ὡς ἀμοιβὴν τοῦ καθήκοντος θὰ ἔχῃ τὴν πείναν. Πρέπει, Κύριοι, ἐν τῷ συμποντῇ αὐτῆς τῆς κοινωνίας, νὰ ἀποφασίσωμεν μίαν αὐξήσιν κατὰ ἐν τέταρτον τῆς δραχμῆς, αὐξανομένης καθ' ὅλον τὸ τέταρτον τοῦτο τῆς μέρους αὐτοῖς προμηθείας, διὰ νὰ δύνωνται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ποιοῦνται, καὶ μένωσιν ἐξ αὐτῶν οἱ τίμιοι καὶ δραστήριοι εἰς τὴν πόλιν, διότι ἄλλως μετὰ ὀλίγα ἔτη ἅπαντες οἱ καλοὶ καὶ ἀξιοὶ τῆρας θὰ ἐκλείψωσι καὶ θὰ περιορισθῇ ἡ κλητηρικὴ ὑπηρεσία εἰς ὅσα μηδεμίαν παρέχοντα ἐγγύησιν.

ΠΑΛΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Διατι νὰ γίνῃ μία καὶ εἴκοσι πέντε ἢ ἐπὶ τὴν καὶ νὰ μὴ εἴπωμεν, ὅτι ἐκ τῆς μιᾶς δραχμῆς θὰ λαμβάνῃ ὁ κλητὴς 75 λεπτά;

ΡΙΚΟΥΠΗΣ (Πρωτοπυργός). Τοῦτο θὰ ἡλλάττου τοῦ δημόσιον.

ΠΑΛΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Νομίζω, ὅτι ἡ προτεινομένη παρ' ἐμοῦ αὐ-

ζησις ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι μία ἱκανοποίησις ἀρκούσα διὰ τοὺς δικαστικούς κλητῆρας, διότι ἀνευ ζημίας τοῦ δημοσίου αὐτάνονται τὰ μέγιστα τοῦδε δικαιώματα αὐτῶν κατὰ 50 τοὺς ἑκατὸν διὰ τὰς ἐπιδόσεις.

Ἐπίσης παρατηρήσεις τινάς, τὰς ὁποίας θεωρῶ ὀρθάς, θέλω φέρει ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 27. Τὸ ἄρθρον τοῦτο, Κύριοι, βεβαίως εἶναι ἐπιεικέστατον, —δὲν λέγω ἐπιεικές, ἀλλ' ἐπιεικέστατον,—ὡς πρὸς τοῦτο δὲ ἡ Κυβέρνησις εἶναι ἄξια συγχαρητηρίων, διότι ζητεῖ τὴν κατάργησιν νομοθεσίας ἀνηκούστου καὶ πρωτοφανοῦς, μόνον δὲ παρ' ἡμῖν ἰσχυούσης ὥς εἶναι διατετυπωμένη παρ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ 1885. Σήμερον ἔχομεν τὸν φόρον τὸν κληρονομικὸν ἰσχύοντα καὶ διὰ τοὺς ἀνιόντας καὶ κατιόντας, καὶ ἔχομεν αὐτὸν εἰς ποσοστὰ κατὰ πρῶτον μέχρι 5 τοὺς ἑκατὸν. Ἐνῶ οἱ πλούσιοι Ἀγγλοὶ καὶ οἱ πλούσιοι Γάλλοι ἠσκέσθησαν εἰς ἓν τοὺς ἑκατὸν διὰ τὴν κατ' εὐθείαν γραμμὴν, οἱ πτωχοὶ Ἕλληνες εὐρέθησαν ἀρκούντως ἰσχυροὶ ὅπως φέρωσι κατ' εὐθείαν γραμμὴν βάρος κληρονομικὸν 5 τοὺς ἑκατὸν. Διεμαρτυρήθη κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ ἰσχύοντος Νόμου διὰ μακρῶν, ἀλλ' ἡ Βουλὴ τοῦ 1885 καὶ ἡ τότε πλειονοψηφία ἔσπευδε νὰ ἐπιψηφίσῃ τοὺς φόρους ἐκείνους, τοὺς κοινωνιστικούς, οἱ ὅποιοι, κατὰ τὰς βεβαιώσεις τοῦ ἡγέτου τῆς τότε πλειονοψηφίας, ἐπρόκειτο νὰ φέρωσι τὸν χρυσοῦν αἰῶνα εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ δημοσίου. Ἐκ τῶν ὑστέρων ὅμως ἀπεδείχθη, ὅτι ἐκ τῶν τοιούτων διατάξεων καὶ τῆς λειτουργίας αὐτῶν ἐπὶ δύο ἔτη μόνον πίσις καὶ κατακραυγὴ εἰς ὠρισμένας περιστάσεις ἐπαρουσιάσθη, ἀληθῆς ὅμως καὶ τελεσφόρος λειτουργία τῶν διατάξεων ἐκείνων δὲν δύναται νὰ ἐπιδειχθῇ, διότι αὗται ἐκ τῶν προτέρων ἔσαν καταδικασμέναι, ὡς προσκρούουσαι εἰς τὰ στοιχειωδέστερα τοῦ δικαίου αἰσθήματα.

Ἡ Κυβέρνησις, προτείνουσα τὴν κατάργησιν τῆς φορολογίας ἐπὶ τῶν κατ' εὐθείαν γραμμὴν κληρονομιῶν καὶ τῆς προσθευτικῆς κλίμακος, τῆς τοσοῦτον ἄλλοτε ἐξυμνηθείσης, ἡλάττωσε μέχρι σημείου ἐπιεικεστάτου καὶ τὸ ποσοστὸν τοῦ φόρου διὰ τοὺς κλάδους ἐκείνους, τοὺς ὑποβαλλομένους εἰς κληρονομικὰ τέλη, διότι ἔχομεν ἐπὶ μὲν συζύγων καὶ ἀδελφῶν ἀμφιθαλῶν καὶ ἑτεροθαλῶν 2 ο/ο, ἐπὶ συγγενῶν τρίτου καὶ τετάρτου βαθμοῦ 3 ο/ο, ἐπὶ συγγενῶν πέμπτου μέχρις ἑξδόμου βαθμοῦ 4 ο/ο, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν, θετῶν γονέων καὶ τέκνων, θετῶν ἀδελφῶν, παντὸς ἀγχιστεύς καὶ ἐν γένει παντὸς ἐξωτικῶ 5 ο/ο.

Ὡς πρὸς τοῦτο ἡ Κυβέρνησις ἠκολούθησε τὰς μελέτας τῶν εἰδικῶν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων ἀσχοληθέντων. Ἐπιστημονικὸν δόγμα εἶναι ὅτι ὁ φόρος ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν οὐδέποτε πέπεισεν νὰ ὑπερακοντίζῃ τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα μιᾶς κληρονομίας, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Κυβέρνησις δὲν ὑπερέβη τὸ 5 ο/ο. Ἡ δύνατο ἴσως διὰ τοὺς ἐξωτικούς νὰ ζητήσῃ ποσοστὸν ἀνώτερον, διότι, ἐάν ἡ ἐπιστήμη ἡ εὐρωπαϊκὴ τὸ 5 ο/ο συνιστᾷ ὡς ἀνώτατον ὅριον, ἡ ἐπιστήμη ἐκείνη σκέπτεται ἐπὶ τῶν προσόδων τῶν Εὐρωπαϊκῶν, αἵτινες δὲν εἶναι συνήθως ἀνώτεραι τοῦ 5 ο/ο, ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι τὸ ποσοστὸν τοῦτο θὰ ἡδύνατο νὰ ὀρισθῇ καὶ ἀνιότερον. Δὲν παραπονοῦμαι ὅμως διὰ τοῦτο. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον νομίζω ἄξιον συζη-

ως καὶ ἐρμηνείας, εἶναι τὸ ἐξῆς: Τίς εἶναι ἡ ἀξία μιᾶς κληρονομίας; Ζητῶ δὲ τοῦτο, διότι ἐκ τῆς πράξεως κατενόησα, ὅτι εἶναι καὶ νὰ λυθῇ νομοθετικῶς ἡ διὰ συγχρόνου τῷ Νόμῳ ἐρμηνείας τὸ θέμα τοῦτο. Οἱ ἐφόροι καὶ οἱ ταμίαι τοῦ Κράτους φρονοῦσιν, ὅτι πᾶν ἀπογραφὸν, φέρων ἀριθμούς εἰς δοχαμάς, καὶ πᾶν γρεώγραφον, εὐρίσκον ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ ἀποδιώσαντος, εἶναι περιουσία φορολογητέα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀριθμῶν, τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναγεγραμμένων. Ἐάν τις ἀνθρώπος τις ἀποδιώσας καταλίπη φάκελλον περιέχοντα συναλλαγματικὰς ἢ γραμματικὰς μετὰ ἀριθμούς πολλούς, τὰ γραμματικὰ δὲ αὐτῇ αἰ συναλλαγματικὰ κατὰ τρόπον ἐπίσημον ἢ ἄλλον περιέλω-
 ραίς γνῶσιν τοῦ Ἐφόρου, ὁ Ἐφόρος φρονεῖ, ὅτι δικαιούται νὰ ζητῇ πληρωμὴν τοῦ τέλους τοῦ ἀρχικοῦ ποσοῦ, τοῦ ἀναγεγραμμένου ἐν τοιοῦτοις δικαιογράφοις. Ἀλλ' ἐν τῇ δικαιολογικῇ βάσει τοῦ θε-
 καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ νομοθέτου δὲν δύναται νὰ κανονισθῇ ἄλλο ἢ πραγματικὴ ἀξία, ἡ ἀγοραία, οὕτως εἰπεῖν, ἀξία τῆς κληρονομίας καὶ ἐν τούτοις ἔχομεν ἀξιώσεις συγχὰς τῶν Ἐφόρων, οἰκίας καὶ γνωμοδοτήσεις ἀνωτέρων δικαστικῶν προσώπων ὑπὲρ τῆς ἀξίας ἐκδόχῃς. Τὸ τελευταῖον τοῦτο μᾶλλον μὲ βιάζει νὰ ζητήσω ἐπίσημον ἐρμηνείαν τοῦ Νόμου, ἀφοῦ εἶδον τοιαύτας γνωμοδοτή-
 ὅτι δύναται ὁ Ἐφόρος νὰ ζητήσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναγεγραμμένον ἐπὶ μιᾶς λησμανημένης συναλλαγματικῆς. ἢ εἰς μίαν ἀπλη-
 μένην τελεσιδικίαν ἀπόφασιν. Καὶ ἂν ὁ ἐκ συναλλαγματικῆς ὑπό-
 ρηται ἐντελῶς ἀφερέγγυος, καὶ ἂν ὁ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως διωκόμενος μόνον τὴν ἔνστασιν τοῦ Μενίππου ἔχῃ νὰ ἀντιτάξῃ, ὅτι δικαίον, ὁ Ἐφόρος νὰ ζητῇ νὰ πληρωθῇ τέλος, ἵνα τιμωρηθῇ διὰ τῆς ἐπίσης ὁ δανειστής, ἐπὶ τῇ ἀφερέγγυοστί τοῦ ὀφειλέτου του.
 ὁ δὲ νομῶς λοιπόν, ὅτι, ἀφοῦ ἐπανερχεται ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ ἐν τῇ Βουλῇ, πρέπει νὰ δοθῇ ἐπίσημος ἐρμηνεία περὶ τοῦ τοιοῦ-
 θέματος, ἂν αὐτὴ ἐν τῷ Νόμῳ, τοῦλάχιστον ἐν τοῖς ἐπισημοῖς
 τικοῖς. Πρέπει ν' ἀποφύγωμεν αὐτὸ τὸ σκάνδαλον, τὸ νὰ ζητῇ
 πληρωμὴ φόρου ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου διὰ συναλλάγματα, ἢ ἄλλα
 γραφὰ ἢ δικαιόγραφα, τὰ ὅποια εἶναι χάρτης ἀγραφος διὰ τοὺς κα-
 νοντάς αὐτά· πρέπει νὰ περιορίσωμεν τὰς ἀξιώσεις τοῦ Δημοσίου εἰς
 ἔτρον τῆς δικαίας πραγματικότητος, ἐν-ὅς τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ
 ῶνται, διότι ἐξερχόμενοι ἀφίνομεν τὸ στάδιον ἐλεύθερον εἰς τὴν
 κρετίαν. Ἐπὶ τούτου θέλω παρακαλέσει τὸν ἀξιότιμον Πρόεδρον
 Κυβερνήσεως, ἵνα εὐαρεστούμενος δώσῃ τὴν πρέπουσαν ἐξήγησιν.
 ν' ἀναγραφῇ εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγία εἰς τοὺς
 ἐτραμμένους τὴν λύσιν τῶν τοιούτων ζητημάτων, καὶ διὰ τοὺς ὑπαλ-
 οὺς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐρεθιζόμενοι ἀπὸ τὰ πασσατὰ ἐμβάλλουσιν εἰς
 συχίαν καὶ παραγὴν ἀνθρώπων, πληρώσαντας μέχρι λεπτοῦ πᾶν ὅ,τι
 αὐτῆς αἰτίας ὀφείλου.

Ὅμοι ἕτερα σημεῖα ἐλάχιστα φρονῶ ἀξία τῆς ἡμετέρας προσοχῆς. Τὸ
 εἶναι εἰς τὸ ἄρθρον 43. Τὸ ἄρθρον τοῦτο κανονίζει τὰς προεστιαίας

διὰ τὰς δηλώσεις τὰς ὁποίας οἱ κληρονόμοι ὀφείλουσι νὰ υποβάλλωσιν εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐμφρον, καὶ ἐπεκτείνει τὴν προθεσίαν, ὅταν πρόκειται περὶ θανάτου συμβάντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἢ περὶ κληρονόμου κατοικοῦντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ προβλέπεται, ὅτι ὑπάρχει προθεσμία διετῆς, ὅταν ὁ θάνατος συμβῇ ἐν Ἀσίᾳ ἢ Ἀφρικῇ, (πλὴν τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, τῆς Αἰγύπτου καὶ Τυνιδος) ἢ ἐν Αὐστραλίᾳ. Νομίζω δίκαιον, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἢ παραλείψῃσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, πρέπει νὰ τεθῇ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι μετὰ τῆς Βρεῖου Ἀμερικῆς ἡ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία εἶναι σήμερον πυκνὴ, ἀλλ' ἡ Ἀμερικὴ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας πολλοὶ δὲ Ἕλληνες εὐρίσκονται σήμερον ἐν Παναμᾷ, ἄλλοι εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, διὰ τοῦτο ἡ διετὴς προθεσμία εἶναι χρήσιμος, ἀφοῦ ἔχει ἐπίσει τὸ νομοσχέδιον τοιαύτην διετὴ καὶ διὰ τὰς Ἰνδίας. Ὅταν συμπέσῃ ὁ κληρονόμος ὁ ἐν Ἑλλάδι νὰ παραλείψῃ ἐντὸς προθεσμίας μοναετοῦς νὰ δηλώσῃ τὸν ἐν Ἀμερικῇ θάνατον τοῦ συγγενεῦς του, θὰ υποβάλληται εἰς ποινὴν. ἐνῷ ὁ παραλείπων τὴν δηλώσιν ταύτην δι' ὀψιθάνοντα συγγενῆ του ἐν Ἰνδίαις δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε, ἔχων ἐν περιπλῆον ἔτος. Μία ταιαύτη τροποποίησις εἶναι νομίζω ἀναγκαία.

Τελευταίαν παρατήρησιν ἔχω νὰ φέρω ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 51 ἐδαφίου α'. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐδαφίου τούτου ὑπάρχει ἡ φράσις «πάντοτε δὲ ἀνωτέρου τῶν 5 δραχμῶν». Τοῦτο εἶναι κακὴ ἔκφρασις, νομίζω δὲ, ὅτι πρέπει νὰ τεθῇ ὡς ἐξῆς: «πάντοτε δὲ τοῦλάχιστον 5 δραχμῶν».

Αὐτὰς τὰς συντόμους παρατηρήσεις εἶχον νὰ υποβάλω. Βεβαίως διὰ τοῦ νομοσχεδίου εἰς τὰ μικρὰ ποσὰ γίνεται μικρά τις ἐπιβάρυνσις κατὰ 1)6 τοῖς οἷο, ἀλλὰ τὸ μέτρον τῆς δικαιοσύνης ἀποκαθίσταται διὰ τῶν διατάξεων αὐτοῦ, τῶν ἐγκαταλιμπανουσῶν τὸ σύστημα τῶν κατὰ πρῶτον προσθέτων τελῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἐχρησίμευσαν παρὰ εἰς τὸ νὰ ἀκονίσωσι τὸν οὖνον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς καταδολίσεισιν τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου. Ἀφοῦ τὸ μέτρον τῆς δικαιοσύνης διὰ τῆς ἀναλογίας ἐν-αὐθα ἀποκαθίσταται ἀπολύτως, πρέπει ἄνευ ἐνδοιασμοῦ νὰ ψηφίσωμεν Νόμον, ὁ ὁποῖος θέλει ἔχει ὡς συνέπειαν καὶ τὴν ἡθικοποίησιν εἰς τὰς συναλλαγὰς τὰς καθ' ἡμέραν.

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ (Πρωθυπουργός) Ὁ ἀξιότιμος Βουλευτὴς παρατήρησεν ὁρθως, ὅτι τὸ νομοσχέδιον τοῦτο δὲν πείνει εἰς αὐξήσιν τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου, ἀλλὰ σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι, τοῦτο μὲν νὰ ἐπανορθώσῃ τινὰ τῶν κακῶς νομοθετηθέντων κατὰ τὸ 1885, τοῦτο δὲ νὰ κωδικοποιήσῃ τοὺς περὶ χαρτοσήμου νόμους διορθοῦν ἐν τῇ κωδικοποιήσει καὶ τὰ τυχόν πλημμελῆ. Ἀφοῦ δὲ τοῦτο ἀνεγνώρισεν ὁ κ. Βουλευτὴς, προέβη εἰς ἐξέτασιν τῶν καθ' ἑκάστον, ἀποδεχόμενος τὰ πλείστα καὶ φέρων παρατηρήσεις τινὰς εἰς τινὰ ἄρθρα. Οὕτω παρατήρησεν ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 15 § 3, ὅτι παραλείπεται ἐν αὐτῷ ἡ μνεία τῶν συναλλαγματῶν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐκδεδωμένων καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πληρωθησομένων, ὅτα διέρχονται διὰ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ ἄρθρον ποιεῖται τινὰ μνείαν αὐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ ἄμεσον καὶ θετικὴν, διότι ἀναγινώσκομεν ἐν αὐτῷ:

όπισθογραφήσεις, αἱ ἀποδοχαὶ εἰς οὐδέν ὑπόκεινται τέλος, σημαν-
των τῶν κυρίων ὁμολογιῶν. Ὁμολογία σημανθεῖσα δὲν ὑπόκειται
τέλος, ὁπισθογραφήσεως ἢ ἀποδοχῆς ἐν Ἑλλάδι, ἅρα ὑπόκειται εἰς
τέλος, εἰάν δὲν ἐστημάνθῃ συμπέρασμα τοῦτου εἶναι, ὅτι οὐ μόνον δὲν ἀπαλ-
λάνται τῆς φορολογίας αἱ εἰρημέναι συναλλαγματικαί, ἀλλὰ τούναν-
τις φορολογουμέναι βαρύτερον τοῦ ὅρου, ὃν ὁ κ. Βουλευτὴς θεωρεῖ ὡς
πρέποντα, διότι ὁ κ. Βουλευτὴς ἐθεώρητε πρέπον νὰ ἐπιβάλληται
κατώτερον, τὸ ἥμισυ ἴσως τοῦ συνήθους. . . .

ΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ. Τὸ τέταρτον ἐπρότεινα.

ΚΟΥΠΗΣ. Δὲν εἶμαι ἐναντίος τῆς ἐλαττώσεως, διότι θεωρῶ, ὅτι
ὡς ἔχει ἐν τῷ νομοσχεδίῳ, καίτοι ἀπολύτως δὲν εἶναι ἄτοπος,
ὅμως τοῦτο τὸ ἐλάττωμα, ὅτι δὲν εἰσπράττεται, καὶ τοῦτου ἕνεκα
ἔγουμεν ἤδη ἐξ αὐτοῦ ἔσοδον, ἐνῷ, εἰάν ἐλαττωθῇ τὸ τέλος εἰς τὸ
ἢ τὸ τέταρτον, ὑπάρχει ἐλπίς, ὅτι θέλομεν εἰσπράττει. Ὑπάρ-
χουσιν λόγοι, ὧν ἕνεκα δυσκόλως εἰσπράττεται τὸ τέλος τοῦτο. Ἡ περὶ
τοῦτο πρόκειται συναλλαγματική, ἐκδιδομένη ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, πληρώνει
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, διέρχεται δὲ μόνον διὰ τῆς Ἑλλάδος, δὲν δια-
κρίνεται τὸν κίνδυνον νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος, ὡς μὴ ἐκτελεσθέντων τῶν
Ἑλληνικοῦ νόμου διελθοῦσα διὰ τῆς Ἑλλάδος, δὲν μετέβαλε χαρ-
τὰ, καὶ ἂν ἦτο ἔγκυρος, κανονικῶς ἐκδοθεῖσα, θὰ διατελῇ ἔγκυρος
ἢ τόπω τῆς πληρωμῆς. Ἄκυρος ἕνεκα τῆς μὴ πληρωμῆς τοῦ τέ-
λους ἦναι ἢ ὁπισθογράφησις, ἀλλ' αὕτη πολλάκις δὲν ἔχει σημα-
σίαν, εἰάν ἡ συναλλαγματική ἐξεδόθη ὑπὸ καταστήματος φερε-
μένη ὑπὸ καταστήματος ἀνωτέρας ἐμπορικῆς σημασίας τῆς τοῦ ἐν Ἑλ-
λάδι ὁπισθογραφουμένης, ἀδιαφορεῖ ὁ πληρώνων καὶ ὁ διαπραγματευ-
όμενος αὐτὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἂν ἡ ὁπισθογράφησις ἦναι ἔγκυρος ἢ μὴ,
καὶ αὐτὴ περιπτώσει, ἂν τὸ τέλος ἦναι μικρόν καὶ τὸ κατὰστημα τὸ
ὁπισθογραφῶν ἐνταῦθα ἦναι ἐκ τῶν προαιρουμένων νὰ συμμορφῶνται
τὸν Νόμον, πληρώνεται τὸ τέλος, εἰάν ὅμως τὸ τέλος ἦναι βαρὺ,
ὁπισθογραφῶνται ὁ ὁπισθογραφῶν πρὸς τὸν Νόμον, ἔχων ὑπ' ὄψιν, ὅτι
οὐδὲν ἐλαττοῦται ἐκ τῆς μὴ ἐκτελέσεως τῆς φορολογικῆς διατά-
ξεως τοῦ Νόμου ἢ ἀξία τῆς συναλλαγματικῆς. Κατὰ τὴν τρίτην ἅρα
ἡ ἀπάντησις θὰ ἦναι πρέπον νὰ προτείνωμεν εἰς τὸ ἄρθρον τροποποίησιν,
καὶ ἂν ἄλλως καὶ ἂν προέκειτο νὰ ἐμμείνωμεν εἰς τὴν ἰδέαν τὴν ἁ-
ρμονίαν, τῆς ἐπιβολῆς ὁλοκλήρου τοῦ τέλους, διότι ἀναντιρρήτως ἀνεπαρ-
κτοῦς ἡ ἀρνητική τοῦ νομοσχεδίου ἔκφρασις, τὸ δ' ἐπιβαλλόμενον
πρέπει νὰ κανονίσωμεν διὰ διατάξεως θετικῆς.

Ἐν ἄρθρῳ 16 ὁ ἀξιότιμος Βουλευτὴς παρετήρησεν, ὅτι ἡ τροποποίη-
σις καὶ τῶν κατωτέρων, τούτεστι τοῦ δεκαλέπτου χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν μερι-
σμάτων μέχρι 5 δραχμῶν, τοῦ εἰκοσαλέπτου ἐπὶ τῶν μερισμάτων
μέχρι 10 δραχμῶν, καὶ τοῦ πεντηκονταλέπτου ἐπὶ τῶν μερισμάτων
μέχρι 500 δραχμῶν, διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τέλους 2 τοῖς 100 ἀνα-
στρέφεται δὲν θὰ παραγάγῃ τ' ἀποτελέσματα, τὰ ἐπιδιωκόμενα ὑπὸ τῆς
ἐνστάσεως διὰ τοῦ ἄρθρου τοῦτου, τὰ δὲ ἀποτελέσματα ταῦτα ὑπὲρ

θεσεν ὁ κ. Βουλευτὴς ταμειυτικά. Ἄλλ' ὅπως ὁλόκληρον τὸ νομοσχέδιον, οὕτω καὶ τὸ ἄρθρον 16 δὲν ἔχει σκοπὸν ταμειυτικόν. Τὸ νομοσχέδιον ἔχει σκοπὸν τὴν κατάργησιν τῶν διατάξεων τῶν ἰσχυουσῶν, ὅσαι δὲν συνάδουσιν πρὸς τὴν ἀναλογικὴν ἰσότητά ἰδίᾳ δὲ τὸ ἄρθρον 16 τριποποιεῖ τὰ κείμενα, ἐφ' ὅσον ἀντιστρατεύονται πρὸς τὴν ἀναλογικὴν ἰσότητά. Τὰ κείμενα περὶ τοῦ τέλους ἐπὶ τῶν μερισμάτων τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν ἀντιστρατεύονται πρὸς τὴν ἀναλογικὴν ἰσότητά διὰ τρόπον τὰ μάλιστα καταδικαστέου, ὡς ἐπιτρέποντος εἰς τὸν φορολογουμένον νὰ μεταβάλλῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ διὰ παραδιασμοῦ τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος καὶ ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ὀημοσίου τὸν φορολογικὸν ὄρον· διότι, ὡς ἔχει ὁ Νόμος, ἐπιβάλλων τέλη, διαβαθμιζόμενα εἰς δέκα, εἰς εἴκοσι καὶ εἰς πενήτηντα λεπτὰ, ἐκαρτᾶται ἡ ἀναλογία τοῦ φόρου ἐκ τῆς μονάδος τοῦ μερισματος, τὴν δὲ μονάδα τοῦ μερισματος δυνάμει αἱ Ἑταιρίαι νὰ διαβαθμίζωσιν, οὐχὶ μεταβάλλουσιν τὸ εἰς τοὺς μετόχους πληρωτέον ὀλικὸν ποσόν, ἀλλὰ κατανέμουναι τὸ ποσόν τοῦτο ἐπὶ τὸ συμφερότερον φορολογικῶς διὰ προσφυστήσεως διαιρέσεως τῶν μετοχῶν ἢ καὶ τῶν μερισμάτων ἐκάστης μετοχῆς. Ἄν τὸ μέρισμα κανονίζεται μόνον ἀπ᾽ αὐτοῦ ἔτους, ἢ ἂν ἡ μονὰς τῶν μετοχῶν ᾖναι μεγάλη ἢ ἀνυπαρκτή τοῦ φόρου μεταβάλλεται, ἥδη δὲ συμβαίνει νὰ ὠφεληται ἐκ τῆς διαβαθμίσεως τοῦ τέλους ἀκριβῶς ἡ πλουσιωτέρα τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν, ἢ Ἑθνικῇ Τράπεζᾳ. Ἡ εὐπορία τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς δὲν εἶναι λόγος πρὸς ἐπιδύρουσιν αὐτῆς ἐν τῷ μέτρῳ τῆς φορολογίας, ἀλλ' ἐπίσης οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος, ἵνα τοὺς μετόχους τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐπιβαρύνῃ τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου κατ' ἀναλογίαν ἐλάσσονα τῆς κανονικῆς. Ὁ ἀξιότιμος Βουλευτὴς ὑπέθεσεν ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρου 16 δὲν θέλει ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ βεβαίως οὕτως ἔχει, διότι τὸ τέλος δὲν ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν Ἑταιριῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν μετοχῶν, ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο τὰ προνόμια τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἀναγεγραμμένα ἐν Νόμοις καὶ συμβάσεσι, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ὡς πρὸς τὰ τοῦ ἁρθρου 16. Οὕτω τὰ τέλη ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν σιδηροδρόμων ἐπιβάλλονται εἰς τοὺς ἐπιβάτας καὶ δὲν θεωροῦνται ἐπιβαλλόμενα εἰς τὸν σιδηροδρόμον· ταῦτά περὶ τῶν Ἀτμοπλοικῶν Ἑταιριῶν καὶ περὶ τῶν δημοσίων θεαμάτων ἐν πᾶσι τὰ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τέλη ἀναγνωρίζονται ὡς ἐπιβαλλόμενα οὐχὶ εἰς τὸ κατ' αὐτὸν, ἐνθα γίνεται ἡ πληρωμὴ τοῦ εἰσιτηρίου, ἀλλ' εἰς τὸν ἀποκτῶν τὸ εἰσιτήριον.

ΠΑΧΥΣ. Ἡ Τράπεζα τί εἶναι; οἱ μέτοχοι κάμνουν τὴν Τράπεζαν.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ. Δύνασθε νὰ με πληροφορήσῃτε, ἂν ὁ Νόμος ὁ ὕψους τὸν φόρον ἐπὶ τῶν κερδῶν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιριῶν ἀπὸ 5 εἰς 5 τοῖς 100, ἐφημέροσθι ἐπὶ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς;

ΤΡΙΚΟΤΥΗΣ Βεβαίως ὄχι. Ἄλλ' ὁ Νόμος ἐκεῖνος φορολογεῖ τὸ κέρδος τῆς Ἑταιρίας, ἐνῶ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νομοσχεδίου δὲν φορολογεῖται ἡ Ἑταιρία, ἀλλ' ἡ πράξις τοῦ μετοχου, ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τοῦ περιλαμβανομένου ἐν αὐτῇ. Τὴν πρᾶξιν πράττει ὁ μέτοχος. Οὗτος ἐξοφλεῖ τὸ μέρος, δίδων τὴν ἀπόδειξιν. Ἡ ἀναγραφή τοῦ

της Ἀνωνόμου Ἑταιρίας, ἀναντιρρήτως εἶναι πράξις αὐτῆς τῆς
 εἰας, τὸ δ' ἐπὶ τῷ κέρδει τέλος ἐπιβαρύνει αὐτήν, ἀλλ' ἡ τοῦ βε-
 λέντος καὶ φορολογηθέντος κέρδους εἰσπραξις παρὰ τῶν μετόχων
 λείψιδαν αὐτῶν πράξιν, ἐπαγομένην τὴν παρ' αὐτῶν πληρωμὴν
 ἀναλόγως τῶν παρ' ἐκάστου εἰσπραχθέντων.

πρόκειται ὁμως ἐνταῦθα νὰ λύσωμεν τὸ ζήτημα τῆς ἐφαρμογῆς
 τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 εἰς τὰ μερίσματα τῆς Ἑθνικῆς Τρα-
 πέζης. Τὸ ἄρθρον 16 οὐδαμῶς θίγει τὰ προνόμια τῆς Ἑθνικῆς Τραπε-
 ζῆς ἀν' αἱ συμβάσεις ἀπαλλάττωσι τὰ μερίσματα αὐτῆς ἀπὸ πάσης
 καθήκοντος φορολογίας, ἡ ἀρμοδία ἀρχὴ θελεῖ προνοήσῃ, ὅπως μὴ πα-
 ρεσθῶσι κεκτημένα δικαιώματα. Ἐγὼ φρονῶ, ὅτι κατὰ τὰς συμβάσεις
 Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τὰ μερίσματα αὐτῆς ὑποβάλλονται εἰς πᾶσαν
 ἐπιτηθευομένην νέαν τῶν μερισμάτων τῶν Ἀνωνόμων Ἑταιριῶν
 ὁρίαν. Ἐὰν δὲ ἡ γνώμη μου ᾔναι ὀρθή, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 16
 εἶναι νὸ μειονέκτημα, ὅπερ παρίστησιν ὁ ἀξιότιμος Βουλευτὴς, ὅτι
 γίνονται τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ τὰ μερίσματα τῆς κυριώτερας τῶν
 ὑμῶν Ἑταιριῶν ἀλλὰ καὶ ἂν ὀρθὴ ᾔναι ἡ γνώμη τοῦ κ. Βου-
 λ. ἐσφαλμένη δὲ ἡ ἐμὴ ἐρμηνεία τῶν συμβάσεων τῆς Ἑθνικῆς
 Τραπεζῆς, καὶ παρουσιάξῃ ὥς ἐκ τούτου τὸ εἰρημένον μειονέκτημα, ἡ
 εἰς πάλιν καλῶς ἔχει αὐτὴ, διότι ὁ σκοπὸς αὐτῆς δὲν εἶναι ταμieu-
 ῶς ἐνόμισεν ὁ κ. Βουλευτὴς. Τὸ ἄρθρον 16 ἔχει σκοπὸν τὴν ἀνα-
 γνῶσιν τοῦ φόρου ἐξίσωσιν, ὑπαγορευομένην ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης καὶ
 ἀπὸ τοῦ συμφέροντος τοῦ δημοσίου καὶ ὑπὸ τοῦ τῶν Ἑταιριῶν. Ἡ
 διάταξις τῆς τέως κειμένης τριπλῆς διαβαθμίσεως διὰ τῆς ἀνα-
 γνῶσιν φορολογίας τοῦ ἄρθρου 16 ἀπαλλάττει τὰς ἐταιρίας τοῦ πειρα-
 ὅπως κανονίζωσι τὰ τῶν μετοχῶν καὶ τῶν μερισμάτων αὐτῶν,
 κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς εὐχερεστερας αὐτῶν κατανομῆς, ἀλλὰ
 ὑπεκφυγὴν τῆς βαρυτέρας φορολογικῆς διαβαθμίσεως. Εἰς τὰς
 οὐσας δὲ Ἀνωνόμους Ἑταιρίας ἐφαρμοζομένη ἡ διάταξις τοῦ ἄρ-
 θ. 16 ἔχει ἀνακουφιστικὴν, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ Ἑταιρίαι,
 μονάδῃ μετοχῆς ἔχουσι μικράν, τὸ δὲ μέρος τῆς μικρᾶς μετοχῆς
 νιαῖον, ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀποτινόντων τὸ δεκάλε-
 πτον τέλος, καὶ τοῦτο οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου ποσοῦ τῶν 5 δραχ., ἀλλ'
 τοῦ 3 δραχμῶν καὶ 2 δραχμῶν καὶ μιᾶς δραχμῆς. Τὸ δεκάλεπτον
 τὸ ὑποῖον ἐπὶ τῶν 5 δραχ., εἶναι 2 ο)ο ἐπὶ τῆς μιᾶς δραχ., εἶναι
 1, τὸ δὲ πεντηκοντάλεπτον τέλος, εἰς ὃ ὑποβάλλεται ἡ Ἑθνικὴ Τρα-
 πέζα, εἶναι κατώτερον πολὺ τοῦ 1)2 τοῖς ο)ο. Προφανῶς σόλοικος εἶναι
 ὁ, ὁ ἐξαρτῶν τὴν ἀναλογίαν τοῦ φόρου μεταξὺ 10 ο)ο καὶ 2 ο)ο
 1)2 ἢ 1)3 τοῖς ο)ο, ἐκ τῆς τυχαίας συμπτώσεως ἢ τῆς σκοπίμου
 θύσεως τῆς μονάδος τοῦ μερίσματος. Νομοθεσίς ἐπιτρέπουσα,
 αἱ Ἑταιρίαι κανονίζωσι τὰ τῆς μετοχῆς οὖν, ὥστε τὸ μέρος
 ὑποβάλλεται εἰς φορολογικὸν ὅρον, παρὰ τὸ ἀπὸ 10 τοῖς ο)ο
 τοῖς ο)ο, ἢ 1)2 ἢ 1)3 τοῖς ο)ο, βεβαίως χρῆζει ἀναθεωρήσεως.

Τῆς ἀναθεωρήσεως τὸ πόρισμα ἀνεγράψαμεν ἐν ἀρθρῳ 16. κανονίσαντες τὸν φῶρον ἀναλογικῶς ἐπὶ παντὸς μερίσματος πρὸς 2 ο.ο.

Ἐν ἄρθρῳ 21 ὁ ἀξιότιμος Βουλευτὴς παρετήρησεν, ὅτι παρέλκει ἡ λέξις «Ἐμποροδικεῖον», καὶ τοῦτο εἶναι ἀναντίρρητον, ἐπομένως διαγράφεται ἡ λέξις.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐποίησατο λόγον καὶ περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, ὑποστηρίξας καὶ τὴν αἴτησιν, περὶ ἧς ἐγένετο λόγος ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως ἐξ ἀφορμῆς ἀναφορᾶς τῶν δικαστικῶν κλητῆρων. Ἡμεῖς συμφωνοῦμεν καθ' ὅλα πρὸς τὴν γνώμην τοῦ ἀξιότιμου Βουλευτοῦ θεωροῦμεν, ὅτι οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες τῶν ὄντων δὲν ἀμείβονται ἐπαρκῶς, καὶ ὅτι γενναιότερα τις ἀμοιβὴ θὰ ἦναι ὠφέλιμος εἰς τοὺς προσφεύγοντας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν. Ταύτην τὴν γνώμην ἡμῶν ἀναγνωρίζει πᾶς ὁ ἀνατρέχων εἰς τὴν ἀρχικὴν διατύπωσιν τοῦ νομοσχεδίου, διότι γινώσκετε, ὅτι τὸ νομοσχέδιον δὲν ὑποβάλλεται πρῶτον ἤδη εἰς τὴν Βουλὴν, εἶχεν ὑποβληθῇ καὶ κατὰ προηγουμένην Περιόδον τῆς Βουλῆς, καὶ ὑπέστη πολλὴν βάσανον καὶ πρὸ τῆς ὑποβολῆς, πρὸς κατάρτισμόν, καὶ μετὰ τὴν ὑποβολήν, χάριν τῆς ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως. Ἡ Βουλευτικὴ ἐπιτροπὴ, ἡ μελετήσασα τὰ τοῦ νομοσχεδίου τότε, ἀπέκρουσε τὴν ἰδέαν, ἣν ἡμεῖς εἰχομεν προτείνειν, περιλαβόντες αὐτὴν ἐν τῇ νομοσχεδίῳ, ὅπως ἐπιπροστεθῇ τέλος 25 λεπτῶν εἰς τὰς πράξεις τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, διατιθέμενον ὁλόκληρον ὑπὲς αὐτῶν· ἐπειδὴ δὲ τότε εἰχομεν παραδεχθῇ τὴν ἀρχήν, ὅπως ἐξετάσωμεν μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς τὰ τοῦ νομοσχεδίου ἐν πνεύματι συμβιβαστικῷ, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ ὑποβάλωμεν ἀπὸ κοινοῦ γνώμην εἰς τὴν Βουλὴν, ἥτις νὰ τύγῃ τῆς ὑποστηρίξεως αὐτῆς, ἀπεδύνημεν τὰ παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς προταθέντα παρασκευάσαντες δὲ ἤδη τὸ νομοσχέδιον, ἵνα εἰσαγάγωμεν αὐτὸ ἐκ νέου εἰς τὴν Βουλὴν, ἐνομίζαμεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τῷ διατηρηθῶμεν τὴν μορφήν, ἣν εἶχεν ἀποκτήσει ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπεξεργασίας, ἐπομένως παρελείψαμεν τὰ περὶ προσθέτου ὑπὲς τῶν δικαστικῶν κλητῆρων τέλους. Ἐὰν ὁμως ἡ Βουλὴ φρονῇ, ὅτι ἡ αὖθις τῶν δικαιωμάτων τῶν κλητῆρων εἶναι ἐπιθυμητὴ, δὲν θέλομεν διστάσει νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἀρχικὴν ἡμῶν γνώμην.

Ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τοῦ ἀξιότιμου Βουλευτοῦ περὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 27 κληρονομικῶν τελῶν διατρανῶ καὶ πάλιν, ὅτι τὸ νομοσχέδιον τοῦτο δὲν ἔχει σκοπὸν ταμιευτικόν. Τὸ νομοσχέδιον ἔχει σκοποὺς ἄλλους, ἰδίως δὲ ὡς πρὸς τοῦτο σκοπὸν κληρονομικῆς δικαιοσύνης· καὶ ἐπιεικείας. Ὁ κ. Βουλευτὴς παρατηρεῖ, ὅτι τὰ τέλη, τὰ παρ' ἡμῶν προτεινόμενα ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχῶν, ὅς ἡρῶσθημεν ἐν ξέναις νομοθεσίαις, θὰ ἡδύναντο κατὰ τὰς ἀρχὰς ταύτας νὰ ὡς βαρύτερα τῶν ἀναγεγραμμένων· ἀλλ' εἰμαι γνώμης, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλωμεν τὰ τέλη ταῦτα λίαν βαρέα· διότι καὶ μὲν τὸ γρῆμα παρ' ἡμῖν ἔχει μεγαλειτέραν ἢ ἀλλαγῇ ἀξίαν, ἀλλὰ τοῦτο διότι ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἔθνος πτωχότερον, ἔχει πλοῦτον ἐν συνόλῳ ἐλπίσσαν τοῦ τῶν ξένων ἐθνῶν. Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς ἦτο ἔθνος πλουσιώτερον ἐπειδὴ τὸ γρῆμα ὡς ἦτο εὐθιγότερον καὶ πλέον εὐαπόκτητον, ἡ ἐπε-

να ἐφαρμοσώμεν τὴν ἀρχὴν ἐπιβαρύνοντες πλείοτον τὸν ὑποβαλόντα εἰς τὸ τέλος. Ὅταν ὅμως πρόκηται νὰ ἐφαρμοσώμεν τὴν ἀρχὴν ῥάτος, ὅπου τὸ χρῆμα δυσκολώτερον ἀποκτάται, πρέπει νὰ διατυπώμεν αὐτὴν ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον. Φρονῶ ἄρα, ὅτι πρέπει νὰ περιορίσωμεν εἰς τὰ ποσοστά, τὰ ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ἀναγεγραμμένα, τοσοῦτον, ὅσῳ ἡ φορολογία, περὶ τῆς τῷ ἄρθρῳ 27 τοῦ νομοσχεδίου ἀποτεινόμενης ἀπὸ τοῦ 1880 εἰσυχθεῖσαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νομοθεσίᾳ καὶ δὲν δύναται ἔτι νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐγκλιματισθεῖσα ἐν τῇ χώρᾳ δὲν αἰ νὰ παρασταθῇ ὡς κανονικῶς λειτουργοῦσα. Ἐνὸς ὁ θεσμός δὲν εἶναι πλήρους ἐφαρμογῆς, ἐνὸς δὲν προσαρμόζεται ὁλοσχερῶς εἰς τὴν τῆς χώρας, ἡ ἐπαχθεστέρα αὐτοῦ διατύπωσις, ἀποβαίνει ἀλλοιῶς, τοῦναντίον δὲ τὸ ἐπιεικέστερον τῆς φορολογίας ὑπόσχεται εἰς τὴν μεγαλειτέρας ὑπὲρ τοῦ δημοσίου.

ὁ κύριος Βουλευτὴς ἐξήτησεν ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν τελῶν, νὰ καυώσῃ τὰ τοῦ τρόπου τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἀξίας, διότι τὰ μέχρι κείμενα καὶ αὐτὸ τὸ νομοσχέδιον σχετίζουσι τὸ τέλος πρὸς τὴν οὐδὲν ὅμως λέγουσι περὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀξίας. Ἐπειδὴ ἀξία δὲν ἐρίζεται τι εἰδικώτερον, θεωρεῖται ἡ ἐν τοῖς ἐγγράφοις αναφερόμενη, διατρέχουσα τὸν κίνδυνον, νὰ ἴδωμεν τὰ τέλη ἐφαρμοζόμενα ἐν ὀνομαστικῶν καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν πραγματικῶν ἀξιών· εὐλογος αἰ ἡ ἀξίωσις τοῦ κ. Βουλευτοῦ, ἵνα τὰ τέλη ἐφαρμοζῶνται ἐπὶ τῶν πραγματικῶν καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ὀνομαστικῶν ἀξιών. Τούτου ὁ κ. Βουλευτὴς περιωρίσθη νὰ ζητήσῃ τὴν ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀναγραφὴν, ὅτι τοιαῦτα διατάξεις δὲν χωροῦσιν ἐν νομοσχεδίῳ. Ἀνέναντος δὲ καὶ ἡμεῖς φρονοῦμεν καὶ ἀποδεχόμεθα, ὅπως τὸ φρόνημα τοῦτο ἀναγραφῇ ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι ἀξία εἶναι ἡ πραγματική καὶ ὅτι ἡ ἐκτίμησις ἀνήκει εἰς τοὺς ἐκ τοῦ Νόμου τεταγμένους, ἀποφασίζουσι περὶ τοῦ πληρωτέου τέλους, ταύτέστιν εἰς τὸν Ἐφόρον πρῶτον βαθμὸν, εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ δεύτερον βαθμὸν. Ὁ ἔφορος οὐδὲν οφείλει νὰ ποιήσῃται δηλώσιν τὴν δηλώσιν ταύτην αὐτὸς συντάξῃ, ὅπως νομίζει, ὅτι ἡ πραγματικὴ ἀξία ὑπαγορεύει τὸν. Ὁ ἔφορος θέλει ἐκτιμῇσαι τὰ τῆς δηλώσεως, καὶ ἂν φρονῇ, ὡς ἐξετιμήθη ἡ ἀξία ὑπὸ τοῦ δηλώσαντος, ποιεῖται ἀντιρρήσεις, ἐπὶ δικαστήριον, δικάζον ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων, ἀποφασίζει· ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν ἔφορον καὶ ὡς πρὸς τὸ δικαστήριον πρέπει νὰ ἡ πραγματικὴ ἀξία τῶν κληρονομουμένων, καὶ οὐχὶ ἡ ὀνομαστικὴ ἀξία. Ταῦτα πρέπει νὰ φροντίσωμεν, ὅπως ἀναγραφῶσιν ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ἵνα χρησιμεύσωσιν εἰς ὁδηγίαν τῶν ἐκτελεστῶν ὁμοῦ.

Ὁ ἀρθρὸς 43 ὁ ἀξιότιμος Βουλευτὴς παρετήρησε περὶ τῶν διορισμῶν δηλώσιν τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κληρονομιῶν, ὅτι ἐν ταῖς χώραις ταύταις ἀναγράφεται διορία μικροτέρα τοῦ ἔτους, καὶ δὴ διετής, ἔπρεπε περιληφθῇ καὶ ἡ Ἀμερικὴ· τοσοῦτῳ μᾶλλον, εἶπεν, ὅτι ἐν τῇ διορίᾳ ταύτῃ τῶν χωρῶν ὑπὲρ ὧν ἀναγράφεται ἡ μικροτέρα διορία,

περιλαμβάνεται καὶ ἡ Ἰνδική. Ἀλλ' ἐγὼ φρονῶ, ὅτι καὶ ἡ Ἰνδική πρέπει νὰ περιληφθῇ ἐν ταῖς χώραις, ὑπὲρ ὧν δὲν ἀναγράφεται ἡ μακροτάτη διορία, φρονῶ, ὅτι ἡ συγκοινωνία σήμερον τοσοῦτον ἀνεπτύχθη καὶ μετὰ τῆς Ἀμερικῆς καὶ μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς Ἰνδικῆς, ὥστε δὲν ὑπάρχει λόγος, ἵνα ταχθῶσιν αἱ χώραι αὗται μετὰ τῶν ἄλλων ἐκτάσεων τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, τῶν μὴ κατονομαζομένων εἰδικῶς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ τούτῳ, ὡς ἐξαίρουμένων ἀπὸ τῆς μακροτάτης διορίας. Κατὰ τὴν δευτέραν ἄρα ἀνάγνωσιν θέλω προτείνειν, ὅπως ἐν ταῖς ἐξαίρεσιν ἀπὸ τῆς μακροτάτης διορίας περιληφθῶσι καὶ αἱ Ἰνδικαὶ τῆς Ἀγγλίας κτήσεις, κατ' ἀντιστοιχείαν δὲ δὲν θέλω προτείνειν τὴν ἀναγραφὴν τῆς Ἀμερικῆς ἐν ταῖς χώραις ταῖς ὑπαγομέναις εἰς τὴν διετὴ διορίαν.

Ὁ κύριος Βουλευτὴς ἐποιήσατο καὶ τελευταίαν παρατήρησιν ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 51, ὅτι ἡ τελευταία φράσις ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' τοῦ ἄρθρου τούτου «πάντοτε δὲ ἀνωτέρου τῶν 5 δραχμῶν», δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς παρεξηγήσεις. Ἡ παρατήρησις ὁρθῶς ἔχει, καὶ προθύμως ἀποδεχόμεθα τὴν ἀναγραφὴν: «οὐχὶ δὲ κατωτέρου τῶν 5 δραχμῶν».

II

Δευτέρα συζήτησις.

ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ. Πρώτη εὔησις εἶναι ἡ καθιέρωσις τοῦ ὑποχρεωτικοῦ περιθωρίου καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀφίνομεν περιθώριον, ἀλλὰ δὲν τὸ ἀφίνομεν ὑποχρεωτικῶς, ἐπομένως ἕκαστος, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν ὕλην, ἣν εἶχε νὰ καταχωρίσῃ ἐπὶ χαρτοσήμου, ἐκἀνόηζεν ἀναλόγως τὸ περιθώριον, ἂν δὲ εἰς τὸ τέλος τῆς πράξεως ὑπελείποντο καὶ τινες λέξεις, ταύτας κατεχώριζεν εἰς τὸ περιθώριον καὶ οὕτω δὲν ἐλάμβανεν ἀνάγκην νὰ προσθέσῃ ἐν ἑτι φύλλον. Ἀλλὰ σήμερον, ὡς προτείνεται διὰ τοῦ νομοσχεδίου, τὸ περιθώριον θὰ ᾔηται ὑποχρεωτικόν, καὶ ἐπομένως ἕκαστος θὰ ὑποχρεοῦται ν' ἀφήσῃ τὸ περιθώριον, τὸ ὅποιον θὰ διατάσῃ ὁ νόμος, καὶ δὲν θὰ δικαιούται νὰ γράψῃ ἐπ' αὐτοῦ ἢ διορθώσῃ καὶ προσθήκας παραλειφθεῖσων κατὰ λόγον λέξεων, οὐχὶ κείμενον. Κατὰ συνέπειαν καὶ ἂν δύο λέξεις ὑπολείπονται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς πράξεως, θὰ ᾔηται τις ὑποχρεωμένος νὰ προσθέσῃ ἐν ἑτι φύλλον χαρτοσήμου καὶ ἐπειδὴ σπανίως θὰ δύνηται πρᾶξις τις νὰ περιληφθῇ ἐν ἐνὶ φύλλῳ χαρτοσήμου, ἀφοῦ θ' ἀφίναται ἐξ αὐτοῦ περιθώριον, ὅπερ εἰς τὰ δύο πρόσωπα θ' ἀνέρχεται εἰς 90 χιλίστα τοῦ βασιλικοῦ πῆγους θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ προσθέτωμεν εἰς πάσας σχεδὸν τὰς πράξεις καὶ δεῦτερον χαρτόσημον, καὶ ἰδοὺ ἀμέτῳς ὁ διπλασιασμός.

Τέσον εἶναι ἀληθές, ὅτι αὕτη ἡ περὶ περιθωρίου διάταξις εἶναι ἐπαχθὴς, ὥστε κατὰ τὴν τελευταίαν Σύνοδον τῆς προπαραελθούσης Βουλευτι-

υ, ὅποτε εἶχεν ὑποβληθῇ ὁμοιον νομοσχέδιον περὶ τελῶν χαρ-
 τῶν περιέχον τὴν αὐτὴν διάταξιν περὶ περιθωρίου, καίτοι αἱ δια-
 φύλλου τοῦ χαρτσόδημου ἦσαν κατ' αὐτὸ μεγαλείτεραι, διότι
 ὁ μὲν πλάτος τοῦ φύλλου συνίστατο εἰς 420 χιλιοστὰ τοῦ
 ἥχεως, ἐνῶ κατὰ τὸ ὑπὸ συζήτησιν συνίσταται μόνον εἰς
 αἷκας συνίστατο εἰς 310 χιλιοστὰ, ἐνῶ κατὰ τὸ ὑπὸ συζή-
 τῶν εἰς μόνον 300, καίτοι, λέγω, αἱ διαστάσεις ἦσαν με-
 ῖον ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιτροπῇ τῆς Βουλῆς, εἰς ἣν εἶχε
 καὶ ἡ μέλος καὶ εἰσηγητὴς ἦτο ὁ νῦν ἀξιότιμος ἐπὶ τῶν
 Ὑπουργός, προέτεινε τὴν ἐλάττωσιν τοῦ περιθωρίου κατὰ
 τοῦ μέτρου. Φαντασθῆτε λοιπόν, πόσον ὑπέρογκον αὔξῃσιν
 εἰς τὴν περὶ χαρτσόδημου φορολογίαν ἡ περὶ περιθωρίου διά-
 τὰ ὑπὸ συζήτησιν νομοσχέδιον, ἀφοῦ κατ' αὐτὸ ὁρίζεται
 15 χιλιοστών ἐφ' ἑκάστης σελίδος, ἐνῶ τὸ φύλλον θὰ ἔχῃ
 διαστάσεις.

ἐπιβάρυναι εἶναι ἐκείνη, δι' ἧς ἐξομοιοῦνται αἱ προδικαστι-
 κῶν ὁριστικῶν ἀποφάσεις· διὰ ταύτης προστίθεται εἰς πᾶσαν
 στικτὴν ἀπόφασιν Πρωτοδικῶν τέλος δύο δραχμῶν, εἰς πᾶσαν
 πόφασιν τῶν Ἐφετῶν καὶ ὁμοιοβάθμων δικαστηρίων τριῶν
 νῶσκατε, ὅτι σπανίως συμβαίνει ὑποθέσεις τις νὰ περατοῦται
 μόνης ἀποφάσεως· συνήθως ἐκδίδονται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑπο-
 λαί προδικαστικαὶ ἀποφάσεις. Ἄν λάβητε τοῦτο ὑπ' ὄψει,
 μεγάλη εἶναι ἡ προτεινομένη αὔξῃσις. Ὡς λόγος τῆς αὐ-
 τῆς ἀναφέρεται ἐν τῇ δικαιολογητικῇ ἐκθέσει τοῦ νομοσχε-
 πῶντος ὑποθέσεως προκαταβάλλεται τὸ διὰ τὰς ὁριστικὰς
 ρισμένον τέλος, τὸ δὲ περίσσευμα, ἂν ἐκδοθῇ ἀπόφασις οὐχὶ
 ἐν τῷ λαμβάνει ὁ διάδικος, ἀλλ' ἢ λαμβάνει τοῦτο ὁ δικη-
 κρατεῖ ὁ Γραμματεὺς τοῦ Δικαστηρίου. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν
 τότε, διότι προκαταβάλλουσι τὰ τέλη οὐχὶ οἱ δικηγόροι, ἀλλ'
 ἀδικοί, οἱ ὅποιοι φροντίζουσι ν' ἀναλαμβάνωσι τὰ περισσεύ-
 λως τε εἶναι γνωστόν, ὅτι πολλάκις, προκειμένου μάλιστα
 ὦν ἐχόντων πολλὰς δικαστικὰς ὑποθέσεις, ἅπασα ἡ διὰ μίαν
 καστικὰς ὑποθέσεις δαπάνη προκαταβάλλεται ὑπὸ τοῦ δικη-
 πέμπει τὸν λογαριασμὸν κατόπιν εἰς τὸν πελάτην του, καὶ
 αἱ ὑπ' αὐτοῦ. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει οἱ διάδικοι δὲν
 ἢ τὰ πράγματι καταβληθέντα τέλη, διότι οὐδεὶς βεβαίως
 ἂν θέσῃ εἰς λογαριασμὸν αὐτοῦ, ὅτι ἐπλήρωσε τέλη μὴ κατα-
 π' αὐτοῦ. Πλὴν καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι τὰ περισσεύματα
 οἱ δικηγόροι, νομίζετε, ὅτι ἐκ ταύτης τῆς διαφορᾶς δὲν
 οἱ διάδικοι; Νομίζετε, ὅτι ὁ δικηγόρος δὲν λαμβάνει τοῦτο
 ἐν δηλαδὴ θὰ ἐκδοθῇ προδικαστικὴ ἀπόφασις, καὶ δὲν κανο-
 γως τὴν αντιμισθίαν, τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ, καὶ ὅτι οἱ δικη-
 νει, ἔχοντες ὑπ' ὄψει καὶ τὸ ὠφέλημα τοῦτο, δὲν εὐχαριστοῦν-
 μισθίαν μικροτέραν ἐκείνης· ἢν θὰ ἐλάμβανον ἄνευ αὐτῶν;

Νομίζω, ὅτι πάντες θὰ συμφωνήσωσι περὶ τοῦτου, ὡς ἐπίσης πάντες θὰ συμφωνήσωσιν, ὅτι, ἂν τυχόν ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον ὡς ἔχει, θὰ λαμβάνωσιν ἀντιμισθίαν μεγαλειτέραν ἐκείνης, ἣν μέχρι τοῦδε λαμβάνουσι, πρὸς ἀποζημιώσεις αὐτῶν διὰ τὴν ζημίαν, ἣν ὑφίστανται ἐκ τῆς στερήσεως τοῦ περισσεύματος. Εἶναι λοιπὸν καὶ τοῦτο αὐξήσις οὐκ ὀλίγον σπουδαία, καὶ θὰ ἐπιβαρύνῃ οὐκ ὀλίγον τὴν κοινωνίαν.

Τρίτη αὐξήσις εἶναι ἡ ἐξομοίωσις τῶν πράξεων τῶν εἰσγηγῆτων πρὸς τὰς πράξεις τοῦ προέδρου. Ἢδὲ καὶ πράξεις αὗται θὰ γράφωνται ἐπὶ χαρτοσήμου τριῶν δραχμῶν, ἐνῶ μέχρι τοῦδε ἐγράφοντο ἐπὶ χαρτοσήμου δύο δραχμῶν. Αἱ τοιαῦται πράξεις εἰσὶν ἅπειροι· π. χ. πράξις, δι' ἧς ὁρίζεται ἡμέρα πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων, πράξις, δι' ἧς ὁρίζεται ἡμέρα πρὸς διεξαγωγὴν τῶν κλήρων ἐπὶ διανομῇ; πράξις, δι' ἧς ὁρίζεται ἡμέρα πρὸς δοκίμιν πραγματογνωμόνων κτλ. Τοιούτων δὲ πράξεων γίνεται ἀνάγκη εἰς πᾶσαν σχεδὸν δίκην. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ μία ἄλλη αὐξήσις, ἐπερχομένη ἄνευ λόγου, ἐπιβαρύνουσα καὶ αὕτη οὐκ ὀλίγον τὰ δικαστικά τέλη.

Ἑτέρα αὐξήσις εἶναι ἐκείνη, δι' ἧς αἱ ἀποφάσεις τῶν προέδρων τῶν πρωτοδικῶν περὶ ἐξώσεων ἐξομοιοῦνται πρὸς ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου πρωτοδικῶν. Ἐνεκα τῆς αὐξήσεως ταύτης αἱ ἀποφάσεις τῶν προέδρων ἐπὶ τοιούτου ἀντικειμένου, αἵτινες ἄχρις σήμερον ἐγράφοντο ἐπὶ χαρτοσήμου τριῶν δραχμῶν, θὰ γράφωνται τοῦ λοιποῦ ἐπὶ χαρτοσήμου πέντε δραχμῶν. Ἡ τοιαύτη αὐξήσις πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀντιβαίνει εἰς τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐγένετο ὁ εἰδικὸς νόμος περὶ ἐξώσεων. Ἐνθυμιθεὶς τί συνέβαινεν ἄλλοτε, ὅσκις ὁ ἐκμισθωτὴς ᾔθελε νὰ ἐκβάλῃ τὸν δυστροποῦντα μισθωτὴν ἐκ τῆς οἰκίας του· ἔπρεπε νὰ ἐγείρῃ μακρὸν καὶ πολυδάπανον δικαστικὸν ἀγῶνα. ὅπως κατορθώσῃ τοῦτο, διότι ἐκεῖ νὰ ἐγείρῃ τακτικὴν ἀγωγὴν εἰς τὸ δικαστήριον, κατὰ ταύτης δὲ ὁ δυστροπος μισθωτὴς ἀντέτασσε μυριάς ἀντιρρήσεις, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε καὶ χρόνος νὰ παρέλθῃ πολὺς, καὶ δαπάνη νὰ ἐνάγων νὰ ὑποστῇ μεγίστην, μέχρις οὗ κατορθώσῃ ν' ἀπαλλάξῃ τὸ κτήμα του. Ἐθεωρήθη λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ εἰσαχθῇ εἰδική, συνοπτικὴ καὶ ὀλιγοδάπανος διαδικασία, ὥστε ὁ κύριος τοῦ μισθουμένου κτήματος ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος καὶ δι' ὀλιγίστης δαπάνης νὰ ἐκδιώκῃ τὸν δύστροπον ἐνοικιαστὴν. Ὅταν προσέσωμεν τὴν δαπάνην τῶν δύο δραχμῶν, τοῦτο δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου τούτου; δὲν θὰ φέρῃ πρόσκομμα, ἰδίως εἰς τὴν πτωχὴν τάξιν τῆς κοινωνίας, αἱ παρὰ τῆς ὁποίας γίνονται μισθώσεις δὲν ἀφορῶσιν εἰς μεγάλῃ σπουδαιότητος κτήματα; Νομίζω, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀναντίρρητον. Δὲν εἶναι λοιπὸν ὀρθὸν ἐπὶ τοιούτων ζητημάτων, ἀφορώντων εἰς μικρὰ ποσὰ καὶ ἀπαιτούντων εὐκολίαν καὶ ταχύτητα, νὰ ἐπιβληθῶσι νέα δικαστικά τέλη, καὶ νὰ ἐπιπροστεθῶσιν οὕτω προσκόμματα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου, ὁ ὅποιος διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα ἐγένετο, διὰ νὰ ἐπιφέρῃ συντομίαν.

Αὗται εἶναι αἱ διὰ τοῦ νομοσχεδιοῦ ἐπιφερόμεναι αὐξήσεις εἰς τὰ δικαστικά τέλη, ὅταν δὲ λάβητε ὑπ' ὄψιν ὅλας αὐτάς, μίαν πρὸς

καὶ ἐν συνόλῳ, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι πάντες θὰ πεισθῇτε, ὅτι τοῦ νομοσχεδίου ὑπερδιπλασιάζονται τὰ δικαστικά τέλη τοῦ χαρτοσήμου.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν δικαστικῶν, σπουδαία αὐξήσις ἐπέρχεται καὶ εἰς τέλη τὰ ὑποθηκικά. Μέχρι σήμερον πᾶσα αἴτησις περὶ ἐγγραφῆς τημειώσεως ἢ ὑποθήκης ἐγένετο διὰ δύο περιλήψεων, ἐκάστη τῶν ὧν ἐγράφετο ἐπὶ χαρτοσήμου 50 λεπτῶν, ἀλλ' ἡ μία ἐξ αὐτῶν αὐτοὶ νὰ γραφῇ καὶ ἐπὶ τοῦ τί-λου, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐζητεῖτο ἡ γραφή· κατὰ δὲ τὸ νομοσχεδίον, ἐκάστη τοιαύτη περίληψις θὰ ζητηται ἐπὶ χαρτοσήμου δύο δραχμῶν, ὥστε τὸ ἔξοδον τῆς αἰτήσεως πρὶν συνίστατο εἰς 50 κυρίως λεπτά, ἥδη θὰ συνίσταται εἰς 4 μᾶς, καὶ τοῦτο εἶναι ἔξοδον ἀνεξάρτητον τῆς δαπάνης τοῦ τέλους ὑποθηκικοῦ, τὸ ὁποῖον πληρώνεται ἰδιαιτέρως. Ἐννοεῖτε δὲ πόσον εἶναι αὐτὸ τὸ πρῶγμα, ὅταν πρόκηται περὶ ἐγγραφῶν ὑποθηκῶν, ποσοστημιώσεων, ἀφορωσῶν εἰς μικρὰ ποσά.

καὶ ὡς πρὸς τὰ συμβολαιογραφικά ἔγγραφα ἐπέρχεται σπουδαία αὐξήσις. ὡς ἀφορᾷ εἰς τ' ἀναλογικά τέλη· ἀλλ' ἡ αὐξήσις οὕτη εἶναι δευτολογική, ἀφοῦ διὰ τοῦ νομοσχεδίου καταργεῖται ἡ φοβερὰ κατὰ δευτερίαν ἀναλογίαν φορολογία, ἡ ἐπὶ τῶν τελῶν τούτου ἐπὶ τῆς γουμένης Κυβερνήσεως εἰσάχθεῖτα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ κρίνω τὴν αὐξήσιν ταύτην. Πλὴν ἐπέρχεται αὐξήσις καὶ ὡς πρὸς συμβολαιογραφικά ἔγγραφα τῆς ἀπροσδιόριστου ἀξίας, τὰ ὑποκείμενα εἰς τέλος ἀναλογικόν, ἀλλὰ εἰς πάγιον π.χ. τὰ περὶ διανομῶν, περὶ ἀπογραφῶν, ὡς διαθῆκαι κλπ. Αὐτὰ ἐγένοντο μέχρι σήμερον χαρτοσήμου τριῶν δραχμῶν, ἥδη θὰ γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου τεττάρων.

ΠΑΓΙΟΤΗΤΗΣ (Ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν). Αἱ ἀπογραφαὶ ἐγίνοντο ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῶν 10· ὥστε ἐγένετο ἐλάττωσις.

ΟΥΣΟΥΡΗΣ Νομίζω ὅχι. Πλὴν, καὶ ἂν ἐπέρχεται ἐλάττωσις πρὸς τὰς ἀπογραφάς, εἶναι ἐν ταῦτοις ἀναντίρρητον, ὅτι ἐπέρχεται αὐξήσις ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ, εἰς πάγιον τέλος ὑποκείμενα συμβολαιογραφικά.

ὅτι εἶναι αἱ αὐξήσεις, αἱ ὁποῖαι προτείνονται διὰ τοῦ νομοσχεδίου καὶ τὰς αὐξήσεις ταύτας φρονῶ, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποδεχθῶμεν, ὅτι κατὰ τὴν κατάστασιν διατελεῖ τὸ Κράτος, καθ' ἣν ἐποχὴν τοσοῦτος ἐστὶν φόρος, φόρος βρεῖς καὶ δυσβαστάκτους, νομίζω, ὅτι εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς ἡμᾶς νὰ ἐπιβάλλωμεν νέαν αὐξήσιν. Ἐβελτίως δεδικαιολογημένοι, ἐὰν ἐψηφίσαμεν τοὺς φόρους, τοὺς δὲ ἐψηφίσωμεν· διότι, ἐν τούτῳ δὲν ἐγένετο, θὰ εἴχομεν τὴν χρεωκοπίαν, τὴν ἀτιμίαν, τὸ ὄνειδος, καὶ ἔπρεπε νὰ μὴ διστάσωμεν νὰ ἐπιβληθῇ τὸν λαόν, ἀφοῦ μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἡδυνάμεθα ποσὺν τὰς καταστροφάς, ὥς ἡ χρεωκοπία ἀφεύκτως θὰ ἐπέλθῃ. Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο καὶ ἀφοῦ κατὰ τὴν διαθεσάμεν τοῦ κ. ὑπουργοῦ, διαθεσάμεν πρὸς τὴν ἀντιμέτωπον ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων

τὰ οικονομικά ἡμῶν ἤρχισαν νὰ προβαίνωσιν ὁμαλῶς καὶ ρεθρὰ ὑπάρχει ὅτι θὰ ἔχωμεν ἰσοζύγιον, δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ δώλωμεν νέας φορολογικὰς αὐξήσεις, καὶ δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον πάντων προκειμένου περὶ τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, εἰς τὴν ποίαν δὲν ποῶπει νὰ παρεμβάλλωνται προσκόμματα. Ἰκανὰ εἶναι ἤδη παρεμβλλόμενα προσκόμματα ὡς ἐκ τοῦ πολυπλόκου τῆς ἀντιμίας καὶ τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ἐκ τῆς ἐπὶ τσοῦτον ἀναπτύξεως παρ' ἡμῖν στρεψοδικίας καὶ ἐκ τῆς εὐκολίας μεθ' ἧς οἱ δικασταὶ ἐκδίδουσι προδικαστικὰς ἀποφάσεις. Ἄς μὴ θελήσωμεν νὰ προσβάλωμεν καὶ ἄλλα. Δὲν πρέπει, κύριοι, νὰ ἐπιβαρύνωμεν τὰ τέλη τὰ δικαστικά ἐπὶ τσοῦτον, ὥστε ἡ ὁδὸς τῆς δικαιοσύνης, ἣτις καὶ εἶναι λίαν δυσπρόσιτος, νὰ καταστῇ ἀπρόσιτος. Προέτεινα λοιπὸν φόρους τροπολογίας, αἱ ὁποῖαι εἰς τοῦτο καὶ μόνον τείνουσιν, ἐν νὰ διατηρηθῶσι τὰ δικαστικά τέλη εἰς τὴν θέσιν εἶναι σήμερον.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Εἰσέρχουμι ἀμέσως εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν παραρτήσεων τοῦ προαγορεύσαντος, τῶν ἀναγομένων εἰς τὰς τροπολογίας ὁποίας ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν. Καὶ πρῶτον ἐπιλαμβάνομαι ἀρθροῦ 5, ἐν ᾧ παρετήρησεν ἀκριβῶς ὁ προαγορεύσας, ὅτι περιέχεται ἐλάττωσις τῶν διαστάσεων τοῦ χαρτοσήμου. Ἡ ἐλάττωσις αὕτη ἤθελε βεβαίως προταθῇ, ἂν δὲν συνέπιπτε κατὰ τὸ διάστημα, τὸ ἐσολαβήσαν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τοῦ νομοσχεδίου τούτου κατὰ προσημασμένην περιόδον τῆς Βουλῆς μέχρι σήμερον, νὰ γίνωσι παραγγελίαι τοῦ ἀφθόνου, ἔχοντος διαστάσεις μικροτέρας, ὧν ἡ μεταβολὴ ἤ ἀναγκάσει τὴν Κυβέρνησιν νὰ διαλύσῃ ἢ τροποποιήσῃ τὸ συμβόλῳ ὅπως ἀήποτε δὲ νὰ ὑποβληθῇ εἰς ζήτημα, τὰς ὁποίας δὲν νομίζω καίριον νὰ ὑποστῇ τὸ δημόσιον. Διὰ τοῦτο ἠναγκάσθημεν νὰ περιορίσωμεν νομοθετικῶς τὰς διαστάσεις τοῦ χαρτοσήμου ἀπὸ 0,420 πλάτους καὶ 0,310 μήκους εἰς 0,406 πλάτους καὶ 0,300 μήκους, καὶ ἐν τούτῳ ἡλαττώσαμεν, ἀκολουθοῦντες ἐν τούτῳ καὶ τῇ γνώμῃ τῆς ἐπιτελευτῆς Βουλῆς, ἡ ὁποία λεπτομερῶς προεξηλέγετο τὸ νομοσχέδιον τοῦ προηγουμένης Συνόδου, ἡλαττώσαμεν τὰ περιθώρια ἀπὸ 0,050 καὶ 0,030 εἰς 0,030 καὶ 0,015. Ἡ ἐλάττωσις αὕτη νομίζω, ὅτι εἶναι ἱκανή, νὰ καθησυχάσῃ τοὺς φόβους τοῦ προαγορεύσαντος. Δὲν εἶναι ὁμαλῶς ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶμεν καὶ τινα ἐτι ἐλάττωσιν ἢ τοῦ ἀπὸ τῶν δύο περιθωρίων νομίζω, ὅτι μικρόν ἐσται τὸ κακόν, εἰάν τις ἐλάττωσιν 0,015 τοῦ ἀριστεροῦ περιθωρίου δεχθῶμεν μόνον 0,010, καὶ ἀντὶ τούτου μόνον 0,025. καὶ ταύτην τὴν παραχώρησιν πιστεύω, ὅτι ὁ ἀριστερὸς Υπουργὸς θὰ δυνήθῃ νὰ παράσχωι εἰς τὸν ἐντιμον προαγορεύσαντα.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ. Τοῦτο εἶναι συμφερότερον ἢ ὅ,τι ὑποστήνεται.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει ἡ Βουλὴ, ὅτι τὸ νομοσχέδιον τοῦτο δὲν εἰσάγεται εἰς αὐτὴν ἀσυζητήτων. Οὐ μόνον τὸ κυρίον τοῦτο ἔργον ὑπέστη ἤδη ἔλεγχον σπάνιον εἰς τὰ εἰσαγόμενα τὰς ἡμετέρας Βουλὰς νομοσχέδια, διότι ἀπὸ τοῦ 1883 διηγετικῶς κατὰ καὶ βελτιοῦται, ἀλλὰ τὸ νομοσχέδιον τοῦτο ὑπέστη καὶ μὴ

τημένην ἔρευναν ἐν τῇ ἐπιτροπῇ τῆς Βουλῆς κατὰ προηγουμένην Σύνο-
δον, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιτροπὴ, παραδεχθεῖσα παμφηρεῖ τὸ νομοσχέδιον ἐν
συνόλῳ, προτείνει μεταβολάς, αἵτινες ἐφάνησαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν
ἐκτοτε ὡς ἄξιαι νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει, αἱ μεταβολαὶ αὗται πᾶσαι εἰ-
σήχθησαν εἰς τὸ νέον νομοσχέδιον.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 20 παρατηρεῖ ὁ προαγορεύσας, ὅτι πρέπει νὰ προ-
τεθῶσιν εἰς τὸ ἐδάφιον ἡ', μετὰ τὰς λέξεις «αἱ προσκλήσεις», αἱ λέξεις
«καὶ τὰ πρακτικὰ συζητήσεως τῶν εἰρηνοδικεῖων, τῶν πρακτικῶν δημο-
σιεύσεως γραφομένων ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου». Διὰ τῆς προτάσεως ταύτης ὁ
ἐντιμος βουλευτὴς ἐκ Κεφαλληνίας προτείνει, ὅχι πλέον νὰ ἐμμείνωμεν
εἰς τὰ κείμενα, ἀλλὰ νὰ ἐλάττωσωμεν τὸ ὑπάρχον τέλος· διότι, ὅπως
γνωρίζετε, τὰ πρακτικὰ τῶν εἰρηνοδικεῖων γράφονται· καὶ σήμερον ἐπὶ
50 λεπτῶν χαρτοσήμου. Ἄλλ' ὑπάρχουσι πρακτικὰ δημοσιεύσεως καὶ
πρακτικὰ συζητήσεως. Ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ἠνώσαμεν τὰ δύο πρακτικὰ
εἰς ἓν, καὶ εἶπομεν ἐν ἐδαφ. ζ' τοῦ 21 ἄρθρου, ὅτι δι' ἓν μόνον πρα-
κτικόν, τὸ τῆς συζητήσεως, θέλει πληρῶνεσθαι μία δραχμὴ· προσεθή-
καμεν δὲ ρητῶς, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται τὸ πρακτικόν τῆς δημοσιεύσεως
νὰ γραφῇ ἐπὶ χαρτοσήμου.

Εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον ὁ ἐντιμος προαγορεύσας ἐζήτησε νὰ προστεθῇ
11ον ἐδάφιον, τὸ ὁποῖον ἐξάγει ἐκ τοῦ ἐπομένου ἄρθρου 22, καὶ προ-
βιάζει εἰς αὐτό, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ πάλιν ἐλάττωσιν τέλους. Ἐγὼ
νομίζω, ὅτι, ἐάν ἐπιδιώξωμεν βελτίωσιν, καὶ ἐλλάττωσιν ἴσως, περὶ
τὰ ὑποθηκικά, πρέπει νὰ ἐπιδιώξωμεν αὐτὰ δι' ἄλλου νόμου, διὰ τοῦ
ὁποίου θέλωμεν περικόφει τὰς ὀφειλάς, τὰς ὁποίας πορίζονται οἱ φύ-
λakes τῶν ὑποθηκῶν καὶ αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς δὲν εἶναι πάντοτε ἀ-
νομίαι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι πέραν αὐτῶν, γνωσταὶ εἰς πάντας
τούς ἀσχοληθέντας περὶ τὰ δικαστικά. Ἄλλ' ἐνταῦθα παρατηρῶ,
ὅτι, ἂν θεωρηθῇ, ὅτι ὑπάρχει αὐξήσις τέλους, ἡ αὐξήσις ἐν συνόλῳ
δὲν υπερβαίνει τὴν δραχμὴν, διότι κατὰ μὲν τὰ ἤδη κείμενα, δύο
περιλήψεις πρὸς 50 λεπτὰ φέρουσι μίαν δραχμὴν, ἡ ἐγγραφὴ 1 δραχ-
μὴν, διὰ χαρτοσήμου κινητοῦ εἰσπραττομένην, καὶ ἡ πιστοποιήσις
2 δραχμάς, τὸ ὅλον δραχμάς 4· ἐάν δὲ υποθέσῃτε, ὅτι τὰ πράγματα
λαμβάνονται ἀπλῶς, ὅπως φαίνονται γεγραμμένα ἐνταῦθα, τί ἔχομεν
ἐπιβαλλόμενον διὰ τοῦ νομοσχεδίου τοῦ εἰσαγομένου; Δύο περιλήψεις,
ἀντὶ 2 δραχμῶν ἑκάστη, δραχμαὶ τέσσαρες, πιστοποιήσις δραχμὴ μία,
τὸ ὅλον 5 δραχμαί. Ἐχομεν δηλαδὴ διαφορὰν μιᾶς δραχμῆς ἐπὶ πλέον.
Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν εἶναι πραγματικὴ· διότι, ἐάν
ἐνθυμηθῇ, ὅπως καὶ ἐνεθυμήθη, ὁ προαγορεύσας τὴν διάταξιν τοῦ περὶ
ὑποθηκῶν νόμου, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ἡ μία τῶν περιλήψεων νὰ γρά-
φεται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τίτλου, θέλει πεισθῇ, ὅτι, ἀντὶ τῶν 4 δραχμῶν
ἡμῶν περιλήψεων, ἔχομεν μόνον 2, 1 δραχμὴν διὰ τὴν πιστοποίη-
σιν, τρεῖς, ἀποτέλεσμα δὲ προκύπτει ἐλάττωσις τέλους, ἀντὶ τῆς κα-
ταγορευμένης αὐξήσεως. Διὰ ταῦτον τὸν λόγον ἡ πρότασις τοῦ κ. βου-
λευτοῦ ἐκ Κεφαλληνίας ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 20 δὲν πρέπει νὰ γενῇ δεκτή.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 22 προτείνει ἐπίσης ὁ ἔντιμος προαγορεύσας ἐλάττωσιν τῶν ἤδη κειμένων τελῶν, διότι προτείνει νὰ ἐξαλειφθῶσιν ἐκ τοῦ γ' ἐδαφίου αἱ λέξεις: «ἐκτός ἐάν ἐκδίδονται κατ' ἐπέκτασιν δικαιοδοσίας». Ἀλλ' ἡ ἐξαίρεσις αὕτη ὑπάρχει ἤδη ἐν τῷ κειμένῳ νόμῳ: δὲν ὁ εἰρηνοδίκης ἐκδίδῃ ἀπόφασιν, οὐχὶ δικάζων ὡς εἰρηνοδίκης, ἀλλὰ κατ' ἐπέκτασιν δικαιοδοσίας, εὐλογον καὶ δίκαιον εἶναι νὰ πληρωθῶσιν ἀνώτερα τέλη ὑπ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐπέτρεψαν εἰς αὐτὸν νὰ δικάσῃ ὡς ἀνώτερος δικαστής. Εἶναι δὲ τὸ ἐν τῷ ἐδαφίῳ τοῦτο τέλος αὐτὸ τὸ νῦν κείμενον, καὶ ἐπειδὴ τὰ τέλη ταῦτα δὲν σκοποῦμεν νὰ ἐγγίσωμεν, νομίζω, ὅτι ἡ πρότασις πρέπει ν' ἀπορριφθῇ. Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 22 προτείνει νὰ προστεθῇ ὡς 8ον ἐδάφιον: «αἱ πράξεις καὶ αἱ ἐκθέσεις τῶν εἰσηγητῶν δικαστῶν ἐν γένει», διότι, ἰδὼν, ὅτι γίνεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 23 λόγος περὶ πράξεων τῶν εἰσηγητῶν δικαστῶν ἐν γένει, ἐνόμισεν, ὅτι περιλαμβάνονται ἐν τῇ φράσει ταύτῃ καὶ αἱ ἐκθέσεις, τὰ πρακτικὰ δηλαδὴ αὐτῶν, διεξαγόντων ἀποδείξεις. Ἀλλὰ τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς, ἡ ἀνωτέρω ἐμνημόνευστα, εἶναι ἤδη ἐξηγημένον, δὲν εἶναι ἀκριβές. τῶν μὲν ἐκθέσεων τῶν εἰσηγητῶν δικαστῶν ὑποκειμένων εἰς τέλος 2 δραχμῶν, ἐνταῦθα δὲ ἀπλῶς ἐξομοιουμένων τῶν πράξεων τῶν εἰσηγητῶν δικαστῶν πρὸς τὰς πράξεις τῶν προέδρων.

Λάβετε τὸ ἐδάφιον δ' τοῦ ἄρθρου 23: «εἰς τέλος 3 δραχμῶν ὑποκείνται αἱ πράξεις τῶν εἰσηγητῶν δικαστῶν ἐν γένει καὶ τῶν προέδρων τῶν πρωτοδικῶν». ἀλλ' οὐδέποτε ἐν τῇ δικαστικῇ γλώσσῃ ἡ φράσις «πράξεις δικαστῶν, πράξεις προέδρων», ἐννοεῖ τὰ πρακτικὰ τῶν εἰσηγητῶν. Περὶ δὲ ἐκθέσεων ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 22 ἐν ἐδαφίῳ δ', τὸ ὅποιον λέγει: «τὰ παντὸς εἶδους πρακτικὰ καὶ ἐκθέσεις τῶν πρωτοδικῶν κλπ». Ἐν τῷ ἐδαφίῳ τοῦτῳ περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἐκθέσεις, τὰ πρακτικὰ τῶν εἰσηγητῶν δικαστῶν, ἅτινα, ἐάν νομίζετε, ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐξηγητικὴ αὕτη, δυνάμεθα καὶ εἰδικῶς νὰ προσθέσωμεν.

Ἐρχομαι εἰς τὸ ἄρθρον 24, ἐδάφιον γ'. Ὁ κ. βουλευτὴς ἐκ Κερκελῆς ἡγνίας ἔκρινεν ὑπερβολικὴν τὴν ἀνύψωσιν τοῦ τέλους τῶν συμβολαίων, τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς τέλος ἀναλογικόν, ἀλλὰ πληρωνόντων μέχρι τοῦδε μόνον 3 δραχμάς, εἰς 5 δραχμάς. Παρακαλῶ, κύριοι, νὰ ἐξετάσῃτε, ποῖα εἶναι τὰ ἔγγραφα ταῦτα. Πρῶτον ἐξαιρῶ τὰ πληρεξούσια, διότι τὰ πληρεξούσια θέλουσιν ἐξακολουθήσει νὰ πληρώνωσι τὸ αὐτό, ὅπερ καὶ μέχρι τοῦδε τέλος, ἄν καὶ ἡδύναντο νὰ βελτιώσωσιν ἡμῖν πολλοί, ὅτι ἐν ἄλλαις γῶραις φορολογοῦνται πολλαπλασίως. Ἐν Γαλλίᾳ, μοι ἐνθυμίζει ὁ ἔντιμος φίλος μου κ. Καλογερόπουλος, ὅτι καταβάλλουσι τέλος 20 φράγκων. Ἀλλὰ ποῖα εἶναι αἱ πράξεις, αἱ ὁποῖαι περὶ διβαζονται ἀπὸ 3 δραχμῶν εἰς 5; Ἀκούσατε, «Πάντα τὰ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα, τὰ μὴ ὑποκείμενα εἰς τέλος ἀναλογικόν καὶ μὴ κατονομαζόμενα ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' τοῦ ἄρθρου 23 συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα περὶ δωρεῶν πρὸς τὸ δημόσιον» τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος προστεθῇ εἰδικῶς τελευταῖον, ὅπως ἀποφευχθῇ τὸ ἄτοπον, εἰς ὃ ἦγαν ἡ πρότερον κειμένη

νομοθεσία, οὐδὲλως διακρίνουσα καὶ διὰ τοῦτο ὑποχρεοῦσα τὸν ποιοῦ-
μενον τὴν πρὸς τὸ δημόσιον δωρεὰν νὰ πληρώσῃ καὶ τέλος χαρτοσήμου
ἐν αὐτῇ, τοῦ δημοσίου μὴ ἐπιτρεπομένου νὰ φορολογηθῇ κατὰ νόμον·
καὶ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων συντάττονται ἀπογραφαί, κληρονομίας
ἢ κληροδοτημάτων διανομαί». Κατὰ τὸν ἀρχικὸν νόμον, τὰ τοιαῦτα
συμβόλαια, ὅταν πρόκηται περὶ ἀνιόντων καὶ κατιόντων, αἵτινες δὲν
ὀφείνται εἰς τέλος κληρονομικόν, ἀπέτινον τέλος τάξεως δραχμῶν δέκα,
ἐκτὸς εἰν προτιμήσῃ ὁ ἀνιὼν ἢ κατιὼν, ὡς ἔλεγεν ὁ παλαιὸς νόμος, νὰ
πληρώσῃ τὸ τέλος τῆς ἀξίας· ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ προϋποτεθῇ τέλος ἀξίας
κατιώτερον τῶν δέκα δραχμῶν, ὅπως προταθῇ ἡ ἐρώτησις εἰς τὸν φορο-
λογούμενον, ἂν προτιμᾷ νὰ πληρώσῃ τὸ τέλος τὸ κληρονομικόν, ἢ νὰ
υποβληθῇ εἰς τὸ τέλος τῆς τάξεως τὸ δεκάδραχμον. Ἐνομίσαμεν, πρὸ
ἡμῶν δὲ καὶ ὁ νομοθέτης τοῦ ΠΣ' νόμου ἐν ἔτει 1865 οὕτως ἔκρινεν,
ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο σπουδαῖον, καὶ καταργήσαντες τὰς διακρίσεις, ἐθέσα-
μεν ἐν τέλος, τὸ τῶν 5 δραχμῶν, τὸ ἡμῖς δηλαδὴ τοῦ ἐν ἔτει, 1836
τεθέντος, «Διανομαί κληρονομίας ἢ κληροδοτημάτων». Ἀντὶ τριῶν
δραχμῶν, ὑποχρεοῦνται οἱ συμπράττοντες εἰς αὐτὰς νὰ πληρώσωσι 5
δραχμάς. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ διανομῆς κληρονομίας, μοὶ φαίνεται
ἀνάξιον τοῦ κόπου, νὰ ὁμιλῶμεν περὶ 2 δραχμῶν διαφορᾶς. Ἀδωρεὰ
αὐτῆς θανάτου καὶ διαθήκαι». Καὶ αὗται, ὡς γνωρίζετε, ὑποβάλλονται
νῦν εἰς 3 δραχμῶν χαρτοσήμον. Ὡσαύτως δὲ δὲν μοι φαίνεται ἀξίον
τοῦ κόπου, νὰ ἐπιμένωμεν λέγοντες, ὅτι φορολογοῦνται ὑπερμέτῳς διὰ
τὰς 5 δραχμῶν. Ἰδίως δὲ προκειμένου περὶ διαθηκῶν, λέγω, ὅτι βεβαίως
οὐδεὶς θέλει διατάσει νὰ προσέλθῃ ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ὅπως συν-
τάξῃ τὴν διαθήκην αὐτοῦ, διὰ δύο μόνον δραχμάς. Τοιαῦτα αἰ ἐν τῷ
ἔδαφί τούτῳ αὐξήσεις. Νομίζω δὲ ἀνάξιον καὶ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀπω-
λείας πλείονος ὥρας, νὰ ἐπιμένω περισσότερον εἰς τὰ περὶ αὐτῶν.

Ἐρχόμεθα εἰς τὰς ἀποφάσεις. Καὶ ἐνταῦθα ὁμολογῶ, ὅτι τὸ ζήτημα
εἶχε μεγαλειτέραν σπουδαιότητα. Τὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων ἔχο-
μεν κατὰ τὸν κείμενον νόμον οὕτω φορολογουμένας· τὰς μὲν τῶν εἰρη-
νοδικῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀνευ διακρίσεως προδικαστικῶν, τὰς
δὲ τῶν ἐφετερίων καὶ πρωτοδικῶν μετὰ διακρίσεως. Ἐρωτᾶτε βεβαίως,
διὰ τίνα λόγον ὁ νομοθέτης τοῦ 1836 διέταξεν οὕτω; καὶ μοὶ φαίνεται,
ὅτι εἰς ἕκαστον εἶναι δύσκολος ἡ ἀπάντησις. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, μὴ ἀν-
τιληφθεὶς αὐτοῦ μέχρι τοῦδε, ὑποθέτω, ὅτι τὰ ἀντίθετα ταῦτα οὕτως
ἔθεσεν ὁ νομοθέτης ἐκεῖνος, διότι ἀρκούντως δὲν ἐπέστησε τὴν προσοχὴν
ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Προέκειτο νῦν νὰ λύσωμεν τὴν ἀντίθεσιν· εἵχομεν
δὲ δύο ὁδοὺς· ἢ νὰ ἐξομοιωσωμεν τὰς ὁριστικὰς πρὸς τὰς προδικαστι-
κὰς, ὅτε ἤθελεν ἐπέλθῃ ἐλάττωσις προσόδου εἰς τὸ δημόσιον, τοῦθ' ὅπερ
οὐδ' ὁ προαγορεύσας θέλει, ἢ τὰς προδικαστικὰς νὰ ἐξομοιωσωμεν πρὸς
τὰς ὁριστικὰς, ὅτε ἐπέρχεται μικρά τις αὐξήσις εἰσπράξεων εἰς ὄφελος
τοῦ δημοσίου. Ἡμεῖς ἐκλίναμεν πρὸς τὸ δεύτερον, τοῦτο δὲ ποιήσαντες
ἐτάξαμεν εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ὁριστικὰς καὶ προδικαστικὰς ἀποφάσεις
ἐν ἅπασιν τοῖς δικαστηρίοις. Μὴ δὲ νομίσῃ ὁ ἔντιμος προαγορεύσας, ὅτι

ἡ ζημία τῶν δικαζομένων εἶνε μεγάλη· μόνον ἂν προϋποτεθῇ, ὅτι τὸ πλῆθος τῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων εἶναι μείζον τῶν ὀριστικῶν, τὸ ἐπιβαλλόμενον πρόσθετον βάρος ἔσται ἄξιον πολλοῦ λόγου. Ἀλλ' ὁ κομίζων, ὅτι αἱ προδικαστικαὶ εἶναι πλείονες τῶν ὀριστικῶν πλανᾶται· τῶν προδικαστικῶν ὁ ἀριθμὸς μόλις φθάνει εἰς τὸ ἥμισυ τῶν ὀριστικῶν, διότι ὀριστικά θεωροῦνται καὶ πᾶσαι αἱ ἐρήμην ἀποφάσεις, ἐν δὲ τῇ πρακτικῇ τῇ ἐλληνικῇ αἱ ἐρήμην ἀποφάσεις δὲν ἔχουσιν ἀριθμὸν, διότι δυστυχῶς ἡ ἐρημοδικία ἐπεκράτησεν ὑπερμέτρως πολὺ παρ' ἡμῖν ὡς μέσον ὑπερασπίσεως. Ἐγὼ ἐνταῦθα πίνακας τοῦ ἔτους 1886 καὶ μέρους τοῦ 1887. Καθ' ὅλον τὸ 1886 ὑπὸ μὲν τῶν ἐφετειῶν ἐξεδόθησαν, ὀριστικά μὲν ἀποφάσεις 2820, προδικαστικαὶ δὲ μόνον 490, σχεδὸν τὸ ἕκτον ὑπὸ δὲ τῶν πρωτοδικείων τοῦ Κράτους, ὀριστικά 26043 καὶ προδικαστικά 12987, μόλις τὸ ἥμισυ, ὡς βλέπετε. Ἐπίσης κατὰ τὴν πρώτην εξαμηνίαν τοῦ 1887 ὀριστικά μὲν ἀποφάσεις τῶν ἐφετειῶν 2322, προδικαστικά δὲ 438, ὀριστικά δὲ τῶν πρωτοδικείων 16705 καὶ προδικαστικά 8037, πάλιν τὸ ἥμισυ. Εἶναι λοιπὸν προφανές, ὅτι ἡ προσθήκη τοῦ νομοσχεδίου δύο μὲν δραχμῶν εἰς τὰς προδικαστικάς τοῦ πρωτοδικείου, πέντε δὲ εἰς τὰς τοῦ ἐφετείου, ὅπως ἐξομοιωθῶσι πρὸς τὰς ὀριστικάς ἀποφάσεις, δὲν προσθῆται βάρος ἀφόρητον. Νομίζω δέ, ὅτι, εἰάν ἔχῃ τις ὑπ' ὀφει καὶ μόνας τὰς καταχρήσεις τὰς περὶ τὴν καταδίκην καὶ τὴν μὴ ἀπόδοσιν τῶν προκαταβολῶν μετὰ τὴν ἔκδοσιν προδικαστικῆς ἀποφάσεως, καταχρήσεις, τὰς ὁποίας συνειθίσαμεν νὰ βλέπωμεν πάντες μετ' ἐπισκεΐας, λαβούσας οὕτω τάξιν εἰμίμου, τοῦτο μόνον ἀρκεῖ νὰ πείσῃ ἡμᾶς νὰ δεχθῶμεν τὴν διὰ τῆς ἐξομοιώσεως τοῦ τέλους τῶν ἀποφάσεων ἐπιφερομένην θεραπείαν. Παρατηρῶ δέ, ὅτι, προκειμένου περὶ ποινικῶν ὑποθέσεων, ἡ νέα διάταξις, ἀντὶ αὐξήσεως, ἐνιαχοῦ φέρει ἐλάττωσιν τέλους· κατὰ τὸν κείμενον νόμον, αἱ ἀποφάσεις τῶν Συνέδρων ὑποβάλλονται ἀδιακρίτως εἰς 10 δραχμῶν τέλος· ἐνταῦθα οὐδεμίαν ἔχομεν αὐξήσιν. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Στρατοδικείων ὑποβάλλονται ἐπίσης εἰς 10 δραχμῶν τέλος· τοῦτο τὸ τέλος ἐνταῦθα ὑποδιβάλλεται εἰς 5 δραχμάς. Ὡστε ἔχομεν ἔν τισι καὶ ἐλάττωσιν.

Ἐν ἄρθρῳ 31' ὁ κ. Μουσουρῆς προτείνει προσθήκην λέξεων, πρὸς ἐξηγῆσιν τῆς ἐννοίας τῆς φράσεως: αὐτὸ κοῦ προκαλοῦντος τὴν πρᾶξιν. Ἀλλ' ἡ προσθήκη μοι φαίνεται περιττή, διότι ἀκριβῶς ἡ φράσις αὕτη διευκρινήθη οὕτω καὶ οὐχὶ ὡς ἐν τῷ κειμένῳ Νόμῳ ὑπάρχει ὅπως ἐννοηθῇ, ὅτι ὁ ἐπισπεύδων θεωρεῖται ἐκεῖνος, ὅστις προκαλεῖ τὴν πρᾶξιν ἢ τὴν συζήτησιν. Τὸ δὲ ζήτημα ἐγεννᾶτο μέχρι τοῦδε οὕτως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου. Ὁ ἐναγόμενος ὅστις ἐγένετο ἀνακόπτων ἢ ἐπείσθλητος, ἤρνετο νὰ προκαταβάλῃ τὸ τέλος, ἐκ τούτου δὲ ἡναγκάζετο νὰ προκαταβάλῃ ὁ ἀντίδικος οὗτοῦ, ὅπως ἀπορύγη τὴν διὰ τοιοῦτου τρόπου παρέλκυσιν τῆς δίκης. Ἐπὶ τούτου ἐγεννῶντο ζητήματα, ἄλλοτε ἄλλως ἀποφαινομένων τῶν δικαστῶν. Ὅπως δὲ διευκρινήθη νῦν τὸ ἄρθρον, εἶναι προφανές, ὅτι ὁ προκαλὼν τὴν συζήτησιν, αὐτὸς εἶναι ὁ ἐπισπεύδων καὶ αὐτὸς διὰ τοῦτο ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸ τέλος. Λύεται· δηλαδὴ τὸ ζή-

την, ὅπως ἐλύθη ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων. Μὴ συμφωνῶν δὲ κατὰ τοῦτο πρὸς τὴν γνώμην τοῦ προαγορεύσαντος, νομίζω, ὅτι εἶναι καὶ ὑπερβολικὴ καὶ περιττὴ ἡ προτεινομένη ὑπ' αὐτοῦ τελευταία διάταξις, καθ' ἣν ὁ μὴ προκαταβάλλων ἐνάγων, ἀνακόπτων, ὁ ἐφεσίδηκτος κλπ. δικάζεται ἐξ ἀνάγκης ἐρήμην.

ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ θέσωμεν φραγμὸν εἰς τὰς στρεψοδικίας. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὠφελούμενοι ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ νόμου ἄνθρωποι δικάζονται ἐρήμην, κατόπιν ἀνακόπτουν, δὲν ἐμφανίζονται, καὶ καταβάλλει ὁ ἐνάγων, καὶ αὐτὸ διαιωνίζεται.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Νομίζω ὅτι πρῶτον δὲν εἶναι ἡ θέσις ἐνταῦθα ἁρμοδία ὅπως διατάξωμεν περὶ ἐρημοδικίας, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, νομίζω καὶ ὅτι εἶναι ἀδικαιολόγητος ἡ ποινὴ ἐάν προκαταβάλλῃ ὁ ἕτερος, ἀποχωρήσαντος τοῦ ἀντιδίκου, οὗτος δὲ πάλιν ἐμφανισθῇ ἅμα τῇ προκαταβολῇ καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συζήτησεως, πρέπει τὰ κλείσῃτε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ δεχθῇτε εἰς συζήτησιν αὐτόν, ἐν ὧρ ὠφελίμῳ ἐμφανιζόμενον, ἔχοντες τοῦτο πάντοτε ὡς ὁδηγόν, ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις ἀποφασίζει καὶ προκαταβάλλει, ἐκεῖνος ἀληθῶς ἔχει καὶ συμφέρον νὰ ζητήσῃ, ἐκεῖνος προκαλεῖ τὴν συζήτησιν.

Βίσερχόμεθα εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ ἄρθρου 47. Κατὰ τὸν Νόμον τὸν ψηφισθέντα προπερὶν, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ προκατόγου Ὑπουργείου, καὶ κατὰ τὸν ὅποιον αἱ πράξεις αἱ μὴ φέρουσαι χαρτόσημον, ἐνῷ εἶδει νὰ υποβληθῶσιν εἰς τέλος ἐξ ἀρχῆς, θεωροῦνται ἄκυροι, ἐδίδετο προθεσμίᾳ ὀλίγη πρὸς ἐπιστήμην αὐτῶν. Τὸ ἄρθρον τοῦτο μεταρρυθμίσαμεν κατὰ τρόπον ἀνακουφίζοντα ἱκανῶς τὴν κοινωνίαν. Διότι ἀπῆκαμεν μὲν ἐν τῷ νομοσχεδίῳ τὴν διάταξιν, τὴν ἔκτοτε ὑπάρχουσαν, ἀλλὰ περιωρισμένην εἰς μόνὰ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὑποκείμενα εἰς τέλος ἀξίας, τὰ δὲ ὑποκείμενα εἰς τέλος τάξεως ἐξηρέσαμεν· πειθόμενοι, ὅτι μόνον ἐκεῖνοι, παρ' ὧν ἀπαιτεῖται τέλος μέγα, πιέζονται ὑπὸ μεγάλου συμφέροντος εἰς ἐξεύρεσιν τρόπων ἀποφυγῆς τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ, ὅτι ἄρα κατ' ἐκείνων μόνον εἶναι δίκαιον νὰ ἀπειλήσωμεν ποινὴν βαρυτάτην, ὅποια ἡ κύρωσις τοῦ ἐγγράφου. Ὅτε ὁμως πρόκειται περὶ τέλους 1, 2, 5 ἢ καὶ 10 ἀρχμῶν, ἡ ποινὴ τῆς ἀκυρώσεως εἶναι τέλος δυσανάλογος. Ὑπάρχει μὲν δυσαναλογία τῆς ποινῆς πρὸς τὸ ἁμάρτημα καὶ ὅτε πρόκειται περὶ τέλους ἀξίας, ἀλλὰ παλλῶ μικρότερα, ἀνάγκη δὲ ταμιακὴ ἵνα γαγε τὸ Κράτος εἰς ἐπιβολὴν αὐτῆς. Ἀλλὰ διὰ τὸ μικρὸν τέλος, τὸ παράγιον, τὸ τέλος τάξεως, ὡς σήμερον ὀνομάζομεν αὐτό, ὅπερ ἄρκει νὰ ἀσφαλίσῃ εἰς τὸ δημόσιον ἡ κοινὴ ποινὴ τοῦ πενταπλασίου, ἥθελεν εἶναι μέτρος αὐστηρότης, ἂν ἐπεβάλλομεν οὕτως ἄνευ λόγου δι' αὐτὸ ἀκυρώτητα εἰς τὰς πράξεις διὰ τοῦτο ἐξηρέσαμεν αὐτὰ τῆς διατάξεως. Ἐχομεν δὲ καὶ ἄλλας ἀνακουφίσεις. Καὶ ἐν πρώτοις τροποποιήσιν, ἡ ποία βεβαίως διευκολύνει τοὺς ἐν τῇ κοινωνίᾳ συναλλασσομένους· διότι, ἐνῷ, κατὰ τὸν κείμενον Νόμον, ἡ πράξις γενομένη ἄνευ χρήσεως χαρτοσήμου κηρύσσεται ἀπολύτως ἄκυρος καὶ ἐπομένως δύναται τις ἀκινδύνως ἀρκισθῆ ἐνώπιον Δικαστηρίου, — ἂν δὲν ἔχῃ συνείδησιν, ἐννοεῖται —

ὅτι οὐδέποτε ἐτέλεσε τοιαύτην πράξιν, σήμερον διὰ τῆς διατάξεως, τὴν ὁποίαν προσεθήκαμεν, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ποινικὴν ἀγωγὴν ἔχουσι κύριοι, καὶ ἐπομένως ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ Δικαστηρίου δύναται νὰ γενῇ ἐπικλήσις αὐτῶν, αἱ μὴ σεσημασμένοι κατὰ τὸν νόμον πράξεις, διὰ τῆς τοιαύτης λέγω, διακρίσεως κατεστήσαμεν προσεκτικούς ἐκείνους αἰτίνες, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοιαύτης περὶ τὸ χαρτόσημον παραβάσεως, μαρτυροῦσιν ἀσυνειδήτους προβέσεις σφετερισμοῦ. Προσεθέσαμεν δὲ καὶ ἑτέραν διάταξιν ἀνακουφιστικὴν, ὅτι, ἀντὶ δύο μηνῶν, ὥρισαμεν εἰς τρεῖς μῆνας τὴν προθεσίαν πρὸς σήμανσιν τῶν ἐγγράφων. Ἀπέναντι τούτων πάντων νομίζω, ὅτι δὲν δικαιολογεῖται ἡ πρότασις τοῦ προαγορευθέντος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντὶ τριῶν μηνῶν ζητεῖται νὰ δοθῇ προθεσμία ἐνός ἔτους καί, προκειμένου περὶ ἐγγράφων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συντεταγμένων, νὰ παραταθῶσιν οἱ παρεγόμενοι διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἐξ ἑξῆς εἰς ἐν πάλιν ἔτος.

Ὑπάρχει ὁμως μία πρότασις τοῦ κυρίου Βουλευτοῦ ἐκ Κεφαλληνίας, ἡ τελευταία, ἀκριβῶς ἐκείνη, περὶ τῆς ὁποίας οὐδὲνα ἀπὸ τοῦ βήματος ἐποίησατο λόγον, ὑπὲρ ἧς εἶμαι προδιατεθειμένος νὰ προτείνω εἰς τὴν Βουλὴν νὰ δεχθῇ αὐτήν. Ἐν ἄρθρῳ 52 τοῦ νομοσχεδίου περιέχεται ἡ διάταξις ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεις ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικείων καὶ τῶν Ἐφετῶν εἶναι ἀπαράδεκτοι πρὸς αὐζήτησιν, ἀν μὴ ἐπισυνάπτηται αὐταῖς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς αὐζήτησεως τὸ βραδύτερον πιστοποιητικὸν τοῦ Γραμματέως τοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ ἀπλοῦ χαρτοῦ, ὅτι ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἀνακοπῶν ἢ τῶν ἐφέσεων ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμένα μετὰ καταβολῆς τοῦ ἀναλόγου τέλους. Ὁ κείμενος Νόμος προνοεῖ περὶ ὑπάρξεως βιβλίων ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων, ἐν οἷς, ἐγγράφονται ἅμα γινόμενα αἱ ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεις κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ᾖναι δυνατὴ ἡ ἀπόδειξις τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀποφάσεως. Ἀλλ' ὁ Νόμος προενόησεν ἀτελῶς, διότι οὐδεμίαν ἔθηκε κύρωσιν τῆς περὶ ἐγγραφῆς διατάξεως. Διὰ καὶ ἡ διάταξις αὕτη περιήλθεν εἰς τελείαν ἀγρηστίαν. Ἐπιβάλλοντες δὲ νῦν τέλη χαρτοσήμου εἰς τὴν ἐγγραφήν, καὶ ποινὴν, οἷον ἐλέπετε ἐν τῷ Νόμῳ διὰ τὴν παράλειψιν τῆς πληρωμῆς τοῦ τέλους, ἐξαναγκάζομεν καὶ τὰ Δικαστήρια εἰς τήρησιν τῶν βιβλίων καὶ τοὺς ἐνεργούντας τὰς πράξεις αὐτάς εἰς τὴν ἐγγραφήν αὐτῶν, καὶ οὕτως ἐπιτυγχάνομεν ἐκτός τοῦ κέρδους τοῦ χρηματικοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι μικρόν, καὶ τὴν τακτοποίησιν τῆς ὑπηρεσίας τῶν Δικαστηρίων. Ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι ἡ διάταξις εἶναι ἀτελής, εἰς δὲν προστεθῇ καὶ ἡ τροπολογία, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλεν ὁ κύριος βουλευτὴς ἐκ Κεφαλληνίας καθ' ἣν τίθεται καὶ προθεσμία πρὸς ἐγγραφήν. Διότι μόνον ἀφ' οὗ ἡ προθεσμία παρέλθῃ ἀπρακτος, ὁ μὲν Γραμματεὺς ἐν συνειδήσει δύναται νὰ πιστοποιήσῃ ἀληθὴς τελεσιδικίαν, βεβαιῶν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐγγεγραμμένη ἀνακοπὴ ἢ ἐφεσις, ὁ δὲ διάδικος μόνον ἐαυτὸν νὰ αἰτιάται διὰ τὴν ζημίαν, ἂν, ἔχων ἀνακοπὴν ἢ ἐφεσιν, δὲν ἐνέγραψεν ἐγκαίρως αὐτήν. Νομίζω λοιπὸν ὀρθόν, νὰ περιληφθῇ ἐν τῇ διατάξει τοῦ ἁρθροῦ καὶ ἡ προθεσμία αὕτη τὴν ὁποίαν προτείνει ὁ κ. Βουλευτὴς ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὁμως ν' αὐξηθῇ ἀπὸ ἐνός εἰς τρεῖς μῆνας.

ΜΠΟΓΙΑΤΖΟΥΛΟΥΣ. Μίαν μόνον παρατήρησιν καὶ ἐν συντομίᾳ θέλω τοῖς ἀναγνώσταις εἰς τὴν κρίσιν τῆς Βουλῆς. Εἰς τὸν πίνακα τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 ἀναγραφόμενον ἀναγονται βεβαίως καὶ τὰ καταστατικά τῶν ἀνωνύμων Ἑταιριῶν· κατὰ τὸν πίνακα δὲ τοῦτον ἐπὶ ποσοῦ 150 χιλιάδων ἀρχμῶν εἰσπράττεται φόρος 1000 δραχμῶν, διὰ πᾶσαν δὲ πεντηκοντάδα χιλιάδων δραχμῶν ἄνω τοῦ ποσοῦ τούτου εἰσπράττονται δραχμαὶ 100 κατὰ συνέπειαν, ἐὰν υποθέσωμεν τὴν σύστασιν μιᾶς Ἑταιρίας ἀνωνύμου μὲ κεφάλαια 5 ἑκατομμύρια δραχμῶν, —δὲν εἶναι δὲ τοῦτο τάνισιν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ φαινόμενον, —θὰ πληρώσῃ αὕτη δραχμὰς 5 χιλιάδας διὰ τὸ ποσὸν τῶν 150 χιλιάδων δραχμῶν, διὰ δὲ τὸ ὑπόλοιπον θὰ πληρώσῃ 28,000 δραχμὰς. Τὸ τέλος τοῦτο μοι φαίνεται βαρύνον· φορολογεῖται τὸ κεφάλαιον πρὶν ἀρχίσῃ νὰ ἐργασθῇ καὶ μόνον τὸ προσδοκᾷ τὸ δημόσιον ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ κεφαλαίου καὶ μέρος τῶν κερδῶν. Ἐν Γαλλίᾳ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον κανονίζεται ἄλλως, ἥτοι κατ' ἀρχὴν μὲν καταβάλλεται τέλος φράγκων 5, κατὰ δὲ τὸν Νόμον τοῦ 28 Φεβρουαρίου 1872, εἰσπράττεται προσέτι καὶ φόρος ἀναγραφόμενος ἐν κλίμακι καὶ ἀνὰ βαθμοὺς ὡς ἑξῆς· μέχρι 5,000 εἰσπράττονται φράγκα 5, μέχρι 10,000 φράγκα 10, μέχρις 20,000 φράγκα 20, ἐκάστην δὲ εἰκοσάδα χιλιάδων ἄνω τοῦ ποσοῦ τούτου εἰσπράττονται φράγκα 20, ἥτοι 1 ἐπὶ τοῖς χιλίοις. Ἐπομένως προκειμένου περὶ οὐδεως Ἑταιρίας ἀνωνύμου μὲ κεφάλαιον 5 ἑκατομμυρίων, θὰ πληρωθῇ τέλος 5,000 καὶ προσέτι 5 φράγκα. Βλέπομεν δὲ αὐτὴν τὴν μέτρην διαφοράν πρὸς ἡμῖν, ἐπὶ βεβαίως τὸ πνεῦμα τοῦ συνεταρισμοῦ εἶναι ὡς ἐν Γαλλίᾳ ἀνεπτυγμένον, οὐδὲ τὰ κεφάλαια τόσον εὐθυστα, καὶ προσέτι ἐνῶ πρὸς ἡμῖν τὸ Δημόσιον προσδοκᾷ ἐκ τῶν κερδῶν τῶν οἷοι. Διὰ τοῦτο θὰ προτείνω μίαν τροποποίησιν ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 13 ἔχουσαν ὡς ἑξῆς: Ἄλλὰ τὰ καταστατικά ἀνωνύμων Ἑταιριῶν δὲν υποβάλλονται εἰς τέλος χαρτοσήμου ἄνωτερον τῶν 5,000, ἐκτὸς ἐὰν ἐν αὐτοῖς συνομολογῶνται προσέτι μεταξύ τῶν συνεταίρων ἢ ἀκινήτου τρίτους συμβάσεις περὶ ἐνοχλῆς ἢ μεταβιβάσεως κινητῆς ἢ ἀκινήτου ἰδιοκτησίας, ὑπαγόμεναι τυχόν εἰς μείζον τοῦ ἀνωτέρου ποσοῦ τέλος». Διότι καὶ ἐν Γαλλίᾳ, ἐὰν ἐν τῷ καταστατικῷ, τῷ ἀφορῶντι ἐν τῇ ἰδρυσίν τῆς Ἑταιρίας συνομολογῇται, εἴτε μεταξύ τῶν συνεταίρων, εἴτε πρὸς τρίτους, συμβάσεις περὶ μεταβιβάσεως κινητοῦ ἢ ἀκινήτου, εἴτε ἄλλης τινὸς ἐνοχλικῆς σχέσεως, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐκτὸς τῶν καταβαλλομένων ἐν ἀρχῇ 5 φράγκων, καὶ ἐκτὸς τοῦ ποσοῦ τοῦ καταβαλλομένου κατ' ἀναβαθμοὺς εἰσπράττεται προσέτι καὶ ἀνεπὶ τὸν τέλος.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Κατ' ἐντολὴν τοῦ κ. προέδρου τῆς Κυβερνήσεως δηλῶ πρὸς τὸν συνάδελφον, τὸν πρὸ ὀλίγου ἀνατρεχόντα τὰ περὶ τῶν καταστατικῶν ἀνωνύμων Ἑταιριῶν, καὶ ὡς τὴν Βουλὴν, ὅτι, τῆς παρατηρήσεως θεωρουμένης ὀρθῆς, διότι βεβαίως δὲν συμφέρει νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ὑπερβάλλουσα φορολογία τοῦ ἐπιμερικῶν κεφαλαίου πρὶν ἢ τοῦτο ἀρξῇται λειτουργεῖν, δυνάμεθα νὰ

καιοτομήσωμεν καὶ ἀντὶ τῆς διατάξεως, τῆς ἐνταῦθα ἀναφερομένης, ἥτις εἶναι εἰλημμένη ἐκ τοῦ παλαιοῦ Νόμου, καταστάσα ὁμοῦς καλῶ ἐλαφρότερα, διὰ τὴν κατάργησιν τῶν προσθέτων τελῶν, δεχόμεθα νὰ μεταθέσωμεν τὴν φορολογίαν τῶν καταστατικῶν τῶν ἀνωνύμων Ἑταιριῶν καὶ τῶν πράξεων, δι' ὧν αὗται αὐξάνουσι τὸ μετοχικὸν αὐτῶν κεφάλαιον, ἀπὸ τοῦ ἄρθρου 12 εἰς τὸ ἄρθρον 14, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς φορολογίας τῆς ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν εἰς τὴν φορολογίαν τὴν ἐπὶ τοῖς χιλίοις. Τοιοῦτοτρόπως ἐπιτυγχάνεται μὲν μεγάλη ἀνακούφισις, δὲν θέλομεν δὲ διατρέξει τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποῖους ἐπάγεται ἡ παραδοχὴ ὁλοκλήρου τῆς προτάσεως τοῦ κ. Βουλευτοῦ ὡς ἔχει.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 5, συμφώνως πρὸς ὅσα ἤδη εἶπον, ἐλαττούμεν τὸ περιθώριον τοῦ χαρτοσήμου ἀπὸ 0,145 τὸ ἐσωτερικὸν εἰς 0,040, καὶ ἀπὸ 0,030 τὸ ἐξωτερικὸν εἰς 0,025.

ΜΙΑΗΣΗΣ Κύριε Πρόεδρε, παρακαλῶ νὰ μοὶ δώσῃ ὁ κ. Ὑπουργὸς μιαν διασάφησιν. Ἐὰν δικηγόρος τις ἔχῃ συντεταγμένας προτάσεις εἰς χαρτόσημον τῆς σημερινῆς χρήσεως, αὐτὸ τὸ χαρτόσημον θὰ θεωρηθῇ ὡς ἐφαρμένον καὶ δὲν θὰ γενῇ δεκτὸν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Νόμου; Γνωρίζει ὁ κ. Ὑπουργός, ὅτι οἱ δικηγόροι παρασκευάζονται πρὸ πολλοῦ διὰ τὴν συζήτησιν τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Νομίζω, ὅτι ἡ παρατήρησις τοῦ κ. Βουλευτοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ γενῇ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου τούτου, διότι τοῦτο ἔχει ἄλλον σκοπὸν. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ὀρίζει, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γενῇ χρῆσις χαρτοσήμου, τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἤδη ἄλλη χρῆσις, ἔστω καὶ κατὰ πλάνην πρὸς ἄλλον σκοπὸν. Παραδείγματος χάριν, ἠρώχισατε νὰ γράψῃτε προτάσεις δικαστικάς ἐπὶ χαρτοσήμου τινός; δὲν δύνασθε ν' ἀποζητήτε αὐτάς καὶ γράψῃτε ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ χαρτοσήμου συναλλαγματικὴν. Ἡ παρατήρησις ὑμῶν νομίζω, ὅτι δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐπὶ τοῦ τελευταίου ἄρθρου καὶ ν' ἀποτελέσῃ θέμα μεταβατικῆς διατάξεως.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ. Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 11 εἶναι ἀνάγκη νὰ λύσωμεν τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν προηγουμένην ἀνάγνωσιν τοῦ νομοσχεδίου ὑπέβαλον, τοῦτέστι περὶ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν δικαστικῶν κλητῆρων διὰ τὰ ἀποδεικτικὰ ἐπιδόσεις. Ἐλάβον τὴν τιμὴν τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ ἀναπτύξω εἰς τὴν Βουλὴν, ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ αὐξηθῶσι τὰ τῶν ἐπιδόσεων ἀπὸ μιᾶς δραχμῆς εἰς 1,25 καὶ ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου νὰ ἀφεθῶσι τὰ 3/5 ὑπὲρ τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, καὶ ν' ἀναφέρω τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ὑπεστήριξα τὴν δικαιοσύνην κατ' ἐμὲ μεταβολὴν ταύτην. Ἡ Βουλὴ τοὺς ἤκουσε καὶ εἶναι περιττὸν νὰ τοὺς ἐπαναλάβω. Ἡ ὀριστικὴ διακονίσις τοῦ ζητήματος ἀρμέζει βεβαίως κατόπιν εἰς τὸ ἄρθρον 21. Ἀλλ' ἐὰν ἡ Βουλὴ σκοπῇ νὰ δεχθῇ τὴν σύστασιν τοιούτου χαρτοσήμου χωριστοῦ διὰ τὰς ἐπιδόσεις, εἶναι ἀνάγκη νὰ προνοήσωμεν ἐνταῦθα, ὅπου κανονίζεται ἡ προμήθεια διὰ νὰ ἀπονεύσωμεν εἰς τοὺς κλητῆρας τὸ ποσοστὸν τῶν 3/5. Νομίζω λοιπόν, ὅτι τὸ 6' ἐδάφιον τοῦ ἄρ-

δύναται νὰ τροποποιηθῇ ὡς ἐξῆς : α' Ὑπὲρ τῶν δικαστικῶν κλητῶν μὲν τῶν πράξεων τῶν γραφομένων ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ ἐπισήμου μιᾶς δραχμῆς τὸ 1)2, ἐπὶ δὲ ἐπισήμου χάρτου τῶν ἀποδεικτικῶν δόσεως τὰ 3)5, καὶ ἐπὶ ἐπισήμου χάρτου δραχμῶν πέντε τὸ 1)4 ἥς».

ΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Ἐν τῷ νομοσχέδιῳ, ὃν ὑπεβλήθη ἐν ἔτει 1883 ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, περιείχετο ἡ αὕτη περίπου, ὅπως ἔχει ἡ πρότασις, ἣν ἀνέγνωσεν ὁ ἐντιμὸς εὐσα·.

ΓΟΥΜΗΣ. Μόνον διὰ τὰ ἀποδεικτικὰ ἐπιδόσεις.

ΓΟΥΜΗΣ. Ὑπῆρχε καὶ εἰδικὸν ἄρθρον 22, ἔχον ὡς ἐξῆς (ἀνακ·). «Ἐἰς τέλος δραχμῆς 1 καὶ λεπτῶν 25 ὑποκείνται τὰ ἀποδεικτικὰ τῶν δικαστικῶν κλητῶν καὶ πᾶσαι αἱ ἐκθέσεις αὐτῶν νὰ κανονίζονται ἐν τῷ ἔδαφίῳ β' τοῦ προηγουμένου ἁρθροῦ ἐδ. γ' τοῦ ἁρθροῦ 25».

Ἀ τότε ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Βουλῆς ἀπέκρουσε τὴν προσθήκην εἰς αὐταῖς λέξεσιν ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῆς : «τὴν κατὰ 25 λεπτὰ αὐτοῦ τέλους τῶν ἐπιδόσεων πρὸς ἐπαρκῆ ἀμοιβὴν τῶν κλητῶν ἀδέχεται ἡ Ἐπιτροπὴ». Ἐκ τούτου ἡ Κυβέρνησις ἐπαναφῆκε νομοσχέδιον, ἐξήλειψε τὴν διάταξιν ταύτην ἐνθυμείσθε δὲ, ὅτι ἴον ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐδήλωσεν, ὅτι, ἂν ἡ Βουλὴ τι δέχεται τὴν αὐξήσιν, τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Βουλευτοῦ προτενωμένην ἀδέχεται καὶ ἡ Κυβέρνησις αὐτήν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰς κτὴ ἡ αὐξήσις τῆς ἀμοιβῆς τῶν κλητῶν, θέλομεν φροντίσει νὰ ὦμεν εἰδικὴν διάταξιν ἐν τῷ ἁρθρῷ 22.

ΣΟΥΡΗΣ. Νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ προσθέσωμεν βῆρος, παραδεχόμενοι τὴν προσθήκην ταύτην, τὴν ὅποιαν ὁ κ. Σπουδὸς προτείνει, διὰ νὰ μὴ ζημιῶνται οἱ κλητῆρες. Ἀλλ' ἡρὲς δὲν λαμβάνουσιν, ὅσαςκις πρόκειται νὰ ἐνεργήσωσι πρᾶξιν, ὅτι εἶναι ἀναγεγραμμένον ἐν τῷ Νόμῳ οὐδεὶς ἐπιμένει νὰ πληρῶσιν μίαν δραχμὴν διὰ τὴν ἐπίδοσιν, μόνον δέ, ὅταν ἔκτε ὁμοῦ πολλὰς ἐπιδόσεις, λαμβάνουσι μίαν μόνον δραχμὴν δι' αὐτάς.

ΓΟΥΜΗΣ. Ὁ κύριος Συνάδελφος ὁμολογεῖ, ὅτι γίνονται ἀχρησταίαι, ἧτις εἶναι καὶ ἀδίκημα κατὰ τῶν πολιτῶν. Ἐγὼ νὰ μὴ δύναται ὁ κλητὴρ νὰ κανονίσῃ τὴν τιμὴν τῆς ἐπιδόσεως κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, ἀλλὰ νὰ κανονίσωμεν διὰ τοῦ Νόμου καὶ ἀποζημιώσιν τῶν κλητῶν, καὶ ζητήσωμεν τὴν ἐπίδεσιν τῶν ἀυστηρῶν ἐφαρμογῶν τῶν περὶ καταπίεσεως διατάξεων τοῦ Νόμου, εἰς τὴν παρεκκλίνουσιν ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου. Ἄλλως δὲ σήμερον καταντῶμεν νὰ πληρώνωμεν περισσότερα καὶ ὡς. Ἐκ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κυρίου Βουλευτοῦ προκύπτει καὶ ἄλλο ἐπιχείρημα, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς δικαίας τροπολογίας, ὅτι, τῶν 25 λεπτῶν δι' ἑκάστην ἐπίδοσιν δὲν εἶναι δὲ τὸ πα-

σόν ἄξιον ν' ἀπασχολήσῃ περισσότερον τὴν Βουλὴν καὶ τοὺς συντηροῦντας ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῶν διαδίκων.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Ἡ ἐν τῇ τελευταίᾳ τοῦ ἄρθρου 11 παραγράφου, ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ λέξις «πεντηκοντάδα», παρακαλῶ ν' αντικατασταθῇ διὰ τῶν λέξεων «πᾶσαν προσθήκην ἀπὸ κλάσματος ὅραγμα μέχρι πεντήκοντα».

Ἐπὶ τοῦ 13 ἄρθρου, συμφώνως πρὸς ὅσα εἶπον, παρακαλῶ νὰ διαγραφῇ τὸ ἐδάφιον ζ', ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τῶν ἀνωνύμων ἑταϊριῶν, ὅπως προστεθῇ τροποποιούμενον εἰς τὸ ἄρθρον 15.

Ἐπὶ τοῦ 15 ἄρθρου, κατόπιν τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ἐδαφίου ζ' τοῦ ἄρθρου 13, θέλει γενῇ προσθήκη ἐδαφίου ε', ὡς ἐξῆς.

«Τὰ καταστικά τῶν ἐν Ἑλλάδι παντός εἶδους ἀνωνύμων ἑταϊριῶν καὶ αἱ περὶ αὐτῆς τοῦ μεταχικού κεφαλαίου ἢ περὶ ἐκδόσεως νέων ὁμολογιῶν πράξεις αὐτῶν».

ΜΙΑΗΣΗΣ. Ἐὰν αἱ συναλλαγματικαὶ ἐκδιδῶνται, λέγει τὸ ἄρθρον εἰς πολλαπλὰ ἀντίτυπα, ἕκαστον τούτων ὑπόκειται εἰς τὸ αὐτὸ τέλος. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν νομίζετε, ὅτι εἶναι ἄδικον; Ἐπίσης παρατηρῶ, ὅτι αἱ ἐμπορικαὶ ἐπιστολαί, αἱ ἀποτελοῦσαι ἀποδείξεις ἐξόφλησεως, ὑποβάλλονται διὰ τοῦ Νόμου τούτου εἰς ἀναλογικὸν τέλος, ἐνῶ μέχρι τοῦδε αἱ προσαγόμεναι ἐπιστολαὶ ὑπῆγοντο εἰς τέλος τάξεως 10 λεπτῶν. Δὲν ἔχω ἀντίρρησην, ἂν δι' ἐπιστολῆς τινος ἀποδεικνύηται ἡ ἐξόφλησις; τότε εἶναι δίκαιον νὰ πληρώσῃ ὁ προσάγων τὸ τέλος, τὸ ὅποιον δὲν ἐπλήρωσεν; ἀλλὰ γνωρίζετε, ὅτι συνήθως οὐχὶ διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ διὰ πολλῶν ἀποδεικνύεται ἡ σύστασις ἐνοχῆς τινος. Τί θὰ γίνῃ ἐν ταύτῃ περιπτώσει; Ἀδιακρίτως αἱ ἐμπορικαὶ ἐπιστολαί, αἱ ἀποτελοῦσαι ἀπόδειξιν, ὑπόκεινται εἰς τὸ τέλος; Ἦναι ἀνάγκη, νομίζω, νὰ κανονισθῇ ἡ περίστασις. Ἐὰν ὁ διάδικος προσαγάγῃ πέντε ἐπιστολάς, μία δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τέλος, αἱ ἄλλαι εἰς χαρτόσημον μόνον 50 λεπτῶν.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ Καὶ αἱ δύο διατάξεις, περὶ ὧν ὠμίλησεν ὁ προνομοθετῶν, ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κειμένῳ Νόμῳ. Καὶ σήμερον αἱ συναλλαγματικαί, αἱ ἐκδιδόμεναι εἰς πολλαπλὰ ἀντίτυπα, πληρῶνται δι' ἕκαστον ἀντίτυπον ὁλοκλήρως τὸ τέλος καὶ σήμερον αἱ ἐπιστολαί, αἱ ἀποδεικνύουσαι τὴν σύστασιν ἢ ἐξόφλησιν σχέσεως τινος, ὑποβάλλονται εἰς τέλος ἀναλογικόν, οὐχὶ δὲ μόνον τὸ πάγιον τέλος 50 λεπτῶν. Ἐν δὲ τῷ νομοσχεδίῳ γίνεται διάκρισις μεταξὺ ἐπιστολῶν προβλεπομένων ἐμπορικῶς πράξεις καὶ ἐπιστολῶν ἀναγομένων εἰς κοινὰς πράξεις, ὡς βλέπετε ἐν ἐδαφίῳ γ' τοῦ ἄρθρου 20. Γνωστὸν εἰς πάντας, ὅτι, ἐὰν πράξις τις καταρτισθῇ οὐχὶ δι' ἐγγράφου, προσωρικῶς, κατόπιν δὲ ἡ ἐξόφλησις συνταχθῇ ἐγγράφως, αὕτη ὑποβάλλεται εἰς τέλος ἀναλογικόν, διότι τότε πληρώνουσιν οἱ καταρτίσαντες τὴν πρᾶξιν τὸν φόρον, τὸν ὅποιον ἀπέφυγον, ὡς ἔχον δικαίωμα, καταρτίσαντες τὴν πρᾶξιν αὐτῶν προσωρικῶς. Ὅταν ἀπ' ἐναντίας ἢ μὲν πρᾶξις καταρτισθῇ ἐγγράφως, κατόπιν δὲ συνταχθῇ καὶ ἡ ἐξόφλησις ἐγγράφως, ἡ ἐξόφλησις τότε πληρώνει μόνον

λος πάγιον 50 λεπτῶν, διότι ἤδη ἐρρολογήθη ἡ σύστασις τῆς σχε-
ως. Ὡστε διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφίου δ' τοῦ ὑπὸ συζητήσιν ἄρ-
ου οὐδεμία ἀδικία ἢ ζημία προκύπτει. Τὸ θέμα τοῦτο εἶναι σήμερον
κανονισμένον δι' ἐγκυκλίων, ἐπεχουσῶν θέσιν νόμου. Τὸ αὐτὸ δὲ
γινώσκω καὶ περὶ συναλλαγματῶν, ὅτι κειμένην διάταξιν ἐπαναλαμβάναντες
νομοσχέδιον. Καὶ ἀναγνωρίζω μὲν, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον, ὡς συμ-
βαίνει ἐπὶ πολλαπλῶν ἀντιτύπων τῆς συναλλαγματικῆς, νὰ εἰσπράττη-
ται δις ἢ τρίς φόρος διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν, ἀλλὰ δὲν εὗρέθη μέχρι
νῦν ὁδε τρόπος ἄλλος ἐξασφαλίσσεως κατὰ τῆς ἀποσυγῆς τοῦ τέλους, ἐν
ὧν ἀλλὰ τοῦλάχιστον, ὅπου δὲν ἰσχύει τὸ σύστημα τῆς καταχωρίσεως
(registration). Ἐνταῦθα, τοῦ λοιποῦ, ἐὰν διαγράψητε τὴν διάταξιν,
ἐν ἐπιβάλλουσιν ἐφ' ἐκάστου ἀντιτύπου τὸ αὐτὸ τέλος, δὲν θὰ ἔχητε
τὴν πρῶταν συναλλαγματικὰς, ἀλλὰ πάντοτε δευτέρας καὶ τρίτας.

ΜΙΛΗΣΗΣ. Δὲν ἐξετάζω τί ἰσχύει μέχρι τοῦδε· πρόκειται νὰ κωδι-
ποιήσωμεν τὰ τοῦ χαρτοσήμου, καὶ παρακαλῶ τὸν ἀξιότιμον κ.
Πουργὸν νὰ σκεφθῇ, ἐὰν ἦναι δίκαιον νὰ ἐπιβαρύνωνται μὲ ἀναλογικόν
λοιπὸν ὅλαι αἱ πρὸς ἀποδείξιν συμβάσεώς τινος ἐπιστολαί. Ὡς γνωρίζετε,
ἐπιστολὴ δὲν εἶναι δικαιοῦγραψον, καὶ δὲν δύναται νὰ περιέχῃ τὴν ὅλην
πόσιν· πολλὰκις σειρὰ ἐπιστολῶν ἀποδεικνύει τὴν σύστασιν· ἐὰν λοι-
πὸν ἐπιβάλῃτε εἰς πάσας τὰς ἐπιστολάς τὸ αὐτὸ ἀναλογικὸν τέλος, ἡ φο-
ρολογία θὰ ᾔναι τερατώδης.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Εἶπον, ὅτι ἐνταῦθα σχετίζονται δύο διατέξεις, ἡ
ἀρχὴ τοῦ ἐδαφίου τετάρτου τοῦ ἄρθρου τούτου, ὅπερ συζητοῦμεν,
καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου τρίτου τοῦ ἄρθρου 20, τὸ ὁποῖον λέγει,
«εἰς τέλος 50 λεπτῶν ὑπόκειται «πᾶν ἔγγραψον, ὅπερ, μὴ ὑποκαίμε-
ται ἀπ' ἀρχῆς, κατὰ νόμον, εἰς τέλος χαρτοσήμου. πρόκειται νῦν νὰ
συζητῇ ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς Ἀρχῆς». Ἐὰν ἔχητε ἐπιστολὴν, διὰ
τῆς ὁποίας ἀπαντᾷ τις εἰς ἄλλον, ὅτι δέχεται τὰς προτάσεις του, ὅτι
συμφωνία εἶναι κατηρητισμένη, ὅτι θέλει πληρώσει τόσας δραχμάς, ἡ
ἐπιστολὴ θέλει ὑποβληθῇ εἰς τέλος ἀναλογικόν, ἐὰν δ' ἔχητε ἐπιστο-
λὴν ὁμιλοῦσαν ἀπλῶς περὶ προτάσεων, αὕτη θέλει ὑποβληθῇ εἰς τέ-
λος χαρτοσήμου 50 λεπτῶν. Τοῦτο δοῖζουσι καὶ αἱ ἐκδοδομένοι ὑ-
ποχρεωτικαὶ ἐγκυκλίαι. Ἰδιαιτέρως δὲ ἡ ἐγκύκλιος, ἡ ἐκδοθεῖσα τὴν 20
ἑκτεμβρίου 1873, ὑπ' ἀριθ. 17511.

ΜΗΡΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥΣ. Ἐὰν εἶναι τέσσαρες ἐπιστολαί, εἰς μίαν
ἀσπὴν θὰ τεθῇ;

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Ὅταν ἐξ αὐτῶν ἀποδεικνύηται, ὅτι πρόκειται
περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον θέλει ἐπι-
βληθῇ τέλος ἀναλογικόν, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων τὸ τέλος τὸ πάγιον τῶν
50 λεπτῶν.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου ἐγένετό μοι ἡ παρατήρησις, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον αἱ
ἐπιβλήσεις τῶν συναλλαγματικῶν νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τέλος ἑστω
ἢ 10 λεπτῶν, ἄρα ἂν ἀπὸς ἤδη ἐπληρώθη τέλος. Αἱ συναλλαγμα-

τικαί ὁμολογουμένως πρέπει νὰ εὐνοῶνται περισσότερο ὑπὸ τῆς νομοθεσίας αἰρουμένου κατὰ τὸ δυνατόν παντὸς προσκομματος.

Διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ ἄρθρου προτείνω νὰ διαγραφῶσιν αἱ ἀπὸ τοῦ πέντου μέχρι τοῦ ἐξδόμου στίχου λέξεις «αἱ ἐξοφλήσεις τῶν ἤδη ὑποβληθεισῶν εἰς τὸ τοῦ χαρτοσήμου τέλος συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων».

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρ. 20 προτείνω τὴν διαγραφὴν τοῦ 7ου ἐδαφίου, διότι κατηργήθησαν ἤδη ἐν ἐτέρῳ νόμῳ τὰ λαχεῖα. Ἐν τέλει τοῦ ἐδαφίου θου, γινόμενου 7ου, παρακαλῶ νὰ προστεθῶσι μετὰ τὴν λέξιν «συζητήσεως» αἱ λέξεις «τὰ πρακτικὰ τῶν Πταισματοδικείων». ἵνα μὴ τυχὼν νομισθῇ, ὅτι ταῦτα γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου μιᾶς δραχμῆς.

ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ. Εἰς τὸ ἐδάφιον θον, ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ, ἀντὶ τῆς λέξεως «προσκήσεις», πρέπει νὰ τελῇ «κλήσεις».

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ Μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ἄρθρον 21.

ΜΙΑΗΣΗΣ. Αἱ αἰτήσεις θεραπείας οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀναφορὰ ἰδιωτῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, κατὰ δὲ τὴν τεθεῖσαν ἀρχὴν εἰς τὸ ἄρθρον 20, αἱ τοιαῦται ἀναφοραὶ γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου 50 λεπτῶν τοῦτο δ' ἐγένετο καὶ μέχρι τοῦδε. Διατὶ ν' αὐξήσωμεν τὸ ποσὸν τοῦτο;

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Ἡλπιζον, ὅτι ὁ ἔντιμος φίλος κ. Μίλησης δὲν ἤθελεν ἐπιμένειν εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἐπόμενος τῷ γνωστῷ εἰς αὐτὸν ρητῷ: «de minimis non curat praetor».

Παρατηρῶ δέ, ὅτι τὸ τέλος ἐπὶ τῶν αἰτήσεων θεραπείας ἀνεβιβάσθη ἀπὸ 50 λεπτῶν εἰς μίαν δραχμὴν, διότι ἐκρίθη, ὅτι ἡ αἴτησις θεραπείας εἶναι ἀκριβὲς ἢ πρώτη πρᾶξις πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς δίκης καὶ ὅτι διὰ τοῦτο δὲν δικαιολογεῖται ἡ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν ἄλλων, τῶν κυρίων τῆς δίκης πράξεων διάκρισις.

ΜΙΑΗΣΗΣ. Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν αὐξήσεων, παρατηρῶ, ὅτι καὶ αἱ γνωμοδοτήσεις καὶ τὰ ὑπομνήματα τῶν δικηγόρων ὑποβάλλονται εἰς φορολογίαν, πρὸς δὲ καὶ ἡ αἴτησις περὶ μετατροπῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην. Λοιπὸν ἔχομεν τρεῖς αὐξήσεις. Ἐὰν προσθέσγη αὐτὰς τὰς μικρὰς αὐξήσεις, περὶ ὧν δὲν καταδέχεται ὁ πραιτωρ νὰ δικάσῃ, θέλετε ἰδεῖ, ὅτι ἡ αὐξήσις εἶναι πολλοῦ λόγου ἀξία.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Μόνη ἡ πρώτη παρατήρησις εἶναι ἀκριβής, ἀν καὶ δὲν ἀπεδέχθην τὴν πρότασιν περὶ μεταβολῆς τοῦ ἄρθρου. αἱ δὲ δύο ἐπόμεναι τελείως ἀνακριβεῖς. Ὁ κύριος Βουλευτὴς ἐδεβαίωσεν, ὅτι προσθέτομεν εἰς βᾶρος τῶν γνωμοδοτήσεων τῶν δικηγόρων καὶ τῶν τοιούτων ἄλλων ἐγγράφων φόρον, σήμερον μὴ ὑπάρχοντα. Ἡλπιζον, ὅτι ἡ ἀπέναντι παραπομπή, τὴν ὁποῖαν προϋνοήσαμεν νὰ παραθέσωμεν πρὸς ὁδηγίαν, ἢ παραπομπή εἰς τὸ ἄρθρον 24 ἐδαφίον 8 τοῦ παλαίου Νόμου περὶ χαρτοσήμου, ἤθελε διαφωτίσει αὐτὸν ἐπαρκυντῶς. Ἐπειδὴ ὅμως παρεῖδε τὸ γεγονός, ἀναγινώσκω τὸ ἐδάφιον θον τοῦ ἄρθρου 24, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἐξῆς (ἀναγινώσκει). «Ὅλα τὰ δι-

αστικά έγγραφα καὶ συζητήσεις κλπ. κλπ. αἱ γνωμοδοτήσεις καὶ τὰ ποινήματα τῶν νομοδιδασκάλων, αἱ ἀναφοραὶ τῶν ἐκτιμητῶν κλπ.

Ἀπαράλλακτα ἔχει καὶ τὸ ὑπὸ συζητήσιν ἄρθρον, μετὰ μόντης διαφοράς, ὅτι ἀντὶ τῆς λέξεως «νομοδιδασκάλων», ἧτις ἐφάνη ἡμῖν ὀλίγον περυσιμένη, ἐθέσαμεν τὴν λέξιν ἀνομομαθῶν». Δὲν αὐξάνομεν λοιπὸν τὴν φορολογίαν.

Ἄλλ' ἀνακριθῆς εἶναι καὶ ἡ ἄλλη παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλεν ὁ κ. Βουλευτὴς, ὅτι φορολογοῦμεν σήμερον τὰς μετατροπὰς· διότι παρατηρῶ αὐτῷ, ὅτι, θέσαντες ἐνταῦθα τὸν φόρον ἐπὶ τῆς αἰτήσεως, φηρέσαμεν τὸ τέλος ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς, δι' ἣν πληρόνεται νῦν μία ἀρχμή, εἰσπραττομένη διὰ κινήτου ἐπιστήματος. Ἀντὶ τῆς ἐγγραφῆς κηρύττει κατὰ τὸ νομοσχέδιον ἡ αἴτησις, καὶ εὐρισκόμεθα εἰς τὸ αὐτό.

Ἐκ τοῦ ἐδαφίου 9ου προτείνω, συμφώνως πρὸς τὴν παρατήρησιν τοῦ Βουλευτοῦ ἐξ Εὐθείας, νὰ διαγραφῇ ἡ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ φράσις καὶ «ἐμποροδικείων».

(Γίνεται δεκτὸν τὸ ἄρθρον 21 μετὰ τῆς διαγραφῆς τῶν λέξεων «καὶ ἐμποροδικείων»).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ἄρθρον 22.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Ἐκ τοῦ ἁρθρου τοῦ 22ου προτείνω νὰ διαγραφῇ τὸ ἐδάφιον 7ον, δι' ὃν λόγον διεγράφη καὶ ὁ 20ος περὶ κλήρων ἐκ τοῦ προηγουμένως ἀναγνωσθέντος ἁρθρου 20, διότι πληγορεύθησαν καὶ τὰ τοιαῦτα ὁμολογα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ἄρθρον 24.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Ἐπὶ τοῦ ἁρθρου τοῦ 24ου, ἐν τῷ ἐδαφίῳ 5' προτείνω νὰ γενῇ ἡ ἐξῆς μεταβολή. Ἀντὶ τῶν ἐξέων «τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς» νὰ τεθῶσιν αἱ λέξεις: «τῶν ἐν τῷ Παιδαγωγικῷ Πολυτεχνεῖῳ Σχολῶν, πλήν τῆς ἐν ἐδαφίῳ β' τοῦ ἁρθρου 25 ἀναφερομένης», διότι θέλω προτείνει καὶ ἐκεῖ τροπολογίαν. Καὶ διὰ μὴ λαμβάνω πάλιν ἐπὶ τούτου τὸν λόγον, παρακαλῶ νὰ σημειωθῇ ἀπὸ οὐδὲ καὶ ἡ τροπολογία ἐπὶ τοῦ ἁρθρου 26 ἐδαφ. 6' ὡς ἐξῆς. Μετὰ τὰς λέξεις «Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων» νὰ προστεθῶσιν αἱ λέξεις «τοῦ ἐν Μεταπαιδαγωγικῷ Πολυτεχνεῖῳ Σχολείου τῶν βιομηχανικῶν τεχνικῶν».

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ἄρθρον 27.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ. Παρακαλῶ μίαν διασάφησιν καὶ μετὰ τὴν ἀπό τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ δοθεῖσάν μοι παρατηρῶ ὅτι δύο ζητήματα ἀρρουσιάζονται συγχάκεις καὶ φθάνουσι μέχρι τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπως περὶ τυχθῇ ἡ λύσις των· τὸ πρῶτον ζήτημα εἶναι ἂν ὡς ἐκ τῆς ἐπερχομένης συγχύσεως μεταξὺ τοῦ κληρονομουμένου καὶ τοῦ προσώπου τοῦ κληρονόμου, τὸ ὑφιστάμενον χρέος πρὸς τὸν κληρονόμον θέλει ληφθῇ ὡς ὅφει διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ πρὸς τὸ Δημόσιον ὀφειλομένου τέλους. Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νομοῦ διὰ τῆς συγχύσεως ἡ ἐνοχὴ ἀλλοιβεῖται· ἀλλ' ὅταν πρόκηται νὰ καταβληθῇ τὸ τέλος ἐπὶ τῆς πραγματικῆς περιουσίας καὶ ὅχι ἐπὶ τῆς φαινομενικῆς, θὰ ληφθῇ ἄρ' ἂν ὅφει τὸ χρέος ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχε νὰ λάβῃ ὁ κληρονόμος καὶ τὸ ὅποιον

ἀποστέλλη διὰ τῆς συγχύσεως: Ἡ νομολογία μέχρι τοῦδε κυμαίνεται. Διὰ τοὺς κληρονόμους τοὺς προσερχομένους εἰς τὴν κληρονομίαν ὑπὸ τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀπογραφῆς, οὐδεμία δυσχέρεια φρονῶ ὅμως, ὅτι συνέπειν ἀναγκαία τῆς δηλώσεως τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ κατὰ τὴν α' ἀνάγνωσιν εἶναι τὸ νὰ ἀναγνωρισθῇ ὁ ἐκπεσὺς τοῦ χρέους καὶ ἐν περιπτώσει ἀνεπιφυλάκτου ἀποδόχῃ τῆς κληρονομίας, διότι ὁμολογουμένως ὁ κληρονόμος δὲν ὀφείλεται εἰμὴ τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ πρὸς αὐτὸν χρέους καθαρὸν προϊόν τῆς κληρονομίας.

Δευτέρα ἀπορία γεννᾶται ἡ ἐξῆς: συγνάκις συμβιβασμοὶ γίνονται μεταξὺ τῶν κληρονόμων καὶ τῶν ἀξιούντων κληρονομικὰ δικαιώματα, λαμβάνουσι δὲ οἱ τελευταῖοι ποσὸν τι διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ, καὶ συνεπῶς παραιτοῦνται τῆς κληρονομίας. Ὅταν ᾖναι ἀποδεδειγμένον ἐκ συμβάσεως, ὅτι διὰ τὸ νὰ παραιτηθῇ τις τῶν κληρονομικῶν του ἀξιώσεων, ἔλαβε ποσὸν τι, ἐὰν οἱ κληρονόμοι δὲν δηλώσωσι καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο καταλογίζονται οἱ λαβόντες δι' ἀποφάσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου νὰ πληρώσωσι τέλος καὶ πρόστιμον, γίνονται συνεπῶς ἀντιρρήσεις καὶ ἀνακοπαὶ καὶ τὸ ζήτημα μεταβιβάζεται εἰς τὰ Δικαστήρια. Πρέπει ἀλλὰ γὰρ νὰ θεωρηθῶσιν αὐτοὶ ὡς κληρονόμοι, ἢ ὡς κληροδόχοι ἢ ἐξορισμούμενοι πρὸς τοὺτους, ἢ πρέπει νὰ θεωρηθῇ, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ συμβιβασμοῦ αὐτοὶ προσυπελόγησαν καὶ τὸ τέλος τὸ ἑποῖον θὰ ἐπλήρωνον εἰς τὸ Δημόσιον καὶ τὸ ἀφῆκαν εἰς χεῖρας τοῦ κληρονόμου, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ βαρυνθῇ μὲ τὸ τέλος ὀλοκλήρου τοῦ ποσοῦ, ὅπερ εἰσέπραξεν ἐκ τῆς κληρονομίας. Καὶ ἐπὶ τούτου φρονῶ, ὅτι, ἐρχομένου τοῦ ζητήματος ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, εἶναι εὐλογον νὰ δοθῇ ἐπίσημός τις διασάφησις, ὅπως μὴ ἐγείρονται καθ' ἑκάστην ἀντιρρήσεις ἐκ μέρους τῶν Ἐφόρων καὶ προκαλῶνται δίκαι. Εἴτε τὴν μίαν λύσιν δεχθῇ ἡ Κυβέρνησις, δηλοῦσα τοῦτο ἐπισήμως, εἴτε τὴν ἄλλην, τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Δημοσίου ἔσται τὸ αὐτό, διότι κατὰ τὴν μίαν περίπτωσιν θὰ φορολογηθῇ ὁ κληρονόμος κατὰ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον εἰσέπραξε, κατὰ δὲ τὴν ἑτέραν θέλει ὑποχρεωθῇ ὁ συμβιβασθεὶς καὶ παραιτηθεὶς τῶν ἀξιώσεων του νὰ πληρώσῃ τέλος διὰ τὸ ποσόν, ὅπερ ἔλαβεν ἐλαττωμένου κατὰ τοσοῦτον τοῦ ποσοῦ, δι' ὃ ὁ κληρονόμος ὀφείλει τὸ τέλος.

Τρίτον δὲ ζήτημα, ἐξαιρουμένων τῶν περιπτώσεων τοῦ Προξενικοῦ Νόμου προβάλλω τὸ τῆς φορολογίας ἐπὶ τῆς περιουσίας τῆς κινητῆς τῶν ἡμεδαπῶν, οἱ ἑποῖοι κατοικοῦσιν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν. Οἱ κληρονόμοι τοῦ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀποθνήσκοντος Ἑλλήνου, ἐπωφελοῦμενοι τῶν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ὕφισταμένων συνθηκῶν, ἀποφεύγουσι τὸ τέλος τῆς κληρονομίας καὶ ἐν τῇ Κράτει, ἐν ᾧ συνέβη ὁ θάνατος καὶ ἐν Ἑλλάδι. Συνέβη πολλάκις, Κύριοι νὰ ἀποθάνωσιν ἡμεδαποὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, νὰ ζητηθῶσιν οἱ κληρονόμοι τῶν παρὰ τῆς ἐπιτοπίου Ἀρχῆς, ὅπως καταβάλωσι τὸ τέλος, νὰ ἐπικαλεσθῶσιν οὗτοι τὴν παρέμβασιν τῶν Ἑλληνικῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν καὶ νὰ ἀποφύγωσι τὴν πληρωμὴν τέλους εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν Κυβέρνησιν κατόπιν δὲ νὰ μὴ πληρώσωσι μηδὲν τέλος.

εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, διότι ὁ ἡμέτερος περὶ χαρτούσιμου Νόμος φορολογεῖ μόνον τὴν περιουσίαν τὴν ἐν Ἑλλάδι κειμένην. Τοῦτο εὐρίσκω ἐντελὲς ἄδικον. Τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐγείρεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶναι, πῶς θὰ βεβαιωθῇ ὁ φόρος καὶ πῶς θέλει εἰσπραχθῇ, ὅταν ὁ θάνατος τοῦ κληρονομουμένου συμβῇ εἰς Κράτος ἄλλοδαπὸν. Κατ' ἐμὴν γνώμην, τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἄλυτον, εἰάν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ προβάλλεται ἡ περὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν ἐγγυωρίων κληρονομικῶν τελῶν ἀξίωσις. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπευθύνονται εἰς τὰς Ἑλληνικὰς Προξενικὰς Ἀρχάς, νομίζω δὲ, ὅτι ἡ δυσχέρεια τῆς βεβαιώσεως καὶ τῆς εἰσπράξεως φόρου ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος δὲν θὰ ᾔηται μεγάλη, εἰάν οἱ ἡμέτεροι Πρόξενοι διαταχθῶσι, νὰ μὴ παρεμβαίνωσιν εἰς τοιαύτας υποθέσεις, πρὶν ἢ ἐκασφαλίσθῃ τὸ τέλος τὸ ὁποῖον θέλει λάβει τὸ ἡμέτερον Κράτος, καὶ δοθῇ μάλιστα αὐτοῖς ἐπαρκὲς ἐγγύησις. Τὸ ζήτημα τοῦτο, Κύριοι, δύναται εἰς περιπτώσει τινὰς νὰ ἔχῃ καὶ σημασίαν μεγίστην διὰ τὸ δημόσιον ταμεῖον, διότι συχνάκις συμβαίνει ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ νὰ καταλείπωνται περιουσίαι μεγίστης σημασίας εἰς συγγενεῖς ἐκ τοῦ πλάγιου, ἀδελφον, ἀδελφού, ἢ καὶ συγγενεῖς τρίτου μέχρι πέμπτου βαθμοῦ.

Οὐδεὶς ἀρνήσεται, ὅτι εἶναι ἐξόχως ἄδικον ἀπ' ἐνὸς μὲν νὰ ἀπαλλασσονται οἱ τοιοῦτοι κληρονόμοι τοῦ τέλους ἐν τῷ Κράτει ἐκείνῳ, ἐν ᾧ συνέβη ὁ θάνατος, ἀπ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀρνῶνται τὴν πληρωμὴν τοῦ τέλους εἰς τὸ Κράτος, τοῦ ὁποίου αἱ συνθήκαι τοὺς ἀπῆλλαξαν τῆς πληρωμῆς τοῦ τέλους εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν Κυβέρνησιν, τέλους μάλιστα σχετικῶς πολὺ μεγάλου, ἰδίως σήμερον, ὅτε διὰ τοῦ συζητουμένου νομοσχεδίου καταβιδάζονται τὰ τέλη τῆς κληρονομίας. Μὴ ἔχετε τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν, Κύριοι, ὅτι προθύμως θὰ προσέλθωσιν οἱ Ἕλληνες κληρονόμοι καὶ αὐτοὶ εἰς ἄλλοδαποὶ κληρονόμοι Ἑλλήνων, ἵνα ἐπικαλεσθῶσι τὴν παρέμβασιν τῶν ἡμετέρων Προξενικῶν Ἀρχῶν, ὅπως ἀποφύγῃσι τὰ τέλη τῶν κληρονομικῶν εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελε συμβῇ ὁ θάνατος, διότι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν τελῶν, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει τὸ ἄρθρον 27 ἐπὶ τῶν τελῶν τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ τὴν Ἀγγλίαν ἢ τὴν Αὐστρίαν, εἶναι μεγίστη· ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα, Κύριοι, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διὰ μίαν περιουσίαν 1,100.000 δρ. ἀντιπροσωπεύσας ἐν Γαλλίᾳ συγγενὴ μου ἐκτελεστὴν διαθήκης, ἰδίαις χερσὶν ἐμέτρησα 82.000 χρυσῶν φράγκων εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον τῆς Γαλλίας, καὶ κληρονόμος ἦτο ὁ ἀδελφός καὶ ὁ ἐξ ἀδελφοῦ ἀνεψιός τοῦ ἀποβιώσαντος. Παρατηρεῖται λοιπὸν, ὅποσον συμφέρον θὰ γεννηθῇ εἰς παρομοίαν περίπτωσιν εἰς τοὺς κληρονόμους τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων, ὅπως ἐπικαλεσθῶσι τὴν παρέμβασιν τῶν Ἑλληνικῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν καὶ δώσωσι καὶ πᾶσαν ἀκόμη ἐγγύησιν ὑπὲρ τῆς πληρωμῆς τοῦ τέλους, εἰάν ἀναγραφῇ περίπτωσις ἐν τῷ ἄρθρῳ περὶ τούτου. Παρακαλῶ λοιπὸν τὴν Κυβέρνησιν εἰάν δὲν θελήσῃ νὰ ἀποδεχθῇ ἀπὸ τοῦδε τὴν τροπολογίαν, ἢ μᾶλλον τὴν προσθήκην, τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγνώσω, τοῦλάχιστον νὰ μελετήσῃ τὸ ζήτημα διὰ τὴν γ' ἀνάγνωσιν τοῦ νομοσχεδίου. Ἰδοὺ ἡ προτεινομένη προσθήκη: «Ἐπὶ κινήτῃς περιουσίας ἡμεδαπῶν ἀποθησκόντων ἐν τῇ

ἀλλοδαπῇ ἐπιβάλλεται τὸ ὡς ἀνωτέρω τέλος, ἐὰν ἡ κινητὴ περιουσία τῶν ἡμεδαπῶν ᾖναι ἀπληλαγμένη τέλους κληρονομικοῦ ὑπὸ τῶν συνθηκῶν ἐν τῷ Κράτει ἐν ᾧ συνέβη ὁ θάνατος τοῦ κληρονομουμένου καὶ κεῖται ἡ περιουσία αὐτοῦ. Παρακαλῶ νὰ καθιερωθῇ ἡ τοιαύτη ἀρχή, καὶ νὰ διατυπωθῇ πληρέστερον ἡ περίπτωσις αὕτη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις δύναται κάλλιον ἐμοῦ νὰ γινώσκῃ τὰ μέσα, δι' ὧν δύνανται νὰ ἐξασφαλισθῶσι καὶ ἡ βεβαίωσις καὶ ἡ εἰσπραξίς τοῦ κληρονομικοῦ τέλους ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ἵγπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν). Τὸ πρῶτον θέμ. περί τοῦ ὁποίου παρετήρησεν ὁ ἀγορεύσας, καθὼς καὶ τὸ ἐν ἄλλῃ συνεδριάσει λεγθὲν περί τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν ἀφερεγγῶν πιστώσεων, τῶν εὐρισκόμενων ἐν τῇ κληρονομίᾳ, εἶναι θέματα καθαρῶς πραγματικά, τῶν ὁποίων ἡ λύσις, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ζητημάτων, καθ' ἡμέραν ἀναφυομένων καὶ τὰ ὁποῖα ἀδύνατον νὰ προβλεφθῶσι πάντα ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, ἀνήκει εἰς τὰ δικαστήρια. Βεβαίως ἡμεῖς δὲν ἐννοοῦμεν νὰ φορολογῶμεν ἄλλο, παρὰ τὴν πραγματικὴν περιουσίαν· εἰς τὰ δικαστήρια δὲ ἀπέκειται νὰ εὕρωσι ποία εἶναι ἡ πραγματικὴ αὐτῇ περιουσία.

Ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας παρατηρήσεως, τῆς ἀναγομένης εἰς τὸ ζήτημα τοῦ φορολογῆσαι ἢ μὴ τὴν διὰ παραιτήσεως ἢ διὰ καταργήσεως τῆς δικῆς ἀποκτησιν κέρδους τινός, νομίζω, ὅτι ἡ θέσις, ἐν ἣ ἀρμόζει ἡ παρατήρησις, εὐρίσκεται ἐν τῷ άρθρῳ 43, ὅπου ἐλήφθη πρόνοια νὰ λεχθῶσι τὰ ἐξῆς. Προκειμένου περί τῆς προκαταβολῆς τοῦ τέλους κατὰ τὸν νόμον, τὸν ἰσχύοντα ἀπὸ τοῦ 1885, τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου προκαταβάλλεται καθ' ἣν στιγμὴν γίνεται ἡ δήλωσις, γράφεται ἡ δήλωσις ἐπὶ χαρτοσήμου, καὶ ἐὰν τὸ χαρτόσημον δὲν ἐπαρκῇ, ἵνα καλύψῃ τὸ χρέος τοῦ δηλοῦντος, διότι εἶναι πολλαὶ χιλιάδες δραχμῶν, τὸ ὑπερβάλλον πληρώνεται ἐκδιδομένης ἀποδείξεως. Ἐκεῖ λοιπὸν λέγομεν τὰ ἐξῆς (ἀναγινώσκει):

«Ἐπιδίκου οὔσης τῆς περιουσίας ἔνεκεν ἔσδοις περί τὸ δικαίωμα, ἡ δήλωσις γράφεται ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου, τὸ δὲ τέλος καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῇ πληρώσει τῆς αἰρέσεως ἀποκτήσαντος τὸ δικαίωμα ἢ τοῦ ὁρατικῶς δικαιοῦντος, εἴτε διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, εἴτε διὰ συμβιβασμοῦ ἢ καταργήσεως τῆς δίκης, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς τοιαύτης περατώσεως τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος ἢ τῆς ἐξόδου τῆς αἰρέσεως».

Ἐκεῖ λοιπὸν ὀρίζεται, ὅτι τὸ τέλος ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι συμβιβασμοῦ ἢ καταργήσεως τῆς δίκης πληρώνεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τοῦ πέρατος τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος, καὶ εἰκότως ἐκ τούτου ἐξάγεται, ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις ἐπορίσθη ὠφέλειάν τινα ἐκ τῆς καταργήσεως τῆς δίκης καὶ τοῦ πέρατος τοῦ ἀγῶνος, ἐκεῖνος εἶναι καὶ ὑπόχρεως εἰς πληρωμὴν τέλους πρὸς τὸ δημόσιον.

Ἐρχομαι εἰς τὴν τρίτην παρατήρησιν τοῦ ἀξιοτίμου βουλευτοῦ ἑξ

Ελλοθίας, τὴν ἀπορῶσαν εἰς τὴν φορολογίαν τῶν κληρονομιῶν τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, τῶν ἀνοικογόμενων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐκεῖ δὲ προστατευομένων κατὰ πάσης ξένης φορολογίας ὑπὸ τῶν συνθηκῶν, τὰς ὁποίας ἔχομεν συνωμολογημένας πρὸς τὸ Κράτος, ἐν ᾧ ἡ κληρονομία. Ἡ πρότασις ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἀντικειμένη εἰς τὰ παραδεδομένα περὶ τῆς δυνάμεως τῶν Νόμων, λαμβανομένης ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὅρια τοῦ Κράτους, διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι οἱ Νόμοι δὲν δύνανται, ὑπερπηδῶντες τὰ ὅρια αὐτοῦ, νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐντὸς ξένου Κράτους, ἡ δὲ κληρονομία, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, κεῖται ἐπὶ ξένου ἐδάφους· ἀλλὰ τὸ πρὸς τοιαύτην φορολογίαν δικαίωμα ὑποστηρίζεται σήμερον, καὶ ἐξαιρέσεις τινὲς τοῦ μνημονευθέντος κανόνος ἐγένοντο ἤδη δεκταὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, μᾶλλον ὑπὸ τῆς νομολογίας ἢ διὰ Νόμων, καθόσον ἐγὼ ἠδυνήθην νὰ μάθω. Καὶ ὁμολογῶ μὲν, ὅτι ἡ πρότασις εἶναι ἐπαγωγὸς, διότι δυνάμεθα, φορολογοῦντες τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ν' αὐξήσωμεν ἱκανῶς τὸ εἰσόδημα τοῦ Διμοσίου, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἐπάγεται τοιαύτας περιπλοκάς καὶ τοσαύτην δυσχέρειαν, ὥστε δὲν πρέπει νὰ σπεύσωμεν· δὲν ἔχομεν δὲ καὶ ἀνάγκην νὰ σπεύσωμεν νὰ δεγθῶμεν τὴν τροπολογίαν σήμερον, δυνάμενοι ν' ἀποφασίσωμεν περὶ αὐτῆς παρεσκευασμένοι αὔριον. Ἐγὼ ὁμολογῶ, ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἶμαι ἐντελῶς ἀνέτοιμος, μὴ δυνηθεὶς, καίτοι ἐσκέφθην ἐπὶ τοῦ ζητήματος, νὰ σχηματίσω γ' ὡμὴν ὀριστικήν. Νομίζω δὲ ὁδοότερον ν' ἀποφύγωμεν περιπλοκάς καὶ ἀνωμαλίας, σπένχοντες τῆς προτεινομένης φορολογίας μέχρις οὗ τὸ θέμα ὠριμάσῃ καὶ ἀποδείξῃ ἀληθῶς ἀναγκαῖον νὰ ψηφισθῇ τοιαύτη διάταξις.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ἄρθρον 34.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Ἐπὶ τοῦ ἁρθροῦ 34 ὑπάρχει τροπολογία, καταστθεῖσα ἀναγκασία ὡς ἐκ τῆς ψηφίσεως τοῦ Νόμου ΑΥΘΑ'. Ἀνάγκη νὰ προστεθῶσι μετὰ τὴν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ λέξιν «ὕποθέσεων» αἱ λέξεις : «πλὴν τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων καὶ τῶν πρακτικῶν, δι' αὐτὰς κατὰ τὸν Νόμον ΑΥΘΑ' τοῦ 1887 τὸ τέλος καταβάλλεται πρὸ τῆς ἀνακοπῆς».

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ἄρθρον 43.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Νὰ γίνωσιν αἱ ἐπόμεναι προσθήκαι. Πρώτη ἡ ὑποδειχθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ, ἥτοι νὰ προστεθῶσι μετὰ τὰς λέξεις τοῦ ἐνάτου στίχου «Ἀφρικῇ, πλὴν» αἱ λέξεις : «τῶν Ἰνδικῶν τῆς Ἀγγλίας κτήσεων». διότι δι' αὐτάς ἀρκεῖ προθεσμία ἐνός ἔτους. Ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ παραγράφῳ προτείνω νὰ γενῇ ἡ ἐξῆς προσθήκη μετὰ τὰς ἐν τῷ ἑκτῷ στίχῳ λέξεις «περὶ τὸ δικαίωμα» νὰ προστεθῶσιν αἱ λέξεις : «ἢ ἂν τὸ δικαίωμα τουχάνη ἐξορτημένον ἀπὸ αἱρέσεως». Ἐνταῦθα τὸ ἄρθρον προέβλεψε περὶ περιπτώσεως ἐξαιρετικῆς, καθ' ἣν ἡ δικαιοσύνη απαιτεῖ νὰ μὴ προκαταβληθῇ τὸ τέλος κατὰ τῶν αἰτούντων, διότι δὲν εἶναι βέλπουν, ἂν αὐτοὶ θέλουσι λάβεαι τὴν κληρονομίαν. Ἄλλη δὲ περίπτωσις, οὗχ ἥττον σπουδαία, εὐτυχῶς παρατηρηθεῖσα ἐγκαίρως, εἶναι ἡ περὶ

πτώσει. καθ' ἣν ἡ κληρονομία δὲν εἶναι μὲν ἐπίδικος, ἀλλ' ὑπὸν εἰς αἵρεσιν· ὅτε ἐξέρχεται ἡ αἵρεσις, τότε γίνεται τις κύριος τῆς κληρονομίας, καὶ τότε μόνον εἶναι δίκαιον νὰ ἀποτίσῃ τὸν δι' αὐτὴν ὀφειλόμενον· διότι ἄλλως πληρώνει ἐκ τῆς ἰδίας περιουσίας ἐπ' ἀδύλοις, ἐνῶ δὲ καὶ νὰ μὴ προλάβῃ ν' ἀποκτήσῃ τὴν κληρονομίαν. Διὰ τοῦτο τὰς ἐν τῷ ἐβδόμῳ στίχῳ λέξεις «καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ» νὰ πρὸς τῶσιν αἱ λέξεις: «ἐπὶ τῇ πληρώσει τῆς αἰρέσεως ἀποκτήσαντος τὸ καίωμα ἢ τοῦ»· ἐν τέλει δὲ τῆς αὐτῆς παραγράφου αἱ λέξεις: «ἐξόδου τῆς αἰρέσεως».

ΜΙΑΗΣΗΣ. Νομίζω, ὅτι δεῖται καὶ ἄλλης τινὸς συμπληρώσεως πρῶτον ἐδάφιον. Τὸ ἐδάφιον ἔμειλε μόνον περὶ ἐπιτρόπων· εἶναι περιπτώσεις, καθ' αἷς δὲν εἶναι ἐπίτροπος, εἶναι ὁ πατήρ, διαχειριστὴς τὴν περιουσίαν τέκνου ἀνηλίκου.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Μάλιστα· ἔχετε δίκαιον. Νὰ τεθῶσι μετὰ τὰς λέξεις «οἱ ἐπίτροποι» αἱ λέξεις: «ἢ ἄλλοι νόμιμοι ἀντιπρόσωποι».

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ἄρθρον 44.

ΜΙΑΗΣΗΣ. Εἰς τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ ἁρθρου τὸ «ἐν δικαιοῦς ὑπὸ τοῦ Προέδρου ὀρίζομένην» παρέλκει.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Τινὲς τῶν Προέδρων, ἀνώτεροι τοῦ Νόμου γινώσκοντες, δὲν ἐφαρμόζουσι τὴν διάταξιν· διὰ τοῦτο καλὸν ρητὴ νὰ τεθῇ τὰς ἐν τῷ Νόμῳ.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ. Φοβοῦμαι, ὅτι τὸ ἐναντίον θὰ συμβῇ· ἂν ἀφήσῃτε τὸν Πρόεδρον νὰ κρίνῃ τὴν δικάσιμον, τότε θὰ ἀφεθῇ ἐκ τῆς προεδρικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας, ἐνῶ, ἂν στηριχθῶμεν ἐπὶ τοῦ Νόμου, προτιμότερον νὰ εἴπωμεν: «αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ πράξεως προεδρικοῦ τοῦ Προέδρου», ὅπως ὑπάρχει εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Τραπεζίης Νόμος περὶ ἐκτελέσεως.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Πολὺ καλὰ. Αὐτοδικαίως· «ἄνευ πράξεως προεδρικοῦ τοῦ Προέδρου».

ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ. Τότε πρέπει νὰ ὁρισθῇ καὶ ἡ ἡμέρα, διότι δὲν γινώσκω ὁ ἕτερος διάδικος.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Βεβαίως. Κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ ἡμέρας.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ. Ἐνταῦθα, Κύριοι, ὡς μόνον ἐνδίκον μὴ ἐπιτρέπεται τὸ ἑκτακτὸν ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναίρεσεως, εἰς τρόπον, ὡς ἂν ὁ διάδικος κατορθώσῃ νὰ δικάσῃ ἐπὶ τὴν τὸν Ἐφεσον, ἢ ὁ ἕτερος τὸν διάδικον, διὰ μιᾶς κλεψιδικίας νομίμου, ἀνατρέπεται πᾶν δικαίωμα· δὲν ἐννοῶ διατὶ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀνακοπῆς νὰ μὴ ἐπιτρέπῃται πορεῖ τις ἐκ λόγου ἀνεξαρτήτου τῆς θελήσεώς του νὰ μὴ προσέλθῃ τὸ Δικαστήριον, διατὶ νὰ μὴ ἔχῃ δικαίωμα νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν· μόνον εἰς τὸν Νόμον τοῦτον ὑπάρχει ἡ ἀπαγόρευσις τῆς χρήσεως ἀνακοπῆς. Ἐγὼ προβαίνω περαιτέρω καὶ ἐπιθυμῶ καὶ τὸ μέσον ἐφέσεως, ἀλλὰ νὰ μὴ ᾖ δεκτὴ ἡ ἐφεσις, πρὶν ἢ προσαχθῇ ἐξοφ

κόν τοῦ ἀρμοδίου ταμείου, ὅτι ἐπλήρωσεν ὁ ἡττηθεὶς ὅσα διατάσσει ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Ὅ,τι μὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνακοπὴν, νομίζω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γενῇ δεκτὸν, διότι ἀνάγκη νὰ συντάμωμεν τὴν διαδικασίαν, προσκειμένου περὶ φορολογικῶν πράξεων· ἀλλὰ νομίζω, ὅτι, μὴ παραδεχόμενοι τὴν ἀνακοπὴν καὶ καταργοῦντες τὴν ἀναίρεσιν, δυνάμεθα νὰ λύσωμεν τὴν ἐφεσιν· διότι ἀρκεῖ τοῦ Ἐφετείου ἡ πείρα, ἵνα λύσῃ τὰ ζητήματα, ἀνευ ἀνάγκης προσφυγῆς ἀνωτέρω. Ἐὰν λοιπὸν τοῦτο πράξωμεν, φθάνομεν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ τε Δημοσίου καὶ τῶν πολιτῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ διατύπωσις χρήζει προσοχῆς, παρακαλῶ ν' ἀναβληθῇ εἰς τὴν αὐρίον.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ. Ἀν δίκασθῃ ἐρήμην καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, τότε;

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Σημαίνει, ὅτι εἶναι ἀμελέστατος.

III

Τρίτη συζήτηση.

ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ. Ἐν τῇ γ' παραγράφῳ τοῦ ἄρθρου 15 ἀναφέρεται, ὅτι αἰεὶς τέλος, ὑπολογιζόμενον κατὰ τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ πίνακα, ὑπόκεινται αἱ συναλλαγματικαὶ καὶ τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, αἱ ἐπιταγαὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, αἱ ὁμολογίαι καὶ ἐν γένει πάντα τὰ ἔγγραφα, τὰ περιέχοντα ὑποσχέσεις καὶ διαταγὰς πληρωμῶν δι' ὁρισμένης ποσότητος καὶ κυκλοφοροῦντα ἐν τῷ Βασιλείῳ, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐξωθεν εἰσερχομένων συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων, τῶν πληρωτέων ὑπὸ κατοίκων τοῦ Βασιλείου. «Ὅταν αἱ συναλλαγματικαὶ καὶ τὰ ἄλλα εἰς διαταγὴν ἔγγραφα ἐκδίδωνται πολλὰ ἢ ὀλίγα, ἕκαστον ἀντίτυπον ὑπόκειται εἰς τὸ αὐτὸ τέλος».

Φρονῶ, ὅτι ἡ φορολογία εἶναι λίαν βαρεῖα, καὶ ἡ διάταξις τοῦ νομοσχεδίου προσεγγίζει ἀδικίαν. Πάντες ἐννοοῦμεν, ὅτι σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ἡ πρόληψις καταβολιεύσεως τοῦ Νόμου ὑπὸ τῶν τιθέντων εἰς κυκλοφορίαν συναλλαγματικὰς ἢ γραμμάτια εἰς διαταγὴν· ἀλλ' ἐνῷ ἀφ' ἐνὸς ὀφείλομεν νὰ προστατεύσωμεν τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου, ἀφ' ἑτέρου δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι μετὰ τὸ νόμισμα καὶ τὸ τραπεζογραμμάτιον ἡ συναλλαγματικὴ καὶ τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον εἶναι τὸ κυριώτερον ὄργανον τῶν ἐμπορικῶν καὶ τραπεζικῶν συναλλαγῶν, ἐπομένως πᾶσα δυσκολία, ἐπιβαλλομένη εἰς τὴν χρῆσιν ἢ τὴν κυκλοφορίαν αὐτῶν, εἶναι δυσκολία ἐπιβαλλομένη εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ τὰς τραπεζικὰς ἐργασίας. Ἐὰν λοιπὸν ἤθελεν εὐρεθῇ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου προστατεύεται καὶ τὰ συμφέροντα τῶν συναλλαττομένων, φρονῶ, ὅτι ὀφείλομεν νὰ τὸ παραδεθῶμεν, καὶ ἐλπίζω, ὅτι καὶ ἡ Κυβέρνησις, μεθ' ὅλας τὰς ἐκδηλωθείσας ταμιευτικὰς

αὐτῆς διαθέσεις, ὅν θέλει τὸ ἀποκραῦσαι, ἐπιμένουσα εἰς τὸ νὰ ὑποβάλῃ εἰς διπλοῦν τέλος χαρτοσήμου μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συναλλαγματικὴν. Τοιοῦτο μέσον ἐπιτυγχάνεται κατ' ἐμὲ, ἐὰν ἡ Βουλὴ παραδεχθῇ τὴν τροπολογίαν, ἣν λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ υποβάλω. Ἡ τροπολογία συνίσταται εἰς τὸ νὰ προστεθῶσι μετὰ τὰς λέξεις εἰς τὸ αὐτὸ τέλος τῆς γ' παραγράφου, τὰ ἐξῆς: «Ἐκτός ἐὰν αἱ συναλλαγματικαὶ καὶ τὰ ἄλλα εἰς διαταγὴν ἔγγραφα, τὰ ἐκδιδόμενα πολλαπλᾶ, ὑπεβλήθησαν κατὰ τὴν ἐκδοσὶν των εἰς εἰδικὴν ἐπισφράγισιν, ὅτε, ἀφοῦ καταβλήθῃ τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου καὶ σφραγισθῇ ἐν τῶν ἀντιτύπων, τὰ λοιπὰ ἡἀντίτυπα ὑποβάλλονται εἰς τέλος μιᾶς ὁραχυῆς».

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Εἰς τὴν παράγραφον τρίτην προστίθεται μετὰ τὴν λέξιν «εἰς τὸ αὐτὸ τέλος» ἡ προσθήκη τοῦ κ. Σκουλοῦδῃ.

Ἀναγινώσκεται τὸ ἄρθρον 42.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Κατὰ τὴν τροπολογίαν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ διαγράφονται τὰ ἐδάφια δ' καὶ ε'.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Ἐγένετο γὰρ τροποποιήσις, καταργηθέντων τῶν λαχειῶν καὶ τῶν ἄλλων διὰ τοῦτο διαγράφονται αἱ παραπομπαί.

(Γίνεται δεκτὸν τὸ ἄρθρον 42 μὲ τὴν διαγραφὴν τῶν ἐξῆς: αδ') ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἐδαφίου ζ' τοῦ ἁρθρου 20. ε') ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἐδαφ. ζ' τοῦ ἁρθρου 22».

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Ἄρθρον 44. Ἐπὶ τοῦ ἁρθρου τούτου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς τροπολογία.

«§ 2. Τὸ Πρωτοδικεῖον δικάζει τὰς ἀντιρρήσεις συνοπτικῶς κατὰ προτίμησιν ἀνευ πράξεως τοῦ Προέδρου, τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως. Κατὰ δὲ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπιτρέπεται μόνον ἑφεσις κατὰ τὰς διατάξεις καὶ τὰς προθεσμίας τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Ἡ ἑφεσις δικάζεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προτετιμῆμενος τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ τριάκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως».

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ. Ἡ τροπολογία τοῦ κ. Ὑπουργοῦ δίδει μίαν ἱκανοποίησιν εἰς τὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας κατὰ τὴν προηγουμένην συζήτησιν ἀνέπτυξα, διότι δέχεται εἰς τὰς δίκας ταύτας τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἐφέσεως, ὑπὸ τὸν δίκαιον περιορισμὸν τοῦ νὰ καταβάλῃ πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς ἐφέσεως ὁ ἡττηθεὶς ἀντίδικος τοῦ Δημόσιου τὸ ποσόν, εἰς τὸ πρωτοδικεῖον κατεδικάσθη. Δίκαιον ὅμως κρίνω ν' ἀναγραφῇ καὶ τὸ μέσον τῆς ἀνακοπῆς ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, διότι ἀληθὺς ποῖος εἶναι ὁ λόγος τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐνδίκων μέσων; Ὁ λόγος εἶναι ἡ ἀκρίβεια, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων, ὅπως μὴ διαιωνίζονται αἱ δίκαι ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ ὅπως τὸ Δημόσιον εἰσπράττῃ ἀνελλιπῶς καὶ ταχέως τὰ τέλη. Ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον ν' ἀνοίξωμεν τὴν θύραν τοῦ Ἐφετερίου κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ νὰ θέσωμεν ὅπισθεν αὐτῆς φρουρόν, δυνάμενον νὰ τὴν κλείσῃ ὅποτεν θέλῃ καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον οἰκτρὸν, ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι συμβαίνει ἐρημοδικία ἐνώπιον τῶν Ἐφε

τῶν, τὸ Δημόσιον δὲν πρόκειται νὰ ζημιωθῇ, διότι θὰ εἰσπράξῃ ἐμ-
προθέσμως τὸ τέλος, εἰάν κερδίσῃ πρωτοδικῶς· θὰ δύναται δὲ νὰ υπερα-
σπισθῇ κατὰ τὰ δύο στάδια τῆς δίκης, ἐν ᾗ περιπτώσει ἐφεσίμως δικα-
σθῇ ἐρήμην. Παρακαλῶ λοιπὸν τὴν Κυβέρνησιν νὰ μὴ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν
ἄνεστην τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ἀφοῦ
ἤδη ἀπαγορεύομεν τὴν ἀνακοπὴν ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν, καὶ ἀφοῦ
ἀποκόπτομεν καὶ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναίρεσως, ὅπερ ὑφίσταται κατὰ
τὴν μέχρι τοῦδε ἰσχύουσαν νομοθεσίαν.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). Ἐὰν ἡδυνάμεθα ν'
ἀποσεισώμεν τὰς προλήψεις, βεβαίως ἠθέλομεν φθάσει καὶ ἐν Ἑλ-
λάδι καὶ πανταχοῦ εἰς κατάργησιν καὶ ἐρημοδικιῶν καὶ ἀνακοπῶν,
διότι, εἰ ὃν λόγον τρέχει κίνδυνον νὰ δικασθῇ τις ἐρήμην, διὰ τὸν αὐ-
τὸν λόγον κινδυνεύει καὶ διὰ τῆς δευτέρας ἐρημοδικίας τὸ δικαίον αὐτοῦ ν'
ἀπολεσθῇ. Καὶ ὅμως αὕτη ἐτέθη ἔσχατον ὅριον. Φρονῶ ὅτι, ὡς ἔχει τὸ ἄρ-
θρον, τελείστης προθεσμίας μακρὰς, διότι ἐκτὸς τῆς προθεσμίας τῆς ἐφε-
σεως, ἥτις εἶναι τριακονθήμερος, ἔχομεν καὶ τὰς λόγω ἀποστάσεως παρε-
κτάσεις, τῆς πολιτικῆς δικονομίας καὶ τὰς προθεσμίας τῆς συζητήσεως,
ὅπως, πληρὴς ἐγγυήσεως, ὅτι ὁ ἐπιμελής καὶ μὴ στρεφόμενος διαδίκος
δὲν θέλει δικασθῇ εἰς ἐρήμην.

ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ. Δὲν ἐννοῶ τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον ἐπιμένει ὁ κ.
Ὑπουργός, ἀφοῦ πραγματικῶς οὐδεμίαν ζημίαν δύναται νὰ ὑποστῇ τὸ
δημόσιον. Γνωρίζομεν πάντες, ὅτι ἡμπορεῖ νὰ συμπέσῃ, ὥστε ὁ πληρε-
ξούσιος τοῦ διαδίκου ν' ἀσθενήσῃ αἰῶνως, ἢ νὰ μὴ ἐπρόφθασεν, ὁ δὲ
ἀντιδίκος ἐπιμένει νὰ δικασθῇ ἢ ὑπόθεσις ἐρήμην, ἐκτὸς τῆς κακῆς πί-
στεως. Διατὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψωμεν τὴν ἀνακοπὴν; ἀφοῦ δὲν ἔχομεν λόγον
ν' ἀντιτάξωμεν, ζημίαν λ. γ. τῶν δημοσίων; Ἐκτὸς τούτου, ἐγὼ νομί-
ζω, ὅτι, ὡς εἶναι συντεταγμένον τὸ ἄρθρον ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, δὲν
ἀποκλείεται τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς, καὶ εἰάν δὲν ἐγένετο συζήτησις
περὶ τούτου θὰ ἐθεώρουν ἐν πεποιθήσει, ὅτι ὁ κ. Ὑπουργός δὲν ἐννοεῖ
νὰ ἀποστερήσῃ τὸν ἐρήμην δικαζόμενον ἐν τῷ Ἐφετεῖῳ τοῦ δικαιώματος
τῆς ἀνακοπῆς, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον ἀπαγορεύεται ἡ ἀνακοπὴ ἐνώ-
πιον τῶν Πρωτοδικῶν, ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ὅμως δὲν ἀπαγορεύεται.
Ἐπειδὴ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ὑπάρχει ἐρημοδικία, δὲν ὑπάρχει δὲ
ἐν τῷ ἄρθρῳ ρητὴ ἀπαγόρευσις τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνακοπῆς, ἐγὼ
φρονῶ, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἀνακοπὴ. Ἀλλὰ μετὰ τὰς ἐξηγήσεις τοῦ κ.
Ὑπουργοῦ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ τὸ ζήτημα, καὶ πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ ἡ
ἀνακοπὴ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, διότι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος οὐδεμιᾶς
ζημίας τοῦ Δημοσίου.

Γίνεται δεκτὸν τὸ ἄρθρον 44, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουρ-
γοῦ, προστεθεισῶν μετὰ τὰς λέξεις «μόνον ἐφεσις» τῶν λέξεων «ἐν-
τὸς τριάκοντα ἡμερῶν», καὶ διαγραφεισῶν τῶν λέξεων «καὶ τὰς
προθεσμίας».

Ὡσαύτως ἀναγιγνώσκεται καὶ γίνεται δεκτὸν, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ
τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, τὸ ἄρθρον 45, ἥτοι προστεθείσης μετὰ τὴν ἐν τῷ

14 προβλεπομένης Ἑταιρείας.—Οἱ ὅροι τῆς συμπράξεως ταύτης θέλουσι προσδιορισθῇ διὰ τῆς συνομολογηθεσμένης συμβάσεως μεταξύ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἑταιρείας ταύτης.—Ἡ πρὸς κατανάλωσιν παράδοσις τῶν ταινιῶν, τοῦ χαρτοσήμου, τοῦ κινητοῦ ἐπιστήματος, τοῦ σιγαροχάρτου καὶ τοῦ εἰδικοῦ ἐνσήμου, θὰ γίνηται μόνον ἐπὶ πληρωμῇ τοῖς μετρητοῖς.

20. Ἡ ἀκύρωσις τῶν ταινιῶν τοῦ καπνοῦ ἐκτελεῖται διὰ τῆς ἐπιθέσεως ἐπὶ τῶν πωλουμένων δεμάτων ὑγρᾶς σφραγίδος καλυπτοῦσης συγχρόως τὴν ταινίαν καὶ τὸ περιτύλιγμα τοῦ δέματος.—Ἡ ἀκύρωσις τοῦ χαρτοσήμου συντελεῖται διὰ τῆς χρήσεως αὐτοῦ.—Ἡ ἀκύρωσις τοῦ κινητοῦ ἐπιστήματος ἐκτελεῖται διὰ τῆς διαγραφῆς αὐτοῦ, κατὰ τοὺς ὅρους τῶν περὶ χαρτοσήμου Νόμων καὶ Βασ. Διαταγμάτων, ὑπὸ τῶν ποιούντων χρήσιν αὐτοῦ.—Ἡ ἀκύρωσις τῶν εἰδικῶν ἐνσήμων γίνε-ται διὰ διατρήσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων, εἰς οὓς εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ ἐκδοσις τῶν ἀποδείξεων ἐξοφλήσεως τῶν τελωνιακῶν τελῶν.

Β. Δ. 4)6 Ἰουνίου 1898. Περὶ ὁρισμοῦ ἡμέρας ἐνάρξεως τῆς κατὰ τὰς προθεσμίας τοῦ νόμου ΒΦΛΕ' τοῦ 1898 σημαίνσεως ἐγγράφων συνταγέντων ἐν τοῖς νομοῖς Λαρίσης καὶ Τρικκάλων.

Ὅριζομεν τὴν 6 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ὡς ἡμέραν, ἀφ' ἧς ἄρχεται ἡ κατὰ τὰς προθεσμίας τοῦ νόμου τούτου σήμενσις τῶν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1897 μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ ἐν τοῖς νομοῖς Λαρίσης καὶ Τρικκάλων συνταγέντων ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου ἢ σφραγιστοῦ τιμῆς κατωτέρας τῆς νομίμου ἐγγράφων, περιλαμβανομένων τῶν συναλλαγματικῶν καὶ τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων, ὅσα κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῶν ὑπόκεινται εἰς ἀναλογικὸν τέλος, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 13 καὶ 15 τοῦ ΑΧΚΕ' τοῦ 1887 νόμου περὶ τελῶν χαρτοσήμου.

Β. Δ. 29)29 Ἰουνίου 1898. Περὶ τῶν σημάτων τῶν εἰδῶν τοῦ μονοπωλίου, τοῦ χαρτοσήμου, τῶν ταινιῶν καπνοῦ κλπ.

7. Ὁ σφραγιστὸς χάρτης καὶ τὸ κινητὸν ἐπίσημα, δι' ὧν εἰσπράττονται τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ΒΦΙΘ' νόμου τοῦ

1898 υπέγγυα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Δημοσίου χρέους τέλη χαρτοσήμου, φέρουσι τὰς σφραγίδας, τὰ διακριτικὰ σημεῖα καὶ τὰ ἐμβλήματα, ὡς ὁρίσθησαν διὰ τῶν ἀρθρῶν 3 καὶ 4 τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου τοῦ 1887 καὶ 2—5 τοῦ Β. Διατάγμα-
τος τῆς 23 Αὐγούστου 1888, μὲ τὰς ἐξῆς τροποποιήσεις.—
α') Ἡ ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τιθεμένη μελαίνα σφραγὶς ἀντικαθίσταται διὰ κυανῆς βαθείας, ἡ δὲ ἐρυθρὰ διὰ κιτρίνης βαθείας.—
β') Ἡ ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τιθεμένη ἀχρῶ-
ματος σφραγὶς, ἀντὶ τῶν λέξεων «Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος» θὰ φέρῃ τὰς λέξεις «Διεθνὴς Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπὴ».—
γ') Οἱ ἐπὶ τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος ἐκτυπούμενοι καὶ τὸ ἔτος τῆς κα-
τασκευῆς αὐτοῦ δηλοῦντες ἀραβικοὶ ἀριθμοὶ τίθενται κεχωρι-
σμένως ἀνὰ δύο πρὸς δεξιὰ καὶ πρὸς ἀριστερὰ τοῦ ἐμβλήμα-
τος· κάτωθι δὲ τοῦ ὀλογράφου ποσοῦ τῆς χρηματικῆς αὐτοῦ
ἀξίας τὸ κινητὸν ἐπίσημα θὰ φέρῃ τὰ στοιχεῖα Δ. Ο. Ε. κε-
κλιμένα.—
Τὸ ἐπίσημα ἐπὶ βάσειος χρώματος πορτογαλλίνου
—κιτρίνου ἐκτυποῦται διὰ κοινῆς μὲν μελάνης τὸ τῶν λεπτῶν
10 καὶ λεπτῶν 50, διὰ κυανῆς δὲ τὸ τῶν λοιπῶν κλάσεων.
—Μέχρι τῆς 14 Αὐγούστου 1898, συμπεριλαμβανομένης,
θέλει γίνεσθαι χρῆσις σφραγιτοῦ χάρτου, ὡς καθορίζεται
κατὰ τὰ ἄλλα ὑπὸ τῶν μνησθέντων κατὰ τὰ ἀνωτέρω νόμων
καὶ διαταγμάτων, ἀντικαθισταμένης μόνον τῆς μελαίνης μὲν
σφραγίδος διὰ κυανῆς, τῆς ἐρυθρᾶς δὲ διὰ πορτογαλλίνης—
κιτρίνης.

8. Τὸ πρὸς εἰσπραξίν τῶν υπεγγύων εἰσγωγικῶν τελῶν
τοῦ τελωνείου Πειραιῶς καὶ τῶν τυχόν κατασταθησομένων
υπεγγύων εἰσπράξεων ἄλλων τελωνείων κατὰ τὰ ἀρθρα 11
καὶ 12 τοῦ ΒΦΘ' νόμου κινητὸν ἔνσημον ἔχει σχῆμα ὀρθο-
γώνιον, ὕψος 0,035 καὶ πλάτος 0,025, χρῶμα δὲ κυανοῦν
ὁυρανοειδές.—
Τὰ ἔνσημα φέρουσι πρὸς τὰ ἄνω μὲν τὸ ἐμβλη-
μα τοῦ Κράτους ἄνευ τῶν Ἡρακλείων, κάτωθι τοῦτου κεφα.
λαίοις γράμμασι τὴν λέξιν «ἔνσημον» καὶ κάτωθι ταύτης τὴν
ἀξίαν τοῦ ἐνσήμου ὀλογράφως καὶ ἀριθμητικῶς δι' ἐκτυπώ-
σεως διὰ μελάνης μελανοῦ μὲν χρώματος εἰς τὰ ἔνσημα τῆς
α' τάξεως, γλοεροῦ (πρασίνου) δὲ εἰς τὰ τῆς β' τάξεως, κυ-
ανοῦ ἀλουργοῦ εἰς τὰ τῆς γ' τάξεως, ἐρυθροῦ κινναβαρινοῦ εἰς

τὰ τῆς δ' τάξεως καὶ καστανόχρου εἰς τὰ τῆς ε' τάξεως.— Διὰ κυανοῦ χρώματος ἐπιτίθενται ἐκπτέρωθεν μὲν τοῦ ἐμβλήματος τοῦ Κράτους ἀνὰ δύο οἱ ἀρχαῖοι ἀριθμοὶ οἱ δηλοῦντες τὸ ἔτος τῆς κατασκευῆς τῶς σημάτων, κάτωθι δὲ τῆς ἀξίας τοῦ ἐνσήμου τὰ γράμματα Δ. Ο. Ε.—Τὸ κινητὸν τοῦτο ἐνσημον διαιρεῖται εἰς πέντε τάξεις, καὶ τριάκοντα πέντε κλάσεις, ὡς ἐξῆς.—Α' τάξις, κλάσεις ὀκτώ· ἦτοι τῶν λεπτῶν 5, 10, 15, 20, 25, 30, 40 καὶ 50.—Β' τάξις, κλάσεις ὀκτώ· ἦτοι τῆς δραχ. 1, 1 50)00, 2, 2 50)00, 3, 4, 5 καὶ 7 50)00.—Γ' τάξις, κλάσεις ὀκτώ· ἦτοι τῶν δραχ. 10, 15, 20, 25, 30, 40, 50 καὶ 75.—Δ' τάξις, κλάσεις ἑπτὰ· ἦτοι τῶν δραχ. 100, 150, 200, 250, 300, 400 καὶ 500.—Ε' τάξις, κλάσεις τέσσαρες· ἦτοι τῶν δραχ. 1000, 2000, 3000 καὶ 5000.—Τὰ ἀποδεικτικὰ εἰσπράξεως τῶν ὑπεγγύων εἰσαγωγικῶν τελῶν γράφονται εἰς τριπλοῦν, ἀποτελούμενα ἐκ στελεχούς καὶ δύο ἀποσπασμάτων· τὰ δὲ εἰδικὰ ἐνσημα ἐπικολλῶνται ἐπὶ τῆς διαχωρίζουσας τὰ δύο ἀποσπάσματα γραμμῆς, τοῦ μεμένου τοῦ μὲν μέρους τοῦ ἐνσήμου τοῦ φέροντος τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κράτους εἰς τὸ ἀποκτώμενον καὶ παραδιδόμενον εἰς τὸν πληρώσαντα, τοῦ δὲ μέρους τοῦ ἐνσήμου τοῦ φέροντος τὴν ἀξίαν ἀπομένοντος εἰς τὸ ἕτερον ἀπόσπασμα τοῦ τριπλοτύπου, ὅπερ κρατεῖ ὁ ταμίας ὡς δικαιολογητικὸν ἀντὶ μετρητῶν καὶ ὅπερ ὀφείλει οὗτος νὰ διατρήσῃ διὰ σφραγιστῆρος φέροντος τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἐνσήμου.

9. Ἡ ἰσχὺς τοῦ διατάγματος τούτου ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἐνεστῶτος ἔτους.

Β. Δ. 24 7θρίου]10 8θρίου 1898. Περὶ τῆς μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1898 παρατάσεως τῆς χρήσεως τῶν μέχρι τῆς 14

Ὀκτωβρίου 1898 προωρισμένων εἰς κυκλοφορίαν ταινιῶν περιβολῆς καπνοῦ, τουμπεκίου καὶ σιγάρων, χαρτοσήμου κυανῆς καὶ κιτρίνης σφραγίδος, σιγαροχάρτου, παιγνιοχάρτων καὶ σημάτων τῶν πυρείων.

Ἡ μέχρι τῆς 14 Ὀκτωβρίου 1898 ἐπιτραπείσα χρῆσις τῶν ἐν τῷ Ἡμετέρῳ διατάγματι τῆς 8 Αὐγούστου ἐ. ἐ. ἀναφερομένων χαρτοσήμων κυανῆς καὶ κιτρίνης σφραγίδος, ἔτι δὲ

ταινιῶν περιβολῆς καπνοῦ, τουμπεκίου καὶ σιγάρων καὶ προσέτι σιγαροχάρτου, παιγνιοχάρτων καὶ σημάτων τῶν πυρείων, ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ εἰρημένῳ Β. διατάγματι καθοριζομένους τύπους καὶ διακριτικὰ σημεῖα, παρατείνεται μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1898.*

Β. Δ. 16)16 Νοεμβρίου 1898. Περί τῆς μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1898 κυκλοφορίας τῶν χαρτοσήμων κυανῆς καὶ κιτρίνης σφραγίδος ἀπὸ δραχμῶν 6 μέχρι 1000, ὅσα φέρουσιν ἐπὶ τῆς ἐκτετυπωμένης ἐπ' αὐτῶν λευκῆς σφραγίδος τὰς λέξεις «Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος»

1. Ἡ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1898 προσδιορισθεῖσα διὰ τοῦ Ἡμετέρου διατάγματος τῆς 24 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. χρῆσις τῶν χαρτοσήμων κυανῆς καὶ κιτρίνης σφραγίδος ἀπὸ δραχμῶν μέχρι 1000, ὅσα δὲν φέρουσιν τοὺς ἐν τῷ διατάγματι τῆς 29 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἀναφερομένους τύπους καὶ διακριτικὰ σημεῖα, περιορίζεται μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1898.

2. Οἱ κάτοχοι τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀνκαταλαμβανόμενων ἐκ τῆς κυκλοφορίας χαρτοσήμων δύνανται νὰ παρουσιάσωσι ταῦτα εἰς τὰ ταμεία τοῦ Κράτους πρὸς ἀνταλλαγὴν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1898.

Β. Δ. 12)16 Φεβρουαρίου 1900. Περί ἀναπληρώσεως ἐλλειπουσῶν κλάσεων σφραγιστοῦ χάρτου κυανῆς καὶ κιτρίνης σφραγίδος.**

1. Ἐν ἐλλείψει φυλλων σφραγιστοῦ χάρτου κιτρίνης σφραγίδος ἐπιτρέπεται νὰ γίνηται χρῆσις σφραγιστοῦ χάρτου κυανῆς σφραγίδος ἴσης πρὸς τὴν τοῦ ἐλλείποντος ἀξίας καὶ φέροντος ἐκτετυπωμένην ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Σφραγιστηρίου, διὰ μὲν ἂν χαρτόσημα τῆς ὑπηρεσίας τῶν Συμβολαιογράφων πρόσθετον κιτρίνην σφραγίδα ὑπὸ τὰ αὐτὰ τῆς κυανῆς διακριτικὰ ση-

* Ἡ προθεσμία αὕτη ὡς πρὸς τὰ χαρτόσημα παρετάθη μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1899 διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 19 Ἰανουαρίου 1899.

** Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 65 τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 καὶ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ νόμου ΒΦΙΘ' τῆς 26 Φεβρουαρίου 1898.

μεῖα, διὰ δὲ τὰ χαρτόσημα τῆς ὑπηρεσίας τῶν δικαστικῶν κλητῆρων πρόσθετον κιτρίνην σφραγίδα καὶ προσέτι λευκὴν τοιαύτην, φέρουσαν γύρωθεν τῆς ἐν εἵδει γυναικὸς ἀπεικονιζομένης Ἑλλάδος τὰς λέξεις «Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος», συγχρόνως δὲ ἐκτετυπωμένας ἐν τῇ κορυφῇ τῆς α' σελίδος τῶν χαρτοσήμων τὰς λέξεις, ἐν ἐκείναις μὲν «ἐλλείψει εἰδικοῦ χαρτοσήμου τῆς ὑπηρεσίας τῶν συμβολαιογράφων», ἐπὶ τούτων δὲ «ἐλλείψει εἰδικοῦ χαρτοσήμου τῆς ὑπηρεσίας τῶν δικαστικῶν κλητῆρων».

2. Ἑλλειπούσης ἐν τινι ταμείῳ κλάσεως σφραγιστοῦ χάρτου κυανῆς σφραγίδος ἐπιτρέπεται νὰ γείνη χρήσις ὁμοίου τῆς ἀμέσως κατωτέρως ἢ καὶ τῆς ἀμέσως προηγούμενης εἰς ταύτην ἁξίας ἐπιτιθεμένου ἐπὶ τοῦ τοιούτου σφραγιστοῦ χάρτου πρὸ πάσης χρήσεως κινητοῦ ἐπισήματος πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τέλους τῆς ἐλλειπούσης κλάσεως. Ἄλλ' ἵνα ἔχῃ κύρος ἡ ἐπίθεσις τοῦ ἐπισήματος, δεόν νὰ διαγράφηται τοῦτο διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ ταμείου, καὶ νὰ βεβαιῶται ἐνυπογράφως ὑπὸ τοῦ ταμείου εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς α' σελίδος ἢ χρονολογία τῆς ἐπιθέσεως τοῦ κινητοῦ ἐπισήματος.

ΣΗΜ. Ἐνταῦθα παρελείψαμεν Νόμους καὶ Β. Διατάγματα προσωρινὴν ἰσχὺν ἔχοντα. Οἷον Νόμος ΒΦΙΖ' τῆς 16 Δεκ. 1897. Περὶ ἀπαλλαγῆς φοιτητῶν κτλ.—Β. Διάταγμα 5 Ἰαν. 1898. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Νόμου ΒΦΙΖ'.—Β. Διάταγμα 12 Φεβρ. 1900. Περὶ ἄρσεως κυκλοφορίας κινητῶν ἐπισημάτων.

ΕΓΓΡΑΦΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ*

ΑΠΗΛΛΑΓΜΕΝΑ ΤΕΛΩΝ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ

Κατὰ τὸ ἄρθρον 66 τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου δικτηροῦνται ἐν ὑπὸ αἱ δι' εἰδικῶν νόμων καθιερωμέναι ἀτέλεια καὶ ἀπαλλαγαί, ἐφόσον χρόνον εἰσὶν ὠρισμένοι. Διὰ τῶν κατωτέρω μνηνευομένων νόμων ἀπηλλάγησαν τελῶν χαρτοσήμου :

1. Πᾶσαι αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΧΜΗ' τοῦ 1877 εἰς ἐκλογῆς βουλευτῶν πράξεις ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν ἄρχων ἢ τῶν δικαστηρίων (ἄρθ. 98 ν. ΧΜΗ')**

2. Πᾶσαι αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ στρατολογικοῦ νόμου ἐργοῦμεναι πράξεις (ἄρθ. 179 τοῦ ΑΦΚΗ' περὶ στρατολογικῶν νόμου τοῦ 1887).

3. Ἡ διαδικασία ἐνώπιον Εἰρηνοδικοῦ ἐπὶ ἀνακοπῆς πρωτοκόλλου ἀπαριθμήσεως ἄροτριῶν κτηνῶν, καταμετρήσεως οὐλοῦ, φορολογικῶν διπλοτύπων, καθὼς καὶ αἱ δηλώσεις κατὰ τὸ ν. ΒΠ' τοῦ 1892 (ἄρθ. 7, 13, 14, 26, 64, 134 ν. ΒΠ') καὶ κατὰ τὸ ἄρθ. 12 τοῦ ν. ΑΤΝ' τοῦ 1886.— Ἐπίσης ἡ κατὰ τὸ ἄρθ. 18 τοῦ ΑΤΝ' ν. κοινοποιήσεις πρωτοκόλλων καταμετρήσεως οἴνου (ἄρθ. 12 ν. ΑΨΠΗ') ***.

* Ἐπιθ. Α. Παπαευδρατίου : Ἑρμηνεία τοῦ Νόμου περὶ τελῶν χαρτοσήμου. σελ. 228.

** Ὑπ. Οἶκ. 30973 (1895). Τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ γραμματέως τοῦ πρωτοδικείου, δι' οὗ βεβαιοῦται ἡ ἀλήθεια ὀνόματος ἐκλογέως ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ δικαστηρίου καὶ παραμορφωθέντος ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐγγραφὴν διαδικασίαν τὴν κατὰ τὸ ἄρθ. 98 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἀπαλλαττομένην τελῶν χαρτοσήμου, ἀλλὰ δέον νὰ γραφῇ ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῶν 2 κατὰ τὸ ἐδάφ. ε' τοῦ ἄρθ. 22 τοῦ ν. ΑΧΚΕ', ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. ΒΡΙΒ' τοῦ 1892.

*** Ὑπ. Οἶκ. 46, 254 (1895). Ἡ ἀνακοπὴ τοῦ λιπομάρτυρος ἐν δίκῃ ἀνακοπῆς πρωτοκόλλου ἀπαριθμήσεως ζώων, ἢ ἄροτριῶν κτηνῶν, οὐ διεξάγεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου κατὰ τὸ ἄρθ. 14 τοῦ ΒΠ' Νόμου δὲν

4. Αἱ δηλώσεις εἰσχωγῆς οἴνου εἰς λιανικὴν πώλησιν (ἄρθ. 8 ν. ΒΡΓ' τοῦ 1892, περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος ἐπὶ τοῦ λιανικῶς πωλουμένου οἴνου).

5. Τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ν. ΒΥΚΕ' τοῦ 1896, περὶ φορολογίας τοῦ σταφιδοκάρπου ἐγγράφκ (ἄρθρ. 19 τοῦ νόμου τούτου).

6. Αἱ δηλώσεις τῶν ἐπιτηδευματιῶν πρὸς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν περὶ τοῦ ἐπιτηδεύματος καὶ τῆς τοποθεσίας τοῦ καταστήματος ἢ τοῦ οἴκου των (ἄρθρ. 2 ν. ΧΚΗ' (1877)).

7. Ἡ δηλώσις τῶν ιδιοκτητῶν πρὸς τὸν ταμίαν περὶ τῆς μετὰ ἓνα μῆνα μετοικίσεως τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἐπιτηδευματίου (ἄρθρ. 3 ν. ΑΥΓ' (1887)).

8. Αἱ ἐνστάσεις κατὰ τοῦ καταλόγου τοῦ φόρου οἰκοδομῶν (ἄρθρ. 5 ν. ΚΒ' (1883) περὶ φόρου οἰκοδομῶν).

9. Αἱ δηλώσεις τῶν ἐθνικῶν γαιῶν καθὼς καὶ τὰ ἐπιδοτήρια τῶν δηλώσεων (ἄρθρ. 20 καὶ 12 ν. ΥΔΑ' 1871).

10. Αἱ ὁμολογίαι τῶν ὀφειλετῶν ἀνανεωθέντων χρεῶν κατὰ τὸν ᾠΔΔ' ν., περὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν μέχρι τοῦ 1876 καθυστερούντων καὶ τοὺς ν. ΑΡΑ' ΑΣΠΒ', ΑΩΝ' καὶ ΒΤΝΓ' (ἄρθρ. 7 ν. ᾠΔΔ')

11. Ἀπασαὶ καὶ πράξεις τῆς διαδικασίας κατὰ τὸν νόμον ΒΣΙΓ' τοῦ 1894, περὶ ἀπαλλαγῆς ἀκινήτων ἐν Κερκύρῃ ἀπὸ τῶν εἰσέτι βεβηλωσάντων αὐτὰ διηνεκῶν τιμαριωτικῶν παρεχόντων, πλὴν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ νόμου τούτου δικαστικῶν ἀπαλλοτριώσεων (ἄρθρ. 24 τοῦ ἰδίου νόμου) *. — Ἡ ἐκθεσις

ἀπαλλάσσεται τελῶν χαρτοσήμου ὡς καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς διαδικασία, καθόσον δὲν ὀρᾷ εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας τοῦ συνταγέντος πρωτοκόλλου ἀπαριθμήσεως, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ λιπομάρτυρος ἀπὸ τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ ποινῆς, οὕσα πρᾶξις ἀνεξάρτητος τῆς δίκης, ἐξ ἧς ἐπήγαγεν, ἀφοῦ δι' αὐτὴν ἐκδίδεται ἰδίᾳ ἀπόφασις (ἄρθρ. 316 Πολ. Δικονομίας).

* Γνωμοδ. Δικ. Συμ. 48274 (1894). Τὸ συμβόλαιον μεταξὺ τῆς καθοριζομένης ἐπιτροπῆς διὰ τοῦ ν. ΒΣΙΓ' καὶ ἰδιώτου, περὶ συνομολογήσεως τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ ἰδίου νόμου ἀναφερομένου θανείου, δὲν εἶναι πρᾶξις διαδικασίας καὶ συνεπῶς θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ ἀνάλογον τέλος χαρτοσήμου.

διανομῆς, κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ν. ΑΦΙ' περὶ διανομῆς τῆς ἐγγωρίου ἐν Κερκύρᾳ περιουσίας.

12. Τὰ ἐπιτροπικὰ τῶν συνταξιούχων διὰ συντάξεις μικρότερας τῶν 30 δρ. καθὼς καὶ τὰ πιστοποιητικὰ τῆς ταυτότητος αὐτῶν (ἄρθρ. 123 καὶ 128 τοῦ λογιστικοῦ νόμου).

13. Αἱ πρὸς λύσιν τῶν διδομένων ἐγγυήσεων κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1843 νόμου ἀποδείξεις τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν (ἄρθρ. 5 ν. ΧΕΘ' 1881).

14. Πάντα τὰ κατὰ τὸν ν. ΑΥΚ' τοῦ 1887, περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ Κράτει καταναλισκομένου καπνοῦ, καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐγγράφα καὶ ἀντίγραφα (ἄρθρ. 69 ν. ΑΥΚ').

15. Αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΑΦΙΒ' τοῦ 1887 περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος ἐπὶ τοῦ ζύθου καὶ τῶν οἶνοπνευματούχων ὑγρῶν καὶ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου Β. Δ. δηλώσεις, ᾄδειαι, βιβλία, πιστοποιητικὰ καὶ ἀντίγραφα (ἄρθρ. 37 ν. ΑΦΙΒ').

16. Πάντα τὰ ἐγγράφα καὶ τὰ ἀντίγραφα πρωτοκόλλων ἢ ἀντιγράφων ὅσα ἀφορῶσιν εἰς διαφορὰς μεταξύ ἐνοικιαστῶν ἐπικαρπίας ἀδελώτων γαιῶν καὶ φυτειῶν καὶ καλλιεργητῶν τῶν κτημάτων τούτων (ἄρθρ. 4 ν. ΑΧΚΖ' (1887) περὶ κληρώσεως μὴ κατόχων δηλωσάντων τὰς αὐτὰς γαίας).

17. Τὰ πρωτόκολλα, πιστοποιήσεις, κοινοποιήσεις, δικαστικὰ καὶ ἀποφάσεις, ἐξοφλήσεις καὶ λοιπαὶ πράξεις γενόμεναι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ν. ΑΦΜΓ' τοῦ 1887 περὶ στρατιωτικῶν εἰσφορῶν καὶ σχέσιν ἔχουσαι πρὸς τὴν διακανόνισιν τῶν ἀποζημιώσεων (ἄρθρ. 56 τοῦ νόμου τούτου).

18. Ἡ ἐνστασις καὶ τὸ ἐπιδοτήριον κατὰ τοῦ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ προσδιορίζοντος τὰς περιοχὰς καὶ τὸ εἶδος καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ζώων, ὧν ἐπιτρέπεται ἡ βοσκήσις (ἄρθρ. 3 ν. ΑΦΚΖ' (1887) περὶ πομνιοβοσκῆς) καθὼς καὶ ἡ δῆλωσις τῶν ιδιοκτητῶν μετὰ τοῦ ἀντιγράφου αὐτῆς περὶ ἁδείας βοσκῆς ζώων (ἄρθρ. 2 ν. ΑΨΟ' 1889).

19. Τὰ ἀντίγραφα τῶν δηλωτικῶν καὶ τῶν φορτωτικῶν τὰ ἀποστελλόμενα ὑπὸ τῆς προξενικῆς ἀρχῆς εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὴν προξενικὴν ἀρχὴν (ἄρθρ. 2 ν. ΑΦΙΓ').

περί συμπληρώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως διατάξεων τῶν τελωνιακῶν νόμων).

20. Αἱ πράξεις περὶ ἐκλογῆς τῆς ἐπιτροπῆς τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἡπείρῳ βακουφίων κτλ. καὶ αἱ ἐνστάσεις κατὰ τῆς ἐκλογῆς (ἄρθρ. 8 ν. ΑΨΣΤ' (1889) περὶ διοικήσεως βακουφίων κτλ.).

21. Αἱ πράξεις αἱ σχετιζόμεναι πρὸς τὴν ἐκλογὴν κοινοτικῶν συμβουλίων (ἄρθρ. 6 ΑΠΠ' (1884)).

22. Ἡ διαδικασία τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως (ἄρθρ. 2 ν. ΒΙΔ' 1892).

23. Ἀπασαὶ αἱ κατὰ τὸν ν. ΒΚΗ' τοῦ 1892 δικαστηρίων κακουργιοδικῶν δηλώσεις καὶ ἐνστάσεις περὶ ἐγγραφῆς ἢ διαγραφῆς ἐνόρκου, αἱ ἐπὶ τούτῳ ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων, καθὼς καὶ αἱ ἐκθέσεις τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου καὶ τὰ ἐπιδοτήρια τῶν δικαστικῶν κλητῆρων (ἄρθ. 41 ν. ΒΚΗ').

24. Ἡ Ζάππειος ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν δικῶν καὶ κατὰ πάσαν ἄλλην συναλλαγὴν (ἄρθρ. 4 ν. ΒΡΞΑ' (1893)).

25. Πᾶσα κατὰ τὸν ν. ΒΡΞΒ' (1893) περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ δασῶν νόμων, ἀπαιτουμένη ἄδεια (ἄρθρ. 14 τοῦ ν. τούτου).

26. Ἡ περὶ βοσκησίμων γαιῶν διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ ἐπὶ ἐρίδων τῶν κτηνοτρόφων πρὸς ἀλλήλους ἢ πρὸς ἄλλους κτηνοτρόφους περὶ τὴν τοποθέτησιν καὶ νομὴν (ἄρθρ. 17 ν. ΚΘ' (1861)).

27. Τὰ ἀντίγραφα ἐκθέσεως καταθέσεως ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν σημάτων (ἄρθρ. 3 ν. ΒΡΝΣ' (1893)).

28. Αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 17 ν. ΑΧΛΓ' τοῦ 1889 περὶ ἐκτελέσεως ὑδραυλικῶν ἔργων ἐν Θεσσαλίᾳ αἰτήσεις καὶ τὰ πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῶν δικαιολογητικά.

29. Τὰ ἐγγράφα τῶν κατασχέσεων, διακηρύξεων, πλειστηριασμῶν καὶ κοινοποιήσεων κατὰ τὸν ν. ΥΑΣ' περὶ εἰσπραξέως τῶν δημοσίων ἐσόδων (ἄρθρ. 22 καὶ ἄρθρ. 40 § 6' ν. ΥΑΣ').

30. Τὸ εἰς τὸν ἀρμόδιον ταμίαν κοινοποιούμενον ἀντίγρα-
ν τῆς ἐκθέσεως κατασχέσεως κινητῶν ἢ ἀκινήτων πραγ-
των καὶ ἡ εἰς αὐτὸν γνωστοποίησις τοῦ χρόνου τοῦ πλει-
ηριασμοῦ καὶ τοῦ ὑπαλλήλου (ἄρθρ. 3 ν. ΑΡΝΔ').

31. Ἡ διαδικασία φορολογίας ζώων. Νόμος ΒΦΟΘ' τῆς 9
αὐγίου 1899. ἄρθρον 8.

ΤΕΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ Α

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ Α

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ Α

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ Α

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ Α

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

(Οἱ ἀριθμοὶ ἐμφαίνουσι τὰς σελίδας).

μείωμα 3. Δον Θεωρητικῶς 4. Βον Ἱστορικῶς 9. Γον Συγκριτικῶς 10.
α'.) Γερμανικὸν σύστημα 11. β'.) Ἰταλικὸν σύστημα 15 γ'.)
Ἑλληνικὸν σύστημα 17.

Νόμος ΑΧΚΕ' . Περὶ τελῶν χαρτοσήμου τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887. Δον)
Γενικοὶ ὁρισμοί, κατασκευή, διαίρεσις τοῦ χαρτοσήμου, εἰδική
ἐπισφράγις 29. Βον) Τέλη χαρτοσήμου ἐν γένει 42. Γον) Ὑπο-
λογισμὸς καὶ τρόπος καταβολῆς τοῦ τέλους 68. Δον) Παραβάσεις
καὶ ποιναὶ 99. Βον) Τελικαὶ διατάξεις 138. ζον) Μεταβατικὴ
διάταξις 141.

Νόμοι προγενέστεροι τοῦ ΑΧΚΕ' μὴ καταργηθέντες ὑπὸ τούτου. Δον)
Νόμος ΧΝΣ' τῆς 27 Δεκ. 1877. Περὶ προξενικῶν ἀρχῶν (άρθρα
253 καὶ 254) σ. 145. Βον) Β. Διάταγμα 16 Σεπτεμ. 1882. Περὶ
ἐνσήμου (κινητοῦ χαρτοσήμου) τῶν τελῶν τῶν προξενικῶν πράξεων.
σ. 145. Γον) Νόμος ΩΔ' τῆς 4 Ἀπριλ. 1880 σ. 153. Δον) Νό-
μος ΩΕ' τῆς 25 Ἀπριλίου 1880 σ. 154. Εον) Νόμος ΨΜ' τῆς
13 Δεκ. 1878 σ. 155. ζον) Νόμος ΩΚΕ' . τῆς 24 Ἀπριλ. 1880
σ. 155. Ζ') Νόμος ΧΚ' τῆς 21 Ἰουνίου 1877 σ. 156. Η') Νόμος
ΩΙΘ' τῆς 18 Ἀπριλ. 1880 σ. 157. Θ') Νόμος ΑΣΚΣΤ' τῆς 24
Ἰουλίου 1885 σ. 157. Ι') Νόμος ΑΟΙ' τῆς 12 Μαρτίου 1883
σ. 158

Νόμοι μεταγενέστεροι τοῦ ΑΧΚΕ' ἰσχύοντες νῦν. Α') Νόμος ΑΨΗΒ'
τῆς 27 Δεκ. 1889 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατά-
ξεως τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου σ. 158. Β') Νόμος ΑΨΛΘ' τῆς
31 Μαρτίου 1889 περὶ καταργήσεως φόρου ἐπὶ τῶν κερδῶν τῶν ἀνω-
νύμων γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐταιριῶν 161. Γ') Νόμος
,ΒΒ' τῆς 15 Ἀπριλ. 1892 περὶ φορολογίας τῶν δημοσίων θεαμά-
των, ἀκροαμάτων, χορῶν, λεσχῶν καὶ ἰδρικῶν καφενείων σ. 161.
Δ') Νόμος ΒΡΙΒ' τῆς 21 Δεκ. 1892 περὶ τροποποιήσεως τοῦ νό-
μου περὶ χαρτοσήμου σ. 162. Ε') Νόμος ΒΡΑΒ' τῆς 20 Ἰαν.
1893 περὶ τῶν ὑπὸ τῶν δήμεων διατηρουμένων καὶ τῶν ἰδιωτ. ἐκ-
παιδευτηρίων καὶ τοῦ ἐν Ἀμφίση ἑλλην. σχολείου σ. 166. ΣΤ')
Νόμος ΒΤΕ' τῆς 12 Ἰουλ. 1895 περὶ ἐκπαιδευτικῶν τελῶν σ.
167. Ζ') Νόμος ΒΦΔΕ' τῆς 12]13 Μαρτίου 1898 περὶ σημάν-

σεως τῶν κατὰ τοὺς νομοὺς Λαρίσης καὶ Τρικαλῶν συνταγθέντων ἐγγράφων σ. 171. Η') Νόμος ΒΩΚ' τῆς 11]13 Φεβρ. 1901 περὶ τῆς δι' ἐνοικιάσεως διαθέσεως τῶν κατὰ τὸν νόμον ΒΒ' τοῦ 1892 ἐσόδων τοῦ Δημοσίου σ. 172 Θ') Νόμος ΒΧΚΙ' τῆς 8]12 Ἰουλ. 1899 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 30 Δεκ. 1887 νόμου ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου σ. 172. Ι') Νόμος ΒΤΛΗ' τῆς 31 Μαρτίου (6 Ἀπριλίου) 1890 περὶ ἐνεγύρου σ. 174. ΙΑ') Νόμος ΒΡΝ' τῆς 13]15 Φεβρ. 1873 σ. 174.

Βασιλικά Διατάγματα νῦν ἰσχύοντα Α') Β. Διάταγμα τῆς 23 Αὐγ. 1888 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ τελῶν χαρτοσήμου νόμου ΑΧΚΕ' τῆς 30 Δεκ. 1887 σ. 177. Β') Β. Δ. τῆς 28 Σ)βρίου 1888 περὶ χορήσεως καὶ διαγραφῆς κινητοῦ ἐπισήματος. σ. 193. Γ') Β. Δ. τῆς 23 Νοεμ. 1900 περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ τύπου τῶν κινητῶν ἐπισημάτων τῆς εἰσπράξεως τελῶν χαρτοσήμου ἀπὸ 1 Ἰαν. 1901 σ. 196 Δ') Β. Δ. τῆς 19 Δεκ. 1889 περὶ χρήσεως κινητοῦ ἐπισήματος, σ)μ)άνσεως συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων καὶ χρήσεως χαρτοσήμου παλαιού τύπου σ. 199. Ε') Β. Δ. τῆς 14 Μαρτίου 1887 περὶ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐθνικοῦ σφραγιστηρίου σ. 200 ς') Β. Δ. τῆς 13 Αὐγ. 1888 περὶ συστάσεως λιθογραφικοῦ τμήματος πρὸς ἐκτύπωσιν ταινιῶν καὶ ἄλλων ἐνστύμων σ. 208. Ζ') Β. Δ. τῆς 5 Μαΐου 1892 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου ΒΒ' τοῦ 1892 περὶ φορολογίας τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων, χορῶν, λεσχῶν καὶ ὀφεικῶν καφενείων σελ. 212. Η') Β. Δ. τῆς 23 Αὐγ. 1895 περὶ κινητοῦ ἐπισήματος ἐκπαιδευτικῶν τελῶν σ. 218. Θ') Β. Δ. τῆς 4 Σεπτ. 1892 περὶ χρήσεως κινητοῦ ἐπισήματος ἐπὶ τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων δαπανῶν τινῶν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν διὰ τοπογραφικὰς καὶ γαιωδαιτικὰς ἐργασίας σ. 219. Ι') Β. Δ. τῆς 23 Ἰουν. 1900 περὶ συμπληρώσεως τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ΒΒ' περὶ φορολογίας τῶν θεαμάτων κτλ. ἐκδεδωμένου Β. Δ. τῆς 5 Μαΐου 1892 σ. 219. ΙΑ') Β. Δ. τῆς 10 Φεβρ. 1890 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τοῦ νόμου περὶ τελῶν χαρτοσήμου σ. 220. ΙΒ') Β. Δ. 20 Φεβρ. 1893 περὶ πωλήσεως χαρτοσήμου ὑπὸ τῶν ταμῶν τῶν τελωνείων σ. 221 ΙΓ') Β. Δ. 24 Σεπτ. 1892 περὶ σφραγιστοῦ χάρτου πρὸς σύνταξιν ἀποδείξεων ἐξοφλήσεως χρηματικῶν ἐνταλμάτων σ. 221.

Νόμοι προγενέστεροι τοῦ ΑΧΚΕ' καταργηθέντες ὑπὸ τούτου ὡς μὴ ἰσχύοντες νῦν Α') Νόμος περὶ χαρτοσήμου τῆς 14]26 Αὐγ. 1836. σ. 225. Β') Β. Δ. τῆς 27 Δεκ. 1836 περὶ τελῶν χαρτοσήμου ἐπὶ ἐμπορικῶν ἐγγράφων σ. 242. Γ') Νόμος 15]27 Ἀπριλ. 1843 περὶ πωλήσεως σφραγιστοῦ χάρτου σ. 243. Δ') Νόμος τῆς 11]26 Μαΐου 1843 περὶ κιβδηλοποιίας τοῦ ἐνσήμου χάρτου σ. 244. Ε') Νόμος 12]24 Μαΐου 1854 περὶ τιμωρήσεως τῶν ἀνευ ἀδείας κατασκευαζόντων χάρτην μὲ τὸ ὑδάτινον σημεῖον σ. 145. ΣΤ') Νόμος ΡΙΣ' 18]20 Δεκ. 1865 περὶ μετάρρυθμίσεως τῶν περὶ χαρτοσήμου νό-

μων καὶ ἐφαρμογῆς αὐτῶν εἰς τὸ πρῶτον Ἰόνιον Κράτος σ. 245. Ζ') Νόμος Σ' 5 Ἀπρίλ. 1867 περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων σ. 248. Η') Νόμος ΤΑΖ' τῆς 31 Ὀκτ. (1 Νοεμ.) 1869 περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου σ. 249. Θ') Νόμος ΥΠΔ' τῆς 30 Ἰουλ. (1 Αὐγ.) 1873 περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου σ. 251. Ι') Νόμος ΧΙΔ' τῆς 10]15 Ἰουνίου 1877 περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου σ. 253. ΙΑ') Νόμος ΧΚ' τῆς 21 Ἰουνίου 1887 περὶ προσθήκης φορολογίας 40 0)0 ἐπὶ τῶν εἰς τὰ τελωνεῖα εἰσπραττομένων εἰσπραγικῶν τελῶν καὶ τελῶν τοῦ χαρτοσήμου σ. 258. ΙΒ') Νόμος Ψ' 9' τῆς 28]29 Μαρτίου 1880 περὶ πληρωμῆς τέλους χαρτοσήμου λεπτῶν 40 κατὰ δραχμὴν ἐπὶ τῶν καθισμάτων τῶν θεάτρων ἢ ὠδικῶν καφενείων σ. 258. ΙΓ') Νόμος ΩΙΔ' τῆς 18]22 Ἀπριλίου 1880 περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 3 καὶ 5 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865 σ. 259. ΙΔ') Νόμος ΩΙΣΤ' τῆς 18]22 Ἀπρίλ. 1880 περὶ ἐπιβολῆς τέλους χαρτοσήμου ἐπὶ παντός λογαριασμοῦ ἢ ἀποδείξεως ἐμπορικῶν ἑταιριῶν καὶ παντός ἐπιτηδεύματός σ. 262. ΙΕ') Νόμος ΩΙΖ' τῆς 18]22 Ἀπριλίου 1880 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 22 ἑδαφ. 5 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγ. 1836 νόμου περὶ χαρτοσήμου σ. 263. ΙΣ') Νόμος ΑΝΖΙ' τῆς 2 Νοεμ. 1882 περὶ καταργήσεως τοῦ προσθέτου φόρου τοῦ δυνάμει τοῦ νόμου ΧΚ' τῆς 21 Ἰουν. 1877 ἐπιβληθέντος ἐπὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου σ. 264. ΙΖ') Νόμος ΑΟΓ' τῆς 12]14 Μαρτίου 1883 περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου σ. 264. ΙΗ') Νόμος ΑΣΕΖ' τῆς 24 Ἰουλ. (12 Αὐγ.) 1885 περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου σ. 265. ΙΘ') Νόμος ΑΣΙΖ' τῆς 18]20 Νοεμβ. 1885 περὶ τῶν συντασσομένων παρὰ τὸν νόμον ἐπὶ ἀσήμου ἢ ἀνεπαρκῶς σσημασμένου χάρτου ἰδιωτ. ἢ ἐγγράφων σ. 268. Κ') Νόμος ΑΤΗΖ' τῆς 14 Μαρτ. 1887 περὶ τροποποιήσεως διατάξεων τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων σ. 269. ΚΑ') Νόμος τῆς 31 Δεκεμ. 1836 περὶ ἐλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων σ. 269. ΚΒ') Νόμος τὴν 20 Ὀκτ. 1836 περὶ ἐκδόσεως ἀδείας λαχείων σ. 269. *ρίαι Ἐφαρμογῆς. Αἰτιολογικαὶ ἐκθέσεις, Συνζητήσεις ἐν τῇ Βουλῇ.* Α') Ἐγκυκλίος 225 Ἱπουργείου Οἰκονομικῶν τῆς 30 Δεκ. 1888. Ὁδηγίαι ἐπὶ τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου. 273. Κεφάλ. 1ον ἀφορᾷ τοὺς γενικοὺς ὁρισμοὺς, τὴν κατασκευὴν, διαίρεσιν τοῦ χαρτοσήμου καὶ τὴν εἰδικὴν ἐπιστράγησιν (ἄρθρα 1—11) σ. 274. Κεφ. 2ον. Τέλη ἀναλογικὰ σ. 278. Τέλη πάγια σ. 285. Τέλη ἀναλογικὰ ἐπὶ κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν σ. 299. Κεφ. 3ον. Ὑπολογισμὸς καὶ τρόπος καταβολῆς τῶν τελῶν χαρτοσήμου σ. 299. Κεφ. 4ον. Παραβάσεις καὶ ποιναὶ σ. 308. Κεφ. 5ον. Τελικαὶ διατάξεις σ. 314. Κεφ. 6ον. Μεταβατικὴ διάταξις σ. 318. *ἑσεις αἰτιολογικῇ τοῦ νῦν νόμου ΑΧΚΕ' σελ. 320. Κεφ. 1ον Γε.*

νικοί ὁρισμοὶ σ. 322. Κεφ. 2ον Τιμαὶ καὶ ἀναλογισμὸς τῶν τιμῶν σ. 323. Κεφ. 3ον Ὑπολογισμὸς καὶ τρόπος τῆς καταβολῆς τοῦ τέλους σ. 325. Κεφ. 4ον Παραβάσεις καὶ ποιναὶ σ. 325. Κεφ. 5ον Τελικαὶ διατάξεις σ. 326.

**Ἐκθεσις αἰτιολογικῇ τοῦ νῦν νόμου* ΩΙΔ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880, σ. 327.

Πρακτικὰ συζητήσεως ἐν τῇ Βουλῇ ἐπὶ τοῦ νῦν Νόμου ΑΧΚΕ' σελ. 334. Νόμος ΒΦΙΘ' τῆς 26 Φεβρ. 1898. Περὶ διεθνoῦς ἐλέγχου σ. 373. Β.

Δ. 4)6 Ἰουνίου 1898 περὶ ὁρισμοῦ ἡμέρας ἐνάρξεως τῆς κατὰ τὰς προθεσμίας τοῦ νόμου ΒΦΛΕ' τοῦ 1898 σημάτων εἰς ἐγγράφων συνταγέντων ἐν τοῖς νομοῖς Λαρίσης καὶ Τρικκάλων σ. 374. Β. Δ. 29 Ἰουνίου 1898 περὶ τῶν σημάτων τῶν εἰδῶν τοῦ μονοπωλίου, τοῦ χαρτοσήμου, τῶν ταινιῶν καπνῶ κατ. σ. 374. Β. Δ. 24 Ἰουλίου (10 ὁβρ.) 1898 περὶ τῆς μέχρι τῆς 31 Δεκεμ. 1898 παρατάσεως τῆς χρήσεως τῶν μέχρι τῆς 14 Ὀκτωβρίου 1898 προσωρισμένων εἰς κυκλοφορίαν ταινιῶν περιβολῆς καπνοῦ, τουμπεκίου καὶ σιγάρων, χαρτοσήμου κυανῆς καὶ κιτρίνης σφραγίδος, σιγαροχάρτων, παιγνιοχάρτων καὶ σημάτων τῶν πυρῶν σ. 376. Β. Δ. 16 Νοεμβρ. 1898 περὶ τῆς μέχρι τῆς 30 Νοεμ. 1898 κυκλοφορίας τῶν χαρτοσήμων κυανῆς καὶ κιτρίνης σφραγίδος ἀπὸ δραχ. 6 μέχρι 1000, ὅσα φέρουσιν ἐπὶ τῆς ἐκτετυπωμένης ἐπ' αὐτοῦ λευκῆς σφραγίδος τῆς λέξεως «Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος» σ. 377. Β. Δ. 12)16 Φεβρ. 1900 περὶ ἀναπληρώσεως ἐλλειπουσῶν κλάσεων σφραγιστοῦ χάρτου κυανῆς καὶ κιτρίνης σφραγίδος 377.

**Ἐγγραφα καὶ πράξεις ἀπηλλαγμένα τελῶν χαρτοσήμων* σ. 379.

ΠΙΝΑΞ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ

1836

.) Νόμος χαρτοσήμου τῆς 14 (26) Αὐγούστου. Β' .) Β. Δ. 27 Δεκ.
1836 περὶ τελῶν χαρτοσ. ἐπὶ ἐμπορ. ἐγγράφων Γ' .) Ν. τῆς 31
Δεκ. περὶ ἐλλήν. σχολείων καὶ γυμνασίων Δ' .) Ν. 20 Ὀκτωβρ.
περὶ ἐκδόσεως ἀδείας λαχείων.

1843

.) Νόμος 15 (27) Ἀπριλ. περὶ πωλήσεως σφραγ. χάρτου Β') Ν.
11 (20) Μαΐου περὶ κιβδηλοποιίας τοῦ ἐνσήμου χάρτου.

1854

12 (24) Μαΐου περὶ τιμωρήσεως τῶν ἄνευ ἀδείας κατασκευαζόν-
των χάρτην μὲ τὸ ὑδάτινον σημεῖον.

1865

ΡΙΣΤ'. 18 (20) Δεκ. περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν περὶ χαρτοσήμου
νόμων καὶ ἐφαρμογῆς αὐτῶν εἰς τὸ πρῶτον Ἴόνιον Κράτος.

1867

όμος Σ'. 5 Ἀπριλ. περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων.

1869

όμος ΤΑΖ' 31 Ὀκτωβρ. περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ χαρ-
τοσήμου.

1873

όμος ΥΠΔ' 30 Ἰουλ. (1 Αὐγ.) περὶ τροποποιήσεως τῶν νόμων περὶ
χαρτοσήμου.

1877

A'.) Νόμος ΧΙΔ'. τῆς 10 (15) 'Ιουν. περὶ τροποπ. τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου. Β'.) Ν. ΧΝΣΤ' 27 Δεκ. περὶ προσθεν. ἀρχῶν Γ'.) Νόμος ΧΚ'. 21 'Ιουνίου περὶ προσθήκης φορολογίας 10 0) ἐπὶ τῶν εἰς τὰ τελωνεῖα εἰσπραττομένων εἰσαγ. τελῶν καὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου.

1878

N. ΨΜ' τῆς 13 Δεκ.

1880

A'.) Ν. ΩΙΘ'. 18 'Απριλ. Β'.) Ν. ΩΚΕ'. 24 'Απριλίου. Γ'. Ν. ΨΛΘ' τῆς 28)29 Μαρτ. περὶ πληρωμῆς τέλους χαρτοσήμου λεπτῶν δέκα κατὰ δραχμὴν ἐπὶ τῶν καθισμάτων τῶν θεάτρων ἢ ὠδικῶν καφενειῶν. Δ'.) Ν. ΩΙΔ' τῆς 18)22 'Απριλ. περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 3 καὶ 5 τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου τῆς 18 Δεκεμ. 1865. Ε'.) Ν. ΩΙΣΤ' τῆς 18)22 'Απριλ. περὶ ἐπιβόλῃς τέλους χαρτοσήμου ἐπὶ παντός λογαριασμοῦ ἢ ἀποδείξεως ἐμπορ. ἐταιρειῶν καὶ παντός ἐπιτηδευματίου. ΣΤ'.) Ν. ΩΙΖ' τῆς 18)22 'Απριλ. περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρ. 22 ἐδαφ. 5 τοῦ ἀπὸ 14 Αὐγ. 1836 νόμου περὶ χαρτοσήμου.

1882

Β.Δ. 16 Σεπτεμ. περὶ ἐνσήμου τῶν τελῶν τῶν προσξ. πράξεων. Ν. ΑΝΖ' τῆς 2 Νοεμ. περὶ καταργήσεως τοῦ προσθέτου φόρου τοῦ δυνάμει τοῦ νόμου ΧΚ' τῆς 21 'Ιουν. 1877 ἐπιβληθέντος ἐπὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου.

1883

A'.) Νόμος ΑΟΓ'. τῆς 12 Μαρτίου Β'.) Ν. ΑΟΓ' τῆς 12)14 Μαρτ. περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου.

1885

A'.) Ν. ΑΣΚΣΤ'. 24 'Ιουλίου (12 Αὐγ.) περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου. Β'.) Ν. ΑΣΛΖ' τῆς 18)20 Νοεμ. περὶ τῶν συντασσομένων παρὰ τὸν νόμον ἐπὶ ἀτήμου ἢ ἀνεπαρκῶς σεσημασμένου χάρτου ἰδιωτ. ἐγγράφων.

1887

N. AXKE' περί τελῶν χαρτοσήμου τῆς 30 Δεκεμβρίου. Β'.) Β. Δ. τῆς 14 Μαρτίου περί κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἑθν. σφραγιστηρίου. Γ') N. ATΛZ' τῆς 14 Μαρτ. περί τροποποιήσεως διατάξεων τῶν περί χαρτοσήμου νόμων.

1888

Β.Δ. 23 Αὐγ. περί ἐκτελέσεως τοῦ περί τελῶν χαρτοσήμου νόμου AXKE' τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 Β'.) ΒΔ. τῆς 28 Σεπτεμ. περί χρήσεως καὶ διαγραφῆς κινητοῦ ἐπισήματος Γ'.) Β.Δ. 13 Αὐγ. περί συστάσεως λιθογραφικοῦ τμήματος πρὸς ἐκτύπωσιν ταινιῶν καὶ ἄλλων ἐνσήμων. Δ'.) Ἑγκύκλιος 225 ὑπουργ. Οἰκονομικῶν τῆς 30 Δεκ. ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου AXKE' περί τελῶν χαρτοσήμου.

1889

N. AΨΛB'. 27 Δεκ. περί τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεως τοῦ νόμου περί χαρτοσήμου Β'.) N. AΨΛΘ'. τῆς 31 Μαρτίου περί καταργήσεως φόρου ἐπὶ τῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐταιριῶν. Γ') Β.Δ. 19 Δεκ. περί χρήσεως κινητοῦ ἐπισήματος, σημάτων συμβολ. ἐγγράφων καὶ χρήσεως χαρτοσήμου παλαιοῦ τύπου. Δ'.) N. BXXΓ' 8 (12) Ἰουλίου περί τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 30 Δεκεμβρ. 1887 νόμου AXKE' περί τελῶν χαρτοσήμου.

1890

Β.Δ. 10 Φεβρ. περί τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τοῦ νόμου περί τελῶν χαρτοσήμου. Β'.) Νόμος BTΛH* 31 Μαρτίου περί ἐνεχύρου.

1892

Β.Δ. 24 Σεπτεμ. περί σφραγιστοῦ χάρτου πρὸς σύνταξιν ἀποδείξεων ἐξοφλήσεως χρημ. ἐνταλμάτων. Β'.) Β.Δ. 4 Σεπτεμ. περί χρήσεως κινητοῦ ἐπισήματος ἐπὶ τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων δαπανῶν τινῶν τοῦ ὑπουργ. τῶν Στρατιωτικῶν διὰ τοπογραφικὰς καὶ γεωδαιτικὰς ἐργασίας. Γ'.) Β Δ. 5 Μαΐου περί ἐκτελέσεως τοῦ νόμου BB τοῦ 1892 περί φορολογίας τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἀκροαμάτων, χορῶν, λεσχῶν καὶ ψδίκων καφενείων. Δ'.) N. BPIB' τῆς 21 Δεκ. περί τροποποιήσεως τοῦ νόμου περί χαρτο-

σήμευ. Ε'.) Ν. ΒΒ' 15 Ἀπριλ. περὶ φορολογίας τῶν δημοσίων
θεαμάτων, ἀκροαμάτων, χορῶν κ.τ.λ.

1893

Α'.) Β.Δ. 20 Φεβρ. περὶ πωλήσεως χαρτοσήμου ὑπὸ τῶν ταμιῶν τῶν
τελωνείων. Β'.) Ν. ΒΡΝ' 12 (15) Φεβρουαρίου. Γ'.) Ν. ΒΡΑΒ' 20 Ἰαν.
περὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἱμῶν διατηρουμένων καὶ τῶν ἰδιωτ.
ἐκπαιδευτηρίων καὶ τοῦ ἐν Ἀμφίσσῃ ἑλλήν. σχολείου.

1895

Α'.) Β.Δ. 23 Αὐγ. περὶ κινητοῦ ἐπιτήματος ἐκπαιδευτικῶν τελῶν.
Β'.) Ν. ΒΤΕ' 12 Ἰουλ. περὶ ἐκπαιδευτικῶν τελῶν.

1898

Νόμος ΒΦΔΕ' τῆς 12)13 Μαρτ. περὶ σημάσεως τοῦ κατὰ τοὺς νο-
μοὺς Λαρίσης καὶ Τρικκάλων συνταγέντων ἐγγράφων. Β'.) Ν. ΒΦΙΘ' τῆς 26 Φεβρ.
περὶ διεθνοῦς ἐλέγχου. Γ'.) Β. Δ. 4)6 Ἰουν. περὶ ὁρισμοῦ ἡμέρας ἐνάρεξως τῆς
κατὰ τὰς προθεσμίας τοῦ νόμου ΒΦΔΕ' τοῦ 1898 σημάσεως ἐγγράφων
συνταγέντων ἐν τοῖς νομοῖς Λαρίσης καὶ Τρικκάλων. Δ'.) Β. Δ. 29 Ἰουν.
περὶ τῶν σημάτων τῶν εἰδῶν τοῦ μονοπωλίου, τοῦ χαρτοσήμου, ταινιῶν
καπνοῦ κτλ. Ε'.) Β. Δ. 24 76ρ. περὶ παρατάσεως τῆς χρήσεως τῶν
ταινιῶν καπνοῦ, σιγάρων κτλ. ΣΤ') Β. Δ. 16 Νοεμβρ. περὶ
κυκλοφορίας χαρτοσήμου ἀπὸ 6—1000 δρ.

1899

Ν. ΒΧΚΓ' τῆς 8)12 Ἰουλ. περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 30 Δεκεμβρίου
1887 νόμου ΑΧΚΕ' περὶ τελῶν χαρτοσήμου.

1900

Α'.) Β.Δ. 23 Νοεμ. περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ τύπου τῶν κινητῶν
ἐπιστημάτων τῆς εἰσπράξεως τελῶν χαρτοσήμου ἀπὸ 1 Ἰαν. 1901.
Β'.) Β. Δ. 23 Ἰουν. περὶ συμπληρώσεως τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ
νόμου ΒΒ' περὶ φορολογίας τῶν θεαμάτων κτλ. ἐκδεδομένου Β.
Δ. τῆς 5 Μαΐου 1892. Γ'.) Β. Δ. 12)16 Φεβρ. περὶ ἀναπλη-
ρώσεως ἑλλειπουσῶν κλάσεων σφραγιστοῦ χάρτου κυανῆς καὶ κι-
τρίνης σφραγίδος.

1901

Νόμος ΒΩΚ' τῆς 11)13 Φεβρ. περὶ τῆς δι' ἐνοικιάσεως διαθέσεως τῶν
κατὰ τὸν νόμον ΒΒ' τοῦ 1892 ἐσόδων τοῦ Δημοσίου.

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ

Οἱ ἀριθμοὶ ἐμφαίνουσι τὰ ἄρθρα τοῦ Ν. ΑΧΚΕ' τῆς 30 Δεκ. 1887, ὅταν δὲ προηγῇται αὐτῶν τὸ στοιχεῖον «σ» ἐμφαίνουσι τὰς σελίδας).

Α

Δαδια γάμου, διαζυγίου καὶ χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης 25, σ. 165, ὅπλοφορίας 23, σ. 164, πρὸς θήραν 24, σ. 165, ἐξετάσεων ἴδε ἐξετάσεις.

ἑτήσεις θεραπείας 21, σ. 163, πρὸς δικαστ. ἀρχάς 21, σ. 163, ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως 22, σ. 163.

Ἀκροάματα δημόσια σ. 161.

Ἀμοιβὴ καταμηνύοντος. παραβάσεις τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου 62.

Ἀμφίδουλουμένου διοικητικοῦ ἀποφάσεις σ. 25.

Ἀμφίδουλος ἑλλήν. σχολεῖον σ. 166 καὶ 167.

Ἀνακοπαί. Τί προαπαιτεῖται ἵνα γείνωσι δεκταὶ 52, σ. 159 καὶ 160, κοινοποιηθεῖσαι πρὸ τοῦ νόμου ΑΧΚΕ'. 67.

Ἀναλογικὰ τέλη ἴδε Τέλη.

Ἀνέωδις ἐγγραφῆς φοιτητῶν 26 (5ακίς βακίς), σ. 169.

Ἀναφοραὶ 20 ἐκτιμητῶν 21 (η') συνέπειαι ἀποδοχῆς ἀναφορᾶς μηδὲν ἄτελως ἢ ἀτελῶς σεσημασμένης 56.

Ἀντίγραφα μὴ ἐπικεκυρωμένα 20, ἐπικεκυρωμένα 21 (γ, ιγ), σ. 164, σ. ἐγγράφων ὑποκειμένων εἰς τέλος ἀναλογικὸν 21 (δ'), ὑπὸ δικηγόρων ἐκδιδόμενα 21, δικαστ. κλητῆρων 21, σ. 164, πράξεων ἢ ἀπαγορεύσεως 21, ληξιαρχικῶν πράξεων 21, ἰδιωτ. ἐγγράφων ἵνα γίνωσι δεκτὰ τί ἀπαιτεῖται 51.

Ἀνώνυμοι ἐταιρίαι ἴδε Ἑταιρίαι.

Παλαιαγαὶ ἀπὸ χαρτοσήμου 15, 66, σ. 155.

Πογραφαὶ κληρονομίας 25 (ζ), σ. 165, ἀπογραφῶν ἐμπ. βιβλίων 54, σ. 166.

Ποδεικτικὰ δημοσ. ἀρχῆς 22, σπουδῶν ἐν ἑλλήν. σχολείοις καὶ λυκείοις, 24, σ. 168, σπουδῶν τῶν φοιτητῶν 26 (δίσ), σ. 168, ἰδιωτ.

παιδευτηρίων σ. 167, παραλαβῆς σ. 184 καὶ 185.

Πόδειξις πληρωμῆς τοῦ δημοσίου ταμείου 2, ἐξοφλήσεως, τιμήμα-

τος κινήτων πραγμάτων 13, σ. 181, ἰδιωτῶν 13, σ. 181, πληρωμῆς εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα 13, ἀσφαλίσεως 15, ἀποθηκεύσεως σταφιδοκάρπου ἢ παραλαβῆς τιμήματος αὐτοῦ 15, σ. 158, καταβολῆς κερδῶν εἰς μετόχους 16, ἐξοφλήσεως ὀφειλῆς μὴ ἐμπορικῆς 18, ἀγωγίου καὶ ναύλου 18, σ. 181, δι' ἀτόκους καταθέσεις σ. 181, δι' ἐντόκους καταθέσεις ἐπὶ ἀνοικτοῦ λήσμου 20, πληρωμῆς ποσοῦ, δι' ὃ προεπληρώθη τέλος ἀναλογικὸν 20, παρακαταθήκης ἐγγράφων, πραγμάτων ἢ χρημάτων 21, καθηγητῶν Πανεπιστημίου 22 σ. 168, ληξιαρχῶν 22, ἀπόδειξις ἀτελῶς ἢ οὐδόλως σεσημασμένη 58, ἔντυπος συνταξιούχων σ. 182, ἀνωνύμων ἐταιριῶν δι' εἰσπραττόμενα ποσὰ σ. 195, ἐξοφλήσεως χρηματ. ἐνταλμάτων σ. 221.

Ἀποδοχαὶ συναλλαγματικῶν δὲν χαρτοσημαίνονται 15.

Ἀποθήκη Γενικὴ χάρτου σφραγιστοῦ 11, σ. 179

Ἀπολυτήρια δημοτ. σχολείων 24, σ. 168, δημοσίων ἢ ὡς δημοσίων ἀνεγνωρισμένων ἑλλήν. σχολείων καὶ τῶν ἀνωτέρων παρθεναγωγείων 25 (δὶς), σ. 168, διδασκαλείων 25 (δὶς), σ. 168, Ἀρσακείου 25, σ. 168, Ριζαρίου Σχολῆς 25 (δὶς), σ. 168, δημοσίων ἢ ὡς δημοσίων ἀνεγνωρισμένων γυμνασίων καὶ λυκείων 25 (δὶς), σ. 168, ἰδιωτ. ἐκπαιδευτηρίων σ. 167.

Ἀποδόσματα μὴ ἐπικεκυρωμένα 20, ἐπικεκυρωμένα 21.

Ἀποφάσεις διαιτητῶν 21, εἰρηνοδικῶν 22, πταισματοδικῶν 22, ἐκκλησιαστ. ἀρχῆς 24, πρωτοδικείων καὶ αἱ περὶ ἐξώσεως τῶν Προέδρων, Πλημμελειοδικείων, Στρατοδικείων, Ναυτοδικείων, καὶ Ἐκκληστ. δικαστηρίων 24, σ. 164, πειθαρχικαὶ 24, Ἑσπετῶν, δικαστηρίου Συνέδρων, στρατιωτικοῦ ἀναθεωρητικοῦ, Ἀρείου Πάγου, διοικ. δικαστηρίων ἐπὶ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ καὶ λαθρεμπορίων 25.

Ἀποφοιτήρια διδασκηρίων 22, Ἑθν. Πανεπιστημίου 26 (4άκις), σ. 169, Πολυτεχνείου 26, σ. 169.

Ἀδύματα σ. 162, ἴδε καὶ θέατρα.

Ἀτίλεια ἀπὸ χαρτοσήμου 66, σ. 155 καὶ 156.

Ἀτοκοὶ καταθέσεις ἴδε Καταθέσεις.

Ἀφέσεις ἐκ στρατ. ἢ ναυτ. ὑπηρεσίας 27, σ. 195.

Β

Βιβλία 19, 39, 54, 56, σ. 163 καὶ 166.

Γ

Γάμου ἄδεια 25, σ. 165.

Γραμμάτια ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων 1 κλπ. Γραμμάτια ἔντοκα δὲν χαρτοσημαίνονται 13, γραμ. εἰς διαταγὴν 15 σ. 158, σ. 200 ἐπ. δημοῖα γεγραμμένα ἐπὶ ἀσήμου ἢ ἐλλειποῦς χαρτοσήμου 49, Γραμμ. τραπέζικα Ἑθνικῆς, Ἰονικῆς καὶ Ἑπειροθεσσαλικῆς δὲν χαρτοσημαίνονται 15. σ. 182, Πιστωτικῆς ἐν Ἑπτανήσῳ Τραπεζικῆς σ. 155 καὶ 156, παραδόσεως (bordereaux de versements), σ. 182, παραλαβῆς δημοσ. ταμείων σ. 182 καὶ 184.

Γυμνασίου Λευκάδος ἐπιχορήγησις σ. 167.

ἀπάναι τινὲς ὑπουργ. Στρατιωτικῶν σ. 219.

ἀλωδὶς κληρονομίας, δωρεᾶς κλπ. 43, σ. 185, ἀνακριθῆς 60, πῶς γίνεται 43 (ἴδε καὶ *Κληρονομία*) ἀντιγρήτης οἶκον. ἐφόρου 44, συνέπειαι μὴ γενομένης δηλώσεως 45, ἀνακοπή κατ' ἀποφάσεως οἶκον. ἐφόρου 45, 59,

ἀλωτικὰ τελωνειακὰ 21.

ἀμυνδὶς χαρτοσήμου 64.

ἀμυν ποσοστὰ διὰ κατανάλωσιν χαρτοσήμου 11.

ἀμυν ἐκπαιδευτήρια σ. 166 καὶ 167.

ἀναδοτήρια 24, σ. 159 καὶ 195.

ἀναγραφὴ κινητοῦ ἐπισήματος 41, σ. 181 καὶ 182, ἐπ. σ. 195 ἴδε καὶ *ἐπίσημα*.

ἀντιζυγίου ἄδεια 25, σ. 165.

ἀναθῆκαι 24, 46, σ. 165.

ἀνακτητῶν πρακτικὰ καὶ ἀποφάσεις 21.

ἀναμαρτυρικὰ 24, σ. 165.

ἀνανομαὶ Κληρονομικαί, 15, 25, σ. 162 καὶ 163, σ. 165.

ἀναδοφῆδεις τελωνειακαὶ 20, σ. 159

ἀναχειρίδεις χαρτοσήμου 65 σ. 166 καὶ 179, ἐπ.

ἀναχειρίσται ἑταίρ. μονοπωλίων σ. 220.

ἀνευθύνται θεάτρων, χορῶν κτλ. 55, σ. 162 καὶ 213.

ἀναιώματα πενίας 36, δικαστ. κλητῆρων ἴδε δικαστ. κλητῆρες

ἀναιδοτικοὶ κλητῆρες προμήθεια αὐτῶν διὰ πώλησιν χαρτοσήμου 11, σ. 162, πράξεις αὐτῶν 21, 22, σ. 164.

ἀνιόγραφα ἀγωγίων, ἀνακοπῶν κτλ. 21, 23, 52, σ. 163 καὶ 164, σ. 165 καὶ 166.

ἀνιορισμοὶ 13.

ἀνιόγραφα 21.

ἀνιόματα πλοίαρχων καὶ κυβερνητῶν 24, Ἑθν. Πανεπιστημίου 26 (4κις) σ. 169, Πολυτεχνείου 26, σ. 169, ξένων σχολῶν πλὴν γεωργικῶν 26, σ. 169, ξένων Πανεπιστημίων 26 (9κις), σ. 170. ξένων στρατιωτ. καὶ ναυτ. σχολῶν 26, σ. 170, ναυτιλιακὰ ἑλλ. ἐμπορικῶν πλοίων σ. 153.

Δωρεαὶ αἰτία θανάτου 24, 27, σ. 165 καὶ 185, δῆλωσις αὐτῶν 43, 46.

Δωρεοδόχων ὑποχρέωσις πρὸς δῆλωσιν 43.

Δωρητήρια 48.

Ε.

Ἐγγραφα ὑποβαλλόμενα εἰς τέλος 1, 9, συνταχθέντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ 9, 47, σ. 191, σ. 195, ἐμπορικὰ 14, 15, μὴ ὑποκείμενα ἐξ ὅρχης εἰς τέλος, προσαγόμενα δὲ ἤδη ἐνώπιον ἀρχῆς 20, σ. 190 καὶ 191, ἀγωγίων ἢ ναύλων 20, ἐπικεκυρωμένα 21, ἰδιωτικὰ ἐκδιδόμενα ὡς ἀποδεικτικά 21, δικαστικά ὑπὸ τῶν διαδίκων ὑποβαλλόμενα 21, συμβολαιογραφικὰ σ. 200, συμβολαιογραφικὰ μὴ ὑποκείμενα εἰς τέλος ἀναλογικὸν 24, σ. 164 καὶ 165. Τί πρέπει νὰ διαλαμβάνωσι πρὸς ὁρθὸν ὑπολογισμὸν τοῦ τέλους 29, πῶς πρέπει νὰ γράφονται 31, ἀτελῶς ἢ οὐδόλως σεσημασμένα 47, ζωρήσεως 48, ὑποθηκῶν 48, τίνα δεῖν νὰ συντάσσονται ἐπισήμως ἐνώπιον συμβολαιογράφου 48, συνέπειαι παραδοχῆς ἐγγράφου ἀτελῶς ἢ οὐδόλως σεσημασμένου 56, σεσημασμένα πρὸ τοῦ ν. ΑΧΚΕ' 67, ἐνεχειροδανειστηρίου Κερκύρας σ. 155, σήμανσις ἐγγράφου σ. 190.

Ἐγγραφαὶ ἐν τοῖς πινακίοις Εἰρηνοδικείων 20, σ. 163, ἀνακοπῶν τῶν εἰρηνοδ. 20, σ. 163, ἐν τοῖς πινακίοις Πρωτοδικείων 21, ἀποφάσεως ἢ προσημειώσεως ἐν τοῖς βιβλίοις μεταγραφῶν 21, σ. 163, ἐν τῷ πινακίῳ Ἐφετείου 22, ἐν τῷ πινακίῳ τοῦ Ἀρ. Πάγου 23, ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ ταμείου τῆς φυσικῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου, 25, σ. 168, κατὰ τὸ θ'. ἐξάμνηρον ἐν ταῖς δημοτ. ἑλλ. σχολείοις καὶ τοῖς ἀντιστοιχείοις τῶν λυκείων τάξεσι 25 (δὲς), σ. 168, κατὰ τὸ α'. ἐξάμνηρον ἐν ταῖς δημοτ. ἑλλην. σχολείοις καὶ τοῖς ἀντιστοιχείοις τῶν λυκείων 26, σ. 168, ἐν ταῖς βιβλίοις ἀσκήσεων ἐν τῷ φυσιολογικῷ ἐργαστηρίῳ, τῷ γημείῳ τοῦ παθολ. ἀνατομείου καὶ ἐν τῷ ἀνατόμειῳ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 26 σ. 168, κατὰ τὸ β'. ἐξάμνηρον ἐν τοῖς δημοσίοις γυμνασίοις καὶ λυκείοις 26 (δὲς) σ. 168, ἐν τῷ βιβλίῳ ἀσκήσεων τοῦ παθολ. ταμείου τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου 26 (δὲς), σ. 168, ἐν ταῖς βιβλίοις ἀσκήσεων Χημείου καὶ Φαρμακευτ. Φροντιστηρίου 26 (4άκις), σ. 168, κατὰ τὸ α' ἐξάμ. ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ λυκείοις 26 (τρὶς), σ. 168, φοιτητῶν ἐν ταῖς σχολαῖς ἢ τῷ φαρμακευτικῷ σχολείῳ 26 (6άκις) σ. 169, ἐν καταστίχοις καὶ ἄνευ τηρήσεως τῶν περὶ χαρτοσήμου διατάξεων τίνα ἰσχὺν ἔχουσι 54.

Ἐθνικὸν δόγραγιστήριον σ. 179, ἴδε καὶ Σφραγιστήριον.

Εἰδικὴ ἐπισφράγισις, ἴδε Ἐπισφράγισις.

Εἰδοποιήσεις (arrêtés) κολλυβιστῶν καὶ μεσιτῶν 21 (τε').

Εἰρηνοδικείων πράξεις καὶ κλήσεις 20.

Εἰσαγωγή χαρτοσήμου ἄνευ ἀδείας 64.

- Εἰσδητήρια** ἐν γένει 1, θεάτρων καὶ χορῶν κλπ. 17, σ. 161 καὶ 162, σ. 184 καὶ 192, ἀτμοπλοίων 17 σ. 185, σιδηροδρόμων καὶ τροχιοδρόμων 17, σ. 185.
- Εἰσπραξις** τέλους 39, ἴδε καὶ **Καταβολή** καὶ **Ἐπίδημα**, σ. 173.
- Εκθέσεις** πρωτοδικείων καὶ λοιπῶν δικαστ. 23.
- Εκπαιδευτήρια** δημοτικά σ. 166 καὶ 167, ἰδ. ωτικά σ. 166 καὶ 167.
- Εκπαιδευτικά** τέλη σ. 218 καὶ 219.
- Εκτέλεσις** τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' σ. 177 ἐπ.
- Εκτιμῶνται** ἐν περιπτώσει διαφωνίας ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τοῦ τέλους 29.
- Ελεγχος** διεθνῆς σ. 373, εἰσιτηρίων σ. 186 ἐπ.
- Εμβλήματα** σφραγίδων καὶ κινητοῦ ἐπιστήματος 4.
- Εμπορεύματα** διδόμενα εἰς ἐνέχυρον σ. 158.
- Εμπορος** μὴ τηρῶν τακτικά βιβλία 54, σ. 166.
- Ενδεικτικά** σχολείων, γυμνασίων ἢ λυκείων 24, σ. 168, ἰδιωτ. εκπαιδευτηρίων σ. 167.
- Ενέχυρα** Τραπεζῶν καὶ Τραπεζιτῶν σ. 158.
- Ενεχυροδανειστήριον** Κερκύρας - 155.
- Εντάλματα** πληρωμῆς μισθῶν σ. 181 καὶ 182, χρηματικά σ. 221.
- Ε.τοκα** γραμμάτια, ἴδε **Γραμμάτια**
- Εξετάσεις** φοιτητῶν εἰς τὰ γενικά μαθήματα 26 (τρῖς), σ. 169, ἑλληνοδιδασκάλων 26 (ἑάκις), σ. 167, φαρμακοποιῶν 26 (ἑάκις), σ. 169, ἐπαναληπτικαὶ διδακτορικαὶ 26, σ. 169, πρακτικαὶ ἱατρικῆς, φιλοσοφικῆς, διδακτορικαὶ φιλοσοφ. σχολῆς, θεολογικῆς, φαρμακευτικῆς, νομικῆς καὶ ἱατρικῆς 26, σ. 169.
- Εξοφλήσεις** διὰ τίμημα κινητῶν πραγμάτων σ. 181, μισθῶν 13, ἐπιταγῶν σ. 181, χρηματ. ἐνταλμάτων σ. 221.
- Επιδοτήρια**, ἴδε Δικαστ. κλητῆρες.
- Επικυρώσεις** ὑπογραφῶν ἐπὶ ἀλλοδαπῶν ἐγγράφων.
- Επίδημα** κινητῶν πότε καὶ πῶς τίθεται 4, 9, 38, 39, 40, 41, 53, σ. 170, σ. 181 ἐπ. σ. 192, σ. 195 ἐπ., σ. 199 ἐπ. σ. 219, ποῦ πωλεῖται καὶ πῶς κατασκευάζεται 3, σ. 178 καὶ 179, ἐφαρμένον 10, 53, χρήσις ἐπίθεσις καὶ διαγραφή αὐτοῦ σ. 181 ἐπ., 41 σ. 195 ἐπ., εκπαιδευτ. τελῶν σ. 218 καὶ 219.
- Επιστολαὶ** ἐμπορικαὶ πῶς χαρτοσημαίνονται 15, ἐπιστολαὶ παντὸς εἶδους 20, σ. 182.
- Επισφράγισις** εἰδική 2, πότε ἐπιτρέπεται, πῶς καὶ ποῦ γίνεται 8, 42, σ. 184.
- Επιταγαὶ** πῶς χαρτοσημαίνονται 15, ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει (chèques) 18, σ. 181, ἡμεδαπῶν ἀνώνμων ἐταιριῶν σ. 184.
- Επιχορήγησις** ὑπὲρ γυμνασίου Λευκάδος σ. 167.
- Ἐταιρία** μονοπωλίων σ. 220.
- Ἐταιρίαι** ἀνώνμοι 50, σ. 156, σ. 161.
- Ὑρετήρια** συμβολαιογράφων, κλητῆριων κλπ. 19, σ. 163.

- Ἐφέσεις** τί προπαίτεται ἵνα γείνωσι δεκταὶ 52, σ. 158, 159 καὶ 160 κοινοποιηθεῖσαι πρὸ τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ 67.
Ἐφόρος οἰκονομικὸς ποσοστὰ αὐτοῦ διὰ κατανάλωσιν χαρτοσήμου 11, δῆλωσις ἐνώπιον αὐτοῦ 43, 44.

Η

- Ἡμερολόγιον** ἐμπόρου 19, 64, σ. 163 καὶ 166.

Θ

- Θάνατος** ἀναγγελία αὐτοῦ εἰς οἶκον. ἔφορον 46.
Θεάματα δημόσια 1, σ. 161.
Θεάτρα 55.
Θεραπείας αἰτήσεις, ἴδε Αἰτήσεις
Θήρας ἄδεια 24, σ. 165.

Ι

- Ἰδιωτικά** ἐν παιδευτήρια σ. 166 καὶ 167.
Ἰονικὴ Τράπεζα Ἑπτανήσου σ. 155 καὶ 156.
Ἰσοῦγια πιστώσεων καὶ χρεῶν σ. 181.

Κ

- Καθολικὸν** ἐμπόρου 19, σ. 163.
Καταβολή τρόπος καταβολῆς τέλους 29, 39, σ. 300 ἐπ. χρόνος καταβολῆς 32, 34, 39, ὁμοίως ἐπὶ πειθαρχικῶν καὶ ποιν. ὑποθέσεων 34, σ. 165, ὑπὸ τινος γίνεται αὐτῇ 32, 42, ἐπὶ ἀντιδικίας πρὸς τὸ δημόσιον 35, ἐπὶ συμβάσεων μετὰ τοῦ δημοσίου 37.
Καταθέσεις ἄτοκον χαρτοσήμους αὐτῶν 18.
Καταμέτρους πλοίων σ. 154
Καταμύνουσι ἀμοιβὴ καταμυνόντος, παραβάσεις τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου 62.
Κατασκευὴ χαρτοσήμου πῶς καὶ ποῦ γίνεται 3, 4, 5, σ. 177 καὶ 178, ἄνευ ἀδείας 64.
Καταστάσεις μισθοδοτικαὶ σ. 195.
Καταστατικά ἀνωνόμων ἐταιριῶν 15, 50.
Κατάστιχα 19, 39, 54, 56, σ. 163.
Κατάσχεσις χαρτοσήμου 64, σ. 192.
Καφενεῖα ὀδικὰ φορολογία αὐτῶν 17, σ. 161 καὶ 162.

68n2.ia χαρτοσήμου 64.

νητὸν ἐπίσημον, ἰδὲ Ἐπίσημα.

νητὸν χαρτόσημον, ἴδε Ἐπίσημα.

Ἀνθοδοαίαι ἰδὲ Κληρονομίαι.

Ληρονομία 27, 28, δῆλωσις αὐτῶν 43, 59, σ. 185.

Ληρονόμων ὑποχρεώσεις πρὸς δὴλῶσιν 43.

Λήψεις εἰρηνοδικείων. 20.

ἐπιτροπικαὶ ἐταιρίαι σ. 461.

συνγίου ἁδεια 24. σ.165.

 $\wedge$

αθροισμάτων ἀποφάσεις 25.

μχρῖα 66.

ἐόχαι· φορολογία αὐτῶν 17 σ. 161.

ἡξίασχοι· προμήθεια αὐτῶν διὰ πώλησιν γαρτοσήμου 11.

θοῦ· αὐτὸν τιμῆμα πρὸς ἐκτύπωσιν ταινιῶν καὶ ἐνσήμων σ. 208. ἐπ.

μενά· καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Βασιλῆα σ. 154.

ογαριασμοὶ σ 181, πρὸς ἐξόφλησιν μὴ ἐμπορικῆς ὀφειλῆς 18, ἀ-
τελῶς ἢ οὐδόλως σεσημασμένοι, 58.

M.

αποτυπικά εξετάσεων διὰ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν 24.

εργάσματα σ. 185, ἴδε καὶ Φόρος.

εταγραφαι, 15 σ. 163.

επεγγράφαι ἀπὸ ἑλλ. σχολείου εἰς ἄλλο 24, σ. 168, ἀπὸ γυμνα-
σίου εἰς γυμνάσιον 25, σ. 168, ἀπὸ σχολῆς τοῦ Ἑθν. Πανεπι-
στημίου εἰς ἑτέραν 26 (6άκις).

στοχαὶ 15, σ 185.

νόθοι 13, σ. 181 καὶ 182.

Z

αὐτοῦ ἰδε Συμφωνητικόν.

ομικόν Συμβούλιον· τότε γίνεται προσφυγή εἰς αὐτὸ 63.

Q.

δὲν γὰρ περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' σ. 273 ἐπ.

ἰκονομικός ἔφορος. ἴδε "Εφορος.

μολογία, 15 ἐνεχυροδανειστηρίου Κερκύρας σ. 155, ἔντυπα ὀφει-
λειτῶν τοῦ δημοσίου σ. 182, τοκοφόροι σ. 184.

- Ὅπισθογραφούμενοι δὲν χαρτοσημαίνονται 15.
Ὅπλοφορίας ἄδειαι σ. 164, πρὸς θήραν 24, σ. 164.
Ὅργανισμὸς προξεν. ἀρχῶν σ. 145.

Πάγια τέλη σ. 285

Παραβάσει τοῦ νόμου περὶ χαρτοσ. 47 ἐπ., 53 ἐπ., 56 ἐπ., σ. 308 ἐπ., ὑπὸ ἀνωνόμου ἐταιρίας 50, ἀμοιβή καταμηνύοντος 62, τίς ἀποφαίνεται ἐπὶ παραβάσεων, 63, προσφυγή κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ταμίου 63.

Παραποινίδες χαρτοσήμου 64.

Παραστάσεις, ἴδε **Θέατρα**.

Παραχωρήσεις διὰ δημοπρασίας κατὰ τίνα πίνακα χαρτοσημαίνονται 13.

Παραχωρητήρια 22, σ. 164.

Πένντες 36, σ. 182.

Περιθώριον σφραγ. χάρτου 5 σ. 193.

Περιλήψεις περὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης, ἴδε **Αἰτήσεις**.

Περιουσιῶν μεταβιβάσεις ἐνεκα θανάτου 1, ἴδε καὶ **Κληρονομία**.

Πινάκια εἰρηνοδικείων, ἴδε **Ἐγγραφαί**.

Πινακίδια (bordereaux) 21.

Πιστοποιητικά ἐγγραφῆς κλπ. ὑποθήκης 21, ἐξετάσεως φοιτητῶν ἐν γεν. μαθήμασι 22, σ. 168, δημοσίας ἀρχῆς 22, σ. 164, ληξιάρχων 22, σ. 164, ἰδιωτ. ἐκπαιδευτηρίων. σ. 167.

Πληρεξούσιοι 24, σ. 165.

Πλοία ἑλλην. ἐμπορικά σ. 153 καὶ 154, καταμέτρησις αὐτῶν σ. 154.

Ποιναὶ παραβάσεως τοῦ νόμου περὶ χαρτοσ. 47 ἐπ. 65 ἐπ. σ. 308 ἐπ.

Μοδοστά συμβολαιογράφων, οἰκον. ἐφόρων καὶ δήμων 11.

Ποταμόπλοια ἐν Ἰστρῷ σ. 154.

Πρακτικά διαιτητῶν καὶ εἰρηνοδικείων 21, πρωτοδικείων καὶ λοιπῶν δικαστηρίων, 23 σ. 164, ἐπὶ δικῶν ἐξώσεως 23, σ. 164 ἐπὶ τειθοσυγκρίων ὑποθέσεων 23, σ. 164, ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν 23, σ. 164, ἐξετάσεως ἐλληνοδιδασκάλων 25 σ. 168.

Πράκτορες ξένων ἀνωνόμων ἐταιριῶν σ. 157.

Πράξεις εἰρηνοδικεῶν 20, εἰσηγητῶν καὶ Προέδρων Πρωτοδικῶν 23, Προέδρων Ἐφετῶν καὶ Ἀρ. Πάγου 24, δικαστικῶν κλητῆρων 22, σ. 164.

Προβιβάσεις πῶς χαρτοσημαίνονται 13.

Προικοδοδία 22, σ. 164.

Προκαταβολή τέλους, ἴδε **καταβολή**.

Προμήθεια διὰ πώλησιν χαρτοσήμου 11, 65, 162 καὶ 163. σ. 221, σ. 220.

Προξενικῶν ἀρχῶν ὀργανισμὸς σ. 145.

Προξενικά τέλη σ. 145.

- Πρόστιμον** 40, 49 καὶ ἐπ., 53 ἐπ. σ. 154, σ. 157, σ. 160, σ. 162, σ. 166.
Προτάξεις ἐνώπιον εἰρηνοδικείου 20 σ. 163. ἀπὸ δικηγόρου εἰς δικηγόρον 21.
Πτυχία συμβολαιογράφων καὶ εἰρηνοδικῶν 24, Ἐθν. Πανεπιστημίου, Πολυτεχνείου, ξένων σχολῶν πλὴν γεωργικῶν 26 (4ά. ις), σ. 169.
Πώλησις χαρτοσήμου ἀνευ ἀδείας 64, σ. 160, σ. 192, νομίμως ὑπὸ τίνων γίνεται 65, σ. 160, σ. 191, 192 καὶ 193, σ. 220.

Ρ

- Ρυμουλκὰ πλοῖα** ἐν Βοσπόρῳ σ. 154.

Σ

- Σήμερις** ἐγγράφων σ. 190, ἐν Λαρίσῃ καὶ Τρικάλαις συνταγέντων σ. 171 ἐπ.
Σημεῖον ὑδάτινον, ἴδε ὑδάτινον.
Συμβάσεις περὶ ἀκινήτων 48.
Συμβιβαδμοὶ κατὰ τίνα πίνακα χαρτοσημαίνονται 13.
Σύμβολα 1.
Συμβόλαια κατὰ τίνα πίνακα χαρτοσημαίνονται 13, ἴδε καὶ Ἑγγραφα.
Συμβολαιογράφοι προμήθεια αὐτῶν διὰ πώλησιν χαρτοσήμου 11.
Συμφωνητικά ἀγωγίων καὶ ναύλων 20.
Συναλλαγματικά 15, σ. 158, σ. 182, σ. 199 καὶ 200, γεγραμμένα ἐπὶ ἀσήμου χάρτου ἢ ἑλλιποῦς χαρτοσήμου 49.
Συναυλίας 55, σ. 161 καὶ 162.
Σφραγιδες χαρτοσήμου 4, 65, σ. 166. πότε γίνεται χρῆσις τῶν ἐρυθρῶν καὶ πότε τῶν πρασίνων 6, σ. 167, σ. 178, σ. 190.
Σφραγιστήριον σ. 179, σ. 184, σ. 194.
Σφραγιστὸς χάρτης, ἴδε χάρτης σφραγιστός.

Τ

- Ταμεῖον** σφραγιστοῦ χάρτου σ. 179.
Τέλη ἐκπαιδευτικά σ. 218 καὶ 219, ἀναλογικὸν σ. 278 ἐπ., ἐπὶ κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν σ. 299, πάγια σ. 285 ἐπ.
Τέλος χαρτοσήμου εἰς τίνα ἔγγραφα ἐπιβάλλεται 1, πῶς εἰσπράττεται 2, σ. 181 ἐπ., σ. 184 ἐπ. Πίναξ τῆς ἀναλογίας καθ' ἣν ἐπιβάλλεται 12, σ. 185, πίναξ ἐπὶ ἐμπορικῶν ἐγγράφων 14, τέλος δεκαλέ-
ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΝ 26

που 18, λεπ. ὧν εἴκοσι 19, σ. 162 λεπ. ὧν πενήκοντα 20, σ. 158, δραχμῆς 21, σ. 153, δραχ. δύο 22, δραχ. τριῶν 23, σ. 153, δραχ. πέντε 24, δραχ. ἕξ σ. 153, δραχ. δέκα 25, σ. 155, δραχ. δώδεκα σ. 153, δραχ. δεκαπέντε 25 (δύς), δρ. εἴκοσι 26, δραχ. εἴκοσι πέντε 26 (δύς), δραχ. τεσσαράκοντα 26, (τρὶς), δρ. πενήκοντα 26 (ἑκατὶς), δραχ. ἑξήκοντα 26 (ἑκατὶς), δραχ. ἑκατὸν 26 (ἑκατὶς) δραχ. ἑκατὸν πενήκοντα 26 (ἑκατὶς), δραχ. διακοσίων πενήκοντα, 26 (ἑκατὶς), δραχ. τετρακοσίων 26 (ἑκατὶς), δραχ. χιλίων σ. 185. Τέλους ὑπολογισμὸς καὶ τρόπος καταβολῆς 29, ἴδε καὶ ἐπολογισμὸς καὶ καταβολή. Πότε δύναται νὰ ἀπαντηθῇ ὑπὸ τῶν συντακτικῶν τὰ ἔγγραφα ἀρχῶν 32, τίς καταβάλλει αὐτὸ ἐκάστοτε 32, ἐπὶ ἀντιδικίας πρὸς τὸ δημόσιον 35, ἐπὶ συμβάσεων μετὰ τοῦ δημοσίου 37, Προξενικὸν σ. 145, σχολείων ἢ γυμνασίων δημοσυντηρητικῶν σ. 166 καὶ 167, ἰδιωτ. εκπαιδευτηρίων σ. 167, ἑλλήν. σχολείου Ἀμφίσης σ. 167, εἰσιτηρίων σιδηροδρόμων κλπ. ἴδε καὶ εἰσιτήρια.

Τιμολόγια (factures) σ. 181.

Τίτλος δημόσιος παραχωρήσεως κτημάτων σ. 182, μετοχικός σ. 184 ἐπ., προσωρινὸς ἡμεθ. ἄνων. ἐταιρειῶν σ. 185.

Τράπεζαι 15, σ. 155 καὶ 156.

Υ

Υδάτινον σημεῖον πότε εἶνε ἐν χρήσει 7.

Υπάλληλος ἐπὶ τῆς ἐπιτηρήσεως θεάτρων κλπ. σ. 161 σ. 212, βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως φόρου θεάτρων κλπ. σ. 162, διαχειρίσεως χαρτοσήμου 65, σ. 106.

Υποθηκῶν ἔγγραφα 21, 22, 48, ὑποθηκοφύλακες, ἴδε φύλακες ὑποθηκῶν.

Υπολογισμὸς τοῦ τέλους 29, ἐπὶ ἀνταλλαγῆς ἢ συμβιβασμοῦ 30, ἐπὶ δανείου, μισθώσεως κλπ. 30.

Υπομνήματα νομομαθῶν. 21.

Φ

Φιλανθρωπικοὶ σκοποὶ δὲν ὑποβάλλονται εἰς φορολογίαν 17.

Φόρος ἄνων. ἐταιρειῶν σ. 156, γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν σ. 161, δημοσίων θεαμάτων σ. 161, σ. 212, ἴδε θεάματα, χοροὶ, θεάτρων κλπ.

Φοροτικαὶ 20, εἰς τὰ τελωνεῖα διδόμεναι 21.

Φύλακες ὑποθηκῶν, προμήθεια αὐτῶν διὰ πώλησιν χαρτοσήμου 11.

X

Χάρτης σφραγιστός εἰς τί χρησιμεύει 1, 2, ποῦ πωλεῖται καὶ πῶς κατασκευάζεται 3, 4, 5, πῶς γίνεται ἢ ἐπ' αὐτοῦ γραφή 5, πότε γίνεται χρήσις τοῦ μετ' ἐρυθρᾶς σφραγιδος καὶ πότε τοῦ μετὰ πρασίνης 6, ἐφθαρμένος ἢ μεταχειρισμένος 10, γεν. ἀποθήκη χάρτου σφραγιστοῦ 11, παλαιοῦ τύπου σ. 193 ἐπ. σ. 197 ἐπ.

Χαρτόδημον κινητόν, ἴδε Ἐπίσημα.

Χαρτόδημον διαχείρισις σ. 179, κατασκευή, ἴδε Κατασκευὴ χαρτοσήμου, πώλησις, ἴδε Πώλησις χαρτοσήμου, Τέλος, ἴδε Τέλος χαρτοσήμου.

Χοροὶ 1, 55, σ. 161.

Χρῶμα ξένα 15, συνέπειαι μεταβιβάσεως πρὸ τῆς καταβολῆς τοῦ νομίμου τέλους 57.

Χωριδοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης ἄδεια 25, σ. 165.

ΤΕΛΟΣ

300

ΕΛ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ

ἀριθ. χρ. 61

Ημερομηνία
πιστοφής

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Σ
ΙΙ
Δ. Ν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ